ஸ்ரீ

புராணரத்தினம்

என்னும்

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம்

இஃது

ஈச்சம்பாடி ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியரால்

வசனரூபமாக மொழிபெயர்க்கப்பட்ட பிரதிக்கிணங்க,

புரசை மூ. எதிராஜ பாகவதரவர்களால்

புதுக்கியும், விளக்கியும், செப்பஞ் செய்து பரிசோதிக்கப்பட்டது.

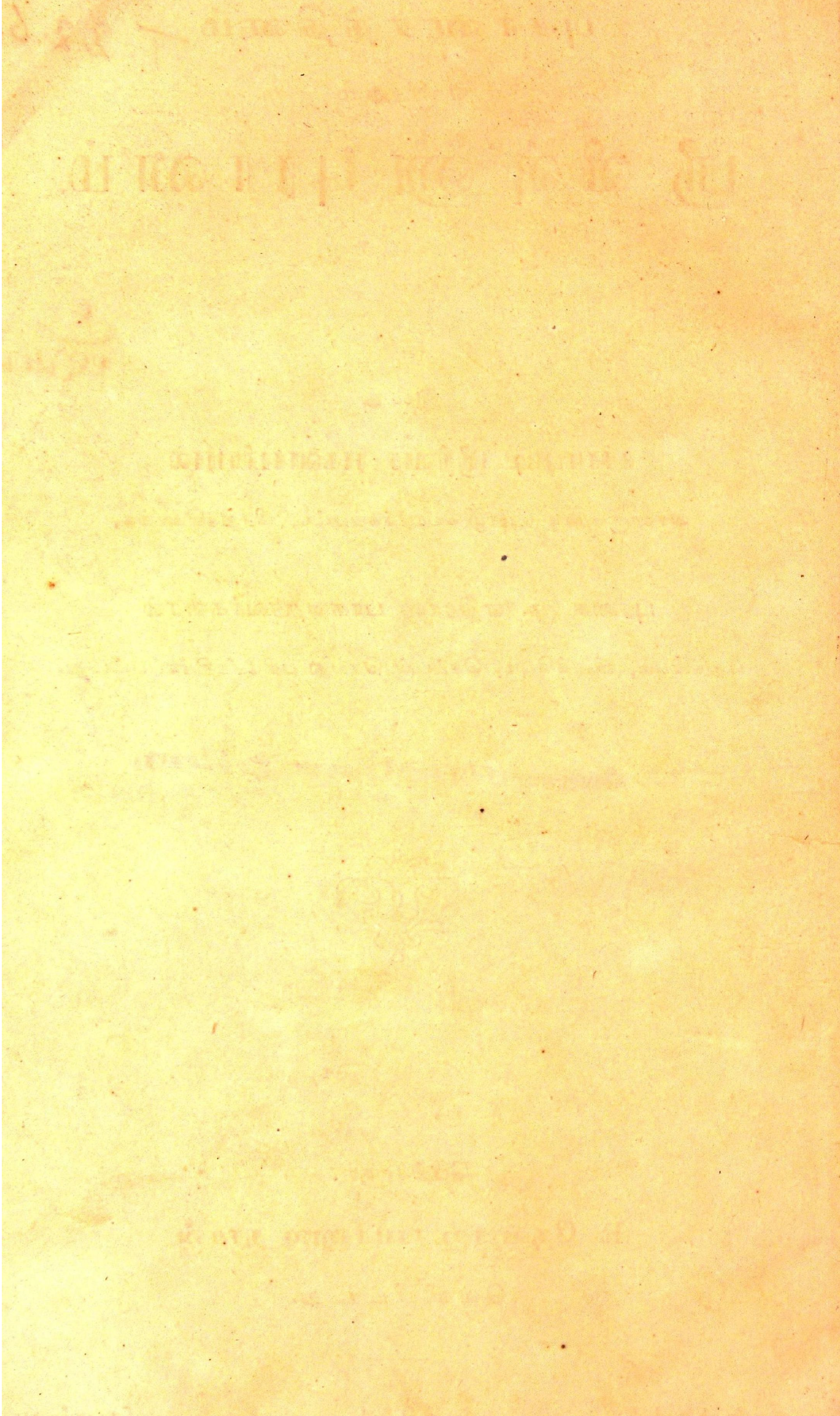

பெங்களூர்:

R. தேவராஜ ராமானுஜ தாசன்

வெளியிட்டது.

இதன் விலை] 1954 [ரூபாய் ஏழு.

ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முகவுரை

"மேவரு ஞான னந்த வெள்ளமாய் விதித்தோன் ஆதி
மூவரும் ஆகி அந்த மூவர்க்கும் முதல்வன் ஆகி
யாவரும் யாவும் ஆகி இறைஞ்சுவார் இறைஞ்சப் பற்பல
தேவரும் ஆகிநின்ற செங்கண்மால் எங்கள் கோவே."

ஸ்ரீ வைணவ சீலர்காள்!

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களை அறிந்து உய்ய அருள்வது வேதம்; அவ் வேதப் பொருளை விளக்குவன உபப்பிரஹ்மணங்களுக்குள் சிறப்புடையவை புராணங்கள்; அப்புராணங்களில் சத்துவரூபமான விஷ்ணு புராணம் தலைசிறந்ததாகும் என்பது ஆன்றோர் கருத்தாம்.

ஜகத்காரணனான எம்பெருமானுடைய பரம், வியூகம், விபவம், அந்தர் யாமித்வம், அர்ச்சை என்னும் ஐவகை நிலைகளையும் காரணகாரிய விதிப்படி விளக்குவதும், சேதனர்கள் தத்துவம் உணர்ந்து மீளாப்பதம் பெறும் உபாயத்தை உணர்த்துவதும் விஷ்ணுபுராணமே யாகும். இப்புராணத்தைக் கேட்டவர் மயக்கும் ஐயமும் அகன்ற மைத்திரேயர். சொன்னவரோ வேத மாதி விளங்கிய நூல் எலாம் ஓதி யாரும் உய்ய அருளிய பகவான் வியாசருடைய பிதாவான பராசரமகரிஷி.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த ஸ்ரீமத் விஷ்ணுபுராணம் தமிழ் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுப் பல அறிஞர்களால் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியிடப்பெற்றது. இப்போது அப்புராணம் வைணவப் பெருமக்களுக்கு எளிதில் கிடைக்காமையால் அடியேனிடத்தில் இருந்த பழம்பிரதியொன்றை ஆராய்ந்து திருத்தமுறப் பதிப்பிட்டு வெளியிடலானேன்.

இப்பதிப்பு நம் வைணவ சீலர்களின் மனத்திற்குகந்த வகையில் அமைந்திருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இதை ஆதரித்து அடியேனுக்கு ஊக்கம் அளிக்குமாறு வேண்டுகிறேன்.

இங்ஙனம்,

அடியார்க் கடியேன்,

பெங்களூர்: R. தேவராஜ ராமானுஜ தாசன்

பொருளடக்கம்

முதலம்சம்

இரண்டாமம்சம்

மூன்றுமம்சம்

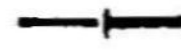
நாலாமம்சம்

(ராஜ வமிச சரிதங்கள்)

ஐந்தாமம்சம்

(ஸ்ரீ கிருஷ்ண சரித்திரம்)

ஆறுமம்சம்

பொருளடக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

"திருவினையாகத்திருத்தியதேவன்றிருவுருவாய்
இருவினைமாய்க்குமிணையினற்போதமெமக்களித்த
குருவினைநற்குணக்குன்றினைக்கூனின்றியொன்றிநன்று
மருவினையேன்மனனேமகிழ்வேயென்றுமெய்துவையே."

"செந்தமிழாரணச்செந்தேன்பிலிற்றுஞ்செழுங்கொண்டலென்
றந்தமின்மாட்சியணிந்தவன்வார்கழலாமவற்கு
வந்தவஞ்ஞானமதப்பேய்வதைத்திடுமாந்திரிகற்
கெந்தையிராமானுசற்கிசைந்தார்கழலேத்துவமே."

"விராவியசித்தசித்தீசரிவர்நிலைவேண்டும்வளம்
பராவியமுத்தியிவற்றின்வழிகதிபாங்குணர்த்தும்
புராணவிரத்தினம்போந்தவியல்பிற்புணர்த்தவள்ளல்
பராசரனென்னுமுனிவரன்பாதம்பணிவமே."

முதலம்சம்

முதலத்தியாயம்

புராண வரலாறு

ஸ்ரீ பராசர மகாமுனிவர் ஒரு நாள் காலையில் நித்தியானுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு ஆசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில், மயித்திரேயரென்னு முனிவர் ஆங்கெய்தி தெண்டன் சமர்ப்பித்துத் திருவடிகளில் வணங்கி நின்று, "என்னுடைய ஆசாரியரே! அடியேன் சகல வேதங்களையும் சகல தரும சாஸ்திரங்களையும் வேதாங்கங்களையும் தேவரீரிடத்திலன்றோ ஓதினேன்; சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்றறிந்தவர்களும் அடியேனைத் தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலேயும் நன்றாய்ப் பயிற்சி செய்தவனென்று சொல்வார்கள். ஓ சகல தருமங்களுமறிந்தவரே! இப்படி தேவரீரனுக்கிரகம் பெற்ற அடியேன், உலகமுண்டான விதத்தையும், இனி யுண்டாகும் விதத்தையும் கேட்க விரும்புகிறேன்."

"அன்றியும் ஓ மகானுபாவரே! உலகமெல்லாம் எந்த வஸ்துவின் சொரூபமாயிருக்கின்றது? எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? எங்கே எப்படி லயப்பட்டது? இனி எங்கே லயப்படும்? பஞ்சபூதங்கள் எவ்வளவாயிருக்கும்? எதனால் விளங்கும்? இந்த விஷயங்களையும், தேவதைகள் முதலானோருடைய உற்பத்தியையும், சமுத்தி

ரங்கள் பருவதங்க ளிவைகளின் உற்பத்தியையும், பூமியிருக்கும் விதத்தையும், சூரியாதிக ளிருக்கும் விதத்தையும், இவற்றின் அளவையும், தேவர் முதலானருடைய வமிசங்களையும், மனுக்களையும், மநுவந்தரங்களையும், மகா கல்பங்களையும், நான்கு யுகங்களால் விகற்பிக்கப்பட்ட கல்பங்களின் பிரிவுகளையும், கல்பத்தின் முடிவு வகையையும், சகல யுக தருமங்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன்."

"ஓ முனிசிரேஷ்டரே! மேலும் தேவர் முனிவர் என்கிற இவர்களுடைய சரித்திரத்தையும், வியாச முனிவர் செய்தருளிய வேதசாகைகளின் பிரிவுகளையும், பிராமணர் முதலான வருணங்களின் தருமங்களையும், பிரமசரியம் முதலான நான்காச்சிரமங்களுடைய தருமங்களையும் இவையெல்லாவற்றையும் தேவரீரிடத்திலேயே கேட்க விரும்புகிறேன்."

"ஓ வசிஷ்டகுமாரரான சத்தியின் குமாரரே! இந்தச் சகல விஷயங்களையும் நன்ருய் அறியும்படி அடியேனிடத்தில் அநுக்கிரகத்தோடு கூடிய திருவுள்ளத்தை வைக்கவேண்டும்," என்று பிரார்த்திக்க பராசர மகாமுனிவர் அருளிச் செய்கிருர் :—

சகல தருமங்களையும் அறிந்த மயித்திரேயரே! உலகத்தின் உற்பத்தி முதலானவைகளை அறிந்தவரான என் பாட்டனர், ஸ்ரீ வசிஷ்ட பகவான், அருளிச் செய்த முன் விருத்தாந்தத்தை எனக்கு நன்ருய் நினைப்பூட்டினீர். அதாவது, விசுவாமித்திரரால் ஏவப்பட்ட ராக்ஷசனெருவன் என் தகப்பனரைப் பக்ஷித்தானென்கிற சங்கதியைக்கேட்ட நான் ஒப்பில்லாத கோபமடைந்து ராக்ஷசர்கள் நாசமடையும்படியான யாகமொன்று ஆரம்பித்தேன். அந்த யாகத்திலே அநேகமாயிரம் ராக்ஷசர் நாசமடைந்தார்கள். அது கண்டு வசிஷ்டமகாரிஷியானவர், "பிள்ளாய்! மிகுந்த கோபத்தை விடு; இராக்ஷர்மேற் குற்றமில்லை; உன் தகப்பனுக்கு அப்படி விதியிருந்தது; இந்தக் கோபம் மூடருக்குவரும்; ஞானிகளுக்கில்லையே; குழந்தாய்! எவனலே எவன் கொல்லப்படுகிருன், ஒருவன லொருவன் கொல்லப்படுவதில்லை; அவனவன் தான் செய்த பாவ புண்ணியங்களையே புசிக்கிருன்; மனிதர் மிகவும் வருத்தப்பட்டுச் சம்பாதித்த கீர்த்தியையும் தவத்தையும் கோபம் அழித்துவிடும்; சொர்க்க மோக்ஷமிரண்டையும் கெடுக்கிறதற்குக் காரணமான கோபத்தை ரிஷிகளெல்லாரும் விட்டுவிடுகிருர்கள்; ஆகையால் குழந்தாய்! நீ அந்தக் கோபத்திற்கு வசப்படாதே; அபராதம் பண்ணுமலிருக்கிற பேதையரான ராக்ஷதர் அநேகர் எரிந்துபோனது போதும்; இனி இந்த யாகத்தை ஒழித்துவிடு; பெரியோர்களெல்லாம் பொறுமையை யன்ருே ஆசாரமாகப் பிடித்திருக்கின்ருர்கள்" என்று இப்படிச் சொன்னதினலே, நானும் அவருடைய வாக்கியத்தின் பெருமைக்காக உடனே எக்கியத்தை ஒழித்தேன். அதனலே வசிஷ்டபகவான் திருவுள்ள முகந்தார்.

அப்போது அவ்விடத்திலே பிரமபுத்திரரான புலஸ்திய பிரமரிஷியும் எழுந்தருள, அவருக்கு என் பாட்டனர் ஆசனமும் அர்க்கியமுங்கொடுத்து உபசரித்தார். மயித்திரேயரே! புலகருக்குத் தமையனரான அந்தப் புலஸ்தியர் என்னைப் பார்த்து, "அப்பா! நீ மகத்தான வைரமிருக்கையிலும் அந்தக் குருவினுடைய வாக்கியத்தினலே

பொறுமை யடைந்தாய்; ஆகையால் நீ சகல சாஸ்திரங்களையும் அறியக்கடவாய்; நீ மிகவும் கோபங்கொண்டிருந்தும் நம்முடைய சந்ததியை அற்றுப்போகச் செய்யாமையினாலே நாம் உனக்கு வேறொரு பெரியவரந்தருகிறோம்; அதென்னவென்றால், குழந்தாய் நீ புராணசங்கிதை செய்கிற சத்திமானாகக் கடவாய்; தேவதையின் பரமார்த்தத்தை, அதாவது இன்னதே மேலானதேவதை என்பதை நீயறியக்கடவாய்; பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தியென்கிற இரண்டு கருமங்களிலேயும் உன் புத்தியானது நம்முடைய அநுக்கிரகத்தினாலே சந்தேகமற நிற்கக்கடவது" என்று அநுக்கிரகித்தார். அதுகேட்டிருந்த வசிஷ்டபகவான் "குழந்தாய், புலஸ்தியர் என்ன சொன்னாரோ அவையெல்லாம் அப்படியே யுண்டாகும்" என்று அருளிச்செய்தார்.

இப்படி மகாஞானவானான புலஸ்தியராலும், வசிஷ்டராலும், யாதொன்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்ததோ அவ்வளவும் நீர் கேட்கிறதினாலே எனக்கு நன்றாய் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. மயித்திரேயரே! இப்படி வரப்பிரசாதத்தினாலே விசேஷ ஞானம் பெற்ற நாம் சமஸ்தமும் உமக்குச் சொல்லுகிறோம், நன்றாய்க்கேளும்.

"ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்தினின்றும் உலகமுண்டாகி யவரிடத்திலேதானே இருக்கின்றது; ஸ்திதி சங்காரங்களுக்கும் கர்த்தா அவரே; இவ்வுலகமெல்லாம் அவராலேயே வியாபிக்கப்பட்டு அவருடைய சொரூபமாயே யிருக்கின்றது," என்று மயித்திரேயர் வினவியவைகளுக்குச் சுருக்கமாய் உத்தர மருளிச்செய்தார்.

முதலத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாமத்தியாயம்

பிரபஞ்சவுற்பத்தி

இந்தப்பிரகாரம் பராசரமுனிவர் மயித்திரேயரை நோக்கிப் புராணஞ் சொல்லத் தொடங்கி, இதன் முக்கிய விஷயமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவைப் பல வகையாக ஸ்துதித்தருளுகிறார்:—

விகாரமில்லாதவனாய், சுத்தனாய், நித்தியனாய், பரமாத்துமாவாய், எப்போதும் மாறாத சுபாவமுள்ள திவ்வியமங்கள விக்கிரக முடையவனாய், சகலமும் சுவாதீனமா யிருக்கும்படியான ஜயசாலியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சிருஷ்டிக்கிறபோது சதுர்முக ரூபியாகவும், ரக்ஷிக்கிறபோது தன்னவதாரரூபியாகவும், சங்கரிக்கிறபோது ருத்திர ரூபியாகவும் இருந்து, சமுசாரத்தினின்றுங் கடைத்தேற்றுகிறவனுமான ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஒன்றும் பலவுமான சொரூபமுள்ளவனும், காரணவஸ்தையிலே ஒன்றாய் சூட்சுமமுமாய் அவ்வியக்தமுமான ரூபத்தையும், காரியாவஸ்தையிலே அநேகமாய் ஸ்தூலமாய் வியக்தமுமான ரூபத்தையும் உடையவனாகி, அனாதிப்பிரகிருதிவாசனையினாலே கட்

டுப்பட்ட சேதனங்களுக் கெல்லாம் மோக்ஷகாரணமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சிருட்டி திதி சங்காரங்களுக்கு மூலமாய், நிமேஷோன்மேஷ சூரியகமனுதி சகல பதார்த்த சொரூபமான காலத்தைச் சரீரமாகவுடையவனும், அக்காலத்திற்கு உட்படாத மேன்மையான சொரூபமுள்ளவனும், சர்வவியாபகனுமானவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். பிரபஞ்சத்துக் கெல்லாம் ஆதாரமாய், அதிசூட்சுமங்களான பிரகிருதியாதி பதார்த்தங்களுக்குஞ் சூட்சுமரூபமாய், எல்லாவற்றிற்கும் அந்தரியாமியாய், பிரகிருதி சம்பந்தத்தினுலே குற்றமடையாமல் என்றும் பிரியாத ஞானமுடையவனுய் இருக்கிறவனும், கலியாண குணங்களாலே புருஷோத்தம னென்னப்பட்டவனுமான எம்பெருமானைச் சேவித்துச் சொல்லுகிறேன். பரமார்த்தமாக விசாரிக்குமிடத்தில் சுத்த ஞானசொரூபனுய், அஞ்ஞான துக்க முதலானவை யில்லாமல் அத்தியந்த நிர்மலனுமாய், அனுதிப்பிரகிருதி வாசனையினுலே யுண்டான பிரமிப்பினுலே தேகேந்திரியாதிகளை ஆத்துமாவாக நினைக்கிறவர்களுக்குத் தேவமனுஷ்யாதி ரூபமாகத் தோன்றுகின்றவனுய், சேதனங்களிலெல்லாம் வியாபித்துச் செகங்களைக் கிரகித்துச் சங்கல்ப மாத்திரத்தினுலே சிருஷ்டி திதி சம்ஹாரங்களைச் செய்துகொண்டு தன் திருவுள்ளத்தாலல்லது கரும வசத்தினுலே பிறப்பிறப்பில்லாதவனும் எப்போதும் முன் சொல்லப்பட்டபடியான ஐசுவரியத்தினின்றும் நழுவாதவனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானைச் சேவித்து, தக்ஷப்பிரசாபதி முதலான மகாமுனீந்திரர் கேட்க, எம்பெருமானுடைய நாபீகமலத்தி லுதித்தவராயும் சகலத்தின் உற்பத்தி நாசங்கள் முதலானவைகளை யறிந்தவராயு முள்ள பிரமா அருளிச்செய்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

பிரமதேவன் திருவாய்மலர்ந்தருளக் கேட்டறிந்தவர்களான தக்ஷர் முதலான மகரிஷிகள் சித்தசுத்திகரமான நர்மதாநதிதீரத்தில் புருகுச்ச னென்கிற சக்கிரவர்த்திக்கு உபதேசித்தனர். அந்தச் சக்கிரவர்த்தி சாரசுவதனென்கிற மகாமுனிக்கு உபதேசித்தார். அந்த மகாமுனிவருடைய அநுக்கிரகத்தினுலே நான் விசதமாக வறிந்தேன். இப்படி ஆசாரிய பரம்பரையாலேயறிந்த இந்த மகா புராணத்தைச் சவிஸ்தாரமாக வுமக்குச் சொல்லுகிறேன்.

ஓ மயித்திரேயரே! சொரூபகுண விபவங்களாலே மேம்பட்ட லோகாதிபதிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டர்களான பிரமாதிகளுக்குச் சிரேஷ்டனும், தன்னைக்காட்டிலும் வேறு சிரேஷ்டனில்லாதவனும், பரமாத்மாவுமாய், சேதனுசேதனங்களுக் கெல்லாம் தானே ஆதாரமாய், தனக்கு வேறென்றும் ஆதாரமில்லாத படியினுலே தன்னிலேயே தானிருப்பவனுய், தேவமனுஷியாதி சாதிகளையும் வெளுப்பு கறுப்பு முதலிய வர்ணங்களையும் கிரியாத்திரவியங்களையும் சொல்லுகிற விசேஷணங்களில்லாதவனுய், குறைதல் விநாசம் திரிதல் வளர்தல் சென்மம் என்கிற விவகாரங்களை விட்டிருக்கையாலே சர்வகாலமும் அப்பிரமேயங்களான ஞானசத்தி தேசோபலாதி ஷட்குண ஐசுவரியமுள்ள சொரூபத்தோடே இருக்கிறவனென்று சொல்லக் கூடியவனுய், சேதனுசேதனங்க ளெல்லாவற்றிலும் மேலுங் கீழும் பக்கமுமுள்ளும் புறமும் தான் வசித்துக்கொண்டு

சகல சேதனுசேதனங்களுந் தன்னிடத்தில் வசிக்கத்தக்கதாகிய சர்வ லோக வியாபகமான சொரூபமுண்டானவனுய், ஒன்றிலுமொட்டாமல் எல்லாம் தன்னுலே விளங்கும்படி பிரகாசிக்கிறவனுகையாலேஸ்ரீவாசுதேவனென்கிற திருநாமத்தினுலே வேதாந்த வித்துவான்கள் கொண்டாடும்படியானவனுய், சொரூபத்திலும் குணத்திலும் பெருமை யுடையவனுகையாலே பிரமமென்றும் பரமனென்றும் சொல்லப்பட்டு, நித்தியனும் செனனரகிதனும் அட்சரனும் அவ்வயனும் எப்போதும் ஒரேவிதமான சொரூபனுமாய் துக்கம் அஞ்ஞான முதலான ஈன குணங்க ளில்லாதவனுகையாலே நிர்மலனுய், தோன்றுவதும் தோன்ருததுமான சகல லோகங்களேயும் சரீரமாகக்கொண்டவனுய், புருஷரூபமாயும் காலரூபமாயும் இருக்கிற பரப்பிரமமென்று சொல்லப்பட்ட பகவானெருவனுண்டன்ருே: அந்தப் பிரமத்துக்குச் சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியன் முக்கியசரீரம். அப்படியே வியக்தமும் அவ்வியக்தமும் காலமும் வேறு சொரூபங்களாக இருக்கும். ஆதிகாரணமான பிரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் வியக்தமான பிரபஞ்சத்துக்கும் காலத்துக்கும் வேருய் மேம்பட்டதா யிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சொரூபத்தை வேதாந்த தத்துவக்கியானிகள் அத்தியந்த பரிசுத்தமாய் அடையக்கடவதான சொரூபமாகக் கண்டிருப்பார்கள். மூலப்பிரகிருதியும், சீவனும், தேவமனுஷியாதி வியக்தங்களும், காலமும் வகுத்தபடியே அந்தப் பரமாத்மாவின் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களினுடைய தோற்றத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் சாதனமான ரூபங்களா யிருக்கும். எப்படியென்னில் வியக்தமான சராசரங்களும், அவ்வியக்தமான பிரகிருதியும், சேதனமான க்ஷேத்திரக்கியனும், களாகாஷ்டாதிரூபமான காலமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுலே தாங்கப்பட்டும் ஆளப்பட்டும் இருக்கையாலே அவருக்கே சொரூபமாயிருக்கும்.

சகல இஷ்டமும் நிறைந்திருக்கிற அவருக்குச் சிருஷ்டி முதலானவை ஏன் செய்யவேண்டுமென்று கேட்பீராயின், சொல்லுகிறேன். விளையாடுகிற பாலகனுக்கு அவ்விளையாட்டே பிரயோசனமாவதுபோல, பரமாத்மாவுக்குச் சிருட்டி திதி சங்காரங்களினுலே லீலையேயன்றி வேறு பிரயோசனம் கிஞ்சித்து மில்லையென்று அறியும். இனிச் சிருட்டிக்கிரமத்தைக் கேட்பீராக. எம்பெருமானுக்குச் சரீரமென்று எதைச் சொன்னேமோ அந்த அவ்வியக்தமானது, பிரகிருதியென்றும் பிரதானமென்றும் மனு முதலானவர்களாலே சொல்லப்பட்டிருக்கும். அது சேதனுசேதனங்க ளடங்கிய தாகையாலே நித்தியமாய், அளவில்லாததாய், தான் அசேதனமாகியுந் தருக்களிடத்தில் அக்கினி யிருப்பதுபோல் தன்னிடத்திலே சேதனங்களான சீவகோடிகளெல்லா மிருக்கப் பெற்று, அக்ஷயமுமாய், அப்பிரமேயமுமாய், பகவானேயல்லது வேருெரு ஆதாரமில்லாததாய், காரியமாகாமையாலே ஒன்ருததாய், நிச்சலமாய், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களில்லாததாய், சாத்துவிக ராஜச தாமச குணத்துமகமாய், செகத்துக்குக் காரணமாய், காரணம் உற்பத்தி விநாசம் என்னு மிம்மூன்று மில்லாததாயிருக்கும்.

இந்தச் சிருட்டிக்குப் பூர்வத்தில் மகாப் பிரளயமானவுடனே அதனுலேயே சமஸ்தமும் வியாபிக்கப்பட்டிருந்தது. ஓ மயித்திரேயரே! வேதாந்

த்த தத்துவக்கியரான பிரமவாதிகள் பிரதானத்தைத் தெரிவிக்கும்படியான இவ்வர்த்தத்தையே சொல்வார்கள். எப்படியெனில், அப்போது பகலும், இராத்திரியும், ஆகாசமும், பூமியும், வாயுவும், சலமும், சூரியசந்திராதி சோதிகளும், இருட்டும், சாத்துவித ராஜச தாமச குணவிலாசங்களும், மற்றுமுண்டான வஸ்துக்க ளொன்று மில்லாமலே பிரதான சத்தவாச்சிய மான மூலப்பிரகிருதி யொன்றுமே சமஷ்டிபுருஷரூபமாக இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்வரூபத்தினின்றும், பிரதானமென்கிற பிரகிருதியும், புருஷனென்கிற ஆத்துமாவும் உண்டாகி சிருட்டிக்கு உபயோகமான சேர்க்கையில்லாதவைகளாய் அந்த எம்பெருமானுடைய எந்த ரூபத்தினலே தரிக்கப்பட்டிருந்தனவோ அது அவனுக்குக் காலமென்கிற பேருடையதான ஒருசொரூபமாயிருக்கும். ஓ விப்பிரோத்தமா! வியக்தமான மகத்தகங்காராதிகள் பிரகிருதியில் இருக்கும். பிரகிருதியும் பரமாத்துமாவினிடத்தில் லயப்பட்டதனல் மகாப்பிரளயத்துக்குப் பிராகிருதப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலமானது அனுதியா யிருக்கும். அந்தக் காலத்துக்கு எப்போதும் முடிவில்லாமையினுலே சிருஷ்டி திதி சங்காரங்கள் அவிச்சின்ன பிரவாகரூபமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றன.

ஓ மயித்திரேயரே! பிரகிருதி சமகுணமாயும் புருடன் வேருயும் இருக்குமிடத்தில், விஷ்ணுவின் ஸ்வயரூபமான காலமானது சிருட்டி யனுகூலமாகப் பிரவர்த்திக்கின்றது. பின்பு பரப்பிரமமும், பரமாத்துமாவும், செகன்மயனும், சர்வகதனும், சர்வ பூதேச்வரனும், சர்வாத்துமகனும், பரமேஸ்வரனுமான ஸ்ரீ ஹரி, சுயவிச்சையினலே லீலார்த்தமாகப் பிரகிருதி புருஷர்களிடத்தில் பிரவேசித்து, ஒன்றுக்கொன்று ஏற்றமும் குறைவுமில்லாமல் சமமாக இருக்கிற சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கு வைஷம்மியங்களைக் கற்பித்து பிரகிருதி புருஷர்களுக்குச் சலனமுண்டாக்கி யருளினன். எப்படி அதி கம்பீரமான மனசுக்குக் கந்தமானது தன்சான்னித்தியத்தினலேயே விகாரத்தை யுண்டாக்குகின்றதே யல்லது யாதொரு தொழிலையுஞ் செய்யவில்லையோ, அப்படியே பரமேசுவரன் தன்சான்னித்திய விசேஷத்தினலேயே பிரகிருதி புருஷர்கள் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டிக்க அபிமுகராம்படி கலக்குகிருன். கந்தம் மனேவிகாரத்துக்கு நிமித்தமேயானபடி பரமாத்துமா பிரபஞ்சத்துக்கு நிமித்தகாரண மாத்திரமன்று, தானே சலன முண்டாக்குகின்றவனுய் சலிப்பிக்கப்படுவதுமான பிரகிருதி புருஷ ஸ்வரூபமாகத்தானே யாகின்றுன். ஆகையால் உபாதான காரணமு மவனே. சூக்ஷ்மரூபமும் ஸ்தூலரூபமுமான பிரகிருதியும், வியஷ்டி சமஷ்டிரூபமான பிரம்மாதிரூபங்களும், வியக்தமாயும் அவ்வியக்தமாயுமிருக்கின்ற பிரபஞ்சமும், மூலப்பிரகிருதியும் சர்வேசுவரனுய் புருஷோத்தமனுயிருக்கின்ற விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமாகையாலே, காரியமான செகத்தும் அவனையல்லாமல் வேறில்லை என்றறியும். மயித்திரேயரே! அது நிற்க; சீவனுடைய கர்மவசத்தினலே சலனப்பட்ட பிரகிருதியினின்றும் சாத்துவிக ராஜச தாமஸ குணவைஷம்மிய ரூபமான மகத்தத்துவம் உற்பத்தியாயிற்று. பராத்பரனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சரீர

மான பிரகிருதியானது தன்னாலே யுண்டான மகத்தத்துவத்தை மூடிக் கொண்டது. அந்த மகத்தத்துவம் சாத்துவிக ராஜச தாமசமான குணத் திரயத்தை யுடையதாய், விரையானது மேலே தோலினாலே மூடப்பட்டிருக்கிறது போல, பிரகிருதியினாலே மூடிக்கொள்ளப்பட்டது. அப்பால் அந்த மகத்தத்துவத்தினின்றும் வைகாரிகம் தைஜசம் பூதாதியென்று மூன்று விதமான அகங்காரம் பிறந்தது. அதில் சாத்துவிக அகங்காரம் வைகாரிகமென்று சொல்லப்படும். ராஜச அகங்காரம் தைஜஸமென்று சொல்லப்படும். தாமஸ அகங்காரம் பூதாதியென்று சொல்லப்படும். அந்த அகங்காரங்கள் திரிகுணாத்துமகமானபடியினாலே பஞ்சபூதங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் ஏதுவாயிருக்கும். பிரகிருதியினாலே மகத்தத்துவம் மூடப்பட்டதுபோல அகங்காரம் மகத்தத்துவத்தினாலே மூடப்பட்டிருந்தது. அதில் பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட தாமசாகங்காரம் விகாரப்பட்டு, சப்ததன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதினின்றும் சப்தத்தை லக்ஷணமாகப் பெற்ற ஆகாசம் பிறந்தது. அந்த ஆகாசம் தாமச அகங்காரத்தினாலே மூடிக்கொள்ளப்பட்டது. அந்த ஆகாசம் விகாரப்பட்டு பரிசதன்மாத்திரையை யுண்டாக்க அதனாலே வாயு பிறந்தது. அந்த வாயுவுக்குப் பரிசங் குணமாயிருக்கும். அந்தப் பரிசதன்மாத்திரையான வாயுவும், ஆகாசத்தினாலே மூடப்பட்டது. அந்த வாயு விகாரப்பட்டு ரூபதன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதனாலே தேஜசு பிறந்தது. அந்தத் தேஜசுக்கு ரூபம் அசாதாரண குணமாயிருக்கும். பரிசதன்மாத்திரையினாலே ரூபதன்மாத்திரையான தேஜசு மூடப்பட்டது. தேஜசு விகாரப்பட்டு ரசதன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதினாலே அப்பு பிறந்தது. ரசதன்மாத்திரையான அப்பும் ரூபதன்மாத்திரையினாலே மூடப்பட்டது. அந்த அப்பு விகாரப்பட்டு கந்ததன்மாத்திரையை யுண்டாக்கிற்று. அதினாலே பிருதிவி பிறந்தது. பிருதிவிக்குக் கந்தம் அசாதாரண குணமாயிருக்கும். சூட்சுமம் கண்களுக்குத் தெரியாதானபடியினாலே, பஞ்சமகாபூத காரணங்களான சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்களுடனே கூடின சூட்சுமபூதங்கள் தன்மாத்திரையென்று சொல்லப்படும். தூலங்களான ஆகாசாதி பூதங்களிலே சத்தாதி குணங்கள் விகசிதமாய்க் காணப்படும். தன்மாத்திரைகள் அதிசூட்சுமமாய், சரீர லகுத்துவமும், அற்புதப் பிரகாசமும், பிரசன்னத்துவமும் உண்டாக்குகின்ற சாந்தமான சாத்துவிக குணமும், வியாகுலமும், நானாவிதமான வியாபாரங்களு முண்டாக்குகின்ற கோரமான ராஜசகுணமும், நித்திரையும் ஆலசியமும் உண்டாக்குகின்ற மூடமான தாமசகுணமும் இல்லாமலிருக்கும்.

இந்தப்படி ஆகாசாதி பூதங்களும், தன்மாத்திரைகளும், பூதாதியென்று சொல்லப்பட்ட தாமதாகங்காரத்தாற் பிறந்தன. தைஜசமென்று சொல்லப்பட்ட ராஜசாகங்காரத்தால் இந்திரியங்களுண்டாயினவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். வைகாரிகமென்று சொல்லப்பட்ட சாத்துவிக அகங்காரத்தால் இந்திரியங்கள் பிறந்தனவென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இந்த இரண்டு பக்ஷங்களிலேயும் மனதுடன் கூடப் பதினொரு இந்திரியங்கள் சாத்துவிக அகங்காரத்திலேபிறந்தனவென்கிறதே நிச்சயம். ராஜச அகங்காரம்

சாத்துவிக தாமச அகங்காரங்களிரண்டுக்கும் சகாயமாயிருக்கும்.

இனி ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் சொரூபங் கேளும். தொக்கு, நேத்திரம், நாசி, நாவு, காதுகளென்று சொல்லப்பட்ட ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்கள். இவற்றிற்குப் பரிசம், ரூபம், கந்தம், ரசம், சத்தமென்னு மிவ்வைந்தும் போக்கியபதார்த்தங்கள். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தங்களைந்தும் கர்மேந்திரியங்கள். வசனம், கர்மம், கமனம், விசர்க்கம், ஆனந்தமென்னுமிவை அவ்வைந்துக்குங் காரியங்கள். ஆகாசம் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி என்னும் பூதங்கள் தமக்கு அசாதாரண குணமான சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தகங்களைத் தாங்கள் * மேன்மேலும் அதிகமாகப் பெற்று அன்னியோன்னிய சையுக்தமாய்ச் சாத்துவிக ராஜச தாமச குணைத்துமங்களானபடியினலே சாந்தங்களும் கோரங்களும் மூடங்களுமாய் விசேஷித்திருக்கும். இந்தவிதமாய்ச் செனித்த பஞ்சபூதங்களும் நானுவித சக்தியுக்தங்களாய் ஒன்றுடனென்று கூடாதபடியினலே பிரஜாசிருட்டியிற் சாமர்த்தியமில்லாமலிருந்தன. அப்பால் ஈசுவரனுடைய அநுக்கிரகத்தினலே ஒன்றுடனென்று கலந்து ஐக்கியமாயின. அதெப்படியென்ருல், பிரிதிவியில் அப்பும் தேயுவும் வாயுவும் ஆகாசமும், சலத்தில் பூமி தேயு வாயு ஆகாசமும், தேயுவில் பிருதிவி அப்பு வாயு ஆகாசங்களும், மாருதத்தில் பிருதிவி அப்பு தேயு ஆகாசங்களும், ஆகாசத்தில் பிருதிவி அப்பு தேயு மாருதங்களும் கலந்தன. இது பஞ்சீகரணப்பிரகாரம். இப்படி அன்னியோன்னியமாய்க் கலந்ததினலே பிரமாண்டத்தைச் சிருட்டிப்பதற்கும் நால்வகைப் பிறவிகளைச்சிருட்டிப்பதற்கும் சாமர்த்தியமுடையவைகளாய், சீவனுடைய கர்ம விசேஷத்தினலேயும் பிரகிருதி மகத்தகங்கார தன்மாத்திரைகளின் சையோகத்தினலேயும் ஈசுவர சங்கல்பத்தினலேயும் பிரமாண்டத்தை யுண்டாக்கின.

இப்படி பஞ்சபூதங்களினலே பிறந்த அந்த அண்டம் நீர்க்குமிழிபோலே ஒரு கணப்பொழுதிலே அபிவிருத்தியாயிற்றேயல்லாமல், கிரமக்கிரமமாக அபிவிருத்தியாகவில்லை. இந்தப்படி பிரகிருதியினலே யுண்டான அதிவிசாலமான பிரமாண்டம் பிரகிருதி சரீரகனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுக்கு லீலா ஸ்தானமாய் மகாசலத்திலே மிதந்துகொண்டிருக்கின்றது. இப்படிப் பிறந்த பிரமாண்டத்தில் பிரகிருதி சொரூபனும், மகத்தகங்கார தன்மாத்திரா மகா பூதசரீரகனும், ஜகதீச்வரனுமான விஷ்ணுதேவன் சதுர்முக சொரூபனைத் தானே யவதரித்தான். அந்த அண்டத்துக்கு மேரு சயிலமானது உல்ப்பமும், மற்றப் பருவதங்கள் ஜராயுவும், சமுத்திரங்கள் கர்ப்போதகமுமாயிருக்கும். உல்ப்பமென்ருல் கருவைச் சுற்றியிருக்கிற வஸ்திரம் போன்றதொன்று. ஜராயுவென்ருல் அதன்மேல் சுற்றியிருக்கிற கருப்பை. கர்ப்போதகமாவது அதிலிருக்குந்தண்ணீர். அந்தப் பிரமாண்டத்தில் பருவதங்கள் தீவுகள் சாகரங்கள் சோதிச்சக்கரங்களும் தேவாசுர மனுஷியசங்கங்களும் பிறந்தன. இப்படியுண்

* "பூநிலாயவைந்துமாய்" என்கிற பாட்டின்படி பூமியில் ஐந்தும், நீரில் நான்கும், தீயில் மூன்றும், காற்றில் இரண்டும், வானில் ஒன்றும் எனவறிக.

டான பிரமாண்டத்தைக் கவிந்து ஒன்றுக்கொன்று தசகுணோத்தரமான சலமும் அக்கினியும் மாருதமும் ஆகாசமும் தாமசாகங்காரமும் மகத்தத்துவமுமாகிய சத்தாவரணங்களிருக்கின்றன. தேங்காயானது நார் மட்டைகளினாலே எப்படி கவியப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி பிரமாண்டம் சத்தாவரணங்களினாலே கவியப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அண்டத்தில் விசுவேசுவரனான நாராயணன் பிரமரூபியாகி ரசோகுணப் பிரதானனாய் தேவாசுர கந்தருவ மனுஷிய பசு பக்ஷி தாவரங்களைச் சிருட்டித்துக்கொண்டு, அப்பிரமேய பராக்கிரமனும் சட்குணைசுவரிய சம்பன்னனுமான தானே சாத்துவிக குணப்பிரதானனாய், லீலார்த்தமாக யுகங்கடோறும் நானாவிதமான திவ்யாவதாரங்கள் செய்து, கல்பாந்த பரியந்தமும் செகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டும், பிரளயகாலத்தில் தாமச குணப்பிரதானனான ருத்திரரூபியாகியிருந்து, அதிக பயங்கரனாய் சராசரங்களான அகில பூதங்களையும் விழுங்கி, மூன்று லோகங்களையும் ஏகார்ணவமாகப்பண்ணி, ஸஹஸ்ரபணாமண்டல மண்டிதனான ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிலே சயனித்துக்கொண்டு, அப்பால் பிரளயாந்தத்தில் திரும்பவு மெழுந்திருந்து பிரமரூபியாய் முன்போலவே பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தருளுவன்.

ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனான ஜனார்த்தன னொருவன் அந்தந்தச் சொரூபங்களில் நின்று சிருட்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்வதனால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் என்கிற திருநாமங்களை யடைகின்றான். அந்தப் பகவான் தானே சிருட்டி கர்த்தாவாயிருந்து சராசரசரீகனான தன்னைத்தானே சிருட்டிக்கின்றான். அப்படியே தானே பரிபாலனஞ் செய்கின்றான். யுகமுடிவில் தானே சங்கரிக்கின்றான். ஆகையால் சிருட்டி கர்த்தாவாகவும் சங்கார கர்த்தாவாகவும் தோற்றுகிறவர்களுக்கும், சிருட்டிக்கப்படுவதும் சங்கரிக்கப்படுவதுமாகத் தோற்றுமவைகளுக்கும், தாரதம்மிய மொன்றுமில்லை யென்றறியும். ஏனெனில், பிரதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசங்களும் இந்திரியங்களும் மனமும் க்ஷேத்திரக்கியனுமாகிய சகல பிரபஞ்சமும் அந்த ஸ்ரீ மந்நாராயணனே. எப்படியென்றால், சகல பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவாய் எல்லாவற்றையும் தனக்குச் சரீரமாக வுடையவ னாகையாலே கை கால் முதலான சரீரத்தின் செய்கை சரீரியான ஆத்துமாவுக்கு உபகாரகமாவதுபோல், பிரமாதிகள் செய்யுஞ் சிருட்டி முதலானவை யெல்லாம் அவனுக்கு உதவியாகவிருக்கும். இதுவரையிலும் நாம் சொன்ன விஷயங்களை யெல்லாம் சுருக்கிச் சொல்லுகிறோம். அதென்னவெனில், சேதனாசேதனங்களான சகல பிரபஞ்சமும் சரீரமாயிருக்கும்படியான சொரூபமுடையவ னாகையாலே பிரமாதி ரூபங்களினாலே சிருட்டிக்கிறவனு மவனே. சிருட்டிக்கப்படுகிறவனு மவனே. இரட்சிக்கிறவனு மவனே. இரட்சிக்கப்படுகிறவனு மவனே. சங்கரிக்கிறவனு மவனே. சங்கரிக்கப்படுகிறவனு மவனே. ஆனால் தான் சர்வசக்தனாயிருக்க பிரம்மாதிகளை இடையில் வைப்பது ஏனெனில், அவர்களுக்கு இப்படி வரங்கொடுத்திருக்கின்றான். ஆகையால் மயித்திரேயரே! அந்த ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுபகவானே சர்வவிதத்திலும் உபாசிக்கத்தக்கவனா யிருக்கின்றனன்.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

காலப்பிரமாணம்

இப்படி அருளிச்செய்யக் கேட்டு மயித்திரேயர் பராசர முனீந்திரரை நோக்கி, முனிசிரேஷ்டரே! நிர்க்குணமும் அப்பிரமேயமும் சுத்தமும் நிர்மலமுமான பரப்பிரமத்துக்கு சிருட்டி ஸ்திதி சங்கார கர்த்திருத்துவம் எப்படிகூடும் என்று கேட்க, பராசர முனிவர் அருளிச்செய்கிறார்.

அக்கினிக்கு உஷ்ணகுணம் சுபாவமாயிருப்பதுபோல, சர்வபூதங்களுக்கும் அவாங்மனசகோசரமான சக்தி விசேஷங்களநேகமுண்டு, அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் சிருட்டி முதலானவைகளுக்குக் காரணமான சக்திகளுண்டு. அதினலே பரமாத்துமா சிருட்டி ஸ்திதி லயங்களைச் செய்தருளுவன். ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிரபஞ்ச சிருட்டி யுண்டாக்கின விதஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

நாராயண னென்று திருநாமமுடைய பகவான் லோகங்களுக்குப் பிதாமகனை பிரமாவாக அவதரித்தானென்று உபசாரத்தினல் சொல்லப்படுவது, மகாராத்திரியான பிரளயத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருமேனியில் பிரவேசித்திருந்து மறுபடியும் தோன்றுகிறதினலே என்று அறியும். அந்தப் பிர்மாவுக்கு அவருடைய அளவினல் நூறு வருஷகாலம் ஆயுசு உண்டு. அதற்குப் பரமென்று பேர். அதில்பாதி பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும். காலமானது விஷ்ணு சொரூபமென்று முன்னே தானே சொல்லியிருந்தோமே, அந்தக் காலத்தினலே சதுர்முகனுக்கும் அந்தியமுண்டாகும். அதனலேயே மலைகள் சமுத்திரங்கள் முதலான சகல சராசரங்களுக்கும் வளர்தல் நசித்தல் முதலானவை யுண்டாகும். அது அப்படியிருக்க. இனி காலப் பிரமாண வியல்பு சொல்லுகிறேம். மயித்திரேயரே! நிமிஷம் பதினைந்து கூடினல் ஒரு காஷ்டை; அந்தக் காஷ்டை முப்பதானல் ஒருகலை; அந்தக் கலை முப்பதானல் ஒரு முகூர்த்தம். அந்த முகூர்த்தம் முப்பதானல் மனுஷியர்களுக்கு ஒரு அகோராத்திரம், அதாவது ஒருநாள்; அந்த அகோராத்திரங்கள் முப்பதானல் இரண்டு பக்ஷங்களோடு கூடின ஒரு மாசம்; அந்த மாதம் பன்னிரண்டானல் தட்சிணயனம் உத்தராயணம் என்கிற இரண்டு அயனமுஞ் சேர்ந்த ஒரு வருஷமாம். தட்சிணயனம் தேவதைகளுக்கு இராத்திரியும் உத்தராயணம் பகலுமாயிருக்கும். தேவமானத்தில் பன்னீராயிரம் வருஷமானல் ஒரு சதுர்யுகம். அதில் கிருதயுகத்துக்கு பிரமாணம், நாலாயிரமும் சந்தி சந்தியம்சங்கள் எண்ணூறு திவ்ய சம்வச்சரமுமாயிருக்கும். திரேதாயுகத்துக்குப் பிரமாணம், சந்தி சந்தியம்சங்களுட்பட மூவாயிரத்தறுநூறு திவ்யசம்வச்சரமாம். துவாபரயுகத்துக்கு, சந்தி சந்தியம்சங்களுட்பட இரண்டாயிரத்து நானூறு திவ்ய சம்வச்சரமாம். கலியுகத்துக்கு ஆயிரமும் சந்தி சந்தியம்சங்களின் வருஷம் இருநூறுமாயிருக்கும். சந்தியாவது யுகத்துக்கு முன்னை காலம். சந்தியம்சமாவது யுகத்துக்குப் பிற்பட்ட காலம். சந்தி சந்தியம்சங்களுக்கு இடையிலிருக்கும் காலமானது

கிருத திரேதா துவாபர கலிகளென்று பெயர்பெற்ற ஒரு யுகமென்று சொல்லப்படும். இப்படிக்குக்கிருதத் திரேதா துவாபர கலியுகங்களென்கிற சதுர்யுகங்களும், ஆயிரந்தரந் திரும்பினுல் சதுர்முகனுக்கு ஒருபகலென்று சொல்லப்படும். அந்தச் சதுர்முகனுடைய தினத்தில் பதினலு மநுக்கள் அதிகாரம் பண்ணுவார்கள். இனி மநுவந்தரப் பிரமாணங் கூறுவோம்.

மயித்திரேயரே! சத்த ரிஷிகளும், வசு ருத்திராதித்தியர் முதலான தேவதைகளும், இந்திரனும், மநுக்களும், மநுபுத்திரரான ராஜாக்களும் ஏககாலத்திலே சிருட்டிக்கப்படுவார்கள். ஏககாலத்திலே சங்கரிக்கப்படுவார்கள். தேவமானத்தில் எழுபத்தொரு மகாயுகம் ஒரு மநுவந்தரமென்றுச் சொல்லப்படும். இந்திராதி தேவதைகளுக்கும் மநுக்களுக்கும் இதுவே ஆயுட்பிரமாணமாம். ஒரு மநுவந்தரத்துக்குத் தேவமானத்தினலே எட்டு லட்சத் தைம்பத்திராயிரம் வருஷங்கள் அளவாம். அது மனுஷியமானத்தினலே முப்பதுகோடியு மறுபத்தேழு லட்சத் திருபதினயிரம் வருஷங்களாம். இந்தப்படிப் பதினலு மநுவந்தரங்களானல், நான்முகனுக்கு ஒரு பகலாம். இதன் முடிவில் ஒரு நைமித்திகப் பிரளயம் உண்டாகும். இந்தத் தினப் பிரளயத்தில், பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்கள் தகிக்கப்பட்டு, நாசமாகும். அப்போது மகர்லோகத்திலே வாசம் பண்ணுகிறவர்கள், அந்தப் பிரளயாக்கினிச் சுவாலையினுடைய வேகத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல், தங்கள் லோகத்தைவிட்டு ஜனலோகத்துக்குப் போவார்கள். அப்பால் சத்த சாகரங்களும் பொங்கித் திரிலோகங்களையும் ஏகார்ணவஞ் செய்த சமயத்தில் நாராயணத்மகனன இரணியகர்ப்பன் திருலோகங்களையும் விழுங்கின எம்பெருமானுடைய அநுப்பிரவேசத்தினலே பருத்தவனகி, அவனுடைய நாபிக் கமலத்தி லிருக்கையாலே ஆதி சேஷனகிற சயனித்தில் சயனித்துக் கொண்டு, ஜனலோக நிவாசிகளான யோகீசுரர்களால் தியானிக்கப்பட்டவனய்,முன் சொல்லப்பட்ட பகலளவு, ராத்திரி யோக நித்திரை செய்தருளுவன். இப்படி ஆயிரஞ் சதுர்யுகப் பிரமாணமான ராத்திரியுங் கடந்தபின்பு பதும சம்பவனன பிதாமகன் மீண்டும் சராசரங்களைச் சிருட்டிப்பான். இப்படிப்பட்ட தினங்களைக் கொண்ட சம்வச்சரம் நூருனல் சதுர்முகனுக்கு ஆயுசு முடியும். அதில் ஐம்பது சம்வச்சரங்கள் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படும். முன்ஞெரு பரார்த்தமாயிற்று. அது பிராம்மமென்கிற கல்பம். அது சமார்த்தமான காலம். இப்போது இரண்டாம் பரார்த்தம் நடக்கின்றது. இது வராகநாமகமான முதற் கல்பம்.

மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்

ஸ்ரீ வராஹாவதார வைபவம்

இப்படியாக அருளிச் செய்த பராசர முனிவரை நோக்கி, ஓ முனி சிரேஷ்டரே! நாராயணனென்கிற திருநாமத்தையுடைய அந்தப் பிரமஸ்வரூபியான பகவான், இந்தக் கல்பத்தின் ஆதியிலே சர்வ பூதங்களையும் எந்தப்படி சிருட்டித் தருளினரோ அது அடியேனுக்கு விசதமாகும்படி முந்திய பாத்தும கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் பின்னுள இந்த வராக கல்ப சிருஷ்டியை அறிய விரும்புகின்றேன் என்ன, பராசரர் தம் சிஷியரான மயித்திரேயரைக் கடாக்ஷித்து அருளிச் செய்கின்றார்.

ஓ மயித்திரேயரே! பிரஜாதிபதிகளுக்கு அதிபதியாய், நாராயணனுத்துமகனாய், தேவதேவனுமான அந்தப் பிரமரூபியான பகவான், பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்த விதத்தை யறிவிக்கிறேன் கேளும். முன்சொன்னபடி சதுர்யுக சஹஸ்ர சங்கையான ராத்திரியெல்லாம் யோக நித்திரை செய்தருளி, விடியற் காலத்தில் நித்திரை தெளிந்து பிரபோதமடைந்து, சத்துவ குணம் மேலிட்டவனாய், சதுர்முகன் சூனியமான மூன்று லோகத்தையும் மறுபடியும் சிருஷ்டிக்கத் திருவுள்ளமானான். பராத்பரனும் சட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனும் அனாதியும் சர்வ செகத்காரண பூதனும் சதுர்முக சொரூபனுமான அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனே சர்வ லோகங்களுக்கும் பிரபு. மயித்திரேயரே! சிருஷ்டி காலத்தில் பிரமாவினிடத்தில் அனுப்பிரவேசித்து சிருஷ்டியை நடத்துகின்றான்.

அவன் மகாசலத்திலே சயனித்திருந்தானன்றோ. இதனாலே மநுவாதி மகாரிஷிகள் நாரயண சப்த நிர்வசனத்தைத் தெரிவிக்கிற சுலோகத்தை அருளிச்செய் திருக்கின்றார்கள். நர சப்த வாச்சியனான பரமாத்மாவினிடத்தில் சனித்த உதகங்கள் நாரங்களென்றுச் சொல்லப்படும். * அந்த நாரங்கள் அவருக்குப் பிறப்பிடமானபடியினாலே அந்தத் தேவனுக்கு நாரயணனென்கிற திவ்ய திருநாமம் உண்டாயிற்று. இப்படி திவ்ய திருநாமமுடையவனும், ஜகத்பிரபுவுமான அந்த எம்பெருமான், நீர்மேல் தாமரையிலை யொன்று மிதக்கக்கண்டு, ஏகார்ணவமான பிரளயோதகத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து, முன்கல்பத்தில் லோகரக்ஷணார்த்தமாக மச்சிய கூர்மாதி திவ்வியாவதாரங்களைச் செய்தருளினாற்போல, அப்போது சகல லோக ரக்ஷணத்திற்காகவே ஸ்திரமான திருவுள்ள முடையவனாகி, வேதங்களும் வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட யாகாதிதருமங்களுமாக நிரூபிக்கத்தக்கதான ஸ்ரீ வராகாவதாரத்தைச் செய்தருளி, ஜனலோகத்திலேயிருக்கிற ஸனகஸனந்தனாதி யோகீந்தி

---

* இங்கே தண்ணீர் மற்றுமுள்ள தத்துவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஆகவே சகலத்திலு முள்ளவனென்றும், சகலத்துக்குங் காரணனென்றும், நாராயணனென்னும் திருநாமத்தினாற் சொல்லப்படும்; ஆன்தினாலே, எம்பெருமானுடைய நாபிக்கமலத்தில் லயப்பட்டிருந்து, மறுபடியும் சிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றி, பகவானால் அநுப்பிரவேசிக்கப்பட்டு, சிருஷ்டி செய்யும் பிரமனுக்கு அத்திருநாமம் பொருந்தாதென் றறிக.

ரர்கள் வேத வசனங்களாலே வெகு விதங்களாகத் துதிக்கப்பெற்று, தமக்குத்தாமே ஆதாரமாகி, ஏகார்ணவமான பிரளயோதகத்தில் பிரவேசித்தருளினன். இவ்விதமாய்த் தன்னை உத்தரிப்பதற்காகப் பாதாளத்துக்கு எழுந்தருளின எம்பெருமானைப் பார்த்து, பூமிபிராட்டியானவள் சந்துஷ்டாந்தரங்கையாய் அவருக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து விநயவினதகாத்திரையாய்ப் பக்திபூர்வமாகத் துதிபண்ணுவாளானுள்.

" ஓ தாமரைப்போன்ற திருக்கண்களுள்ளவனே! சங்கசக்கரகதாதி திவ்யாயுதமுள்ளவனே! உனக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். பூர்வத்திலே மகார்ணவத்தில் முழுகிக்கிடந்த என்னை நீயே யுத்தரித்தாய். இப்போதும் அப்படியே அடியேனை யுத்தரித்தருளவேண்டும். ஓ ஜனார்த்தன! உன் கடாக்ஷத்தினலே ரக்ஷிக்கப்பட்ட நானும் சகல தேஜோ வாயு ஆகாசங்களும், மகத்தகங்கார தன்மாத்திரைகளும், பிரகிருதியும், ஜீவனும், உன்னுடைய சரீரங்களன்றே. க்ஷேத்திரக்கிய சொரூபனும், பரமாத்மாவும், சமஸ்த ஜகத்வியாபகனுமான உனக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். அவ்வியக்தமான சூக்ஷ்மப்பிரக்ருதியும், வியக்தமான பிரபஞ்சமும், காலமும், சொரூபமாகவுடையவனுன உனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகின்றேன்."

" பிரமரூபமும் ஸ்வயரூபமும் ருத்திரரூபமும் தரித்து, சர்வபூதங்களுக்கும் சிருட்டிகர்த்தாவும் ரக்ஷகனும் சங்காரகனுமாய் இருந்து, கல்பாந்த காலத்தில் சகலபூதங்களையுங் கிரகித்து, மூன்று லோகங்களையும் தண்ணீர் பொங்கி மூழ்த்தும்படி செய்து, திருவனந்தாழ்வானுகிற திவ்ய சயனத்தில் சயனித்து மகாயோகிகளாலே தியானிக்கப்பட்ட கோவிந்தன் நீயன்றே. பராத்பரனுந் திவ்வியனுமான வுனது நிஜசொரூபத்தை எவராகிலுமறிவரோ. நீ ஜகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டி லீலார்த்தமாகத்தரித்த, அந்த மச்சிய கூர்மவராகாதி அவதாரங்களையன்றே தேவர்களும் ஆராதிக்கின்ருர்கள். மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கிற மகரிஷிகளும் பரப்பிரமமான வுன்னை ஆராதித்து முத்தராய்ப் பரமானந்தத்தையடைகிருர்கள். எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமும் ஆதேயமும் தாரகனும் பிரகாசகனுமாகையாலே, ஸ்ரீ வாசுதேவனென்கிற திருநாமமுள்ள உன்னை ஆராதியாமல் எவன் முத்தியடையமாட்டுவான். மனதினலே கிரகிக்கப்படுகிற சுகமுதலானதும், கண்முதலிய இந்திரியங்களாலே கிரகிக்கத்தக்க ரூபாதிகளும், புத்தியினலே பரிச்சேதிக்கப்படும்படியான பிரமாணுந்தரங்களும், உன் சொரூபங்களன்றே. ஓ தேவதேவனே! உன்னிடத்திலே சனித்து, உன்னை யாசிரயித்து உன் சரீர பூதையாய் உன்னிடத்திலேயே நிலைத்திருப்பேனுகையால், லோகங்களெல்லாம் அடியேனை * மாதவியென்று பிரசித்தமாய்ச் சொல்லும். சகல ஞான சொரூபனே! நீ ஜயசாலியாகக்கடவை; அதாவது, நீ வாழ்க. ஸ்தூலப்பிரபஞ்ச சொரூபனே! நீ ஜயிக்கக்கடவை. அவ்யயனே! வாழ்க. அளவில்லாதவனுகையாலே, அனந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவனே! ஜய ஜய. வியக்தபூதாதி சொரூபனே! அவ்வியக்தரூபனே! ஜயஜய. மகாப்பிரபாவா! உத்கிருஷ்டங்களுக்கும் நிகருஷ்டங்களுக்கும் ஆத்துமாவானவனே! ஜயஜய விசுவாத்துமகனே!

* 'மாதவி' என்கிற பதத்துக்கு மாதவனுடைய சம்பந்தமானவள் என்பது பொருள்.

ஜயஜய. எக்கியங்களுக்கு அதிபதியே! நீ ஜயஜய. யக்கியங்களும் வஷட்கார மும் நீயே. பிரணவமும் திரேதாக் கினிகளும் நீயே. சதுர் வேதங்களும் நீயே, வேதாந்தங்களும் நீயே. அந்த யக்கியத்துக்கு உரிய புருஷனும் நீயே. ஓ புருஷோத்தமா! சூரிய சந்திராதி கிரகங்களும், அசுவினியாதி நக்ஷத்தி ரங்களும், மற்றுமுண்டாகிய தாரகா கணங்களும், மூர்த்தமான திரவியங்க ளும், மூர்த்தமல்லாதவைகளும், காண ப்பட்டவைகளும், காணப்படாதவை களும், மற்றும் அடியேனாலே சொல் லப்பட்டதும், சொல்லப்படாததும், சமஸ்தமும் நீயே. ஓ சகலமான தேவ தைகளுக்கும் மேலான ஸ்வாமி! இப் படி எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்துமபூத னை உனக்குத் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக் கின்றேன். இன்னு மின்னும் உனக்கு நமோ நமஃ"

இவ்விதமாய்ப் பூமிபிராட்டி வெகு வாய் ஸ்துதிபண்ண, அந்தப் பூமி யைத் தரிப்பவனை ஸ்ரீயப்பதியான வன் வராக ரூபத்துக்கு அநுகுண மான சாமவேத மயமான குர்க்குர சத்தத்தினாலே பூமிபிராட்டி செய்த தோத்திரத்திற்குத் திருவுள்ள முகந்த தைக் காட்டியருளினான். பின்பு மலர் ந்த செந்தாமரைமலரையொத்த திருக் கண்களுடையவனும், கருநெய்தற் பூவை யொத்து விளங்குந் திருமேனி யுடையவனுமான மகா வராக ரூப முடைய ஸ்ரீமந் நாராயணன் கோட்டு நுனியாலே பூமியை யுயரவெடுத்து மகா நீல மலைபோல பாதாளத்தினின் றும் எழுந்தருளினான். இப்படி தோன் றிய ஸ்ரீயக்கிய வராகமூர்த்தியினு டைய சுவாச மாருத வேகத்தினா லெழும்பிய மகார்ணவ சலமானது, ஜனலோகம் வரைக்கும் பரந்து, அங்கே பகவத்தியானஞ் செய்து கொண்டு மகாபரிசுத்தரா யிருக்கிற ஸனக ஸனந்தனாதிகளுடைய தேகங்க ளில் பரிசித்து, அவர்களை மேலும் பரிசுத்தராக்கியது.

அந்தச் சமயத்திலே ஏகார்ணவ மான அந்தச்சலம், ஸ்ரீ யக்கியவராக மூர்த்தியினுடைய குளம்பு தாக்கினதி னாலே பிளந்த அண்டகடாகத்தினுள் ளே, பாதாளத்துக்கு வெகு இரைச்ச லுடனே இறங்கிற்று. அந்த மகா வராகமூர்த்தியினுடைய பிரளயமாருத சமானமான நிசுவாசத்தின் வேகத்தி னாலே, பூலோக வாசிகளான ஜனங் கள் தள்ளப்பட்டவர்களாய், அப்புறம் போய்விட்டார்கள். இவ்வாறு ஸ்வாமி பிரளயார்ணவோதகத்தினால் நனைந்த திருவுதரத்தோடு கோட்டு நுனியில் பூமியை யெடுத்துக்கொண்டு, ரசா தல லோகத்திலிருந் தெழுந்தருளி, சர்வ வேதாத்மகமான திவ்விய திரு மேனியை யுதறி யருளுமளவில், அந்த வராகமூர்த்தியினுடைய ரோமகூபங் களினடுவே நின்று காணப்பட்ட ஜன லோக நிவாசிகளான ஸனகஸனந்தன ஸனத்குமாராதி திவ்யயோகிகள் ஆன ந்த மிகுந்து, அதிக பக்தியுடனே முடி வணங்கிக்கொண்டு, புளகாங்கித சரீ ரர்களாய்க் கெம்பீரமும் பயங்கரமு மான கண்களுடையவனை வராகப் பெருமாளை ஸ்துதி செய்தருளினார்கள்.

"பிரமன் முதலான லோகேசுவரர் களுக்கெல்லாம் மேலான ஈசுவ்ரனே! நீ ஜயிக்கக்கடவை பிரம ருத்திரர்களைப் படைத்ததனாலே கேசவனென்னும் உபநாமமுடையவனே! சங்கு, சக்க ரம், கதை, வாள், வில் என்கிற பஞ்சா யுதங்களைத் தரித்தவனே! எல்லாம் செய்யவல்லவனே! சிருட்டிஸ்திதி சங் காரங்களுக்குக் கர்த்தாவும், ஆள்பவ

னும், பத்தர்களுக்கெல்லாம் பரமப் பிராப்பியனும், நீயே. ஸ்வாமி! * வேதங்கள் உன்னுடைய சரணகமலங்களில் இருக்கின்றன. யூபஸ்தம்பங்கள் உன்னுடைய கோரைப்பற்கள். யக்கியங்களெல்லாம் உன்னுடைய தந்தங்களிலிருக்கின்றன. நானாவிதமான வேதிகைஸ்தான சயனங்களெல்லாம் உன் திருமுகத்தி லிருக்கின்றன. அக்கினியே உன்னுடையநாக்கு. உன்னுடைய ரோமங்களே தருப்பைப் புற்கள். ஆதலால் யக்கியஸ்ரூபமாய், யக்கியத்தினால் ஆராதிக்கப்படும் புருஷன் நீயே. நீ இன்னும் யக்கியஸ்ரூபியாயிருப்பதை விண்ணப்பஞ் செய்கின்றோம். ஓ மகாத்துமாவே! இரவும் பகலும் உன்னுடைய திருக்கண்கள். சகல வேதங்களுக்கும் ஆதியான பிரணவமே உன்னுடைய சிரசு. புருஷ சூக்த முதலான சூக்தங்களெல்லாம் உன்னுடைய பிடரின் மயிர்கள். ஓமத்திரவியங்களெல்லாம் உன்னுடைய நாசிகரூபம். ஸ்ருக்கு என்னும் ஓமக்கருவி உன் திருமுகமண்டலம். சாமவேதமே உன்னுடைய கம்பீரமான நாதம். பிராக் வம்சமென்கிற அக்கினிசாலையின் முன்புறமானது உன்னுடைய திவ்ய திருமேனி. சத்திரயாகங்களே உன்னுடைய அவயவ சந்திகள். யாகாதி கருமங்களும் குளம் வெட்டுதல் முதலான தருமங்களும் உன்னுடைய கர்ணங்கள். இப்படி யாகமூர்த்தியாய் அனாதியா யுள்ள ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனான எம்பெருமானே! அடியேங்களிடத்தில் திருவுள்ள மிரங்க வேண்டும். திருவடி வைப்பினாலே பூமியை ஆக்கிரமித்து, முதலில் நின்ற சொரூபமும், (அல்லது) பதம் கிரமம் என்கிற ஏற்பாடுகளோடுகூடி அளவற்றதாய், ஆதியில் நின்ற சப்தப்பிரமமும் நீயே. அக்ஷர சொரூபியாயும் க்ஷயிக்குந் தன்மை யில்லாதவனாயும், சகல சொரூபியாயுமிருக்கிற ஸ்வாமி சராசரமயமான உலகங்களுக்கெல்லாம் நீயே ஒப்பில்லாத ஈச்வரனாயும், தம்தம் விருப்பங்களைப் பிரார்த்திக்கத் தக்கவனாயு மிருக்கிறாயென்று அறிந்தோம். ஆதலால் உன்னையே பிரார்த்திக்கின்றோம். கிருபை செய்யவேண்டும். லோகநாதனே! திவ்வியமான உன்னுடைய கோரப்பல்லின் நுனியில் காணப்பட்டிருக்கிற இந்தச் சமஸ்த பூமண்டலமானது, தாமரைத்தடாகத்திலே பிரவேசித்து விளையாடுகிறமத யானைக் கொம்பிலே சேறுடனேகூடின பதும பத்திரமெப்படி யிருக்குமோ அப்படிக் காணப்படுகின்றது. ஒப்பில்லாத மகிமையுள்ளவனே! பூமிக்கு

* எம்பெருமான் ஸ்ரீவராகாவதாரத்தினால் லோகோத்தாரணஞ் செய்தருளி, வேதங்களாலே பகவதாராதனமாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட யாகாதி கருமங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்தபடியினாலே, ஸ்வாமியை யக்கியபுருஷனென்றும், யக்கியவராகன் என்றும் ரிஷி அருளிச்செய்தார். அதற்கேற்ப யாகாதிகளை அவயவமாக நிரூபித்தபடி எங்ஙனமெனில் வேதங்கள் நான்காய்த் தருமப்பிரவர்த்தகங்களாகையாலே திருவடிகளாகவும், யூபஸ்தம்பங்கள் பசுக்களைப் பந்திக்கும் ஸ்தானங்களாகையாலே கோரைப்பற்களாகவும், அவிகளைக் கொள்ளுமிடமாகையாலே யக்கியங்கள் திருமுத்தக்களாகவும், ஓமஸ்தானமாகையாலே திருமுகம் சயனங்களாகவும், அவியைப் புசிப்பதாகையாலே அக்கினி நாக்காகவும், யக்கியசாலையில் ஆவிர்ப்பவித்த எம்பெருமானுக்கு உரோமம் போன்றமையாலே தருப்பைகள் உரோமங்களாகவும், யாககாலங்களைக் காட்டுகிறபடியினாலே இராப்பகல் செய்யுஞ் சந்திரசூரியர்கள் திருக்கண்களாகவும், பிரணவம் பிரதானமாகையாலே திருமுடியாகவும், இப்படி நிரூபிக்கப்பட்டன.

மாகாயத்திற்கும் நடுவாயிருக்கும் அந்த ரிக்ஷமென்பது யாதுண்டோ, அதெல்லாம் விசுவரூபதரனுன உனது திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்திலுலேயே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்வலோகங்களையும் வியாபிக்கத்தக்க காந்தியுடையவனே! நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு இதமுண்டாகும்படி திருவுள்ளம்பற்றவேண்டும். ஓ ஜகந்நாதா! உண்மையான பொருள் நீயொருவனேயன்றி மற்றென்றுமில்லை. எப்படியென்னில், சராசரமயமான சகலமும் உன்னுலே வியாபிக்கப்பட்டு உன் திருமேனியா யிருக்கிறபடியினுலே இதுவெல்லாம் உன்மகிமையே யாகிறது. ஆனதுபற்றி நீயொருவனே பரமார்த்த மாகிருய். உலகத்துக்குக் காரணபூதனுய், அதனிடத்தில் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கின்ற உன் மகிமை சொல்லத்தக்கதோ. திருஷ்டி பதத்திற்கும் மனதுக்கும் கோசரங்களாய்க் காணப்பட்டிருக்கிற வஸ்துக்களெல்லாம் ஞானமயமான உன்னுடைய சரீரங்கள். சத்து அசத்து என்கிற விவேகமில்லாத அஞ்ஞானிகள் உன்னுடைய சரீரமான பிரபஞ்சத்தை பிராந்திஞானத்தினுலே வேறுன தேவ மனுஷ்யாதிரூபமாக நினைக்கின்றனர். புத்தியீனர்களான சனங்கள் ஞானமயமான தங்களுடைய நிஜசொரூபங்களை யறியாமல் தான் அமரனென்றும், தான் மனுஷியனென்றும், இது பசுவென்றும், இது தாவரமென்றும், பிராந்திவசத்தினுலே நினைத்துக்கொண்டு, மோகார்ணவத்தில் முழுகியிருக்கிருர்கள். இப்படி பிரகிருதி புருஷ விவேகமில்லாத சேதனங்கள், சகல ஜகத்காரண பூதனும் சமஸ்த பிரபஞ்ச சரீரகனுமான உன்சொரூபத்தை எப்படிக் காண்பார்கள். எவர்கள் ஆத்தும சொரூபத்தை ஞானசாரமாக அறிந்து, பகவானை அனுபவிக்கத்தக்க யோகநிலைக்கு யோக்கியமான பரிசுத்த மனமுடையவர்களோ அவர்கள் பிரகிருதி விகாரமான தேவ மனுஷ்யாதி ரூபமாய்க் காணப்படுகிற இந்தப் பிரபஞ்சத்தை ஞானகுணமுள்ள ஆத்தும சொரூபமாகவும் உன் திருமேனியாகவும் காண்கின்றுர்கள். ஓ எல்லாருக்குமேலான ஸ்வாமி! சகலத்துக்கும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவனே! சகல லோகங்களுக்கும் இருப்பிட மானவனே! அறியக்கூடாத மகிமையுடையவனே! சேவிப்பவர்க ளிருதயம் குளிரும்படி செந்தாமரை போல மலர்ந்த திருக்கண்களுடையவனே! இந்தப் பூமியை உத்தரித்து அடியேங்களுக்குச் சுகத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும். சர்வைசுவரிய முதலான சற்குணமுடையவனே! கோவிந்தனே! நீ சத்துவ குணப்பிரதானனுகி இந்தச் செகத்தையெல்லாம் ரட்சிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினுய். ஆகையால் பூமியை யுத்தரித்து, ஸ்தானத்தில் நிறுத்தி, எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும். தாமரைக் கண்ணனே! லோகங்களுக்கு உபகாரமாக வன்றே நீ சிருட்டியில் பிரவேசிப்பது; உனக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேம். அடியேங்களுக்குச் சுகமருளக் கடவை" என்று இப்படி ஸனக ஸனந்தனுதி யோகீந்திரர்கள் அனேக விதமாகத் தோத்திரம் பண்ண, பூமியைத் தரித்தவனும், ஸ்ரீ வராக ரூபனும் ஆன பரமாத்துமாவானவன் மகார்ணவத்தினின்றும் பூமியை யெடுத்து பழையபடியே ஜலத்தின்மேல் நிறுத்தி யருளினுன்.

இவ்விதமாய் அந்தப் பெருவெள்ளத்தின்மேல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பூமியானது கப்பல்போலவே உருக்குலைந்து

பரந்ததாகையாலே, அந்த மகார்ணவ ஜலத்தில் மிதந்துகொண் டிருந்ததே யல்லாமல், முழுகவில்லை.

பின்பு சர்வகாரணமாய் அனுதியான ஸ்ரீஹரிபகவான் பூமிதேவி பிரார்த் தித்த பிரகாரம் அந்தப் பூமியில் தன் னுடைய சங்கல்ப மாத்திரத்தினுலே முன் எரிந்துபோன பர்வத முதலான வைகளை யெல்லாம் மறுபடி முன் போலவே சிருட்டித் தருளினன்.

இப்படியாக ஸ்ரீமந் நாராயணன் ரஜோகுணத்தை யாசிரயித்து, நான்கு முகங்களோடு கூடின பிரம ரூபத் தைத் தரித்து, ஏழு தீவாயிருக்கிற பூமி பாகங்களையும், மற்றும் புவர் லோக முதலான லோகங்களையும், மறுபடியும் முன்போலவே சிருட்டித் தருளினன்.

எம்பெருமான், சிருட்டியிலே நிமித்த மாத்திரமே யாகிறன். சிருட்டிக்கப் படும் வஸ்துக்களினுடைய சக்தி களே முக்கிய சக்திகளாகின்றன. மயித்திரேயரே! எம்பெருமான் மத்தி யஸ்தனும் நிமித்தகாரணனும் இருப் பன் ஆகையால் இப்படிச் சிருட்டிக் கிறதினுலே அவனுக்கு வைஷம்மிய மும் நிர்த்தயத்துவமும் இல்லை. சீவன் கள், அனுதி கர்மவாசனு வசத்தினுலே பூர்வ கர்மானுரூபமாக நானுவித சரீரங்களை யடைந்து, நானுவித கர்ம மார்க்கங்களிலே சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கின்றன.

சர்வசமனும் சாக்ஷிபூதனுமான பரம புருஷனைத் தவிரப் பிரபஞ்சத்துக்கு வேருெரு காரணமுமில்லை, சீவாத்து மாக்களுடைய அனுதி கர்ம வாசனு சக்தியினுலே நல்ல ஜன்மங்களும் கெட்ட ஜன்மங்களுமாய் அந்தந்த வஸ்துக்கள் மாறிவரும். ஆகையாலே தான் ஸ்ரீயப்பதி முக்கிய காரண மாயிருந்தாலும், சேதனர்களுடைய கர்மங்களைக் கொண்டே சிருஷ்டி நானுவிதம் ஆகவேண்டி யிருக்கை யாலே, அவை பிரதானமாக உபசார வழக்காய்ச் சொல்லப்பட்டன வென் றறியும்.

நாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

தேவமனுஷ்யாதி சிருஷ்டி

இந்தப்படி பராசர மகாமுனி அரு ளிச்செய்யக் கேட்டு மயித்திரேயர், ஓ மகாத்துமாவே! அந்தப் பிரமாவா னவர் ஆதிகாலத்திலே, தேவதைகள் ரிஷிகள் பிதுர்க்கள் அசுரர் மனிதர் முதலானவர்களையும், விலங்குகளையும், பறவைகளையும், மற்றும் தாவரங்களை யும், பூசரங்களையும், கேசரங்களையும், ஜலசரங்களையும் எந்தவிதமாய்ச் சிருஷ் டித்தார்? அவைகளுக்குக் குணங் களும் சுபாவங்களும் ரூபங்களும் எவை? இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் விஸ்தாரமாக அடியேனுக்குக் கிருபை பண்ணவேண்டும் என்று கேட்க, ஸ்ரீ பராசர மகாமுனிவர் அருளிச் செய் வாரானர்.

ஓ முனீந்திரரே! அந்தப் பிரம தேவன் பிரபஞ்ச சிருட்டி செய்ய நினைத்துக்கொண்டிருக்கையிலே, சர்வ

பியாமகனான நாராயணனால் ஏவப்பட்ட நினையாத நினைவினாலே தாமச குணப் பிரதானமான சிருஷ்டியொன்று உண்டாயிற்று. அது * தமசு, மோகம், மகாமோகம், தாமிஸ்ரம், அந்ததாமிஸ்ரம் என்று சொல்லப்பட்ட பேதங்களினாலே ஐந்துவிதமாய், விருட்சங்களும், புதர்களும், கொடிகளும், பூண்டுகளும், புல்லுகளுமான ஐவகைப்பட்ட தாவர சிருட்டியா யிருந்தது. அது சுத்த தாமச சிருஷ்டியாகையாலே, தண்ணீர் முதலானவைகளைக் கிரகிப்பது முளைப்பது செழிப்பது முதலான காரியங்களுக்கேற்ற அற்ப அறிவுள்ளதே யன்றித் தன்னை இப்படிப் பட்டதென அறிவதும், சப்தாதி விஷயங்களையும் சுகதுக்கங்களையும் அறிவதுமாகிய அறிவு இல்லாததா யிருக்கும். பிதாமகன் அவைகளைப் பார்த்து தமோகுணப் பிரசுரமான இந்தத் தாவரங்கள் முன்னே எப்படி பிறந்தனவென்றனன். ஆகையால், ஸ்தாவரங்கள் முக்கிய சிருட்டியென்று சொல்லப்படும். சதுர்முகன் இந்த ஸ்தாவரங்கள் லோகவியாபாரத்தை நடத்துஞ் சாமர்த்திய மில்லாதவை, ஆகையால், இவற்றால் பிரயோஜன மில்லை என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய பாரிசபாகங்களிலிருந்து மிருகங்கள் முதலான திரியக்குசாதிகள் பிறந்தன. அவை பக்கங்களிலிருந்து குறுக்காய்ப் பிறந்தனவாகையாலே திரியக்குகள் என்று சொல்லப்படும். அவையும் தமோ குணப் பிரதானங்க ளாகையாலே, விவேகமில்லாதவையாய், தாயைச் சேர்தல் முதலான அக்கிரமச் செய்கைகளுள்ளவைகளாய், அவிவேகமயமான தங்கள் ஞானமே அதியுத்தம ஞானமாக நினைத்துக்கொண்டு, தேகத்தையே ஆத்மாவாக வெண்ணிக்கொண்டு, அகங்காரமயங்களாய், † இருபத்தெட்டு விதங்களாய், சுகதுக்க மாத்திரந் தெரிந்தவைகளாய்,

* தமஸ்,—தேகாதிகளை ஆத்துமாவாக நினைத்தல். மோகம்,—தேகசம்பந்தமான மக்கண் முதலானவர்களுக்குத் தன்னை அதிபதியாக நினைத்தல். மகாமோகம்,—சப்தாதி விஷயங்களை யனுபவிக்கு நினைப்பு. தாமிஸ்ரம்,—அதற்கு இடையூறு வந்தால் உண்டாகுங் கோபம். அந்ததாமிஸ்ரம்,—அவற்றை நாசப்படவொட்டாமல் காக்க வேண்டுமென்னும் மனவெழுச்சி இவை அவித்தையின் விருத்திகள்.

† இருபத்தெட்டு விதங்களாவன:—மாடு, ஆடு, எருமை, மான், பன்றி, கவயம், ருரு, அவி, ஒட்டகம் ஆகிய இரட்டைக்குளம்புள்ளவை ஒன்பதும், கழுதை, குதிரை, கோவேறு கழுதை, கவுரம் சமரம், கவரி ஆகிய ஒற்றைக்குளம்புள்ளவை ஆறும், நாய், நரி, செந்நாய், புலி, பூனை, முயல், சல்யகம், சிங்கம், குரங்கு, யானை, ஆமை, உடும்பு, முதலை ஆகிய ஐந்து நகங்களுடையவை பதின்மூன்றும், ஆக மிருகசாதிகள் இருபத்தெட்டு விதம். இன்னும் அனேக மிருகங்க ளிருந்தாலும் அவையெல்லாம் இவற்றின் உட்பிரிவுகளாமென வறிக.

இருபத்தெட்டுச் சத்தி வதமுள்ளவையென்றுஞ் சொல்லப்படும். வதமென்றால் கெடுதல். அவையாவன, முன்சொல்லப்பட்ட ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களென்னும் பதினோரிந்திரியங்களின் கேடும், துஷ்டிகளென்கிற ஒன்பதும் சித்திகளென்கிற எட்டும் ஆகிய பதினேழுவிதமான புத்திகளின் கேடும் சேர்ந்து இருபத்தெட்டு விதங்களாம். பிரகிருதி, உபாதானம், காலம், பாக்கியம், சுதாரம், சம்சாரம், நேத்திரம், மாரீசகம், உத்தமாம்பசம், இவ்வொன்பதும் துஷ்டிகள். இவற்றுள் பிரகிருதியாவது:—எட்டுவித பிரகிருதியில் சித்தம் லயப்பட்டதானால் முத்தனானேன் என்கிற சந்தோஷமாம். உபாதானமாவது:—சன்னியாசி வேஷந்தரித்தலினாலே பயன்பெற்றேனென்

தகப்பன் தாய் அண்ணன் தம்பி யென்கிற சம்பந்த மொன்று மறியாதவைகளாய் இருந்தன. அப்பால் சதுர்முகன் விவேக ஈனமான இந்தத் திரியக்கு சாதிகளினாலேயும் பிரயோசனமில்லை, ஆகையால் விசேஷ சிருட்டி செய்ய வேண்டுமென்கிற சிந்தனைகொண்டிருக்கையில், அந்த அம்புசகர்ப்பனுடைய சரீரத்திலே ஊர்த்துவ பாகத்திலிருந்து சத்துவகுணப் பிரதானராயும், சுகானுபவமும் ஆனந்தமும் மிகுந்தவராயும், உள்ளும் புறமும் அக்கியானவரண மில்லாமல் ஆத்துமக் கியானமும் இதர பதார்த்த விவேகமு முண்டானவராயும், நித்திய சந்தோஷ முள்ளவராயுமான தேவதைகள் உதித்தார்கள். அவர்கள் ஊர்த்துவ ஸ்தானத்திலிருந்து பிறந்தபடியினாலே ஊர்த்துவ சுரோதஸுகளென்று பேர்பெற்று, பூமியைத் தீண்டாமல் இருந்தார்கள். பிதாமகரானவர் இப்படி மூன்றுஞ் சிருட்டியில் சத்துவகுணப் பிரதானராகப்பிறந்த தேவர்களைக்கண்டு சந்தோஷித்தார். ஆயினும் அந்தக் கமலாசனன், கர்மசாதக மாகாமையினாலே கேவல தேவசிருட்டியினாலேயும் பலமில்லை என்று நினைத்து லோகசாதனமான வேறொரு சிருட்டியுண்டாக்கும்படி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்படி யிருக்கையில், சத்திய சங்கல்பரான அவருடைய மத்தியஸ்தானத்திலிருந்து பூமியை நோக்கின சிருஷ்டியொன்று உண்டாயிற்று. அதில் மனிதர் ஜனித்தார்கள். அவர்கள் மத்தியதேகத்திற் ஜனித்தபடியினாலே மத்தியலோகத்திலே வாசம் பண்ணத் தக்கவர்களாய், ஒருகாலத்தில் சாத்துவித குணாதிக்கமும், ஒரு காலத்தில் ராஜசகுணோத்திரேகமும்,

கிற சந்தோஷமாம். காலமாவது:—மற்றொரு காலத்தினால் சித்திக்குமென்கிற சந்தோஷமாம். பாக்கியமாவது:—பாக்கியத்தினாற் கிடைக்குமென்கிற சந்தோஷமாம். இந்நான்கும் ஆத்தியாத்துமிகமென்று சொல்லப்படும். பொருளைச் சம்பாதித்தல், காப்பாற்றல், செலவழித்தல், அனுபவித்தல், போகத்தில் வைராக்கிய மில்லாமை, ஆகிய இவற்றில் கிலேசத்தையும் தோஷத்தையும் காண்பதனால் சப்த்தமுதலான ஐம்புலன்களிலும் பற்றற்றேனென்னுஞ் சந்தோஷங்கள் ஐந்தும், சுதார முதலாகியவைகளாம். ஊகம், சப்த்தம், அத்தியயனம், முத்தாபத்தடை மூன்று, நட்புப்பேறு, தானம், ஆகிய இவ்வெட்டும் சித்திகளாம். அவற்றுள் ஊகமாவது:—உபதேச மில்லாமலே பொருளை யுன்னிப்பது. சப்த்தமாவது:—ஒரு சம்பந்தவசத்தில் சொல்லக்கேட்டு அதன் பொருளை யறிவது. அத்தியயனமாவது:—குருவுபதேசித்த மாத்திரத்தில் அவனிலும் அதிகமாகப் பொருளை யறிவது. வாகடத்தினால் ஆத்தியாத்துமிகமென்கிற உடலைப்பற்றின துன்பநீக்கலும், லவுகிக வுபாயங்களாலே ஆதிபவுதிகமென்கிற உலகத்தால்வருந் துன்ப நீக்கலும், வணக்கம் மங்கலஞ் செய்கை முதலியவைகளால் ஆதிதெய்விக மென்கிற தெய்வத்தால்வருந் துன்பநீக்கலுமாகிய இம்மூன்றுமே முத்தாபத்தடை மூன்று. இவைமுறையே மோதகம், பிரமுதிதம், மோதமானம் என்கிற பெயரால் வழங்கப்படும். நட்புப்பேறாவது:—ஒருவரைச் சினேகிப்பதனால் இஷ்டத்தைப் பெறுதல். தானமாவது:—வித்வான்கள் தவசிகள் இவர்களுக்கு சிசுருஷை செய்வதினால் வரும் பொருட்பேறு. இவையெல்லாம் முத்தியைக்குறித்து முந்திய இடையூறுகளாம். இந்த விஷயங்களைச்சாங்கிய சாஸ்திரத்தில் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

இந்திரிய சக்திவதம் மனிதருக்கும் உண்டு, ஆயினும் புத்திவதமில்லாத அவர்களுக்குப் புத்திவதமுடைய மிருகங்களுக்குப்போலே அவ்வளவு துன்பமில்லாமைபற்றி மிருகங்களுக்கே இவை சிறப்பாகச் சொல்லப்பட்டனவென் வறிக.

ஒரு சமயத்தில் தமோகுணாதிசயமும் உண்டானவர்களாய், துக்கத்துக் குடையவர்களாய், போசனாதிகாரி யங்களைத் திரும்பித் திரும்பி செய்து கொண்டு, ஆத்தும மனோபுத்தி யிந்திரி யாதி விவேகங்களும், புறத்துள்ள வஸ்துக்களின் ஞானங்களு முடைய வர்களாய், லோகமரியாதையை நடத் தத் தக்கவர்களாய் இருந்தார்கள். இவர்கள் அர்வாக் சுரோதஸுக ளென்று சொல்லப்படுவார்கள்.

அப்பால் அந்த அம்புசாசனன் தாவரசாதிகளுக்கும், ஜந்துசாதிகளுக் கும், தேவதைகளுக்கும், மனுஷியர்க ளுக்கும், யதாக்கிரமமாக அவித்தை யும் அசக்தியும் சந்துஷ்டியும் சித்தியும் ஆகிய நான்கு குண விசேஷங்களை யுண்டாக்கினான். இது தாமசமாயும் சாத்துவிகமாயு மிருந்து அனுக்கிரக சிருட்டியென்று சொல்லப்படும்.

அப்பால் ஸனக ஸனந்தன ஸனத் குமார ருத்திராதிகளையும் சிருஷ்டித் தார். இது கவுமார சிருட்டியென்று சொல்லப்படும். மயித்திரேயரே! இப் படி தாவரசிருட்டி, திரியக்குசிருட்டி தேவ சிருட்டி, மானுஷ்ய சிருட்டி, அனுக்கிரகசிருட்டி., கவுமாரசிருட்டி என்னும் ஆறுவிதமான சிருட்டி விசே ஷங்களை அறிவித்தேன்.

சிருஷ்டி ஒன்பது விதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அதாவது, முன்னே மகத்தத்துவ சிருஷ்டியும், பின்பு ஏகா தச இந்திரியங்களுக்குக் காரணமான சத்துவ ரச தமோகுணாத்துமகமான அகங்கார சிருஷ்டியும், அப்பால் ஆகா சாதி பஞ்சமகா பூதகாரணங்களான தன் மாத்திரைகளின் சிருஷ்டியும், ஆகிய இந்த மூன்றும் சமஷ்டிசீவ சொரூபனான இரணியகர்ப்பனுடைய சங்கல்பமில்லாமலே சனித்ததனாலே பிராகிருத சிருட்டியென்று சொல்லப் படும். ஆயினும் அவனாலேயுண்டான சிருஷ்டியென்றே சொல்லலாம். எப் படி என்றால், நித்திரையில் புருஷனு க்கு இச்சையில்லாமலே சுவாச நிசு வாசங்களும் நித்திரையும் பிறந்திருக்க, அவைகளுக்கு அவனைக் கர்த்தாவாக வழங்குவதுபோலே, மகத்தகங்கார தன்மாத்திரைகள் சதுர்முகனுக்கு முன்பே சம்பவித்தவையானாலும், இர ணியகர்ப்பனுடைய கர்ம விசேஷத் தினாலே யுண்டானபடியினாலே, அதுவு மவனுடைய கிருத்தியமென்றே சொல் லப்படும். முன்சொல்லப்பட்ட பிரா கிருதசிருஷ்டி மூன்றொழிய, நான் காவதான தாவரசிருட்டியும், ஐந் தாவதான திரியக்கு சிருட்டியும், ஆறுவதான தேவசிருட்டியும், ஏழாவ தான மனுஷிய சிருட்டியும், எட்டா வதான அவித்தை முதலான அனுக் கிரகசிருட்டியும், ஆகிய சிருட்டிகளைந் தும் பிரமாவின் விகிருதியினாலே யுண் டானதினால் வைகிருதங்க ளென்று சொல்லப்படும். ஒன்பதாம் சிருட் டியாகிய கவுமாரம் பிராகிருத வைகிரு தாத்துமகமாயிருக்கும். இவ்விதம் இர ணிய கர்ப்பனாலே யுண்டாக்கப்பட்ட பிராகிருத வைகிருதங்களாய் ஜகத் துக்கு மூலங்களான நவவித சிருட் டியையுஞ் சொன்னேன். இனிச் சிருஷ்டி விஷயமாய் யாதுகேட்க விரும்புகின்றீரென்ன, மயித்திரேயர் பராசர முனிவரைப்பார்த்து, ஓ முனி சிரேட்டரே! மனுஷியாதி சிருட்டிப் பிரகாரங்களை தேவரீர் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தீர். அதைத் தெளிவாக அறியும்படிக்குப் பிரசாதித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அந்த மகா ரிஷிசிரேட்டர் அருளிச்செய் கின்றார்.

மயித்திரேயரே! அனாதிகர்மவாசனை யினால் கட்டுண்டவர்களும் நானாவித கர்மபலங்களை அனுபவிப்பவர்களுமான சேதனர்கள், பூர்வவாசனாவசத்தாலே சங்காரகாலத்தில் சங்கரிக்கப்பட்டு, சிருட்டிகாலங்களில் தேவமனுஷ்யதிரியக்குத் தாவர சன்மங்களாய்ப் பிறப்பார்கள். சிருட்டிகாரியமுடையவனான பிதாமகனுடைய இச்சையினாலே (அம்பஸ்) என்கிற பேராலே சொல்லப்பட்ட தேவாசுர பிதுர் மனுஷிய சாதிகள் நான்கு முண்டாயின. அந்த விவரந் தெரியக்கேளும். கமலாசனன் சிருட்டிகாரியார்த்தமாய் ஒருவித தேகத்தோடுகூடிச் சிந்திக்கையில், தமோகுண உத்திரேகத்தினாலே அவனுடைய இடையின் கீழ்ப்புறத்திலிருந்து அசுரர் உதித்தார்கள். பின்பு அந்த விரிஞ்சன் தமோ குணாத்துமகமான அந்தத்தேகத்தை ஒழித்துவிட, அது இருள்மிகுந்த இராத்திரி யாயிற்று. அப்பால் அம்புசாசனன் திரும்பியும் பிரசா சிருட்டிசெய்ய நினைத்து வேறொரு தேகந்தரித்து சந்துஷ்ட சித்தனாக இருக்க, அந்தத் தேவனுடைய முகாம்புசத்தி லிருந்து சத்துவகுணாதிக்கமுள்ள தேவதைகள் ஜனித்தார்கள். மீண்டும் அப்பிதாமகன் அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டார். அது சத்துவ குணமயமான பகலாயிற்று. அதனால் தேவதைகள் பகலிலேயும் அசுரர் இராத்திரியிலேயும் பலவான்களானார்கள். பின்னும் பிதாமகன் திரும்பவும் சத்துவகுணமிகுந்த வேறொரு தேகந்தரித்துத் தன்னைப் பிதாவைப்போல் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அவனுடைய பாரிசங்களினின்றும் பிதுர் தேவதைகள் உண்டானார்கள்.

இப்படிப் பிரமன் பிதுர்க்களைச் சிருட்டித்து அந்தச் சரீரத்தையும் விட்டுவிட, அது பகலிராத்திரிகளுக்கு மத்தியஸ்தமான சந்தியாயிற்று. பின்பு அந்தப் பதுமகர்ப்பன் கேவல ரஜோ குணாத்துமகமான வேறொரு சரீரத்தைத்தரித்து, ரஜோகுணாதிகரான மனுஷியர்களைச் சிருட்டித்து, அந்தத்தேகத்தையும் நீக்கிவிட, அது பிரகாசமான பிராதக்கால சந்தியாயிற்று. ஆனபடியினாலே மனிதர்கள் பிராத சந்தியிலேயும், பிதுர்க்கள் சாயஞ் சந்தியிலேயும், பலவான்களா யிருப்பார்கள். மயித்திரேயரே! பகல் இரவு சாயங்காலம் விடியற்காலம் ஆகிய இந்நான்கும் பிரமதேவனுக்கு முக்குணங்களோடு கூடின சரீரங்களென்று அறியும். அதன்பின்பு அந்த அம்புசகர்ப்பன் மேலுஞ் சிருட்டி நிமித்தமாய், தமோகுணாதிக்கமுள்ள மற்றொரு சரீரத்தைத் தரித்தான். உடனே அவனுக்குப் பொறுக்கக்கூடாத பசியுண்டாயிற்று. அதனாலே தீவிரமான கோபம் ஜனித்தது. அதனாலே அந்தப்பிரமன் இருட்டிலிருந்து விகாரரூபமும் பயங்கரமான தாடிமீசைகளுமுள்ள ஒருவித புருஷரைச் சிருட்டித்தான். அவர்களில் பசியுற்ற சிலர் "ஜக்ஷாம" உண்ணக்கடவேமென்றனர்; பசியுறாத சிலர் "ரக்ஷாம" காக்கக்கடவேமென்றனர். இங்ஙனமுரைத்த அவர்களை நோக்கிக் கமலாசனர் நகைத்து, பசிபொறுக்கமாட்டாமல் ஜக்ஷாம என்றவர் யக்ஷராகக் கடவரென்றும், ரக்ஷாம என்றவர் ராக்ஷசராகக் கடவரென்றும் அருளிச்செய்தனர். இரணியகர்ப்பன் இவ்வாறாகப்பிறந்த யக்ஷரையும் ராக்ஷதரையும் பார்த்து மனதிலே பிரியமில்லாதவனாய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தத்தேவனுடைய சிரத்திலிருந்த கேசங்கள் ஈனமாய்க் கழன்றுவிழுந்து மறுபடியுஞ் சிரத்தின்மேல் ஏறின.

இப்படி நகர்ந்து ஏறினதினாலே அவை சர்ப்பங்களென்றும், ஈனமானதினாலே அகிகளென்றுஞ் சொல்லப்பட்டன. திரும்பியும் அந்தச்சதுர்முகன் கோபாவேசத்தினாலே சிருட்டிக்க நினைக்கக் கபிலநிறத்தோடுகூடி ரக்த மாமிச ஆகாரங்களுள்ளவைகளான பூதங்கள் அநேக முண்டாயின.

பின்பு தியானபாராயணனாய் அந்த விரிஞ்சன் தன்னுடைய அங்கங்களினின்றும் அந்த க்ஷணத்திலே கந்திருவர்களை உற்பத்திபண்ணினான். அவர்கள் சமத்காரமாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தபடியினாலே கந்திருவரென்று சொல்லப்பட்டார்கள். இப்படி சதுர்முகன் சிருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களின் சக்திகளினாலே ஏவப்பட்டு, அதனதின் கர்மானுகுணமாய் வெகு விதமான பூதங்களைச் சிருஷ்டித்து, மீளவும் சுயேச்சையின்படி வயசைக்கொண்டு பாரிசங்களினாலே பக்ஷிகளையும், மார்பினாலே ஆடுகளையும், முகத்தினாலே வெள்ளாடுகளையும், உதரத்தினால் பசுக்களையும், பாதத்தினால் குதிரைகளையும், யானைகளையும், கழுதைகளையும், கவயமென்கிற மிருகங்களையும், ஒட்டகங்களையும், கோவேறு கழுதைகளையும், கடம்பு மான்களையும், மற்றுமுள்ள மிருக சாதிகளையும் சிருட்டித்தான்; திரும்பியும் ரோம கூபங்களினாலே நானாவித உபயோகமுள்ள ஓஷதிகளையும் தானியங்களையும் உண்டாக்கினான். இந்தவிதமாய்ப் பிதாமகன் கல்பாதியான கிருதயுகத்தில் ஓஷதிகளையும், பசு பக்ஷிகளையும் நிர்மித்து, அவைகளை யாகங்களுக்கு உபயோகமாக வைத்தனன். மாடுகளும் ஆடுகளும் அசுவங்களும் ஒட்டகங்களும் வெள்ளாடுகளும் கோவேறு கழுதைகளும் கழுதைகளும் கிராமியங்களான பசு சாதிகளென்றறியும். சிங்கம் புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களும், இரு குளம்புடைய மிருக விசேஷங்களும், யானைகளும், வானரங்களும், பக்ஷிசாதிகளும் சலசரங்களான மச்ச கூர்மாதிகளும், சர்ப்பங்களும் ஆகிய ஏழு சாதியும் ஆரணிய பசு விசேஷங்களென்று அறியும். அப்பால் பிதாமகனானவர் காயத்திரிசந்தமும், இருக்குவேதமும், திரிவிருத்தென்கிற ஸ்தோமமும், ரதந்தர சாமமும், அக்கினிஷ்டோமமும் தன்னுடைய கிழக்கு முகத்தினாலே யுண்டாக்கினார். யசுர்வேதமும், திருஷ்டுப் சந்தமும், பஞ்சதஸ்தோமமும், பிருதச் சாமமும், உத்தியமென்கிற யாகவிசேஷமும் தக்ஷிணமுகத்தினாலே யுண்டாக்கினார். சாமவேதமும், செகதீச்சந்தமும், சப்ததசஸ்தோமமும், வைரூப்பியமென்கிற சாமவிசேஷமும், அதிராத்திரியாகமும், பச்சிமமுகத்திலே யுண்டாக்கினார். அதர்வண வேதமும், ஏகவிம்சஸ்தோமமும், அனுஷ்டுப்சந்தமும், வைராசமென்கிற சாமவிசேஷமும், அப்தோர்யாமமென்கிற யக்கியமும், உத்தர முகத்தினாலே யுண்டாக்கினார். நானாவிதமான ஜந்துசாலங்களையும் நானாவிதமான அவயவங்களினாலே பிறப்பித்தார். இந்தப்படி பிதாமகன் தேவாசுர பிதுர் மனுஷியாதி பூத சாதிகளைச் சிருட்டித்து, திரும்பியும் பிரசா சிருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்று உற்சாகத்தோடு சங்கல்பித்து, கின்னரர் கந்திருவர் அப்ஸரசுகள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷதர் பிசாசர் முதலியோர்களையும், பசு பட்சி சர்ப்ப மிருகங்களையும், மற்றுமுண்டாகிய தாவர சங்கமங்களையும் உண்டாக்கினார்.

இப்படி ஆதிகர்த்தாவும் லோகேசுவரனுமான சதுர்முகபகவான் நானா

வித பூத ஜாதங்களை யுண்டாக்க, அவை, சில குரூரசுபாவங்களும் சில மிருது சுபாவங்களும் சில இம்சை செய்பவைகளும் சில இம்சை செய்யாதவைகளும் சில தர்ம சொரூபங்களும் சில அதர்ம சொரூபங்களும் சில சத்திய மயங்களும் சில அசத்திய மயங்களுமாய், பூர்வ சிருஷ்டியில் எப்படிப்பட்ட கருமங்களை யடைந்தனவோ அப்படிப்பட்ட கருமங்களையே இந்தச் சிருஷ்டியிலும் அடைந்தன.

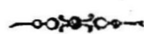
பின்பு சமர்த்தரான அந்தப் பிரமா தேகேந்திரிய மனோபுத்தி விசேஷங்களுக்கும் சத்தபரிசாதியோக்கிய வஸ்துக்களுக்கும் வேத வசனங்களைக் கொண்டே தேவ ரிஷி பிதுர் மனுஷிய பசு பட்சி மிருகாதி நாமதேயங்களையும் ரூபங்களையு மறிந்து, முன்போலவே நாமங்களையும் ரூபங்களையும் உண்டாக்கினர். மயித்திரேயரே! இப்படியே ரிஷிகள் முதலானருக்கும் வசிட்டாதி நாமங்களை நித்தியமான வேத சப்தங்களைக் கொண்டே யுண்டாக்கினர். ஏனெனில், வசந்தம் முதலான ருதுக்கள்தோறும் அந்தக் கால யோக்கியமான பல குசுமாதி விசேஷங்கள் சுபாவமாக உண்டாவது போலே கிருத திரேதாதியுகங்களிலே தத்காலோசிதமான விசேஷங்கள் சுபாவமாகவே யுற்பவிக்கும். இப்படிப் பிதாமகர் கல்பாதி காலத்தில் எம்பெருமானுடைய சக்தியினாலே அனுப்பிரவேசித்துத் தூண்டப்பட்டு பிரபஞ்சங்களை அததின் கர்மங்களின்படி சிருட்டித்தார். இதில் சகல சிருஷ்டியும் கல்பாதி கிருதயுகத்திலும், யாகாதிகளும் அவற்றின் உபகரணங்களும் திரேதா யுகாதியிலும் சிருஷ்டித்தாரென்று அறியும். இப்படியே கல்பந்தோறும் சிருஷ்டி நடந்துவரும்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

வருணாசிரமவுற்பத்தி

இப்படித் தேவாதி சிருஷ்டிக்கிரமஞ் சொல்லக்கேட்ட மயித்திரேயர், பராசர முனீந்திரரை நோக்கி, ஓ முனிசிரேஷ்டரே! அர்வாக் சுரோதசான மனித சிருட்டியைப்பற்றிச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தீர். ஆகையால், அவர்களுடைய குணங்களைப்பற்றியும், வர்ணாச்சிரம விவரங்களைப்பற்றியும், ஆசாரபேதங்களைப் பற்றியும் விசதமாக அறிய விரும்புகின்றேன். அதை அருள்புரிய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பராசர மகாரிஷி அருளிச் செய்கின்றார்.

பூர்வத்தில் சதுர்முகன் பிரஜாசிருட்டியைக் குறித்துச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்குமிடத்து, அவன் திருமுகத்தினின்று சத்துவகுணப் பிரதானரான பிராமணர்களும், மார்பினின்று ரஜோகுணதிகரான க்ஷத்திரியர்களும், தொடைகளினின்று ரஜோகுணமும் தமோகுணமுங் கலந்த வைசியர்களும், பாதங்களினின்று தமோகுணப் பிரதானர்களான சூத்திரர்களும் உதித்தார்கள். இவ்விதம் தன்னுடைய வதனம் வட்சஸ்தலம் ஊரு பாதம் என்கிற அவயவங்களினின்று

பிறந்த பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்கள் என்கிற ஜனங்களை யாகங்களுக்கு உபயோகமான காரியங்களிலே பிரவர்த்திக்கும்படி நியமித்தார். ஓ பிராமணோத்தமரான மயித்திரேயரே! இந்த நால்வகை வருணத்தாரும் யாகங்களுக்கு அவசியமானவர்கள்; ஆனதால் அவர்கள் செய்யும் யாகங்களினாலே தேவதைகள் திருப்தியடைந்து, காலத்தில் மழைகளைப் பொழிந்து, மனிதரையும் திருப்திப் படுத்துவார்கள். ஆகையால் சிரேயசுக்கு ஏதுக்களான யாகங்கள் ஜனங்களுக்கு அவசியம் செய்யத்தக்கவையாம். வேத சாஸ்திர விரோதமான துராசாரங்களை விட்டுச் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கிற சத்புருஷர், சொர்க சுகத்தையும், மோக்ஷானந்தத்தையும் இன்னும் தங்களுக்கு வேண்டுமான மற்ற ஸ்தானங்களையும், இந்த மனிதப்பிறப்பினாலேயே அடைவார்கள். இந்தப்படி ஹிரணிய கர்ப்பனாலே சிருட்டிக்கப்பட்ட சதுர்வர்ண ஜனங்களும் சாஸ்திர விசுவாசத்தினாலே சதாசாரமும் விநயமுமுண்டாய், நிர்மலாந்தக்கரணமுடையவர்களாய், சகலமான சத்கர்மங்களையுஞ் செய்துகொண்டு, காமக்குரோதாதி தோஷங்களும் மற்றுமுண்டாகிய வுபத்திரவங்களும் இல்லாமலே நினைத்த விடத்தில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு, நிர்மலமான இருதயத்திலே புண்டரீ காட்க்ஷனைத் தியானஞ்செய்து தத்துவஞானந் தெளியப்பெற்றுச் சற்கதியடைந்து வந்தார்கள்.

இவ்வகையாய்க்கிருதயுகந்தொடங்கித் திரேதாயுகத்திலும் சிறிது காலம் நடந்தது. பின்பு நாராயணாம்சமென்று சொல்லப்பட்ட காலத்தின் வசத்தினாலே மனிதருடைய சத்துவ புத்தி தயிரியங்களும் ஆயுவும் குறையும்படி நேரிட்டது. அதினாலே மோகமும் லோபமும் அபிவிர்த்தி யடைந்து, அதருமம் மிகுதியாகத் தலைப்பட்டது. அதனாலே மோட்ச மார்க்க விருத்தங்களான ராகத்துவேஷங்கள் பிரபலமாயின. ஆனபடியினாலே, சுபாவத்தில் உண்டாகத்தக்க ஞானமும் தொந்தங்களை வெல்லத்தக்க சக்தியும் ஜனங்களுக்குக் குறைந்துபோயின. முற்காலத்தில் ஸ்திரீ முதலானவை யில்லாமலே ஆனந்த முண்டாயிருக்கும். யோகாப்பியாச வசத்தினாலே சிரசில் சந்திரமண்டலத்தி னின்றும் ஒழுகுகிற அமிருதத்தினாலே பசியில்லாம லிருக்கும். ஒருதரம் மழை பெய்வதினாலேயே பயிர்விளையும். நினைந்தபோதே கிருதப்பிரதேசங்களில் விருக்ஷங்கள் பலிக்கும். நினைத்த காரியங்கள் அப்படியே கைகூடும். பரத்துவாச மகா முனிவருக்கு நடந்ததுபோலே கற்பக விருக்ஷங்கள் வந்து வேண்டியதைக் கொடுக்கும். மேன்மேலும் வேண்டும் போது மழைபெய்யும். உழுது வருந்தாமலும் பூமிவிளையும். இவ்விதமான எட்டுச்சித்திகளும் பிரசைகளுக்குக் கைகூடாமல் க்ஷயித்துப் போயின. போகவே பாதகச்செய்கைகள் விருத்தியாயின.

அதினாலே பூமியிலிருக்குஞ் ஜனங்கள் ராகத்துவேஷ லோப மோகாதி தொந்த துக்கங்களாலே பீடிக்கப்பட்டு, ஒருவரையொருவர் விசுவாசியாமல், மருபூமியிலேயும், பர்வதப் பிரதேசங்களிலேயும், கிருத்திரம ஜலப்பிராயபூமியிலேயும்வசித்துக்கொண்டு, அதில் கோட்டைகள் கொத்தளங்கள் அகழி முதலாகிய துர்க்கங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு, அங்கே புரங்களையும் உபக்கிராம சகிதமான நகரங்களையும் வெகுவிதமான கிருகங்களையும்

சிருஷ்டித்து, வருஷ வாத சீதோஷ்ணாதி உபத்திரவங்களை நீக்கும்படியான வுபாயங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு, சீவனார்த்தமாகக் கிருஷி கோரக்ஷண வாணிச்சியாதி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு, அதினாலே விளைந்த சம்பா முதலான நெல், யவம், கோதுமை, சிறுதானியம், எள்ளு, பிரியங்கு, சோளம், கேழ்வரகு, தினை, உழுந்து, பயறு, சிறுகடலை, மொச்சை, கொள்ளு, துவரை, கடலை, சணல் ஆகிய தற்காலபலங்களை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பதினேழு வகையான தானியங்களும் கிராமியங்களென்று சொல்லப்படும். நெல், யவம், உழுந்து, கோதுமை, சிறுதானியம், எள்ளு, பிரியங்கு, கொள்ளு, சாமை, செங்நெல், காட்டெள், கெவீதுகம், மூங்கிலரிசி, மற்கடகம் என்று சொல்லப்பட்ட பதினாலுவித தானியங்களும், கிராமிய ஆரணியங்களென்கிற பெயருடையவைகளாய் யாகங்களுக்கு உபயுக்தமாம். இப்போதுசொன்ன தானிய விசேஷங்கள் யக்கியங்களுக்கும் பிரசா அபிவிர்த்திக்கும் காரணமாக இருக்கும். ஆனபடியினாலே பராபர விவேகமுள்ளவர்களான ஞானிகள் இவைகளைக் கொண்டு நாடோறும் பாபங்களைப் போக்கத்தக்க பஞ்சமகா யக்கியங்களைச் செய்வார்கள், முனிபுங்கவனே! நித்தியமும் யாகாதிகர்மங்கள் செய்கிறதினாலே புருஷர்கள் சகல பாபவிமுக்தராய்ப் பரமசுகத்தை யடைவார்கள். ஆதிகாலத்திலே எவர் மனசு காலவசத்தினாலே பாபதூஷித மாயிற்றோ, அவர்கள் யக்கியாதி சத்கருமங்களிலே விசுவாசமில்லாமல், பாதகங்களை யபிவிர்த்தி ஆக்கிக்கொண்டு, வேதங்களையும் சத்கர்மங்களையும் நிந்தித்துக்கொண்டு, யாகவிக்கினங்களைச்செய்துகொண்டு, தேகத்தைப் போஷிப்பதற்கேற்ற காரியங்களைமாத்திரஞ்செய்துகொண்டு, லோகவிர்த்திக்கு விரோதிகளாய், துராத்துமாக்களும் துராசார முள்ளவர்களுமாய், குடிலபுத்தியுடையவரா யிருப்பார்கள். அதுநிற்க.

பதுமகர்ப்பன் பிரமக்ஷத்திரியாதி நாலு வருணங்களையும் நான்கு ஆச்சிரமங்களையும் நிருமித்து, வருணாசிரமோசிதமான மரியாதைகளையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களுடைய தாரதம்யானுகுணமாகப் புண்ணியலோகங்களையும் ஏற்படுத்தினார். சொதர்மானுஷ்டான பராயணரான பிராமணர்களுக்குப் பிரசாபத்தியலோகமும், யுத்தத்திற் பின்வாங்காத க்ஷத்திரியர்களுக்கு இந்திரலோகமும், சொதர்மநிரதரான வைசியர்களுக்கு மருத்துக்களுடைய லோகமும், சிசுரூஷா நிரதரான சூத்திரர்களுக்குக் கந்தர்வ லோகமும், குரு சுசுரூஷா பராயணர்களான பிரமசாரிகளுக்குக் ஊர்த்தரேதஸரான எண்பத்தெண்ணாயிரம் யதீச்சுரர்கள் வாசம்பண்ணுகிற திவ்விய லோகமும், சொதர்ம பராயணரான வானப்பிரஸ்தர்களுக்கு சப்தரிஷி லோகமும், ஸத்கர்ம பராயணரான கிருகஸ்தர்களுக்குப் பிராசாபத்திய லோகமும், சந்நியாசிகளுக்குப் பிரமலோகமும் உண்டாகும்படி சங்கல்பித்தார். இது கர்ம மார்க்கத்தி லுண்டாகிய புண்ணியலோகங்கள்; இனி ஞானவான்களுக்குக் கிடைக்கும் லோகங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். கேவல ஆத்துமத்தியான பராயணரான யோகீச்சுரர்களுக்கு * அமிர்தஸ்தான முண்டாம். நித்தியம்

* அமிர்தஸ்தானமானது துருவலோகத்துக்குமேலே கங்கை ஆவிர்ப்பவிக்கிற ஸ்தானமாம்.

யோகாப்பியாச யுக்தராய் பிரம்மத் தியானஞ் செய்துகொண்டு, பரமை காந்திகளா யிருக்கிற மகாத்துமாக் களுக் கெல்லாம் நித்திய சூரிக ளாலே காணப்பட்ட பரமபத முண் டாம். சந்திர சூரியாதி கிரகங் களும் காலக்கிரமமாக அநேகந் தரம் ஸ்தானங்களினின்று நீங்கிப் போகின்றன. துவாதசாட்சர மந்தி ரத்தைச் செபிக்கிற மகாத்மாக்கள் என்றைக்கும் திரும்பிவராமற் பரமா னந்தத்தை யனுபவிப்பார்கள். இனிப் பாபகர்மிகளான துர்ச்சனர் அடை யத்தக்க லோகத்தை யறிவிக்கிறேன் கேளும், தாமிஸ்ரமும், அந்ததாமிஸ்ர மும், ரவுரவமும், மகாரவுரவமும், அசிபத்திரவனமும், கோரமான கால சூத்திரமும், அவீசிமத்து என்று சொல்லுகிற மகா நரகங்களெல்லாம் வேதநிந்தகர் யக்கிய விக்கினஞ்செய் பவர் முதலான பாபாத்துமாக்களுக்கு உண்டாகும்.

ஆறுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

பிருகு முதலானோருடைய சிருஷ்டி

இப்படியாகப் பராசர முனிவர் மனிதருடைய தருமங்களை விவரித் துப் பின்னும் அருளிச் செய்கின்றார். சதுர்முகன் பிரசா சிருட்டி செய்யும் படியான சிந்தனையோ டிருக்கையில் அவனது சங்கல்பத்தினாலே அவ னங்கத்திலிருந்து தர்மத்தை அனுப விக்கும்படியான தேகேந்திரியங்களு டனே கூடி ஜனித்த தேவ மனுஷிய திரியக் ஸ்தாவரங்களான சதுர்வித சங்கங்களும் அபிவிருத்தியடையாமற் போனதைக் கண்டு, பதுமகர்ப்பன் மறுபடியும் பிரசா சிருட்டி செய்ய எண்ணி, பிருகு, புலஸ்தியர், கிரது, அங்கிரசு, மரீசி, அத்திரி, தக்ஷர், வசிட்டர், நாரதர் என்று சொல்லப் பட்ட ஒன்பது புத்திரரை மனதினாலே சிருட்டித்தான். அவர்கள் பிர்மாவுக் குச் சமானராகையாலே நவப்பிரமாக் கள் என்று கியாதி பெற்றார்கள். இப்பிருகு புலஸ்தியாதி நவப்பிரமாக் களுக்கு முன்னே, பிதாமகன் ஸனக ஸநந்தனாதிகளைச் சிருட்டித்தான். அவர்கள் வயிராக்கியத்தை யடைந்து மோக்ஷ மார்க்க நிரதர்களாய், பிரசா சிருட்டியில் பிரவர்த்தியாமல் சர்வ சங்க பரித்தியாகிகளாய், யோக நிஷ்டை பெற்றுக் காமக்குரோத மத மாச்சரியங்களில்லாதவர்களாய், கிரு தார்த்தரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் பிரசா சிருட்டி செய்யாம லிருந்தபடி யினாலே, மகாத்துமாவான பதுமகர்ப்ப னுக்குப் பொறுக்கக்கூடாத குரோதம் உண்டாயிற்று. அப்போது மூன்று லோகமும் எரிந்து போம்படியான கோபாக்கினிச் சுவாலைகள் பொருந் தியும், பயங்கரமாகப் புருவங்களை நெறித்துக் கொண்டும், குரோதத்தி னாலே சொலித்துக்கொண்டும் இருக் கிற பிரமாவின் லலாடத்திலிருந்து, மத் தியான்ன மார்த்தாண்ட மண்டலம் போலே பிரகாசமுடையவரும், அர்த்த நாரி ரூபத்தைத் தரித்தவருமான ருத் திரமூர்த்தி ஜனித்தார்.

இப்படி அதி யுன்னத சரீரமுடை யவராயும், உக்கிரகுண முள்ளவரா

யும், பாதியுடம்பு ஆணும் பாதியுடம்பு பெண்ணுமாயும் பிறந்த ருத்திரமூர்த்தியைப் பார்த்துச் சதுர்முகன், "இரண்டுவிதமா யிருக்கிற வுன்னைப் பிரத்தியேகமாகப் பிரி" என்று சொல்லி, அந்தர்த்தானமானன். அப்பால் அந்த ருத்திரமூர்த்தியும், பரமேஷ்டி ஆக்கினைப்படி, ஸ்திரீ புருஷ ரூபமான தம்முடம்பை, ஸ்திரீ ரூபமும் புருஷ ரூபமுமாகத் தனியே பிரித்து வேருக ஏற்படுத்திப் பின்பு அந்தப் புருஷ ரூபத்தையும் பதினொருவிதமாகப் பிரித்து, ஸ்திரீ சொரூபத்தையும் வெகு விதங்களாகப் பிரித்தார். அவைகள் சவுமியங்களும், பயங்கரங்களும், சாந்தங்களும், கோரங்களும், கறுத்தவைகளும், வெளுத்தவைகளுமாகப் பல வகைப்பட்டிருந்தன.

பின்பு இரணிய கர்ப்பன் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கிற நிமித்தமாகத் தம்முடைய அம்சத்தினலே புத்திர னொருவனைச் சிருட்டித்தான். அவன் சுவாயம்புவமநு என்று பேர் பெற்றுப் பிரசா பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருந்தான். பிரமா, தான் தன் அம்சத்தினலே மநுவென்கிற புருஷனைத போல, தன் பத்தினியின் அம்சத்தினலே ஒரு ஸ்திரீயை யுண்டாக்கினன். அந்த ஸ்திரீ, சதரூபை யென்னு நாமதேய முடையவளாய், தனக்குச் சரியான புருஷன் வேண்டுமென்று மிகுந்த தவஞ்செய்து மகா பரிசுத்தையாயிருக்க, அந்தக் கமலாக்ஷியை பிரமதேவனுடைய நியமனப்படி சுவாயம்புவ மநுவானவர் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில் பிரியவிரதனென்றும் உத்தானபாதனென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளையும், பிரசூதி யென்றும் ஆகூதியென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பெண்களையும் பெற்றார். பின்பு அந்த மநு, ரூப யவ்வன குணலங்கிருதைகளான அந்த இரண்டு பெண்களுள் பிரசூதியை தக்ஷனுக்கும், ஆகூதியை ருசியென்பவனுக்கும், கலியாணஞ் செய்துகொடுத்தார். அந்த ருசியென்பவன், ஆகூதியென்பவளைச் சேர்ந்து யக்கியன் என்கிற பிள்ளையையும், தக்ஷிணை யென்கிற பெண்ணையும் பெற்றன். அப்பால் அந்த யக்கியன் தனக்குப் பத்தினியாகத் தன்னுடனே சிருட்டிக்கப்பட்ட தக்ஷிணை யென்பவளிடத்திலே பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றன். அவர்கள் சுவாயம்புவ மநு வந்தரத்தில் யாமர் என்கிற பேரையுடைய தேவர்களாயிருந்தார்கள்.

அப்படியே தக்ஷ னென்பவனும் அந்தப் பிரசூதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே இருபத்து நான்கு கன்னிகைகளைப் பெற்று, அவர்களிலே சிரத்தை, லட்சுமி, திருதி, துஷ்டி, புஷ்டி, மேதை, கிரியை, புத்தி, லச்சை, வபு, சாந்தி, சித்தி, கீர்த்தி என்று சொல்லப்பட்ட பதின்மூன்று கன்னிகைகளையும், தர்மனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்தான். அவன், சிரத்தையினிடத்திலே காமனையும், லக்ஷ்மியினிடத்திலே தர்ப்பனையும், துஷ்டியினிடத்திலே சந்தோஷனையும், புஷ்டியினிடத்திலே லோபனையும், மேதையினிடத்திலே சுருதனையும், கிரியையினிடத்திலே தண்டன், நயன், வினயன் என்கிற மூவரையும், புத்தியினிடத்திலே போதனையும், லச்சையினிடத்திலே வினயனையும், வபுவினிடத்திலே விவசாயனையும், சாந்தியினிடத்திலே க்ஷேமனையும், சித்தியினிடத்திலே சுகனையும், கீர்த்தியினிடத்திலே யசனையும் பெற்றன். அவர்களுள் சிரத்தையின் புத்திரனன காமன் ரதி

யென்கிறவனிடத்தில் ஹர்ஷனென்கிற பிள்ளையைப்பெற்ருன். மற்றுமுள்ள தக்ஷகன்னிகைகளான கியாதி, சதி, சம்பூதி, ஸ்மிருதி, பிரீதி, க்ஷமை, சன்னதி, அனசூயை, ஊர்ச்சை, சுவாகை, சுவதை என்கிற நாமதேயங்களையுடைய பதினொரு கன்னிகைகளையும், முறையாகப் பிருகு மகாரிஷிக்கும், ருத்திரனுக்கும், மரீசிக்கும், அங்கிரசுக்கும், புலஸ்தியனுக்கும், புலகனுக்கும், கிரதுவுக்கும், அத்திரிக்கும், வசிட்டனுக்கும், அக்கினிக்கும், பிதுர் தேவதைகளுக்கும் கொடுத்தான். அது அப்படியிருக்க. அதர்மன் என்கிறவன் இம்சையென்கிற பெண்ணைச் சேர்ந்து அநிருதன் என்கிற மகனையும், நிகிருதி என்கிற கன்னிகையையும் பெற்ருன். அவ்விருவரும் பயன், நரகன் என்று சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளையும் பெற்ருர்கள். அவர்களிலே மாயையென்கிறவள், சர்வப்பிராணிகளையும் அபகரித்துக் கொள்ளுகிற மிருத்துவைப் பெற்ருள். வேதனையென்கிறவள் ரவுரவனைச் சேர்ந்து துக்கனென்கிற மகனைப்பெற்ருள். அந்த மிருத்துவுக்கு வியாதி, சரை, சோகன், திருஷ்ணை, குரோதன் என்கிற மக்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் துக்கமான சுபாவமுள்ளவர்களாய், அதர்ம சொரூபிகளாய், ஊர்த்த ரேதசுக்களுமாய், பாரியா புத்திராதி சம்பந்தங்களில்லாமல், ஜகத்தின் சங்காரத்துக்கு ஏதுக்களாயிருந்தார்கள் ஓ முனிகுமாரரே! இப்படி நாம் சொன்ன அதர்மாதி சொரூபங்களெல்லாம் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ரவுத்திரமான சரீரங்கள். இவை நித்தியப் பிரளயத்துக்கு ஏதுக்கள். தக்ஷன், மரீசி, அத்திரி, பிருகு முதலான பிரசாதிபதிகள், நித்திய சிருட்டிக்குக் காரண மாவார்கள். மநுவும் மநுபுத்திரர்களும், சன்மார்க்க நிரதராயும் சூரராயும் வீரியமே முக்கியமாக நினைத்தவராயுமுள்ள பூபாலகரும், நித்தியஸ்திதிக்குக் காரணமாவார்கள். இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு அந்த மயித்திரேயர், பிராணிகள் அநித்தியங்களாயிருக்க நித்திய சிருட்டியும் நித்தியஸ்திதியும் நித்தியப்பிரளயமும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது என்று கேட்க, பராசரமுனிவர் அருளிச்செய்கின்ருர்.

மைத்திரேயரே! பூதபாவனனும் அறியக்கூடாத சொரூபமுள்ளவனும் தடையில்லாதவனுமான ஸ்ரீமதுசூதனனென்கிற திருநாமமுடைய பகவானே, தன் சத்தியினுலே விசேஷிப்பிக்கப்பட்ட மநுமுதலான அந்தந்த ரூபங்களைக்கொண்டு, சிருட்டி ஸ்திதி சங்காரங்களை நடத்துகிருன். ஆகையாலே சிருட்டி ஸ்திதி சங்காரங்கள் நித்தியங்க ளென்று சொன்னேம். இனிப் பிரளய பேதங்களைக்கேளும்:— பிரளயம் நைமித்திகம், பிராகிருதம், ஆத்தியந்திகம், நித்தியம் என்று நான்கு விதமாயிருக்கும். அவற்றுள் எதினிடத்தில் ஜகத்பதியான லட்சுமீ வல்லபன் மகார்ணவோதகத்தில் சயனிப்பனே அது பிரமனுடைய தினுந்தியத்தி லுண்டாகிற நைமித்திகப் பிரளயமாம். சதுர்முகனுடைய ஆயுள் முடிவில் பிரமாண்ட முடைந்து சகல பூதங்களும் பிரகிருதியினிடத்தில் லயப்படுவது பிராகிருதப் பிரளயமாம். யோகியானவன் ஞானுதிசயத்தினுலே அநாதிகர்ம வாசனைகளாலே செய்யப்பட்ட சர்வ சங்கங்களையும் பரித்தியாச்சியம் பண்ணி பரமாத்துமாவினிடத்தில் சாயுச்சியத்தையடைவது ஆத்தியந்திகப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும். சதுர்வித பூதங்களும் தந்தம்

ஆயுண்முடிவில் மரணமடைவது நித்தியப் பிரளயமென்று சொல்லப்படும். சிருட்டிபேதங்களையும் கேளும் :— சதுர்முகன் பிறப்பதற்கு முன்னே பிரகிருதியினாலே மகத்தகங்கார தன்மாத்திரைகளை யுண்டாக்குவது பிராகிருத சிருட்டியென்றும், தினப் பிரளயத்தின் முடிவிலே பிரசைகளை யுண்டாக்குகிறது நைமித்திக சிருட்டியென்றும், சொர்க்க நரகாதி போகானுபவமான பின்பு சீவாத்துமாக்களை மனுஷிய பசு பக்ஷியாதி ரூபங்களாய்ப் பிறப்பிப்பது நித்திய சிருட்டியென்றும், புராணவித்துவான்கள் சொல்லுவார்கள். ஓ பிராமணோத்தமரே! இந்த விதமாய் ஜகத் காரண பூதனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் சர்வ பூதசரீரங்களிலேயும் இருந்துகொண்டு சிருட்டி ஸ்திதி லயங்களைச் செய்தருளுகிறார்.

ஆனால் எம்பெருமான் சர்வ சரீரங்களிலேயும் எப்போது மிருக்கையாலே சிருட்டியாதிகள் காலபேதத்தினால் உண்டாகவேண்டிய தென்னவெனில், சகல பூதங்களிலும் சிருட்டி ஸ்திதி சங்காரசக்திகள் எப்போதும் * ஸ்ரீ மந்நாராயணனுடைய சங்கல்பத்திற்குத் தகுந்தபடி யுண்டாகின்றன ஆதலால் காலபேதத்தால் சிருட்டியாதிகள் உண்டாகின்றன வென்றறியும். இந்த மேன்மையான சிருட்டி ஸ்திதி சம்ஹார சக்திகள் மூன்றும் ரசோகுணம் சத்துவகுணம் தமோகுணம் ஆகிய முக்குணங்களா லுண்டானவைகள். எவன் இவைகளுக்குட்படாமல் சர்வசங்க விமுக்தனைப் பிரம சாயுச்சியத்தை யடைவனோ அவன் அப்படியே யிருப்பதன்றி மறுபடியும் திரும்பமாட்டான்.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

ருத்திரசிருஷ்டியும் பிராட்டி வைபவமும்

பராசரமுனீந்திரர் சொல்லுகிறார்:— ஓ மகாமுனிவரே! சதுர்முகன் தாமச சிருட்டி செய்தானென்று முன் சொன்னே னன்றோ. அதைச்சார்ந்த ருத்திரசிருட்டி விசேஷஞ் சொல்லுகிறேன். கல்பாதி காலத்திலே இரணியகர்ப்பன் தனக்குச் சமானமான குமாரனைப் பெறவேண்டு மென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்குமளவில், அவனுடையமடியிலே நீலலோகிதனை கறுப்புஞ் சிவப்புங்கலந்திருக்கிற குமாரனொருவன் உதித்து, இனிமையான குரலுடன் அழுதுகொண்டு ஓடினான். பிதாமகன் அவனைநோக்கி, "குமாரனே! ஏன் ரோதனம் பண்ணுகிறாய்" என்ன, "அவன் எனக்கு நாமதேயம்கொடும்" என்று பிரதியுத்தரஞ் சொன்னான். அதைக்கேட்டுப் பிரமா "தேவனே! † நீ ருத்திரனென்கிற நாமதேயத்தினாலே பிரசித்தனாகக்

* எம்பெருமான் எங்கும் எப்போது மிருந்தாலும் அவன் எப்போது எதைக் கொண்டு என்ன நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அப்போது அதனால் அக்காரியம் நடக்கும் என்பது கருத்து.

† ரோதனம்—அழுகை, திராவணம்—ஓடுதல், இந்த ரோதன திராவணங்களைக் கொண்டு ருத்திரனென்கிற நாமதேய முண்டாயிற்றென வறிக.

கடவை; ரோதனஞ் செய்யாதே, தைரியமாயிரு" என்று சொன்னான். இப்படிச் சொல்லியும் அந்தக்குமாரன் மீண்டும் ஏழுதரம் ரோதனம் பண்ணினான். அதனாலே பிரபுவாகிய அந்தக் கமலாசனன், அவனுக்குப் பவன், சர்வன், ஈசானன், பசுபதி, பீமன், உக்கிரன், மகாதேவன் என்னும் ஏழு நாமங்களைக் கொடுத்து, இந்த நாமங்களையுடைய அந்த ருத்திரமூர்த்திகளுக்கு வேறு வேறு ஸ்தானங்களையும், பத்தினிகளையும், புத்திரர்களையுங் கொடுத்தான்.

அந்த ஸ்தானங்களாவன :—சூரியன், ஜலம், பூமி, அக்கினி, வாயு, ஆகாசம், தீட்சிதனான பிராமணன், சந்திரன் என்னு மெட்டுமாம். அங்கே இருப்பதனாலே அவையே சரீரங்களுமாயின. ருத்திராதிநாமதேய முடையவரான அவ்வெட்டு மூர்த்திகளுக்கும் யதாக்கிரமமாக சுவர்ச்சலை, உஷை, சுகேசி, சிவை, சுவாகை, திசை, தீட்சை, ரோகிணி என்கிற இவ்வெட்டு ஸ்திரீகளும் பத்தினிகள். இவர்களுக்குச் சனி, சுக்கிரன், அங்காரகன், மனோஜவன், கந்தன், சொர்க்கன், சந்தானன், புதன் ஆகிய எண்மரும் குமாரர்களானார்கள். இவர்களுடைய புத்திர பவுத்திராதி பரம்பரையினாலே லோகமெல்லாம் நிறைக்கப்பட்டது. இந்தப்படி அஷ்டமூர்த்தியாகிய ருத்திரன் தக்ஷப்பிரசாபதியின் புத்திரியான சதீதேவியைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணினான் அந்தத்தேவியும் தன் தகப்பனுடைய கோபத்தினாலே தானுங் கோபித்துத் தன் சரீரத்தை விட்டுவிட்டாள். பின்பு அவள் இமவானுக்கு மேனை யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் உமை யென்கிற நாமதேயத்தினாலே மறுபடியும் ஜனித்தாள். மகாத்துமாவான அந்தச் சிவபெருமான் தன்னையே நினைத்துக்கொண்டிருந்த அந்தக் கன்னிகையைத் திரும்பியும் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அது அப்படி இருக்க, முன்சொன்னபடி பிருகு மகாமுனிவர் தன் பாரியையாகிய கியாதியினிடத்தில் தாதா விதாதா என்கிற இரண்டு குமாரர்களையும், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குப் பிரிய பத்தினியான ஸ்ரீதேவி என்று சொல்லப்பட்ட மகளையும் பெற்றார்.

இதுகேட்டு மயித்திரேயன், ஓ பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! அமிருதமதன காலத்தில் ஸ்ரீ மகாலட்சுமியானவள் திருப்பாற்கடலில் அவதரித்தாளென்று ஜகப் பிரசித்தமாக இருக்கிறதே? பிருகுமகாரிஷிக்குக் கியாதியினிடத்தில் அவதரித்தாளென்று தேவரீர் அருளிச்செய்தவித மென்ன என்றுகேட்க, ஸ்ரீ பராசரப் பிரமரிஷி யருளிச்செய்கின்றார்.

லோகமாதாவான பிராட்டியானவள் என்றைக்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானோடு பிரிவற்றவளாய் நித்தியையாயிருக்கிறவளே யன்றி ஜனனாதிகளுள்ளவளன்று, எம்பெருமானைப் போலே அவளும் அவதரிப்பதும் மறைவதுமாயிருப்பள். அன்றியும் எம்பெருமான், விபுவாய் எங்கும் நிறைந்து தன் சுபாவத்தைவிடாமல் சத்திய ஞானாநந்தாதி சகல கலியாண குணங்களோடு விளங்குவதுபோல் பிராட்டியும் எங்கும் நிறைந்து சகல கலியாண குணங்களோடு விளங்குவள். இப்படி சகல பூதங்களுக்கும் தாயுந் தந்தையுமான அந்தத் திவ்விய தம்பதிகளுடைய மகாவிபூதி வைபவம் சொல்லுகிறேன் கேளும். பதத்துக்குப் பொருள் அந்தப் பெருமான், அந்தப்பொருளைத் தெரிவிக்கும் பதம் இந்தப் பிராட்டி;

இப்படியே நீதி இவள், அந்நீதியின் உபாயமான நயம் அவன்; இவள் புத்தி, அப்புத்தியாலாகும் போதம் அவன்; தருமம் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணன். அந்தத்தருமத்துக்குச் சாதகமான சத்கிரியை இந்தப் பதுமாலயை; சிருட்டிக்கிறவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவன், அந்தச் சிருஷ்டி சத்தி ஸ்ரீதேவி; இவள் பூமி, இந்தப் பூமியைத் தரிப்பவன் அவ்வெம்பெருமான்; அந்தப் பகவான் சந்தோஷம், அச்சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கும் சந்துஷ்டி இப்பிராட்டி; இச்சை யென்பது ஸ்ரீதேவி, காம மென்பது பகவான்; யக்கியமானது மாதவன், தக்ஷிணையானது ஜகன் மாதா; புரோடாசமானது சனர்த்தனன், ஆச்சியாகுதியானது கமலை; பிராக்குவம்சமென்பது மதுசூதனன், பத்தினிசாலை யென்பது ஸ்ரீதேவி; யூபஸ்தம்பம் ஸ்ரீஹரி, யாகவயனம் ஸ்ரீலட்சுமி; எம்பெருமானே தருப்பை, பிராட்டியே சமித்து; சாமவேதமானது பகவான், அதிற்சேர்ந்த உத்கீதியென்பது லட்சுமி; ஜகத்பதியான வாசுதேவன் அக்கினிபகவான், இந்திரையானவள் சுவாகாதேவி; ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே சங்கரன், ஸ்ரீ மகாலட்சுமியானவள் கவுரிதேவி; கேசவனே சூரியன், அந்தச்சூரியனுடைய பிரபை கமலை; ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவன் பிதுர்தேவதா சொரூபி, ஸ்ரீதேவி ஸ்வதா சொரூபி; ஜகன்மாதாவே ஆகாசம், அதிவிஸ்தாரமான அதின் பரப்பே விஷ்ணு; அந்த ஸ்ரீயப்பதியே சந்திரன், அச்சந்திரனுடைய காந்தியாகிய நிலவு ஸ்ரீதேவி; சர்வகதனான ஸ்ரீஹரியே வாயு, மேகாதிகளைத் தரிக்கத்தக்க அக்காற்றின் செய்கை திருமகள்; சமுத்திரம் கோவிந்தன், ஸ்ரீதேவி அச்சமுத்திரத்தின் அலைமுதலான விகிருதி; மதுசூதனனே தேவேந்திரன், இந்திரையே இந்திராணி; சக்கரதரனே பகவானே யமன் கமலாலயையே யமபத்தினியான தூமோர்ணை; ஸ்ரீதரனே தேவனே குபேரன், ஸ்ரீதேவியே அக்குபேரனுடைய செல்வம்; கேசவனே வருணன், லட்சுமியே வருணபத்தினியான கவுரி, கோவிந்தனே தேவசேனாபதியான ஸ்கந்தன், இந்திரையே தேவசேனை; கதாதரனே பிடிப்பு; அதற்குக் காரணமான சத்தியானது ஸ்ரீதேவி; நிமிஷ சொரூபம் நாராயணன், காஷ்டையின் சொரூபம் லட்சுமி; முகூர்த்தம் ஸ்ரீ வாசுதேவன், அம்முகூர்த்தத்தின் அவயவமானகலை ஸ்ரீ லோகமாதா; திருவிளக்கு சர்வேசுவரன், அதின் காந்தி லோகநாயகி; ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு விருட்சம், ஸ்ரீதேவி கொடி; சக்கரதரன் பகல், ஸ்ரீ காந்தை இராத்திரி; வரப்பிரதனான விஷ்ணுவே மணமகன், தாமரைக்காட்டில் வாசஞ்செய்யு மவளே மணமகள்; பகவான் நதசொரூபன், ஸ்ரீதேவி நதிசொரூபை; புண்டரீகாக்ஷன் அரசருடைய கொடி, புண்டரீகத்தில் வாசஞ் செய்பவள் அக்கொடிச்சீலை; லோகேஸ்வரரான நாராயணன் லோபம், செகதீசுவரியான லட்சுமியே ஆசை; கோவிந்தன் இராகம், ஸ்ரீதேவி அதன் காரணமாகிய காதல், மயித்திரேயரே! அநேக வாக்கியங்களாலே சொல்வதில் பிரயோசன மென்ன. அந்தத் திவ்ய தம்பதிகளின் விபூதியைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேளும்; தேவதைகளுக்குள்ளும், மனிதர்களுக்குள்ளும் திரியக்குகளுக்குள்ளும், மற்று முண்டாகிய வஸ்துக்களுக்குள்ளும் புல்லிங்கமான பேருடைய பதார்த்தங்களெல்லாம், ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனான ஸ்ரீஹரியே, ஸ்திரீலிங்கமான பேரு

டைய பதார்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீமகாலட்சுமியே என்று நினையும். * இவ்விருவரினும் வேறான வஸ்து ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் அவர்களால் வியாபிக்கப்பட்டு அவர்களுடைய விபூதியாயே இருக்கின்றன.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

பெரிய பிராட்டியார் திருவவதாரம்

இவ்விதமாய்ப் பிராட்டி வைபவஞ் சொல்லிய பின்னும் பிரம ரிஷியாகிய பராசரர் திருவாய்மலர்ந் தருள்கின்றார்.

ஓ முனிவரே! நீர் அறிய விரும்பிய பிராட்டியின் திருவவதார சம்பந்தமான சரித்திரத்தைக் குறித்து நாம் முன் மரீசி மஹா முனிவரிடத்தில் கேட்டறிந்தபடி சொல்லுகிறோம் கேளும். அதென்னவென்றால்:

ருத்திரருடைய அம்சமாய் மிகுந்த கோபமுள்ளவரான துர்வாச மஹா முனிவர் யதேச்சையாய்ப் பூமண்டலமெங்குஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரிகையில் ஒரு நாள் மனிதர் எளிதில் அடையக்கூடாத ஒருவனத்திற் போகும்போது, அங்கே ஒரு வித்தியாதர ஸ்திரீயின் கராம்புஜத்தில் திக்குகளெல்லாம் வியாபிக்கும் படியான திவ்ய பரிமள மிகுந்த அற்புதமான மாலையொன்றைக் கண்டார். உன்மத்த விரதத்தோடு ஜகங்களிலே சஞ்சரிக்கிற அந்த மகாமுனி அந்த வித்தியாதர ஸ்திரீயைப் பார்த்து, பெண்ணே! அதிமனோகரமான இந்தச் சந்தான புஷ்ப மாலையை எனக்குக் கொடு" என்றுயாசித்தார். அந்தப் பெண்ணரசியும், இவர் கேட்கப்பெற்ற சந்தோஷத்தினால் கண்மலர்ந்து, பத்திபூர்வகமாக அவருக்குத் தெண்டனிட்டு, அம்மாலையைக் கொடுத்தாள். உன்மத்த ரூபதரனான அந்தத் துர்வாசமுனி, அந்தப் புஷ்பமாலையைத் தன் சிரசிலே சுற்றிக்கொண்டு அங்கங்கே சஞ்சரித்து வருகிறபோது, திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் மதோன்மத்தமான அயிராவதத்தின் மேலேறிக்கொண்டு தேவ கந்தர்வ சங்கங்கள் நாலு பக்கமுஞ் சூழ்ந்துவர வெகு கோலாகலமாய் வருவதைக் கண்டு, அந்தத் துர்வாசர், தேனுக்கும் வாசனைக்கும் பரவசமாய் வண்டுகள் களித்துச் சூழா நின்ற அந்தப் பூமாலையைத் தன் சிரசினின்று மெடுத்து, அயிராவதத்தின் மேலிருக்கிற இந்திரன் மேலே பித்தனைப்போல் விட்டெறிந்தார். அந்த அமரேசுவரன் அதைக் கைக்கொண்டு, ஐராவதத்தினுடைய கும்பஸ்தலத்தின்மேற் போட, அத

* சகலமும் திவ்ய தம்பதிகளுடைய விபூதியாயிருந்தாலும், சிலபொருள் எம்பெருமான் விபூதியாகவும், சில பொருள் எம்பெருமாட்டி விபூதியாகவும் அருளிச்செய்தது, அவற்றில் அவர்களுடைய விசேஷ சாந்நியத்தினாலே யென்றறிய வேண்டும். விபூதியென்பது சர்வவிதத்திலும் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட வஸ்து. காரிய காரணாதி ரூபமாயிருக்கிற அவ்வவ் வஸ்துக்களும் அவ்விருவருடைய அனுக்கிரகாதீனமென்பது கருத்து.

ஞலே அந்த மதயானையானது திவ்ய கங்காப் பிரவாகத்தினுலே விளங்குகிற கயிலாச பர்வத சிகரம்போற் பிரகாசித்தது. பின்பு மதமிகுதியினுற் கண் சுழன்று நிற்கிற அந்த யானையானது, அப் பூமாலையைத் தன்துதிக்கை நுனியினுலே முகந்து பார்த்து, எடுத்துத் தரையிலெறிந்து விட்டது.

அதைக் கண்டு அந்தத் துர்வாச மகாமுனி மிகவுங் கோபமடைந்து தேவேந்திரனைப்பார்த்து, "அடா வாசவா! நீ ஐசுவரிய மதமத்தனுய் மிகவும் கர்வித்திருக்கின்ருய். ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி வாசஸ்தானமான திவ்யமாலையை நீ அங்கீகரித்துக் கொண்டாடாமற் போனுய். நான் கொடுக்கும்போது விநயத்தோடு நமஸ்கரித்துக் கைகளை யேந்தி வாங்கிச் சந்தோஷத்தினுல் கபோலங்கள் மலர்ந்து விளங்கக் கிருதார்த்தனுனேன், மகாப்பிரசாதம் பெற்றேன் என்று சொல்லிச் சிரசிலே தரியாமற் போனுய். மேலும் இந்தப் புட்பமாலையைத் தரையில் எரிவித்தாய். ஆனதினுலே உன்னுடைய திரிலோக ஐசுவரியமும் சீக்கிரத்தில் நாசமடையக் கடவது. நான் கோபித்தால் மூன்று லோகமும் நடுங்கிப்போமே. அப்படிப்பட்ட என்னைக் கொஞ்சமாகிலும் நினையாமல் அவமானம்பண்ணி, நான் கொடுத்த மாலையை அங்கீகரியாமற் போனதினுலே, உன்னுடைய திரிலோகமும் மகா லக்ஷ்மி வாசம் ஒழிந்து துர்த்தசை யடையக் கடவது" என்று சபித்தார்.

பின்பு இந்திரன் வெகு பரபரப்போடு யானையினின்று மிறங்கி, குற்றமில்லாத அந்த மகாரிஷியின் பாதங்களில் வீழ்ந்து, தன் அபராதத்தை க்ஷமிக்கும்படியாகப் பலவிதமாய் வேண்டிக்கொண்டான்.

இப்படி வணங்கி வேண்டிக்கொண்டும் மனமிரங்காமல், அந்தத் துர்வாசன் இந்திரனைப் பார்த்து, "இந்திரனே! நான் தயையுள்ள இதயமுடையவனல்லேன். என்னிடத்தில் க்ஷமை என்கிற குணம் வந்து சேருகிறதில்லை. உனக்கு உட்பட்டுப் பின்பாட்டுப் பாடுகிற ரிஷிகள் வேறே யிருக்கிருர்கள். என்னை யவர்களிலே யொருவனுக நினையாதே. நான் துர்வாசனென்றறி. தங்கள் விஷயத்தில் செய்த மகா துரோகத்துக்காக உன்னைக் கௌதமர் முதலான முனீந்திரர் முன்னே சபித்து, மறுபடியு முன்னுடைய விநயத்திற்குட்பட்டு அநுக்கிரகம் பண்ணினதினுலே, நீ கர்விதனுய் என்னையும் அவர்களைப்போல நினைத்தாய். நான் அப்படிப்பட்டவனன்று. அடங்காத கோபத்தின் சாரமெல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு வாசம்செய்யுமிடமான துர்வாசன் காண். வசிட்டாதிகளான தயையுள்ள சில மகாரிஷிகள் விசேஷமாய் உன்னைத் துதித்து வருவதினுலே நீ மிகவும் இறுமாப்படைந்து, இப்போதென்னை அவமானித்தாய். அக்கினிச் சுவாலைகள் போலே சொலிக்கின்ற ஜடாகலாபத்தோடும் உக்கிரமான புருவ நெறிப்போடுங் கூடிப் பயங்கரமாயிருக்கும் என் முகத்தைக் கண்டு பயப்படாதவனும் ஜகத்திலேயுண்டோ? சதமகனே! அநேகமான வார்த்தைகளினுலே பிரயோசனமென்ன. நான் க்ஷமிக்கிறவ னல்லேன். நீ யேன் பயந்தவனைப்போலே கபடமான விநயஞ் செய்கிருய். என்னைப் பரிகாசஞ் செய்யவேண்டாம். சும்மாபோ" என்று சொல்லித் துர்வாசமுனி யதேச்சையாகப் போனுர். இந்திரனும் மறுபடியும் அயிராவதத்தின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அமராவதி பட்டணத்துக்கு போய்ச்சேர்ந்தான்,

கேளும் மயித்திரேயரே! அன்று முதல் மூன்று லோகங்களும் லட்சுமி கடாக்ஷமற்று, ஓஷதிகளும் கொடிகளும் பல விருக்ஷங்களும் க்ஷயிக்கலாகி, கேட்டை யடைந்துகொண்டு வந்தன. அது முதல் யாகாதி கர்மங்களும் நன்ருய் நடக்கவில்லை. தவசிகளும் நன்ருய்த் தவஞ்செய்யவில்லை. தானம் முதலான தர்மகாரியங்களிலே ஜனங்களுக்கு மனது பிரவேசிக்க வில்லை. சகலமான ஜனங்களும் சத்துவ மில்லாதவர்களாய், லோபம் முதலானவைகளாலே இந்திரிய சுத்தி யில்லாதவர்களாய், அற்ப விஷயத்திலும் பேராசையுள்ளவ ரானர்கள். ஏனென்ருல், மயித்திரேயரே! சத்துவ குணம் எங்கே யிருக்குமோ அங்கே ஸ்ரீ மகாலட்சுமி வாசஞ்செய்வள். சத்துவ குணமும் லக்ஷ்மி கடாக்ஷத்தை யநுசரித்திருக்கும். லக்ஷ்மி கடாக்ஷ மற்றவர்களுக்குச் சத்துவ மேது. சாத்துவிக குணமில்லாதவரிடத்தில் மற்றச் சுகுணங்கள் மிகவும் துர்லபமா யிருக்கும். புருஷன் எவ்வளவு பிரசித்தனு யிருந்தாலும் பலசவுரிய தயிரியங்களும் அவுதாரியாதி குணங்களும் இல்லாதவனுனல், சகல ஜனங்களாலேயும் தூஷிக்கத் தக்கவனும், அவமானஞ் செய்யத் தக்கவனு மாவான். அது அப்படியிருக்க, இந்தப்படி திரிலோகங்களும் லக்ஷ்மிகடாக்ஷங் குறைந்தனவாய், மிகுந்த துர்த்தசை யடைந்திருக்கையில், தயித்திய தானவாதிகள் தேவ சனங்களை உபத்திரவப்படுத்தத் தொடங்கினர்கள்.

அப்பால் லோபாதி துர்க்குணங்களுடையவர்களாய், லக்ஷ்மி கடாக்ஷமில்லாதவர்களுமாய், பலமும் சத்துவமும் இல்லாதவர்களுமா யிருந்த அசுரர்களும், ஐசுவரிய மிழந்தவராய்த் துர்ப்பலரான தேவதைகளும், ஒருவரோடொருவர் யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்கினர்கள். இப்படிச் சண்டை செய்கையில், இந்திரன் முதலான தேவர்களெல்லாம் தயித்தியர்களுடைய பராக்கிரமத்துக்குத் தோற்று, எதிர்நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போய், பிரமதேவனைச் சரணமடைந்து, தங்களுக்கு அசுரராலே நேர்ந்த துர்த்தசையை யறிவித்தார்கள். அதுகேட்டு அவ்விரிஞ்சன் "தேவர்களே! பராபரங்களென்று சொல்லப்பட்ட உயர்ந்தவைகளுக்கும் தாழ்ந்தவைகளுக்கும் ஈசுவரனும், அசுரரை யெல்லாம் நாசஞ் செய்யவல்லவனும், உலகத்தினுடைய உற்பத்தி திதி லயங்களுக்குக் காரணமானவனும், தனக்கொரு காரணமின்றித் தானே சுதந்திரனு யிருப்பவனும், சர்வேசுவரனும், பிரசாதிபதிகளுக்கும் அதிபதியும், முடிவில்லாதவனும், ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாதவனும், நித்தியர்களும், காரியபூதர்களுமான பிரகிருதி புருஷர்களுக்கு உட்புகுந்து நடத்துகிறவனும், தன் திருவடிகளை யடைந்தவர்களுடைய துன்பங்களை நீக்கவல்லவனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவைச் சரணமடையுங்கள், அவர் உங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்தருளுவர், வாருங்கள்," என்று சொல்லி, அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலின் வடகரையிற் சென்று, அங்கே சகல தேவசமுகமும் தானுமாய்ச் சராசரேசுவரனை ஸ்ரீயப்பதியை உத்தேசித்துத் தோத்திரஞ் செய்வாராயினர்.

"சர்வமயனும், சர்வேசனும், முடிவில்லாதவனும், பிறப்பில்லாதவனும், சுருங்கல் முதலானவை யில்லாதவனும், லோகாதாரனும், தனக்கு வேறு ஆதாரமில்லாதவனும், அப்பிர

மேயனும், பேதிக்கக் கூடாதவனும், சூட்சுமங்களிலும் அதிசூட்சுமமான வனும், தூலங்களிலும் அதிதூலமான வனுமாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அடியேன் முதலான சமஸ்த பிரபஞ்சமும் எவனிடத்தி னின்றும் ஜனித்ததோ, எவனிடத்தி லிருக்கின்றதோ, எவனிடத்தில் லயப்படுமோ, சர்வபூதங்களும் எவனுடைய சரீரமோ, எந்த தேவன் மேலானவர்களுக்கும் மேலானவனோ, எவன் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் பரனான புருஷனுக்கும் மேற்பட்டவனென்றும் பரமாத்துமாவென்றும் மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிக்கிற யோகிகளாலே மோக்ஷத்திற்காக நினைக்கப்படுகிறானோ, எவனிடத்தில் பிராகிருதமான சத்துவாதி குணங்களில்லையோ, சுத்தமான சகலவஸ்துக்களுக்கும் மிகவும் சுத்தனான அந்த ஆதிபுருடன், அடியேங்களுக்குப் பிரசன்னனாகவேண்டும். கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலான காலசூத்திரத்திற்குக் கோசரமானவிடத்தில், பிராட்டி, திவ்விய மங்கள விக்கிரகம், பரிஜன முதலான எவனுடைய விபூதிகள் இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஹரி பகவான் அடியேங்களுக்குப் பிரசன்னனாகக்கடவன்."

"எவன் பரமேசுவரனும் அஜனுமாயிருந்தும் எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்கையாலே, முத்தியடைந்த ஆத்துமாவாக உபசார வழக்காய்ச் சொல்லப்படுகின்றானோ, அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவன் அடியேங்களுக்குப் பிரசன்னனாகக் கடவன். எவன் காரணமாகியும் காரியமாகியும் காரணத்திற்குக் காரணமாகியும் காரியத்திற்குக் காரியமாகியு மிருக்கின்றானோ, அவன் பிரசன்னனாகக்கடவன். பிரகிருதியின் காரியமான மகத்தின் காரியமான அகங்காரம் யாதுண்டோ அதின்காரியமான தன்மாத்திரைகளுண்டன்றோ, அவற்றின் காரியமான பஞ்சமகாபூதங்களுண்டன்றோ, அவற்றின் காரியமான பிரமாண்டத்திற்குக் காரியமாயிருக்கிற சதுர்முகனும், அவனிடத்தி லுண்டான தக்ஷாதிகளும், ஆகிய இந்த லோகப்பிரவாகமெல்லாம் எவன்தானேயா யிருக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை அடியோம் சரணமடைகின்றோம். எவன் சப்தாதி சகல போக்கியங்களை அநுபவிப்பவனாயும், சப்தம் முதலான சகலபோக்கிய வஸ்துக்களாயும், சகல பிரபஞ்சங்களுக்கும் சிருட்டிகர்த்தாவாயும், சிருட்டிகாரியமாயும், சர்வ சரீரகனா யிருக்கையாலே, இப்படிக் கர்த்துரு சொரூபமாயும் காரியசொரூபமாயுமிருக்கிற பரமப் பிராப்பியனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். விசுத்தஞானமயமும் அஜமும் அட்சரமும் அவ்யயமும் அவ்யத்தமுமாய்த், தூலமுஞ் சூட்சுமமு மல்லாதே, சகல விசேஷண வர்ச்சிதமாயிருக்கிற அந்தப் பராத்பரமான விஷ்ணு சொரூபத்துக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். பரப்பிரமசொரூபனான அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய பதினாயிரத்திற் பதினாயிரமான அம்சத்தின் ஏகதேசமான அம்சத்தில் சமஸ்த பிரபஞ்ச சக்தியும் இருக்கிறதோ, அந்த அவ்யயனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எப்போதும் தியானஞ் செய்து கொண்டிருக்கிற யோகிகள் தங்களுடைய பாவபுண்ணிய ரூபமான கர்மங்கள் நசித்தவுடனே எந்தச் சொரூபத்தைப் பிரணவப் பொருளாகக் காண்கின்றார்களோ, எந்தச்சொரூபத்தைத் தேவர்களும் ரிஷிகளும் நானும் சங்கரனும் அறியமாட்டோ

மோ, தனக்குமுன் யாருமில்லாமல் தானே எல்லாவற்றிற்கும் முன்னுயிருக்கிற எந்தத்தேவனுடைய சத்திகள் பிர்ம விஷ்ணு சிவாத்துமகங்களாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களை யுண்டாக்குமோ, அந்த ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினுடைய சொரூபத்துக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். சர்வேசுவரனே! சர்வபூதசொரூபனே! சகலத்துக்கும் ஆசிரயமானவனே! அச்சுதனே! ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே! உன் சரணகமலங்களை நம்பியிருக்கிற அடியேங்களிடத்தில் கிருபைசெய்து அடியோங்களுடைய கண்களுக்கு எதிரில் சேவை சாதித்தருளவேண்டும்," என்று சதுர்முகன் துதித்துக்கொண்டிருக்க, மற்றத் தேவர்கள் அவ்வெம்பெருமானைக் குறித்து அனேகமாகத் தெண்டனிட்டு, "ஸ்வாமி! அடியேங்களிடத்திற் பிரசன்னனாகிச் சேவைசாதிக்கவேண்டும்; எம்பெருமானே! இரணிய கர்ப்பனும் ருத்திரனும் உன்னுடைய பரம சொரூபத்தை நிசமாக அறியமாட்டார்கள். ஜகந் நிவாசனாய் எங்கும் நிறைந்தவனை உனக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறோம்" என்று துதிசெய்யக்கண்டு பிரகஸ்பதி முதலான தேவரிஷிகளும் துதிசெய்வா ராயினர்.

"ஆதியாயும், யக்கிய புருஷனாயும், சகல யக்கியங்களாலேயும் ஆராதிக்கத் தக்கவனாயும், பூர்விகர்களுக்கும் பூர்விகனாயும், ஜகத்தைச் சிருட்டிக்கிற பரமேஷ்டிக்குத் தகப்பனாயும், இன்னபடியென்று விசேஷப்படுத்தக் கூடாதவனாயும் இருக்கிற ஸ்ரீயப்பதிக்குத் தெண்டனிடுகின்றோம். ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனானவனே! முற்பட்டவைகளுக்கும் பிற்பட்டவைகளுக்கும் அதிபதியானவனே! யக்கிய சொரூபத்தைத் தரித்தவனே! அழிவில்லாதவனே! உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சரணமாகப்பற்றின அடியேங்களுக்குக் கிருபைசெய்து சேவை சாதிக்கக்கடவை. அடியோமோடுகூட இந்தப் பிரமதேவனும், ஏகாதசருத்திரர்களோடு இந்த மகாதேவனும் துவாதசாதித்தர்களோடு இந்தப் பூஷாவும், திரேதாக்கினிகளோடு இந்த அக்கினியும், அசுவனிதேவதைகளும், வசுக்களும், மருத்துக் கணங்களும், விசுவதேவதைகளும், சாத்தியரும், மற்றுமுள்ள தேவகணங்களோடு இந்தத் தேவேந்திரனும், அசுரசேனைகளினாலே ஜயிக்கப்பட்டு ஓடிவந்து, உன் திருவடித் தாமரைகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி, அநேகமாய்த் தெண்டன் சமர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களைக் கடாக்ஷித்தருள வேண்டும், ஸ்வாமீ" என்று தேவரிஷிகளாலே துதிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் சங்க சக்கராதி லக்ஷணங்களோடுகூடி அந்தத்தேவ சமூகங்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகிச் சேவை கொடுத்தருளினார்.

இவ்வண்ணம் திருவாழி திருச்சங்கு முதலானவைகளோடுகூடி விலக்ஷணமான திவ்வியமங்கள விக்கிரகாதிகளை யுடையவனாய்த் தேஜோராசியாய்ச் சேவைசாதித்த எம்பெருமானைச் சதுர்முகாதி தேவதைகள் சேவித்து, அந்த ஆநந்தத்தினாலே கண்கள்மலர்ந்து அசையாமலிருக்க, முன்பு தெண்டன் சமர்ப்பித்திருந்தாலும் பக்தியின் அதிசயத்தினாலே அடிக்கடி கீழே வீழ்ந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணனை அவ்வெம்பெருமானைத் துதிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

"ஸ்வாமி! அநந்தமான தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றோம். உயர்ந்தவர் தாழ்

ந்தவர் என்னும் பேதமில்லாமல் யாவரிடத்திலும் சமமான அநுக்கிரக முள்ளவன் நீ. பிரமாவும் ருத்திரமூர்த்தியும் இந்திரனும் அக்கினியும் வருணனும் வாயுவும் ஆதித்தனும் யமனும் வசுக்களும் மருத்துக்களும் விசுவதேவதைகளும் மற்றும் இங்கே வந்திருக்கிற சகல தேவதா கணங்களும் நீயே. ஏனெனில் யாவரிடத்திலும் நீயே இருந்து நடத்துகின்ருயன்ரே. ஆகையாலே ஆத்துமாவுக்குக் கரணங்கள்போலே எல்லாரும் உனக்குச் சேஷபூதரா யிருக்கிருர்கள். அன்றியும் உன்னுடைய ஆராதனமான யாகங்களும் வஷட்காராதிகளும் சகல வேதமூலமான பிரணவமும் நீயே. இவ்விதமான சகல ஆராதனங்களையும் திருவுள்ளம்பற்றிப் பிரசைகளை ரக்ஷிப்பவனும் நீயே. எல்லாவற்றையும் அறிபவனும் நீயே. எல்லாவற்ருலும் அறியப்படுவதும் நீயே. உன்னிடத்திலே அகிலப் பிரபஞ்சமும் நிற்கின்றது. அடியேங்கள் தயித்திய சங்கத்திலைலே ஜயிக்கப்பட்டு மகா விசனமடைந்து சர்வலோக சரணியனை உன்னைச் சரண மடைந்தோம். கிருபை செய்து உன்னுடைய தேஜோ விசேஷத்திலைலே அடியேங்களை நிறைந்தவராகச் செய்தருளவேண்டும். சகல பாபநாசகரனை உன்னைச் சரணமடையு மளவுதான் புருஷனுக்கு உபத்திரவமும் விஷயாபிலாஷையும் மோகமும் துக்கமுமுண்டாயிருக்கும். தயா சமுத்திரனே! சரணுகதரான அடியேங்களிடத்திற் பிரசன்னனுகி உன்னுடைய திவ்விய தேஜசினலே அடியேங்களுடைய தேஜஸைப் பூரித்தருள வேண்டும்" என்று துதிசெய்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு நிற்கின்ற அவ்வமரர்களைக் கண்டு, சர்வக்கியனை எம்பெருமான் முகமலர்ந் தநுக்கிரகம் புரிந்து அருளிச் செய்வாராயினர்.

"ஓ தேவதைகளே! என்னுடைய தேஜோ விசேஷத்தினலே உங்களுடைய பல சத்துவ தேஜோ தயிரியங்களை அபிவிர்த்தி செய்கின்றேன்; நீங்கள் தயித்தியர்களை ஒருமைப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு, திருப்பாற் கடலிலே சகல ஓஷதிகளையும் போட்டு, மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கடையுங் கயிருகவுஞ் செய்துகொண்டு, அமிர்தத்தைக் குறித்துக் கடையுங்கள்; இதினுலுண்டாகும் பயனை நாமிருதிறத்தாருஞ் சரியாய்ப் பங்கிட்டு அநுபவித்துக் கொள்ளுவோமென்றே பேசி, சாமோபாயத்தினலே தயித்திய தானவர்களை வசம் பண்ணிக் கொள்ளுங்கள்; இப்படி திருப்பாற்கடலைக் கடைவதினலேயுண்டாகும் அமிர்தத்தைப் பானஞ் செய்து நீங்கள் மகாபலவான்களும் அமரர்களு மாவீர்கள்; நான் அந்த அமிர்தம் அவ்வசுரர்களுக்கு எட்டாமல் வருத்தமாத்திரமே மிகுந்திருக்கும்படி செய்விக்கின்றேன்; இந்தக்காரியத்தில் உங்களுக்கு வேண்டுஞ் சகாயஞ் செய்கின்றேன்" என்று எம்பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளக் கேட்டு, தேவர்கள் மிகவும் சந்துஷ்டியடைந்து, சுவாமி சந்நிதியினின்று விடைபெற்றுப்போய், சாமோபாயத்தினலே அசுரருடனே சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு, அமிர்த மதனஞ் செய்வதற்காக இருதிறத்தாரு மொருமனப்பட்டுக் கூடிப்போய், சகல ஓஷதிகளையும் கொண்டுவந்து சரத்கால மேகத்தைப்போல் மிகவும் வெண்மையா யிருக்கிற திருப்பாற்கடலிலே போட்டு, மந்தர பர்வதத்தை மத்தாக

வும் வாசுகியைக் கயிறாகவுங்கொண்டு, அதிக வுச்சாகத்தோடு கடையத் தொடங்கினார்கள்.

அப்போது எம்பெருமான் தேவதைகளை வாசுகியின் வாலைப் பிடிக்கும்படியாகவும் அசுரரைத் தலையைப் பிடிக்கும்படியாகவும் நியமித்தார். அவர்களும் அந்தப்படியே செய்துவர, பல பராக்கிரமங்கள் மிகுந்தவரான தானவர்கள் விஷாக்கினிச் சுவாலையோடு கூடின வாசுகியினுடைய பெருமூச்சுக் காற்றினாலே தேஜசு குறைந்து பலஹீனரானார்கள். தேவதைகளோ, அந்த நாகேந்திரனுடைய சுவாசவேகத்தினா லடித்துத் தள்ளப்பட்டு வாலின் பக்கத்திற் சேர்ந்த மேகங்கள் வருஷித்த சீதளமான நீர்த்திவலைகளாலே வருத்தந் தீர்ந்து சுகப்பட்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற்கடலின் மத்தியிலே மகாகூர்ம ரூபத்தைத் தரித்து சுழலாநின்ற மந்தரபருவதத்துக்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளி யிருந்தார். மேலும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவதைகள் பக்கத்திலேயும், மற்றொரு திருமேனியைத் தரித்து, அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று, சங்க சக்ராதி திவ்வியாயுதங்களைத் தரித்து வாசுகியினுடைய வாலையுந் தலையையும் பிடித்து வலமுமிடமுமாக இழுத்து, கடைந்தருளினார்.

இதுவு மல்லாமல் மிகவும் பெரிதான ஒரு திவ்வியரூபத்தினாலே அந்தப் பர்வதத்தின் மேற்புறத்தை ஆக்கிரமித்து, அதைப் பலப்படுத்தியருளினார். பின்னும் மகாப்பிரபுவான அப்பகவான், தேவரும் அசுரரும் அறியமாட்டாத அதிரகசியமான வேறொரு சொரூபத்தினாலே நாகேந்திரனை வாசுகிக்கும், மற்றொரு சொரூபத்தினாலே தேவர்களுக்கும், தேஜோ பல தயிரிய வுச்சாகங்களை யபிவிருத்தி செய்துகொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார். இவ்விதமாய்ச் சகல விதத்திலும் ஸ்ரீயப்பதியினுடைய சகாயத்தைக்கொண்டு தேவதைகளும் அசுரரும் கடைந்த திருப்பாற்கடலினின்றும், அவிசுக்கு இருப்பிடமாய், சகல தேவதைகளினாலேயும் பூசிக்கத் தக்க காமதேனு உண்டாயிற்று. அதைக்கண்டு சுரரும் அசுரரும் மனமிழுக்கப்பட்டுக் கண்கள் மலர்ந்து சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். பின்பு ஆகாசத்திலே சித்தாதிகள் மோகத்தினாற் கலக்குற்ற மனமுடையவர்களாய், இதுவென்ன அற்புதமென்று அதிசயிக்கும்படி மதர்த்த கண்களைச் சுழற்றிக்கொண்டு சகலலோக மோகினியான வாருணிதேவி தோன்றினாள். திரும்பியும் மந்தர மலையினாலே கடையப்பட்ட திருப்பாற் கடலினிருந்து அபூர்வமான திவ்விய கந்தத்தினாலே மூன்றுலோகத்தையும் பரிமளப்பிக்கத் தக்கதும், தேவஸ்திரீகளுக்கு ஆநந்தகரமானதும் ஆகிய பாரிசாதமென்கிற விருட்சமும், பின்பு ஜகன்மோகனமான ரூபலாவண்ணிய விலாசங்களுள்ள அற்புதமான அப்சரஸ்திரீகளும், அதற்குப் பின்பு * குளிர்ச்சியான கிரணங்களாலே லோகாநந்தகரனான சந்திரனும் ஜனித்தார்கள். அந்தச் சந்திரனை ருத்திரமூர்த்தி எடுத்துக்கொண்டார்.

பின்பு அக்கடலி னுற்பவமான விஷத்தைச் சிவனும் நாகேந்திரர்களும்

* ஆதியில் எம்பெருமானிருதயத்தினின்றும் உதித்த சந்திரனுக்கு இரண்டு ரூபங்கள். அவற்றுள் ஒன்று சிவனுக்குச் சிரோபூஷணமானது, மற்றொன்று உலகத்திற்கு வெளிச்சந்தர நிற்பதெனவறிக.

கிரகித்துக்கொண்டார்கள். அப்பால் பகவதம்சமான தன்வந்தரியென்னுந் தேவன், வெண்மையான வஸ்திரமும் பூமாலையுந் தரித்துக்கொண்டு, அமிர்த பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, அந்த க்ஷீரசமுத்திரத்திலிருந்து உதயமானான். இப்படி அமிர்தகலசத்தோடு உதித்த அந்தத் தேவனைக் கண்டு சுரர்களும் அசுரர்களும் மனம் சொஸ்தப்பட்டு மகாசந்தோஷத்தினாலே பூரிப்பை யடைந்தார்கள்.

கேளும் மைத்திரேயரே! பின்பு அதியற்புதமும் அபூர்வமுமான திவ்விய காந்தி விசேஷத்தினாலே திக்குகளெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படியாய், மலர்ந்த செந்தாமரைமலரை ஆசனமாகக்கொண்டு, தாமரைப் புஷ்பங்களையே திருக்கரங்களிலும் தரித்துக்கொண்டு, ஜகன்மாதாவான பெரிய பிராட்டியார் திருவவதரிக்கக் கண்டு, மகாரிஷிகளெல்லாம் பரம சந்தோஷயுக்தர்களாய், ஸ்ரீசூக்தங்களைக் கொண்டு வெகுவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது பிராட்டியின் சந்நிதியிலே விசுவாவசு முதலான கந்திருவர்கள் கீதங்களைப் பாடினார்கள். கிருதாசி முதலான அப்சரஸ்திரீகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். கங்கை முதலான மஹாநதிகள் தங்கள் தீர்த்தங்களைக் கொண்டு அந்தப் பிராட்டியின் திருமஞ்சனத்திற்காக ஸ்திரீரூபந் தரித்துச் சேவித்து நின்றன. திக்கஜங்கள் நவரத்தின கசிதமான சுவர்ண கலசங்களிலே அந்த நதி தீர்த்தங்களை யெடுத்துச் சர்வலோக மகேச்வரியான அந்தப் பிராட்டிக்குத் திருமஞ்சனஞ்செய்தன. அந்த க்ஷீராப்தி, ஒரு புருஷ ரூபத்தைத் தரித்து நித்ய விகசிதமான திவ்விய பதும மாலிகையைத் தாயாருக்குச் சமர்ப்பித்தது. உடனே விசுவகர்மாவானவன் திவ்விய ரத்தினமயமான திருவாபரணங்களைத் தாயார் திருமேனியிலே சாத்தினான். இவ்விதமாய் அவரவர் செய்த கயிங்கரியங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருமஞ்சனங்கண்டருளி, திருவாபரணம் திருமாலை முதலானவைகளைச் சாத்திக்கொண்டு, அந்தப் பிராட்டியானவள் பிரம ருத்திர புரந்தராதி தேவர்கள் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்க, அந்தத் தேவசங்கத்தின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்த பெருமாளுடைய திருமார்பிலேறி எழுந்தருளி யிருந்தாள்.

பின்பு எம்பெருமானுடைய மார்பகத்தில் வீற்றிருந்த பெரியபிராட்டியார் குளிரக் கடாக்ஷித்ததனாலே, தேவதைகளெல்லாம் மனஸ்தாபமிழந்து, மிகுந்த சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். விப்பிரசித்தி முதலான அசுரர், பெருமாளிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்களாகையாலே, பிராட்டியின் கடாக்ஷமிழந்து மிகுந்த தீனஸ்திதியை யடைந்தார்கள். இப்படி யிருக்க, தயித்தியர்கள் தன்வந்திரியின் கையிலிருந்த அமிர்தகலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். அப்போது ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஜகன்மோகனகரமான ஒரு ஸ்திரீரூபத்தைத் தரித்து, அசுரர்களை வஞ்சித்து, அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு, அமரர்களுக்குப் பிரசாதித்தார். இப்படிப் பகவத் கிருபையினாலே கிடைத்த அவ் வமுதத்தைத் தேவதைகள் பானஞ்செய்து பலாதிகர்களாய்ப் பிரகாசித்தார்கள். இதைக் கண்டு தயித்திய தானவர்கள் அதிக குரோத முடையவர்களாய் நானாவித ஆயுதங்களைத் தாங்கித் தேவர்களோடு யுத்தத்துக்கு வர, தேவதை

கள் அமிர்த பானத்தினாலே பல சவுரிய தயிரிய வுச்சாகங்கள் மிகுந்திருந்ததனால், பின்வாங்காமல் உக்கிரமாக எதிர்த்து அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அதனாலே அசுரர்கள் மெலிந்து மனங்கலங்கி மிகவும் நடுக்கமுற்றுப் பாதாள லோகத்துக்கு ஓடிப் போய்விட்டார்கள். புரந்தரன் முதலிய வானவர்களெல்லாம் ஜயமடைந்து, லக்ஷ்மி கடாக்ஷ வீக்ஷணாலங்கிருதர்களாய், சங்க சக்கர கதாதரனை ஸ்ரீயப்பதிக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பித்து, விடைகொண்டு சென்று, முன் போலவே தேவராச்சியத்தை இடையூறின்றி அநுபவித்துக்கொண்டு சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

ஓ முனிசிரேஷ்டரே, அப்போது சூரியன் பிரசன்னமான கிரணங்களோடு கூடித் தன்வழியில் மாறாதே சஞ்சரித்து வந்தான். மற்றுமுண்டாகிய கிரக நக்ஷத்திராதி சோதிக் கணங்களும் தம்வழி மாறாமற் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. அக்கினி பகவானும் பிரதக்ஷிணாவர்த்தமாகச் சுவாலா சாலங்களினாலே மிகவும் பிரகாசித்தான். சகல ஜனங்களுந் தரும புத்தியுடையவர்களாய்ச் சுகமாக இருந்தார்கள். இப்படி மூவுலகங்களும் லக்ஷ்மி கடாக்ஷம் பெற்று வாழ்ந்திருந்தன.

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் சொர்க்கத்தில் தேவராச்சியம் பெற்றுத் திவ்விய சிங்காசனாரூடனா யிருக்கிற தேவேந்திரன் பிராட்டியைத் தோத்திரம் பண்ணுவானானான். "சகல லோகங்களுக்குந் தாயாராய், திருப்பாற்கடலிற் றிருவவதரித்தவளாய், மலர்ந்த தாமரைப்பூவையொத்த திருக்கண்களுடையவளாய், பெருமாளுடைய திருமார்பில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீதேவிக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பவளும், தாமரை மலரைத் திருக்கைகளிற் றரித்தவளும், தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்களுடையவளும், தாமரை மலரையொத்த திருமுகமண்டல முள்ளவளும், உந்தியில் தாமரை பூத்தவன் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானவளுமான ஸ்ரீதேவியைச் சேவிக்கின்றேன். உலகங்களைப் பரிசுத்தஞ் செய்தருளுகிற தாயே! சித்தியும் சுவாகையும் சுதையும் சொதையும் சந்தியும் ராத்திரியும் பிரபையும் பூதியும் மேதையும் சிரத்தையும் சரசுவதியும் எல்லாம் நீயே. சகல மங்கள சொரூபையான தாயே! யக்கியவித்தை யென்கிற கர்ம மீமாஞ்சையும், மகாவித்தை யென்கிற இந்திரஜால வித்தையும், குகிய வித்தை யென்கிற மந்திரவித்தையும், மோக்ஷங் கொடுக்கவல்ல ஆத்தும வித்தையென்கிற வேதாந்தவித்தையும் நீயே. தர்க்கவித்தையும், வேதவித்தையும், கிருஷி கோரக்ஷண வாணிச்சியாதி வித்தையும், தண்டநீதி வித்தையும் நீயே. இப்படி சாந்தங்களாயும் அசாந்தங்களாயு மிருக்கிற ரூபங்களைக்கொண்டு நீ மூன்று லோகங்களையும் நிறைத்திருக்கிறாய். தாயே! சர்வலோகேசுவரீ! நீயல்லாமல் மற்றும் யார் சகல யக்கிய சொரூபமாய் மகா யோகீந்திரர்களுக்குந் தியானித்தறியத்தக்கதான தேவதேவனை கதாதரனுடைய திருமேனியில் வீற்றிருக்க மாட்டுவார்கள்? லோகமாதாவே! உன் கடாக்ஷ மிழந்தபோது மூன்று லோகங்களும் நாசமடைந்தவைகள் போலாகித், திரும்பியும் உன் கடாக்ஷம் பெற்றபடியினாலே சௌபாக்கியங்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. மகாநுபாவையான தாயே! கிருபாரசம் நிறைந்த உன் கடாக்ஷ வீக்ஷணத்தினாலே பிரா

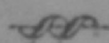
ணிகளுக்கு பாரியா புத்திர பந்து மித்திர கிருக க்ஷேத்திர தன வாகனுதிகள் எப்போதும் உண்டாகின்றன. எம்பெருமாட்டி! உன் கடாக்ஷமுண்டான புருஷர்களுக்குத் தேகாரோக்கியமும், அதிகாரமும், சத்துரு ஜயமும், சுகமும் கிடைப்பது அருமையன்று. அம்மா! நீ சமஸ்த பிரபஞ்சத்துக்குந் தாய். தேவதேவனுன நாராயணன் தந்தை. அம்மா! நீங்களிருவருமேசேர்ந்து சராசர ஸ்வரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் வியாபித்திருக்கின்றீர்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருமார்பில் வீற்றிருக்குந் தாயே! அடியேமுடைய புத்திர மித்திர வர்க்கங்களேயும், பசுக் கணங்களேயும், பூஷணங்களேயும், ஒருநாளும் பிரியமாலிருந்தருளவேண்டும். சகலத்தையும் பரிசுத்தம் பண்ணவல்ல தாயே! அடியேமுடைய தனகோசத்தையும், தொழுவத்தையும், கிருகங்களேயும், பரிகரங்களேயும், சரீரத்தையும், களத்திரத்தையும், ஒருநாளும் பிரியாமலிருந்தருளவேண்டும். நிர்மலேயான தாயே! உன்னுடைய கடாக்ஷத்துக்குத் தூரமானபோது ஜனங்கள், சத்திய சௌச சீலாதி சாத்துவிககுணங்களில்லாமற் போவார்கள். குண ஹீனாறுலும் உன் கடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரரான புருஷர் அப்போதே சௌசீலியாதி சகல மகா குணங்களுந் தனதானியாதி சமிர்த்தியும் பிரபுத்துவமும் பெற்று வாழ்வார்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணு வல்லபையான தாயே! உன் கருணு கடாக்ஷத்துக்கு எவன் பாத்திர பூதனே, அவனே சிலாக்கியனும், குணவானும், புண்ணியவானும், மகாகுணமுள்ளவனும், புத்திமானும், சூரனும், பராக்கிரமவானுமாவான். ஜகத்தையெல்லாம் வளர்க்குந் தாயே! நீ யுபேட்சை பண்ணினுல் அவனிடத்திலே யுண்டான சத்திய சமதமாதி சகல சத்குணங்களும் துர்க்குணங்களாய் மாறிவிடும். ஓ பதுமாக்ஷி! உன் திருக்கலியாண குணங்களேச் சதுர்முகனுலுஞ் சம்பூர்ணமாகத் துதிக்கமாட்டுவனே? அப்படியிருக்க அடியேன் எவ்வளவு. ஆனுலும் அடியேங்களிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து, ஒருக்காலும் விட்டுவிடாமல் ரக்ஷித்தருள வேண்டும்" என்றிப்படித் தோத்திரஞ்செய்ய, எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவளான பிராட்டியார் திருவுள்ளமுவந்து தக்ஷணமே புரந்தரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளிச் சேவைசாதித்து, தேவதைகளுங் கேட்கும்படியாக, "ஓ தேவேந்திரனே! நீ செய்த ஸ்தோத்திரத்துக்குச் சந்தோஷமடைந்து வரங்கொடுக்கவந்தேன்; உனக்கு வேண்டிய வரங்களேக்கேள்" என்று அருளிச்செய்ய, அந்தப் புரந்தரனும் தாயாரைச் சேவித்து, தாயே! அடியேன் உன் கிருபாகடாக்ஷத்துக்குப் பாத்திரனுகும்படி கிருபைகூர்ந்து வரந்தரும்படி எழுந்தருளினதனுல் "நீ திரிலோகத்தையும் விடாமல் எழுந்தருளியிருக்கவும், எவனுகிலும் பத்தியுத்தனுய் இந்த ஸ்தோத்திரத்தினுலே உன்னேத் துதித்தால் அவனே நீ யொருநாளும் கைவிடாமல் ரக்ஷித்தருளவும் வேண்டும்" என இரண்டுவரங்களேக் கொடுத்தருளும்படிப் பிரார்த்தித்தான்.

பிராட்டியாரும் இந்தப் பிரார்த்தனேயைத் திருவுள்ளம்பற்றி, சுரேந்திரனேப்பார்த்து, "அமரேந்திரா! நீ விரும்பியபடியே நீயாளுகிற லோகங்களே நான்விட்டு நீங்குவதில்லே. அன்றியும், எவன் தினந்தோறும் காலேமாலேகளில் இந்தத் தோத்திரத்தினுலே என்னேத் துதிக்கிருனே அவனே யொருநாளும் நான் உபேக்ஷசெய்யாமல்

கடாக்ஷிக்கிறேன்" என்று இரண்டு வரங்களையும் பிரசாதித்தருளினள். கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! பூர்வத்தில் ஸ்ரீதேவி பிருகு மகாரிஷிக்குக் கியாதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தி லவதரித்தாளென்று சொன்னேனே; பின்பு அமிர்தங்கடைந்த காலத்திலே திருப்பாற்கடலிலேயு மவதரித்தாள். இதுமாத்திரமன்று. லோகநாதனை ஜனர்த்தனன் எப்போதெப்போது லோகங்களிலவதரிப்பனோ அப்போதப்போது ஸ்ரீதேவியும் அவனோடு கூட அவ்வவதாரப் பிரயோசனம் தலைக்கட்டும்படி அவதாரஞ் செய்தருளுவள். முன்பு நாராயணன் அதிதிக்குக் குமாரனாக அவதரித்தபோது, இவள் பதுமை யென்கிற திருநாமமுடையவளா யவதரித்தாள். அவன் பரசுராமனாக அவதரித்தபோது, இவள் தரணியாக அவதரித்தாள். அவன் சக்கிரவர்த்தி திருமகனாய் அவதரித்தபோது, இவள் சீதாபிராட்டியாக அவதரித்தாள். அவ்வெம்பெருமான் கண்ணனாக அவதாரஞ் செய்தருளினபோது, இவள் ருக்குமணி பிராட்டியா யவதரித்தாள். இப்படியே மற்ற அவதாரங்களிலேயும், இப்பிராட்டி எம்பெருமானை விட்டுப்பிரியாமல் கூடவே அவதரித்துக்கொண்டிருப்பள். எம்பெருமான் தேவதாஸ்வரூபத்தோ டவதரித்தால், இப்பிராட்டியும் அதற்கேற்ற தெய்வத்திருமேனியோடே யவதரிப்பள். மனுஷ்ய ஸ்வரூபத்தோ டவதரித்தால், தானும் மனுஷ்ய ஸ்வரூபத்தோடே யவதரிப்பள். இப்படி எம்பெருமான் செய்தருளுந் திருவவதாரங்களுக்கு இசைந்த திவ்விய மங்கள விக்கிரக குணாதிகளோடு பிராட்டியும் அவதரித்துக்கொண்டிருப்பள்.

மயித்திரேயரே! ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியின் இந்தத் திருவவதாரத்தை எந்த மனிதன் பக்தியோடு பாராயணஞ் செய்கின்றானோ, அல்லது எவன் பக்தியோடு கேட்கின்றானோ, அவர்கள் மாளிகையில் மூன்று தலைமுறைவரைக்கும் பெரியபிராட்டியார் பிரியாமலெழுந்தருளியிருப்பள். எந்தக் கிருகங்களிலே இந்த ஸ்ரீதேவியின் சரித்திரம் நித்தியமாய்ப் படிக்கப்படுமோ, அந்த மாளிகைகளில் கலகத்துக்கு ஆதாரமான தாரித்திரியம் எப்போதும் சேராது. ஸ்ரீதேவி முன்பு பிருகு மகாமுனியின் புத்திரியாகி, மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே அவதாரஞ் செய்தவிதத்தை உமக்குத் தெரியச்சொன்னேன். சமஸ்த ஐசுவரிய காரணமாய், இந்திரனாலே சொல்லப்பட்ட இந்த லக்ஷ்மி ஸ்தோத்திரத்தை யாராகிலும் நித்தம் பக்தியுடனே படிப்பார்களாகில் அவர்கள் ஒருக்காலும் அசுபத்தை யடையாமல் சர்வாபீஷ்டங்களையும் அடைந்து சதிராக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

ஒன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்

பிருகுமரீசி முதலானோர் வமிசம்

பின்பு மயித்திரேயர் தம் ஆசாரியரை வணங்கி, முனிசிரேஷ்டரே! உம்முடைய அநுக்கிரகத்தினலே பிராட்டியின் திருவவதார வைபவத்தை விசதமாக அறிந்தேன். இனிப் பிருகு முதலானருடைய வமிசவரலாற்றைப் பற்றி அருளிச்செய்ய வேண்டுமென பராசரமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

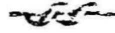
ஓ மயித்திரேயரே! பிருகு மகாரிஷிக்குக் கியாதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஸ்ரீவிஷ்ணு பத்தினியான லக்ஷ்மியும், தாதா விதாதா என்கிற இரண்டு பிள்ளைக ளுண்டானர்களன்றே. அந்தத் தாதாவும் விதாதாவும் மேரு புத்திரிகளான ஆயதி நியதி என்கிற கன்னிகளை யதாக்கிரமமாக விவாகஞ் செய்தார்கள். அவர்களில் தாதாவுக்குப் பிராணனென்கிற குமாரனுண்டானன். அவனுக்குத் துதிமானென்கிற மகனுதித்தான். அவனுக்கு அசாவானென்கிற குமாரன் பிறந்தான். விதாதாவுக்கு மிருகண்டு என்கிற புத்திரனுண்டானன். அவனுக்கு மார்க்கண்டேயன் பிறந்தான். அந்த முனிக்கு வேதசிர னென்கிற தநயன் ஜனித்தான். இவர்களாலே பிருகு வமிசம் உலகத்தில் பரவிவந்தது. அது அப்படியிருக்க. மரீசிமகாரிஷிக்கு சம்பூதியென்கிற பத்தினியினிடத்திலே பௌர்ணமாச னென்கிற புத்திரனுண்டானன். அவனுக்கு விரசன் பர்வதன் என்கிற இரண்டு புத்திரர்களுதித்தார்கள். அவர்களுடைய சந்ததிக்கிரமம் பின்னலே சொல்லுவேன். ஆங்கிரச ரிஷிக்குப் பத்தினியான ஸ்மிருதியென்பவள் சினீவாலி, குகு, ராகை, அநுமதி என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு பெண்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அத்திரி மகாரிஷிக்கு மனைவியான அனசூயையென்கிறவள் * சந்திரனையும் துர்வாசனையும் தத்தாத்திரேயர் என்கிற மகாயோகியையும் பெற்றாள். புலஸ்தியருக்குப் பிரீதி யென்கிற பாரியையினிடத்தில் தத்தாத்திரியென்கிற குமாரனுண்டானன். அவன் பூர்வ ஜன்மத்தில் சுவாயம்புவ மநுவந்தரத்திலே அகஸ்தியனாக இருந்தான். புலஹனென்கிற ரிஷிக்கு க்ஷமை யென்கிறவளிடத்தில் கர்த்தமன், அர்வரீவான், சகிஷ்ணு என்கிற மூன்றுமக்களுண்டானர்கள். கிரதுவென்கிற மகாரிஷிக்கு சன்னதி யென்பவ ளிடத்தில் ஊர்த்தரேதஸரும், கட்டைவிரற் கணுவள வுள்ளவர்களும் சூரியப்பிரகாசிகளுமான வாலகில்யர் என்கிற அறுபதினயிரம் ரிஷிகளு முண்டானர்கள். வசிஷ்டருக்கு ஊர்ச்சை யென்கிற பெண்ணிடத்தில் ரசனும், காத்திரனும் ஊர்த்தபாகுவும், சவனனும், அநகனும், சுதபனும், சுக்கிரனும் ஆகிய சப்தமகாரிஷிகள் பிறந்தார்கள். பிரமதேவனுக்கு மூத்தமகனாகிய அக்கினியென்பவனுக்கு சுவாகை யென்கிற பத்தினியினிடத்தில் பாகவனும், பவமானனும், சுசியும் ஆகிய தநயர் மூவர் உதித்தார்கள். அவர்களுடைய சந்ததியில் நாற்பத்தஞ்சு பிள்ளைகள் வம்சகாரிகளாக உதயஞ் செய்தார்கள். இவர்களும் இவர்களுடைய தகப்பன்

* இந்தச் சந்திரன்தான் லோகத்துக்கு வெளிச்சந் தருகிறவன்.

மார் மூன்றுபேரும் † கூடஸ்தனை அக்கினியபிமானி தேவதையும் ஆக நாற்பத்தொன்பதுபேரும், அக்கினிகளென்று சொல்லப்பட்டிருப்பார்கள். ஓ மயித்திரேயரே! சதுர்முகன் சிருஷ்டித்த அக்கினிஷ்வாத்தர் என்றும் பர்ஹீஷதரென்றும் சொல்லப்பட்டு யாகஞ்செய்யாதவர்களும் யாகஞ்செய்பவர்களுமான பிதுர்கணங்களைச் சேர்ந்து, ஸ்வதையென்கிறவள் மேனை வைதரணி என்கிற இரண்டு பெண்களைப் பெற்றாள். அவ்விருவரும் யோகாப்பியாச முள்ளவர்களாய்ப் பிரமவாதிகளாய் உத்தமமான ஞானமும் சமதமாதிகுணங்களு முள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள்.

இவ்விதமாய் விர்த்தியான தக்ஷபுத்திரிகளுடைய சந்தானக் கிரமம் சொன்னேன். இதை விசுவாசத்தோடு ஸ்மரணஞ்செய்த மனுஷியன் சந்தானமில்லாதவ னாகமாட்டான்.

பத்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராவது அத்தியாயம்

துருவ சரித்திரம்

திரும்பியும் ஸ்ரீபராசரர் மயித்திரேயரை நோக்கி, முனீந்திரனே! சுவாயம்புவ மநுவுக்குப் பிரியவிரதனென்றும் உத்தான பாதனென்றும் இரண்டுபிள்ளைக ளுண்டானாரென்று முன்னம் சொன்னேனன்றோ. அவர்களிலே உத்தானபாதனுக்கு சுருசி சுநீதி யென்று மனைவிக ளிருவரிருந்தார்கள். அவர்களுள் சுருசி உத்தானபாதனுக்குப் பிரிய முள்ளவளா யிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்கு உத்தமனென்று சொல்லப்பட்ட குமாரனுண்டானான். அவன் தகப்பனுக்கு மிகவும் பிரியனா யிருந்தான். சுநீதி யென்கிற பெண் புருஷனுக்குப் பிரியமில்லாதவளா யிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணுக்குத் துருவனென்கிற குமாரன் பிறந்து சகல குணபிராமனாக இருந்தான். ஒருநாள் அவன், சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்த தன் தகப்பனுடைய மடியிலே யுட்கார்ந்திருந்த தன்னுடன் பிறந்த உத்தமனைப் பார்த்துத் தானும் அப்படி உட்காரவேண்டுமென்று கிட்டப்போனான். அப்போது தகப்பன் சுருசி எதிரி லிருந்தபடியினாலே மகனுடைய எண்ணத்தை எற்றுக்கொள்ள வில்லை. இவ்விதமாய்த் தகப்பன் மடியின்மேலே ஏறவேண்டுமென்று வந்த சக்களத்தி மகனை துருவனைப்பார்த்து, சுருசி "பாலகனே! நீயேன் விருதாவாக இப்பிரயத்தனஞ் செய்கின்றாய். இந்த மனோரத முனக்குத் துர்லபமாயிருக்கும். என் வயிற்றிலே பிறவாமல் வேறொருத்தி வயிற்

† அக்கினியபிமானி தேவதையென்றால் நெருப்பைத் தேகமாகக்கொண்டு தோன்றி அதின்மூலமான பலன்களைக் கொடுக்கின்ற தேவனும். இப்படியே ஜலாதிகளுக்கும் வருணாதிகளை அபிமானி தேவதைகளென்று காண்க. அத்தேவதைகளை அந்தந்த வஸ்துக்களின் பேராலேயும் அவ்வஸ்துக்களை அந்தத் தேவதா நாமங்களாலேயும் பேசுவார்கள் காலப்பெயர்களிலும் இந்த நியாயமுண்டு.

றிற் பிறந்த நீ இந்த உத்தமோத்தம மான சிங்காதனத்திலே யிருக்க நினைக் கின்றது அவிவேகமாம். நீ இந்த மகீபாலனுக்கு மகனானாலும், சகல ராச்சிய லக்ஷ்மி நிவாசமான சிங்கா சனத்துக்கு நீ தகுந்தவனாகமாட்டாய். என்மகனே அதற்கு யோக்கியமான வன். விருதாவான வருத்தம் வேண் டாம். என் குமாரனுக்கிருக்கிறது போலே உனக்கும் இப்படிப்பட்ட மேன்மையான மனோரதம் இருக்கத் தகாது. பிள்ளாய் நீ பாக்கிய வீனை யான சுநீதி கருப்பத்திலே பிறந்ததை நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாமா? போ" என்று இழிவாகச் சொன்ன தைப் பொறாமல், கோபத்தினாற் கலங் கின மனமுடையவனாய், சரேலென்று தன் தாயார் வீட்டுக்குப் போய்விட் டான்.

அந்தச் சுநீதி, கோபத்தினாற் கண் சிவந்து உதடு துடிக்க வந்த தன் மகனை மடியிலுட்கார வைத்துக் கொண்டு சொல்லுகின்றாள்: "குமா ரனே! உன் கோபத்துக்குக் காரண மென்ன? உன்னை யார் உபலாளனம் பண்ணாதே போனார்கள்? உனக்கு இப்படி அபராதஞ் செய்து மகீமண் டலேசுவரனான வுன் தகப்பனை அவ மானஞ் செய்தவர் யார்?" என்று கேட்டதற்குத் துருவன், சபத்தினீ மாதாவான சுருசி கர்வத்துடன் இரா ஜாவின் சமீபத்திலே தன்னைச்சொன்ன வார்த்தைகளை யெல்லாம் தாயாருட னே சொன்னான். அதைக் கேட்ட வுடனே சுநீதியானவள் பெரு மூச்சு விட்டு கண்ணொளியற்று, மெலிந்தவ ளாய்ச் சொல்லுகின்றாள்.

புத்திரா! சுருசி சொன்ன வார்த் தைக ளெல்லாம் நிஜந்தான். நீ சொற்பமான பாக்கிய முள்ளவன். ஏனென்றால் மகாபுண்ணிய முள்ள வர்களுடைய குழந்தை சத்துருக்க ளால் இப்படி சொல்லப்படுமா? இத் தனையு முன்னுடைய பூர்வஜனன கர்ம பரிபாகமாக நினைத்து, மனதிலே கிலேசத்தை விட்டுவிடு. உன்னுடைய பூர்வஜன்ம சுகிர்த பலத்தை யப கரிக்க யாராலேயாகும். நீ செய்யாத கர்மபலத்தைக் கொடுக்கத்தான் யாரா லாகும். பாக்கியவான்களான புரு ஷர்களுக்கே யல்லாமல் மற்றவருக்கு மகாராச யோக்கியமான சிங்காசன மும் சுவேதசத்திரமும் கஜதுரகாதி வாகனங்களு முண்டாகுமா? சுருசி யானவள் பாக்கியவசத்தினாலே புரு ஷன் தன்னிடத்தில் மிகவும் பிரியமுள் ளவளா யிருக்கப்பெற்று, பரிபூர்ண மனோரதையாய்ச் சுகமாயிருக்கிறாள். என்னைப் போலே பாக்கிய ஈனையா யிருக்கிறவள் பாரியை யென்கிற பெயர்மாத்திர முடையவளாய்த் துக் கித்திருக்கிறாள். உத்தமன் புண்ணிய வானானபடியினாலே சுருசிக்கு மகனா கப் பிறந்தான். சொற்ப பாக்கியனான நீ யென் கருப்பத்திலே ஜனித்தாய். குழந்தாய்! என்ன செய்யலாம். எவ னுக்கெந்த மட்டும் அதிர்ஷ்டமோ, அவன் அந்தமட்டிலே சந்தோஷிக்க வேண்டும். இதுதான் புத்திமானுடைய காரியம். ஆனபடியினாலே ஐசுவரியத் தை நினைத்துத் துக்கிக்க வேண்டாம். ஆனால் சுருசி சொன்ன வசனங்க ளுக்கு நீ மனம் பொறுவிட்டால், உனக்கு மப்படிப்பட்ட மேன்மை யுண்டாகும்படி சகல பலப்பிரதமான புண்ணியத்தைச் செய்ய எத்தனப்படு. தர்மாத்துமாவாய் நல்ல நடக்கையி லிருந்துகொண்டு சர்வபூத தயாபர னும் சர்வஜன மித்திரனுமாகச் சுகிர் தங்களைச் செய்தால், தண்ணீர் பள் ளத்திலெப்படி போய்ச் சேருமோ

அப்படியே, சம்பத்துகளுங் குணவானை மனிதனிடத்தில் தாமே வந்து சேரும்" என்று தாய்சொல்லக் கேட்டுத் துருவன் தாயாரைப் பார்த்து, தாயே! நீ சொன்ன வார்த்தைகள் சுருசி சொன்ன துர்ப்பாஷணத்தினாலே பிளந்திருக்கிற என்னிருதயத்திலே பதியவில்லை; ஐசுவரிய கர்விதையான அவளாலே நிராகரிக்கப்பட்ட நான், சர்வோத்தமமான ஸ்தானத்தைச் சம்பாதிக்கிறதற்கு எத்தனஞ் செய்கின்றேன் பார்; மகீபாலனுக்கு அத்தியந்த பிரியையான சுருசியினுடைய கருப்பத்திலே பிறவாமல் உன்னுதரத்திலே பிறந்தவனானாலும் என்னுடைய உத்தம திராணியைப் பார். என்னுடைய பிராதாவான உத்தமன் சுருசிக்குக் குமாரனானபடியினாலே தகப்பன் கொடுத்த ராச்சியத்தை அனுபவிக்கட்டும். நான் சுய சக்தியினாலே சம்பாதிக்கப்பட்ட விபவமல்லாமல் ஒருவர் கொடுத்த விபவத்தைக் கைக்கொள்ளேன். "என் தகப்பனுக்குந் துர்லபமான திவ்விய ஸ்தானத்தைத் தவத்தினாலே சம்பாதிக்கின்றேன்"; என்று சொல்லித் தாயாருடைய அனுமதியைப் பெற்றுக் கொண்டு, அதிசீக்கிரமாகப் பட்டணத்தை விட்டு, அந்தப் பட்டணத்துக்குச் சமீபத்திலே யிருக்கிற ஒரு உபவனத்திலே சென்றான்.

அங்கே கிருஷ்ணாசன வுத்தரீயங்களையே ஆசனமாக விரித்துப்போட்டு உட்கார்ந்திருக்கிற எழு ரிஷிகளைக் கண்டு, அந்த ராசபுத்திரன் அவர்களுக்குத் தெண்டனிட்டு, விநயத்தினால் மிகுந்த வணக்கத்துடன் சொல்லுகின்றான். "முனீந்திரர்களே! நான் உத்தான பாதனுக்குச் சுநீதி வயிற்றிலே பிறந்த குமாரன். துருவனென்கிற நாமதேய முடையவன். மிகுந்த மனக் கிலேசத்தினாலே தேவரீர்கள் சந்நிதிக்கு வந்தேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு அந்த மகாமுனிகள் பாலகனைப் பார்த்து, "ராசகுமாரனே! நீ நாலைந்து வயதுள்ளவனா யிருக்கிறாய். இவ்வளவு சிறுவனான உனக்கு மனதில் துக்கமுண்டான காரணமென்ன? உன் பிதா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையாலே உனக்குக் குடும்ப ரக்ஷண பாரமில்லையே. உனக்கு இஷ்டமான அர்த்தமேதாகிலு முனக்குக் கைகூடாமலிருக்க மாட்டாதே. இஷ்டபந்து ஜன வியோக முண்டானதாகவும் தோன்றவில்லை. உன் சரீரத்திலே ரோகவுபத்திரவ மொன்று முண்டாயிருக்கவுமில்லை. இப்படி யிருக்க மன வெறுப்புக்குக் காரணமென்ன சொல்லப்பா" வென்று கேட்க, துருவன், அந்த மகாமுனிவர்களைப் பணிந்து "என் தாய்க்குச் சக்களத்தியாகிய சுருசி சொன்ன வார்த்தையாலே வெறுப்புண்டாயிற்று. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமையால் வந்தேன்" என்று சொல்லக் கேட்டு, அந்த முனிவர்கள் ஒருவரோடொருவர், "இந்தப் பாலகன் சக்களத்தித் தாய்ப் பேச்சைப் பொறுக்க மாட்டாமல் கோபபரவசனாகப் புறப்பட்டு வந்தானன்றோ. உக்கிரமான க்ஷத்திரிய தேஜசைப் பார்த்தீர்களோ. இவ்வளவு பையனும் அவமானம் பொறுக்க வில்லையே" யென்று பேசிக்கொண்டு, துருவனைப் பார்த்து, "ராச குமாரனே! நீ மனஸ்தாபத்தினாலே நொந்து என்ன செய்யவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிறாய், அதற்காக எங்களாலே உனக்கு வேண்டிய சகாயமென்ன" என, துருவன், முனீந்திரர்களே! அடியேன் ராச்சியத்தையாவது மற்றுமுண்டான அர்த்

தங்களையாவது அபேட்சிக்கின்றே னில்லை. ஆனால் பூர்வத்திலே யொருவனாலேயு மனுபவிக்கப் படாததாய் அபூர்வமாய் சகல ஸ்தானங்களுக்கும் உன்னதமாயு மிருக்கின்ற ஸ்தானத்தை வேண்டுகின்றேன். இந்த மனோரதம் நிறைவேறும்படியான உபாயத்தை அடியேனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று சொன்னான். அதற்கு மரீசிமகாமுனிவர், "ஓ ராஜகுமாரனே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களை யடைந்து ஆராதியாதவர்களுக்குச் சர்வோத்தமமான ஸ்தானங்கிடைக்க மாட்டாது. ஆனபடியினாலே நீ பக்தபராதீனனான அச்சுதனை ஆராதனஞ் செய்" யென்று அருளிச் செய்தார். பின்பு அத்திரி மகா ரிஷி அந்த ராஜகுமாரனைப் பார்த்து, "லோகேஸ்வரரான பிரமாதிகளுக்கும் அதீச்வரனான ஜனார்த்தனன், எவனைக் கடாக்ஷிப்பனோ அவனே, அக்ஷயமான திவ்விய ஸ்தானத்துக்கு உடையவனானவன். என் வசனத்தைச் சத்தியமாக நினை" என்றார். அப்பால் ஆங்கிரசர், "சராசராத்மகமான சகல பிரபஞ்சமும் எவனுடைய குட்சியிலிருக்கின்றதோ, அந்த கோவிந்தனுடைய சரண கமலங்களை அர்ச்சனை பண்ணு. சர்வவுன்னதமான ஸ்தானத்தைப் பெறுவாய்" என்று அருளினார். அப்பால் புலஹமகாரிஷி, "எவன் பரப்பிரம்மமும் பரமப் பிராப்பியமும் சர்வ வியாபகனுமாக இருக்கின்றானோ, அந்த ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதனஞ் செய்கிறதினாலே அத்தியந்தம் துர்லபமான மோக்ஷத்தையு மடையலாமென்றால், இதர ஸ்தானங்களை யடைகிறதற்குச் சந்தேகமென்ன" என்று சொல்லியருளினார். அப்புறம் கிரதுமகா ரிஷி, "எவன் யக்கியங்களாலே ஆராதிக்கப்படும் புருஷனாகவும் யக்கியசொரூபியாகவும் யக்கியங்களுக்கு அதிபதியாகவும் இருக்கிற பரமபுருஷனோ, அந்தச் ஜனார்த்தனன் திருவுள்ளம் பற்றினாலல் அடையக்கூடாத ஸ்தானமுமுண்டோ" வென்று சாதித்தார். பின்பு புலஸ்தியமகாரிஷி, "பூர்வத்திலே இந்திரன் ஜகத்பதியான எவனையாராதித்துச் சர்வோன்னதமான இந்திரபதத்தை யடைந்தானோ, அப்படிப்பட்ட யக்கியேசுவரனான ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதனம் பண்ணு" என்று சாதித்தருளினார். அப்பால் வசிஷ்டர், "குழந்தாய்! ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஆராதனஞ் செய்வாயாகில் இதுவரையிலும் இல்லாத நூதனமான ஸ்தான மொன்றை நீ மனசிலே நினைத்தாலும் அதையும் சித்தமாய் அடைவாய். அப்படியிருக்க முன்னமே சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிற மூன்று லோகத்துக்கும் உட்பட்ட மேலான ஸ்தானமடையச் சந்தேகமென்ன" என்று அருளிச் செய்தார்.

இவைகளைக் கேட்டுத் துருவன் அந்த மகா முனிவர்களைப் பார்த்து, "முனீந்திரர்களே! தேவரீர், ஆராதிக்க வேண்டியவனை அடியேனுக்குத் தெரியும்படி அருளிச் செய்தீர்கள்; அவ்வெம்பெருமான் திருவுள்ள முகந்து கிருபை செய்யும்படி ஜெபிக்க வேண்டிய மந்திரத்தையும், ஆராதனஞ் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், அடியேனுக்குப் பிரசாதிக்கவேண்டும்" என்று கேட்க, அந்த மகாரிஷிகள் "ஓ ராஜபுத்திரனே! ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்தில் பக்திசெய்ய வேண்டுமென்கின்ற மனிதன், முன்னதாகப் பாஹ்ய விஷய வபிலாசைகளை வர்ச்சித்து, மனதை நிர்மலமாக்கிப், பின்பு அம்மனதை முகுந்தனுடைய சரணார விந்

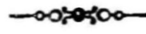
தங்களிலே நிச்சலமாகச் சேர்த்து, வேறு நினைவில்லாமல் அத்திருவடிகளையே பாவித்துக்கொண்டு, பரிசுத்தனாய் * "வியஷ்டி சமஷ்டி ரூபமாகப் பிரகிருதியும் புருஷனும் சரீரமாகவுடைய சுத்த ஞானமயனான வாசுதேவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்கிற பொருளை யுடைத்தான மகாமந்திரத்தைச் செபிக்க வேண்டும். உன்னுடைய பிதாமகனான சுவாயம்புவ மநுவானவர் இந்த மகா மந்திரத்தினாலே ஜனார்த்தனனையுபாசனை செய்ததினாலே அவர் திருவுள்ள முகந்து அந்த மநுவுக்கு, அவர் விரும்பியபடி திரிலோக துர்பலமான ஐசுவரியத்தைப் பிரசாதித் தருளினார். நீயு மப்படியே இந்த மகா மந்திரத்தைச் செபித்து ஸ்ரீயப்பதியை ஆராதனஞ் செய்யக்கடவாய்" என்று நியமித்தருளினார்கள்.

பதினோராம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்

துருவன் சித்திபெற்றது

இப்படி சப்த மகாரிஷிகளுபதேசஞ் செய்யப்பெற்று, துருவன் சந்துஷ்டி யுடையவனாகி, மகாமுனிகளுக்குத் தெண்டனிட்டுக் கிருதார்த்தனானேனென்று நினைத்துக்கொண்டு, அந்த வனத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மதுவென்கிற பெயரை யுடைய அசுரனுக்கு வாசஸ்தானமா யிருந்ததினாலே மதுவனமென்று பேர் பெற்றதாயும், ஸ்ரீ சத்துருக்கனாழ்வான் அந்த மதுவின் புத்திரனான லவணாசுரனைச் சங்கரித்து மதுரையென்கிற புரத்தைச் செய்தருளப்பெற்றதாயும், தேவதேவனையும் சகல பாவங்களையும் போக்கும்படியான புத்தி யுள்ளவனையு மிருக்கிற எம்பெருமானுடைய சாந்நித்தியமுள்ளதாயும், யமுனாநதி தீரத்திலே விளங்குகின்ற மதுவனத்துக்கு வந்து, சகல பாபக்ஷயகரமான அந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்திலே மரீசிமுதலான மகாரிஷிகள் உபதேசித்த கிரமமாக சகல தேவதைகளுக்கும் நாதனான ஸ்ரீ விஷ்ணுவைத் தன் இருதய கமலத்திலே தியானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி ஒரு நினைவாய்த் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்தத் துருவனுடைய சித்தத்திலே சர்வ பூதங்களிலு முள்ளவனான ஸ்ரீ ஹரிபகவான் அதிப்பிரகாசமாகத் தோன்றியருளினார். மயித்திரேயரே! கேளும், இந்தப்படி பரமயோகியான துருவனுடைய இருதயத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருந்த படியினாலே, சகலத்தையுந் தரிக்கிற பூதேவி அந்தப் பரமயோகீந்திரனைத் தரிக்கமாட்டாமலிருந்தாள். அவன் பூமியை இடக்காலாலே தாங்கி நிற்கையில் பூமி இடப்பக்கத்தில் தாழ்ந்தும், வலக்காலாலே தாங்கி நின்றபோது வலப்

* "இங்கே ஸ்ரீமத்துவாதசாக்ஷரமகாமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. அது தகுந்த சிஷியனுக்கு ஏகாந்தத்தில் உபதேசிக்க வேண்டிய தானதால் அதை மகாரிஷி நேராயருளிச்செய்திலர். இது லயிங்க புராணத்தினால் விளங்கும்.

பக்கத்தில் தாழ்ந்தும் நின்றது. பின்பு அந்த யோகி ஒரே பாதத்தின் கட்டை விரலாலே பூமியில் நின்றபோது, அந்தப் பூமண்டலமானது மலைகளோடு கூட நடுநடுங்கிற்று. மகா நதிகளும் சப்த சாகரங்களும் கலங்கிப்போயின. இவ்விதமாய் ஜனங்களுக்குக் கலக்க முண்டானதைக் கண்டு, அந்த மநுவந்திரத்திலே யிருந்த யாமரென்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள், சித்தங் கலங்கி, இந்திரனுடனே ஆலோசனை செய்து, துருவனுடைய தியானத்திற்கு விக்கினஞ் செய்ய வேண்டுமென்று எத்தனஞ் செய்தார்கள்.

அப்போது தேவேந்திரனுடைய கட்டளையினாலே விரூபங்களும் பயங்கரங்களுமான கூசுமாண்டங்களென்கிற பூதவிசேஷங்கள் அந்த மகா யோகி செய்கிற தியானத்தைக் கலைக்கும்படி வந்து சூழ்ந்து பல மாயங்கள் செய்தன. எப்படியெனில், துருவனுக்குத் தாயான சுநீதியின் சொரூபத்தை ஒரு மாயை தரித்து துருவனுக்கு எதிரில் "அப்பா மகனே! என்று இரக்கமான தொனியோடு கூடிக்கொண்டுவந்து, "குமாரனே! சரீரம் அபாயமடைவதற்குக் காரணமாகையாலே கொடியதான இந்தத் தவத்தை நிறுத்து, ஐயோ மகனே! அநேக காலந் தவஞ் செய்து உன்னைப் பெற்றேனே? என் மனோரதங்களைத் தவிர்த்து, அனாதையும் பேதையுமான என்னைத் தனியே அலையவிட்டுச் சக்களத்தித் தாய் சொன்ன பேச்சினாலே நீ யிப்படி வருகின்றது நியாயமோ? குழந்தாய்! கதியில்லாத எனக்கு நீயன்றோ கதி? ஐந்து வயதுள்ள பாலகனான நீ யெங்கே? மிகவுங் கடினமான இத் தவமெங்கே? நிஷ்பலமான இந்தப் பிரயாசத்திலிருந்து மனதைத் திருப்பு. அப்பனே! இது உனக்கு விளையாடுகிறகாலமாயிற்றே? இதற்குப்பின் வேதசாஸ்திரங்களை அத்தியயனஞ் செய்யுங் காலம், அதன்பின் போகானுபவங்களுக்குக் காலம், அதற்குப் பிறகே தவஞ் செய்வதற்குக் காலம். புத்திரனே! விளையாடுகிற பிராயத்திலே ஆத்தும கிலேசமான தவஞ் செய்கிறது யுக்தமன்று. எனக்குச் சந்தோஷஞ் செய்வதன்றோ உனக்குத் தருமம்? தாயான என் வார்த்தைகளைக் கேட்டு இந்தப் பிராயத்துக்குத் தகுந்தபடி என்னுடனே கூடவர வேண்டியது உனக்கு நியாயம். இப்படிச் செய்யாமல் புத்திமோகத்தினாலே இவ் வதர்மத்தைச் செய்கின்றாய். இனியாகிலும் விட்டுவிடு. என்னருமையான குழந்தாய்! நீ கடின இருதயனாகி யென்வசனத்தைக் கேளாமலிருக்கின்றாய். இனி இந்தத் தவத்தை விடாமற் போனையேயானால், இதோ பார் உன் னெதிரிலேயே என் பிராணனை விட்டு விடுகின்றேன்" என்று இப்படி கண்களிலே தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகக் கதறியழுதுகொண்டு நிற்கிற மாயா சுநீதியை தன் முன்னே கண்டும், துருவன் நாராயண சரணாரவிந்தங்களிலே சித்தத்தை வைத்திருப்பதினாலே காணாதவனாகவே யிருந்தான். பின்பு அந்தமாயா சுநீதியும், துருவனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! கோராகாரர்களான ராட்சதர்கள் கதா கட்காதி ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு இதோ உன்னைச் சங்கரிக்க வருகின்றார்கள் இப்போதாகிலும் தவம் விட்டோடிவா" வென்று சொல்லி மறைந்துபோனாள். அப்பால், நானாவித ஆயுதங்களோடு அக்கினிச் சுவாலாகுலமான முகங்களுடையவர்களாய், அநேக ராட்சதர்கள் வந்து

தோன்றினார்கள். அவர்கள் அச் சிறுவனுக்கெதிரில் வந்து, அதிதீக்ஷணங்களான கதா கட்க சூலங்கள் முதலான ஆயுதங்களைக் கைகளிலேந்தி, பளபளவென்று மின்னும்படி திருப்பிக்கொண்டுபயங்கரமாகக் கர்ச்சனைசெய்தார்கள். அன்றியும் குபுகுபென்றுஅனலெழும்புகிற முகங்களுடன் கூடின நரிகள் அந்தப் பாலகனை நாற்புறமுஞ் சுற்றிக்கொண்டு, அதிகோரமாகக் கூவிக் கொண்டிருந்தன. சிங்க முகங்களும் முதலை முகங்களும் ஒட்டக முகங்களுமுள்ள நிசாசரர்கள், இந்தப் பையனைச் சங்கரியுங்கள் குத்துங்கள் வெட்டுங்கள் பட்சியுங்களென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்வது போல் குரூர வசனங்களினாலே அதட்டிக்கொண்டு, பெருங் கூச்சலிட்டுப் பயப்படுத்தினார்கள். அவன் கோவிந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களிலே லயமான இருதய முடையவனானதினாலே அந்த ராக்ஷதர்களும் அவர்களுடைய ஆயுதங்களும் அந்த நரிகளும் பயங்கரமான சத்தங்களும் அந்தப் பாலகனுக்கு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமற் போயின. அவன் இவைகளைக் கவனியாமல் ஸ்திர சித்தத்துடனே ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தனக்குள்ளே எழுந்தருளி யிருக்கிறவனாகத் தியானித்துக்கொண்டு மற்றொன்று மறியாமலிருந்தான்.

இப்படிப் பிரயோகித்த அந்த மாயைகளெல்லாம் உபயோகப்படாமல் நாசமடைந்தது கண்ட தேவதைகள், அந்த மகாத்மாவினுடைய தபோமகத்துவத்தினாலே தங்களுக்கு என்ன அபாயம் நேரிடுமோ வென்று பயப்பிராந்த சித்தர்களாய், அத்தவத்தை நிறுத்த வுபாயந் தேடவேண்டுவது உறுதியெனத் துணிந்து, அநாதிநித்தனைச் சகத்காரண பூதனைச் சரண்ணியனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணமடைந்து விண்ணப்பம் பண்ணுகின்றார்கள். "தேவதேவனே! ஜகந்நாதனே! புருஷோத்தமனே! துருவனுடைய தவத்தின் பிரபாவத்தினாலே நாங்கள் தபிக்கப்பட்டவர்களாய் உன் சந்நிதியில் சரணாகதியானோம். சந்திரன் தினந்தினமுங் கலைகளினாலே அபிவிர்த்தி யடைவதுபோலே உத்தானபாதனுடைய குமாரன் தபோ விசேஷத்தினாலே அபிவிர்த்தியாகி வருகின்றான். அதினாலே அடியேங்கள் பயப்படுகின்றோம். அந்தப் பாலகன் இந்திர வருண குபேர சூரிய சந்திராதிகளுடைய அதிகாரத்திலே யெதைக் கேட்பனோ அறியோம். ஆனதினாலே அவனுடைய தவத்தை நிறுத்தி அடியேங்களுடைய விசாரத்தைத் தீர்த்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொள்ள, கமலாக்ஷன் அமரர்களைக் கடாக்ஷித்து, "துருவனானவன் இந்திர வருண சூரிய சந்திராதிகளுடைய அதிகாரங்களிலே யொன்றையும் அபேட்சிக்கவில்லை. அவனுடைய மனோரதத்தை நானறிவேன். நீங்கள் கிலேசத்தை விட்டு உங்களுடைய வாசஸ்தானங்களுக்கு போய்ச் சேருங்கள். நான் அவனுக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்துத் தவத்தை நிறுத்துகின்றேன்" என்று அருளிச்செய்தான். பிறகு இந்திராதிதேவதைகள் தெண்டன் சமர்ப்பித்துச் சொஸ்த சித்தர்களாய்த் தங்களுடைய வாசஸ்தானத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சர்வாத்மகனான எம்பெருமான் துருவனுடைய ஒரேசித்தமான தியானத்திற்கு திருவுள்ள முகந்து, நான்கு திருத்தோளுள்ள திருமேனி

யோடு துருவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் அவனுடனே யருளிச்செய்கின்ருன். "ஓ உத்தானபாத புத்திரா! உனக்குச் சுபமுண்டாகக் கடவது. உன் தவத்துக்குச் சந்தோஷித்து அபீஷ்டமான வரங் கொடுக்கிறதற்காக இதோ வந்தேன். நீ பாகிய விஷயங்களைப் பரிகரித்துச் சித்தத்தை யென்னிடத்திலே நிலையாக நிறுத்தினதிஞலே சந்தோஷமடைந்தேன். இஷ்டமான வரத்தைக் கேள்." என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டு, அந்தப்பாலகன் தன் கண்களைத்திறந்து தான் தியானஞ் செய்தவிதமாகவே எதிரில் சங்க சக்கர கதா கட்க சார்ங்கங்களாகிய பஞ்சாயுதங்களுடனேயும், கிரீட வனமாலிகா கவுஸ்துவ பீதாம்பராதிகளுடனேயும், எழுந்தருளி வந்த ஸ்ரீயப்பதியைக்கண்டு, திடீரென்று சாஷ்டாங்கமாய்ப் பூமியில் விழுந்து தெண்டன் சமர்ப்பித்துப், புளகாங்கித காத்திரஞய்ப் பயபக்திகளுடனே தேவதேவனை ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் துதிசெய்ய நினைத்து, "இந்த மகாபுருஷனைக் குறித்து எந்த வாக்கியஞ் சொல்வேன், ஆர் சொன்னபடி துதிப்பேன்" என்று மனங்கலங்கி ஒன்றுந் தோன்ருமல் அவ்வெம்பெருமானையே சரணமடைந்து, "ஸ்வாமீ! ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனே! அடியேன் தவத்துக்குத் திருவுள்ள முகந்தாயாஞல், தேவரீரை ஸ்தோத்திரம் செய்ய நினைக்கின்ற அடியேனுக்கு அதற்கேற்ற ஞானத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும். தேவனே! வேதாந்த வேதிகளான பிரமாதிகளும் உன்னுடைய பிரபாவத்தைச் சொல்ல வல்லவர்களல்லர். அப்படிப்பட்ட உன்னை பாலகஞன அடியேன் எவ்விதமாகத் துதிப்பேன். பரமேசுவரனே! அடியேன் மனசு உன் சரண கமலங்களிலே பத்தி யுத்தமாய் உன்னைத் துதிக்கவேண்டு மென்கிற விருப்பமுடையதா யிருக்கின்றது. ஆகையால் அடியேனுக்கு அதற்கேற்ற ஞானேதயத்தைத் தந்தருளல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ கோவிந்தன் சகல வித்தியாமயமான தன்னுடைய திவ்ய சங்கத்திஞலே அஞ்சலிபண்ணி நின்றுகொண்டிருக்கின்ற அந்தப் பாலகனை முகத்திலே பரிசித்தருளிஞன்.

பின்பு அந்த ராசகுமாரன் ஞானேதயமானதிஞலே பிரசன்னமான முகத்துடனே தெண்டனிட்டு, அந்த க்ஷணத்திலே சர்வ பூதேசுவரஞன அச்சுதனைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கிஞன். "பிரிதிவி அப்பு தேஜசு வாயு ஆகாசங்களும், தன் மாத்திரைகளும், மனசும், மற்று முள்ள இந்திரியங்களும், மகத்தகங்காரங்களும், மூலப் பிரகிருதியும் எவனுடைய ரூபங்களோ, அந்தச் சருவேசுரனுக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். சுபாவத்தில் சுத்தஞய், சூட்சுமரூபியாய், ஞானத்திஞலே எங்கும் வியாபித்தவஞய், பிரகிருதிக்கும் பரஞயிருக்கின்ற புருஷனும் எவனுடைய ரூபமாயிருக்குமோ, அந்தக் குணகாரஞன புருஷோத்தமனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன். பிருதிவி முதலான பூதங்களும், கந்தாதி குணங்களும், புத்தியாதிகளும், பிரகிருதியும், சம்சாரியான ஜீவனும், ஆகிய இவர்களைக்காட்டிலும் பரஞன முத்தபுருஷன் எவனுடைய ரூபமாயிருக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஜகத் பதியானவனுக்குத் தெண்டன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். பரமேசுவரனே! பிரமலக்ஷணமுள்ளதாய், சகல லோகத்துக்கும் அதிபதியாய், சுத்தமாயுமிருக்கிற உன் சொரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன். "சர்வாத்துமகனே!

சமஸ்த சக்திகளும் அமைந்திருக்கை யாகிற பிருகத்துவத்தினுலேயும், ஜகதா காரத்தினுலேயும் மகாப் பிரமாணமாக இருப்பதினுலேயும் பிரமமென்கிற நாம தேய முடையதாய் விகாரமில்லாத தாய் யோகி சிந்தியமாய் விளங்கு கின்ற உன்சொரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன் * நீ சகஸ்ர சிரசுக ளும் சகஸ்ர பாதங்களும் சகஸ்ர நேத் திரங்களும் உடையவனுய், புருஷனு மாய், சர்வத்தையும் வியாபித்து பூமி யென்று சொல்லப்பட்ட சராசர மயமான பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பதின்மடங்கதிகமாக மேற்பட்டிருக் கின்ருய். பூதபவிஷ்யத் வஸ்துசாதங் கள் நீயே. புருஷோத்தமனே! விராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட அவியத்த சரீரகனுன அநிருத்தனும், ஸ்வராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட கேவலாத்ம பிராப்தியுள்ளவனும் சம் ராட்டு என்று சொல்லப்பட்ட பரம பதத்தை அடைந்தவனும், அதிபுரு ஷன் என்று சொல்லப்பட்ட பிரம தேவனும், உன்னிடத்திலே யுண்டா ஞர்கள். சமஷ்டி தேகனுன இரணிய கர்ப்ப னென்கிற அந்தப் புருஷன் பிருதிவிக்கு அதோபாகத்திலும், பாரிச தேசத்திலும், ஊர்த்துவ தேசத்திலும், வியாபித்திருக்கின்ருன். உன்னிடத் திலே பிரபஞ்சமெல்லா முண்டாயின. உன்னிடத்திலேயே உண்டாகவும் போகின்றன. இப்படி உன்னுலே சிருட்டிக்கப்பட்டு, உன்னுடைய ரூப மாயிருக்கின்ற இரணிய கர்ப்பனுதரத் திலே, அகிலப் பிரபஞ்சமும் அடங்கி யிருக்கின்றதனுல் எல்லாம் உனக்குள் ளே யென்று வேருகச் சொல்ல வேண்டுமோ. எல்லாம் ஓமஞ்செய் யப்பெற்ற யாகமும், பிரஷதாச்சியம் என்கிற அவிசும், கிராமியங்கள் ஆர ணியங்களென்னு மிரண்டு விதமான பசுக்களும், ருக்கு யசுர் சாமங்களும்,

* சகஸ்ரம் என்பது இங்கே ஆயிரமன்று, அளவில்லாதது என்னும் பொருளைத் தரும். சிரம் என்பது சகல அங்கங்களுக்கும் உபாங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாம். ஆகவே, அளவற்ற சிரசுமுதலான சகல அங்கங்களையு முடையவன் என்பது பொரு ளாகும். அதனுல் அபரிமிதமாய் அற்புதமா யிருக்கிற மகா ஞானமும் மகாசத்தியு முள் ளவன் எம்பெருமான் என்பது கருத்து. இதையே சகஸ்ரபாதன் சகஸ்ரநேத்திரன் என்பவை விளக்குகின்றன. எப்படி யென்னில், பாதம் என்பது கர்மேந்திரிய மெல் லாவற்றையும், நேத்திரம் என்பது ஞானேந்திரிய மெல்லாவற்றையும் காட்டுகிறதனு லென வறிக. ஆக முக்கியமான கருத்து என்னவெனில், இவ் வெம்பெருமான் சகல இந்திரியங்களாலேயாதல், ஓரிந்திரியத்தினுலேயாதல், ஒரு விஷயத்திற் குரிய இந் திரியத்தை மற்ருென்றிற்கு மாற்றியாதல், திருமேனியாலே யாதல், திவ்யாத்தும ஸ்வரூபத்தினுலே யாதல், எல்லா வற்றையும் எப்போதும் எல்லா விதத்திலும் நேராக அறிகின்றவனும், செய்பவனுமா யிருக்கின்ரு னென்கிறதேயாம். இப்படியேயல்லது, முள்ளம்பன்றி தேகமுழுவதிலும் முள்ளுகளாலே செறிந்திருப்பதுபோல் அநேகந்திரு முடிகள் திருக்கண்கள் திருக்கைகள் திருவடிகள்முதலான அவயவங்களால் செறிந்து, கோர ரூபமுள்ளவனுயிருக்கின்ருன் பகவான் என்பது கருத்தன்று. அளவில்லாத கண் முதலியவைகளை யுடையவன் எப்படி அளவில்லாத காட்சி முதலான வற்றை யுடையவனு யிருப்பானே, அப்படியே பகவானும் என்று ஒரு திஷ்டாந்தம் காட்டின படியாம் என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி. இங்கு சிலர். உலகமெல்லாம் பகவானு டைய சொரூபமாதலாலே உலகத்திலுள்ளோருடைய சிரம் கண் முதலானவையெல் லாம் அவனுடையவையாம். எனக் கருத்துக் கூறினர். அது பல விதத்திலும் பொருந் தாதென வறிக.

சந்தங்களும், அசுவங்களும் அஜாதிகங்களும், ஒற்றைப் பல்வரிசையுள்ளனவாகிய ஜந்துசாதங்களும், மிருகங்களும் உன்னிடத்தில் உண்டாயின. உன் வதனத்திலே பிராமணர்களும், புயங்களிலே க்ஷத்திரியர்களும், தொடைகளிலே வைசியர்களும், பாதத்திலே சூத்திரர்களும், கண்களிலே சூரியனும், மனதிலே சந்திரனும், பிராணத்திலே வாயுவும், முகத்திலே அக்கினியும், நாபியிலே அந்தரிட்சமும், சிரத்திலே சொர்க்கமும், கர்ணங்களிலே திசையும், பாதங்களிலே பூமியு முண்டாயின. அதி விஸ்தீரணமான ஆலமரம் அதிக சொல்பமான பீசத்திலே யடங்கியிருந்தாற்போலே, மகத்தான இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரளயகாலத்திலே ஆதிகாரண பூதனை வுன்னிடத்திலே யடங்கி யிருந்தது. வடவிருட்சம் மறுபடியும் பீசத்தினின்று முண்டாய்ச் சாகோப சாகமாக விஸ்தார மானாற்போலே, சிருட்டி காலத்திலே பிரபஞ்சமெல்லா முன்னிடத்திலிருந்து உண்டாய் விஸ்தீரணமாயின. சகந்நாயகனே! பட்டைக ளொன்றின்மேலொன்றாய் மூடப்பெற்று, ஏகாகாரமாகத் தோன்றுகிற இள வாழைக் கன்றே பெரிதாகி வேறுகாமலிருப்பது போலே, சூக்ஷ்ம சிதசித்துக்களோடு கூடிக் காரணரூபமான உன்னைக்காட்டிலும் ஸ்தூல சிதசித்துக்களின் ரூபமாய்க் காரியமான இந்தப் பிரபஞ்சம் வேறுகாமலிருக்கின்றது. சுத்த சந்தோஷகரமும் இடைவிடாது நிகழ்வதும், எப்போதும் ஒரே விதமுமாயிருக்கின்ற ஞானமும் உன்னிடத்திலேயே உண்டு. இப்படி யல்லாமல் சந்தோஷ துக்கங்களை யுண்டாக்குவதும், சுத்த துக்கத்தை யுண்டாக்குவதுமான ஞானங்கள் உன்னிடத்தில்லை. ஏனெனில் நீ பிராகிருதங்களான சத்துவாதி குணங்களோடு கலப்பில்லாமல் அப்பிராகிருத சுத்த சத்துவமயனு யிருக்கின்றா யன்றோ. பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாய் நிற்கின்ற ஒரே ஆத்துமாவாய், சர்வ பூத சரீரகனாய் விளங்குகின்ற வுனக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன். பிரபஞ்சத்திலே சிரேஷ்டரான பிரமாதி சுவரூபியும், சர்வபூதாந்தர்யாமியுமான வுனக்கு தெண்டனிடுகின்றேன். சூக்ஷ்ம பிரகிருதியும், ஸ்தூலபிரகிருதியும், புருஷனும், விராட்டு ஸ்வராட்டு சம்ராட்டு என்கின்றவர்களும் எல்லாம் நீயேயாகின்றா யன்றோ. அன்றியும் யாவருடைய அந்தக் கரணங்களிலேயும் அக்ஷயமான ஞானமயனுகைப் பிரகாசிக்கின்றாய். நீ * அததின் சாரமாய்ச் சர்வத்திலேயு மிருக்கின்றாய். உன்னிடத்திலே சர்வமு மிருக்கின்றன. ஆதலால் சர்வாத்துமகனை உனக்குத் தெண்டனிடுகின்றேன். இப்படி நீ எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாய், எல்லாவற்றையும் வியாபித்து, எல்லாவற்றினுள்ளு மிருக்கின்றா யானபடியினாலே, நீயே அடியேனுடைய மனோரத முழுதும் அறிவாய். ஆதலால் அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்ய வேண்டுவ தென்ன இருக்கின்றது. சுவாமீ! உன்னைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டு தெண்டன் சமர்ப்பித்தே னனதினாலே அடியேன் மனோரதங்களும் நிறைவேறின, அடியேன் தபசும் பலனடைந்தது, அடியேன் கிருதார்த்தனானேன்" என்று இப்படி துதி

* அததின் சாரமாய் என்றால் எந்த வஸ்துவுக்கு எதினாலே விசேஷமோ அந்த விசேஷமெல்லாம் பகவத் ஸ்வரூபமாம். எப்படி யென்றால் ஆகாசத்திற்குச் சப்தம், மனிதருக்குப் பவுருஷம், சூரியனுக்கு ஒளி இப்படியாகக் கண்டுகொள்க.

செய்து நின்ற துருவனைப் பார்த்து எம்பெருமான் அருளிச் செய்கின்றார்.

"ராஜகுமாரனே! என்னைக் கண்டு வணங்கினதினாலே உன்தபசு சபலமானது சரிதான். ஆனால் நான் சேவை கொடுத்தது வியர்த்தமாகக் கூடாதாகையாலே, உனக்கு வேண்டிய அபீஷ்டத்தைக் கேள். நான் பிரத்தியக்ஷமானேனானால் புருஷர்களுக்குச் சகல மனோரதங்களும் கைகூடும்" என்று பெருமாள் அருளினதைக் கேட்டுத் துருவன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறான். "தேவதேவனே! சர்வ பூதாந்தர்யாமியான வுனக்கு அடியேன் அபீஷ்டந் தெரிந்தேயிருக்கின்றது, ஆனாலும் நியமித்தபடியினாலே விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன். மூடனான அடியேனுக்குத் துர்லபமான அர்த்தத்தை பிரார்த்திக்கின்றேன். இந்திரன் உன்னனுக்கிரகத்தினாலே யன்றோ திரிலோகராச்சியத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். ஜநார்த்தனனே! சுருசியானவள், தன் கருப்பத்திலே பிறவாதபடியினாலே நீ ராஜயோக்கியமான சிங்காசனத்துக்கு அதிகாரியல்லையென்று அடியேனைப் பார்த்து வெகு இறுமாப்போடு சொன்னாளன்றோ, ஆனதினாலே ஜகத்துக்கு ஆதாரபூதம் சர்வோத்தமமும் அவ்யயமுமான உன்னத ஸ்தானம் பெறவேண்டுமென்று அபேக்ஷிக்கின்றேன். அநுக்கிரகித் தருளவேண்டும்" என, ஸ்ரீபகவான் ராஜநந்தனனைக் கடாக்ஷித்து, "பாலனே! உனக்கபீஷ்டமான ஸ்தானத்தை யடையக் கடவாய், இதற்குக் காரணம் வேறுமுண்டு, சொல்லுகிறேன் கேள்: பூர்வசன்மத்திலே நீ யொரு பிராமணனாய்ப் பிறந்து மாதுர் பிதுர் சிசுரூஷைகள் செய்து கொண்டு, தர்மந்தப்பாதே ஏகாக்கிர சித்தனாய் என்னை யாராதித்துக் கொண்டிருந்தாய்; சிலநாள் சென்ற பிறகு உனக்கு யவ்வன வயசு வந்தபோது, சர்வாபரண பூஷிதனும் சகல போக சம்பன்னனும் மகாசுந்தரதேக முடையவனுமான ஒரு ராஜகுமாரன் சினேகிதனானான்; அப்போது துர்லபமான அவனுடைய ஐசுவரிய போகங்களைகண்டு ஆசைப்பட்டு ராஜபுத்திரனாகப் பிறக்கவேண்டு மென்று இச்சித்தாய். ஆனதினாலே உன் மனோரதத்துக்கு ஏற்றதாகத் துர்லபமான உத்தானபாதன் கிரகத்திலே பிறந்தாய்; என்னைத் துதியாத மற்றவர்களுக்கு ஜகத்பூசிதமான சுவாயம்புவமநு வமிசத்திலே ஜனனமுண்டாவது துர்லபம். இப்போதும் நீ அத்தியந்த பக்தி விசேஷத்தினாலே நான் உவக்கும்படி செய்தாய். என்னிடத்தில் சித்தத்தை நிறுத்தி என்னைத் தியானஞ்செய்த மனிதன் அதிசீக்கிரத்தில் சர்வோத்தமமான மோக்ஷத்தையும் அடைவனானால், அற்பமான சொர்க்காதி பலன்களை யடைவது அதிசயமோ. நீயும் என்னுடைய அநுக்கிரகத்தினாலே மூன்று லோகங்களுக்கும் மேற்பட்டதாய், சகல தாராகிரக நக்ஷத்திரங்களுக்கும் ஆதாரபூதமாய், சூரிய சந்திர அங்காரக புத பிரகஸ்பதி சுக்கிர சனிகளுடைய ஸ்தானங்களுக்கும் நக்ஷத்திர மண்டலத்துக்கும் சத்த ரிஷிகள் மண்டலத்துக்கும் விமானரூடராய், சித்தாதிகள் சஞ்சரிக்கின்ற ஸ்தானங்களுக்கும் அதியுன்னதமாய் விளங்குகிற திவ்ய ஸ்தானத்தை யடைந்து சுகமாயிருப்பாய். தேவதைகளிற் சிலர் சதுர்யுக பரியந்தமும், சிலர் மநுவந்தபரியந்தமுமல்லாமல் அதிககாலம் இரார்கள். நீயோ என் கிருபையினாலே கல்ப கால பரியந்தமும் அந்தச் சர்வோன்

னத ஸ்தானத்திலே சுகமாக இருக்கக் கடவாய். உன்னுடைய தாயான சுநீ தியும் திவ்விய விமானத்தி லேறிக் கொண்டு நக்ஷத்திர ரூபமாய்ப் பிரகா சித்துக் கொண்டு கல்பாந்த பரியந்த மும் உன் சமீபத்திலே யிருக்கக் கட வள். எவனுகிலுஞ் சாயம் பிராதக் காலங்களிலே, மனவுறுதி யுள்ளவனு யுன்னைக் கீர்த்தனம் பண்ணுவானுகில், அவன் மகா புண்ணியத்தைப் பெறு வான்" என்று திருவாய் மலர்ந்தரு ளினர்.

இவ்விதமாகத் தேவதேவனும் ஜகத் துக்கு நாதனுமான ஜனர்த்தனனுடை ய கிருபையினலே இஷ்டமான வரம் பெற்றுத் துருவன் சர்வ லோகோன் னதமான ஸ்தானத்தை யடைந்தான். மாதா பிதாக்களுடைய சிசுரூஷை யினுலும், தவத்தின் பிரபாவத்தினு லும், ஸ்ரீமத் துவாதசாக்ஷர மகா மந்திர மகாத்துமியத்தினுலும், மகாத் மாவான துருவனுக்கு உண்டான அபிமானமும் லோகோத்தரமான ஐசு வரியமும் மகிமையும் பார்த்து அசுர குருவான சுக்கிராசாரியார் சந்தோஷ மடைந்து, "சப்த ரிஷிகளும் எந்த மகாத்மாவை முன்னிட்டுக் கொண்டு சஞ்சரிக்கின்முர்களோ, அந்தத் துருவ னுடைய மேன்மையான தவசின் பிர பாவத்தை என்ன சொல்லுவேன், அவனுடைய தவத்தின் பயனை என்ன சொல்லுவேன், வெகு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது, இந்தப் பிரபாவத்தைக் கொண்டாட யாராலேயாகும். இத மும் சத்தியமுமான வாக்குள்ள துரு வன் தாயான சுநீதியின் மகத்துவத்தை வர்ணிக்கத்தக்க கவிகளும் உலகத்தி லுண்டோ, அந்தப் பெண்ணரசு துரு வனைக் கர்ப்பத்திலே தரித்ததினுலே சர்வோத்தமும் சாசுவதமும் மூன்று லோகங்களுக்கு மாதாரபூதமுமான அந்தத் திவ்விய ஸ்தானத்தை யடைந் தாள், ஓகோ! என்ன அதிர்ஷ்டம் என்ன மகிமை" என்று சில சுலோ கங்களாலே துதித்தார்.

மயித்திரேயரே! எந்த மனுஷ்யன் துருவன் சர்வோன்னதமான ஸ்தா னம் பெற்றதைக் கீர்த்தனஞ் செய் வானே, அவன் சகல பாப நிவிர்த்தி யுள்ளவனுய் சொர்க்க லோகத்தில் வாசஞ் செய்வான். அன்றியும் அவன் வானத்திலும் பூமியிலும் ஸ்தான பிரஷ்டனுகாமற் சகல சௌபாக்கி யங்களு முண்டாய் தீர்க்காயுசாய் வாழ்வன்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

பிருது சக்கிரவர்த்தி சரித்திரம்

இப்படி ஸ்ரீ பராசர முனிவர் துருவ சரித்திர மருளிச்செய்து, அவ்வமிசக் கிரம மருளிச் செய்கின்றார். முனி சிரேஷ்டரே! இந்தப் பிரகாரம் தவஞ் செய்து ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கிருபையினாலே சர்வோத்தமமான அதிகாரத்தை யடைந்து பரிபூரண மனோரதனான துருவன், சம்பு வென்கின்ற வளை விவாகஞ் செய்துகொண்டு அப் பத்தினியினிடத்தில் சிஷ்டி என்றும் பவியன் என்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களிலே சிஷ்டி யென்கிறவன் சுச்சாயை யென்கிற பாரியையிடத்தில் ரிபு ரிபுஞ்சயன் விப்பிரன் விருகலன் விருக தேஜசன் என்கிற குமாரரைவரைப் பெற்றான். அவர்களிலே ரிபு என்கிறவன் பிரகதீ யென்கிற பாரியையிடத்தில் சாட்சுஷன் சர்வதேஜசன் என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களிலே சாட்சுஷன் வருணசந்ததியிற் பிறந்தவளும் வீரணப்பிரசாபதிக்கு மகளுமான புஷ்கரணியிடத்தில் ஆறுவது மநுவந்தரத்திற்கு அதிபதியான மநுவைப் பெற்றான். அந்த மநுவுக்கு வயிராசனென்னும் பிரசாபதியின் புத்திரியான நட்வலையென்கிறவளிடத்தில் ஊரு, பூரு, சதத்தியும்னன், தபஸ்வி, சத்தியவான், சுசி, அக்கினிஷ்டோமன், அதிராத்திரன், சுத்தியும்னன், அபிமன்யு என்னும் பத்துப் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் மகா பிரபாவமுடையவர்கள். அந்த ஊரு என்பவனைச் சேர்ந்து அக்கினியின் மகள் மகா தேஜசுள்ளவர்களான அங்கன், சுமனசு, சுவாதி, கிரது, அங்கிரசு, சிபி என்ற ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். அங்கனுக்கு மிருத்து புத்திரியான சுநீதையென்கிறவளிடத்தில் வேனன் என்பவனுண்டானான். மகாரிஷிகள் புத்திரார்த்தமாக அந்த வேனனுடைய வலக்கையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதினின்றும் பிருதுவென்கிற குமாரன் பிறந்தான். அவன் பிரஜைகளின் நன்மைக்காக தேனுரூபந் தரித்த பூமியினின்றும் வேண்டிய வஸ்துக்களைக் கறந்துகொடுத்தான் என்று சொல்லக் கேட்டு, மயித்திரேயர், ரிஷிசிரேஷ்டரே! மகாரிஷிகள் வேனனுடைய தக்ஷிண ஹஸ்தத்தை என் கடைந்தார்கள். அதினாலே பிருது எப்படி பிறந்தார்? அதைச் சொல்ல வேண்டுமென, ஸ்ரீ பராசரர் சொல்லுகின்றார்.

மயித்திரேயரே! மிருத்துவுக்குப் பிரதம புத்திரியான சுநீதை யென்கிறவள் அங்க னென்கிற ராசாவுக்குப் பத்தினியாகி வேன னென்னும் மகனைப் பெற்றாளன்றோ. அந்த வேனன் மாதா மகனான மிருத்துவினுடைய தோஷத்தினாலே குணவீனனாய்ப் பாலியமுதல் துஷ்ட சுபாவனாகவே இருந்தான். அவன் எப்போது மகாரிஷிகளாலே மகாராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டானோ அப்போதே "யாரும் இன்றுமுதல் யக்கியங்கள் பண்ணவேண்டாம், ஓமங்கள் செய்யவேண்டாம், தானங்கள் கொடுக்கவேண்டாம், நானே யக்கியங்களுக்கு அதீசுரனும் ஜகத் பிரபுவுமல்லாமல் வேறொருவனில்லை" என்று பறை யறைவித்ததைக் கேட்டு முனிவர்களெல்லாம் அந்த ராஜாவினிடத்

திற் போய் வணங்கி, "ஓ ராஜேந்திரனே! எங்கள் வசனங்களைக் கேளும், நாங்கள் தேசத்துக்கும் பிரஜைகளுக்கும் இதமாகத் தீர்க்கசத்திர யாகத்தைச்செய்து யக்ஞேசுரனை ஸ்ரீஹரியை ஆராதிக்கிறோம், அதினாலே உமக்கும் யக்கிய பலத்தில் பங்குகிடைக்கும், யக்கிய புருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் நாங்கள் செய்கிற யக்கியத்தினாலே திருவுள்ள முகந்து உனக்குச் சகலாபீஷ்டமுங் கொடுத்தருளுவன், எவனுடைய ராச்சியத்திலே யாகாதி சத்கர்மங்களினாலே யக்ஞேசுரனை புருஷோத்தமன் பூஜிக்கப்படுவனோ அந்த ராசாவுக்கு அவ்வெம்பெருமான் சகல மனோரதங்களையும் அருளுவன்" என்று சமாதானமாகவும் மதுரமாகவுஞ் சொன்னதற்கு, வேனன் "என்னிலும் அதிகனும் அர்ச்சிக்கத் தக்கவனுமான புருஷன் வேறுண்டோ? நீங்கள் யக்ஞேசுரனென்று நினைத்திருக்கிறீர்களே அந்த ஹரியென்கிறவன் யார்? பிரமா விஷ்ணு சிவன் இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரன் வாயு அக்கினி சந்திரன் சூரியன் பூமி என்கிற தேவரும் மற்றுமுள்ள சாபானுக்கிரக சாமர்த்திய முடையவர்களான யாவரும் ராஜாவினுடைய சரீரத்திலே யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் மகீபாலன் சர்வதேவ சொரூபியென்று சாஸ்திரஞ் சொல்வதையறிந்து, நான் ஆக்கியாபித்தேன் அதின்படி நடந்துகொள்ளுங்கள்; தானங்கள் செய்யவேண்டாம்; ஓமங்களாசரிக்கவேண்டாம்; யக்கியங்களைப் பண்ணவேண்டாம்; ஸ்திரீகளுக்குத் தங்கள் பர்த்தாவின் சிசுரூஷையே முக்கிய தர்ம மானது போலே அரசனாகிய என்னுடைய ஆக்கினையை பரிபாலனஞ் செய்வதே உங்களுக்குத் தருமமாம்" என்று சொன்னதைக் கேட்டு மகரிஷிகள் மறுபடியும் மிக வணக்கத்துடனே அவனைப்பார்த்து "ராசோத்தமனே! யக்கியங்கள் செய்கிறதற்கு அனுக்கியை கொடும், தர்மத்தை நாசம் பண்ண வேண்டாம், சராசராத்மகமான பிரபஞ்சமெல்லாம் யக்கியங்களிலே ஓமஞ்செய்கிற அவிசினாலே வளர்ந்து வருகின்றன" என்று வெகு விதங்களாகப் பலதரம் பிரார்த்தித்த போதிலும் பாபசித்தனான வேனன் அதைக் கைக்கொள்ளாம லிருந்ததினாலே அந்த முனிவர்கள் கோபம் மிகுந்தவராய் இவன் ஆதியந்தங்களில்லாதவனும் ஜகத்பிரபுவும் யக்கிய புருஷனுமான ஸ்ரீயப்பதியை நிந்தித்தானன்றோ, இப்படி நிந்தனை செய்கிற நராதமன் ராச்சிய பரிபாலனத்துக்குத் தகுந்தவனல்லன்; இந்தத் துராத்துமாவைக் கொன்று போடுங்கள், வதையுங்கள், இதனாலே நமக்குப் பாவம் வராது" என்று ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு, மந்திரங்களாலே சுத்தி செய்யப்பட்டிருந்த குச தருப்பைகளினாலே அவ்விராசனை அடித்தார்கள். அவன் பூர்வத்திலேயே சர்வேசுவரனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவையும், அவன் மகிமையை விளக்கும்படியான வேதத்தையும், அவன் திருவாராதனமான யாகத்தையும் நிந்திப்பதாகிய அக்கினியினாலே தகிக்கப்பட்டிருந்தபடியினாலே, அவர்களுடைய தருப்பையின் அடி பட்டமாத்திரத்திலே பிராணன்போய்க் கீழே விழுந்தான்.

இது இப்படியிருக்க, நான்கு திக்கிலும் அதிகமாய்த் தூளெழும்பி ஆகாசமெங்கும் வியாபித்தது. அதைக்கண்டு அம்முனிவர் அங்கேயிருந்த சனங்களைப்பார்த்து "இது என்ன காரணத்தினாலுண்டாயிற்று" என்று கேட்க,

அந்தச் சனங்கள் முனிவரைநோக்கி "உங்களாலே பூமண்டலம் அராசகமானதினாலே அனேக சனங்கள் ஒன்றாய்க்கூடி அங்கங்கே பிரவேசித்துப் பிறருடைய திரவியங்களை யபகரிக்கிறதற்காக வேகமாய் வருகிறார்கள். இவ்விதமா யோடிவருகிற அந்தக் கள்ளருடைய கால்கள் பட்ட வேகத்தினாலே யுண்டாகிய தூளீபடலமிது" என்றுசொன்னார்கள். அதைக்கேட்டபின் அந்தமுனிவர் ஒருவரோடொருவராலோசனை செய்து புத்திரனை யுண்டாக்கவேண்டுமென்று, அபுத்திரனான வேனனுடைய தொடையைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அதிலிருந்து எரிந்த கட்டைபோல் கறுப்பான நிறமும் விகாரமான முகமும் குட்டையான சரீரமு முள்ள ஒரு மனிதன் ஜனித்து, அம்முனிவரைப்பார்த்து "நானென்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள் (நிஷீத) உட்கார் என்று சொன்னார்கள். அதுகாரணமாக அவன் நிஷாதனென்னும் பெயரை அடைந்தான். விந்திய பர்வத நிவாசிகளாய்ப் பாபகர்மஞ் செய்பவரான வேடர் அவன் பரம்பரையி லுண்டானார்கள். ஆனதால், அவர்கள் நிஷாதரென்று சொல்லப்படுவார்கள். இவ்விதமாய் அந்த ராஜாவினுடைய பாபமெல்லாந் திரண்டு புருஷாகாரமாகப் பிறந்தது. அன்றுமுதல் நிஷாதசாதி ஜகத்திலே யுண்டாயிற்று.

அப்பால் அந்த மகரிஷிகள் வேனனுடைய வலக்கையைக் கடைந்தார்கள். அந்தக் கையிலிருந்து அக்கினி போலே சொலிக்கிற திவ்யதேஜோ விராஜிதனும், மகா பிரதாபமுள்ளவனுமாய் ஒரு குமாரன் உதித்தான். பிருது சக்கிரவர்த்தி என்று அவனுக்கு நாமதேய முண்டாயிற்று. அவன் பிறந்தவுடனே ஆகாசத்திலிருந்து அசகவமென்கிற முதல் வில்லும், திவ்யமான பாணங்களும் கவசமும் விழுந்தன. அவன் அவைகளைக் கைக்கொண்டான். இப்படி அந்த மகாத்துமா ஜனனஞ் செய்ததினாலே சகல பூதங்களும் மகா சந்தோஷத்தை அடைந்தன. வேனனும் மகாப் பிரபாவசாலியான சற்புத்திர னுண்டானதினாலே புத்து என்கிற நரகத்தினின்றும் நீங்கிச் சொர்க்கலோகத்துக்குப் போனான். அப்போது சமுத்திரங்களும் நதிகளும் அவனுக்கு அபிஷேகார்த்தமாகத் திவ்ய ரத்தினங்களும் நிர்மலமான வுதகங்களும் கொண்டு வந்து வணங்கி நின்றன. சதுர்முகனும் ஆங்கிரசர் என்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகளோடும் ஜங்கமங்களும் தாவரங்களுமான சகல பூதங்களோடும் வந்து வேனனுடைய புத்திரனை பிருதுசக்கரவர்த்தியை சகல பூமண்டலத்துக்கும் அதிபதியாய்ப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான். அப்போது பிரமாவானவர் பிருது சக்கர வர்த்தியினுடைய வலது கையிலே சக்கர ரேகையைக் கண்டு, இவன் நாராயணாம்ச முடையவ னென்று நினைத்துச் சந்தோஷத்தை யடைந்தார். மைத்திரேயரே! எவர்களுடைய வலது ஹஸ்தத்திலே விஷ்ணு சின்னமான சக்கர ரேகை காணப்படுமோ, அவர்கள் தேவர்களாலும் ஜயிக்கக்கூடாத பராக்கிரம முடையவர்களாய்ச் சக்கிரவர்த்திகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டராவார்கள். இப்படி மகா பிரபாவசாலியான பிருது சக்கரவர்த்தி, சகல மகா ராஜாக்களுக்கும் ராஜாவாகப் பட்டாபிஷித்தனாகி, விதிப்படி பிரசா பரிபாலனஞ் செய்துவருகையில், அவனுக்குத் தகப்பனான வேனனுடைய

வுபத்திரவத்தினாலே வருந்தி மெலிந்த சனங்கள், இவனுடைய சுகுணங்களினாலே சந்தோஷ மடைந்தார்கள். பிரஜைகளை சம்ரக்ஷணை செய்து அவர்களுடைய அனுராகத்தை அதாவது ஆசையைப் பெற்றபடியினாலே, அவனிராசா வென்று பேர்பெற்றான். அவன் ரதாரூடனாய்ப் புறப்பட்டுப் போகும் போது, சமுத்திரங்கள் இரைச்சலிடாமல் ஸ்தம்பித்து நின்றன. பர்வதங்களெல்லாம் வழிவிட்டு நின்றன. அவனுடைய விருதுக்கொடிகள் கிளைகளிலே படுமென்கிற பயத்தினாலே உன்னதமான விருக்ஷங்கள் தணிந்து நின்றன. பூமி யுழாமலே விளைந்தது. அன்றியும் நினைத்தமாத்திரத்திலே பலன்கள் சித்தித்து வந்தன. பசுக்கள் வேண்டிய பால் முதலானவைகளைக் கறந்து வந்தன. இலை மடிப்புகளிலெல்லாம் தேன் நிறைந்திருந்தது. பிரமாவைக்குறித்துச் செய்த யக்கியத்திலே இவ்விதமாய் மகா பிரபாவசாலியான பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் பிறந்தவுடனே, அந்த யக்கியத்தின் * சுத்தியா காலத்திலே சூதனும் மாகதனும் பிறந்தார்கள். இப்படி ஜனித்த சூத மாகதர்களைப் பார்த்து, அங்கே யிருந்த மகாமுனிவர்கள் "பிரதாபசாலியான இந்தப் பிருது நரேந்திரனை அனுரூபமான குணகர்ம சரித்திரங்களைச் சொல்லித் துதியுங்கள், இவன் ஸ்தோத்திரத்துக்குத் தகுந்தவன்" என்று ஆக்கியாபித்தார்கள். இவ் வாக்கினையைக் கேட்டு அவர்கள் முனிவரை நோக்கி நமஸ்கரித்து "முனீந்திரர்களே! இவரிப்போதுதானே ஜனித்தார். ஆகையால் இவருடைய குணங்களையும் கீர்த்திப்பிரதாபங்களையும் நாங்களறியோமே, என்ன காரியத்தைக் கொண்டு துதிப்போம் என்று சொல்ல, அதற்கு ரிஷிகள் "இந்த மகீபாலன் சக்கரவர்த்தியும் மகா பலவானுமாகி லோகத்துக்கிதமான அனேக காரியங்களைச் செய்வான், ஆனதினாலே இவனுக்கு இனிமேல் விளங்கத்தக்க குணங்களைப் பற்றித் துதியுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு பிருது சக்கரவர்த்தியும் சந்தோஷமடைந்து தன்னிலே நினைக்கிறான். "லோகத்திலே சற்குணங்களினாலே புருஷனுக்குக் கீர்த்தியுண்டாம், இந்த ரிஷிகள் துதிக்கச் சொன்னது நான் சற்குணங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும்படியான வோருபதேசம், ஆனதினாலே நான் குணவானாகுவேன், பிராக்கியர்களான இந்த வந்திமாகதர்கள் கீர்த்தனஞ்செய்யுங் குணங்களையே நானுங் கிரகிக்கிறேன், இவர்கள் காட்டுந் துர்க்குணங்களை வர்ச்சிக்கிறேன்" என்று சித்தமாயிருந்தான்.

அப்போது அந்தச் சூத மாகதர்கள் அந்த ராஜகுமாரனை "இந்த மகா ராஜகுமாரன் சத்தியவாதி, தானசீலன், பிரதிக்கினையை நிறைவேற்ற வல்லவன், செய்யக்கூடாத காரியத்திலே வெட்கமுள்ளவன், ஜயசாலி, பொறுமையுடையவன், சினேககுண முள்ளவன், மகா பிரதாபவான், துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்குந் தன்மையுள்ளவன், இனிப்பாய்ப் பேசுந் திறமுடைய

* சுத்தியை என்பது யாகத்தைச் சேர்ந்த ஒருவிதச் சடங்கு. வேனனுடைய கையைக் கடைந்து, அக்கினியுண்டாக்கி, அதில் சதுமுகனைக் குறித்து யாகஞ்செய்ய, அதில் பிருது சக்கிரவர்த்தி உதித்தார் என்பது கருத்து. சூதர் மாகதர் என்பவர்கள் இராசாக்களுக்குச் சூரத்துவமும் உச்சாகமும் வளரும் பொருட்டுத் துதிசெய்ய ஏற்படுத்திய சாதியார்.

வன், பூசிக்கத்தகுந்தவர்களைப் பூசிப்ப வன், யாகசீலன், பிராமணரிடத்திற் பக்தியுள்ளவன், யோக்கியரிடத்தி லன்புள்ளவன், சத்துரு மித்திரர்க ளிடத்திலே சமபுத்தியாய்ப் பட்சபாத மில்லாத சகல விவகாரங்களையுந் தீர்க்கிறவன்" என்றிப்படி நல்லசுரத் தோடு நன்ருகத் துதித்தார்கள். சூத னும் மாகதனும் எடுத்துச்சொன்ன சற்குணங்களை யெல்லாம் அந்தப் பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் தன் இருதயத்திலே நன்ருய் நிறுத்தி, அந் தப்படி தானுஞ் சகல கலியாண குண கரனுய்ப், பூமண்டலத்தைப் பரிபால னஞ் செய்துகொண்டு, அதிக தட் சிணைகளுடனே பலவிதமான யாகங் களைச் செய்துவந்தான்.

வேன னிறந்துபோனதினுலே பூமி அராசகமா யிருக்க, இவ்வரசன் துரைத்தனத்திற்கு ஆரம்பிக்கும்போ து, அகிலப் பிரசைகளும் பசியினல் வருத்தப்பட்டவர்களாய் மகாராஜாவி னிடம் வந்து "ஓ மகாராஜாவே! நீர் ராச்சியாபிஷேகஞ் செய்யப்படுகிற தற்கு முன்னே பூமண்டலம் அராசக மாகிச் சகலவோஷதி வர்க்கங்களையும் தனக்குள்ளே இழுத்துக்கொண்டது. ஆனதினுலே இப்போது ஆகாரங்களில் லாமற் பிரசைகள் (க்ஷுத்து) பசி வாதையினுலே க்ஷயத்தை யடைகிருர் கள். அன்ன பானங்கள் கொடுத்து எங்களை ரட்சிக்கிற நிமித்தமே பிரமா உம்மை யுண்டாக்கி எங்களுக்குக் கொடுத்தருளினுர்; ஆனதினுலே பசியி னுல் பீடிக்கப்பட்டவர்களான எங் களுக்குப் பிழைக்கும்படியான ஓஷதி நிகரங்களைக்கொடுத்து ரட்சிக்கவேண் டும்" என்று முறையிட்டுக் கொண் டார்கள். அதைக்கேட்டு அந்த மகீ வல்லபன் நன்றெனமனதிற் கொண்டு "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லி, அசகவமென்கிற வில்லையும் திவ்ய பாணங்களையும் கையிலெடுத் துக்கொண்டு கோப மூண்டவனுய்ப் பூமியின்மேலெதிர்த்து வந்தான். அந் தப் பூதேவியானவள் அப்போது பசு வின் ரூபத்தைத் தரித்துப் பயந்தோடி னுள். அந்த மன்னனும் விடாமல் பூமி யைப் பின்தொடர்ந்தே போனுன்.

அதனுலே அந்தத் தரணியும், பிரம லோகாதி சகல லோகங்களிலு மோ டிப்பார்த்தும் எங்குஞ் சரணங் காணுமல், தனுர்த்தரனுய்ப் பின்னே வருகிற மகா பராக்கிரமசாலியான பிருதுவைப் பார்த்து, மிகுந்த பயத்தி னுல் தளர்ச்சியுற்று, பிராணத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளநினைந்து, "நரேந் திரனே! பெண் வதையினுலே பாத கஞ் சம்பவிக்குமென்று அறிந்தும் என்னை வதைக்க இந்த யத்தன மெப் படிச்செய்தாய்?" என்று சொன்னுள். அதற்கு * வைணியன், "வசுந்தரையே! துஷ்ட காரியஞ் செய்கிற ஒருவனை வதைத்தலினுலே வெகு சனங்களுக்கு நன்மை யுண்டாகுமானுல் அப்படிப் பட்ட வதையினுலே புண்ணிய முண் டாமே யல்லது பாவமுண்டாகாது" என, அதைக் கேட்டுப் பூதேவி அவனை நோக்கி, "ராஜேந்திரனே! பிரசைகளுக்கு இதமுண்டாம் பொரு ட்டு என்னைச் சங்கரிப்பையானுல் சதுர்விதபூத சாதங்களுக்கும் ஆதார மென்ன?" என்று சொன்னுள். வைணி யன் "வசுந்தராய்! என்னுடைய ஆக் ஞையை அதிக்கிரமித்துத் துர்விநீதை யாய் நடக்கிற வுன்னைத் தீக்ஷண மான அம்புகளினலே சங்கரித்து என் யோக பலத்தினுலே சகல பிரசைகளை

* வைணியன் என்றூல் வேனனுடைய மகன்.

யுந் தரிக்கிறேன்" என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டு வசுந்தரை பயத்தினாலே நடுநடுங்கி அந்த மகாராஜனுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பித்துச் சொல்லுகிறாள்.

"இராசபுங்கவரே! உபாயத்தினாலே சகலமான காரியங்களுஞ் சித்திக்குமேயல்லது வேறுவிதமாய்ச் சித்திப்பதில்லை; ஆனதினாலே நானோருபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். லோகத்திலுண்டான வோஷதி நிகரங்களையெல்லாம் நான் எனக்குள்ளே அடங்கும்படி கிரகித்திருக்கிறேன் ஆதலால் அவை என்னிடத்திலே க்ஷீரரூபமாக இருக்கின்றன; வேண்டுமானால் க்ஷீர ரூபமா யிருக்கின்ற அவ்வோஷதிகளை லோக ஹிதத்துக்காகக் கொடுக்கின்றேன்; தகுந்த வொரு கன்றை யுண்டாக்கிக் கொடும்; அந்தக் கன்றினிடத்திலே வாச்சலியத்தினாலே க்ஷீர ரூபமாக அந்த வோஷதிகளைக் கறக்கச் செய்வேன். நான் கொடுக்கிற க்ஷீரங்கள் ஜகமெல்லாம் வியாபிக்கும் பொருட்டு விஷமமாக இருக்கிற என்னிடம் சமமாகும்படி மலைகளை யெல்லாம் விலக்கி, என்னை மேடுபள்ள மில்லாமல் நிரவும்" என்றனள். பிருது நரேந்திரனும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று, நூறுயிரங்கோடி பர்வதங்களை யெல்லாம் தன்னுடைய வில்லின் நுனியாலே அப்பாலே தள்ளிப் பூமண்டலத்தைச் சமமாகச் செய்தான்.

மையித்திரேயரே! பூர்வகாலத்திலே மலைகள் முழுதும் பரவி நெருங்கி யிருந்ததனாலே, பூமண்டலம் விஷமமா யிருந்ததுபற்றிப் புரங்களும் கிராமங்களுமாகிய குடி யிருப்பிடங்கள் பிரிவுபடாதே யிருந்தன. அன்றியும் கிரிஷியும் கோரட்சணமும் வாணிச்சியங்களு மில்லை. பிருது நரேந்திரன் ராச்சியாபிஷிக்த னானதுமுதல் இவ் வேற்பாடுகள் ஜகத்திலே யுண்டாயின. எங்கெங்கே மேடு பள்ள மில்லாமல் மேதினி சமமாக விருக்குமோ, அங்கங்கே அந்தச் சக்கிரவர்த்தி புரங்களையுங் கிராமங்களையும் நிர்மித்துச் சனங்களை வசிக்கப் பண்ணினான். பூர்வத்திலே கந்தமூல பலாதிகள் பிரசைகளுக் காகாரமாக இருந்தன. ஜகம் அராசக மானபோது அவைகளும் கிடைப்பது கஷ்டமாயிற்று. ஆனதினாலே வைணியமகாராசா அப்போது சுவாயம்புவ மனுவைக் கன்றாக வைத்துத், தனது ஹஸ்தத்தைப் பாத்திரமாகச் செய்து, தேனுரூப தாரிணியான பூமியினிடத்தில் சகல ஸஸ்யங்களையும் கறந்தார். அதினாலே பிரசைகள் சந்தோஷமடைந்து, அவனுண்டாக்கின ஆகாரத்தினாலே பலத்தையும் சக்தியையும் பெற்றுச் சுகித்தார்கள். அவன் கொடுத்த அன்னத்தினாலே தான் இன்றளவும் பிரசைகள் சீவித்து வருகிறார்கள். அந்தப் பிருதுமகா ராஜன் பூமிக்குப் பிராணனைக் கொடுத்ததனாலே பிதாவானான். அந்தக் காரணத்தினால் பூமிக்கு "பிருதிவி" என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அப்பால் தேவதைகளும் ரிஷிகளும் தயித்தியர்களும் ராக்ஷசர்களும் கந்திருவர்களும் நாகர்களும் பிதுர்க்களும் விருட்சங்களும் பிருதுமகா ராசாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தங்கள் தங்கள் சாதிக்கான பாத்திரத்தையுங் கன்றையுங் கரக்கிறவனையு முண்டாக்கித் தங்களுக்கு அபீஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கறந்துகொண்டு சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். சகலபூத தாரிணியாயும் சகலங்களையு முண்டாக்கிறவளாயும் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கிறவளாயும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பாதாம்புஜத்திற் பிறந்தவளாயு மிருக்கிற பிருதிவி முன்

போலச் சகல பூதங்களுக்கும் இஷ்டங்களைக் கொடுத்துக் காப்பாற்ற ஏற்பட்டாள்.

மைத்திரேயரே! இந்தப்படி வேன புத்திரனான பிருது சக்கிரவர்த்தி மகா பிரபாவ சம்பன்னனாய், ஆதிகாலத்திலே பிரசாரஞ்சனஞ் செய்ததினாலே ராசா வென்கிற பெயரைப் பெற்று விளங்கினான். எவன் இப்படிப்பட்ட பிருது மகா ராஜனுடைய சரித்திரத்தைக் கீர்த்தனஞ் செய்வானோ அவன் பாவந் தீர்ந்தவனாகித் துர்ச் சொப்பன பயங்களு மில்லாமல் சுகத்தை யடைவான்.

பதின்மூன்றா மத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

பிரசேதசருடைய தவமும் தோத்திரமும்

பராசர முனீந்திரர் திரும்பியுஞ் சொல்லுகின்றார்: அந்தப் பிருது நரேந்திரனுக்கு அந்தர்த்தானன் வாதியென்று இரண்டு பிள்ளைக ளுண்டானார்கள். அந்தர்த்தானனவன் சிகண்டினீ என்கிற பாரியையி னிடத்தில் ஹவிர்த்தானனென்கிற மகனைப் பெற்றான். அவனுக்கு அக்கினி புத்திரியான தீஷணையினிடத்தில் பிராசீனபர்ஹி சுக்கிரன் கயன் கிருஷ்ணன் விரசன் அசினன் என்று ஆறு குமாரர் உண்டானார்கள். அவர்களில் அந்த ஹவிர்த்தானனுக்கு மூத்த மகனாயும் மகாத்மாவாயு மிருக்கிற பிராசீனபர்ஹி மகா பிரபாவத்தினாலே பிரசைகளை விருத்தியாக்கி பிரஜேசுவரனானான். பிராசீனாக்கிரங்களான தருப்பைகளினாலே பூமியெல்லாம் பரப்பி யக்கியங்கள் செய்ததினாலே அவனுக்குப் பிராசீனபர்ஹி என்கிற பேருண்டாயிற்று. அவன் சமுத்திரனுக்குப் புத்திரியாய் இருள் நீங்குங் காந்தியுள்ளவளான சுவர்ணை யென்பவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து, அவளிடத்திலே பிரசேதகர்களென்று சொல்லப்பட்ட பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்கள் தனுர் வேதத்தில் கரைகண்டவர்களாய் யாவரும் ஒரே பயனை யபேக்ஷித்து, ஒரே தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு, சமுத்திர ஜலத்திலே முழுகியிருந்து, பதினாயிரம் வருஷந் தவஞ் செய்தார்கள், ஏனெனில், சதுர்முகனுடைய உத்தரவின்படி பிராசீனபரிஹி பிரசைகளை யபிவிர்த்திசெய்ய நினைத்துத் தன் புத்திரரான பிரசேதகர்களைப் பார்த்து, "புத்திரர்களே! தேவதேவனான பிதாமகர் என்னைப் பிரசாபிவிருத்திபண்ணும்படி நியமித்தார். நானும் அப்படியே யாகட்டுமென்று அந்தத் தேவனுடைய கட்டளைக்கு இசைந்தேன். ஆனதினாலே, நீங்க ளெனக்குப் பிரியமாகப் பிரசாவிருத்தி செய்யுங்கள். ஆலசியமில்லாமல் லோகேசுவரனான விரிஞ்சனுடைய ஆக்கினையைப் பரிபாலனஞ் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார். பிரசேதசரும் தகப்பனுடைய வசனத்தை யங்கீகரித்துத் தகப்பனை நோக்கி, "ஐயா! நாங்கள் எந்தக் காரியஞ் செய்தால் பிரசாபிவிர்த்தி செய்யத் தக்க சாமர்த்திய முடையவர்களாவோம். அதை விளங்கச் சொல்ல

வேண்டும்." என்று கேட்க, பிராசீன பரிஹி புத்திரர்களைப் பார்த்து "அபீஷ்டபலப்பிரதனுன ஸ்ரீ விஷ்ணுவை யாராதித்துப் புருஷன் இஷ்டத்தைப் பெறுவானே யல்லாமல், வேறொருபாயத்தினாலே இஷ்டசித்தி பெற மாட்டான். இனி நான் வேறென்ன சொல்லவேண்டும். நீங்கள் இஷ்டம் சித்திக்கவேண்டுமென்று விரும்புவீர்களாகில் ஸ்ரீ கோவிந்தனை யாராதியுங்கள். பிரஜாபிவிர்த்தி செய்யமாட்டுவீர்கள். புருஷனுக்குத் தர்மார்த்த காம மோக்ஷமென்கிற சதுர்வித புருஷார்த்தங்களிலே அபிலாஷை யுண்டானால், ஆதியந்தரகிதனும் பகவானுமான புருஷோத்தமனை யர்ச்சிக்க வேண்டும். ஆதிகாலத்திலே பிரமா ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஆராதித்துத்தான் சிருட்டிக்குஞ் சாமர்த்தியத்தைப் பெற்றார். உங்களுக்கும் அச்சுதனை ஆராதிப்பதினாலே பிரஜாவிர்த்தி சாமர்த்திய முண்டாமென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு அந்தப் பிரசேதசர் பத்துப்பேரும் தகப்பனுடைய நியமனப்படி தவம்பண்ண நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு சாகரத்திலே முழுகி சமாகித சித்தர்களாய், சர்வலோக சரண்யனும் ஜகத்பதியுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சரணாரவிந்தங்களில் மனங்களைச் சமர்ப்பித்து, பதினாயிரம் வருஷந் தவஞ் செய்துகொண்டு சகலாபீஷ்டங்களையுங் கொடுக்க வல்லவனான லக்ஷ்மீ வல்லபனை, மனோக்கியமான ஸ்துதி வசனங்களினாலே துதித்தார்கள்.

இப்படி சொல்லக்கேட்டு மைத்திரேயர் முனிசிரேஷ்டரே! பிரசேதசர்கள் சமுத்திரத்திலே யிருந்துகொண்டு ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனைத் தோத்திரஞ்செய்தார்களென்று சொன்னீரே, அந்தப் பரிசுத்தமான ஸ்தோத்திரத்தை விசதமாகத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கப் பராசரர் தம்முடைய சிஷியரை நோக்கி, ஓ பிராமணோத்தமரே! பக்தி பரவசத்தினாலே தன்மயராய் சாகர ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு பிரசேதசர்கள் செய்த ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்துதியைச் சாவதானமாகக்கேளுமென்று சொல்லுகின்றார்.

* "சகலமான சப்த ஜாதங்களும் எங்கே சென்று நிலைபெறுமோ அப்படிப்பட்ட சகல லோகங்களுக்கும் சிருஷ்டி சங்கார கர்த்தாவான பரம புருஷனுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். சூரிய சந்திராதி சோதிக்கணங்களையும் பிரகாசிக்கப் பண்ணுகிற அப்பிராகிருத சோதிமயனும், உபமான ரகிதனும், சூட்சுமரூபனும், கால பரிச்சேத மில்லாதவனும், தேச பரிச்சேத மில்லாதவனும், சராசராத்மகமான ஜகத்துக்குக் காரண பூதனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எவனுக்குப் பகல் முதல் ரூபமாயும், இரவு இரண்டாம்

* சொற்கள் நிலைபெறுவது பொருளினிடத்திலே யாகையால் எல்லாச் சொற்களுக்கும் ஸ்ரீயப்பதியே பொருளென்றதாயிற்று. ஏனெனில் சொல்லானது பொருளை எந்த முகாந்தரத்தினாலே உணர்த்துகிறதோ அந்தக் குணமுதலான சிறப்புகள் எம்பெருமானிடத்திலேயே நிறைந்தவைகளா யிருப்பதினாலும் எல்லாப் பொருளும் அவனுடைய சொரூபமாகவே இருப்பதினாலுமென அறிக. இதன் விவரணமே பின் சொல்லப்பட்டவைகள். ஸ்வாமியைச் சந்திர சூரியாதி ரூபங்களாகச் சொன்னது சொரூபத்தில் பேதமில்லாமையாலே யன்று, மற்றெதனாலென்றால் அவற்றை யெல்லாம் சரீரமாகக்கொண்டு அவற்றுள்ளே நின்று அவற்றின் மூலமாய் அந்தந்தக்காரியங்களை நடத்துவதினாலென அறிக.

ரூபமாயும், சந்தி மூன்றும் ரூபமாயும் இருக்குமோ, காலரூபியான அந்தப் பரமேசுவரனுக்குத் தண்டமிடுகின்றோம். எவன் அமிர்தமாகித் தினந்தோறும் தேவதைகளாலும் பிதுர்க்களாலும் உண்ணப்படுகின்றானோ, ஓஷதிகளைக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் சீவனாயிருக்கின்ற அந்தச் சந்திர ரூபியான பகவானுக்குத் தண்டமிடுகின்றோம். எவன் உஷ்ண மயமாகித் தன் நிஜகிரணங்களினாலே அந்தகாரத்தைப் போக்கி ஆகாசத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு தாபத்திற்கும் சயித்தியத்திற்கும் ஜலத்திற்கும் காரணமா யிருக்கிறானோ, சூரியாத்மகனான அந்தப் பகவானுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எவன் கடினமான ரூபமுள்ளவனாய் இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் பரித்துக்கொண்டு சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களுக்கு ஆசிரயமாய் விளங்குகிறானோ, அந்தப் பூமிஸ்வரூபியான எம்பெருமானுக்குத் தண்டஞ்சமர்ப்பிக்கின்றோம். சுக்கிலமும் சோணிதமுமாகி உலகங்களுக்குக் காரணமா யிருக்கிற ஜலமென்பது யாதுண்டோ, பக்தரக்ஷகனுடைய அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். எவன் சகல தேவதைகளுக்கும் முகமா யிருந்து ஹவ்யத்தையும் பிதுர்க்களுக்கு முகமா யிருந்து கவ்யத்தையும் புஜிக்கிறானோ அந்த அக்கினிஸ்வரூபமான பரமாத்துமாவுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். பிராணா பானாதி ரூபமாகச் சரீரங்களிலேயிருந்து எப்போதும் சுவாசம் விடுவது முதலான செய்கைகளைச் செய்கிறவனாய் ஆகாசத்தி னின்று முற்பன்னனாயு மிருக்கிற வாயுதேவதா ஸ்வரூபியான ஜகதீசுவரனுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எவன் சகல பூதங்களுக்கும் அவகாசங்கொடுத்துக்கொண்டு அநந்த மூர்த்தியாயுஞ் சுத்தமாயு மிருக்கிற ஆகாசரூபியாயிருக்கிறானோ, அந்த ஸ்வாமிக்குப் பிரணாமஞ் செய்கின்றோம். எவன் சகலேந்திரியங்களுக்கும் ஆசிரயமான சப்தாதி விஷயாத்மகனா யிருக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஜகத் கர்த்தாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பிரணாமஞ் செய்கின்றோம். எவன் க்ஷரமும் அக்ஷரமுமான இந்திரிய ஸ்வரூபியாகிச் சத்தாதி விஷயங்களைக் கிரகித்துக்கொண்டு ஞானத்துக் காதாரமாக இருக்கிறானோ, அந்தப் பிரணதார்த்திஹரனான பெருமானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இந்திரியங்களினாலே கிரகிக்கப்பட்ட சத்தாதி விஷயங்களை ஆத்துமா அறிவதற்குக் கருவியாய் நின்ற மனசு, புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், என்று சொல்லப்பட்ட அந்தக்கரண ஸ்வரூபியான சர்வேசுவரனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அளவில்லாதவனான எவனிடத்திலே சகல பிரபஞ்சமும் இருக்கிறதோ, எவனிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றோ, எங்கே லயிக்கிறதோ, அந்தப் பிரகிருதி ரூபமுடையவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்கின்றோம். எவன் பிராகிருதமான சத்துவாதி குணங்க ளில்லாதே சுத்தனாகி யிருந்தும் பிரகிருதி சம்பந்தமான சத்துவாதி குணங்க ளுள்ளவனைப் போலே பிராந்தியினாலே தோன்றுகிறானோ, அந்த ஜீவாத்தும ரூபியான புருஷோத்தமனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். அறிவு சுருங்குவதும் விரிவதுமான விகாரமில்லாதவனும், பிறப்பற்றவனும், சுத்தனும், பிரகிருதி குண சம்பந்த மில்லாதவனும், பிரகிருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த மேன்மை யுள்ளவனுமாக இருக்கிற முத்த சீவன் எவனுண்

டோ, அந்த ஸ்வரூபியாய் விளங்குகிற ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். தீர்க்கமும் ஹ்ரஸ்வமும் ஸ்தூலமும் சூட்சுமமும் ரத்தமும் நீலமுமல்லாதேயிருப்பதாய், ஒட்டுதலும் சாயையும் தேகமும் அவயவங்களும் இல்லாததாய் துன்பமில்லாததாய், இடைவெளியில்லாததாய், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களில்லாததாய், கண் மூக்கு காது முதலானவையும், வாக்கு பாணி பாதாதிகளும், அந்தக்கரணமு மில்லாததாய், நாம கோத்திரங்களும் அன்ன பானுதிகளா லுண்டாகுஞ் சுகமும், தன்னிலும் வேறான தேஜசும் தனக்கொரு காரணமு மில்லாததாய், பயம் பிரமம் நித்திரை ஜரை மரணம் முதலான குற்றங்களில்லாததாய், சஞ்சரித்தலில்லாததாய், ஒன்றினுல் மூடப்படாததாய், அமிர்தமயமாய், முன்னும் பின்னுமில்லாததாய், பரமேசுரத்துவாதி சகல கல்யாண குணங்க ளுடையதாய், சகலத்துக்கும் ஆசிரயமாய், தனக்கோ ராசிரய மில்லதாய், வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டாததாய், கண்ணினுற் காணக்கூடாததாய், இப்படி யெல்லா விதத்திலும் மேலானதாய், பரமபிராப்பியமுமாய் விளங்குகிற அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.'' என் றிந்த விதமாகப் பிரசேதசர்கள், எம்பெருமானைத் துதிசெய்துகொண்டு, அங்கேயே மனம் பற்றினவர்களாய், மகார்ணவ ஜலத்திலேயிருந்து, பதினுயிரம் வருஷகாலந் தவஞ்செய்தார்கள். அப்பால் சட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னனுன ஸ்ரீ ஹரி அவர்களிடத்திலே கிருபைகூர்ந்து அந்தச் சமுத்திர ஜலத்திலே பிரத்தியக்ஷமானுர்.

அப்போது அந்தப் பிரசேதசர்கள் மலர்ந்த நீலோற்பல இதழைப் போலே நீலச் சாயையுடனே பிரகாசிக்கிற திவ்ய தேகத்துடனேயும், கிரீட மகர குண்டலாதி திவ்யாபரணங்களுடனேயும், சங்க சக்கராதி திவ்யாயுதங்க ளுடனேயும், பக்ஷிராஜனுன பெரிய திருவடியின் திருத்தோளிலேறி வந்து சேவைசாதித்த ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் கண்களாரக்கண்டு, சேவித்து, பக்திபாரத்தினுலே தலைவணங்கி, தண்டப்பிரணுமங்கள் செய்து, கைகூப்பிக்கொண்டு நின்றுர்கள். அனந்தனுன பகவான் அவர்களைக் கடாக்ஷித்து, "ஓ பிரசேதசரே! உங்கள் தவத்துக்குச் சந்தோஷித்துப் பிரசன்னனுனேன், உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்களைக் கேளுங்கள் கொடுக்கிறேன்" என்று அருளிச்செய்ய, அவர்கள் மறுபடியும் வந்தனங்களைச் செய்து பிதாவினுடைய வசனப் பிரகாரம் பிரசாவிர்த்தி யுண்டாக்க எங்களுக்குச் சாமார்த்திய முண்டாகும்படி கிருபை செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அந்தத் தேவதேவனும் அவர்கள் கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்தருளி, அந்தர்த்தானமானுன். பிரசேதசரும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய அனுக்கிரகத்தினுலே அபீஷ்ட வரம் பெற்றுக் கடலிலிருந்து தங்கள் ஸ்தானம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பதினுலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

கண்டு சரித்திரமும் தக்ஷ வமிசமும்

இந்தப்படி சொல்லிப் பராசரமுனீந்திரர் மேல் நடந்ததை யருளிச் செய்கின்றார்: கேளீர் மயித்திரேயரே! அந்தப் பிரசேதசர் சமுத்திர ஜலத்திலே முழுகித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், இவர்களுடைய பிதாவான பிராசீனபரிஹி, நாரதமுனிவருடைய உபதேசம் பெற்று, இராச்சியத்தைத்துறந்து யோகநிஷ்டை புரியலாயினர். அதனாலே அராஜகமாகிச் சனங்கள் பயிர்த்தொழிலைக் கைவிட்டார்கள். ஆகையால், பூமியிலே யுண்டான விருக்ஷங்கள் கிளைக ளதிகமாக நெருங்கிப் பூமியையு மாகாசத்தையும் மூடிக்கொண்டிருந்தன. அதனால் காற்றும் வீசமாட்டாமற் போயிற்று. இப்படி மரங்களெல்லாம் அதியுன்னதமாய் வளர்ந்து ஆகாசத்தை அளாவி யிருந்தபடியினாலே பதினாயிரம் வருஷகாலம் காற்றுச் சஞ்சரிக்க இடமில்லாமலிருந்தது. அதனால் சகல ஜனங்களும் அசையவுமாட்டாமல் நாசமடைந்தார்கள். பின்பு பிரசேதசர்கள் சலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்து, மரங்கள் உலகமெல்லாம் வெளியில்லாதபடி வளர்ந்து மூடிக்கொண்டதினாலே மிகுதியாகப் பிரஜாக்ஷயமானதைப் பார்த்துக் கோபம்கொண்டவர்களாய், தம்முடைய முகங்களிலிருந்து வாயுவையும் அக்கினியையுமுண்டாக்கினார்கள். அந்தப் பெருங்காற்று வந்து மரங்களையெல்லாம் வேரோடே வீழ்த்திச் சோஷிக்கப்பண்ண காலாக்கினிக்குச் சமானமான அந்த அக்கினி அவைகளை எரிக்க, தருக் கணங்கள் ஏககாலத்திலே நாசமாகத் தலைப்பட்டன. இவ்விதமாய் விருட்சங்கள் அங்கங்கே ஒன்றிரண்டே நின்று மற்றவை யெல்லாம் நாசமடைவதைக் கண்டு, ஓஷதிகளுக்கு அதிபதியான சந்திரன், பிரசேதச ரிடத்திற்கு வந்து, "ராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் கோபத்தைவிட்டு என் வார்த்தையைக்கேளுங்கள்; விருக்ஷங்களுக்கும் உங்களுக்குஞ் சந்திசெய்து சிநேகத்தை யுண்டாக்குகின்றேன். விருக்ஷங்களுக்கெல்லாம் மகளான மாரிஷையென்கிற கன்னியை வருங் காரியத்தை யறிந்து நான் கிரணங்களினாலே வளர்த்து வைத்திருக்கின்றேன். ஜகன்மோகனமான ரூபலாவண்ணிய சவுந்தரியங்களாலே மிகுந்து ரத்தினம்போலே விளங்காநின்ற அந்தப்பெண்ணை உங்களுக்குப் பாரியையாய்க் கொடுக்கின்றேன். அவள் வமிசத்தை அபிவிர்த்தி செய்யத்தக்கவள். அந்தப் பெண்ணிடத்திலே உங்களுடைய தேஜசின் பாதியினாலும் என்னுடைய தேஜசின் பாதியினாலும் மகாவித்துவானான தட்சனென்கிற பிரசாபதி பிறந்து, அக்கினி சமானமான தேஜசுள்ளவனாய், வெகுவாய்ப் பிரஜா விர்த்தி செய்வன். அந்தக் கன்னிகையின் உற்பத்திக் கிரமம் தெரியச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்."

"பூர்வத்திலே வேத சாஸ்திரங்கள் நன்கு யறிந்தவரான கண்டு வென்கிற மகாரிஷி, ரம்மியமான கோமதீநதி தீரத்திலே மிகுந்த தவத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தான். இந்திரன் அவனுடைய தவத்திற்கு விக்கினஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து பிரமிலோசை யென்கிற அச்சரசை அனுப்பி

ஞன். அந்தப் பொற்கொடியும் அந்த மகாரிஷியின் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து மனோகர லாவண்ணிய விலாசங்களி ஞலே அவனை மோகிக்கப் பண்ணி ஞள். அந்த மகாரிஷியும் அவளுடைய விலாசங்களினுலே மனங்கலங்கினவ ஞகி, அந்த ஸ்திரீயுடன் கூடி, மந்தர பர்வதத்தின் நடுத் துரோணியிலே நூறு வருஷகாலம் அகோராத்திரங்க ளறியாமல் கிரீடித்துக்கொண் டிருந் தான். பின்பு அந்தப் பெண்ணரசு முனிவனைப் பார்த்து, பிராமணோத் தமரே! நானினித் தேவலோகத்துக் குப் போகின்றேன், என்னிடத்தில் பிரசன்னராய் விடைகொடுக்க வேண் டும்" என்றுள். அந்த முனிவன் அவ ளைப் பிரியமாட்டாமல், 'நல்லாய்! நீ இன்னஞ் சிலநாளிங் கிருக்கவேண் டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதனுலே அத் தெய்வப்பெண் மறுபடியும் நூறு வருஷம் அந்த முனிக்கு இஷ்டபோகங் களினுலே திருப்தி யுண்டாக்கிப் பிறகு 'மகாத்மாவே! இனி நான் சுரலோ கத்துக்குப் போகிறேன் உத்தரவு கொடும்' என்றதற்கு, அந்தத் தபோ தனன் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து 'அடி கட்டழகி! போகலா மிரு' என்று சொன்னுன். அந்தப் பெண் மணியுந் திரும்பி நூறு வருஷத்திற்கும் மேலான காலவரையில் அங்கேயிருந்து ஒருநாள் அவனை நோக்கி அன்பாய் புன்னகை கொண்டு, 'முனிவனே! நான், இனியாகிலும் திவத்துக்குப் போக அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டும்' என்றுள். அதைக்கேட்டு அம்முனிவன் காமபரவசனுய் அந்தத் தடக்கண்ணி யைக் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு 'அழகிய புருவத்தினுய்! இன்னம் ஒரு க்ஷணமாத்திரம் இரு, போனுயாகில் நெடுங்காலம் வரமாட்டா யன்றோ' என்று வேண்டிக் கொண்டான். அந் தப் பெண்ணழகி முனிவன் சபிப்பா னென்று பயந்து, சிறிதுநாள் குறைய இருநூறு வருஷம் அவனோடு கூடியிரு ந்து, அப்பால் அமராவதிக்குப் போக வேண்டுமென்று அந்த மகாரிஷியினி டத்தில் விடைகேட்க, அவனுங் காம போகத்திலே திருப்தி யடையாமல் இன்னமுஞ் சிலநாளிருக்க வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான். இப்படி யவள் கேட்கக்கேட்க 'சிலநாளிரு சில நாளிரு' என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்தான். அந்தக் கமலாக்ஷியானவள் சாப பயத்தினுலேயும் தாக்ஷிணியத்தி னுலேயும் அவனுடைய அனுநயத்தினு லேயும் பிரதிவசனஞ் சொல்லப் பயப் பட்டுத் திரும்பியும் அநேககால மங்கே தானே யிருக்க, அந்த மகாரிஷி மதன பரவசனுய் ஒருநாளுக் கொருநாள் மோகமதிகமாய் அநுராக விசேஷத்தி னுலே அந்த ஸ்திரீயைக் கூடி இஷ்ட போகங்களை அனுபவித்துக் கொண் டிருந்தான். இப்படி யிருக்கையில் அம்முனிவர் ஒருநாள் சடுதியாக எழுந் திருந்து பன்னசாலையைவிட்டுப் புறப் பட்டுப் போக, அவரைப் பார்த்து அந்த அமரவனிதை, 'ஓ முனீந்திரரே! சடுதியாக எழுந்து எங்கே போகிறீர்' என்று கேட்டாள். அதற்கு அம் மகாரிஷி, 'அடி கமலாட்சி! சாயங் காலம் வந்ததினுலே சந்தியாவந்தனஞ் செய்வதற்குப் போகிறேன், செய் யாதே போனுல் மகத்தான பிரத்திய வாய முண்டாகும்' என்று சொன் ஞர். அதைக்கேட்டு அந்த அரவிந்த கந்தி, வதனுரவிந்தத்திலே மந்தகாச முடையவளாகி அந்த ரிஷியைப் பார்த் துச் சொல்லுகிறுள்: 'சர்வ தருமக் கியனே! உமக்குச் சந்தியாவந்தன காலம் இப்போதானு வந்தது? அனேக சத சம்வச்சரங்கள் உமக்கொரு நாளா னது யாருக்குத்தான் ஆச்சரியத்தைச்

செய்ய மாட்டாது? பிறரிடத்திற் சொல்லிப்பாரும்' என்று சொல்லக் கேட்டு, அந்த ரிஷி அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து, பெண்ணே! நீ பிராதக் காலத்திலே நதிதீரத்திலிருந்து வந்தாய்; அப்போது உன்னைப் பார்த்து ஆசிரமத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தேன்; இப்போது தினாந்தமான சாயங்காலமானபடியால் சந்தியாவந்தனஞ்செய்யப் போகின்றேன்; இதற்குப் பரிகாசமேன்செய்கிறாய்; யதார்த்தமாகச் சொல்' என்று கேட்டார். அதற்குப் பிரமிலோசை சொல்லுகிறாள், 'பிராமணோத்தமரே! நான் பிராதக்காலத்திலே வந்தது நிசந்தான். ஆனாலும் அது இன்றைய பிராதக்காலமன்று, அதின் பிறகே அநேக சத சம்வச்சரங்கள் ஆயின, என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிராமணன் பயப்பட்டு, நடுநடுங்கித் தெய்வப்பெண்ணை நோக்கி, 'அடி பதுமாட்சி! நான் உன்னுடன்கூடி யெத்தனை கால மனுபவித்துக்கொண் டிருந்தேன், சொல்லவேண்டும்' என்று கேட்க, அந்த வதுமணி அந்த மகரிஷியைப் பார்த்து 'முனீந்திரரே! நான் வந்து தொள்ளாயிரத் தேழு வருஷமும் ஆறு மாதமும் மூன்றுநாளும் ஆயின' என்று சொன்னாள். அதைக் கேட்டு அத்தவசி அந்தத் தேவ ஸ்திரீயைப் பார்த்து 'இது யதார்த்தமோ பரியாசமோ நிசமாகச் சொல்லு, நான் உன்னுடனே கூடியிருந்தது ஒரு தினமென்று நினைக்கிறேன்' என்று சொல்லக் கேட்டுப் பிரமலோசை சொல்லுகிறாள். 'பிரமரிஷி சிரேஷ்டரான வும்மிடத்திலே அசத்தியமேன் சொல்லுவேன்? அதுவுமல்லாமல் தர்மமார்க்கத்தை அனுசரித்துக் கேட்டதற்கு நான் அசத்தியம் சொல்லப்போமோ? ஆதலால் நான் சொன்னது யதார்த்தந்தான்' என்று இப்படி சொன்னதைக் கேட்டு, அந்த விப்பிரன் மனதிலே அத்தியந்த சந்தாபத்தை யடைந்து, தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, 'ஐயோ! என் தவம் நஷ்டமாயிற்றே; என்னசெய்வேன்; பிரம வித்துக்களான பிராமணர்களுக்குத் தனமான வேதாத்தியயனமும் வியர்த்தமாயிற்றே; என் விவேகம் அபகரிக்கப்பட்டுப் போயிற்றே; என்னை வஞ்சனை செய்வதற்காக எவனோ இந்த வனிதையை நிர்மித்து அனுப்பினான்; க்ஷுத்து, தாகம், சோகம், மோகம், வார்த்திக்கியம், மரணம் ஆகிற ஷடூர்மி என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஆறு விகாரங்களு மில்லாதே நிர்மலமா யிருக்கிற பரப்பிரமத்தை யறியும் பொருட்டு மனோநிக்கிரகஞ் செய்ய நியமங் கொண்டிருந்த என் விவேகத்தை யபகரித்து, என்னை யோகப் பிரஷ்டனாகச்செய்ய காமமென்கிற மகா பூதத்தைத் தகிக்க வேண்டும்; சாந்திராயாணாதி விரதங்களும் வேதாப்பியாசமும் மற்றுமுண்டான மோட்ச காரணங்களான புண்ணியங்களும் நரகத் துவாரமார்க்கமான துஷ்ட சகவாசத்தினாலே பாழாக்கப்பட்டன' என்று, இந்தப்படி யனேகவிதமாய்த் தன்னைத்தானே நிந்தித்துக்கொண்டு, அந்த மகீசுரோத்தமன் அந்தத் தேவஸ்திரீயைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். 'அடி பாதகி! நீ இனிமேலாகிலும் யதேச்சையாகப் போய்விடு. நீ வந்து நடை யுடை பாவனை விலாசத்தினாலே என் சித்தத்தைக் கலக்கி, இந்திரனுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்தாய்; இப்படிப்பட்ட வுன்னை என்னுடைய கோபாக்கினிச் சுவாலைகளினாலே பஸ்மஞ் செய்யவேண்டும்; ஆனாலும் சற்புருஷருக்கெல்லாம் ஏழடி கூட நடந்தவர்களும் சினேகிதர்கள் ஆவார்

கள்; ஆனபடியினலே இத்தனை நாளு முன்னுடனே கூடி யிருந்ததை நினைத்துப் பொறுத்தேன்; நிசமாக விசாரித்தால் உன்மேல் குறைசொல்ல வேண்டியதில்லை; நான் இந்திரியங்களை ஜபிக்கமாட்டாதே மோக பரவசனனதினலே என்மேலே தான் குற்றமிருக்கின்றது. புரந்தரனுக்குப் பிரீதியாக என்னுடைய தபோவிக்கினஞ் செய்ய வல்ல வுன்னுடைய மகா மோகத்திற்கிருப்பிடமான மாயையைத் தகிக்க வேண்டும்' என்று இப்படி கோபாகுலிதமானசனனை அந்த முனிசிரேஷ்டன் உக்கிர வசனங்கள் சொல்லுகிறபோது, அந்த அப்சரப்பெண் பயப்பிராந்தமானசையாய் நடுநடுங்கித் தன்னுடல் வியர்த்துக் கவலைப்பட்டிருந்தாள். அந்த மாமுனீந்திரன் வியர்த்து மயிர்சிலிர்த்து நடுங்கிக் கொடிபோல் நிற்கிற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துக் குரோதம் மிகுந்து அக்கினிபோல சொலித்துக்கொண்டு 'போ போ' என்று அதட்ட, அந்தப் பிரமலோசை அம்முனிவனுடைய கோப வசனங்களுக்குப் பயந்து, அந்த ஆச்சிரமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஆகாச மார்க்கத்திலே போகிறபோது, தன் சரீரத்திலே யுண்டான வியர்வையைத் தருக்களினுடைய நுனியிலிருந்த தளிர்களினலே துடைத்து, விருட்சங்களிலே போட்டு மரத்தின்மேல் மரமாகத் தாண்டிப் போனள்.

அந்த மகாரிஷியினலே பிரமலோசையிடத்தி லுண்டான கர்ப்பமானது அவளுடைய ரோம கூபங்களினின்றும் வியர்வையாகக் கசிந்து வந்ததனலே, அந்தக் கர்ப்பத்தை விருக்ஷங்கள் தரித்தன. பின்பு அவ்வியர்வையெல்லாம் வாயுவினலே கூட்டப்பட்டு ஒன்ருய்த் திரண்டு நின்றன. அவற்றை நான் கிரணங்களினலே வளர்த்து வந்தேன். இப்படி அந்தக் கர்ப்பம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துவர, அதிலிருந்து மனேஹரலாவண்ணிய சௌந்தரியமுள்ள ஒரு கன்னிகை யுதித்தாள். அவள் மாரிஷை யென்கிற நாமதேயமுடையவளாய் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிருள். இந்த விருக்ஷங்கள் இந்தக் கன்னிகையை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறதினலே நீங்கள் கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள். இந்த மாரிஷையென்கிற கன்னிகை, கண்டு மகாரிஷி பிரமலோசையினிடத்தில் விட்ட வீரியத்தினலே தருக்களிலே தரித்து வாயுவும் நானும் உதவிசெய்ய வளர்ந்ததனலே, கண்டு முனிக்கும் மரங்களுக்கும் வாயுவுக்கும் எனக்கும் பிரமலோசைக்கும் மகளா யிருக்கிருள். அது அப்படியிருக்கட்டும்; அப்பால் கண்டு மகாரிஷி பிரமலோசை போனபிறகு தவம் க்ஷீணித்ததற்காக மனஸ்தாபத்தை யடைந்து, ஸ்ரீவிஷ்ணு தேவனுக்கு நிவாஸஸ்தானமன ஸ்ரீ புருஷோத்தமமென்று சொல்லப்பட்ட பர்வதத்துக்கு வந்து, அங்கே ஏகாக்கிறசித்தனய் ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதனஞ் செய்துகொண்டு ஊர்த்துவபாகுவாய் மகாநிஷ்டையிலிருந்து, சமாகிதசித்தனய் பிரம பாரஸ்துதியைச் சேவித்து வந்தான்." என்று சந்திரன் சொல்லக் கேட்டுப் பிரசேதசர்கள், சந்திரனைப் பார்த்து, "மகாத்மாவே! கண்டு மகாரிஷி ஸ்ரீமந் நாராயணன் திருவுளமுகக்கும்படி செய்த அந்தப் பிரமபாரஸ்துதியை அறிய விரும்புகின்ருேம், விசதமாகச் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்க, சந்திரன் சொல்லுகிருன்:—

"முடிவில்லாததும் தாண்டக்கூடாததும் காமக்குரோத மோகாதி திமி

திமிங்கலங்களாலே பயங்கரமுமான சமுசார சாகரத்தைக் கடப்பதற்கு ஒரு தெப்பம்போலிருப்பவனும், அதற்குப் பரமமான முடிவா யிருப்பவனும், உபதேச பரம்பரையினுலே அறியப்பட்டவனும், அளவற்ற சத்தியுள்ளவனும், தேசகால வஸ்துக்களினுலே பரிச் சேதிக்க வொண்ணுதவனும், நிறைவுபெருத கர்மாதிகளைத் தன் திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தினுலே நிறைவேற்றுகிறவனும், பிரம்மாதிகளான சகல ஆத்மகோடிகளுக்கும் மேற்பட்டவனுய் காரணமாய் நிரதிசய ஆனந்தரூபனுய் இருக்கிறவனும், பிரம்மாதிகளைப்போலே கால வசத்திலே யகப்படாமல் சகல சத்திகளோடு கூடி நித்தியமாய்த் தேசோமயமாய் விளங்குகிற திவ்விய மங்கள விக்கிரகமுடையவனுய் முக்கிய பிரயோஜனமான ஆனந்த ஸ்வரூபியாய் இருப்பவனும், பிரதானத்துக்கு முடிவிடமாயும் வேத வைதிகங்களைப் பரிபாலிப்பவனுயும், பிரதானமும் சீவனும் பிரளயகாலத்திலே லயமடைகிற ஸ்தானமாயும், எல்லாவற்றிற்கும் கலப்புண்டாகாம லிருக்கும்படியாய் ஏற்பட்ட அணையாயும், முத்தியடைந்தவர்களுக்கும் மேற்பட்டவனென்று சொல்லும் படியான காரணத்துவ சேஷித்துவங்களை யுடையவனுயும், பிரபஞ்சத்துக்குப் பரியவசானமான காலத்துக்கும் பரியவசான ஸ்தானமாயும் ஆகாச முதலான விபுத் திரவியங்களையும் நிறைப்பவனுயும், சகலமான ரக்ஷகர்களுக்கும் ரக்ஷகனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனே, ஜகத்துக்குக் காரணமான விராட்புருஷனும், அவனுக்குக் காரணமான அகங்காரமும், அதற்குக் காரணமான மகத்தத்துவமும், அதற்குக் காரணமான பிரகிருதியும், இத் தத்துவங்களின் முக்கிய காரியங்களுமாகி, காரிய காரண ரூபமாகக் காணப்பட்டுக்கொண்டு, சுவாபாவிகங்களும் அனந்தங்களுமான ஞான பல ஐசுவரிய வீரிய சக்தி தேஜ சவுசீலிய வாச்சல்லிய சவுரிய தயிரியாதி சகல கலியாண குணங்களுக்கும் ஆசிரயனுகிக் கிரியா சொரூபங்களாலேயும் கர்த்துரு சொரூபங்களாலேயும் சேதனு சேதனங்களை யெல்லாம் ரட்சித்து வருகிறுன். வேதங்களுக்கு அதிபதியும், வேதவேதாந்தங்களினுலே அறியப்படுகிறவனும், வேதங்களும் வேதாந்தங்களும் மற்றுமுள்ள சமஸ்த சாஸ்திரங்களும், அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவேயல்லாமல் வேறில்லை. சாஸ்திரசென்னியம் விவேகசென்னியமென்று சொல்லப்பட்ட இரண்டுவித ஞானமும், முதல் வேதபிரவர்த்தகனுன பிரமாவும், ஸ்மிருதி பிரவர்த்தகரான மனு முதலானுரும், இந்த அச்சுதனே. அபக்ஷயாதி தோஷங்களை யடையாமல் ஜனன ரகிதமும், அட்சரமும், நித்தியமுமான பரப்பிரமம் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே. அந்தப் பிரமமே பக்த பரிபாலனுர்த்தமாக இந்தப் புருஷோத்தம க்ஷேத்திரத்திலே சகல கலியாண குணங்களும் பூர்ணமாய் விளங்கும்படி இந்த புருஷோத்தமனென்கிற அர்ச்சாரூபியாய்த் திருவவதாரஞ்செய்தருளி விளங்கா நின்றது. ஆகையால் அவனை ஸேவித்துச் சிந்தித்துச் சரணமடைந்து நிற்கிற அடியேனிடத்திலே சத்கிரியா யோகங்களுக்குப் பங்கம் வரும்படி யுண்டாகிய ராகத்துவேஷ லோப மோகாதி துர்க்குணங்கள் சாந்தமாகக்கடவன" என்று, இந்தப்படி கண்டு மாமுனி பரமமான பிரம பாரஸ்துதியைச் ஜெபஞ்செய்து, கேசவனை ஆராதித்துச் சித்திபெற்றுப் பரமபதத்துக்குப் போனுன்.

அது நிற்க, மாரிஷையென்று சொல்லப்பட்ட இந்தக் கன்னிகையினுடைய பூர்வஜன்ம விர்த்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இதைச் சொல்லுவதினுலே எனக்குப் பெரிய காரிய சித்தியும், கேட்பதினுலே உங்களுக்கு மேலான பலசித்தியு முண்டாம். தரு கர்ப்பத்திலே சனித்த இந்த மாரிஷை பூர்வ ஜன்மத்திலே ஒரு ராஜாவுக்குப் பத்தினியாக இருந்து புத்திரனில்லாதே பாலியத்திலே வைதவியத்தை யடைந்தாள். பின்பு பத்தி விசுவாசத்துடனே ஸ்ரீமந் நாராயணனை யாராதித்துக்கொண்டு வந்தாள். அந்த எம்பெருமான் திருவுள்ள முவந்து பிரத்யட்சமாய் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து, 'பெண்ணே! உனக்கு அபீஷ்டமான வரங்களைக் கேள்' என்று நியமித்தருளினன். அந்த ராஜ பத்தினியும் ஸ்வாமியைப் பார்த்து, ஸ்வாமி! அடியேன் பாலியத்திலே வைதவியத்தை யடைந்து சந்தானமில்லாதே யிப்படிப்பட்ட துர்த்தசையோடிருக்கிறேன். எனக்கு இந்த ஜன்மம் வீணுய்ப்போயிற்று. இனிமேலுன்னுடைய கிருபா கடாக்ஷத்தினலே அடியேனுக்கு ஜன்ம ஜன்மங்களிலேயும் சர்வஜகத் பூச்சியர்களான புருஷர்களும், சதுர்முகனுக்குச் சமானமான புத்திரனு முண்டாகவேண்டும். ஓ அதோக்ஷஜனே! அடியேனும் சகல ஜன இருதயானந்தகரமான சவுந்தரிய விலாசங்களினுலே பிரகாசித்துக்கொண்டு அயோநிசையாக ஜனிக்கவேண்டும். கிருபைசெய்து இவ்வரங்களைத் தரவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்துப், பிரணமஞ்செய்தாள். அபீஷ்டவரதனும் பரமேசுவரனும் தேவதேவனுமான ஹிருஷிகேசன், தண்டமிட்டுக் குனிந்து நிற்கிற அந்தப் பெண்ணைத் தன் ஹஸ்த பதுமங்களினுலே யெடுத்து, பெண்ணே! உனக்கு வேறொரு ஜன்மத்திலே பிரசித்தியும் கீர்த்தியுமுடையவர்களாய், மஹாவுதாரகுணமுடையவரான பர்த்தாக்கள் பத்துப் பேருண்டாவார்கள். மஹாத்மாவாயும் பலபராக்கிரம சம்பன்னனுயும் பிரம சமானனுயுமுள்ள புத்திரன் உண்டாய், திரிலோகமும் நிறையும்படியான சந்தானத்தை யுடையவனுய், அனேக சத வம்ஸங்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருப்பன். நீயும் அதிமனோகரமான ரூபலாவண்ணியாதி சற்குணங்களுடையவளாய்ப் பதிவிரதையாயும் அயோனிஜையாயும் சகல ஜனங்களுக்கும் இருதயாநந்த முண்டாகும்படியிருக்கக் கடவாய்' என்று அருளிச்செய்து, முகுந்தன் அந்தர்த்தானமானுன்.

இப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய கிருபையினுலே அபீஷ்டவரங்களைப் பெற்ற அந்த ராஜபத்தினி இப்போது மாரிஷையாய் ஜனித்திருக்கிருளாகையினுலே, இந்தக் காந்தாமணியை நீங்கள் பிரதிக்கிரகியுங்களென்று சந்திரன் சொல்லக்கேட்டு, பிரசேதசர்கள் கோபத்தைவிட்டுச் சாந்த சித்தர்களாய் விருட்சங்களும் அந்தக் கன்னிகையைக்கொடுக்க, பிரதிகிரகித்து விவாகஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தார்கள். பின்பு அந்த ஸ்திரீயிடத்திலே அந்தப் பிரசேதச பதின்மராலேயும் மகானுபாவனன தக்ஷப் பிரசாபதி ஜனித்தான். இவனே பூர்வத்திலே பிரமாவினுடைய தக்ஷிணங்குஷ்டத்திலிருந்து ஜனித்திருந்தான். மகா தவசியான அந்தத் தட்சப்பிரசாபதி பிரசைகளைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து, சரங்களும் அசரங்களும் துவிபாதங்களும் சதுர்ப்பாதங்களுமான ஐந்து ஜாதங்களைச் சிருஷ்டித்துச் சதுர்முகனுடைய ஆக்கி

ஊயைப் பரிபாலனஞ்செய்தான். அந்தச் செய்தியை சவிஸ்தாரமாகக் கேளும். தட்சன் ஐம்பது பெண்களைப் பெற்று, அவர்களிலே தருமனுக்குப் பத்துப் பெண்களையும், காசிபருக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், சந்திரனுக்கு காலநிர்ணய சமர்த்தர்களான இருபத்தேழு பெண்களையுங் கொடுத்தான். அந்தப் பெண்களினிடத்திலே தேவதயித்திய தானவ புசங்க கந்தர்வ அச்சரோகணங்களும் தேவர்களும் ஜனித்தார்கள்.

மயித்திரேயரே! அது முதலாகத்தான் பிரசைகள் ஸ்திரீ புருஷ சங்கமத்தினலே ஜனித்து வருகின்றார்கள். அதற்குப் பூர்வ காலத்திலே தவம் மிகுந்த மகாத்துமாக்கள் தரிசன பரிசன சங்கல்பங்களினலே சந்தானங்களை யுண்டாக்கி வந்தார்கள், என்று சொல்ல, மயித்திரேயர் ஸ்ரீ பராசர முனியைப் பார்த்து, முனீந்திரரே! பூர்வத்திலே தட்சன் பிரமாவினுடைய வலது பாதத்தின் கட்டைவிரலிலே ஜனித்தானென்று கேட்டிருந்தேனே, இப்போது பிரசேதசர்களாலே ஜனித்தானென்று சொல்லுகிறீர், இந்த விஷயம் சந்தேமாயிருக்கிறது, சந்திரனுக்குப் பாட்டனை தட்சன் திரும்பி அவனுக்கு எப்படி மாமனானன் என்று கேட்க, ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச் செய்கின்றார்.

உத்தமனே! சகல பூதங்களுக்கு முற்பத்தி நாசங்கள் நித்தியமானதினலே, திவ்வியக் கியானமுடையவர்களான முனீந்திரர்களுக்கு இவ்வர்த்தத்தில் சந்தேகம் உண்டாவதுமில்லை. அவர்கள் மயங்குவதுமில்லை. தக்ஷன் முதலான சகல தேவரிஷி கணங்களும் யுகந்தோறும் பிறந்து லயத்தை யடைந்து வருவார்கள். ஆகையால் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. பூர்வ காலத்தில் வயதைப்பற்றி பெரியவன் சிறியவன் என்கிற ஏற்பாடுகளுமில்லை. தவத்தினலேயும் ஞானத்தினலேயும் அதிகமானவர்களே மூத்தவர் என, மயித்திரேயர் "பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! தேவ தானவ கந்தர்வ பன்னக ராக்ஷசாதிகளுடைய வுற்பத்திக் கிரமம் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லி யருளவேண்டுமென்று கேட்க ஸ்ரீ பராசரர் சொல்லுகின்றார்.

கமலாசனனுடைய நியோகத்தினலே முன் தக்ஷன், தேவரிஷி கந்தர்வ அசுர பன்னகாதி பூதங்களைத் தன் சங்கற்ப மாத்திரத்தினலே சிருஷ்டித்தான். அவைகள் அபிவிர்த்தி யாகாதே நசித்துப் போகக்கண்டு, அவன் திரும்பியும் பிரசா சிருட்டி செய்கிறதற்காக ஆலோசித்து, ஸ்திரீ சங்கமத்தினலே பிரசைகளைச் சிருட்டிக்க வேண்டுமென்று யத்தனஞ் செய்து, வீரணப் பிரசாபதிக்கு மகளான அசிக்கினி யென்கிறவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு, அவளிடத்திலே ஐயாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்கள் அரியசுவர்களென்கிற நாம தேயத்தினலே பிரசித்தவராகி, பிரசா விருத்தி செய்ய யத்தனித்திருந்தார்கள். அப்படியிருக்கிற அவசரத்திலே பிரியவசனம் பேசக்கற்ற நாரதமுனிவர், அவர்களிடத்திற்கு வந்து சொல்லுகின்றார்: "அரியசுவர்களே! பிரசா சிருட்டி செய்ய நினைத்த நீங்கள் ஒரு காரியத்தை முன்னதாகச் செய்ய வேண்டும். அதாவது, பூமியினுடைய விஸ்தாரமும் தணிவும் உன்னதமும் அறியவேண்டும். நீங்கள் பாலியர்களாகையால் அறிய மாட்டீர்களே? இப்படியானல் நீங்கள் பிரசைகளைச் சிருட்டிக்கிறது எப்படி? தடையில்லா

மல் எங்குஞ் செல்ல வல்லவர்களான நீங்கள் பூமியின் உயரமும் அதோபாகமும் பாரிசமுமான பூமியின் அளவை ஏன் அறியாமலிருக்கிறீர்கள்?'' என்று சொல்ல, அரியசுவர்கள் "பூமிபரிமாணத்தை யறிந்துவருகிறோம்'' என்று நான்கு திக்கிலும்போய்ச் சமுத்திரத்திலே போன நதிகளைப்போலே இதுவரையிலும் திரும்பிவராமலே யிருக்கின்றார்கள். இப்படி அரியசுவர்கள் நாசமடைந்ததை பிராசேதசனென தட்சன் கேட்டுத் திரும்பியும் வீரணபுத்திரியான அசிக்கினியி னிடத்திலே ஆயிர மக்களைப்பெற்றான். அவர்கள் சபளாசுவர்களென்று பேருடையவர்களாய் பிரசா சிருட்டி செய்ய நினைத்திருக்கிற அவசரத்திலே நாரதர் வந்து முன் சொன்னதுபோலே அவர்களோடு சொன்னார். அவர்கள் "நாரதர் சொன்னது சரிதான்'' என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டு தங்களுடைய சகோதரர்களான அரியசுவர்கள் போன மார்க்கத்திலே போய்ப் பூமி பரிமாணத்தை யறிந்துவந்து பின்பு பிரசைகளைச் சிருட்டிப்போமென்று நினைத்து, முதற்போனவர்கள் போன மார்க்கத்திலேபோய்ச் சாகரங்களிலே புகுந்த நதிகளைப்போலே இதுவரையிலுந் திரும்பிவராதே போனார்கள். அது முதலாகத் தூரதேசகதனை சகோதரனைத் தேடிக்கொண்டு ஒருவன் போனால் நாசமடைவான்; ஆனதினாலே பிராக்கியனானவன் அப்படிச் செய்யலாகாது.

அப்பால் தக்ஷன் சபளாசுவர்களும் நாசமடைந்தது கேட்டு மனதில் கோபமூண்டவனாகி, "நீ எங்கும் நிலைபெறுமல் திரிகிறவனாய்ப் போகக் கடவாய்'' என்று நாரதனைச் சபித்தான். திரும்பியும் பிரசா சிருட்டி செய்ய நினைத்து, அசிக்கினியி னிடத்திலே அறுபது பெண்களைப் பெற்றான். அவர்களிலே தருமனுக்குப் பத்துப் பேரையும், காசிபனுக்குப் பதின்மூன்று பேரையும், சந்திரனுக்கு இருபத்தேழு பேரையும், அரிஷட்நேமிக்கு நாலு பேரையும், வெகுபுத்திரனுக்கு இரண்டு பேரையும், அங்கிரசுக்கு இரண்டு பேரையும், பிருசாசுவனுக்கு இரண்டு பேரையுமாகக் கொடுத்தான். முதல் பத்துப் பெண்களாகிய அருந்ததி, வசு, ஜாமி, லங்கை, பானு, மருத்வதி, சங்கல்பை, முகூர்த்தை, சாத்தியை, விசுவை என்று சொல்லப்பட்ட கன்னிகைகளை தருமன் விவாகஞ் செய்துகொண்டு விசுவை யென்கிறவளிடத்தில் விசுவதேவதைகளையும், சாத்தியையினிடத்தில் சாத்தியர்களையும், மருத்வதியினிடத்தில் மருத்வந்தர்களையும், வசுவினிடத்தில் வசுக்களையும், முகூர்த்தையிடத்திலே முகூர்த்தர்களையும், பானுவினிடத்திலே பானுக்களையும், லங்கையென்கிறவளிடத்திலே சுகோஷனையும், ஜாமியினிடத்திலே நாகவீதி யென்கிற திவ்யமார்க்க அபிமானி தேவதையையும், அருந்ததியினிடத்தில் பூமியைச் சேர்ந்த வஸ்துகள் முழுமையையும், சங்கல்ப்பையினிடத்திலே எல்லாவற்றையும் பற்றின சங்கல்ப்பனென்கிறவனையும் பெற்றான்.

அவர்களில் அபாரமான பலமும் தேஜசு முடையவர்களாய் விளங்குகின்ற அக்கினி முதலான வசுக்களுடைய வமிச விஸ்தாரத்தை விசதமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். ஆபன், துருவன், சோமன், தருமன், அனிலன், அனலன், பிரத்தியூஷன், பிரபாசன் என்னு நாமதேயமுடைய வசுக்கள் எட்டுப்பேர். அவர்களுக்குள்

ளே ஆபனுக்கு, வைஸ்தப்த்தன் சிர மன் சிராந்தன் துனி என்கிற பிள்ளைக ளுண்டானார்கள். துருவனுக்கு, சகல லோகங்களையுஞ் செலுத்துகிறவனை காலன் உண்டானான். சோமனுக்கு வர்ச்சனென்கிற தநயனுண்டானான். அவனாலேதான் சகல ஜனங்களுக்கும் வர்ச்சஸ் என்கிற ஒருவித பிரகாச முண்டாகின்றது. தருமனுக்கு, மனோ கரை யென்கிறவ ளிடத்தில் திரவி ணன் உதவகன் சிசிரன் பிராணன் ரமணன் என்கிற குமாரர் உண்டா னார்கள். அனிலனுக்குச் சிவையென் கிற ஸ்திரீயினிடத்தில், புரோசவன் அவிக்கியாதகதி என்கிற இரண்டு புத்திரர் உண்டானார்கள். * அனல னுக்கு, நாணற் புதரிலே குமார னென்று சொல்லப்படுகிற சுப்பிர மணியன் உண்டானான். அவனுடைய முதுகிலிருந்து சாகன், விசாகன், நைக மேஷன் என்கிற மூன்று பிள்ளைக ளுதித்தார்கள். அந்தச் சுப்பிரமணி யன் கிருத்திகைகளின் ஸ்தன்னிய பானஞ் செய்ததினாலே அவர்களுக் குப் பிள்ளையாகிக் கார்த்திகேயனென் கிற பெயரையடைந்தான். பிரத்தி யூஷனுக்குத் தேவல னென்கிற மகா ரிஷி ஜனித்தான். அவனுக்கு பொறு மை யுள்ளவர்களாயும் மகா புத்திசாலி களாயுமுள்ள இரண்டு மக்க ளுண் டானார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் பிர கஸ்பதி, அந்தப் பிரகஸ்பதிக்குச் சகோ தரியான ஒரு பெண்பிள்ளை யோக சித்தியுள்ளவளாய் விரக்தியடைந்தவ ளாகிப் பிரமசரியத்தோடு உலகமெங் கும் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந் தாள். பின்பு அவள் வசுக்களில் எட் டாவனான பிரபாசனுக்குப் பத்தினி யாகி, விசுவகர்மாவைப் பெற்றாள். அவன் விசித்திரங்களான அநேக சிற்ப கர்மங்களை யறிந்தவனாய் தேவ தைகளுக்குத் தச்சனாகி, அநேக திவ் வியாபரணங்களையும் விமானாதிகளையும் நிருமித்தான். அவன் செய்த சிற்பங் களில் சிலவற்றை யறிந்துதான் பூலோ கத்திலுள்ள ஜனங்கள் வேலைசெய்து பிழைக்கிறார்கள். மேலும் அந்தப் பெண்ணரசினிடத்தில் † அஜைகபாத், அகிர்ப்புத்தினியன், துவஷ்டா, ருத்தி ரன் என்கிற நான்கு குமாரர் பிறந் தார்கள். அவர்களுள் துவஷ்டாவுக்கு விசுவரூப னென்கிற மகா தவசியான புத்திரன் பிறந்தான். மகாபுத்திசாலி யான ருத்திரனுடைய அமிசமாய், அரண் பகுரூபன் திரியம்பகன் விரு ஷாகபி சம்பு கபர்த்தி ரைவதன் மிருக வியாதன் சர்வன் கபாலி என்கிற பதினொருவர் பிறந்து, ருத்திரர் என் கிற பேரை யடைந்து, திரிலோகாதி பதிகளாய் விளங்குகிறார்கள். இப்படி இவர்களிலிருந்து அளவற்ற தேஜ சுடையவர்களான நூறு பிள்ளைக ளுதித்தார்கள்.

அது அப்படியிருக்கக் காசிபருக் குப் பாரியைகளான அதிதி, திதி, தனு, அரிஷ்டை, சுரசை, கஷை, சுரபி, வின தை, தாம்பிரை, குரோதவசை, இளை,

* அனலன் என்றால் அக்கினி, ருத்திரவீரியத்தை அக்கினி கைக்கொண்டு கங்கை யின் வழியாய் நாணற் புதரில் விட்டதனால், சுப்பிரமணியனை அக்கினி புத்திரன் என் றது. சாகன் முதலானவர்களை சுப்பிரமணியனுடைய தம்பிகளென்றுஞ் சொல் வார்கள்.

† இந்நால்வரும் ருத்திரமூர்த்திகள் தாம். அரசன் முதலான ஏகாதசருத்திரர் இம்மனுவந்தரத்தவர் என்றறிக. இவர்கள் குமாரர்களும் ருத்திரரென்று சொல்லப் படுவார்கள்.

கத்துரு, முனி என்னு நாமதேய முடைய பதின்மூன்று பேர்களுள், அதிதி என்பவளுக்கு, பூர்வத்திலே சாட்சுஷ மனுவந்தரத்திலே துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு தேவதைகள், வைவச்சுத மனுவந்தரம் வரும்போது நாமெல்லாரும் அதிதி கர்ப்பத்திலே ஜனிக்கவேண்டும், அதனாலே சிரேய சுண்டாம் என்றுசேர்ந்து ஆலோசித்து நிச்சயித்துக் கொண்டபடி ஜனித்தார்கள். அவர்கள் இந்திரன், விஷ்ணு, அரியமன், தாதா, துவஷ்டா, பூஷா, விவசுவான், சவிதா, மித்திரன், வருணன், அமிசு, பகன் என்று பெயருடையவர்களாய்த் துவாதசாதித்தர் என்று சொல்லப்படுவார்கள். இப்படியாகச் சாட்சுஷ மனுவந்தரத்திலே துஷிதர் என்று சொல்லப்பட்ட தேவதைகள், வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே ஆதித்தியர் என்று சொல்லப்பட்டார்கள். சந்திரனுக்குப் பாரியைகளான அசுவனிமுத லிருபத்தேழு பேருக்கும் மிகுந்த காந்தியுள்ள மக்களுண்டானார்கள். அரிஷ்டநேமி பத்தினிகள் நாலுபேருக்கும் பதினாறு பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். பெகுபுத்திரனுக்குப் பத்தினிகளான இருவ ரிடத்திலும் காற்று, வெய்பில், மழை, தூர்ப்பிக்ஷம், இவற்றிற்கு ஏதுக்களாய், கபில வர்ணமும் இரத்தவர்ணமும் அரித்திரா வர்ணமும் நீலவர்ணமுமுள்ள நான்கு மின்னல் உண்டாயின. அங்கிரசுக்கு, பிரமரிஷிகள் துதிக்கத்தக்க மேன்மையையுடைய பிரதியங்கிரசங்க ளென்கிற மந்திரங்க ளுதித்தன. பிருசாசுவனுக்கு, திவ்விய அஸ்திரங்கள் பிறந்தன. இந்தப்படி கல்பாதி காலத்திலேயுண்டான முப்பத்து மூன்று கோடி தேவதைகளும், சூரியன் தினந்தின முதயமாகி அஸ்தமிப்பதுபோலே ஒவ்வொரு மனுவந்தரத்திலும் பிறந்து கொண்டே வருவார்கள். இவர்கள் சுய இச்சையின்படி பிறப்பவர்கள். திதி யென்பவளிடத்தில் காசிபருக்கு வெல்லக்கூடாத ஹிரணியகசிபுவும் இரணியாக்ஷனும், விப்பிரசித்தியென்கிற ராக்ஷதனுக்குப் பாரியையான சிம்மிகை யென்கிற கன்னிகையுஞ் ஜனித்தார்கள். அவர்களில் இரணியகசிபுவுக்கு அனுகிலாதன், ஹிலாதன், பரமதார்மிகனுன பிரகலாதன், சம்கிலாதன் என்கிற நான்கு பிள்ளைகள் பிறந்து பலபராக்கிரம சாலிகளாய் தயித்திய வமிசத்தை அபிவிர்த்தி யாக்கினார்கள். அவர்களிலே பிரகலாதன் ஜிதேந்திரியனும் சர்வபூதசமனும் மகாபாகவதனுமாய் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்தில் பரமமான பத்திசெய்து ஜகத்திலே பிரசித்தனானான்.

கேளும் முனிவரே! தயித்தியராஜனை இரணியகசிபுவினுடைய ஆக்கினையினாலே அசுரர் கொளுத்தின அக்கினியும் ஸ்ரீவாசுதேவன் இருதயகமலத்திலே வசித்திருந்ததனாலே, அந்த மகாத்துமாவான பிரகலா தாழ்வானைத் தகிக்கமாட்டாதே போயிற்று. அந்த மகானுபாவன் பாசங்களினாலே கட்டப்பட்டு மஹார்ணவ மத்தியத்திலிருந்து அசைந்தபோது, அநேக மலைகளுங் காடுகளும் நெருங்கின. பூமண்டலமும் நடுங்கிற்று. எங்கும் எம்பெருமானையே பாவித்துக் கொண்டிருந்த படியினாலே அந்த மகாத்துமாவினுடைய சரீரத்தைப் பருவதம் போலே கடினங்களாய் அசுரேந்திரனாலே பிரயோகிக்கப்பட்ட நானாவித ஆயுதங்களும் பேதிக்க மாட்டாதே போயின. இரணியகசிபு ஏவின விஷாக்கினிச்சுவாலைகள் சொலித்துக்கொண்டிருந்த சர்ப்பங்கள் அந்த மகாத்துமா

வைப் பீடிக்கமாட்டாதே போயின. அந்த மகாபாகவதன் பர்வதங்களிலே அழுக்கப்பட்டபோதிலும் ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸ்மரணமாகிற கவசத்திலே காக்கப்பட்டு மரணமடையாமற்போனான். சொர்க்க லோகத்தி லிருந்து இரணியகசிபு அதியுன்னதமான விடத்தினின்றும் கீழே தள்ளினபோது அந்த மகா புருஷனைப் பூதேவி ஏந்தி யெடுத்துக்கொண்டாள். இரணியகசிபுவினாலே ஏவப்பட்ட சம்சோஷகனென்கிற வாயுவானது மதுசூதனன் இருதயத்திலிருந்ததனாலே அந்த மகானுபாவனிடத்திலே புகுந்து நாசமடைந்து போயிற்று. திக்கஜங்க ளெல்லாம் இரணிய கசிபுவின் உத்தரவினாலே அந்தப் பாகவதன்மேல் ஏவப்பட்டு வக்ஷஸ்தலத்திலே பாய்ந்து தந்தங்கள் ஒடிந்து மதமெல்லாம் க்ஷீணித்துப் போய்விட்டன. தயித்திய புரோகிதர்களாலே நிர்மிக்கப்பட்ட கிருத்தியைகள், கோவிந்த சரணாரவிந்தங்களிலே மனதைச் செலுத்தியிருக்கிற அந்த மஹா யோகீந்திரனைப் பாதிக்க மாட்டாதே போயின. மஹா மாயாவியான சம்பர னென்கிற அசுரன், அப் புண்ணிய புருஷன்மேல் ஏவின அனந்த மாயைகளும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் திருக்கையினால் விடப்பட்ட சக்கிராயுதத்தினாலே சாம்பலாய் விட்டன. இரணிய கசிபுவினுடைய சமையற்காரர் ஆலகாலமென்கிற மஹாவிஷத்துடன்கூடக் கலந்துவைத்த அன்னமானது மாச்சரிய மில்லாதவனும் விகாரரகிதனுமான அந்த மகா பாகவதனுதரத்திலே சீர்ணமாய் விட்டது. சர்வபூதசமனும் சர்வபிராணி மித்திரனுமான அந்த மகாத்துமா தன் சரீரத்தைப் போலேயுந் தன் பிள்ளைகளைப் போலேயுஞ் சகல பூதங்களையும் லாலனை செய்துவருவான். தர்மாத்துமாவாய்ச் சத்திய சவுச சமதமாதி சற்குணங்களுக் கெல்லாம் இருப்பிடமாய் விளங்குகிற அந்த மகானுபாவன் ஜகத்திலே ஞானனுஷ்டான சம்பன்னரான சத்புருஷர்களுக் கெல்லாம் உபமானமாய்ப் பிரசித்தியடைந்திருந்தான்.

பதினைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

பிரகலாத சரித்திர பிரசினம்

இப்படி பராசரர் சொல்லக் கேட்டு மயித்திரேயர், முனிவரே! மனு வமிசத்திலே பிறந்த உத்தானபாதன் துருவன் முதலான மகாராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களையும் அனாதி புருஷனான ஸ்ரீ விஷ்ணுவே ஜகத்காரணமான பிரம்மம் என்கிற அர்த்தத்தையும் விவரமாகக் கேட்டறிந்தேன். ஆனால் தயித்திய புங்கவனான பிரகலாதாழ்வானை அக்கினியும் ஆயுதங்களும் தகிக்க மாட்டாமற் போய்விட்டனவென்றும், பாசபத்தனாய் சமுத்திரத்திலே கிடந்த அந்த மகாத்துமா அசைந்தவுடனே பூமண்டலமும் நடுங்கிப் போயிற்றென்றும், சமாகித சித்தனான அந்தத் தயித்தியோத்தமன் பருவதங்களினாலே அமுக்கப்பட்டபோதும் மரணமடையா திருந்தா னென்

றும், இப்படி வெகுவிதமாய் அந்தப் பிரகலா தாழ்வானுடைய மகத்துவத்தை தேவரீரே புகழ்ந்தருளினதனாலே தத்துவ ஞானமும் பகவத் பக்தியுமுடைய அந்த மகானுபாவனுடைய ஒப்பில்லாத சரித்திரத்தைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். அந்த மகா தர்மிஷ்டனை அசுரர் ஆயுதங்களினாலே ஏன் புடைத்தார்கள்? பாசங்களினாலே கட்டிச் சமுத்திரத்திலே ஏன் போட்டார்கள்? பருவதங்களினாலே அவரை ஏன் துவைத்தார்கள்? அவர்மேல் மகா சர்ப்பங்களை ஏன் கடிக்கவிட்டார்கள்? திக்கஜங்களைக் கொண்டு ஏன் அவரைத் துன்பப்படுத்தினார்கள்? உயரத்திலிருந்து ஏன் கீழே தள்ளினார்கள்? ஏன் அக்கினியிற் போட்டு எரித்தார்கள்? அசுரன் அவன்மேலே சோஷணவாயுவை ஏன் விட்டான்? தயித்திய புரோகிதர் அந்த மகாத்துமா மேலே கிருத்தியையை ஏதுக் கேவினர்? சம்பரன் அவரிடத்தில் அநேகமாயிர மாயைகளை ஏதுக்குச் செய்தான்? இரணிய கசிபுவினுடைய சமையற்காரர் அவருக்கு அன்னத்தில் விஷத்தை ஏன் வைத்தார்கள்? அதை யவர் ஜீரணஞ் செய்துகொண்டார் என்றும் அருளிச் செய்தீரே, இவை முதலான அந்தப் பரம பாகவதருடைய சரித்திரங்களை யெல்லாம் விசிதமாகக் கேட்க விரும்புகின்றேன். இது விசேஷமான அர்த்தத்துக்குச் சூசகமா யிருக்கின்றது. அவர் இந்தச் செய்கைகளினாலே மரணமடையா திருந்தது ஆச்சரியமன்று. ஏனெனில் ஸ்ரீ முகுந்த சரணாரவிந்தங்களிலே சித்தத்தை நிலைபெறவைத்த மகாபாகவதனை நிக்கிரகிக்க வல்லவன் ஜகத்திலுண்டோ, இல்லையே. ஆனால் தர்ம பாராயணனும் ஸ்ரீ கேசவாராதனத்திலே ஆசத்தி யுள்ளவனும் தங்கள் குலத்திலே பிறந்தவனு மிருக்கிற அந்த மகானுபாவனிடத்திலே அசுரர் பகைமை பாராட்டியது அதிசயமாக இருக்கின்றது. தர்மாத்துமாவாய் மாச்சரியமற்றவராய் விஷ்ணுபத்தரா யிருக்கிறவரிடத்திலே தயித்தியர் ஏன் இப்படிப்பட்ட கொடிய துன்பங்களைச் செய்தார்கள்? உலகத்திலே சற்குண முள்ளவனாய் சாதுவாயிருக்கிறவன் அன்னிய குலத்தனானாலும் அவன் திறத்திலேயும் யாரும் இவ்வளவு கொடுமை செய்யமாட்டார்களே. ஸ்வகுலத்தானிடத்தில் செய்ய மாட்டார்க ளென்பதற்குக் கேட்க வேண்டுமோ. இப்படியிருக்கக் கலியாண குணங்க ளுள்ளவரும் தங்கள் வமிசத்திற் பிறந்தவருமான பிரகலா தாழ்வான் திறத்தில் அசுரர் இப்படி செய்த காரணத்தை விசதமாக அருளிச்செய்ய வேண்டும். அந்தத் தயித்தியேசுவரனான பரம பாகவதனுடைய பிரபாவமெல்லாங் கேட்க ஆசையாயிருக்கிறது, கிருபை செய்து அருளிச் செய்யவேண்டும்.

பதினாறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

பிரகலாத சரித்திரம்

இப்படிக்கேட்ட மயித்திரேயரைப் பார்த்து, பராசர முனீந்திரர், ஞான வானும் உதார சரிதராயு மிருக்கிற பிரகலாதருடைய பிரபாவத்தைச் சொல்லுகின்றேன் சாவதானமாய்க் கேட்பீராகவென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார்.

பூர்வத்திலே மகா பல பராக்கிரம சாலியும் அதிதிபுத்திரனுமான இரணியகசிபு என்கிறவன் கோரமான தவங்களினாலே பிதாமகனைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அவரிடத்தில் அநேக வரங்களைப் பெற்று, கர்விதனாகித் திரிலோகங்களையுஞ் சுவாதீனமாக்கிக் கொண்டு, இந்திரன் ஆதித்தன் வாயு அக்கினி வருணன் சந்திரன் யமன் முதலானோர் செய்கிற அதிகாரங்களைத் தானே செய்துகொண்டு, யக்கியங்களிலே அவர்களுக்கான அவிர்ப் பாகங்களைத் தானே கைக்கொண்டு, மூன்று லோகங்களையும் ஏகாதிகாரமாய்த் தானே ஆண்டுகொண்டிருந்தான். அப்போது புரந்தராதி தேவதைகள் அந்த மகாசூரனுக்குப்பயந்து, சொர்க்கலோகத்தை விட்டு, மனுஷவேஷம் பூண்டு, பூமியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வண்ணம் இரணியகசிபு திரிலோக ராச்சியாதி பத்தியத்தினாலே அதிக கர்வமுற்றவனாய்ப் பொங்கி, கந்திருவர் கீதங்கள்பாட, சித்தசாரண பன்னகாதிகள் மிருதங்க கோமுகாதி வாத்தியங்களை வாசிக்க, வித்தியாதரர் ஜெயஜெய சத்தங்களினாலே துதிக்க, அபசர ஸ்திரீகள் நாட்டியங்கள் செய்ய, படிகமயமும் அப்பிரகசிலாமயமும் அதியுன்னதமும் அதி மனோகரமுமான வுப்பரிகையிலே யிருந்துகொண்டு, மகா சந்தோஷப் பூரிப்போடு மதுபானஞ் செய்துகொண்டு, மனதுக் கிச்சையானபடி போகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குப் பிரகலாத னென்று சொல்லப்பட்ட குமார னுண்டாய், மகானுபாவனாய் இருந்தான். அவர் பாலியத்திலே உபாத்தியாயர் கிருகத்திலே யிருந்து பாலியர் படிக்கவேண்டிய படிப்பைப் படித்துக் கொண்டிருந்து, ஒருநாள் உபாத்தியாயருடனேகூட மத்தியபான பரவசனா யிருந்த தன்தகப்ப னண்டைக்கு வந்து, பாதத்திலே தண்டமிட்டு நின்றார். அந்த அசுரேசுவரன் மகாதேஜசோடு விளங்காநின்ற அந்தக் குமாரனை யெடுத்துக் கொண்டு, சந்தோஷத்தோடு சொல்லுகிறான்: "குழந்தாய் இத்தனைநாளாய் அதிக முயற்சியோடு உன்னுடைய குருவானவர் உனக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த விஷயங்களிலே சாரமான ஒரு சுபாஷித்தைச் சொல்லு, கேட்க விரும்புகின்றேன்" என்று சொன்னதற்குப் பிரகலாதாழ்வான், "ஐயா நீர் கட்டளையிட்டபடிக்குச் சமாகிதசித்தனாகிச் சாரபூதமாக மனதிலிருக்கின்ற சுபாஷிதத்தைப் படிக்கிறேன் கேளும்" என்று சொல்லுகிறார். ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனும் அஜனுமாகி, விருத்தியும் க்ஷயமு மில்லாதே சர்வ பூதாந்தராத்துமாவாய், சிருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணங்களான சகலத்துக்கும் காரணமாய், எப்போதும் ஆனந்த சொரூபமாய் விளங்குகிற

ஸ்ரீ அச்சுதனுக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பிக்கின்றேன்" என்றிந்தப்படி படிக்க இரணியகசிபு அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கோபாவேசத்தினாலே கண்கள் சிவந்து, உதடு துடிக்கப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு குருவைப் பார்த்து, "ஓய் கெட்ட பிராமணனே! துர்ப்புத்தி யுள்ளவனே! நிசாரமும் சத்துருபட்ச ஸ்தோத்திர சகிதமுமான இந்தச் சுலோகத்தை இந்தப்பாலகனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து என்னை யவமானித்தாயே" என்று சொல்ல, அதற்கு உபாத்தியாயன் அவனைப் பார்த்து, "தயித்தியேசுரா! கோபம் வேண்டாம், உம்முடைய குமாரன் நானுபதேசித்த விதமாகப் படிக்கவில்லை" என்று சொன்னான். அது கேட்டு இரணியகசிபு பிரகலாதனைப் பார்த்து, "குழந்தாய் பிரகலாதா! உபாத்தியாயன் தானிப்படி யுபதேசிக்க வில்லையென்று சொல்லுகிறானே, மற்றை யார் உனக்கு இப்படிப் போதித்தார்?" என்று கேட்டதற்குப் பிரகலாதன் தகப்பனைப் பார்த்து, "ஐயா! எவன் சர்வ பூதங்களுடைய இருதயத்திலே இருக்கின்றானோ அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே சகல ஜனங்களுக்கும் புத்தியைக் கற்பிக்கின்றவன். பரமாத்துமாவான அந்தத் தேவனையல்லாமல் வேறு யார் கற்பிக்கிறவ னிருக்கின்றான்" என்று சொல்லக்கேட்டு, தயித்தியேந்திரன் அவனைப் பார்த்து "துர்புத்தியுள்ளவனே! ஜகதீசுரனை என் முன்னிலையில் பயமில்லாமல் எவனையோ அடிக்கடிப் பல விதமாகத் துதிக்கிறாயே, அந்த விஷ்ணுவென்கிறவன் யார்?" என்றதற்குப் பிரகலாதன், "எவனுடைய பரமார்த்த ஸ்வரூபம் இப்படிப்பட்ட தென்று சொல்லக் கூடாமல் யோகீந் திரர்களுக்குத் தியான கம்மியமாகவே இருக்குமோ, எவனாலே லோகமெல்லா முண்டாயிற்றோ, எவன் விசுவமயனா யிருக்கிறானோ, அந்தப் பரமேசுரன்தான் ஸ்ரீ விஷ்ணு என்றறியும்" என்று சொல்ல, இரணியன் சொல்லுகிறான் "மூடா! யோகேசுரனாக நானிருக்கப் பரமேசுரனென்கிற பேர் வேறொருவனுக்குண்டாமோ? நீ நாச மாகிறதற்காகப் பலவிதமாய் என்முன்னே அன்னியனைத் துதிசெய்கிறாய்" என்று சொல்ல, பிரகலாதன் "தயித்தியேசுரனே! பரப்பிரம பூதனான ஸ்ரீ விஷ்ணுவே எனக்கொருவனுக்கன்று உமக்கும் சகலமான பிரசைகளுக்கும் நிலைப்படுத்துகிறவனும், சிருஷ்டிக்கிறவனுமா யிருக்கின்றான், ஆகையால் ஏன் கோபிக்கிறீர், கோபத்தை விட்டுச் சாந்த சித்தராக இரும்" என்று சொன்னதற்கு, இரணியன் "துர்ப்புத்தியான இந்தப் பாலகனுடைய இருதயத்திலே எவனோ ஒரு பாபகர்மமுடையவன் பிரவேசித்து மோகத்தை யுண்டாக்கினான், ஆனதினாலேதான் இவன் இப்படிப்பட்ட கெட்ட வார்த்தைகளைப் பலவாகச் சொல்லுகின்றான்" என்று சொல்ல, பிரகலாதன், "சர்வலோக வியாபகனான அந்த ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு என் னிருதயத்திலே மாத்திரமன்று, சமஸ்த லோகங்களிலும் வியாபித்து, நீர் நான் மற்றுமுள்ள சகலமான பேரையும் அந்தந்தக் காரியங்களில் பிரவேசிப்பிக்கின்றான்" என்று சொன்னதைக்கேட்டு இரணியன், தன்கிட்ட விருந்த அசுரர்களைப் பார்த்து "துராத்துமாவான இந்த மூடனைக் குருவின் கிரகத்துக்குக் கொண்டுபோய் நன்றாய் சிக்ஷிக்கும்படி சொல்லுங்கள், எவனோ ஒரு துராத்துமா இவனுக்குச் சத்துரு பட்சத்தைத் துதிக்கும்படி போதித்திருக்கின்றான்" என்று சொன்னவுடனே,

அவ்வசுரர் அந்த மகாத்மாவைக் குருவின் கிருகத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். அவரும் அங்கே குருவுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டு வித்தியாப்பியாசம் செய்து வந்தார்.

சிறிது காலஞ் சென்ற பிறகு இரணியகசிபு தன்குமாரனை யழைப்பித்து, "புத்திரனே! ஏதாகிலு மொரு சுலோகத்தைச் சொல்" என்றான். பிரகலாதாழ்வான் தகப்பனைப் பார்த்து "எவனிடத்தினின்றும் மூலப்பிரகிருதியும் சமஷ்டிரூபனான க்ஷேத்திரக்கியனும் உண்டானார்களோ, எவனிடத்தினின்றும் சராசராத்மகமான சகல பிரபஞ்சமும் ஜனித்தனவோ அப்படிப்பட்ட சர்வகாரணபூதனான ஸ்ரீவிஷ்ணு தேவன் நமக்குப் பிரசன்னனாகக்கடவன்" என்கிற சுலோகத்தை அருளிச்செய்ய, அந்த அசுரேசுவரன் கோபமூண்டவனாய் அங்கிருந்த அசுரரை நோக்கி "இத் துராத்துமாவை வதையுங்கள், இவன் பிழைத்திருப்பதனாலே பிரயோசன மொன்றுமில்லை, இவன் ஸ்வபக்ஷத்துக்கு ஹானி செய்கிறவனாய்த் தலைப்பட்ட படியினாலே இக்குலத்துக்கு ஒரு அக்கினிபோலாயிருக்கின்றான்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப் பேச்சைக்கேட்டு அந்த அசுரர் அநேகர்கூடி நானாவித ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவரை வதைக்கும்படி எத்தனித்தார்கள். அப்போது பிரகலாதாழ்வான் அருளிச் செய்கின்றார்:—

"ஓ அசுரர்களே! உங்களிடத்திலேயும் என்னிடத்திலேயும் உங்களுடைய ஆயுதங்களிலேயும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பரிபூரணனாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்றான் என்பது சத்தியம். இந்தச் சத்தியத்தினாலே உங்களாயுதங்கள் என்மேல் பாயாதிருக்கக்கடவன" என்று சொல்லக் கேட்டும், அவ்வசுரரெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து தடி கத்தி சக்கரம் சூலம் முதலான ஆயுதங்களினாலே வதைத்தார்கள். ஆயினும் பிரகலா தாழ்வான் அவைகளினாலே கொஞ்சமேனும் வேதனை யுறாமல் விசேஷகாந்தி பொருந்தி விளங்கினார். அப்போது இரணியகசிபு மகனைப் பார்த்து, "அடா துர்ப்புத்தியுடையவனே! இனியாகிலும் சத்துருவைத் துதி செய்வதினின்றும் ஒழித்துவிடுவையானால் உனக்கு அபயங் கொடுக்கின்றேன். அதிக மூடத்தன்மையை யடையாமல் சன்மார்க்கனா யிரு" என்று சொல்ல, பிரகலாதாழ்வான் "ஐயா! எவனைச் சிந்தித்த மாத்திரத்திலே பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலான சமஸ்த பயங்களும் ஓடிப்போமோ, அப்படிப்பட்ட சகல பயங்களையும் போக்கடிப்பவனான அனந்தன் என் இருதயத்திலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்க எனக்குப் பயமெங்கே யிருக்கிறது?" என்று சொன்னதற்கு, இரணியன் மகா நாகங்களைக் கூப்பிட்டு "ஓ சர்ப்பங்களே! நீங்கள், மிகவும் துர்ப்புத்தியுள்ளவனாய்த் துர்நடக்கை பூண்ட இந்தப் பையனை விஷச் சுவாலைகள் மிகுந்த உங்கள் பற்களினாலே கடித்து இப்போதே நாசமடையப் பண்ணுங்கள்" என்றான். அதுகேட்ட தக்ஷகன் முதலான கொடிய மகா சர்ப்பங்கள் உக்கிரமான விஷங்களைக் கக்கிக்கொண்டுவந்து அவருடைய சகல அவயவங்களிலும் கடிக்க, அந்த மகானுபாவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திற் சித்தத்தை நிறுத்தி யிருப்பதினாலே ஆனந்தப் பரவசராகி, அந்த மகா வுரகங்களாலே கடிக்கப்பட் டிருந்தும் தம் தேகத்தையே யறியாம லிருந்தார்.

அப்பால் அந்த பாம்புகள் இரணியனிடத்திற் சென்று, "மகாராசனே! எங்களுடைய பற்க ளொடிந்தன; முடியிலிருக்கு மிரத்தினங்கள் வெடிக்கின்றன; படங்களிலே மகா தாப மொன்றுண்டாயிற்று; இருதயமோ நடுங்குகின்றது; இவ்வளவே யல்லாமல் அந்தப் பாலகனுடைய தேகத்திலுள்ள தோலில் கிஞ்சித்தாகிலும் சேதமுண்டாகவில்லை; ஆகையாலே எங்களிடத்திலே நீர் பிரசன்னராகி இக்காரியத்தை யொழித்து, வேறொரு காரியத்தை எங்களுக்குக் கட்டளையிடும்" என்று சொல்லிக்கொண்டன.

பின்பு இரணியகசிபு திக்கஜங்களைப் பார்த்து, "ஓ திக்கஜங்களே! ஒன்றோடொன்று நெருங்கி அதிக கடினமாயும் உக்கிரமாயுமுள்ள உங்கள் தந்தங்களினாலே என் சத்துரு பட்சத்திலே கூடி வேறுபட்டிருக்கிற இந்தத் துராத்துமாவைப் பாய்ந்து சங்கரியுங்கள். அரணியிலே ஜனித்த அக்கினியே அரணியைத் தகிக்குமா போலே தயித்திய குலத்திலே ஜனித்த இந்த அதமன் சுயகுலத்துக்கு விநாசகரனாயிருக்கின்றான்" என்று சொல்ல, உடனே திக்கஜங்கள் அந்தப் பாலகனைப் பூமியிலே வீழ்த்திப் பருவத சிகரங்களோ டொத்த தந்தங்களினாலே பாய்ந்து இடித்தன. பாயவே, கோவிந்த சரணாரவிந்த விநியஸ்த மானசனை அந்தப் பாலகனுடைய மார்பிலே பட்டதினாலே, அந்தத் திக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் முறிந்து பொடியாய்ப் போயின. அப்போது அந்த மகாத்துமா *பிதாவை நோக்கி, "தயித்தியேசுவரனே! வச்சிர கடினங்களான திக்கஜங்களுடைய தந்தங்கள் பட்டுப் பொடியானது என்னுடைய பலத்தினாலே அன்று, சகல ஆபத்துகளையும் பாபங்களையும் நாசஞ் செய்யவல்ல ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனுடைய ஸ்மரணத்தின்பிரபாவத்தினாலே என்று நினையும்" என்று சொன்னதைக் கேட்டு, கோபமிகுந்த திக்கஜங்களை அப்பாற் போக்கி, அசுரர்களைப் பார்த்து, "தயித்தியர்களே! பாபகர்மனான இவனைக் காலாக்கினிக்குச் சமானமான மகா அக்கினியை வளர்த்து அதிலே போட்டுத் தகியுங்கள்" என்றுரைத்து, காற்றை நோக்கி, "மாருதனே! அந்த மகா அக்கினியை மகாச் சுவாலைகொண்டு சொலிக்கப்பண்ணு" என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தத் தானவர்கள் அவ்வசுரேந்திரனுடைய கட்டளையினாலே மலைபோல் விறகுகளைக் குவித்து, அந்தப் பாலகனை யதிலே மறையும்படி வைத்து, அனலை மூட்டிக் கொளுத்தினார்கள். அப்போது பிரகலாதர் தகப்பனை நோக்கி, "பிதாவே! பிரசண்டமாருதத்தினாலே சொலிப்பிக்கப்பட்டும், இவ்வக்கினி கொஞ்சமாகிலு மென்னைத் தகிக்கவில்லை, மேலும் நான் பத்துத் திசைகளையும் நல்ல தாமரை மலர்களாலே நிறைத்து அதி சீதளமாகச் செய்யப்பட்டவை போலக் காண்கிறேன்" என்று சொல்லியருளினார்.

* பிரகலாதாழ்வான், தமக்கு இப்படிப்பட்ட இம்சைகளினாலே துன்பமில்லையென்று தகப்பனோடு சொன்னது தம் பெருமையைக் காட்டினதன்று. அவன் மனதைத் திருப்பும் பொருட்டு எம்பெருமானுடைய பிரபாவத்தைக் காட்டியதேயாம். ஸ்வாமியை அப்போதப்போது பிரார்த்தித்ததும் தமது உபத்திரவத்தைப் போக்குவதற்கன்று. எம்பெருமான் ஆசிருத வாச்சலியத்தை வெளியிட்டுக் காட்டி இரணியன் முதலானவர்களுக்கு அச்சம் உண்டாக்கவேண்டு மென்பதற்கேயாம்.

அப்படியிருக்க, இரணியனுக்குப் புரோகிதராயும் சுக்கிரனுடைய குமாரர்களாயும், மகாத்துமாக்களாயுமுள்ள சண்டாமர்க்கர் முதலானுர்கள், அவ் வசுரேந்திரனை நல் வார்த்தைகளினுலே துதித்து, "ஓ அசுரராசேந்திரனே! உமக்குப் பிரதிபக்ஷிகளான தேவதைகளிடத்திலே இந்தக் கோபத்தைச் செலுத்தவேண்டுமேயல்லாமல், சொந்த குமாரனுன இந்தப் பாலகனிடத்திலே செலுத்துவது தகுதியன்று. இவன் இனிமேல் சத்துரு பட்ச ஸ்துதியை விட்டுப் புத்திமானுகும்படி நாங்கள் கற்பிக்கின்றேம். பாலியம் சகல துர்க்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானதினுலே, பாலகனுன இக் குமாரனிடத்திலே மிகுதியாகக் கோபஞ் செய்யவேண்டாம். நாங்கள் போதிக்கிறதினுலே இவன் ஹரிபத்தியை விடாதேயிருப்பானுகில் இவனை வதைக்கிறதற்கு துர்நிவாரமான கிருத்தியத்தை நாங்களே யுண்டாக்குகின்றேமென்று வெகுவிதமாக வேண்டிக் கொண்டார்கள். இதைக் கேட்டு அந்தத் தயித்தியேந்திரனும் மகாக்கினிமத்தியிலே போட்டிருக்கின்ற பிரகலாதாழ்வானை அசுரரைக்கொண்டு புறத்திலே யிழுத்துக்கொண்டு வரச் சொல்லி, குரு கிருகத்துக்குப் போகும்படி யாக்கியாபித்தான்.

அப்பால் அந்த மகாபாகவத சிகாமணி, குரு கிருகத்திலே வசித்துக் கொண்டிருக்கையில், உபாத்தியாயர் படிப்பியாத தருணங்களிலே தம்மோடுகூடப் படிக்கின்ற தயித்திய பாலர்களை யழைத்து வைத்துக் கொண்டு, கடைத்தேறுகிற மார்க்கமான ஞானத்தை உபதேசித்துக் கொண்டுவந்தார். "ஓ தயித்திய பாலகர்களே! பரமார்த்தமான விஷயத்தையுபதேசிக்கிறேன் கேளுங்கள். என் வசனங்களை அசத்தியமாக நினைக்க வேண்டாம். ஏனென்ருல், நான் பொருள் முதலானவற்றில் ஆசை வைத்தாவது பிரமித்தாவது உபதேசிக்க வந்தேனல்லேன். ஆதலால் நான் சொல்வதை நம்பிக் கேளுங்கள். புருஷன் பிறந்தவுடனே பாலியமும், பின்பு யவ்வனமும், அதற்குமேல் தடுக்கக்கூடாத கிழத்தனமும் பெற்று, அப்பால் மிருத்துவின் வச மடைவான். தயித்திய பாலகர்களே! பிராணிகளிடத்திலே இவையெல்லா முண்டாவது நமக்கும் உங்களுக்கும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்பட்டிருக்கின்றதன்றே. இம்மட்டேயன்று. மரணமடைந்தவனுக்குத் திரும்பி ஜன்மமுண்டாகிறதும் நிசம். இவ் வர்த்தத்துக்குச் சுருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்திரங்கள் பிரமாணங்களாம். அவைகளை நீங்களும் ஓதி யிருக்கிறீர்கள். இந்தத் தேகம் பிறப்பதற்குப் பூர்வ ஜன்மத்திற் செய்த பாப புண்ணியங்களோடுகூடின ஸ்திரமான ஆத்துமாவையல்லாமல் வேறு காரணம் அகப்படாமையாலே சுக்கில சுரோணிதங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஆத்துமாவே முக்கிய காரணமாம். ஆகையால் புருஷனுக்குக் கர்ப்பவாச முதல் சரீரம் விழுமளவும் சர்வ அவஸ்தையிலும் துக்கமேயென்று நினையுங்கள். அன்னபானுதிகளாலே பசியுந் தாகமுந் தீருகிறதும், அந்தந்த வுபாயங்களினுலே சீதவுஷ்ணுதி உபத்திரவங்கள் விலகுகிறதும், சுகமென்று நினைக்கின்றது அவிவேகம். எப்படி யென்ருல், அன்னபானுதிகளைச் சம்பாதிக்கிறதற்காகச் செய்யும்பிரயாசத்தினுலே யுண்டாகிற துக்கங்கள் சொல்லத் தரமா. இந்த அன்னுதிகளே அஜீர்ணமான போது எத்தனை துக்க ஹேதுவா

கின்றன. இதற்குத் திர்ஷ்டாந்தம் பாருங்கள், வாத தோஷங்களினாலே மரத்திருக்கிற அங்கங்களுடையவர்களாய், வருத்தத்தினாலே தேகசவுக்கியம் விரும்புகிறவர்களுக்கு உடம்பைக் குத்தி நசுக்குவதும் அடிப்பதும் சுககரமாக இருக்கின்றன. காம மோகாந்தர்களான ஜனங்களுக்கு ஊடலில் காமினீ சரணதாடனமும் சுகமாய்க் காணும். இப்படி துக்க ஏதுக்களில் சுகப்பிராந்தி யுண்டாயிருக்கிறதைக் கண்டீர்களே. இப்படியே மாமிச சிலேஷ்ம மலமூத்திராதி மயமான தேகத்தில் சவுந்தரிய சவுகுமார்ய சவுரப்பிய காந்திமுதலான குணங்களுண்டென்று நினைப்பதும் பிராந்தியே யல்லாமல் வேறன்று. ரத்த மாம்ச சிலேஷ்ம மல மூத்திர மச்ச ஸ்நாயு அஸ்திகளின் சமுகமாகயிருக்கிற தேகத்திலே பிரீதி வைக்கிறவன் நரகத்திலேயும் பிரீதிவைக்கலாம். குளிரினாலே அக்கினியும், தாகத்தினாலே தண்ணீரும், பசியினாலே அன்னமும், சுகமாகத் தோன்றுகின்றன. சயித்தியமுந் தாகமும் பசியு மில்லாதபோது அக்கினியும் உதகமும் அன்னமும் துக்க ஹேதுக்களாயிருக்கும். ஓ பிள்ளைகளே! புருஷன் எவ்வளவாய்த் தனதானிய ரத்தினாதிகளைப் பரிக்கிரகிக்கின்றானோ அவ்வளவுந் துக்கமென்று நினைக்கவேண்டும். மனிதன் மனதுக்குப் பிரியங்களான புத்திர மித்திரகளத்திராதி சம்பந்தங்களெத்தனை சம்பாதிக்கின்றானோ அத்தனையும் அவனுடைய இருதயத்திலே தைத்த ஆணிகள் போலிருக்கும். புருஷன் எத்தனை தூரத்திலே யிருந்தாலும் அவனுடைய இருதயத்திலே யிருக்கிற தன தானிய ரத்தினாதிகள் நாசமும் அக்கினிபாதையும் சோரபயமும் மில்லாமல் ஸ்திரமாய்ப் பாதித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன. கிருகத்தில் சோராதிபய மில்லாமலிருந்தாலும், இருதயத்தில் பொருளினிடத்துப் பிரேமையினாலே அவை யுண்டாய்க் கொண்டே யிருக்கின்றன. மேலும் ஜன்மிக்கிறபோது அனுபவிக்கிற துக்கத்தைப்போலே மரணத்திலேயும் துக்கம் உண்டாகின்றது. பின்பு யமவாதனையிலேயும் மறுபடி கர்ப்ப பிரவேசத்திலேயும் மகா துக்கமே யுண்டாம். கர்ப்பவாசத்திலே லவலேச மாத்திரமாகிலும் சுகமுண்டா யிருக்குமென்று தோன்றினால் சொல்லுங்கள். ஆனதுபற்றி எங்கும் சுகமில்லை. ஆகையாலே ஜகமெல்லாம் துக்க மயமாக இருக்கின்றன. இப்படி சகல துக்கங்களுக்கு மிருப்பிடமான சம்சாரசாகரத்தை ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே கடக்கப்பண்ணுகிறவன். உங்களுக்குச் சத்தியமே சொன்னேன். நாம் பாலியரானதினாலே விரத்திமார்க்கத்துக்கு அதிகாரிகளல்லே மென்று நினைக்க வேண்டாம். பாலிய யவ்வன ஜராமரணாதி அவஸ்தைகள் தேகத்துக்கே யல்லாமல் ஆத்துமாவுக்கில்லை. சரீரத்திலே ஆத்துமா ஜனன மரணாதி ரகிதனாய்ச் சாசுவதனாயிருக்கின்றான். உலகத்தில் புருஷன், பாலியஞ் சென்ற பிறகு யவ்வனத்திலே ஆத்துமாவுக்கு இதஞ் செய்துகொள்ளுகின்றேனென்றும், யவ்வனத்தை யடைந்திருக்கிறபோது வார்த்திகத்திலே சிரேயசான ஞானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுவே னென்றும், நினைப்பான், அப்பால் வயது முதிர்ந்து மூப்புவந்து இந்திரியங்கள் பலஹீனப்பட்டுப்போன வளவில் இனிமேலென்ன செய்வேன், திடகாத்திரனாக இருந்தபோதே ஆத்தும இதஞ்செய்து கொள்ளாமல் மூடனாய்ப்போனேனே யென்று சோகிப்பான். இப்படியே யல்லாமல் துராசார மோகிதனாகி

ஒருநாளும் சிரேயசான மார்க்கத்துக்கு அபிமுகனாகமாட்டான். எப்படியென்றால் நானாவித கிரீடா விசேஷங்களினாலே பாலியமும், சந்தன குசும வனிதாதி போக பரவசத்தினாலே யவ்வனமும், அசத்தியினாலே வார்த்திகமும், போக்கிக்கொண்டு அஞ்ஞானிகள் தங்களாயுசை வியர்த்த மாக்குகின்றார்கள். ஆனதினாலே கங்கா பிரவாகத்திலிருந்தபோதிலும் வண்ணான், தாகமெடுத்தபோது தண்ணீரைக் குடியாமல் இந்த வஸ்திரந் தோய்த்தாகட்டும், இந்த வஸ்திரந் தோய்த்தாகட்டு மென்று காலம் போக்குவது போலவும், செம்படவன், இந்த மீன் பிடித்தாகட்டும், இந்த மீன் பிடித்தாகட்டும் என்று பொழுது போக்குவது போலவும், பிற்காலத்தை நினைத்துப் பருவத்தை வீண்போக்க லாகாது. பாலிய யவ்வன ஜராமரணாதி யவஸ்தைகள் சரீரத்துக்கே யல்லது ஆத்துமாவுக்கில்லை யென்று நினைத்து, விவேகமுடையவர்களாய் நீங்கள் ஆத்துமா உச்சீவிக்கும்படியான எத்தனஞ்செய்யுங்கள். இந்தப்படி விரத்திமார்க்கத்தை விசதமாக உங்களுக்கு உபதேசித்தேன். இது அசத்தியமென்று நினையாதேயுங்கள். சர்வப் பிரகாரத்திலேயும் சம்சார பந்த மோசனனான ஸ்ரீமந் நாராயணனை நினையுங்கள். அவ் வெம்பெருமானை ஸ்மரிக்கிறதற்குப் பிரயாசமென்ன. ஸ்மரித்தமாத்திரத்திலே சகல பாபங்களும் நாசமாய், சகல சுபங்களு முண்டாம். ஆதலால் எப்போதும் அவனை ஸ்மரித்து மகாத்துமாக்கள் உச்சீவிப்பார்கள். சர்வ பூதாந்தர்யாமியான நாராயணனிடத்திலே மித்திரபாவமான புத்தி உங்களுக்கு உண்டாகக்கடவது. அவனுக்கு லீலா சாதனங்களான சேதனங்க ளிடத்தில் சிநேகஞ்செய்யுங்கள். அதினாலே மோகாதி சகல கிலேசங்களும் விலகும். * ஆத்தி யாத்துமிகாதி தாபத்திரயத்தினாலே ஜகமெல்லாம் துன்பப்பட்டிருக்கையாலே, மிகவும் இரங்கவேண்டிய பிராணிகளிடத்திலே தெரிந்தவனாயிருந்தால், எவன் துவேஷத்தை வைப்பான். ஒருவேளை சகல பிராணிகளும் செல்வம் கல்வி பலம் முதலானவைகளாலே தன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாயிருக்கிறதாகவும், தானொருவனே அப்படியல்லாமல் சத்தியீனனா யிருக்கிறதாகவும் நினைத்தானானால், அப்போதும் துவேஷஞ் செய்யாமல் சந்தோஷப்படவேண்டும். துவேஷஞ் செய்தால் கிடைப்பது ஹானியே. ஆனதினாலே பிராணிகளிடத்தில் மாச்சரியஞ் செய்யலாகாது. சிலர் வீண் மாச்சரியத்தினாலே தன்னிடத்தில் துவேஷத்தைச் செய்தால் விவேகியானவன், ஐயோ! அவர்கள் அஞ்ஞானக்கடலில் அமிழ்ந்திருக்கிறார்களே, என்றைக்குக் கடைத்தேறுவார்கள் என்று இரங்கவேண்டும். சிறுவர்களே! இவ்விதமாக மயித்திரி, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷை என்கிற மனத்தெளிவின் காரணங்களை மத்திமாதிகாரிகளுடைய மதத்தை யனுசரித்து உங்களுக்குச் சொன்னேன். மத்திமாதிகாரிகள் யாரென்றால் லோகத்தை பகவானுடைய

* ஆத்தியாத்துமிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆதிபவுதிகம் என்று மூன்று துக்கங்கள் உண்டு. ஆத்தியாத்துமிகமாவது: தன்னைப்பற்றியுண்டாவது. அது, ஆத்துமாவைப்பற்றியும் தேகத்தைப்பற்றியும் இருவகைப்பட்டிருக்கும். ஆதிதெய்விகமாவது: தெய்வத்தைப்பற்றியுண்டாவது. ஆதிபவுதிகமாவது: இவ்வுலகத்திற் சராசரங்களைப் பற்றியுண்டாவது. இவற்றை 86-வது பக்கத்தில் முதலாவது வரியில் தேவ என்பது தொடங்கி விரித்திருப்பது காண்க.

சொரூபமாக நினையாமல் வேருக நினைக்கிற சாங்கியர். உத்தமாதிகாரி களுக்கு ஆனகாரியத்தைச் சுருக்க மாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங் கள்."

"சகல பிரபஞ்சமும் சர்வாத்துமா வான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சொரூபமென்று நினைத்து, ஞானமுள்ளவர் கள் சகல பூதங்களையும் தன்னைப் போலே அபேதமாக நினைக்கவேண் டும். ஆனதினலே நானும் நீங்களும் அசுர சுபாவத்தைவிட்டு மகா ஆனந் தத்தைப் பெறும் பொருட்டு எத்தனஞ் செய்வோம். சூரியன், சந்திரன், அக் கினி, வாயு, இந்திரன், வருணன், மே கம் முதலானவர்களாலே ஒருபேறு மில்லை. ஆகில் என்னசெய்யவேண்டுவ தென்றால் தேவ அசுர யக்ஷ ராக்ஷச கின்னர பன்னகாதிகளாலேயும், மனு ஷ்ய பசு பக்ஷி மிருகங்களாலேயும், அதிசார ஜ்வர குல்மாதி மகாரோகங்க ளாலேயும், ராக துவேஷ லோப மோக மத மாச்சரியங்களாலேயும், எது நாசஞ்செய்யப்படாததோ, அப்படிப் பட்ட பரமாநந்தத்தைப் பெற ஸ்ரீ கேசவனுடைய திருவடிகளிலே இரு தயத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதனல் சுகமாயடையலாம். ஆதலால், அசார மான சம்சார மார்க்கத்திலே யுண்டா கிற தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களுக்கு உரிய சொர்க்காதி போகங்களுக்கு ஆசைப்படவேண்டாம். உங்களுக்கு நான் வலுவிலே வந்து நன்மை சொல் லுகின்றேன். சர்வ பூதங்களிடத்திலே யும் சமத்துவ புத்தியைப் பண்ணுங் கள். சர்வ பூத சமத்துவந்தான் அச்சு தனுக்கு ஆராதனமாகும். சர்வேசுர னை அந்த எம்பெருமான் பிரசன்ன னுல் துர்லபமான அர்த்தமென்ன இருக்கின்றது. ஆனாலும், தர்மார்த்த காமங்களைப் பிரார்த்திப்பது நல்ல தன்று. அவை அற்பங்கள். அவைகளி னாலே பிரயோசன மென்ன. மோட் சத்தையும் விரும்பவேண்டாம். ஏனெ னில் நன்றாய்ப் பழுத்த மாமரத்தி னடி யைச் சேர்ந்தவனுக்குத் தற்செய லாய்ப் பழம் கிடைக்குமாபோலே பரப்பிரமமான அனந்தனென்கிற மகா கல்ப விருக்ஷத்தை ஆசிரயித்தவனுக்கு மோக்ஷானந்த மென்கிற பலம் தன் கடையே கிடைக்கும். சந்தேகமில்லை" என்று பிரகலாதாழ்வான் அருளிச் செய்தனர்.

பதினேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

பிரகலாதர் குருபுத்திரரைக் காத்தது

ஸ்ரீ பராசர மகாரிஷி மேலுஞ் சொல்லுகின்றார்:—அப்புறம் அசுரர் புத்திரர்கள் பிரகலாதருடைய உபதே சத்தைக் கேட்டு, இரணியகசிபுவின் ஆக்கினைக்குப் பயப்பட்டு, அவர் சொ ன்ன வசனங்களை யெல்லாம் அந்த அசுரேசுவரனுக்குச் சொல்வித்தனர். அசுரேந்திரன் கோபமடைந்து, தனக் குப் பாகஞ் செய்வோரை யழைத்து, "ஓ பாசகர்களே! இந்த மந்த புத்தி யான என் குமாரன், தான் சத்துரு பக்ஷத்தைச் சேர்ந்து கெட்டுப்போன துமல்லாமல் மற்றுமுள்ள பேருக்கும் துன்மார்க்கமான வுபதேசஞ் சொல்

லிக் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான், ஆகையால் இவனைத் தாமதமில்லாமல் சங்கரிக்கவேண்டும், ஆனதால் இவனறியாதபடி போசனங்களிலெல்லாம் ஆலகால மென்கிற மகா விஷத்தைக் கலந்து இவனுக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள். இந்தக் காரியத்தைக் குறித்துச் சந்தேகப்பட வேண்டாம்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அவர்களும் அப்படியே விஷங் கலந்த அன்னத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார்கள். அந்த மகானுபாவன் இதை யறிந்து மனதில் யாதொரு வேறுபாடு மில்லாதவராய் அனந்தன் என்கிற திவ்விய நாமதேயத்தினால் அந்த அன்னங்களை யெல்லாம் அபிமந்திரித்துச் சந்தோஷமாய் அமுது செய்தார்.

ஸ்ரீ அனந்த நாமோச்சாரண பிரபாவத்தினாலே அந்த விஷம் நிர்வீரியமாகி, அவருடைய உதரத்தில் ஜீர்ணமாய் விட்டது. பின்பு அந்தப் பாசகர் அந்த மகாவிஷம் அவருக்கு ஜீர்ணமானதைப் பார்த்து, மகா பயம் பிடித்தவர்களாய் தயித்தியேந்திரன் சமுகமடைந்து கும்பிட்டு, "தானவேந்திரனே! அதிபயங்கரமான மகாவிஷத்தை அன்னத்தோடே கலந்து வைத்தோம், உன் குமாரனான பிரகலாதன் அதைப் போசனம் பண்ணி ஜீர்ணமாக்கிக் கொண்டான்" என்று சொல்லக் கேட்டு, இரணியன் அதிவுக்கிரமடைந்துத் தன் புரோகிதர்களை யழைப்பித்து "புரோகிதர்களே விரைவில் அந்தத் துர்மார்க்கப் பையலைக் கட்டிக் கொண்டுபோய், உங்கள் மந்திரபலத்தினாலே பயங்கரமான கிருத்தியையை யுண்டாக்கிச் சீக்கிரத்தில் சங்காரஞ் செய்யுங்கள்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தப் பிராமணர்கள் ஆக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு, பிரகலாதாழ்வானை அணுகி வணக்கத்தோடு நிற்கிற அம் மகாத்துமாவைப் பார்த்து பிரியமாகவும் மிருதுவாகவும் சொல்லுகின்றார்கள்.

"சிறுபிள்ளாய்! திரிலோக விக்கியாதமான பிரமகுலத்திலே பிறந்து, தயித்தியேந்திரனான இரணியகசிபுவுக்குத் தனயனானவுனக்கு எந்தத் தேவதைகளினாலேதான் என்ன ஆகவேண்டியது? அந்த அனந்தனாலேதான் என்ன பிரயோசனம்? சகல லோகங்களுக்கு முன் பிதாவே அதிபதியானதினாலே நீயுமப்படியே சகல லோகாதிபதியா யிருக்கலாம்; ஆனதினாலே சத்துருபக்ஷ ஸ்தோத்திரத்தை விட்டுவிடு. சகல ஜனங்களுக்கு உன் பிதாவே பூசிக்கத்தக்கவனும், பரம குருவாயுமிருக்கின்றார்; ஆனபடியினாலே, இப்போது நீ அவருடைய ஆக்கினையைப் பரிபாலனஞ் செய்வதே நியாயம்" என்று புரோகிதர் சொன்னதற்குப் பிரகலாதர், "மகாத்துமாக்களே! உங்கள் வசனங்க ளெல்லாம் பெரும்பாலும் நிசந்தான். மூன்று லோகத்திலேயும் பிரமபுத்திரனான மரீசியின் வமிசம் பாவனமென்று சொன்னது சரிதான். என் தகப்பனான இரணியகசிபு லோகங்களுக்கெல்லாம் மேன்மையான தேஜோபல பராக்கிரமங்க ளுண்டானவனென்கிறதும் சரிதான். தகப்பனே பரம குருவென்கிறதும் நியாயமானதுதான். நான் அப்படிப்பட்ட தகப்பனிடத்திலே கிஞ்சித்தாகிலும் அபராதஞ் செய்தேனில்லை. அது அப்படியிருக்கட்டும். நீங்கள் அனந்தனாலே பிரயோசன மென்னவென்று சொன்னீர்களே, இப்படி பிராக்கியர் சொல்லார்கள். இந்த வசன மொன்றுதான் பொருளில்லாதது" என்று சொல்லி, அவர்கள் ஆசாரியர் என்பதை

நினைத்து மற்றொன்றுஞ் சொல்லாமல் சற்றுநேரஞ் சும்மாவிருந்து அப்பால் கொஞ்சஞ் சிரித்துக் கொண்டு அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்: "உபாத்தியாயரே! அநந்தனாலே பிரயோசனமென்ன வென்று சொன்ன வாக்கியம் மகா நேர்த்தியா யிருக்கின்றது! என்னுடைய ஆசாரியர்களே! அநந்தனாலே காரிய மென்னவென்று சொன்னது மிக நன்றா யிருக்கின்றது; நான் சொல்வதினாலே மனதில் கிலேசம் வேண்டாம்; அநந்தனாலேயாகிற பிரயோசனத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்; தர்மார்த்த காம மோட்ச மென்கிற இந்நான்கும் புருஷார்த்தமென்றுசொல்லப்படுமே, அந்தச் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களு மெவனாலேயுண்டாமோ, அந்த அநந்தனாலே பிரயோசனமென்னவென்றுசொன்ன வசனங்களை நான் எப்படி யங்கீகரிப்பேன்? மரீசி முதலானவர்களும் தக்ஷர் முதலானவர்களும் மற்றுமுண்டாகிய பெயர்களும் அநந்தனை யாராதித்து, அவ் வநந்தனுடைய கிருபையினாலே தர்மார்த்த காமங்களிலே அவரவர் விரும்பியதைப் பெற்றார்கள்; தத்துவக் கியானிகளான மகாத்துமாக்கள் ஞான நிஷ்டையினாலே அந்த எம்பெருமானை ஆராதித்துச் சமுசார பந்தத்தி னின்றும் விடுபட்டவராய் மோக்ஷ மடைந்தார்கள்; சம்பந்துக்கும் ஐசுவரியத்தும் பெருமைக்கும் சந்தான லாபத்துக்கும் நல்ல காரியத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஒன்றாலேயே பெறத்தக்க காரணமெது வென்றால் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய ஆராதனமேயாம். இப்படி தருமார்த்த காமங்களும் மோக்ஷமும் எவனிடத்தினின்றும் பெறப்படுமோ அப்படிப்பட்ட அனந்தனாலேயும் என்ன என்னவென்கிறீர்களே; ஓ பிராமணர்களே! இதென்ன நியாயம்! இன்னமும் நான் பல பல வார்த்தை சொல்வதில் பிரயோசனமென்ன? நீங்களெனக்கு ஆசாரியர்கள். ஆனதினாலே சங்கையில்லாமல் பொல்லாதாகிலும் நல்லதாகிலும் யதேச்சையாகச் சொல்லுங்கள். எனக்கு அதனாலே விசேஷமுண்டாகமாட்டாது. இந்த அற்பமான விவேகந்தான் இருக்கும். இனி என் அபிப்பிராயத்தை விரிவாய்ச் சொல்லியென்ன? முடிவான சித்தாந்தஞ் சொல்லுகிறேன். அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனே கர்த்தாவும், வளர்க்கிறவனும், சங்கரிக்கிறவனும், லோகநாதனும், சகலத்தின் இருதயத்திலிருப்பவனும், சகலத்தையும் அனுபவிக்கிறவனும், அனுபவிக்கப் படுகிறவனுமேயல்லாமல் வேறொருவனு மன்று. இப்படி நான் பாலியத்தினாலே உங்களிடத்தில் சொன்னதைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரகலாதர் சொன்னதைக் கேட்டு, அசுர புரோகிதர்கள் அவரைப் பார்த்து "பாலகனே! இனிமேல் நீ இப்படி சத்துருபக்ஷ ஸ்தோத்திரமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல மாட்டா யென்று நினைத்து மகா அக்கினி மத்தியிலே தகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த உன்னைப் புறத்தே இழுக்கச் செய்தோம். மூடனாகையாலே அதை நீ அறியாமல் மறுபடியுமிப்படி பேசுகின்றாய். இனி நீ மூடத்தனமான இப்படிப்பட்ட பிடிவாதத்தை விடாம லிருப்பையேயானால் கிருத்தியையை யுண்டாக்கி, க்ஷணமாத்திரத்திலே உன்னை நாசம் பண்ணுகிறோம்" என்றதற்கு பிரகலாதாழ்வான் சொல்லுகின்றார்.

ஓ பிராமணர்களே! ஒருவனாலே யொருவன் ரட்சிக்கப் படுகிறதுமில்லை. சங்கரிக்கப் படுகிறதுமில்லை. அவனவன் தன் தன் சதா சாரத்தி

ஞலே தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகின்ருன். துராசாரத்தினுலே நாசப்படுத்திக் கொள்ளுகின்ருன். நற் கருமத்தினுலே சகல பலங்களும் சற்கதியுமுண்டாகின்றன. ஆனதினுலே சர்வப் பிரயத்தனத்தினுலேயும், சற்கருமமே செய்யவேண்டும்" என்று உரைத்ததைக் கேட்டு தயித்தியப் புரோகிதர்கள் கோபாவேச மடைந்து, சுவாலாமாலைகளாலே மிகவும் பயங்கரமான முகத்துடனே காணப்பட்ட ஒரு கிருத்தியையை யுண்டாக்கிப், பிரலாகதர் மேலே ஏவினுர்கள். அது பூமி நடுங்கும்படி பாதங்களை யெடுத்து வைத்துக் கொண்டு ரவுத்திராகாரமாக வந்து, சூலத்தினுலே அந்தப் பாலகனுடைய வக்ஷஸ்தலத்திலே குத்திற்று, அந்தச் சூலம் அவருடைய மார்பிலே பட்ட மாத்திரத்திலே ஒடிந்து தரையில் விழுந்து பொடிப் பொடியாய்ப் போயிற்று. மயித்திரேயரே! பகவானும் ஜகதீசுவரனுமான ஸ்ரீ ஹரி எங்கே பிரியாமலிருப்பனே, அங்கே வச்சிராயுதமானுலும் பொடியாய்ப் போமென்ருல், சூலத்தின் கதையைக் கேட்க வேண்டுமோ? இந்தப்படி கிருத்தியைவந்து ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாதே திரும்பிப்போய்க் குற்றமில்லாத விடத்திலே தன்னை யேவின பாபகர்மரான புரோகிதர் மேலே விழுந்து தகிக்க ஆரம்பித்தது. அதினுலே தகிக்கப்பட்டுத் தவிக்கிற உபாத்தியாயர்களைப் பார்த்து, பிரகலாதாழ்வான் மகா தயை யுடையவராகி, அவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு "ஸ்ரீ கிருஷ்ண! ஸ்ரீ அநந்த! இவர்களை ரக்ஷி" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர்கள் கிட்ட ஓடி, சுவாமியைப் பிரார்த்தித்தருளினுர்.

"ஓ சர்வவியாபகனே! ஜகத்ரூபனே! ஜகத் கர்த்தாவே! ஜனுர்த்தனனே! கடினமான மந்திராக்கினியினுலே தகிக்கப்படுகிற இந்தப் பூசுரர்களை ரக்ஷித்தருளவேண்டும். சர்வபூதங்க ளிடத்திலேயும் ஜகத்குருவான ஸ்ரீவிஷ்ணுவே வியாபித் திருக்கிருனென்பது சத்தியமானுல் இந்தப் புரோகிதர்கள் பிழைக்கக்கடவர்கள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவே யாரிடத்திலும் பிரியாம லிருக்கிறவனென்று நினைத்து சத்துருபக்ஷத்திலேயும் துவேஷ மில்லாம லிருப்பேனுனல் இந்தப் பிராமணர்கள் பிழைக்கவேண்டும். நான் என்னைச் சங்கரிக்க வந்த தயித்தியரிடத்திலேயும், விஷமிட்ட சுயம்பாகிய ளிடத்திலேயும், அக்கினி கொளுத்தின தானவர்களிடத்திலேயும், தந்தங்களாலே பிடித்துக் குத்தின திக்கஜங்களிடத்திலேயும், விஷங் கக்கிக்கொண்டு கடித்த சர்ப்பங்களிடத்திலேயும், சிநேகிதரிடத்திலேயும், சமமான புத்தியுடையவனுகவே யிருந்து எங்கும் ஒரு தீங்கும் நினையாமலிருந்தேனுனல், அந்தச் சத்தியத்தினுலே இந்த அசுர புரோகிதர்கள் பிழைத்துச் சுகமாக யிருக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து அனுக்கிரகித்தார். அதனுலே அந்தப் பூசுரர்கள் வேதனையொழிந்து சந்தோஷத்தை யடைந்து, வணக்கமாய் நிற்கிற பிரகலாதாழ்வானைப் பார்த்து, குழந்தாய்! நீ தீர்க்காயுசும் எதிரில்லாத வீரிய பல பராக்கிரமங்களும் புத்திர பவுத்திர தனுதி ஐசுவரியங்களும் பெற்றுச் சுகமா யிருக்கக்கடவை" என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்து, இரணியகசிபுவினிடம் போய் அந்தச் சமாசாரத்தை ஸவிஸ்தாரமாகச் சொன்னுர்கள்.

பதினேட்டா மத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பாதம் அத்தியாயம்

பிரகலாதர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது

பராசரமுனிவர் மேல் நடந்ததை அருளிச்செய்கின்றார். அப்பால் இரணிய கசிபு, தம் புரோகிதர் உண்டாக்கின கிருத்தியை வீணாய்ப்போனதைக் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து, புத்திரனை யழைப்பித்துக் கேட்கின்றான்; அடா பிரகலாதா! உன் பிரபாவம் அதி யற்புதமா யிருக்கின்றது. இதற்குக் காரண மென்ன? இது உனக்கு மந்திரத்தினாலே யுண்டானதா? இயற்கையா யுள்ளதா? தெரியச்சொல்" என, பிரகலாதாழ்வான் தகப்பன் பாதங்களிலே தண்டமிட்டுச் சொல்லுகின்றார்:—

"ஐயா! எனக்கு இந்தப் பிரபாவம் மந்திர தந்திராதிகளாலே உண்டானது மன்று. சுபாவமானது மன்று. எவனெவன் இருதயத்திலே ஸ்ரீ மகா விஷ்ணு ஸ்திரமாகப் பிரகாசிப்பனோ, அவனுக்கெல்லா மிப்படிப்பட்ட பிரபாவமுண்டு. யாவனொருவன் தனக்குக் கேட்டை நினையாதது போலே பிறருக்கும் கேட்டை நினையாம லிருப்பானோ அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பாபத்தின் காரணமாகிய துரோக மில்லாமையாலே காரியமாகிய பாவம் உண்டாவதில்லை. எவன் மனோவாக்குக் காயங்களினாலே பூதத்துரோகம் (அதாவது பிறருக்குத் துன்பஞ் செய்கிறானோ) அவனுக்கு அந்தத் துரோக சிந்தையாகிற விதையினின்றும் விசேஷமான துன்ப முண்டாகின்றது. ஆனதினாலே நான் ஸ்ரீகேசவன் சர்வ பூதங்களிலும் வியாபித்திருக்கின்றானென்று தன்னிலே நினைத்து, மனோவாக்குக் காயங்களினாலே யாருக்கும் துரோகஞ் செய்யாமலிருக்கின்றேன். இவ்வண்ணம் நல்ல சிந்தையுள்ளவனை எனக்கு ஆத்தியாத்மிகம் ஆதிதெய்விகம் ஆதிபவுதிகம் என்கிற மூன்றுவித துக்கமும் ஏனுண்டாகும். ஆனபடியினாலே விவேக முள்ளவர்கள் ஸ்ரீஹரியே சர்வாத்துமகனா யிருக்கின்றானென்று நினைத்துச் சகலபூதங்களிடத்திலேயும் சர்வதேச சர்வகாலங்களிலேயும் இடைவிடாமல் அன்பு செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லக் கேட்டு இரணியகசிபு, குரோதாவேசத்தினாலே மனதி லிருளடைந்து, அங்கிருந்த அசுர கிங்கரர்களைப் பார்த்து, "நூறுயோசனை யுன்னதமான இந்த வுப்பரிகையின் மேலிருந்து இந்தத் துராத்துமாவைக் கீழே தள்ளுங்கள். இவன் அந்த மலையின்மேல் விழுந்து உடம்பெல்லாம் சின்னா பின்னமாய்ச் சிதைந்துபோகட்டும்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அந்தக் கிங்கரர்களும் அந்த மகாத்துமாவை அப்படியே கீழே விழத் தள்ளினார்கள். அவர் இருதய கமலத்திலே புண்டரீகாக்ஷனை நினைத்துக்கொண் டிருந்ததனாலே, பூமிதேவி சர்வபூத ரட்சகனான கேசவனுக்குப் பரம பத்தரான அவரைத் தன் கைகளாலே ஏந்திக்கொண்டாள்.

இப்படி விழுந்தும் அங்கத்தில் கிஞ்சித்துஞ் சேதமில்லாமல் சொஸ்தமாய் எழுந்திருந்து வந்த மகனைப் பார்த்து, அவ் விரணியன் மனம் பொறாமல் மகா மாயாவியான சம்பராசுரனைக் கூவி, "அசுரோத்தமனே! துர்மார்க்கனான இந்தப் பையனைச் சாகும்படி நான் எத்தனை யுபாயம் பண்ணினாலும்,

இவன் சாகாமலே யிருக்கின்றான். ஆகையாலே சகல மாயா விசாரதனான உன் மாயா பலத்தினாலே இந்தத் துராத்துமாவைச் சங்கரிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்தச் சம்பரன் சொல்லுகின்றான், "தயித்தியேந்திரனே! என் மாயா பலத்தைப் பாரும், சஹஸ்ரகோடி மாயைகளைச் செய்து பிரகலாதனைச் சங்கரிக்கின்றேன்" என்று சொல்லித் துர்புத்தியான சம்பராசுரன் சர்வபூதங்களுக்கும் இதசிந்தை செய்கிற பிரகலாதர் மேலே வெகு விதங்களான மாயைகளைப் பிரயோகித்தான். அவரோ சமாகித சித்தராகி அந்தச் சம்பரனிடத்திலும் துவேஷ மில்லாமல் ஸ்ரீ மதுசூதனனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அத்தருணத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய நியமனத்தினாலே அநேக சஹஸ்ர சுவாலைகளோடு கூடின திருவாழியாழ்வான் அவரை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு அதிவேகமாய் அங்கே யெழுந்தருளி சம்பரன்செய்த மாயைகளை யெல்லாம் தகித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டார்.

பின்பு, தயித்தியேந்திரன் சம்சோஷகனென்று சொல்லப்பட்ட வாயுவைப் பார்த்து, "சீக்கிரமாக இந்தத் துஷ்டனை நாசஞ் செய்துவிடு" என்று அனுப்பினான். அவனும், அதிக சீதளமும் அதிக வுக்கிரமு முள்ளவனாகிச் சகிக்கக்கூடாத விதமாய், அதிசீக்கிரமாகப் பிரகலாதருடைய திருமேனிக்குள்ளே பிரவேசித்தான். பிரகலாதர் அதை யறிந்து, இருதயத்திலே மகாத்துமாவான தரணீதரனைத் தரித்துக்கொண் டிருந்தபடியினாலே, இருதயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ மதுசூதனன் அந்தச் சம்சோஷகனை விழுங்கி ஒரு க்ஷண மாத்திரத்திலே நாசஞ் செய்தருளினான். இதைக் கண்டு இரணியனும் பிரமித்துச் சும்மா விருந்தான். இந்தப்படி சம்பரனாலேவப்பட்ட மாயைகளும் சம்சோஷக வாயுவும் க்ஷீணமானதை யறிந்து மகா புத்தியான பிரகலாதர் மறுபடியும் குரு கிருகத்துக்குப் போய் படித்துக்கொண் டிருந்தார்.

அப்பால் ஆசாரியர் பிரகலாதாழ்வானுக்குத் தினந்தினமும் சுக்கிர புரோக்த்தமான நீதி சாஸ்திரத்திலே ராச்சிய பலப்பிரதங்களான நீதிகளை யெல்லாம் நன்றா யுபதேசித்து வந்து, சிலகால மானபின்பு அவர் நீதி சாஸ்திர விசாரதராய்த் தங்களுபதேசத்துக்குப் பணிந்திருக்கிறாரென்று நினைத்து, அவரை இரணியகசிபுவி னிடத்தில் இட்டுக் கொண்டுபோய் "தயித்தியேசுவரனே! உம்முடைய புத்திரன் சுக்கிராசாரியர் செய்திருக்கிற நீதி சாஸ்திரத்தை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டு, சகல விவகாரங்களிலேயும் சமர்த்தனானான்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அவன் பிரகலாதரை வினவுகிறான், "புத்திரனே! அரசன் மித்திரர்க ளிடத்திலேயும், சத்துருவர்க்கத்திலேயும், மத்தியஸ்த ரிடத்திலேயும், விருத்தி, சாமியம், க்ஷயம் என்பவை நேரிடுங் காலங்களில் எப்படி யிருக்கவேண்டும்? புத்தி சகாயரான மந்திரிக ளிடத்திலேயும், காரிய சகாயர்களான அமாத்தியரிடத்திலேயும், பாகியரென்று சொல்லப்படுகிற வரிவாங்கிச் சேர்க்கு மதிகாரி முதலானா ரிடத்திலேயும், ஆப்பியந்தரரென்று சொல்லப்படுகிற அந்தப்புரத் ததிகாரி முதலானா ரிடத்திலேயும், சாரர்களிடத்திலேயும், புரஜனங்களிடத்திலேயும், தன் கையினாலே ஜயிக்கப்பட்டுத் தன்னிடத்தில் சேவகஞ்

செய்துகொண்டிருக்கிற சத்துருக்களிடத்திலேயும், மற்றச் சனங்களிடத்திலேயும் ராஜா எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும்? சந்தி விக்கிரகம் முதலானவைகளிலே எங்கே எதை யெதைச் செய்யவேண்டும்? தனக்குள்ளிருந்து மர்மங்களையறிந்து பின்பு பிறராலே பேதப்படுத்திக் கொண்டு போகவுடன்பட்டிருக்கிற தன் ஜனங்களைப் பேதியாதபடிக்கு நிலைநிறுத்துகிற உபாயமென்ன? சயில துர்க்கம் வன துர்க்கம் ஜலதுர்க்கம் முதலான துர்க்கங்களைச் சாதிக்கிற விதமென்ன? அசாத்தியர்களாய் ஆரணியத்திலே வாசஞ் செய்து கொண்டிருக்கிற மிலேச்ச புளிந்தாதிகளை வசப்படுத்துகிற வுபாயமெது? திருடர் முதலான துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கிற விதமேது? இவைகளையும், சமாதான பேதாதி யுபாயங்களை யெப்படி நடத்தவேண்டுமோ அதையும், நீ நீதிசாஸ்திரத்திலே கற்றிருக்கிறபடி சொல்லவேண்டும். உன் மனதிலிருக்கிற அபிப்பிராயத்தை யறிய விரும்புகின்றேன்" என்றதற்கு, விநயபூஷணரான பிரகலாதாழ்வான் தகப்பன் பாதத்திலே தண்டமிட்டு, அஞ்சலி பண்ணிக் கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினர்.

"என் பிதாவே! ஆசாரியர் சகல நீதி சாஸ்திரங்களு முபதேசித்தார். நானும் படித்தேன். ஆனலு மிவை யெல்லாம் அசாரமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மித்திராதிகளை வசப்படுத்துவதற்குச் சாம தான பேத தண்டங்கள் என்கிற நான்கு உபாயங்களைச் செய்யும்படி நீதிசாஸ்திரத்திலே சொல்லியிருக்கின்றது. ஐயா! கோபியாதேயும். ஜகத்திலே சத்துரு மித்திரன் என்பவர்களை நான் காணவில்லையானதினலே சாமதானதி யுபாயங்கள் வீணகின்றன. சாத்திய மில்லாத போது சாதனத்தினலே பிரயோசனமென்ன? சகல பூதங்களையுஞ் சரீரமாகக்கொண்டு ஜகத் ஸ்வரூபியாய் ஜகந்நாதனய் பரமாத்துமாவா யிருக்கிற ஸ்ரீ கோவிந்தன் எழுந்தருளியிருக்கையில் சத்துரு மித்திரன் என்கிற பேச்சுக்கு அவகாசமேது? அந்த விவரத்தைக் கேளும். ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் உம்மிடத்திலேயும் என்னிடத்திலேயும் மற்றுமுள்ள சகல ஜகத்திலேயும் பரிபூர்ணமா யெழுந்தருளி யிருக்கச் சத்துரு மித்திரன் என்கிற பேதம் எப்படி யுண்டாகும். ஆனதினலே இகலோக போக சாதனங்களாய் வீணன சொற்கள் விரிந்து அவித்தைக்கு உட்பட்டிருக்கின்ற தண்டநீதி சாஸ்திரங்களினலே யென்ன பயன்? ஐயனே! பந்தம் நீக்கும்படியான பிரம வித்தியாப்பியாசத்துக்கே எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். பாலகன் மின்மினிப் பூச்சியைப்பார்த்து அக்கினி யென்று பிரமித்தாற்போலே சிலர் அஞ்ஞானத்தினலே அவித்தையை வித்தையென்று நினைக்கின்றார்கள். எது சம்சார பந்தத்திற்குக் காரணமாகாதோ அப்படிப் பட்ட கருமமே கருமமாம். எது மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகுமோ அப்படிப்பட்ட வித்தையே வித்தையாம். மற்றக் கருமமெல்லாம் வீணன ஆயாசத்தை யுண்டாக்குமே யல்லது வேருகா. மற்ற வித்தைகளும் சிற்ப சாமர்த்திய மாத்திரமாய் நிற்குமே யல்லாமல் உபயோகமாக மாட்டா. ஆனதினலே நீதி சாஸ்திரத்தினல் வரும் ராச்சியாதி பலங்கள் துச்சமென்று நினைத்து உத்தமமான வொரு பொருளைச் சொல்லுகின்றேன், சாவதானமாகக் கேளும். உமக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். பூமியிலே ராச்சியா பேக்ஷை யில்லாதவனும் தன

பேக்ஷை யில்லாதவனும் உண்டோ? ஆனாலும் பூர்வ புண்ணிய வசத்தினாலே கிடைக்கத்தக்கதே கிடைக்குமல்லாமல் நினைத்தது கிடையாது. மகா பாக்கியவானான என் பிதாவே! ஜகத்திலே யாவரும் தமக்கு ஐசுவரிய முண்டாகவேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறார்கள், ஆனாலும் அது ஜன்மாந்தர பாக்கியவசத்தினாலே யல்லாமல் முயற்சியாலுண்டாகமாட்டாது. விவேக மில்லாதவர்களுக்கும் முயற்சி செய்யாதவர்களுக்கும், நீதிசாஸ்திரமறியாத பேருக்கும், அதிர்ஷ்ட வசத்தினாலே ராச்சியாதிகள் உண்டாகின்றன. ஆனதினாலே ஐசுவரியத்தை விரும்புகிறவர்களும் புண்ணியமே செய்ய முயற்சிப்படவேண்டும். மோக்ஷ சுகத்தையும் விரும்புவானாகில் எல்லாவற்றையும் சமமாக நினைக்கும்படியான ஞானத்தைக் குறித்து எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். தேவ மனுஷிய பசு பக்ஷி விருட்சாதி ரூபமான பிரபஞ்ச மெல்லாம் ஸ்ரீ அநந்தனுடைய ஸ்வரூபமா யிருக்கின்றன. ஆனால் அஞ்ஞானிகளுக்கு வேறு போலே காணப்படுகின்றன. ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் விசுவரூபதரனானதினாலே தாவர சங்க மாத்மகமான பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியா யிருக்கின்றானென்று நினைத்து, விவேகியானவன் சமஸ்த பூதங்களையும் ஆத்ம சமானமாகப் பாவித்திருக்க வேண்டும். இந்த ஞான மெவனுக்குண்டாயிருக்குமோ அவனிடத்திலே அனாதியாயும் ஷட்குணைசுவரிய சம்பன்னனாயு மிருக்கிற அந்தப் புருஷோத்தமன் பிரசன்னனாவான். அவன் பிரசன்னனானால் சமஸ்த கிலேசங்களும் விலகிப்போம்" என்று சொல்லக் கேட்டு, இரணியகசிபு சகிக்கமாட்டாமல் கோபாக்கினி தீபிதனாகிச் சிங்காதனத்திலிருந் தெழுந்திருந்து, குமாரனை மார்பி லுதைத்து, குரோத மெரிந்து சொலிக்கச் ஜகத்தைச் சங்கரிக்கின்றவனைப் போலே கையொடுகையை யறைந்துகொண்டு, பயங்கரமாகக் கிட்டவிருந்த அசுரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான் "ஓ விப்பிரசித்தி! ஓ ராகுவே! ஓ பலனே! இப்பையலை நாகபாசங்களினாலே கட்டிச் சமுத்திரத்திலே போடுங்கள். சாவகாசப்பட வேண்டாம். இல்லாதே போனால் சகல லோகங்களும் தயித்திய தானவ சமூகங்களும் மூடனான இந்தப் பாவியின் மார்க்கத்திலே நடந்து கெட்டுப்போம். இந்தத் துர்மார்க்கன் நா மெத்தனை விதத்திலே வேண்டாமென்றாலுந் தன்னுடைய துர்ப்புத்தியை விடாமல் மூர்க்கனாய் சத்துரு பக்ஷ ஸ்துதியே செய்கின்றான். துர்ச்சனங்களைச் சங்கரிக்கின்றதினாலே லோகோபகாரமே யல்லாது வேறில்லை. ஆகையால் இவனை நான் சொன்னபடிச் செய்யுங்கள்" என்று ஆக்கியாபித்தான். தயித்தியர்களும் அவனுக்கினையைச் சிரசிலே தரித்துச் சீக்கிரமாக அந்த மகானுபாவனை நாக பாசங்களினாலே கட்டிக் கடலிலே போட்டார்கள்.

அப்புறம் பிரகலாதர் அதில் வீழ்ந்து அசைய, அதினாலே சமுத்திரமும் உல்லோல கல்லோலமாய்க் கலங்கி வரைதப்பி ஜகமெல்லாம் வியாபித்தது. இப்படிச் சமுத்திரம் பொங்கிப் பூமியில் வியாபித்ததை இரணியன் கண்டு, தயித்தியர்களைப் பார்த்து "சமுத்திரத்திலே முழுகி யிருக்கிற இந்தத் துட்டன்மேலே நெருக்கமாகப் பர்வதங்களை யடுக்குங்கள். அக்கினியும் ஆயுதங்களும் உரகங்களும் மாருதமும் விஷமும் கிருத்தியையும் மாயை

களும் திக்கசங்களும் இவனைச் சங்கரிக்கமாட்டாதே போயின. மேலும் இவன் நூறுயோசனை யுன்னதமான மேடையிலிருந்து தள்ளப்பட்டு மலைமேல் விழுந்தும் மரணமடையாமற் போனான். துஷ்ட சித்தனான இந்தப் பையன் பிழைத்திருப்பதினாலே யாதொரு புருஷார்த்தமு மில்லை. ஆனதினாலே ஜலராசி மத்தியிலே மலைகளினாலே நாற் புறத்திலும் அமுக்கப்பட்டுக்கொண்டே வெகு சகஸ்ர வருஷகால மிருந்தானாகில் பிராணனை விடுவான்" என்று ஆக்கியாபித்தான். பின்பு தயித்திய தானவர்கள் அதியுன்னதங்களான பருவதங்களைக்கொண்டு வந்து பிரகலாதர்மேலே போட்டுச் சுற்றிலும் ஆயிரம் யோசனையளவாய் அடுக்கினார்கள். இப்படி பிரகலாதாழ்வான் சமுத்திர மத்தியிலே பருவதாக்கிராந்ததேகரா யிருந்துகொண்டு திருவாராதன சமயத்திலே ஏகாக்கிர சித்தராய் அச்சுதனைத் துதித்தருளினார்.

"ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனே! உனக்குத் தண்டம் இடுகின்றேன். புருஷோத்தமனே! உனக்குத் தண்ட மிடுகின்றேன். சர்வலோகஸ்வரூபனே! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். உக்கிரமான சக்கிராயுதமுடையவனே! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். பிரமண்ணியம் என்று சொல்லப்பட்ட தபசு வேதம் முதலானவைகளுக்குத் தேவனாயும், கோக்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் இதனாயும், ஜகத்துக்கெல்லாம் ரட்சகனாயும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்றும் கோவிந்தனென்றும் திருநாமமுடையவனாயும் இருக்கின்ற உனக்கு மேலுமேலுந் தண்டமிடுகின்றேன். பிரம ரூபமாகிச் ஜகங்களைச் சிருட்டித்துக்கொண்டும், தன் ஸ்வரூபமாகி ரட்சித்துக்கொண்டும், கல்ப்பாந்தத்திலே ருத்திரரூபமாகிச் சங்காரஞ் செய்துகொண்டும், திரிமூர்த்தியாகி விளங்குகிற வுனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். ஓ அச்சுதனே! தேவ அசுர கந்தர்வ கின்னர சித்த சாத்திய பன்னக யக்ஷ ராக்ஷச பிசாச மனுஷிய பசு பட்சி ஸ்தாவர பிபீலிகாதிகளும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசங்களும், சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களும், மனோ புத்தி சித்த அகங்காரங்களும், காலமும், அதினுடைய குணங்களும், இவைகளின் பரமார்த்தமான ஆத்துமாவும், இவையெல்லாம் (விசிஷ்டரூபத்தினாலே) நீயே. வித்தை அவித்தை, சத்தியம், அசத்தியம், பிரவிர்த்தி, நிவிர்த்தி, வேதோக்த சர்வ கர்மங்களும் நீயே. ஓ ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானே! சமஸ்த கர்ம போகத்தை அனுபவிக்கிறவனும், கர்ம சாதனங்களான திரவியங்களும், சர்வகர்ம பலன்களும் நீயே. ஓ மகாபிரபுவே! என்னிடத்திலேயும் இதரமானவ ரிடத்திலேயும் சேஷ பூதங்களான சகல லோகங்களிலேயும் நீ வியாபித்திருப்பது, உபாதான நிமித்தகாரண ரூபமான ஐசுவரியத்தையும் அநந்த ஞானசத்தியு முதலான கல்யாண குணங்களையும் நன்றாய்க் குறிப்பிக்கின்றது. பரமயோகிகள் உன்னைத் தியானஞ் செய்கிறார்கள். யாக சீலரும் உன்னைக் குறித்து யாகம் பண்ணுகின்றார்கள். நீயே பிதரு ரூபமுந் தேவரூபமுந் தரித்து ஹவ்ய கவ்யங்களைப் புசிக்கின்றாய். ஓ அச்சுதனே! மஹத் அகங்காரம் முதலான சூட்சுமங்களும், பிருதிவி முதலான பூதங்களும், அவைகளினிராநின்ற அதிசூட்சுமமான ஆத்தும தத்துவமுமாகிய இந்தச் சூட்சும பிரபஞ்சமெல்லாம் எங்கேயிருக்கிறதோ, எங்கிருந்து உண்டாகிறதோ, அது சொரூப குணங்களிலே பெருத்த

உன்னுடைய மகாரூபமா யிருக்கின்றது. சூக்ஷ்ம முதலான யாதொரு விசேஷணங்களு மில்லாதே, சிந்திக்க அரியதாய், யாதொரு ரூபமுண்டோ அது உன்னுடைய பரமாத்தும சொரூபம். இப்படிப்பட்ட புருஷோத்தமனை உனக்குத் தண்ட மிடுகின்றேன். சர்வாத்துமகனே! சகல பூதங்களிலேயும் சத்துவாதிகுணங்களைப் பற்றியதாய், உன்னுடைய யாதொரு பிராகிருத சக்தி யிருக்கிறதோ, ஜீவஸ்வரூபமான அந்தச் சத்தியை நமஸ்கரிக்கிறேன். எது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததோ, யாதொரு விசேஷத்தினாலும் விசேஷப்படுத்தக் கூடாததோ, ஞானிகளுடைய ஞானத்தினாலே நிரூபிக்கக்கூடியதோ, அப்படிப்பட்ட முக்த்தாத்தும ஸ்வரூபமாயிருக்கிற உன்னுடைய மேலான சத்திக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன் * எவனுக்கு வேறான தொன்றுமில்லையோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் வேறு யிருக்கிறானே, அப்படிப்பட்ட பகவானை ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். கர்மாதீனமான நாமரூபங்க ளில்லாமல், விலக்ஷணனாய் இருக்கிறதாகமாத்திரம் எவன் காணப்படுவனோ, அப்படிப்பட்ட மகாத்துமாவுக்கு நமஸ்காரம். அவனுக்கு நமஸ்காரம். அவனுக்கு நமஸ்காரம். சங்கர்ஷணாதி வியூக ரூபியானவனுக்கு நமஸ்காரம். தேவதைகளும் எவனுடைய பராத்பரமான ரூபத்தைக் காணமாட்டாமல் மச்ச கூர்மாதி அவதார ரூபங்களையே அர்ச்சனை செய்வார்களோ, அந்தப் பரமாத்துமாவுக்கு வந்தனம். எவன் ருத்திராதி சகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாகி சுபா சுபங்களைக் கண்டு கொண்டிருப்பனோ, அந்தச் சர்வசாட்சியும் பரமேசுவரனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்குத் தண்ட மிடுகின்றேன். காணப்படுகின்ற இந்தச் ஜகமெல்லாமெவனோடு பேதமில்லாம லிருக்கின்றதோ, அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றேன். சகலத்துக்கும் ஆதியான அந்த ஸ்ரீ ஹரி எனக்குப் பிரசன்னனாகக் கடவன். அட்சர மென்கிற பெயரை யுடையவனா யிருக்கிற எவனிடத்திலே பிரபஞ்சமெல்லாம் நூலில் வஸ்திரம் கலந்திருப்பது போலே கலந்தும், நூலில் மணிகள் கோக்கப்பட்டிருப்பதுபோலே கோக்கப் பட்டும், இருக்குமோ அந்தத் தியானகம்யனை அச்சுதன் என்னிடத்திலே பிரசன்ன னாகக் கடவன். † சர்வஸ்வாமியாய் சர்வசேஷியாயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவுக்குத் தண்ட மிடுகின்றேன். எவனிடத்திலே சகலமும் பிரளயகாலத்திலொடுங்குமோ, எவனிடத்திலிருந்து சகலமும் சிருட்டிகாலத்தில் உண்டாகுமோ, எவன் சகல சரீரகனும் சகலாதாரமாயும் இருக்கிறானே அந்த ஸ்வாமிக்குப் பலதரம் தண்டமிடுகின்றேன். ‡ ஸ்ரீ அநந்தன் எங்கும் ஆத்துமாவாய் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து ஞானானந்தமயனாய் நிறைந்திருக்கிற

* இங்கே ஸ்ரீமத் துவாதசாக்ஷர மகாமந்திரம் முன்பின்மாற்றி அனுசந்திக்கப் பட்டும், அதின் அர்த்தம் சூசிப்பிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன.

† இங்கே ஸ்ரீஷடாக்ஷர மந்திரம் நேராய் அனுசந்திக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

‡ சகலமும் எம்பெருமானுடைய விபூதியாய், அவனைப்பற்றியே நிற்பதும் இயல்வதுமாகிச், சற்றும் சுதந்தர மில்லாம லிருப்பதைப்பற்றி, எம்பெருமானே எல்லாமென்றும், அவனல்லது வேறொன்று மில்லையென்றும், அவனுக்குள்ளேயே சொருகித் தன்னையும் அனுசந்தித்தப்படி. இதுதான் விசிஷ்டாத்துவைதம்.

படியினாலே நானும் அவனாகவே யிருக்கின்றேன். ஆகையால் என்னிடத்தினின்றும் எல்லா முண்டாயிற்று. நானே எல்லாமா யிருக்கின்றேன். எப்போது மிருக்கின்ற என்னிடத்திலே எல்லாமிருக்கின்றன. நானே அவ்யயனும் நித்தியனும் வேறோராதாரமின்றித் தன்னிலேயே தானிருப்பவனுமிருக்கிற பரமாத்துவா யிருக்கின்றேன். நான் சிருட்டிக்குமுன் பிரமமென்னும் பெயரை யுடையவனா யிருந்தேன். அப்படியே பிரளய காலத்திலேயும் எல்லா முள்ளே யொடுங்கும்படியான பரமபுருஷனா யிருப்பேன்" என்று இப்படி பிரகலாதாழ்வான் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பத்தொன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

பிரகலாதருக்கு நரசிங்கன் பிரத்தியக்ஷம்

இந்தப்படி பிரகலாதர் சர்வகாரணனும் சர்வாத்மகனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவன் தம்மைச் சரீரமாகக் கொண்டவனாய், உள்ளும் புறமும் வியாபித்துப் பூர்ணமா யிருக்கின்றதினாலே, விஷ்ணுமயராகத் தம்மை நினைத்து விஷ்ணு வில்லாத வஸ்து வொன்றும் வேறே காணாமையாலே, திரிகுணாத்மகமாய் அனாதிப் பிரகிருதி வாசனா மலினமாய் மற்றக்காலத்திலே தோன்றுகிற ஆத்தும ஸ்வரூபத்தை மறந்தார். தாம் அவ்யயனும் நித்தியனுமான பரமாத்துமாவுக்குச் சரீரபூதராய், தன்மயரென்று நினைத்தார். இந்தப்படி யோகாப்பியாசப் பிரபாவத்தினாலே கிரமக்கிரமமாகச் சகல கர்மங்களினின்றும் விடுபட்டவராய் அத்தியந்த பரிசுத்தரான அவருடைய அந்தக்கரணத்திலே ஞானமயனும் அச்சுதனுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் பிரகாசித்தருளினான்.

அப்பால் யோகப்பிரபாவத்தினாலே பிரகலாதர் விஷ்ணுமய ரானதினாலே, அவருடைய அங்கத்திலே கட்டியிருந்த நாக பாசபந்தங்கள் கணமாத்திரத்திலே சின்னபின்னமாக அற்று விழுந்தன. பின்பு சமுத்திரமானது, மீன் ஆமை முதலே முதலான சீவ ஜந்துக்களெல்லாம் ஏங்கி நிற்கவும், அலைகள் ஒன்றின்மேலொன்று விரைவாய் பாய்ந்து கரைகளை முழுத்தவும், ஒரு பெருங் கலக்கத்தையுடைய, சயில கானன சமேதமான நிகில மகீமண்டலமும் நடுங்கிப்போயிற்று. அப்போது மகா புத்திசாலியான பிரகலாதாழ்வான், தயித்தியர் தம்மேலே போட்டிருந்த பருவதங்களையெல்லாம் விலக்கித் தள்ளிக்கொண்டு, சமுத்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு வெளியில் வந்து, ஆகாசாதிகளினாலே குறிப்பிக்கப் பட்ட லோகத்தைப் பார்த்து, லௌகிக திருஷ்டியினாலே தான் பிரகலாதனாமதேயன் இரணியகசிபு மகனென்று நாமசாதியாதி விசேஷண சமேதராக மறுபடியுந் தம்மை நினைத்தார். புத்திசாலியான அந்த அசுர சிகாமணி ஏகாக்கிர சித்தராகி, மனோவாக்குக்

காயங்களைச் சுவாதீன மாக்கிக்கொண்டு, வியாகுலத்தை விட்டு, அநாதி புருஷோத்தமனான அச்சுதனைத் திரும்பியுந் துதிசெய்தருளினார்.

"பரமார்த்தமான பிரயோஜனமானவனே! ஸ்தூல சூட்சும ரூபனே! வியத்தமாயும் அவியத்தமாயு மிருப்பவனே! * பஞ்சேந்திரியாதி கலைகளைக் கடந்தவனே! சகலேசுவரனே! நிரஞ்சனனே! குணங்களைத் தோற்றுவிற்பவனே! குணங்களுக் காதாரமானவனே! பிரா்கிருதகுண மில்லாதவனே! சகல சற்குணமுடையவனே! மூர்த்தமும் அமூர்த்தமு மானவனே! மகா மூர்த்தியான விசுவ ரூபமும், சூக்ஷ்ம மூர்த்தியான வியூகரூபமும், வெளிப்படையாய்த் தோன்றுகிற விபவ ரூபமும், அப்படித் தோன்றாத பரஸ்வரூபமு முடையவனே! சத்துரு சங்காராதி காலங்களில் குரூரமாயும் சுபாவத்தில் சாந்தமாயுமுள்ள ரூபமுடையவனே! ஞானமயனாயும் அஞ்ஞானமயனாயு மிருப்பவனே! உள்ளது மில்லதுமானவனே! நல்லதாயிருப்பவனே! எல்லாவற்றிற்கும் உண்மையையும் இன்மையையுங் கற்பிப்பவனே! நித்தியா நித்திய பிரபஞ்சாத்மகனே! பிரபஞ்சங்களுக்கு மேற்பட்டவனே! நிருமலர் ஆசிரியிக்கப் பெற்றவனே! அச்சுதனே! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். ஏகா! அநேகா! வாசுதேவா! ஆதிகாரணா! உனக்குத் தண்டமிடுகின்றேன். எவன் ஸ்தூல ரூபத்தினால் தோன்றுகின்றவனும், சூட்சும ரூபத்தினால் தோன்றாதவனுமாயிருக்கிறானோ, எவன் சகல பூதங்களையும் சரீரமாகக்கொண்டு எல்லாவற்றிலும் தான் விலக்ஷணமா யிருக்கின்றானோ, இந்த வுலகமெல்லாம் விஷம சிருட்டி காரணமாகாத எவனிடத்தினின்று முண்டாயிற்றோ, அந்தப் புருஷோத்தமனுக்குத் தண்டமிடுகின்றேன்" என்று பலவாய்த் தோத்திரஞ் செய்த பிரகலாதரிடத்திலே ஸ்ரீ ஹரிபகவான் பிரசன்னனாய்ப் பீதாம்பராதி திவ்ய லக்ஷணங்களோடு அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சேவை சாதித்தான். அப்போது அந்தப் பரம பாகவதர், பயபக்தியுடனே அந்த எம்பெருமானைச் சேவித்து, சந்தோஷாதிசயத்தினாலே உரை தடுமாற, "ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் தண்டமிடுகின்றேன்" என்றநேகந்தரஞ் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்வாமீ! சரணாகதி செய்தவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவனே! ஸ்ரீ கேசவனே! அடியேனிடத்திலே பிரசன்னனாகி, இந்தப்படி யெக்காலமும் பிரத்தியக்ஷமாகச் சேவைதந்து ரக்ஷித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது ஸ்ரீ பகவான் அவரை நோக்கி, "ஓ பிரகலாதனே! நீ இதர பலங்களை ஆசியாமல், இதரரையு மெண்ணாமல், என்னிடத்திலே பரமமான ஏகாந்த பக்தியைச் செய்தா யானபடியினாலே உனக்குப் பிரசன்னனானேன், இஷ்டமான வரங்களை வேண்டிக்கொள்" என்றருளிச் செய்ய, பிரகலாதாழ்வான் "ஸ்வாமீ! அச்சுதனே அடியேன் தேவ திரியக் மனுஷியாதி சன்மங்களிலே எந்த ஜன்ம மெடுத்தாலும் அந்த ஜன்மங்களி லெல்லாம் உன்னிடத்திலே இடையறாத பக்தி விசேஷ

* பொறிகள் ஐந்தும், புலன்கள் ஐந்தும், பூதங்கள் ஐந்தும், கலைகள் என்று சொல்லப்படும்.

முண்டாகவேண்டும். மேலும் விவேக மில்லாத ஜனங்களுக்கு நல்ல சந்தன வனிதாதி போக்கிய வஸ்துக்களிலே யெப்படிப்பட்ட பிரீதி யுண்டாகு மோ, அப்படிப்பட்ட பிரீதி விசேஷ மானது உன்னை ஸ்மரிக்கிற அடியே னுடைய மனதினின்றும் நீங்காம லிருக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த் திக்க, எம்பெருமான் பக்தசிகாமணி யைக் கடாக்ஷித்து, "பிரகலாதனே! முன்னமே யென்னிடத்திலே பிரியாத பக்தி விசேஷ முனக்குண்டா யிருக் கின்றது. இன்னமு மப்படியே அபி விர்த்தியாகும். அதிருக்கட்டும். இப் போது உனக்கு வேண்டிய வரங் கேள்" என்று அனுக்கிரகிக்க, பிரகலா தாழ்வான் பிரார்த்திக்கின்றார்.

"எம்பெருமானே! உன்னைத் துதிக் கா நின்ற அடியேனிடத்திலே மாச் சரியம் பாராட்டினதனாலே அசஹ்ய மான அபசாரம் பண்ணினவனானாலும் இரணியன் என் தகப்பன் என்பது பற்றிப் பாவமில்லாதவ னாகும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். அன்றியும் ஆயுதங்களினாலே அடிப்பித்தும், அன லிலே போடுவித்தும், சர்ப்பங்களா லே கடிப்பித்தும், போசனத்திலே விஷத்தை இடுவித்தும் நாக பாசங் களினாலே கட்டிச் சமுத்திரத்திலே போடு வித்தும், பர்வதங்களாலே துவைப்பித்தும், இவ்வாறு மற்றும் நானாவிதங்களான உபத்திரவங்களைச் செய்து, உன் பக்தனை அடியேனைச் சங்கரிக்கப் பார்த்த என் தகப்பனுக் குச் சம்பவித்திருக்கின்ற அளவில்லாத மகா பாபங்கள் உன் கடாட்சத்தி னாலே நாசமாகவேண்டும். இதுதான் அடியேனுக்கு வேண்டிய வரம்" என் றதற்கு, மதுசூதனன் அவரைப் பார்த்து "பிரகலாதனே! என் னனுக்கிர கத்தினாலே நீ கேட்டபடியாகும். சந் தேகமில்லை. இன்னமும் நான் உன க்கு வேண்டிய வரங்கொடுக்கின் றேன் கேள்" என்றருளிச்செய்ய, பிர கலாதர் சொல்லுகின்றார், "புருஷோத் தமனே! உன்னுடைய திருவடித் தாம ரைகளில் பிரியாத பக்தி யுண்டாகும் படி அனுக்கிரகித்ததினாலே அடியேன் கிருதார்த்தனானேன். சகல ஜகத் காரணபூதனான உன்னிடத்திலே எவ னுக்கு அசஞ்சலமான பக்தி விசேஷ முண்டாகுமோ, அவனுக்குச் சர் வோத்தமமான மோட்சமென்பது கையிலிருக்குமன்றோ. அப்படியிருக்க, அவனுக்கு தர்மார்த்த காமங்களாலே ஆகவேண்டுவதென்ன" என்று விண் ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு, ஸ்ரீ பக வான் அந்த அசுரோத்தமனைப் பார் த்து, "குழந்தாய்! உன்னிதய மென்னி டத்திலே பக்தியோடுகூடி எப்படி அசஞ்சலமா யிருக்கின்றதோ, அப் படியே என்னனுக்கிரகத்தினாலே பரம மான மோட்சானந்தத்தையும் பெறு வாய்" என்று அருளிச்செய்து, அவர் பார்த்துக்கொண்டே யிருக்க அந்தர்த் தானமா யெழுந்தருளினர்.

பிரகலாதாழ்வான் திரும்பியும் நக ரத்துக்கு வந்து தகப்பனுடைய பாதங் களிலே தண்டமிட்டு நின்றார். அப் போது தகப்பனை இரணியன் புத் திரன் திறத்தில் தான்செய்ததற்காகப் பச்சாத்தாப மடைந்து, கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு, உச்சிமோந்து கண் களில் நீர் ததும்பிநிற்க "அடா குழந் தாய்! பிழைத்து வந்தாயா"? என்று அதி பிரீதியோடு லாலனை செய்தான். கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! பரம தார்மிகரான பிரகலாதரும், தகப்பனுக் கும் ஆசாரியருக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டு, சுகமாயிருந்தார்.

அப்பால் சிறிதுகாலத்துக்குப் பிறகு இரணியகசிபுவானவன் முன்பு நேர்ந்திருக்கின்ற பிரம்ம சாபவசத்தினலே, பகவானிடத்தில் துவேஷம் முற்றி மறுபடியும் மகனைக்கொல்ல யத்தனித்தபோது, ஸ்ரீ ஹரிபகவான் நரசிம்ஹ ரூபியாய் அவ்வரக்கன் சுட்டிக்காட்டிய ஒரு ஸ்தம்பத்தினின்றுந் தோன்றி அவ்வசுரராஜனைச் சங்கரித்தருளினர்.

பின்பு பரமபாகவதரான பிரகலாதர் தயித்திய ராச்சியத்தில் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று, அந்த ராச்சியபோகத்தினலே பிராரப்த கர்மங்களைக் கழித்து, புத்திர பௌத்திராதிகளையும் பெற்று, பிராரப்த கர்மானுபவமாகிற அதிகாரங் கழிந்தவுடனே இரண்டையும் விட்டு, பகவத்தியான யோகத்தினலே பரமமான மோட்சத்தை யடைந்தார்.

மயித்திரேயரே! பரம பக்தாக்கிரகண்ணியரான பிரகலாதருடைய மகிமையைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னேன். எவன் மகாத்துமாவான பிரகலாதருடைய சரித்திரத்தை சமாகிதசித்தனகிக் கேட்பானே அவனுக்கு அப்போதே சகல பாபங்களுந் தீர்ந்துபோம். பிரகலாதருடைய சரித்திரத்தைப் படிக்கிறவர்களுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் அகோராத்திர கிருதங்களான பாபங்களெல்லாம் நீங்குவதற்குச் சந்தேகமில்லை. எவன் இந்தச்சரித்திரம் படிக்கிறனே அவன் பவுர்ணமாசையிலேயும் அமாவாசையிலேயும் துவாதசியிலேயும் அஷ்டமியிலேயும் திவ்யக்ஷேத்திரத்திலே சூரியகிரகண புண்ணியகாலத்தில் சுவர்ணசிருங்க முதலானவைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட * உபயதோமுகியான பசுக்களைச் சற்பாத்திரத்திலே பூரணமான தக்ஷிணைகளோடு தானஞ்செய்த பலனை அடைவான். எவன் பக்திபூர்வகமாக பிரகலாதாழ்வானுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்கிறனே அவனை ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரகலாதரை ரட்சித்தாற்போல சகல ஆபத்தையும் விலக்கிச் சர்வகாலமும் ரக்ஷித்தருளுவன்.

இருபதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

தனுமுதலானவர்களுடைய சந்ததிக்கிரமம்

கேளும் மயித்திரேயரே! இப்படி மகாப்பிரபாவ சம்பன்னரான பிரகலாதருக்குச் சிபி பாஷ்கலன் விரோசனன் என்கிற மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். விரோசனனுக்கு பலி சக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். பலிக்கு பாணசுரன் முதலான நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இது இருக்கட்டும். இரணியாட்சனுக்குச் சர்ச்சரன் சகுனி பூதசந்தாபனன் மகாநாபன் மகாபாகு கால நாபன் என்கிற பிள்ளைகளறுவர் பிறந்தனர்.

இப்படி திதிவமிசக் கிரமம் சொன்னேன். இனிக் காசிபருக்குப் பாரியையான தனு முதலான பெண்க

* உபயதோமுகி என்பது இருபுறத்திலும் முகத்தையுடையது என்றல், கன்றையீன்றுகொண்டே யிருக்கையில் இருக்கும் விதம்.

ளுடைய வமிசங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். தனு வென்பவளுக்கு துவிமூர்த்தா சம்பரன் அயோமுகன் சங்குசிரன் கபிலன் சங்கரன் ஏகவக்திரன் தாரகன் சொர்ப்பாநு விருஷபர்வா புலோமன் விப்பிரசித்தி முதலாக மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். அவர்களிலே சொர்ப்பானுவுக்குப் பிரபை யென்பவளும், விருஷபர்வாவுக்கு சர்மிஷ்டை யென்கிறவளும், வைசுவாநரனுக்கு உபதாநவி அயசிரை புலோமை காலகை என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு கன்னிகைகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் புலோமை காலகை என்கிற மகானுபாவைகளான கன்னிகைகள் மரீசிக்குப் பாரியைகளாய், பவுலோமர் என்றும் காலகேயர் என்றும் பிரசித்தரான அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். இரணியகசிபுவுக்குச் சகோதரியான சிம்ஹிகை, விப்பிரசித்திக்குப் பாரியையாகி, திரியமிசன் சல்லியன் நபன் வாதாபி இல்வலன் நமுசிகசிருமன் அந்தகன் நரகன் காலநாபன் ராகு என்று சொல்லப்பட்ட மகாசத்தியுள்ள பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். இப்படி தனுவென்பவள் வமிசத்தை விருத்தியாக்கினவர்களாய், மகாபல பராக்கிரம முடையவர்களாயுள்ள அசுரர் அநேகர் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்குச் சதசஹஸ்ர சங்கைகளாகப் புத்திர பவுத்திர சந்தானங்களுமுண்டாயின. மேலும் முன்பு நான் சொல்லியபடி ஆத்துமக்கியானவானை பிரகலாதாழ்வான் வமிசத்திலே நிவாதகவசர் என்கிற தயித்தியர் தோன்றினர். தாம்பரை யென்பவளுக்குக் காசிபரிடத்தினின்றும் சுகி சேனி பாசி சுக்கிரீவை கிருத்திரி சுசி என்கிற ஆறுபெண்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சுகிக்குக் கோட்டான்களுங் காக்கைகளும் பிறந்தன. சேனி யென்கிறவளுக்குப் பருந்துகளும் பாசிக்குச் செம்போத்துகளும், கிரித்திரிக்குக் கழுகுகளும், சுசிக்குத் தண்ணீர்ப் பறவைகளும், சுக்கிரீவைக்கு அசுவங்களும் ஒட்டகங்களும் கழுதைகளும் பிறந்தன. இது தாம்பிரையின் வமிச விவரம். இனி விநதைக்குக் கருடன் அருணன் என்று இரண்டு புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவர்களில் கருடன் சர்ப்பங்களைப் புசிக்கிறவனாய்க் கடூரமான ரூபமுள்ளவனாய்ப் பட்சி குலத்துக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனுமாய் ஜகத்திலே கீர்த்திபெற்றிருந்தான். சுரசை யென்கிறவளுக்கு மகாப் பிரகாசமுள்ளவைகளும் அநேக சிரசுள்ளவைகளும் மகாசத்தி யுடையவைகளும் ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக்க வல்லவைகளும் மகாப்பிரபாவ முள்ளவைகளுமான சர்ப்பங்களாயிரம் பிறந்தன. கத்துருவுக்கும் பலமுந் தேஜசுமுண்டானவையாய் அநேக பணமண்டல மண்டிதங்களாயுள்ள அநேக நாகங்கள் உண்டாயின. அவை கருடனுக்கு வசப்பட்டிருந்தன. இந்த நாகர்களிலே சேஷன் வாசுகி தக்ஷகன் சங்கன் சுவேகன் மகாபத்மன் கம்பளன் அசுவதரன் ஏலாபுத்திரன் கார்க்கோடகன் தனஞ்சயன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள், இவர்களும் மற்று மநேகரும் விஷச்சுவாலா பயங்கரங்களாயும் தீக்ஷண தந்தங்களாயுமுள்ள முகங்களோடு கூடியிருப்பார்கள். குரோதவசை யென்கிறவளுக்குப் பதினாயிரம் பேர்வரையில் ராக்ஷசரும் சர்ப்பங்களும், நிலத்திலு நீரிலுஞ் சஞ்சரிக்கிற பக்ஷிகளும் பிறந்து, குரோதவசகணமென்று பேர் பெற்றார்கள். அவர்களெல்லாம் மிகவும் குரூரமான பற்களுள்ளவர்களும்

பயங்கரமானவர்களும் மாமிசபோசனஞ் செய்பவர்களுமா யிருந்தார்கள். சுரபி யென்கிறவளுக்கு மாடுகளும் எருமைகளும் பிறந்தன. இரையென்பவளுக்கு விருட்சங்களும் கொடிகளும் புல்லுகளு முண்டாயின. கஷையென்கிறவளுக்கு யட்சராட்சதர்களும், மனுவென்கிறவளுக்கு அப்சரசுகளும் அரிஷ்டை யென்கிறவளுக்கு மகா பலவான்களான கந்திருவர்களும் ஜனித்தார்கள். இவ்விதமாய் தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமான காசிபருடைய சந்தானங்களை யெல்லாம் விசதமாகச் சொன்னேன். அவர்களுடைய புத்திர பவுத்திராதி சந்ததிகளோ, அசங்கைகளாக ஜகத்துள்ளே விளங்கி யிருந்தன. மயித்திரேயரே! இது சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்திலே நடந்த சிருஷ்டியின்விதம். இனி வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே வருணன் மகா வைபவமான யாகம் செய்து கொண்டிருக்க, அதில் சதுர்முகன் ஹோதாவாகி அதை நிர்வகித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரசா சிருஷ்டி செய்த விதத்தை விவரிக்கின்றேன் கேளும். தேவ ரிஷி கந்தர்வ பன்னகாதிகளுக்குப் பிதாமகனை சதுர்முகன் நூதனசிருஷ்டி செய்யக்காலம் பெறுமல், பூர்வம் சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்திலே தன் சங்கல்பத்தினலே யுண்டான சத்தரிஷிகளைப் பார்த்து, "வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே நீங்களே பிரசைகளைச் சிருஷ்டியுங்கள்" என்று நியமித்தார். அவர்களும் அப்படியே செய்தார்கள். அதப்படி யிருக்கட்டும். தேவதைகளினலே தயித்தியராகிய அசுரரெல்லாம் விநாசமாய்ப் போனதனலே திதியென்கிறவள் புத்திரசோக மடைந்து, அநேககாலம் பர்த்தாவான காசிபரை ஆராதித்து வந்தாள். அந்தக்காசிபர் சந்துஷ்டியடைந்தவராகித் திதியை நோக்கி, பெண்ணே! அபீஷ்டமான வரத்தைக் கேள்" என்று சொல்ல, அந்தத் திதியானவள் தனக்கு அதிபராக்கிரமசம்பன்னனய் இந்திரனைச் சங்கரிக்கத் தக்கவனை ஒரு புத்திரன் உண்டாக வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாள். அந்த முனீந்திரர் அவளைப்பார்த்து, "என் பிரிய பத்தினியே! உனக்கு மஹேந்திரனைச் சங்கரிக்குஞ் சாமர்த்தியமுள்ளவனை மகன் வேண்டுமானல், நூறு வருஷம் சமசித்தத்துடனே சுசியாய்க் கர்ப்பத்தைத் தரித்திரு அதனல் உன் இஷ்டப்படி புத்திரன் உண்டாகும்" என்று சொல்லி அவளோடு சேர்ந்தார். அவளும் அதனலே கர்ப்பந்தரித்து, நித்தியமும் சுசியாய் விரதத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண் டிருந்தாள். இப்படியிருக்க, இந்திரன் இச்செய்தி யறிந்து சமீபத்திலே வந்து, விநயத்தோடு சிசுருஷை செய்துகொண்டு, கர்ப்பத்தைச் சேதம்பண்ணச் சமயம் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான். இருக்கையில் சிலநாள் குறைய நூறுவருஷமாகுங்காலத்தில், ஒருநாள் திதிதேவி பாதசுத்தி செய்யாமல் வந்து படுக்கையிற் படுத்து நித்திரை செய்தாள். அப்போது பாகசாதனன் அவள் அசுசியா யிருப்பதறிந்து, வச்சிராயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, சூட்சுமரூபமாக அவள் வயிற்றிலே பிரவேசித்து, அந்தக் கர்ப்பத்தை ஏழு துண்டாகத் துண்டித்தான். அப்போது அந்தச் சிசு மகாநாதமாக ரோதனஞ்செய்ய, இந்திரன் "ரோதனஞ்செய்யவேண்டாம்" என்று அநேகந்தரஞ் சொல்லி, இன்னுங் கோபமாருமல் அந்த ஏழு கண்டங்களையும் மறுபடியும் எவ்வேழாகக் கண்டித்தான். அப்பால் அந்த நாற்பத்தொன்

பது துண்டங்களுக்கும் "(மாரோதீ:) ரோதனஞ் செய்யாதே" என்று சொன்ன காரணத்தினலே மருத்துக்க ளென்கிற நாமதேய முண்டாயிற்று. பின்பு அந்த மருத்துக்கள் விவேக சத்துவ சம்பன்னராய் இந்திரனுக்குச் சகாயமாகத் தேவதைகளா யிருந்தார்கள்.

இருபத்தோராமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

தேவதாதிகாரமும் பகவத்வைபவமும்

பராசர மகாரிஷி அருளிச்செய்கின்றார்:—கேளும் மயித்திரேயரே! பூர்வ காலத்திலே பிருதுமகாராசா மகாரிஷிகளாலே ராச்சியாபிஷேகஞ் செய்யப் பெற்றபோது, பிரம்மா, சந்திரனைக் கிரக நட்சத்திரங்களுக்கும் ஓஷதிகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் யக்கியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் ராஜாவாகவும், குபேரனை ராசாக்களுக்கு அதிபதியாகவும், வருணனை ஜலத்துக்கு அதிபதியாகவும், விஷ்ணுவென்கிற சூரியனை ஆதித்தியர்களுக்குப் பிரபுவாகவும், தக்ஷனைக் கர்த்தமர் முதலான பிரசா நாதருக்கு அதிபதியாகவும், இந்திரனை வசு ருத்திராதித்திய பிரமுகரான தேவர்களுக்கு அதிபதியாகவும், பிரகலாதரை தயித்திய தானவர்களுக்கு நாயகராகவும், யமதர்மராஜனைப் பிதுர்தேவதைகளுக்கு ராஜாவாகவும், அயிராவதத்தைச் சமஸ்த கஜாதிபதிகளுக்கும் அதிபதியாகவும், கருடனைச் சகல பக்ஷிகளுக்கும் அதிகாரியாகவும், வாசுகியை நாகாதிபதியாகவும், உச்சைச்சிரவத்தைக் குதிரைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாகவும், விருஷபராசனை கோக்களுக்கு அதிபதியாகவும், இமவானைப் பருவதங்களுக்குப் பிரபுவாகவும், கபிலரை முனிகளுக்கு ராசாவாகவும், சிங்கத்தை மிருகங்களுக்கு இந்திரனாகவும், வியாக்கிரத்தை நகமும் பல்லுமுள்ள மிருகங்களுக்குப் பிரபுவாகவும், கல்லால மரத்தை விருட்சங்களுக்குச் சிரேஷ்டமாகவும், ஏற்படுத்தி, இப்படியே மற்றுமுண்டான அந்தந்தச் சாதிகளுக்கும் தகுந்தபடி தலைவர்க ளாகும்படியான *ராச்சியாதிபத்தியங் கொடுத் தருளினர். இப்படித் தலைவர்களை ஏற்படுத்திய பின்பு, அந்தப் பிரம்மா வயிராசப் பிரசாபதியின் குமாரனை சுதன்வாவைக் கீழ்த்திசைக்கு அதிபதியாகவும், கர்த்தமப் பிரசாபதியின் தநயனை சங்கபதனைத் தென்றிசைக்கு அதிபதியாகவும், ரஜசு என்னும் பிரசாபதியின் புத்திரனை கேதுமா னென்பவனை மேற்றிசைக்கு அதிபதியாகவும், பர்ச்சன்னியப் பிரசாபதியின் மகனை இரணியரோமா என்பவனை வடதிசைக்கு அதிபதியாகவும் நியமித்தார். அவர்களினலே துவீப சமுத்திர பர்வதாதிகளோடு கூடின பூமண்டலமெல்லாம் இதுவரையிலும் தங்கள் தங்கள் எல்லைகளிலே தர்ம

* இங்கே அதிபதிகளாகச் சொன்ன பொருள்கள் ஆளுகையினலே மாத்திரமன்று, வைதிகத்துக்கு உபயோகமாகத் தலைமையினலேயும் என்றறிக.

மாகப் பரிபாலனஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இப்போது நான் சொன்னவர்களும் மற்ற ராசாக்களும் ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதில் புகுந்திருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய விபூதியாயிருக்கிறவர்களென் றறியும். பூர்வத்திலே இருந்தவர்களும் இப்போ திருக்கிறவர்களும், இனிமே லுண்டாகுமவர்களுமான பூதாதிபதிகள் யார் யாருண்டோ அவர்களெல்லாம் சர்வமயனயிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய அமிசபூதரென்றறியும். தேவ தானவ பிசாச மனுஷ்ய பசு பட்சி பன்னகாதிபதிகளும், கிரகாதிபதிகளும், விருட்ச பருவதாதி பதிகளுமாயிருக்கிற சென்றவர்களும் உண்டாகுமவர்களும், யாவரும் சர்வபூதமயனை ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய அமிச பூதரேயல்லாமல் வேறல்லர்.

ஓ பிராஞ்ஞரே! ஜகத் ரட்சண தீட்சிதனும் சர்வேசுவரனுமான ஸ்ரீ ஹரிக்கல்லாமல் வேறொருவனுக்கு ரட்சிக்கிற சாமர்த்திய முண்டாயிருக்க மாட்டாது. இவ்வளவே யன்று. அவன் சத்துவ குணசிரயமான சொரூபத்தோடே ஜகத்தை எப்படி ரக்ஷிக்கிருனே அப்படியே ரஜாச தாமச குணங்களை யங்கீகரித்துச் சிருட்டி காலத்திலே சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிச் சிருட்டித்துக் கொண்டும், பிரளய காலத்திலே சங்கார கர்த்தாவாகிச் சங்காரஞ் செய்துகொண்டு மிருக்கின்ருன். அந்தச் சனர்த்தனன் சிருட்டியிலும் நான்கு விதமுடையவனுய், அப்படியே ஸ்திதி சங்காரங்களிலும் நந்நான்கு பேதமுடையவனு யிருக்கின்ருன். எப்படியெனில் முதலமிசத்தினுலே பிரமாவாயும், இரண்டாமமிசத்தினுலே மரீசிப் பிரமுகரான பிரசாபதிகளாயும், மூன்ரு மமிசத்தினுலே காலமாயும், நாலா மமிசத்தினுலே சகல பூதங்களாயும் ரசோகுணத்தை ஆசிரயித்துச் சிருட்டிப்பான். ஸ்திதி காலத்திலே சத்துவ குணசிரயமான முதலமிசத்தினுலே நானுவித திவ்யாவதார ரூபியாயும், இரண்டா மமிசத்தினுலே மனுவாதி ரூபியாயும், மூன்ரும் அமிசத்தினுலே காலரூபியாயும், நாலா மமிசத்தினுலே சகல பூதங்களிலே யிருந்தும் இரட்சிப்பான். சங்கார காலத்திலே தமோகுணத்தை யாசிரயித்து, முதலமிசத்தினுலே ருத்திரரூபந் தரித்தும், இரண்டா மமிசத்தினுலே அக்கினி வாயு அந்தகாதி ரூபங்களைத் தரித்தும், மூன்ரு மமிசத்தினுலே கால சொரூபந் தரித்தும், நாலா மமிசத்தினுலே சர்வபூதாந் தரியாமியாக இருந்தும் சங்கரிப்பான்.

ஓ மயித்திரேயரே! இப்படியே கல்பந்தோறும் சிருட்டி திதி சங்காரங்களிலே எம்பெருமானுக்கு நந்நான்கு பேதஞ் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. பிரமாவும் தக்ஷாதிகளும் காலமும் சகல பூதங்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுடைய லோக சிருட்டி ஹேதுக்களான லீலா விபூதிகள். உபேந்திராதி யவதார சொரூபங்களும், மனு முதலானவர்களும், காலமும், சகல பூதங்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய லோகஸ்திதி ஹேதுக்களான லீலா விபூதிகள். ருத்திரனும், யமன் முதலானரும், காலமும் சகல பூதங்களும், நாராயணனுடைய லோகசங்கார காரணங்களான விபூதிகள். பிரம்மாவும், மரீசி முதலான பிரசாபதிகளும், ஆதி கால முதலாகப் பிரளயகாலம் வரைக்கும் சதுர்வித பூதசாதங்களைச் சிருஷ்டித்து வருகின்ருர்கள். எப்படியென்ருல் ஆதிகாலத்தில் பிரம்மாவினுலும், இடையிலே மரீசி முதலான பிரஜா

பதிகளினுலும் பின்பு அந்தந்த ஜந்துக்களாலும் சிருட்டிக்கப்பட்டு வருகின்றன. சிருட்டிக்கெல்லாம் முக்கிய காரணம் காலம். காலசக்தியில்லாமல் பிரமாவும் தக்ஷாதிகளும் பிரசைகளும் சிருஷ்டிக்க மாட்டார்கள். ஸ்திதியும் இப்படி காலசக்தி யில்லாமல் யாராலு மாகாது. பிரளயத்திலே ருத்திராதிகளும் காலசக்தி யில்லாமல் சங்கரிக்க மாட்டார்கள். மயித்திரேயரே! அநேக வார்த்தைகளினுலே பிரயோசனமென்ன? எதினுலே எது சிருட்டிக்கப்படுகின்றதோ அந்தச் சிருட்டிக்கப்படும் வஸ்துவின் உற்பத்தியைக் குறித்துக் காரணமாயிருக்கிற அவ்வஸ்து வெல்லாம் எம்பெருமானுடைய திருமேனியேயாம். இப்படியே ஒன்றைச் சங்கரிக்கிற வஸ்து எதுவுண்டோ அதுவும் சங்கார ஹேதுவான ஜனர்த்தனனுடைய வுத்திரரூபமாம். ஸ்ரீ விஷ்ணுவே சிருட்டியும் ரட்சணையும் சங்காரமும் செய்கிற சீவன்களுக்கு அந்தரியாமியாகிச் சிருட்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்தருளுகின்முன். இந்தப்படி சத்துவ ரச தமோ குணங்களிலே புகுந்து, சிருட்டி காலமுதலான காலங்களிலே மூன்றுவிதமா யிருக்கிற பிரமாதி ஸ்தாவராந்தமான நாராயணனுடைய ரூபத்தை விவரித்தேன். இனி முத்த சீவமயமான அவனுடைய ரூபாந்தரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். பிரகிருதி குணவர்ச்சிதமும், ஞானகுணவத்தும், சுயம்பிரகாசமும், உபமானரகிதமும், சகல பூத வியாபகமும் பிரமாதி சீவசாதங்களைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமுமான முக்தசீவ ஸ்வரூபமும், நாராயணனுடைய பரஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படும். அதுவும் நான்கு விதமாக இருக்கும் என்று பராசரமுனீந்திரர் அருளிச் செய்ய மயித்திரேயர், முனீந்திரரே! ஞானமயமாய் நாராயணனுக்குச் சரீரபூதமான முக்தசொரூபம் நான்குவிதமாக இருக்கின்றதென்று சொல்லி யருளியதை விசதமாகத் தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச் செய்கின்முர்.

மயித்திரேயரே! உலகத்தில் இஷ்ட வஸ்துவைச் சம்பாதிக்கக் கருவியாயுள்ளது சாதனமென்றும், இஷ்ட வஸ்துவானது சாத்திய மென்றுஞ் சொல்லப்படும். மோட்சத்தை விரும்பின யோகிக்குப் பிராணயாமாதிகள் சாதனமும், பரப்பிரம்மமானது சாத்தியமுமாக இருக்கின்றது. யோகிகளுக்கு முத்தி நிமித்தமாய் யோக சாஸ்திரத்தினுற் பிறந்த பிராணயாம முதலான சாதனங்களுடைய ஞானமானது அந்த ஞானமய ஸ்வரூபத்துக்கு முதல்பேதம். பாதமோசனர்த்தமாக யோகாப்பியாசஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறவனுக்குச் சாத்தியமாய் சாங்கிய சாஸ்திரத்தினு லுண்டான ஆத்தும விஷயமான ஞானமானது இரண்டாவது பேதம். இவ்விரண்டும் சாத்திய சாதன சம்பந்தத்தினுலே சேர்ந்ததாய், தேவ மனுஷியாதி பேதமில்லாத ஆத்துமாவைப் பற்றி வியாபித்திருக்கிற தியானரூபமான ஞானமானது மூன்ருவது பேதம். இந்த மூவகைப்பட்ட ஞானங்களுக்கும் சாதனமா யிருத்தலாகிய விசேஷம் யாதுண்டோ அதைத்தள்ளுதலினுலே தோன்றுகிற ஆத்தும சாக்ஷாத்காரமானது நாலாவது பேதம். இந்த ஞான விஷயமான ஆத்தும ஸ்வரூபமானது சாதனுனுஷ்டான மில்லாததாய் ரூபாதிகளுக்குக் கோசரமாகாததாய், சுருக்கமில்லாமல் வியாபித்திருப்பதாய், உபமானரகிதமாய்,

தன்னாலேயே அறியத்தக்கதாய், விருத்தி க்ஷயாதிகள் இல்லாததாய், குறிகளினாலே அறியப்படாததாய், உணவாசை முதலிய ஆறு ஊர்மிகளுமற்றதாய், பயமில்லாததாய், கர்மசம்பந்தமற்றதாய், இப்படி யென்று ஊகிக்கப்படாததாய், யாதொன்றையும் பற்றுததாய் நின்று, ஞானமயமான ஸ்ரீ விஷ்ணு தேவனுக்குப் பிரமமென்று பேர்கொண்ட சொரூபமென்று சொல்லப்படும். எந்த யோகிகள், அந்த ஸ்வரூபத்திலே முடிவு காலத்து நினைப்பின் பலத்தினாலே வேறான நினைப்பெல்லாந் தவிர்ந்து சகல உபாதிகளுமில்லாமையாகிற லயத்தை யடைகின்றார்களோ அவர்கள் சம்சாரமாகிற கழனியில் விதைப்பதற்கு உமி நீங்கின அரிசிபோலே விதையாகாமற் போவார்கள்.

நாம் விவரித்த முக்த ஸ்வரூபத்துக்கு உள்ள சகல குணங்களையுமுடையதாய், நித்தியசுத்தமாய், சர்வாத்துமகமாய், பரிபூர்ணமாய், ஹேய குணங்க ளில்லாததாய், கல்யாண குணங்க ளுடையதாய் ஸ்ரீ விஷ்ணு என்று திருநாமமுள்ள உத்தமமான ஸ்வரூப மொன்றுண்டு. அதுதான் பரப்பிரமமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பரப்பிரமத்தை யடைந்த யோகீந்திரன் புனராவிருத்தி யில்லாதே புண்ணிய பாப வர்ச்சிதனாய், சகல கிலேசமு மில்லாதவனாய், அத்தியந்த நிர்மலமான ஆனந்தானுபவஞ் செய்து கொண்டிருப்பான். அந்தப் பரப்பிரம மத்துக்கு மூர்த்தம் அமூர்த்தம் என்று இரண்டு ரூபமுண்டு. அவற்றுள் பிரமாதி ஜீவசாதங்கள் மூர்த்தமென்று சொல்லப்படும். அது அழிவதாகையால் க்ஷரமென்று பேர் பெறும். முக்த ஸ்வரூபமானது அமூர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டு, அழியாததாகையாலே அக்ஷரமென்று பேர் பெறும். ஏகதேசத்தி லிராநின்ற அக்கினியினுடைய பிரபாவிசேஷம் விஸ்தாரமாக வியாபித்திருக்கிறது போலே பரப்பிரமமான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சத்திவிசேஷமானது சகல ஜகத்தையும் வியாபித்திருக்கின்றது. அக்கினி சமீபத்திலே யிருந்தால் பிரபாவிசேஷம் மிகுதியாயிருக்கும். தூரத்திலே யிருந்தால் சொற்பமாயிருக்கும். அதுபோலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய சத்தியும் பிரமாதி ஸ்தாவராந்தமான ஜகத்திலே ஏறவுங் குறையவும் வியாபித்திருக்கின்றது. அந்த விவரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளும். பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களிடத்திலே பரப்பிரம சத்தி மிகுதியாக வியாபித்திருக்கும். அதிலே பிரம ருத்திரர்களிடத்திலே அனுப்பிரவேசமாகவும் விஷ்ணுவினிடத்திலே சொரூபமாகவுமிருக்கு மென்று அறியவேண்டும். இனி அவர்களைக்காட்டிலும் தேவதைகளும், அவர்களைக்காட்டிலும் தக்ஷாதிகளும், அவர்களைக்காட்டிலும் மனுஷியர்களும், அவர்களைக் காட்டிலும் பசு பட்சி சரீசிருபங்களும், அவைகளைக் காட்டிலும் விருக்ஷம் கொடி செடிகளும் முறை முறையாய்க் குறைந்திருக்கும். இந்தப்படி (தோற்றம் மறைவு) உற்பத்தி நாசம் முதலான விகற்பங்களை யுடையதாயும் கணக்கில்லாததாயும் நித்தியமாயு மிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சம் எம்பெருமானுக்கு ஒரு ரூபம். பூர்வம் சொல்லப்பட்ட சர்வ சக்திகளையு முடையவனுக்கு மூர்த்தமான வேறு ரூபமொன்றுண்டு. மந்திர ஜபாதி சகிதமான சாலம்பன மென்கிற மகா யோகத்தை அப்பியசிக்கிற சமயத்திலே யோகிகளுக்குள் அஸ்திர பூஷணாதி சகிதமும் திவ்வியமு

மான விஷ்ணுதேவனுடைய அந்த ரூபந்தான் தியானஞ்செய்ய வேண்டுவது. சித்தத்தை நிச்சலமாக்கி யோகாப்பியாசஞ்செய்கிற யோகிகளுக்கு இப்போ தறிவித்த தியான விசேஷம் சித்திக்கும். ஓ மயித்திரேயரே! அந்த எம்பெருமானுக்கு நாம் முன்சொன்ன சகல ரூபங்களைக் காட்டிலும் பரமமான ரூபம் அந்த விஷ்ணு ஸ்வரூபமேயல்லது வேறில்லை. அதுவே திருவுள்ள முகந்த ஸ்வரூபம். ஏனென்றால் அந்த ஸ்ரீ ஹரியே சர்வாத்துமகமான பரப்பிரம சொரூபம். அவனிடத்திலே சகல லோகங்களும் வஸ்திரத்திலே நூல்களைப்போலே கலந்து கோப்புண்டிருக்கின்றன. எப்படியென்றால் சகல லோகங்களும் அவனாலே யுண்டாகி அவனிடத்திலே நின்றிருக்கின்றன. க்ஷராக்ஷரமயனான ஸ்ரீவிஷ்ணு, பிரகிருதி புருஷாதிகளையெல்லாம் அஸ்திர பூஷணங்களாகத் தரித்திருப்பன் என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, மயித்திரேயர் வினவுகின்றார். முனீந்திரரே! ஸ்ரீமந் நாராயணன் சகல ஜகத்தையும் அஸ்திர பூஷண சொரூபமாகத் தரித்திருக்கும் விதத்தைச் சொல்லவேண்டுமென ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச் செய்கின்றார்.

அப்பிரமேயனும் சர்வசக்தனும் சர்வேசுவரனும் மெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுதேவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, என் பிதாமகனான வசிஷ்ட முனீந்திரர் அருளிச்செய்த பிரகாரம் நாராயணனுடைய அஸ்திர பூஷணாதி சொரூபம் விவரிக்கிறேன் கேளும். *லோகத்தோடு ஒட்டாதவனும், பிரகிருதி குண ரகிதனுமான க்ஷேத்திரக்கியனே கவுஸ்துவ மணியாகவும், ஜகதாதி காரணமான மூலப்பிரகிருதியே ஸ்ரீவச்சமென்கிற மறுவாகவும், புத்தியே கவுமோதகி யென்கிற கதையாகவும், சாமசாகங்காரமே பாஞ்சசன்னியமென்கிற சங்காகவும், சாத்விகாகங்காரமே சார்ங்கமென்கிற வில்லாகவும், சலனாத்துமகமான மனமே மகா வேகத்தினாலே வாயுவை நிராகரிக்கத் தக்க சுதரிசன மென்கிற சக்கரமாகவும், பஞ்சமகாபூதங்களும் முத்து மாணிக்க மரகத இந்திரநீல வச்சிரமயமாய்ப் பஞ்சவர்ணமான வைசயந்தி யென்கிற வனமாலையாகவும், ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் அம்புகளாகவும், வித்தையே அத்தியந்த நிர்மலமான நந்தகமென்கிற கத்தியாகவும், அவித்தையே அக்கத்தியின் உறையாகவும், இப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிரகிருதி புருஷர்களை யெல்லாம் அஸ்திர பூஷண சொரூபமாகத் தரித்து, விசித்திர சக்தியுத்தனாகிச் சேதனர்களுக் கெல்லாம் இதஞ் செய்தருளுவான். மயித்திரேயரே! வித்தையும் அவித்தையும் சேதனமும் அசேதனமும் நாராயணனிடத்திலே தான் இருக்கின்றன. கலா காஷ்டா முகூர்த்த அகோராத்

* ஜீவன் முதலானவைகள் அததின் அபிமானி தேவதைகள் ரத்தினத்தைப்போலே நிர்மலமாய் சுயம்பிரகாசமாகையாலே ஆத்துமாவைக் கவுஸ்துவ மணியாகவும், பிரகிருதி லீலாவிபூதி யாகையாலே அதைப் பிராட்டி எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீவச்சமாகவும், புத்தி தத்துவம் ஸ்திரமாகையாலே அதைக் கதாயுதமாகவும், சப்தாதி காரணமாகையாலே பூதாதியைச் சங்காகவும், இப்படியே உவமைபற்றித் தத்துவங்களெல்லாம் அஸ்திர பூஷண ரூபமா யிருக்கின்றன வென்று கண்டுகொள்ள வேண்டும். சேதநா சேதந விசிஷ்டமான தன்ஸ்வரூபத்தை உபாசிப்பதற்கு எம்பெருமான் உகந்து திருவுள்ளம் பற்றிய சூட்சும திவ்விய மங்கள விக்கிர மிதுதான்.

திர மாச அயந சம்வச்சர ரூபமான காலமும் ஸ்ரீ ஹரி சொருபம். பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகங்களும், மகா லோக ஜனலோக தபோலோக சத்திய லோகங்களும், தேவ மனுஷ்ய பசு பக்ஷியாதி சீவ சாதங்களும், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணமென்கிற வேதங்களும், உபநிஷத்துகளும், இதியாசங்களும், வேதாங்கங்களும், மநுவாதி ஸ்மிருதிகளும், கல்ப சூத்திராதிகளும், காவியங்களும், கீதங்களும், மற்றுமுண்டான சாஸ்திர சாதங்களும், மூர்த்தங்களாயும் அமூர்த்தங்களாயு மிருக்கிற பதார்த்தங்களும், ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீரமென்று நினையும். எல்லாருக்கும் ஸ்ரீ ஹரியே ஆத்தும பூதன். சகலமும் அவனே. ஜனார்த்தனனைக் காட்டிலும் காரியமுங் காரணமுமான வேறே வஸ்து இல்லை என்று திடசித்த முண்டானவன் ஜந்ம சம்பந்தமான தொந்த துக்கமில்லாதவனாய்ப் பரமமான மோட்சானந்தத்தை யடைவன்.

மயித்திரேயரே! சகல பாபக்ஷயகரமான ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலே பிரதமாமிசத்தை இருபத்திரண்டு அத்தியாயத்தால் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொன்னேன். சமாகித சித்தர்களாகி இந்தப் பிரதமாமிசத்தைக் கேட்ட மனிதருக்கு புஷ்கரத்திலேயும் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலேயும் பன்னிரண்டு வருஷம் கார்த்திகை பவுர்ணமா வாசையில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனுண்டாம். புத்திர பவுத்திர தனகனக வஸ்து வாகனங்களும், அட்சயமான பரமபத சுகமு முண்டாம். தேவ ரிஷி பிதுர் கந்தர்வ யக்ஷாதிகளுடைய சிருஷ்டிக் கிரமத்தைக் கேட்ட மனுஷியர்களுக்கு தேவ ரிஷி கந்தர்வாதிகளும் சந்தோஷத்தை யடைந்து வலுவிலே சகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பார்கள்.

இருபத்திரண்டா மத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

இரண்டாமம்சம்

முதலாமத்தியாயம்

பிரயவிரதவம்சவிஸ்தாரம்

மயித்திரேயர் ஸ்ரீ பராசர முனிவரை நோக்கி "ஓ மகானுபாவரே! லோகசிருஷ்டி சம்பந்தமாக எந்தெந்தக் கேள்விகள் அடியேன் கேட்டேனே அவைகளுக்கெல்லாம் உத்தரம் தேவரீர் அருளிச்செய்தீர். அப்படி தேவரீ ரருளிச்செய்த முத லம்சத்திலேயே அந்த லோகசிருஷ்டி சம்பந்தமாக மறுபடியும் ஒரு விஷயத்தைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். சுவாயம்புவமனுவுக்குக் குமாரர்களான பிரயவிரதன், உத்தானபாதன் என்பவர்களுக்குள்ளே உத்தானபாதனுக்குத் துருவன் என்கிற புத்திரன் பிறந்தானென்று அருளிச்செய்தீர். மற்றவனை பிரயவிரதனுடைய சந்ததியையோ அருளிச்செய்யவில்லை. ஆதலால் அதைக்கேட்க விரும்புகின்றேன். அடியேனிடத்திற் கிருபைசெய்து அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என, பராசர முனீந்திரர் அருளிச்செய்கின்றார்:—

கேளும் மயித்திரேயரே! அந்தப் பிரயவிரதன் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின் புத்திரியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு சம்ராட்டு குக்ஷி என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளையும் ஆக்கினீத்திரன் அக்கினிபாகு வபுஷ்மான் தியுதிமான் மேதா மேதாதிதி பவியன் ஸவனன் புத்திரன் ஜியோதிஷ்மான் என்னும் பத்துப் புத்திரர்களையும் பெற்றான். அவர்கள் மகா கியானவான்களும் மகா சத்தியவான்களும் வணக்கமுள்ளவர்களுமாகித் தகப்பனுக்கு இனியரா யிருந்தனர். இவர்களுள் ஜியோதிஷ்மான் என்பவன் அவன் பெயர்ப்பொருளின்படி மகாதேஜசு உள்ளவனா யிருந்தான்.

இப்படி மகாபல பராக்கிரமசாலிகளான அந்தப் பிரயவிரத குமாரர்களுக்குள்ளே, மேதா, அக்கினிபாகு, புத்திரன் என்னு மூவரும் பூர்வ ஜன்ம ஞானத்தினால் யோகாப்பியாசத்தில் முக்கியராய் மகானுபாவராய் ராச்சியாதி முதலான சகல விஷயங்களிலும் பற்றற்றவராய்க் கருமபலன்களை விரும்பாராகி, விதிப்படி கர்மாதிகளைச்செய்து வந்தார்கள். ஆனதால் தகப்பன் பிரயவிரதன் தனது எழு துவீபங்களையும் மகாத்துமாக்களான மற்ற எழுவருள் ஆக்கினீத்திரன் ஜம்பூத்துவீபத்தையும், மேதாதி பிலக்ஷத்துவீபத்தையும், வபுஷ்மான் சால்மலத் துவீபத்தையும், ஜியோஷ்மான் குசத் துவீபத்தையும், தியுதிமான் கிரவுஞ்சத் துவீபத்தையும், பவியன் சாகத்துவீபத்தையும், ஸவனன் புஷ்கரத் துவீபத்தையும் ஆளும்படிக்குப்

பிரித்துக்கொடுத்து அவர்களை அவைக ளுக்கு அரசராக்கினன்.

இவர்களுள் ஜம்பூத் துவீபத்தின் அதிபதியான ஆக்கினீத்திரனுக்குப் பிரசாபதி சமானரான நாபி, கிம்புருஷன், ஹரிவருஷன், இளாவிரதன், ரமியன், இரண்வான், குரு, பத்திராசுவன், கேதுமாலன் என்னும் ஒன்பது புத்திரர் பிறந்தார்கள். இவர்களுடைய பிதா தன் னிராச்சியமான ஜம்பூத்துவீபத்தை ஒன்பது பங்காக்கி நாபிக்குத் தென்புறமான * பாரத வருஷத்தையும், கிம்புருஷனுக்கு ஹேமகூட வருஷத்தையும், ஹரி வருஷனுக்கு நைஷத வருஷத்தையும், இளாவிரத னென்பவனுக்கு மேரு பர்வதம் நடுவிலே யிருக்கப் பெற்ற இளாவிருத வருஷத்தையும், ரம்மிய னென்பவனுக்கு நீலா சலத்தைச் சேர்ந்த ரம்மியக வருஷத்தையும், ஹிரண்வானுக்கு அதற்கு வடக்கிலுள்ள சுவேதவருஷத்தையும், குரு வென்பவனுக்குச் சிருங்கவத்தென்னு மலைக்கு வடக்கிலுள்ள குருவருஷத்தையும், பத்திராசுவனுக்கு மேருபர்வதத்திற்குக் கிழக்கிலிருக்கிற பத்திராசுவ வருஷத்தையும், கேதுமாலனுக்கு கந்தமாதன வருஷத்தையும் கொடுத்து, அவர்களுக் கிராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அவ்வரசன் தவவேடம் பூண்டு மகா பரிசுத்தமான ஸாளக்கிராமமென்னுந் திவ்விய க்ஷேத்திரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

கிம்புருஷவருஷ முதலான எட்டு வாசஸ் தானங்களிலும் வசிப்பவர்களுக்கு யாதொரு முயற்சியு மில்லாமலே பெரும்பான்மையும் சுகானுபவமே கிடைக்கும். மேலும் துக்கானுபவமும், மூப்பு, சாவு, இவைகளின் பயமும், தருமம் அதருமம் என்பவைகளும், உத்தமன், மத்தியமன் அதமன் என்கிற வித்தியாசங்களும், பிராணிகளுடைய உடம்பு முதலானவை குறைதலாகிய அடையாளமுள்ள யுகபேதங்களுமில்லை. ஹிமாஹ்வயம் அல்லது பாரதம் என்கிற வருஷத்திற்கு அதிபதியான நாபி யென்பவனுக்கு மேருதேவி யென்பவளிடத்தில் மகா தேஜஸ்வியான ரிஷபரென்பவர் உதித்தார். அந்த ரிஷபருக்குப் பரதர் பிறந்தார். அவர் நூறுபேருக்குள்ளே மூத்தவர். அந்த ரிஷபமகாராஜன் தர்மமாக இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்து, அநேகவிதமான யாகங்களையும் நிறைவேற்றி, மூத்த குமாரனை பரதனுக்கு ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தவஞ் செய்யும் பொருட்டு புலகருடைய ஆச்சிரமமான ஸாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்திலும் வானப்பிரஸ்த விதிப்படியிருந்து விசேஷமாக தவங்களையும் யாகங்களையுஞ் செய்து, அந்தத் தவமுயற்சியினலே உடம்பெல்லாம் நரம்புகள் வெளிப்பட்டுக் காணும்படி மிகவுமிளைத்துப் போய் பின்பு வஸ்திரங்களையு மெறிந்து நிர்வாணமாய் வாயில் பந்தைப் போன்ற கற்கவளத்தை வைத்துக் கொண்டு, அங்கிருந்து மகாப்பிரஸ்தானம் போய்விட்டான்.

கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! இப்படிப் பரதமகாராஜனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதினால் இவ்விடமானது உலகங்களில் பாரத வருஷமென்று வழங்கப்படுகின்றது. அந்தப் பரதனுக்கு மகா தர்மசீலனான சுமதி என்கிற புத்

* வருஷம் என்றால் வாசஞ்செய்யுமிடம் என்பதாம்.

திரன் பிறந்தான். அந்தப்பரதரும் நீதிப்படி ராச்சிய பரிபாலனத்தையும் யாகங்களையுஞ் செய்து புத்திரனுக்கு ராச்சியத்தைக் கொடுத்து விட்டு ஸாளக் கிராம க்ஷேத்திரத்திற்குப் போய் யோகாப்பியாசஞ் செய்து கொண்டிருந்து பிராணனை விட்டார். அவர் மறுபடியும் உத்தமமான யோகி வமிசத்திலே பிராமணனுகப் பிறந்தார். மயித்திரேயரே! அவருடைய சரித்தி ரத்தை யுமக்குப் பின்னுலே சொல்லு கின்றேன்.

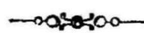
அந்தச் சுமதிக்கு இந்திரத்திய்ம்னன் என்கிற குமாரன் பிறந்தான். அவ னுக்குப் பரமேஷ்டி என்பவன் குமா ரன். அவனுக்குப் புத்திரன் பிரதி ஹாரன். அவனுடைய மகன் மகாப் பிரசித்தனுன பிரதிகர்த்தா. அவனுக் குப் பவனென்பவனும், அவனுக்கு உத்கீதி யென்பவனும், அவனுக்குப் பிரஸ்தாவ னென்பவனும் பிறந்தார் கள். அவனுடைய தநயன் பிருது. பிருதுவின் தநயன் நக்தன். அவனு டைய சுதன் கயன். கயனுடைய மகன் நரன். அவன் மகன் விரோசு ணன். விரோசணனுடைய மகன் மகா வீரியன். அவன் மகன் தீமான். அவ னுக்கு மகாந்தன் பிறந்தான். அவனுக் குப் பாவனன் பிறந்தான். அவனுக் குத் துவஷ்டா. அவனுக்கு விரஜன். விரஜனுக்கு ரஜன். அவன் மகன் சத ஜித்து. அந்தச் சதஜித்துக்கு நூறு குமாரர் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் முதல்வன் விஷ்வக்சோதி. இந்த விஷ் வக்சோதி முதலானவர்களாலேதான் பிரஜைகளெல்லாம் நன்ருய் வளர்க்கப் பட்டார்கள். அவர்களாலே இந்தப் பாரத வருஷமானது ஒன்பது பிரிவாக் கப்பட்டு வாசஞ் செய்யப்பெற்றது. அவர்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர் களாலே இந்தப் பாரத பூமியானது கிருதயுகம் முதலான நான்கு பிரிவுக ளோடு கூடின எழுபத்தொரு சதுர் யுக காலம் அனுபவிக்கப்பட்டது. இதுதான் சுவாயம்புவமனு சிருஷ்டி. இந்த வராக கல்பத்திலே முதல் மனு வந்தராதிபதியான சுவாயம்புவ மனு வின் காலத்தில் இந்தப் பிரயவிரத சந் ததிக்கிரமம் நடந்தது.

முதலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

பூமண்டலத்தின் பிரிவு முதலானவை

இப்படிச் சொல்லக்கேட்ட மயித்தி ரேயர் மறுபடியும் வினவுகிருர்:—ஓ மகாமுனியே! தேவரீர் சுவாயம்புவ மனு சிருஷ்டிக் கிரமத்தை அடியே னுக் கருளிச்செய்தீர். இனிப் பூமியி னுடைய மண்டலத்தையும், அதி லுள்ள சமுத்திரங்கள், தீவுகள், மலை கள், காடுகள், நதிகள், தேவர்கள் முதலானுருடைய நகரங்கள், அவை களின் அளவு ஆதாரம் சொரூபம், இருக்கும் விதம் ஆகிய இவைகளை அறிய விரும்புகின்றேன், கிருபை செய்து திருவாய்மலர்ந் தருளல்வேண் டும் என்று பிரார்த்திக்க பராசரர் அரு ளிச்செய்கின்ருர்:—

மயித்திரேயரே! இந்த விஷயங்களை விரித்துச்சொல்ல அநேகமாயிரம் வரு

ஷங்களும் போதாதாகையால் நான் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். இந்தப் பூமியானது ஜம்பூத்துவீபம், பிலக்ஷத்துவீபம், சால்மலத்துவீபம், குசத்துவீபம், கிரௌஞ்சத்துவீபம், சாகத்துவீபம், புஷ்கரத்துவீபம் என ஏழு துவீபமாய்ப் பிரிந்திருக்கின்றன. இவ்வேழுத் துவீபங்களும் உப்பு, கருப்பஞ்சார், கள், நெய், தயிர், பால், சுத்தநீர் என்கிற ஏழு சமுத்திரங்களால் துவீபங்களி னளவாகச் சூழப்பட் டிருக்கின்றன. இவைகளுக்குள்ளே ஜம்பத்துவீப மென்பது எல்லாவற்றிற்கும் நடுவிலிருக்கின்றது. அதற்கு நடுவில் மேருவென்கிற சுவர்ண பர்வதமானது எண்பத்து நாலாயிரம் யோசனை உயரமுள்ளதும், பதினாறுயிரம் யோசனை பூமிக்குள்ளேயுருவியதும், முப்பத்திராயிரம் யோசனை தலையில் விரிந்ததும், பதினாறுயிரம் யோசனை அடியில் விரிந்ததுமாகிப் பூமி என்னுந் தாமரை மலருக்குக் கர்ணிகையைப்போல விளங்குகின்றது. இதின் தென் புறத்தில் இமவான், ஏமகூடம், நிஷதம் ஆகிய மூன்றும், வடபுறத்தில் நீலம் சுவேதம் சிருங்கி என்கிற மூன்றும் வருஷங்களின் எல்லை மலைகளா யிருக்கின்றன. அவற்றுள் நடுவிலிருக்கும் இரண்டு பர்வதங்கள் லக்ஷயோசனை பிரமாண முள்ளவைகளாயும், மற்றவைகள் பதினாயிரம் யோசனை குறைந்தவைகளாயும் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் இரண்டாயிரம் யோசனை உயரமும் அவ்வளவு பரப்பும் உள்ளவைகள். இந்த ஜம்புத்துவீபத்தில் முதல் பாரத வருஷமும், பின்பு கிம்புருஷ வருஷமும், அப்புறம் ஹரிவருஷமும் இம்மூன்றும் மேருவின் தெற்கேயுள்ளவை. ரம்மியக வருஷம், இரண்மயவருஷம், குருவருஷம் ஆகிய மூன்றும் மேருவின் வடக்கிலுள்ளவை. பாரத வருஷம் எப்படி தெற்கின் கடைசியோ அப்படியே குருவருஷம் வடக்கின் கடைசியாய் இருக்கின்றது. மேருவைச் சுற்றிலும் இராநின்ற பூமி இளாவிருத வருஷமென்று சொல்லப்படும். இவ்வருஷங்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரம் உள்ளவை. அந்த இளாவிருத வருஷத்தில் நான்கு பர்வதங்கள் மேருவுக்குத் தாங்கிகளாயிருக்கும்படி யுண்டாக்கப்பட்டுப் பதினாயிரம் யோஜனை உயரமுள்ள உன்னத கேஸரபர்வதங்களா யிருக்கின்றன. அவற்றுள் கிழக்கில் மந்தரமும், தெற்கில் கந்தமாதனமும், மேற்கில் விபுலமும், வடக்கில் சுபார்சுவமும், இருக்கின்றன. அந்த மலைகளில் முறையே கடம்பு, நாவல், அத்தி, ஆல், என்கிற மரங்கள் பதினோராயிரம் யோஜனை அளவுள்ளனவாய் துஜங்கள் நாட்டினபோல் பிரகாசிக்கின்றன. ஓ மகா முனிவரே! அந்த நாவன் மரத்தைப் பற்றித்தான் இந்தப் பூமிக்கு ஜம்பூத்துவீபம் என்கிற பெயர் உண்டாயிற்று. அந்த நாவன்மரத்தின் பழங்கள் * மகாகஜப்பிரமாண முள்ளவைகளாய் மலையின்மேல் வீழ்ந்து சிதைய அவைகளி னிரஸத்தினாலே ஜம்பூநதியென்று பிரசித்தமான ஒரு நதி ஓடுகின்றது. அவ்வாற்றின் தண்ணீரையவ்விடத்தார் பானஞ்செய்வதினால் அவர்களுக்கு வியர்வையும், துர்க்கந்தமும், மூப்பும், இந்திரியங்களின் பலக்குறைவும் உண்டாகின்றதில்லை. மேலும் மனம் எப்போதும் சுவஸ்தமா இருக்கின்றது. அவ் வாற்றங்கரை

* மகாகஜமென்பது, ஐந்து முழமுயரமும் ஏழுமுழ நீளமும் எட்டுமுழப் பருமனுமுடையது.

பின் மண்ணானது அந்த ரஸத்தில் நனைந்து காற்றினு லுலர ஜாம்பூநதம் என்று பேர்கொண்டு சித்தர்கள் தரிக்கும்படியான சொர்ணமாகின்றது. அந்த மேருபர்வதத்திற்குக் கிழக்கில் பத்திராசுவ வருஷமும், மேற்கில் கேதுமால வருஷமும் இருக்கின்றன. அன்றியும் மேருவின் கிழக்கு முதலாகிய நான்கு திசைகளிலும் முறையே சைத்திரரதம், கந்தமாதனம், வைப்பிராசம், நந்தனம் என்று சொல்லப்பட்ட நான்கு உத்தியான வனங்களுண்டு. அவைகளில் அருணோதம், மகாபத்திரம், ஸிதோதம், மானஸம் என்கிற நான்குமடுக்கள் தேவதா யோக்கியங்களா இருக்கின்றன. அந்த மேருவின் கிழக்கில் ஸிதாம்பம், குமுத்துவான், குரரி, மாலியவான், வைகங்கம் முதலாகிய கேஸர பர்வதங்கள் சிலவுண்டு. திரிகூடம், கிசிரம், பதங்கம், ருசகம், நிஷதம் முதலியன தென்புறத்தில் உள்ள கேஸர பர்வதங்கள் சிகிவாஸம், வைடூரியம், கபிலம், கந்தமாதனம், ஜாருதி முதலானவை மேற்கின் கேசரபருவதங்கள். மேருவினுடைய சுற்றினு மிருக்கிற அவயவங்களிற் சேர்ந்திருக்கின்ற சங்ககூடம், ரிஷபம், ஹம்ஸம், நாகம், களாஞ்சனம் முதலானவை வடக்கின் கேசர அசலங்கள்.

மயித்திரேயரே! மேருவின் மேல் பதினாலாயிரம் யோஜனை விசாலமுள்ளதாய்ப் பிரம்மாவினுடைய ஒரு மகாபட்டண மிருக்கின்றது. அதைச் சுற்றி எட்டுத்திக்குகளிலும் லோகபாலகர் யெட்டுப்பேருக்கும் சிறந்த பட்டணங்களுண்டு. ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதத்தினின்றும் உதித்த கங்காநதி ஆகாசத்தினின்றும் சந்திரமண்டலத்தில் வீழ்ந்து அதை நனைத்துக்கொண்டு மேருவின்மே லிருக்கும் பிரம்மாவினுடைய நகரத்திற்கு நாற்புறத்திலும் நான்கு பிரிவாய் விழுந்து சீதை, அளகநந்தை, சட்சு, பத்திரை, எனப் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றது. அவற்றுள் சீதை என்னும் நதி மலைமேன் மலையாக ஆகாசமார்க்கத்திலிருந்து பத்திராசுவ வருஷத்தில் இறங்கிச் சமுத்திரத்திற் சேருகின்றது. அப்படியே அளகநந்தையும் தென்புறமலைகளின் வழியாய்ப் பாரத வருஷத்திற் சென்று ஏழுபிரிவாய்ப் பிரிந்து சமுத்திரத்தில் விழுகின்றது. அந்தச் சட்சுவென்பதும் மேற்கு மலைகளைக்கடந்து கேதுமால வருஷத்திற்போய்ச் சாகரத்திற் சங்கமப் படுகின்றது. அப்படியே பத்திரை வடமலைகளின் வழியாய்க் குரு வருஷத்திற் புகுந்து கடலைச் சேருகின்றது.

மாலியவத்து, கந்தமாதனம் என்னும் பர்வதங்கள் நீல நிஷதபர்வதங்களின் அளவாயிருக்கின்றன. அவைகளின் நடுவிலேதான் மேருபர்வதமானது கர்ணிகைபோல் இருக்கின்றது. பாரதகேது, மாலபத்திராசுவ வருஷங்கள் எல்லை மலைகளாகி ஜடராதிகளுக்குப் புறத்தில் இப்பூமியென்னுந் தாமரைமலருக்கு நான்கு இதழ்களாக விளங்குகின்றன. ஜடரம், ஏமகூடம் என்னு மிரண்டு சயிலங்கள் தெற்கு வடக்காய் நீல நிஷத பர்வதங்களி னளவாய்த் தென்புறத்தில் எல்லை மலைகளாயிருக்கின்றன. கந்தமாதனம், கயிலாசம் என்கிற இரண்டு பருவதங்களும் எண்பதினாயிரம் யோஜனையளவாய் கிழக்குத் திசையில் எல்லை மலைகளாய் நீண்டு சமுத்திர நடுவிலிருக்கின்றன. நிஷதம், பாரியாத்திரம் இவ்விரண்டும் கீழ்த்திசை மலைகள் போலவே மேற்றிசையில் எல்லை மலை

களா யிருக்கின்றன. திரிசிருங்கம், ஜாருதி என்பவைகள் முந்திய மலைகளைப் போலவே நீண்டு சமுத்திரத்தி னடுவிலே வடக்கெல்லை மலைகளா யிருக்கின்றன. ஓ முனிவரே! இப்படியாக இளாவிருத வருஷத்தில் உட்பிரிவின் எல்லை மலைகள் இரண்டிரண்டா யிருப்பதைச் சொன்னேன். முன்பு மகாமேருவின் நாற்புறத்திலும் கேசர பர்வதங்கள் சில இருக்கின்றன வென்று சொன்னேனன்றோ, அந்தச் சிதசயில முதலானவைகளின் நடுவி லுள்ள சரிவான பள்ளத்தாக்குகள் சித்தசாரணுதியர் வாசஞ் செய்யப் பெற்று அதி மனோகரங்களாய்ப் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளிலே மிகவு மனோகரங்களான ஸ்ரீ வனம், கிம்சுக வனம், நளவனம், சயித்திரரதம் என்னும் உத்தியானவனங்களும், ஹேமசித்திரம், பூதவனம், பிரமபாரிசம், சுநாபகம் என்னும் புரங்களும் இருக்கின்றன. அன்றியும், அங்கே ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மி, விஷ்ணு, அக்கினி, சூரியன் முதலான தேவர்களுக்குத் திவ்யமான வாசஸ்தானங்களுண்டு. அந்த மலைச் சந்துகளிலே கந்திருவ யக்ஷாதிகள் எப்போதும் கீதவாத்தியாதிகளுடனே விளையாடிக்கொண் டிருப்பார்கள். ஓ முனிவரே! இவையெல்லாம் பூலோக சொர்க்கங்களென்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் புண்ணியவான்கள் போய்ச் சேருவார்களே யல்லாமல் பாவிகள் அநேக ஜனனமெடுத்தாலும் போய்ச் சேரமாட்டார்கள், ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் பத்திராசுவ வருஷத்தில் ஹயக்கிரீவரூபியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். கேதுமால வருஷத்திலே வராஹ ரூபியாகவும் பாரத வருஷத்திலே கூர்ம ரூபியாகவும், குரு வருஷத்திலே மச்சிய ரூபியாகவும் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். சர்வேசுவரனை அந்த ஸ்ரீ ஹரிபகவான் சர்வசொரூபியாய் சர்வாதாரமாய் எங்கும் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். முன் சொல்லப்பட்ட கிம்புருஷாதி வருஷங்க ளெட்டிலும் சோகமும் ஆயாசமும் பயம் பசி முதலான துன்பமு மில்லாமல் பிரஜைகளெல்லாம் சொஸ்த சித்தராய் தேஜோ பலாதிக ளுடையவர்களாய்ப் பதினாயிரம் பன்னீராயிரம் வருஷமட்டும் பிழைத்திருப்பார்கள். அங்கே மழை பெய்வதில்லை. பூமியிற் சுரக்குந் தண்ணீரே எப்போதும் வேண்டிய மட்டு மிருக்கும். அங்கே கிருதயுகம் திரேதாயுகம் முதலான கால கற்பனைகளுமில்லை. அந்த வருஷங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வேழுகுலபருவதங்களுண்டு. அப்பருவதங்களினின்றும் அநேகமாயிர நதிகள் உண்டாகி வெகு ரமணீயங்களாய் ஓடுகின்றன.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

பாரதவருஷவர்ணனை

சமுத்திரத்துக்கு வடக்காகவும் இமாலயத்துக்குத்தெற்காகவும் இருக்கின்ற பூமியானது பரதனுடைய சந்ததியார் வசிப்பதினாலே பாரதவருஷமென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஓ மயித்திரேயரே! இதன் விஸ்தாரம் ஒன்பதினாயிரம் யோசனை யுள்ளது. சொர்க்கத்தை யடைகிறவர்களுக்கும் மோக்ஷத்தை யடைகிறவர்களுக்கும் பிரவிர்த்தி நிவிர்த்தி கர்மசாதன பூமி இதுதான். இதில் மகேந்திரம், மலயம், ஸஹ்யம், சுத்திமான், ரிக்ஷம், விந்தியம், பாரியாத்திரம் இவ்வேழுவித மலைக ளிருக்கின்றன. பிராணிகள் இங்கிருந்து சொர்க்கமடைகின்றார்கள். மோக்ஷத்தையும் பெறுகின்றார்கள். மிருகாதி சன்மங்களையும் நரகத்தையும் இங்கிருந்தே யடைவார்கள். இதைவிட வேறிடத்தில் மனிதர்களுக்குச் சொர்க்காபவர்க்கங்களுக் குரிய கருமம் விதிக்கப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட இந்தப் பாரதவருஷத்திற்கு இந்திரத்துவீபம், கசேரு, தாம்பிரபர்ணம், கபஸ்திமான், நாகத்துவீபம், சவுமியத்துவீபம், காந்தருவத்துவீபம், வாருணத்துவீபம், பாரதத்துவீபம் என்னும் நாமதேயங்களையுடைய ஒன்பது பிரிவுகளுண்டு. அவற்றுள் ஒன்பதாவதான பாரதத்துவீபம் [அல்லது பாரத கண்டம்] என்பது நாமிருக்கும் இந்தப் பூமிதான். இது சகரர் தோண்டிய கடலால் பெரும்பாலுஞ் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. இதுபோலவே மற்றக் கண்டங்களும் கடலால் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பரதகண்டமானது தெற்கு வடக்கில் ஆயிரம் யோசனை யளவா யிருக்கின்றது. கிழக்கிலே கிராததேசமும் மேற்கில் யவனதேசமும் இருக்கின்றன. நடுவில் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிற நான்கு வருணத்தாரும் வகுப்பின்படி இருக்கின்றனர். யாகாதிசெய்கைகளும் யுத்தஞ்செய்து துஷ்டரை யடக்குதலும் வாணிபஞ் செய்தலும் சிற்பத்தொழிலுமாகிய ஜீவனோபாயங்களினாலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதில் சதத்துரு, சந்திரபாகை முதலான நதிகள் இமவத்பருவதத்தின் சார்பிலிருந்து பெருகுகின்றன. வேத ஸ்மிருதி முதலிய பல நதிகள் பாரியாத்திர பருவதத்தினின்று முண்டாகி வருகின்றன. நருமதை, சுரசை முதலான நதிகள் விந்திய மலையினின்றும் ஓடி வருகின்றன. தாபீ, பயோஷ்ணீ, நிர்விந்தியை முதலான நதிகள் ரிக்ஷபருவதத்தின் சாரலிலிருந்து பிரவகிக்கின்றன. கோதாவரீ, பிரமரதி, கிருஷ்ணவேணீ முதலிய நதிகள் சஹ்ய பருவதத்தின் தாழ்வரைகளினின்று முண்டாகி வருகின்றன. கிருதமாலை, தாம்பிர பர்ணியாதி நதிகள் மலயாசலத்தி லுண்டாகின்றன. திரிசாமா, ரிஷிகுல்யாமுதலான ஆறுகள் மகேந்திரகிரியி லுதிக்கின்றன. குமாரீ முதலான நதிகள் சுக்திமத்தென்னும் பருவதத்திற் பிறந்தவைகள். இவைகளைச் சேர்ந்த உப நதிகளும் வேறு நதிகளும் அநேகமாயிர மிருக்கின்றன. இவ்வாற்றங் கரைகளிலே குரு, பாஞ்சால, மத்திய தேசம், பூர்வதேசம், காமரூபம், ஆந்திரம், கலிங்கம், மகதம், பாண்டியாதி தக்ஷிணதேசம், அபராந்தம், சவுராஷ்டிரம், சூத்திரதேசம், ஆபீரதேசம்,

பர்ப்பரதேசம், மாருகம், மாளவம், பாரியாத்திரம், சவ்வீரம், சிந்து, ஊணம், சால்வம், கோசலம், மத்திரம், ஆராமம், அம்பஷ்டம், பாரசீகம், முதலான நாநாதேசத்துச் சனங்களும் வாசஞ் செய்துகொண்டு அவற்றின் தண்ணீரைப் பானஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறார்கள். இந்த விடத்திலே தான் கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்கிற நான்குயுக பேதங்களுண்டு. மற்றோரிடத்திலுமில்லை. இங்கே தான் யோகிகள் தவஞ்செய்கின்றனர். யாகசீலர் யாகஞ் செய்கின்றனர். தானசீலர் தானங்களைச் செய்கின்றார்கள். இப்படி பரலோக சாதகமான நல்ல தருமங்களைச் சனங்கள் ஆதரவோடு செய்துவருகின்றனர். இந்தச் சம்பூத்தீவிலே யக்கியபுருஷனையும் யக்கிய சொரூபியாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பகவான் யக்கியங்களினாலே ஆராதிக்கப்படுகின்றான். மற்றத் தீவுகளிலேயோ வேறுவிதமாக ஆராதிக்கப்படுகின்றான். ஏனெனில் இந்தச் சம்பூத்தீவானது பரலோக சாதகமான கருமங்கள் செய்யத் தகுமிடமாகையாலே பாரத வருஷந்தான் சிரேஷ்டமானது மற்றவிடமெல்லாம் போகங்களுக்கே உரியனவாம். ஓ சத்புருஷரே! ஒரு ஜந்து அநேக ஜனனங்களிலே செய்த புண்ணிய சமுதாயத்தினாலே இவ்விடத்தில் மனுஷ்ய ஜனன மடையும். இந்தப் பாரதவருஷத்தைப்பற்றித் தேவதைகள் பாடிய பாட்டைக் கேட்பீராக: "சொர்க்கத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவான கருமங்களுக்குச் சாதகமாயிருக்கின்ற இந்தப் பாரதவருஷத்திலே தேவ ஜன்மத்துக்குப் பின்னாகிலும் ஜன்மத்தைப் பெறுவார்களானால் அவர்களே புண்ணியவான்கள். அவர்களே தேவர்களினும் மேலானவர். அவ்விடத்து சனங்கள் கரும பலன்களிலே கருத்தை வையாமல் செய்த கருமங்களை யெல்லாம் பரமாத்துமாவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்து, நிர்மலராய் அந்த அநந்தனிடத்திலே லயத்தையடைகின்றனரன்றோ. நமக்குச் சொர்க்கப் பிராப்தி காரணமான கருமம் அனுபவித்தலினாலே அழிந்த பின்பு எவ்விடத்திலே தேகசம்பந்தத்தைப் பெறுவோமோ அதை அறியோம். இப்போது பாரத வருஷத்திலே பிறவிபெற்று ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்கள் குறைவறப் பெற்றிருக்கின்றவர்கள் சுலபமாய் ஆத்துமா கடைத்தேறும் வழியைத் தேடமாட்டுவார்கள். ஆதலால் அவர்கள் மகா புண்ணியவான்களென்று சொல்லப்படுகின்றார்கள்." கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! இப்படி ஒன்பது வருஷங்களாகப் பிரிந்து லக்ஷ யோசனை விஸ்தாரமுள்ள ஜம்பூத்துவீபத்தின் காரியத்தை உமக்குச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னேன். இந்த ஜம்பூத்துவீபத்தைச் சுற்றி வலயம்போலே லவணசமுத்திரமானது லக்ஷயோசனை விஸ்தாரமுள்ளதா யிருக்கின்றது.

மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

பிலக்ஷாதித் துவீபங்களின் வர்ணனை

ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச் செய்கின்றனர்: இந்தச் சம்பூத்வீபமானது லவண சமுத்திரத்தினாலே சுற்றப்பட்டதுபோலே அந்த லவண சமுத்திரம் பிலக்ஷ துவீபத்தினாலே சுற்றப்பட்டிருக்கின்றது. சம்பூத்துவீபத்தின் விஸ்தாரம் லக்ஷ யோசனை யன்றோ. அதன் இரட்டிப்பு பிலக்ஷத்துவீபத்தின் விஸ்தாரமென் றறியக்கடவீர். அந்தப் பிலக்ஷத் துவீபாதிபதியான மேதா திதி என்பவனுக்குச் சாந்த ஹயன், சிசிரன், சுகோதயன், ஆனந்தன், சிவன், க்ஷேமகன், துருவன் என ஏழு குமாரர்களுண்டு. அத்தீவில் இவர்களின் பேராலேயே சாந்தஹயம், சிசிரம், சுகதம், ஆனந்தம், சிவம், க்ஷேமகம், துருவம் என்று ஏழு வருஷங்களுண்டு. இவற்றிற்குக் கோமேதம், சந்திரம், நாதம், துந்துபி, சோமகம், சுமனசு, வைப்பிரராஜம் என்னும் ஏழு மலைகள் எல்லைகள். மிகவும் ரமணீயங்களான இந்த வருஷ பருவதங்களிலே, அவ்விடத்துச் சனங்கள் தேவகந்திருவாதிகளோடு வேடிக்கையாய் வாசஞ் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அங்கே சகல ராச்சியங்களும் பரிசுத்தமானவைகள். வெகுநாள் கழிந்தபின்பே ஜனங்கள் மரணமடைவார்கள். தேகவியாதிகளும் மனோவியாதிகளும் அங்கில்லை. எக்காலமும் சுகமாகவே இருக்கும். அவ் வருஷங்களேழுக்கும் சமுத்திரஞ் சேரத்தக்க ஆறுகள் அநுதப்தை, சிகி, விபாவை, திரிதிவை, அக்கிலமை, அமிருதை, சுகிருதை என ஏழாம். இவையெல்லாம் பேர் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே பாதகங்களை நீக்கும்படியான மகிமையுள்ளன. மேலும் சிற்றாறுகளும் சிறுமலைகளும் பற்பல விருக்கின்றன. அவ்விடத்தார் உத்சர்ப்பிணீ என்கிற விருத்தி காலமும் அவசர்ப்பிணீ என்கிற க்ஷய காலமும் கிருதாதி யுகபேதங்களுமில்லாதே எப்போதும் திரேதா யுகத்துக்குச் சமானமான காலமுடையவர்களாய் அந்தப் பர்வத சாரல்களில் வாசஞ் செய்துகொண்டும் அந்நதிகளின் தண்ணீரைப் பானஞ் செய்துகொண்டும் சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். ஓ பிராமணோத்தமரே! இந்தப் பிலக்ஷத்துவீப முதலாகச் சாகத்துவீபம் வரையிலுமுள்ள பூமிகளிலே நோயொன்றுமில்லாமல் ஐயாயிரமாண்டளவும் பிரசைகள் பிழைத்திருப்பார்கள். இவ்வைந்து தீவுகளிலும் வேறு பிரிவின்படி வர்ணாச்சிரம தருமமுண்டு. அங்கேயும் ஆரியகர், குகரர், விதிசியர், பாவியர் எனப் பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிற பிரிவுகள்போலே நான்கு பிரிவுகளுண்டு. அத்தீவின் நடுவில் முன்சொன்ன நாவன் மரத்தினளவாய் ஒரு கல்லால மரமிருக்கின்றது. அதனாலேதான் அதற்குப் பிலக்ஷத்துவீப மென்கிற பெயருண்டாயிற்று. அங்கே சர்வேசுவரனான ஸ்ரீ ஹரிபகவான் சோமரூபியாய் ஆரியகர் முதலானவர்களாலே ஆராதிக்கப்படுகின்றான். அந்தப் பிலக்ஷத்துவீபமானது அத்தீவின் அளவுள்ள கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலினாலே சூழப்பட்டிருக்கின்றது.

இனிச் சால்மலத்துவீ பத்தைக் குறித்து சொல்லுகின்றேன் கேளும்.

அந்தச் சால்மலத்துவீபத்திற்கு அதிபதியான வபுஷ்மா னென்பவனுக்குச் சுவேதன், அரிதன், ஜீமூதன், ரோஹிதன், வைத்துதன், மானசன், சுப்பிரபன் என்று ஏழு குமார ரிருந்தனர். அவர்களுடைய பெயரினலே அங்கே ஏழு வருஷங்களுண்டு. அத்தீவின் அளவு பிலக்ஷத்துவீபத்தின் அளவுக்கு இரட்டித்தது. அங்கும் குமுதம், உன்னதம், பலாஹகம், துரோணம், கங்கம், மகிஷம், ககுத்துமான் என்னும் ஏழு பருவதங்கள் ஏழு வருஷங்களுக்கும் எல்லைகளாயும், நாநாவித ரத்தினங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானங்களாயும், விளங்குகின்றன. அவற்றுள்ளே துரோணமென்கிற பருவதமானது திவ்ய ஓஷதிகளுக்கு இருப்பிடம். பூர்வம் ஆஞ்சநேயர் அங்கிருந்துதான் சஞ்சீவினீ முதலான ஓஷதிகளைச் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனுக்காக இலங்கைக்குக் கொண்டு போனர். அத்தீவில் யோனி, தோயை, விதிருஷ்ணை, சந்திரை சுக்கிலை, விமோசினீ, நிவிர்த்தி என நதிகளும் ஏழேயுண்டு. அங்கே கபிலர் அருணர் பீதர் கிருஷ்ணர் என்கிற நான்கு வர்ணத்தாருண்டு. அவர்கள் சர்வ ஸ்வரூபியான எம்பெருமானை வாயு ரூபியாகப் பாவித்து யாகங்களினலே பூசித்து வருகின்றனர். அங்கே சகல தேவதைகளும் சான்னித்தியமா யிருக்கின்றனர். அதின் மத்தியில் மிகப் பெரிதான இலந்தைமரமொன் றிருப்பதினலே அத்தீவிற்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. இத்தீவைச் சுற்றி இதனளவுள்ள சுரா [கள்] சமுத்திரஞ் சூழ்ந்திருக்கின்றது.

இச் சமுத்திரத்தைச் சுற்றி இதற்கு இரட்டிப்பான அளவுள்ள குசத்துவீபமிருக்கின்றது. அதின் அதிபதியான ஜியோதிஷ்மானுக்கு உத்பிதன், வேணுமான், சுவைரதன், லம்பன், திருதி, பிரபாகரன், கபிலன் என்னு மக்கள் ஏழுபேருண்டு. அவர்களுடைய பெயராலே அங்கே ஏழுவருஷங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதில் தேவ அசுர யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷ கந்தர்வாதி தேவகணங்களும், தமிகள் சுஷ்மிகள் தேஹர் மந்தேஹர் என்கிற நால் வகைச் சனங்களும் வாசஞ்செய்கின்றனர். அந்த நான்கு வருணத்தாரும் தங்களுக்குக் கர்மாதிகாரம் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டு ஞானனுஷ்டானமுடையவர்களாய் பிரமரூபியான ஸ்ரீ ஜனர்த்தனனை ஆராதித்துக் கொண்டு உக்கிரமான பலங்கொடுக்க வல்ல பூர்வஜன்ம கர்மங்களைத் தொலைக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் வித்துருமம், ஹேமசயிலம், தியுதிமான், புஷ்பவான், குசேசயம், ஹரி, மந்தரம் என்னும் வருஷ எல்லைப் பர்வதங்கள் ஏழுண்டு. தூதபாபை சிவை பவித்திரை சுமதி வித்தியு தம்பை மஹீ என ஏழு பிரதான நதிகளுண்டு. உபநதிகளும் உபபருவதங்களும் அநேகமுண்டு. சிறந்த நாணற்புல் விருப்பது பற்றி அத்தீவிற்கு அந்தநாமதேய முண்டாயிற்று. அத்தீவின் அளவுள்ள சர்ப்பி [நெய்] சமுத்திரம் அதைச் சூழ்ந்திருக்கின்றது.

அச் சமுத்திரத்தைக் கிரவுஞ்சத்துவீபஞ் சுற்றிக்கொண் டிருக்கிறது. அதின் வளப்பஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். அத்தீவானது முந்திய தீவினிரட்டித்த விஸ்தாரமுள்ளது. மேலும் அதின் அரசனன தியுதிமான் என்பவனுக்குக் குசலன் மனுகன், உஷ்ணன், சிவரன், அந்தகாரகன், முனி, துந்துபி என்னும் ஏழுகுமாரர்களுண்டு. அவர்கள் பெயரினலே அங்கு ஏழுவருஷங்

கள் உண்டு. மேலும் கிரவுஞ்சம், வாமனம், அர்த்தகாரகம், வடவாக் கினிக்குச் சமானமான இரத்தின சயிலம், திவாவிருது, புண்டரீகவான், துந்துபி என்கிற ஏழு வருஷ எல்லைப் பருவதங்களுண்டு. அவற்றுள் முத லான கிரவுஞ்சம் என்கிற பருவதத் தைப்பற்றி அத்தீவிற்கு அப்பெயர் வந்தது. இந்தத் துவீபங்களெல்லாம் எப்படி ஒன்றிலொன்று இரட்டிப் பான அளவுள்ளனவோ அப்படியே அந்தந்தத் தீவின் வருஷபருவதங்களும் முந்தினவைகளிற் பிந்தினவை இரட் டித்த அளவுள்ளனவா யிருக்கும். இந்த மலைகளெல்லாம் சித்த சாரண கிம்புருஷ கின்னராதிகள் விநோதமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கு மிடங்கள். இந்த வருஷங்களேழிலும் புஷ்கரர், புஷ்கலர், தன்னியர், திஷ்யர் என்று சொல்லப்பட்ட பிராமணாதி நான்கு வருணத்தாரும் தேவ தானவர்க ளோடு கூடவே வாசஞ் செய்து கொண்டு, கவுரீ, குமுத்துவதீ, சந் தியா, ராத்திரி, மனோஜவா, கியாதி, புண்டரீகா என்கிற ஏழு மகாநதி களிலும் மற்றும் பல உபநதிகளிலு முள்ள தண்ணீரைப் பானஞ்செய்து கொண்டு ருத்திர ரூபியாய் எழுந் தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை யாகங்களால் ஆராதித்து வருகின்றார் கள். இப்படிப்பட்ட அந்தக் கிரவுஞ் சத் துவீபமானது அத்தீவி னளவான ததி [தயிர்] சமுத்திரத்தினாலே சூழப் பட்டிருக்கின்றது.

இனி அச்சமுத்திரத்தைச் சூழ்ந் திராநின்ற சாகத்துவீபமானது அள வில் கிரவுஞ்சத்திற்கு இரட்டித்தது. அதிலே அத்தீவின் ராஜாவான பவ்ய யன் என்கிறவனுடைய குமாரர்க ளான ஜலதம், குமாரம், சுகுமாரம், மரீசகம், குசுமோதம், சுமோதம், மகாத்துருமம் என்பவர்களின் பெயரி னாலே ஏழுவருஷங்களும், அவ்வவ் வருஷங்களின் எல்லைகளான உதய கிரி, ஜலதாரம், ரைவதகம், சியாமம், அம்போகிரி, ஆம்பிகேயம், கேசரி என்னும் ஏழு மகாபர்வதங்களும் உண்டு. அங்கே சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்கள் இருந்து உல்லாச மாய் விளையாடப்பெற்ற * சாகமென் னும் மகாவிருக்ஷமொன்று விளங்குவ தினாலே அதற்குச் சாகத் துவீபமென் கிற நாமமுண்டாயிற்று. அத்தருவின் இலைகளில் உறைந்து காற்று வீசும் போது மிகுந்த ஆனந்தவுல்லாச முண் டாகும். அங்கே பரிசுத்தமான அநேக ராச்சியங்களும், சகல பாபஹரங்க ளான சுகுமாரீ, குமாரீ, நளினீ, வேணுகீ, இக்ஷு, தேனுகை, கபஸ்தி என்கிற ஏழு பிரதான நதிகளும், அநேக பருவதங்களும் விளங்குகின் றன. சில ஜனங்கள் சொர்க்க சாதன மான புண்ணியம் க்ஷீணமானபோது சிறிது சேடித்த அப்புண்ணியவசத்தி னாலே சொர்க்கத்தினின்றும் அவ்வரு ஷங்களிலிறங்கி அந்நதிகளின் மதுர மான தீர்த்தத்தைப் பானஞ்செய்து கொண்டு அதிக சந்தோஷமுடையவர் களா யிருப்பார்கள். அவைகளில் தருமஹானியும் பரஸ்பர கலகமும் மரியாதையைக் கடத்தலுங் கிடையா. மங்கர், மாகதர், மானசர், மந்தகர் எனப் பிராமணாதி வருணத்தார் இருக் கின்றனர். அவர்கள் அங்கே சூரிய ஸ்வரூபியாய் எழுந்தருளி யிராநின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானைத் தங்களுக்கு விதித்திருக்கிற ஞான கருமங்களி

* சாகவிருக்ஷமென்பது இலையின் மேலே வழுவழுப்பாயும் உள்ளே சொர சொரப்பாயு மிராநின்ற ஒரு வாசனைமரம். தேக்கமரமுமாம்.

ஞலே ஆராதித்து வருகின்றனர். இந்தச் சாகத் துவீபமானது இவ்வளவோடு கூடின க்ஷீர [பால்] சமுத்திரத்தினுலே ஒரு வலயத்தினுலே சுற்றப்பட்டது போலே சுற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

ஓ பிராமணோத்தமரே! இந்த க்ஷீர சாகரத்தைச் சுற்றிப் புஷ்கரமென்னுந் துவீப மிருக்கின்றது. அதின் அளவு சாகத்துவீபத்தின் அளவி லிரட்டித்தது. அத்தீவிலே அதின் அதிபதியான சவனனுடைய புத்திரரிருவரால் தங்கள்பேரைக்கொண்டு மகாபீதம்தாதகி என்றிரண்டு வருஷங்க ளுண்டாக்கப்பட்டன. இவ்விரண்டு வருஷங்களேயும் பிரிக்கின்ற மான சோத்தரம் என்னும் பர்வதம் அத்தீவின் மத்தியத்தில் வலயம்போலச் சூழ்ந்திருக்கின்றது. அந்தப் பர்வதம் ஐம்பதினுயிரம் யோஜனே யுயரமும் அவ்வளவு பரப்புமுள்ளதாய் வட்டமாய் இருக்கின்றது. அதனுலே அதிலுள்ள இரண்டு வருஷங்களும் வலயாகாரமாகவே பிரகாசிக்கின்றன. அங்குள்ள ஜனங்கள் வியாதி சோகமுதலான துன்ப மில்லாமலே பதினுயிரம் வருஷகாலம் சுகமாய்ப் பிழைத்திருக்கின்றனர். அங்கே மேலானவன் கீழானவன் என்கிற பேதமும், கொல்லுகிறவனும், கொல்லப் படுகிறவனும், பொருமை அசூயை பயம் கோபம் லோபம் முதலான துர்க்குணங்களும், மெய் பொய்களும் இல்லே. முற்கூறிய மானசோத்தரம் அல்லாமல் வேறு மலேகளும் நதிகளும் அங்கில்லே. அங்கிருக்கு மனிதரெல்லாம் தேவதைகளுக்குச் சமமான ரூபமுடையவர்களாய் வேஷ பாஷாதிகளிலும் சுகத்திலும் பேதமில்லாதவர்களாய், வர்ணுச்சிர மாசாரங்களும் தரும நடக்கைகளு மில்லாம லிருக்கின்றனர். மேலும் அவ்விடத்தில் வேதங்களும் பயிரிடுதன் முதலான பிழைப்புகளும், ராஜநீதி முறைகளும், மேலோருக்குக் கீழோர் பணிவிடை செய்வதும், இவைகளெல்லாம் இல்லே. அவ்விடம் உத்தம மானது. பூலோக சொர்க்க மென்று சொல்லப்பட்டு சுத்த போகத்திற்கே உரியதா யிருக்கின்றது. காலமும் அங்கு இருதுபேதமில்லாமல் எப்போதும் எல்லா விருதுக்களின் சுகத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். நோய் மூப்பு முதலியனவும் இல்லே. அங்கே மிகப் பெருமையுஞ் சிறப்பும் உள்ளதாய், பிரமதேவன் வாசஞ்செய்யப் பெற்றதுமாய், புஷ்கரம் என்கிற பேரோடு கூடிய ஆலமரம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதனுலே அதற்குப் புஷ்கரத்துவீபம் என்னும் நாமதேய முண்டாயிற்று. அத்தீவைச் சுற்றித் தீவின் பிரமாணமான அளவுள்ளதாய்ச் சுத்தோதக [சலம்] சமுத்திரமானது சூழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

கேளும் மயித்திரேயரே! இவ்வண்ணம் ஏழுதீவுகளும் ஏழு சமுத்திரங்களாலே சூழப்பட்டு விளங்குகின்றன. தீவுகளும் சமுத்திரங்களும் ஒரேயளவாயிருக்கும். முந்திய துவீப சமுத்திரங்களிலும் பிந்திய துவீப சமுத்திரங்கள் இரட்டித்த அளவுள்ளனவா இருக்கும். சகல சமுத்திரங்களிலும் எப்போதும் தண்ணீர் சமானமா யிருக்குமே யல்லது சுபாவத்தில் உயர்வதுந் தாழ்வது மில்லே. ஆனுலும் ஒரு பாத்திரத்திலிருக்கிற ஜலமானது அக்கினியின் சம்பந்தத்தைப் பெறும்போது பொங்குவதும், அவ்வக்கினி சம்பந்தம் நீங்கினபோது தணிவதுமா யிருப்பதுபோலே, சுக்கில

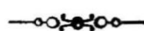
பக்ஷ கிருஷ்ணபக்ஷங்களில் சந்திர னுடைய உதயாஸ்தமய காலங்களில் சமுத்திரசலம் பொங்கியுந் தணிந்தும் வருகின்றது. இப்படிப் பொங்குவ துந் தணிவதும் ஐந்நூற்றுப்பத்து அங் குலம் வரையுமே யுள்ளதென்று நிச்ச யம் உண்டாயிருக்கின்றது. அந்தப் புஷ்கரத் துவீபத்தில் ஷட்சரங்களோடு கூடிய அன்னமானது முயற்சியின் றிக் கிடைக்கும். முன்சொன்ன சுத் தோதகச் சமுத்திரத்தின் புறத்திலே உலகநிலை காணப்படவில்லை. ஆனல் முந்திய பூமிக்கு இரட்டிப்பான சுத்த சுவர்ணபூமி காணப்படு கின்றது. அங்கே ஒரு ஜீவனுமில்லை. அதற்குப் பிறகே பதினுயிரம் யோஜனை உயர மும் பதினுயிரம் யோஜனை பரப்பும் உள்ள லோகாலோகம் என்கிற பரு வதம் இருக்கின்றது. அதின் நாற்புறங் களிலும் அந்தகார மொன்று சூழ்ந்தி ருக்கின்றது. அவ்விருளுக்குப் புறத் திலே அண்டச்சுவர் சுற்றிக்கொண் டிருக்கின்றது. இவ்விதமாக இந்தப் பூமியானது சகல சமுத்திர துவீபங்க ளோடும் அண்டகடாகத்தோடும் ஐம் பதுகோடி யோஜனை யளவாய் சக லத்துக்கும் உற்பத்தி ரக்ஷணங்களைச் செய்துகொண்டு கந்த முதலிய குண ங்களைந்து முடையதாய் விளங்கு கின்றது.

நாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பாதாளலோகவர்ணனை

ஓ மயித்திரேயரே! உமக்கு நான் பூமியின் பரப்பைப் பற்றிச் சொன் னேன் அன்றோ? அதன் உயரமானது * எழுபதினுயிரம் யோசனை யளவுள்ள தென்று சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. அதில் அதலம், விதலம், நிதலம், ரசா தலம், மகாதலம், சுதலம், பாதாளம் என ஒவ்வொன்றும் பதினுயிரம் யோஜனை யளவாய் ஏழுகீழ் லோகங் கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் வெண்மை, கருமை, செம்மை, பொன் மையாகிய நிறமுள்ள பருக்கை மலை களும், பொன்மயமான பூமிகள் இருக் கின்றன. அங்கே உத்தமமான மித்தை மேடைகளில் தானவர் தயித்தியர் முத லான அசுர ஜாதிகளும், பெருமை யுள்ள நாகஜாதிகளும் வாசஞ்செய்து கொண்டு உல்லாசமா இருக்கின்ற னர். நாரதமகாமுனிவர் பாதாளத்தி லிருந்து சொர்க்க லோகத்துக்கு ஒரு கால் வந்து தேவசபையிலே "பாதாள லோகங்கள் சொர்க்க லோகத்தைப் பார்க்கிலும் மிக ரமணியமானவை களா யிருக்கின்றன" என்று சொன் னர். அந்தப் பாதாளங்களிலே நாக ஜாதிகள் தரித்திருக்கும் ஆபரணங்களி லுள்ள திவ்விய ரத்தினங்கள் மகா வெண்மையாய் வெகுப் பிரகாசமுள் ளனவாய் அதிக சந்தோஷகரங்க ளாய் இருக்கின்றன. ஆதலால் அப் பாதாளத்துக்குச் சமான மேது? அங்கே தயித்திய தானவர்களுடைய

* எழுபதினுயிரமென்றது லோகங்களின் அளவைப்பற்றி அதிலும் ஒன்பதினுயி ரம் லோகவெளியும் ஆயிரம் தட்டுமாயிருக்கும்.

கன்னிகைகள் இங்கு மங்குந் திரிந்து கொண்டு இருக்கப் பார்க்கிறவன் மகா விரத்திமான் ஆனாலும் மனம் பதியாமற் போகமாட்டான். அங்கே பகலில் சூரியகிரணங்கள் உஷ்ணமில்லாமலே வெளிச்சத்தைமாத்திரம் தருகின்றன. அப்படியே இரவில் சந்திரனுடைய கிரணங்கள் சயித்தியஞ் செய்யாமல் வெளிச்சந் தருகின்றன; இஷ்டப்படி நேர்ந்த போஜன பானாதிகளினாலே மகா சந்தோஷமடைந்து அங்கிருப்பவர் காலஞ் செல்வதையும் அறியாம லிருக்கிறார்கள். அவ்விடங்களில் மகா வினோதமான உத்தியான வனங்களும், ரமணீயங்களான நதிகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், குயில் முதலான பக்ஷிகளின் இனிப்பான தொனிகளும், அதிமனோகரங்களான வஸ்திராபரணங்களும், அதி சுகந்தமான சாந்துகளும், பூமாலைகளும், வீணை வேணு மிருதங்க முதலிய வாத்தியத் தொனிகளும், உல்லாசமான ஆடல் பாடல்களும், இன்னும் வேண்டிய போக பாக்கியங்க ளெல்லாம் எப்போதும் தயித்திய நாகாதிகளாலே சம்பூரணமாய் அனுபவிக்கப் படுகின்றன.

இந்தப் பாதளங்களுக்குக் கீழே முப்பதினாயிரம் யோசனையுள்ள விடத்திலே ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினுடைய சம்ஹார ஹேதுவாகையாலே தமோ குணாசிரயமான திருமேனியாய் விளங்குகிற ஆதிசேஷன் எழுந்தருளி இருக்கின்றனர். அவர் அநந்தன் என்கிற திருநாமத்தினாலே பிரசித்தராய் தேவதைகளினாலும் தேவரிஷிகளினாலும் பூசிக்கப்படு கின்றனர். மேலும் ஸ்வஸ்திகம் என்கிற இரேகையினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆயிரந் திரு முடிகளோடுகூடி அத் திருமுடிகளிலுள்ள திவ்விய ரத்தின காந்திகளினாலே திக்குகளையெல்லாம் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, லோகஹிதார்த்தமாய் சகலமான அசுரர்களையும் சத்திஹீனராக்கிக் கொண்டிருக்குந் திருக்கண்களுடையவராய், எப்போதும் ஒரு குண்டல ரூபத்தையும் கிரீட வரிசைகளையுந் தரித்துக்கொண்டு, முடியில் அக்கினி சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற வெள்ளிமலையைப்போலவும், நீளமான பட்டாடையையும் வெண்மையான முத்து மாலைகளையுந் தரித்திருப்பதனாலே ஆகாச கங்காப் பிரவாகம் மேலே விழப்பெற்று இடையிலே மேகஞ் சூழப்பெற்றுள்ள கயிலாச பருவதம் போலவும் விளங்குகின்றனர்.

அன்றியும் திருக்கைகளிலே கலப்பையும் உலக்கையும் தரித்தவராய் காந்தி தேவியினாலேயும் வாருணீ தேவியினாலேயும் உபாசிக்கப்பட்டு இருக்கின்றனர். அவருடைய முகங்களினின்றும் பிரளயகாலத்திலே விஷாக்கினிச் சுவாலைகளோடுகூடின காலாக்கினிருத்திரன் சங்கர்ஷண மூர்த்தியினாலே ஆவேசிக்கப்பட்டு உண்டாகி ஜகத்தையெல்லாம் நாசஞ்செய்வன். அந்த ஆதிசேஷன் இந்தப் பூமண்டலத்தைத் திருமுடிகளுக்கு ஓராபரணம் போலே தரித்துக்கொண்டு பாதாளத்தினடியிலே சகல தேவதைகளினாலும் பூசிக்கப்பட் டிருக்கின்றனர். அவருடைய பலத்தையும் சத்தியையும் சொரூபத்தையும் இயல்பையும் வர்ணிப்பது தேவர்களுக்கும் அருமையாயிருக்கும். நான் முன்சொல்லியபடி துவீப சமுத்திர பருவதாதிகளோடு கூடின இந்தப் பூமண்டலமானது அவர் திருமுடியில் ஒரு பூமாலைபோலே விளங்கும். ஆனால் அவர் சத்திவிசே

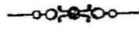
ஷத்தை வர்ணிக்க யாருக்குத்தான் திற முண்டு. அந்த அநந்தன் மதத்தினால் கண்கள் சுழலமிடக் கோட்டாவியிடு வாரானால் இந்தப் பூமிமுழுதும் நடுநடுங் கிப்போம். தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, சித்த, சாரணாதிகளும் அவருடைய குணங்களின் முடிவு காண மாட்டாராகையால் அவருக்கு அநந்தனென்கிற திருநாமம் உண்டாயிற்று. அவருடைய திருமேனியில் நாககன்னிகைகள் கைம்மலர்களாலே சமர்ப்பித்த ஹரிச்சந்தனமானது அவர் மூச்சுக் காற்றினால் வீசப்பட்டுத் திக்குகளின்மேல் இறைத்த கந்தப்பொடி போல் ஆகின்றது. முன்பு கர்க்கரென்று பெயர்பெற்ற ஒரு மகாமுனிவர் அவரை நெடுநாள் ஆராதித்துச் சூரியாதி சகல கிரகசாரக் கிரமங்களையும், அந்தக் கிரகசாரத்தினாலே குறிப்பிக்கப்படுகிற பல விசேஷங்களையும் நன்றாயறிந்தார். அப்படிப்பட்ட அந்த நாகராஜனாலே இந்தப் பூமியானது தரிக்கப்பட்டுத் தேவ மனுஷியாதிகளோடு கூடின லோக வரிசையைத் தாங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

நரகவர்ணனை

ஓ மயித்திரேயரே! பூமியின்கீழிருக்கிற இருட்பள்ளத் தண்ணீருக்குங் கீழே பாவிகள் வதைக்கப்படுகிற நரக ஸ்தானங்கள் உண்டு. அவை * ரவுரவம், சூகரம், ரோதம், தாலம், விசஸநம், மகாச்சுவாலம், தப்த கும்பம், லவணம், விலோகிதம், ருதிராம்பம், வைதரணி, கிருமிசம், கிருமி போசனம், அசிபத்திரவனம், கிருஷ்ணம், லாலாபட்சம், பூயவகம், அக்கினிச்சுவாலம், அதச்சிரம், சந்தமிசம், கிருஷ்ணசூத்திரம், தமசு, அவீசி, சுவ போசனம், அப்பிரதிஷ்டம் என்பவை முதலான அநேகமாயிரங் கொடிய

* ரவுரவம்—ருருவென்னு மிருகத்தினால் துன்பப்படுத்தப்படுமிடம். சூகரம்—பன்றிகளால் பீடிக்கப்படுமிடம். ரோதம்—அசையவொட்டாமல் நிறுத்தப்படுமிடம். தாலம்—பனைமரத்தினின்றும் விழுதல் அதின் மட்டைகளினாலே அறுத்தல். விசஸநம்—கைவாளாலே அறுத்தல். மகாச்சுவாலம்—எரிகிற நெருப்பு. தப்தகும்பம்—காய்ச்சின எண்ணெய்க்குடம். லவணம்—அறுத்தறுத்துக் காய்ச்சின வுப்பிடுவது. விலோகிதம்—உதிரத்தை யுறியும்படி செய்வது. ருதிராம்பம்—காய்ச்சின ரத்தத்திற் போடுமிடம். வைதரணி—கடப்பதற்கு வருத்தமான உதிர ஆறு. கிரிமிசம்—புழுக்கள் தொளைக்குமிடம். கிருமிபோஜனம்—புழுக்களைத் தின்னுமிடும். கிருஷ்ணம்—நெருங்கின இருப்பு முட்களின்மேல் நடக்கச் செய்யுமிடம். இது கார்ஷ்ணயசம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். தாருணம்—சகிக்கக்கூடாத குளிராயிருக்குமிடம். சந்தமிசம்—சந்தமிசினி யென்னுமாயுதத்தினால் நாக்கைப் பிடுங்குமிடம். அசிபத்திரவனம்—நாற்புறத்திலுங் கொடிய கத்திகளைக்கட்டி நடக்குமிடம். பூயவஹம்—அதிக துர்க்கந்தமாய் நிமிஷமும் பொறுக்கக் கூடாதவிடம். கிருஷ்ண சூத்திரம்—சக்கரத்தில் ஏற்றிக் கால்விரலில் ஒரு கயிறுமாட்டி உடலெல்லா மொன்றும்படி யிறுக்கிக்கட்டி யறுக்கப்படும்படியான இடம்.

நரகங்கள் இயமனுடைய அதிகாரத்திற்குள்ளே இருக்கின்றன. அவற்றுள் பாவிகளுக்கு ஆயுதபயம் அக்கினிபயம் ஜந்துபயம் முதலான சகல பயங்களுமுண்டு. அவற்றுள் விழுகின்ற பாவிகளுக்குள் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுகின்றவன், பக்ஷபாதத்தினாலே விவகாரத்தில் அநியாயம் பேசுகின்றவன், பொய் சொல்லுகின்றவன் ரௌரவத்தில் விழுவார்கள். சிசுவைக் கொல்லுகின்றவன் பட்டணத்தை யழிக்கின்றவன், கோக்களைக் கொல்லுகின்றவன், மூச்சைத்திணரச் செய்கின்றவன் ரோதமடைவார்கள். மத்தியபானஞ் செய்கிறவன், பிரமஹத்தி செய்கின்றவன், பொன் திருடுகின்றவன், இவர்களோடு சேர்ந்தவன் சூகரத்திற் சேருவார்கள். ராஜாவைக் கொல்லுகின்றவனும், வைசியனைக் கொல்லுகின்றவனும், குருவின் மனையாளோடு புணர்கின்றவனும், உடன்பிறந்தாளைச் சேருகின்றவனும், ராஜாவின் வேலைக்காரரைக் கொல்பவனும், தப்த கும்பத்திற்கு இரையாவார்கள். மனைவியை விற்கின்றவனும், சத்புருஷரைக் காவற் படுத்துகின்றவனும், வைதிக யோக்கியமான குதிரைகளை விற்கின்றவனும், தன்னிடத்தில் அன்போடு காத்திருப்பவனைக் கைவிடுகின்றவனும், அடைக்கலம் புகுந்தாரை அடித்துத் துரத்துகின்றவனும், தப்த லோகத்திற்கு ஆளாவார்கள். மருமகள் மகள் முதலானோரோடு புணர்கின்றவன், குருவை யவமதிக்கின்றவன், கோபித்துத் திட்டுகின்றவன் மகாச்சுவாலத்தைச் சேர்வார்கள். வேததூஷணை செய்பவனுக்கும், வேதவிக்கிரயஞ் செய்கின்றவனுக்கும், புணரக்கூடாத பெண்களோடு புணர்கின்றவனுக்கும் லவண மென்பது கிடைக்கும். திருடனுக்கும் உலக வொப்புரவை யழிப்பவனுக்கும் விலோமம் நேரிடும். தேவதூஷணை பிராமணதூஷணை பிதுருதூஷணைகளைச் செய்கிறவனும், உத்தம வஸ்துக்களைத் தூஷிப்பவனும், பிறர்க்குத் தீங்கு செய்பவனும், சூனியம் வைக்கின்றவனும், கிரிமிசம் கிரிமிபக்ஷ மென்பவைகளில் விழுவார்கள். பிதுர்க்களையும் அதிதிகளையும் விட்டு முன் உண்கின்றவனும், வேடன் முதலானோர்க்கு அம்பு செய்து கொடுப்பவனும், லாலாபக்ஷத்தில் வதிவார்கள். கர்ணியென்கிற கொடிய அம்புகள் கத்திகள் முதலான ஆயுதங்களை அயோக்கியருக்குச் செய்து கொடுப்பவர் விசஸநத்தைச் சேருவார்கள். அயோக்கியரிடத்தில் தானம் ஏற்கிறவன், வைதிக கருமங்களுக்குத் தகாதவனுக்கு அவற்றைச் செய்விப்பவன், சோதிட நூலை நன்கு யுணராமல் பயன் சொல்லுகின்றவன் அதோமுகத்தில் வாதைப்படுவார்கள். சாகசஞ் செய்பவனுக்கும், பிறருக்குக் கொடாமல் தானொருவனே நல்ல வஸ்துவைப் புசிப்பவனுக்கும் பூயவக வேதனையுண்டாகும். பூனை கோழி ஆடு நாய் பன்றி பறவைகள் இவற்றை எப்போதும் மிகவும் லாலனை செய்பவனும் அந்நரகத்தையே யடைவான். கூத்தாடிப் பிழைக்கும் பிராமணன், அல்லது மல்யுத்தஞ் செய்து பிழைப்பவன், தூண்டின் முதலான கருவியினால் மீன் பிடிப்பவன், குண்டகோளகர் முதலானோருடைய அன்னத்தைத் தின்பவன், விஷமிடுகின்றவன், கோட்சொல்லுகின்றவன், மனைவியைக் கூட்டிக் கொடுத்துப் பிழைக்கின்றவன், பருவமல்லாத காலங்களிலே பொருளாசையினாலே பருவச்சடங்கு செய்விப்பவன், வீட்டைக் கொளுத்தி விடுகின்றவன், சிநேகிதனைக் கெடுப்பவன்,

பறவைகளைக் கொலைக்கு விற்றுப் பிழைப்பவன், ஊர்க்காக யாகஞ்செய்கின்றவன், யாகத்தில் சோமம்என்கிற ஆட்டாங்கொடியை விற்கின்றவன் முதலானோர் ருதிராம்பத்திலே போய் விழுவார்கள். யாகத்தை யழிப்பவன், ஊரையழிப்பவன் முதலானவர் வைதரணியைப் பொருந்துவார்கள். பணம் வயது முதலானவைகளால் செருக்கடைந்து கிராமத்து எல்லைகளை மாற்றுகின்றவர்களும், சுத்தி யில்லாதவர்களும், மோசஞ்செய்து பிழைப்பவர்களும் கிருஷ்ணத்தை யடைவார்கள். வைதிக வுபயோகமில்லாமல் வீணாய்ப் பலாசு முதலிய மரங்களைச் சேதிப்பவனும், ஆடு விற்கின்றவன், மிருகங்களைக் கொன்று திரிகின்றவன் முதலானும், அக்கினிச் சுவாலத்தில் பிரவேசிப்பார்கள். கொளுத்தக்கூடாத பாண்ட முதலானவற்றில் தீயிடுகின்றவனும் அதிலேயே சேருவான். விரதலோபஞ் செய்பவன், தனக்குரிய ஆச்சிரம தருமத்தை விடுகின்றவன் சந்தமிசத்திலே வீழ்ந்து யாதனைப்படுவார்கள். பிரமசாரிகளாய்ப் பகலிலும் கனவிலும் சுக்கிலத்தை விடுமவரும் புத்திரராலே ஓதுவிக்கப் படுமவரும் சுவபோஜனத்திற் படுவார்கள். தங்கள் தங்கள் வர்ணாச்சிரம விரோதமான காரியங்களைச் செய்தல், மனோ வாக்குக் காயங்களினாலே பாதகஞ் செய்தல் முதலான துஷ்கரும முடையவரெல்லாம் இப்படியே அந்தந்த நரகங்களிற் சேருவார்கள். இப்படி யநேகவிதமான பாபஞ்செய்பவர்கள் யாதனைப் படும்படியான நரகங்கள் அநேகவாயிர மிருக்கின்றன. நரகலோகத்திலிருக்கிற பிராணிகள் தலைகீழாய் இருந்துகொண்டு சொர்க்கத்திலிருக்கிற தேவர்களைப் பார்த்துத் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு இருப்பார்கள். தேவர்களும் தலைகீழாய் அவஸ்தைப்படுகிற நரகத்தாரைப் பார்த்து மிகவும் பயந்துகொண்டு இருப்பார்கள். பாவிகள் நரக மனுபவித்த பிறகு தாவரங்களாகவும், புழுக்களாகவும், ஜலசரங்களாகவும், பக்ஷிகளாகவும், மிருகங்களாகவும், மனிதராகவும், மனிதரில் தருமசீலராகவும், தேவர்களாகவும், மோக்ஷ மடையத்தக்கவராகவுமுறையே ஆவார்கள். இவர்களெல்லாம் முந்தினவரிற் பிந்தினவர் ஆயிரத்தி லொருபங்காய் முந்தின ஜனனத்திற் பிந்திய ஜனனந் தொடர்பவர்கள் மோக்ஷமடையுமளவும் உழன்றுகொண்டே இருப்பார்கள். சுவர்க்கத்திலே எத்தனை யாத்துமாக்க ளிருக்குமோ அத்தனை யாத்துமாக்கள் நரகத்திலேயும் உண்டு. எந்தச் செந்து பாவஞ் செய்து பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவில்லையோ அது நரகத்தை யடையும். வேதங்களிலே எந்தெந்தப் பாவங்களுக்கு எந்தெந்தப் பிராயச்சித்தங்கள் காணப்படுமோ அவைகளை நன்ரு யாராய்ந்து மனுமுதலான மகாரிஷிகள் அற்பத்திற் கற்பமாகவும், கனத்திற்குக் கனமாகவும், தாங்கள் செய்த தருமசாஸ்திரங்களிற் சொல்லியிருக்கின்றனர். கேளும் மயித்திரேயரே! சாந்திராயண முதலான தவங்களாயும், யக்கியம் தானம் முதலான கருமங்களாயும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற சகல பிராயச்சித்தங்களுக்கும் மேலான பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸ்மரண சங்கீர்த்தனுதிகளேயாம். அதாவது எம்பெருமான் நிருபாதிக சர்வசேஷி என்றும், தான் அவனுக்குச் சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தைகளிலும் நிருபாதிக தாசன் என்றும் ஆகையால் அவற்றில் கர்த் தருத்வாதிகள் சுவாதந்திரியத்தாலல்லவென்றும், அவைகளைப் போக்

கும் உபாயம் அவனே என்றும் நினைத்து, அவன் றிருவடிகளையே சரணமடைந்து, அவன் திருநாமங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருத்தல் ஆசையால் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனு ஸ்மரண பிராயச்சித்தமானது பகவத்குணப் பிரபாவத்திலும், ஆத்தும ஸ்வரூபத்திலும் தெளிந்து நிற்கின்ற விலக்ஷணாதிகாரிக்கே யல்லது மற்றவர்களுக்கன்று. மற்றவர்களுக்கோ கருமாதிகளே எனத் தெளிய வேண்டும்.

எவன் பாபஞ் செய்தபோது "ஐயோ! செய்யேன் மறம் என்று, எம்பெருமான் நியமித்த நியமனத்தை உல்லங்கனஞ் செய்தேனே? என்ன செய்வேன்" என்று மனந்தவிப்பானோ அவனுக்கே பிராயச்சித்தத்திலதிகார மல்லது மற்றவற்கன்று. அப்படிப்பட்டவனுக்கு விதித்த பிராயச்சித்தங்களுக்குள்ளே முன் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீஹரி சம்ஸ்மரணமே சிறந்தது. அதுவும் ஒருதரஞ் செய்வதே போதுமானது. பலதரஞ் செய்தாலோ இனிச்செய்யும் பாவங்களுக்குக் காரணமான பூர்வபாபங்களின் ஸம்ஸ்காரத்தை யழித்து வரும்பாவங்களையும் நாசஞ்செய்யும். இந்த ஸ்ரீஹரி ஸ்மரணத்திற்குக் காலாதி நியமம் வேண்டுவதில்லை. காலை நடுப்பகல் மாலை இராத்திரி ஆகிய எக்காலத்திலானாலும் எந்த மனுஷியனானாலும் எவ்விதமாகவானாலும் ஸ்மரிக்கலாம். அப்படி ஸ்மரித்துக்கொண்டே ஸ்ரீமந் நாராயணனைச் சரணமடைந்தவன் அப்போதே சகல பாபத்தினின்றும் கிலேசங்களினின்றும் நீங்கினவனாய் மோட்ச மடைவான். அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சொர்க்கம் பெறுதல் இடையூறாகவே இருக்கும். ஜப ஹோமார்ச்சனாதி சகல கருமங்களிலும் ஸ்ரீவாசுதேவ ஸ்மரணஞ் செய்யு மகாத்துமாவுக்கு இந்திரபட்ட முதலானவை கிடைப்பதும் இடையூறுதான், ஏனெனில், மீண்டும் திரும்பும்படியான சொர்க்க மடைதற்கும் மோக்ஷ காரணமான ஸ்ரீவாஸுதேவாதி திவிய நாமஸ்மரணத்திற்கும் உள்ள தாரதமியத்தை நீரே அறிந்து கொள்ளுவீர். ஆதலால் எப்போதும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை ஸ்மரிக்கிற மனிதன் அப்போதே சகல பாதகங்களும் க்ஷீணித்தலாலே நரகமடைய மாட்டான்.

ஓ முனிவரே! மனதிற்குச் சந்தோஷத்தை உண்டாக்குவதன்றோ சுவர்க்கம் நரகமோ இதற்கு மாறா இருப்பது. புண்ணிய பாபங்களே சொர்க்க நரக சாதகங்க ளாகையாலே உபசார வழக்காய் அவையே சொர்க்க நரகமென்று சொல்லப்படும். அன்றியும் ஒரே வஸ்து புருஷ பேதத்தினலே சுக ஹேதுவாகவும், துக்கஹேதுவாகவும், பொறுமை கோப முதலானவைகளுக்குக் காரணமாகவும் இருக்கின்றது. மேலும் ஒருவனுக்கே ஒருவஸ்து கால தேச அவஸ்தா பேதத்தினலே ஒருதரம் சுகஹேதுவாயும், மற்றொருதரம் துக்க ஹேதுவாயும், கோப அனுக்கிரக ஹேதுவாயும் ஆகின்றது. ஆகையால் இது சுகம் இது துக்கம் என்று ஒருவஸ்துவை நியதமாகச் சொல்லக்கூடுமோ? கர்மவசமான மனோவிர்த்தி பேதத்தினலே வஸ்துக்களில் சுக துக்காதி ஸ்வரூப முண்டாகின்றதைப் பற்றி பகவத்பிராப்தியாகிற மோக்ஷந்தவிர மற்றெல்லாம் நிருபாதிக சுகரூபமாயும் ஸ்திரமாயு மிராமையாலே சுவர்க்காதிகளும் இடையூறும்.

இப்படி மனோவிருத்தியான ஞான மானது விஷயங்களைப் பற்றுமாயின் சம்சார பந்தத்திற்குக் காரணமாகின் றது. அப்படிப் பற்றுமலிருந்தால் பிரமப் பிராப்த்திக்குக் காரணமாகின் றது. ஆதலால் மனோவியாபாரத்தி னாலே சம்சார மோக்ஷங்களாகிய சகலமும் உண்டாகின்றன. மோக்ஷ சாதனமாகிய வித்தையும், பயனை விரும்பாமற் செய்கிற கருமமாகிய அவித்தையும் ஞானத்தினாற் சாதிக்கப் படுகின்றனவாம்.

ஓ மயித்திரேயரே! கேட்டபடி பூமண்டலம் பாதாளங்கள் நரகங்கள் பர்வத நதீ சமுத்திராதிகள் ஆகிய சகலத்தையும் சுருக்கமாய்ச் சொன் னேன். இன்னும் யாது கேட்க விரும்புகிறீர் என, மயித்திரேயர் வினவுகின்றனர்.

ஆறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

புவர்லோகாதி மேலோகங்களும் சூரியாதிகளுடைய நிலைகளும்

ஓ பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! பூலோக சொரூபங்களை யருளிச் செய்யக் கேட்டு மகிழ்ந்தனன். புவர்லோகாதி மேலோகங்களின் சொரூபங்களையும், சூரியாதி கிரகங்க ளிருக்கும் விதம் பிரமாணம் முதலானவைகளையும் அரு ளிச்செய்யவேண்டும் என்ன, ஸ்ரீபரா சரர் அருளிச்செய்கின்றனர்.

கேளும் மயித்திரேயரே! சூரிய சந்திரர்களுடைய கிரணங்களினாலே எவ்வளவு பிரகாசிக்கப்படுமோ அவ் வளவாய் சமுத்திரம் நதி பருவதம் முதலியவைகளோடு கூடின பாக மானது பூலோகமென்று சொல்லப் படும். இந்தப் பூமியானது அண்ட கடாஹத்தை நாற்புறத்திலுந் தொட்டி ருக்கிற வட்டப்பரப்பி னளவு எது வோ அதுவே வியாசப் பிரமாண மான அளவாயுள்ள ஆகாசம். இதுவே புவர்லோகம். பூமிக்கு லக்ஷ யோஜனை தூரத்திலே சூரியமண்டல மிருக்கின்றது. அந்தச் சூரியமண்ட லத்துக்கு லக்ஷயோஜனை தூரத்திலே சந்திரமண்டல மிருக்கின்றது. அந்தச் சந்திர மண்டலத்துக்குச் சரியான லக்ஷயோஜனை தூரத்தின்மேலே நக்ஷத் திர மண்டல மிருக்கின்றது. நக்ஷத்திர மண்டலத்துக்கு மேலே இரண்டு லக்ஷயோஜனை தூரத்திலே புதமண்டல மிருக்கின்றது. புத மண்டலத்துக்கு அவ்வளவு தூரத்தில் சுக்கிரமண்டல மிருக்கும். சுக்கிர மண்டலத்துக்கு அவ்வளவு தூரத்தில் அங்காரகமண் டலமும், அதற்கு அவ்வளவு தூர பாகத்தில் பிரகஸ்பதி மண்டலமும், அதற்குமேல் அவ்வளவு பாகத்திலே சனிமண்டலமு மிருக்கும். அதற்கு மேல் லக்ஷயோஜனை தூரத்தில் சப்தரிஷி மண்டலம் விளங்குகின்றது. அதற்கு லக்ஷ யோஜனை தூரத்தின் மேலே துருவமண்டலமானது சகல

சோதிச் சக்கிரத்துக்கும் நடுவில் நாட்டிய கம்பம்போலே விளங்குகின்றது. இவ்வளவு தான் சுவர்லோகம். இப்படி உயரத்தில் மூன்று லோகங்களைச் சொன்னேன். இம்மூன்று லோகமும் யாக பலானுபவத்துக்கு ஸ்தானமா யிருக்கின்றது. யாகமோ இந்தப் பாரத வருஷத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. அந்தத் துருவ மண்டலத்துக்கு மேலே கோடி யோஜனை தூரத்திலே ஒரு கல்பகாலம் பிழைத்திருக்கிற பிருகு முதலான ரிஷிகள் வாசஞ் செய்யப்பெற்ற மகர் லோகமானது இருக்கின்றது. அதன்மேலே இரண்டுகோடி யோஜனை தூரத்திலே பிரமபுத்திரரான சனகாதிகள் வாசஞ்செய்கின்ற ஜன லோக மிருக்கின்றது. அதற்குமேல் எட்டுக்கோடி யோஜனை தூரத்தில் தபோலோக மிருக்கின்றது. அதில் வைராஜர் என்கிற தேவதைகள் பிரளயாக்கினியினு லுண்டான வெப்பமில்லாதவர்களாய் இருக்கின்றனர். தபோ லோகத்திற்குமேல் பன்னிரண்டுகோடி யோசனைதூரத்தில் சத்தியலோகம் பிரகாசிக்கின்றது. அது தான் மறுபடி மரணமடையாதவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற பிரமலோகமென்று நினைக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இவைகளின் விவரஞ் சுருக்கிச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். காலாலே நடந்துபோகத் தக்கதாய்ப் பூமி சம்பந்தமான வஸ்து எதுவுண்டோ அதுவெல்லாம் பூலோகம் என்று சொல்லப்படும். அதின் விஸ்தாரத்தை முன்னமே உமக்குச் சொன்னேன். பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் நடுவில் சித்தாதி முனிவர்கள் வாசஞ்செய்யுமிடம் எவ்வளவுண்டோ அதுதான் புவர் லோகம். அது லோகங்களி லிரண்டாவது. துருவனுக்கும் சூரியனுக்கும் நடுவாய்ப் பதினுன்குலக்ஷம் யோஜனையளவான விடம் சுவர்க்கலோகம் எனப்படும். இம்மூன்றும் கல்பந்தோறும் உண்டாக்கப்படுவதினுல் கிருதகம் என்றும், ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் ஆகிய இம்மூன்றும் கல்பந்தோறும் உண்டாக்கப்படாமையால் அகிருதகம் என்றும் சொல்லப்படும். இந்தக் கிருதகம் அகிருதகம் என்கிற இரண்டின் நடுவில் மஹர்லோகம் இருக்கின்றது. அது கல்பத்தின் முடிவில் ஜன சூனியமாகிறதே யல்லாமல் சொரூபம் நசிப்பதில்லை. ஆகையாலே கிருதகாகிருதகம் என்று சொல்லப்படும். மயித்திரேயரே! இந்த மேலேழு லோகங்களும் பாதாளங்களாகிய கீழேழு லோகங்களும் பிரமாண்டத்தின் பரப்பு என்னப்படும். இவை விளங்கனியின் விதை ஓட்டினுலே சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்டிருப்பதுபோலே மேலுங் கீழும் பக்கங்களிலும் அண்டகடாகத்தினுலே சூழப்பட் டிருக்கின்றது. இந்த அண்டகடாஹமானது பத்துப் பங்கதிகமான ஜலத்தினுலேயும், அந்த ஜல ஆவரணமானது அக்கினியினுலேயும் அந்த அக்கினியானது வாயுவினுலேயும், அந்த வாயு ஆகாசத்தினுலேயும் பப்பத்துப்பங் கதிகமாகச் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாகாசமும் பத்துப்பங் கதிகமான பூதாதியினுலும், அந்தப்பூதாதியும் பத்துப்பங்கதிகமான மஹத் தத்துவத்தினுலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மஹத் தத்துவத்தைப் பிரகிருதி தத்துவஞ் சூழ்ந்திருக்கின்றது. அது காலத்தைப் பற்றின முடிவையாகிலும் இடத்தைப்பற்றின அளவையாகிலும் உடைத்தா யிரா மையாலே அனந்தம் என்று சொல்லப்பட்டு முடிவில்லாததாய் சகலத்திற்குங் காரணமா யிருக்கின்றது. அதில்

இப்படிப்பட்ட அநேக வாயிரங் கோடிகோடி அண்டங்கள் உண்டு. அன்றியும் கியானத்தினலே வியாபிக்கத் தக்கவனும் சுயம்பிரகாசமானவனும் ஞானசுவரூபியுமான சிவனும் அந்தப்பிரதான தத்துவத்தில் மரத்தில் நெருப்பைப்போலவும் எள்ளில் எண்ணெயைப் போலவும் மறைந்திருக்கின்ருன்.

இப்படி ஒன்ருேடொன்று கலந்திருக்குந்தன்மையையுடைய பிரகிருதியும் புருஷனும் சகலபூத வியாபகமான ஸ்ரீவிஷ்ணு சக்தியினலே வியாபிக்கப் பட்டிருக்கின்ருர்கள். ஓ மகா புத்தியுடையவரே! அந்த விஷ்ணு சக்தியே அந்தப் பிரகிருதி புருஷர்களை வேறுபடுத்துகிறதாகிற மோக்ஷத்திற்கும் கூட்டுகிறதாகிற பந்தத்திற்கும் காரணமா யிருப்பதுந் தவிர சிருஷ்டி காலத்திலே சத்துவாதி குணங்கள் விஷமப்படுவதற்குங் காரணமா யிருக்கின்றது. காற்ருனது அநேக நீர்த் துளிகளை யாதொரு பற்றுமில்லாமலே வகிப்பதுபோலே அந்த விஷ்ணுசக்தியும் பிரகிருதி புருஷரூபமான சகலத்தையும் பற்றில்லாமலே வகிக்கின்றது. வேர் கவை கிளை முதலான அவயவங்களோடுகூடி மரமானது முதலாகிய விதையினின்றும் எப்படி யுண்டாகிறதோ, எப்படி அதினின்றும் வேறு விதைகளும் அவற்றினின்றும் வேறு மரங்களும் உண்டாகி அவ்விதமான காரணத்தினலே வியாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே சத்துவாதிகுண மயங்களான மகத் தத்துவ முதல் பிருதிவியாதி பூதங்க ளீருகவுள்ள சகல வஸ்துக்களும் அவியத்தத்தினின்றே யுண்டாகின்றன. பின்பு அவற்றினின்றும் தேவ மனுஷியாதிகளும், அவர்களினின்றும் அவருடைய புத்திரர்களும், பவுத்திரர்களும் உண்டாகி வருகின்றனர். விதையினின்றும் மரம், மரத்தினின்றும் விதை, இப்படியாகப் பெருகிவருவதனலே மரத்துக்கு என்றும் குறைவில்லாததுபோலே, பூதங்களிலிருந்து பூதங்க ளுண்டாகி வருவதனலே அவற்றிற்குக் குறைவில்லை. அந்த மரம் விதையினின்று உண்டானலும் அதற்கு ஆகாசம் காலம் முதலானவை கூடச்சேர்ந் திருத்தலினலே காரணமாவதுபோலே, பிரகிருதியினின்றும் உண்டாகிற பிரபஞ்சத்திற்கு ஸ்ரீஹரிபகவான் அப்பிரகிருதியில் சான்னித்தியத்தினலே காரணமாகின்றதனல் பரிணம விகாரமில்லாமல் இருக்கின்றனர். பாரும் மயித்திரேயரே! நெல் விதையிலேயே மறைந்திருக்கின்ற வேர் தாள் இலை முளை கதிர் ·பூ பால் அரிசி உமி என்பன உழவு விதைப்பு நீர்ப்பாய்ச்சல் முதலான முளைத்தற்கு வேண்டுங் கருவிகளைப் பெற்று நன்ருய் வெளிப்பட்டுத் தோன்றுவதுபோலே, நாநாவிதமான கருமங்களில் விழுந்திருக்கின்ற ஆத்துமாக்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணு சத்தியையடைந்து, தேவ மனுஷ்யாதி பேதத்தினலே வெளிப்படுகின்றன. வேதத்தில் காரண வாக்கியங்களின்படியே எங்கிருந்து இவ்வுலகமெல்லா முண்டாகுமோ, எங்கே நிலைபெற்றிருக்குமோ, எங்கே லயத்தை யடையுமோ, எதனலேயே வியாபிக்கப்பட்டிருக்குமோ அந்தப் பரப்பிரமம் விஷ்ணுவே. பிரம்மமென்பதும் பரமபதமென்பதும் சத்து அசத்து என்பதும் மற்றும் எதுவும் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவே. இந்தச் சகல லோகமும் வித்தியாசமின்றி அந்த விஷ்ணுவினுடையதாய் இருக்கின்றது. அவி

யத்தமான மூலப்பிரகிருதி சரீரகனும், வியத்தமான லோகசரீரகனும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே. மேலும் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவனே தன்னைப் பெறுவதற்குச் சாதனமான யாகாதிகளுக்குக் கர்த்தாவாயும், உத்தேசிய தேவதையாயும், கிரியா சொரூபியாயும், அதன் பயனும், அக்கிரியைகளின் உபகரணங்களான சுருவ முதலானவையாயும் இருக்கின்றான். அவனிலும் மேலானது வேறொன்று மில்லை. அவனே எல்லாவற்றிற்கும் சொரூப யோக்கியதா சத்திகளைக் கற்பிப்பவன் என்பது கருத்து.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

சூரியமண்டலகதி முதலானவை

பராசரர் அருளிச்செய்கின்றனர் :– ஓ நல்ல விரதமுடையவரே! பிரமாண்ட நிலையை உமக்கு விளங்கக் கூறினேன். இனிச் சூரியன் முதலான கிரகங்களின் நிலையைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். சூரியனுடைய ரதமானது பதினாயிரம் யோசனை விசாலமுள்ளதாய், ஒன்பதினாயிரம் யோசனை வரையில் சூரிய மண்டலத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கும். அதின் இரு புறத்தின் இரிசுகளையும் கூட்டுகிற கட்டையானது [ஏற்கால்] இருபதினாயிரம் யோசனை யளவாயுள்ளது. அதின் ஒரு புறத்தில் இரிசு ஒரு கோடியே ஐம்பத்தேழு லக்ஷம் யோசனை யளவுள்ளது. அதிலேதான் சக்கிரம் ஒன்றுமாட்டியிருக்கும். அந்தச் சக்கிரமாவது சம்வச்சர ஸ்வரூபமாயிருப்பது. அதற்குக் காலை, நடுப்பகல், பிற்பகல் என்கிற நாட்பிரிவு மூன்றும் இரிசு கோத்திருக்கும் இடமாயிருக்கும். சம்வச்சரம், பரிவச்சரம், இடாவச்சரம், அநுவச்சரம், இத்வச்சரம் என்கிற வருஷ பேதங்களைந்தும் அரங்களா யிருக்கும். இருதுக்கள் ஆறும் சுற்றுவட்டங்களா யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அவயவங்கள் உள்ளதாய் க்ஷயமில்லா திருக்கிற அந்தச் சக்கரத்திலேதான் காலசக்கிரம் முழுதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. அவ்விரதத்திற்கு காயத்திரி, பிருகதி, உஷ்ணிக், ஜகதீ, திருஷ்டுப்பு, அனுஷ்டுப்பு, பங்தி என்கிற சந்தங்கள் ஏழுமே குதிரைகளா யிருக்கின்றன. அச்சூரிய ரதத்தின் மற்றொரு புறத்து இரிசு நாற்பத் தையாயிரத் தைந்நூறு யோசனை யளவுள்ளது. நுகத்தடியின் அளவோ இரிசினளவே யாம். அந்தச் சிற்றிரிசானது தன் புறத்து நுகத்தடியின் பாதியோடுகூட வாயுரூபமான கயிறுகளால் கட்டப்பட்டுத் துருவனை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றது. பேரிரிசிலே கோக்கப்பட்டிருக்கிற சக்கரமானது மானசோத்தர பர்வதத்தின்மேல் இருக்கின்றது. அந்த மானசோத்தர பர்வதத்தின் மேல் கிழக்கில் வஸ்வோகசாரா என்னும் இந்திரனுடைய பட்டணமும், தெற்கில் சம்யமனீ என்னும் எமனுடைய பட்டணமும், மேற்கில் சுகா என்னும் வருணனுடைய பட்டணமும், வடக்கில் விபாவரீ என்னும்

சோமனுடைய பட்டணமும் விளங்குகின்றன.

மயித்திரேயரே! சூரியபகவான் தென்றிசையை யடைந்த போது சோதிச் சக்கரத்தின் கடைசி யடைந்தவனாகி, எறிந்த அம்பைப்போல் விரைவாக வோடுகின்றான். அந்தச் சூரிய பகவான்றான் இராப் பகல்களின் ஏற்பாட்டிற்குக் காரணமாயும், யோகிகளுக்குச் சகல கிலேசங்களும் விடுபட்டுப் போகுங் காலமாகிய முடிவு காலத்தில் * தேவயான மார்க்கமாயும் இருக்கின்றான். சூரியன் நமக்கெப்படி பகலிலே அதியுஷ்ணமாயும் பிரகாசமாயுங் காணப்படுகின்றானோ அப்படியே மற்றெல்லாத் தீவுகளிலும் இரவிலும் இருக்கின்றானே யல்லது உஷ்ணப் பிரகாசங்கள் குறைந்து எப்போதும் இருப்பதில்லை. ஆகையால் உதயாஸ்தமய பேதங்கள் இல்லை. ஆனால் திக்குவிதிக்குகளி லெதிலும் எவர்களுக்கு எங்கே காணப்படுகின்றானோ அவர்களுக்கு அங்கே உதயமென்றும் அதற்கு நேர்க்கோணத்தில் காணப்படாமற் போவதினாலே அஸ்தமயமென்றும்உலக விவகாரமுண்டாயிருக்கின்றது. ஆகையால் எப்போதும் உதயாஸ்தமயங்க ளுண்டாயிருக்கிற காரணம் இவ்வளவே யல்லாமல் சூரியனுக்குச் சுபாவத்தில் உதயமும் அஸ்தமயமு மில்லவே யில்லை. இச்சூரியன் இந்திரன் முதலானோருடைய பட்டணங்களில் எதிலிருந்தாலும் அதனையும், பக்கத்துக் கோணங்கள் இரண்டையும், புரங்கள் இரண்டையும் பரிசிக்கின்றான். அப்படியே எந்தக் கோணத்தில் இருந்தாலும் அதனையும், பக்கத்துக் கோணங்கள் இரண்டையும் புரங்கள் இரண்டையும் பரிசிக்கின்றான். உதயமானது முதல் கிரணங்கள் வளரப்பெற்றிருந்து மத்தியானத்துக்கு மேல் கிரணங்கள் சுருங்கப்பெற்றவனாய் அஸ்தமயமாகின்றான். இந்த உதயாஸ்த மயங்களைக் கொண்டுதான் கிழக்கென்றும் மேற்கென்றும் திக்குகளின் ஏற்பாடு உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதைக் கொண்டே வலப்புறம் தென்றிசை எனவும், இடப்புறம் வடதிசை எனவும் குறிக்கப்படும். சூரியன் எதிரில் எவ்வளவு காய்கின்றானோ அவ்வளவு பின்புறத்திலும் பக்கங்களிலும் காய்கின்றான். ஆனால் மகாமேரு பருவதத்தின்மே லிருக்கிற பிரம சபையிற் செல்லுமளவில் அதின் கிரணங்களாலே சூரியகிரணங்கள் ஒளிமழுங்கித் திரும்புகின்றமையால் அச்சபையைக் காய்வதில்லை. இப்படி உதயாஸ்தமயங்களினாலேயே கிழக்கு முதலிய திக்குகள் ஏற்பட்டிருப்பதனாலே மேருமலையானது சகல வருஷங்களுக்கும் வடக்காகவே ஆகின்றது. ஆனது பற்றி மேருவின்மேல் எப்போதும் பிரம சபையின் காந்தியினால் பகலும், சூரியசஞ்சார மின்மையா லிரவுமா யிருக்கும்.

அஸ்தமயமாகிற சூரியனுடைய கிரணங்கள் அக்கினியில் பிரவேசிப்பதால் அவ்வக்கினியானது இரவில் அதிகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அக்கினி கிரணங்கள் பகலில் சூரியனிடத்திலே பிரகாசிப்பதனாலே சூரியன் அதிக

* தேவயானம் என்பது அர்ச்சிராதி மார்க்கம். அதாவது முதலில் அக்கினி, பின்பு முறையே பகல், பூர்வபக்ஷம், உத்தராயணம், வருஷம், காற்று, சூரியன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், பிரமன் என்பவர்களுடைய எல்லைகளேயாம். மோக்ஷமடைபவர்கள் போகும் வழி யிதுவே.

மாய்ப் பிரகாசிக்கின்றான். இப்படியாக உஷ்ணப் பிரகாசமுள்ள தேஜசு இரண்டும் மாறிமாறி ஒன்றிலொன்று கலந்து விளங்குகின்றன. மேருவின் புறத்திலும் வடபுறத்திலும் பூமியின் பாதியில் சூரியன் உதயமாகும்போது, இருளான இராத்திரியும் வெளிச்சமான பகலும் முறையே தண்ணீரில் பிரவேசிப்பதினாலே, அத்தண்ணீரானது கிஞ்சித்துச் சிவப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் ஆகின்றது. இவ்வண்ணம் புஷ்கரத்தீவின் நடுவினால் பூமியில் முப்பதிலொருபங்கைச் சூரியன் கடப்பதனால் நாலில் முப்பதிலொருபங்காகிய முகூர்த்த காலம் உண்டாகின்றது.

குயவனுடைய சக்கிரத்திலே திரிகின்ற பூச்சியைப்போலே சோதிச் சக்கிரத்திலே திரிகின்ற சூரியன் தென்றிசையினீங்கி உத்தராயணத்தின் முதலான மகரத்திலே வரும்போது முற்பட்ட பகலிரவுகளைப் பார்க்கிலும் வித்தியாசமான பகலிரவுகளைச் செய்து வருவன். பின்பும் அப்படியே முறையாய் கும்பம் மீனம் என்கிற ராசிகளிரண்டையுங் கடந்து மேஷ ராசியிற் பிரவேசிக்கும்போது, பூமத்தியமாகிய விஷுவத்தின் கதியைச் சேர்ந்து பகலிரவுகளைச் சரியாகச் செய்வன். அங்கிருந்து சஞ்சரிக்கும்போது நாடோறும் பகல் வளர்ந்துகொண்டேவர இரவு க்ஷீணித்துக் கொண்டேவரும். இப்படி மிதுனம் வரையிற் சென்று கர்க்கடகராசிக்குத் திரும்ப தக்ஷிணாயனம் உண்டாகும். குயவன் சக்கரத்தின் நுனியிலிருக்கும் பூச்சி போலே தக்ஷிணாயனத்திலே சூரியன் சீக்கிரமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டு பன்னிரண்டு முகூர்த்த காலமான பகலினாலே பதின்மூன்றரை நக்ஷத்திரங்களையும், பதினெட்டு முகூர்த்தகாலமான இரவினாலே மற்றப் பதின்மூன்றரை நக்ஷத்திரங்களையும் கடக்கின்றான். மறுபடி யுத்தராயணத்திற்கு வரும்போது குலால சக்கரத்தினடுக் கிடக்கும் பூச்சிபோலே மந்தமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு முந்திய இராப்பகல்களுக்கு மாறான இராப்பகல்களைச் செய்கின்றான். ஆகவே உத்தராயணத்தில் பகலின் வளர்ச்சி பதினெட்டு முகூர்த்தவளவாயும், இரவின் குறைவு பன்னிரண்டு முகூர்த்த அளவாயும் இருக்கும். சக்கரத்தின் நாபியானது அங்கேயே அதிமந்தமாய்ச் சுழல்கின்றதுபோலே சோதிச்சக்கர மத்தியத்திலேயே துருவனும் சுழன்று கொண்டு இருக்கின்றான். இப்படி சூரியன் தக்ஷிணாயன உத்தராயணங்களிலே அந்தந்த ராசிமண்டலங்களைச் சூரியன் கடக்குந் திறத்தினாலே பகல் வளர இரவு குறைதலும், இரவுவளரப் பகல் குறைதலுமா யிருக்கும். சூரியனே பகலிலும் இரவிலும் அவ்வாறு ராசிகளையே சமமாகக் கடக்கின்றானே யல்லது வேறில்லை. ஆனாலும் இராசிகளின் அளவின் வித்தியாசத்தினால் இரவு பகல்களின் வித்தியாசம் உண்டாகின்றது. மேலும் இந்த வித்தியாசம் அங்கங்கிருந்து நோக்குகின்றவர்களுடைய திருஷ்டியிற் படுகின்ற உதயாஸ்தமய பேதத்தினாலுமாம்.

இரவு உஷை என்றும், பகல் வியுஷ்டி என்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த உஷா வியுஷ்டிகளின் நடுவானது சந்தி என்று சொல்லப்படும். இப்படி சந்தி வரும்போது, மந்தேகர் என்கிற ராக்ஷசர் சூரியனைத் தின்னும்படி யத்தனஞ் செய்கின்றனர். அவர்களுக்கு நித்தியம் மரணமும் உடம்பு நாசமாகாமலிருப்பதுமாகப் பிரமதேவ

ஞலே சாபமிடப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வசுரர் சூரியன்மேல் பாயும்போது சூரியனுக்கும் அசுரருக்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகின்றது. அதினிமித்தம் பிராமணோத்தமர்கள் பிரணவ வியாகிருதி காயத்திரி மந்திரங்களினுலே அபிமந்திரித்துத் தண்ணீரை எறிகின்ருர்கள். அத்தண்ணீரானது வச்சிரம்போலாகி அவ்வசுரரை நாசஞ் செய்கின்றது. பின்பு பிராமணர்களாலே அக்கினி யோத்திரத்தில் மந்திரத்தோடுகூட ஆவுதி செய்யப்படுகின்ற முதல் ஆகுதியினுலே ஆயிரங் கிரணங்களுள்ள சூரியன் என்னுஞ் சோதியானது உலகமெல்லாம் பிரகாசிக்கும்படி விளங்குகின்றது. அந்தப் பிரணவமானது ஸ்ரீ விஷ்ணு சொரூபமாய், வியாகிருதி தேவதைகளுக்கிடமாய், வேதங்களுக் கெல்லாம் அதிபதியா யிருக்கையாலே அதின் உச்சாரண மகிமையினுலே அந்த ராக்ஷசருக்கு நாசம் உண்டாகின்றது. நிர்விகாரமாய் உள்ளே தோன்றுகின்ற சோதியா யிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய உத்தமமான அம்சமானது சூரியனுகி அந்தப் பிரணவத்தைப் பொருந்தி யிருக்கின்றபடியினுலே அதை யது தெரிவித்துக் கொண்டு, அச்சோதியை நடத்திக் கொண்டு இருக்கின்றது. இப்படிப் பட்ட பிரபாவமுள்ள பிரணவத்தினுலே ஸ்ரீவிஷ்ணு தேஜோமயமான சூரியன் விளக்கப்பட்டதாகி மந்தேகர் என்கிற பெயரையுடைய பாபங்களைக் கொளுத்திப் போடுகின்றது. ஆதலால் சந்தியாவந்தன காரியத்தை எவனும் விடலாகாது. விடுவதனுலே சூரியனைக்கொன்ற பாபத்தை அடைவான். இப்படி வாலகிலியர் முதலான மகா பிராமணர்களாலே ரக்ஷிக்கப் பட்டுச் சூரியபகவான் லோக சம்ரக்ஷணர்த்தமாய் அப்புறஞ் செல்லுகின்ருன்.

சந்தியாகால நிர்ணயஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளும். பதினைந்து நிமிஷங்கள் ஒரு காஷ்டை, முப்பது காஷ்டைகள் ஒருகலை, முப்பது கலைகள் ஒரு முகூர்த்தம், அவை முப்பது சேர்ந்து இரவும் பகலுமாகிய ஒரு நாளாம். இப்படிப்பட்ட நாளில் விருத்தியானுலும் க்ஷயமானுலும் அவைகளுக்கேற்ற அளவைக் கொண்ட பதினைந்தாம் பங்கான ஒரு முகூர்த்தகாலமே சந்தியா காலமாம். உதயகாலந் தொடங்கிச் சூரியன் மூன்று முகூர்த்தஞ் செல்லுமளவும் பிராதக்காலம் என்று சொல்லப்படும். அது பகலின் ஐந்திலொரு பங்காம். அதற்குமேல் மூன்று முகூர்த்தகாலம் சங்கவம் என்று சொல்லப்படும். அந்தச் சங்கவ காலத்தின்மேலே மூன்று முகூர்த்தகாலமானது மத்தியான்னம் எனப்படும். அதின் பிறகு மூன்று முகூர்த்த காலமானது அபரான்ன காலமாம். அந்த அபரான்ன காலமான பின்பு உள்ள மூன்று முகூர்த்தகாலம் சாயான்ன காலமாம். இப்படிச் சரியான பதினைந்து முகூர்த்தமுள்ள பகலானது விஷுவத் காலத்திலாம். இந்த நாளானது உத்தராயண தக்ஷிணயனங்களிலே வளர்ந்துங் குறைந்தும் ஒருபோது பகலினுலிரவு விழுங்கப்பட்டும் மற்ருெருபோது இரவினுற் பகல் விழுங்கப்பட்டும் இருக்கும். சரத்திருதுவின் ஆரம்பமான துலாராசியில் சூரியன் வருகையிலும், வசந்த ருதுவின் ஆரம்பமான மேஷராசியில் சூரியன் வருகையிலும் விஷுவம் என்கிற காலம் உண்டாகின்றது. அதுதான் ஏற்றக்குறைச்ச லில்லாத இராப் பகல்களை உடையது.

சூரியன் கர்க்கட விராசியி லிருக்கையில் தக்ஷிணாயனமும், மகர விராசியிலிருக்கையில் உத்தராயணமுமாம். ஓ பிராமணோத்தமரே! முன்பு நான் முப்பது முகூர்த்த அளவானது நாளென்று சொன்னேனே அவை பதினைந்து கூடினது ஒரு பக்ஷமாம். இரண்டு பக்ஷங்கள் ஒருமாதமாம். சூரிய கதியினாலாகும் இரண்டு மாதங்கள் ஒரு இருதுவாம். மூன்று இருது ஒரு அயனமாம். இரண்டு அயனங்கள்கூடி ஒரு வருஷமெனப்படும். இவ் வருடமானது சவுரம், சாந்திரம், சாவனம், நாக்ஷத்திரம் என்று நான்கு விதமாக விகற்பிக்கப்படும். இப்படி விகற்பிக்கப்படுகின்ற வருஷங்கள் ஐந்துகூடி ஆரம்பம்போல் விகற்பமின்றி முடிதலாலே யுகமென்கிற பெயரை யடையும். அவற்றுள் முதல் சம்வச்சர மென்றும், இரண்டாவது பரிவச்சர மென்றும், மூன்றாவது இடாவச்சரமென்றும், நான்காவது இத்வச்சரமென்றும், ஐந்தாவது அனுவச்சர மென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

வேறுகாலத்தில் அயனவிஷுவத் காலங்க ளுண்டாகின்ற முகாந்தரங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். சுவேதமலைக்கு வடக்கில் சிருங்கவான் என்கின்ற பருவத முண்டென்று சொன்னேனே, அதுமூன்று கொடுமுடிகளையுடைய காரணத்தால் அப்பெயரால் விளங்குகின்றது. அம் முடிகளுள் ஒன்று தென்புறத்திலும், மற்றொன்று வடபுறத்திலும், இன்னொன்று நடுவிலும் இருக்கின்றன. தென்புறச் சிருங்கத்திற் சூரியன் சஞ்சரிப்பதனால் தக்ஷிணாயனமும், வடபுறச் சிருங்கத்திற் சஞ்சரிப்பதனால் உத்தராயணமும், நடுச் சிருங்கத்தில் வருவதனால் விஷுவமும் உண்டாகின்றன. கிருத்திகையின் முதற்பாதத்திலே சூரிய னிருக்கையில் சந்திரன் விசாகா நக்ஷத்திரத்தின் நாலாம் பாதத்தில் இருப்பன். சூரியன் விசாகா நக்ஷத்திரத்தின் மூன்றாம் பாதத்தில் சஞ்சரிக்கும்போது சந்திரன் கிருத்திகையின்முதலில் இருப்பான். இப்படிப்பட்ட காலந்தான் மகாவிஷுவமென்கிற புண்ணியகாலம். அப்போது சிரத்தையுள்ள புருஷர் தேவதைகள் பிதுருக்கள் இவர்களை யுத்தேசித்து பிராமணருக்குத் தானங் கொடுக்க வேண்டும். இது தானத்திற்கு முகமாயிருக்கின்றது. அப்போது தானங் கொடுப்பவன் மகா புண்ணியஞ் செய்தவனாகின்றான்.

யாககாலங்கள் அறியும்படி சொல்லுகின்றேன் கேளும். பகல், இரவு, அர்த்தசாமம் என்கின்ற பக்ஷம், கலை, காஷ்டை, க்ஷணம், பவுர்ணமாசை, அமாவாசை, சந்திரன் காணப்படும் படியான சினீவாலி என்பதும், சந்திரன் காணப்படாத குரு என்பதுமான அமாவாசையின் பிரிவுகள், பூரணசந்திரனுள்ள ராகை என்பதும் குறைந்த சந்திரனுள்ள அனுமதி என்பதுமான பவுர்ணமாசையின் பிரிவுகள், தபம் தபசியம் மது மாதவம் சுக்கிரம் சுசி என்கிற மாசி முதலான மாதங்களாலாகிய வுத்தராயண இருதுக்கள் மூன்று, நபம் நபசியம் இஷம் ஊர்ச்சம் சகம் சகசியம் என்கிற ஆவணி முதலான மாதங்களாலாகிய தக்ஷிணாயன இருதுக்கள் மூன்று, இக் காலங்கள் எல்லாம் முக்கியமாக நன்றாய் அறியவேண்டிய யாக காலங்களாம்.

முன்பு லோகாலோகம் என்னும் ஒரு பருவதம் உண்டென்று உமக்குச் சொன்னேனே, அதில் நாற்புறங்களி

லும் கர்த்தமப்பிரசாபதியின் குமாரர்களான சுதன்வா சங்கபா என்பவர்களும், இரணியரோமா கேதுமான் என்கிற வேறிருவருமான லோகபாலகர் நால்வர் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் சுகதுக்கங்களும் ராகதுவேஷாதிகளுமான துன்பங்களில் ஒன்றும் இல்லை. இன்னுங் கேளும் மயித்திரேயரே! அகஸ்திய வீதிக்கு வடக்காயும், அஜ வீதிக்குத் தெற்காயும், வைசுவானர மார்க்கத்திற்கு வெளியிலிருக்கிற மார்க்கம், பிதுர்யானம். அதாவது பிதுர்லோகஞ் சேரும்வழி. அங்கே அக்கினி ஹோத்திர முடையவர்களாய் மகானுபாவர்களான சில ரிஷிகள் வாசஞ் செய்துகொண்டு, வேதத்தில் கர்மகாண்டங்களைத் துதித்துக்கொண்டு, யாகமுயற்சியைச் செய்வித்துக்கொண்டு இருக்கின்றார்கள். அவ்வுலகத்தை யடைய விரும்புவோர்களுக்குத்தான் பிதுர்யானம் என்று முன் சொல்லப்பட்ட * தூமாதிமார்க்கம் உண்டு. அவ் வுலகத்தி லிருக்கிற பிதுர்க்கள் கர்மகாண்டம் அழிந்துபோகாம விருக்கும்படி சந்ததிகளினாலும் தபசினாலும் ஏற்பாடுகளினாலும் வேதாத்தியயனங்களினாலும் யுகந்தோறும் ஸ்தாபித்து வருவதுமல்லாமல், முந்தினவர் பிந்தினவர்களுடைய வமிசத்திலேயும், பிந்தினவர் முந்தினவர்களுடைய வமிசத்திலேயும் ஜனித்துக்கொண்டே, இம் மூன்று உலகமும் அழியுங்காலமாகிய பிரமாவின் தினம் வரைக்கும் இருப்பார்கள்.

கேளும், நாகவீதிக்கு வடக்காயும், சப்தரிஷி வீதிக்குத் தெற்காயுமுள்ள மார்க்கம் தேவயானம் என்று சொல்லப்படும். அவ்விடத்திலே இந்திரியஜயமுள்ளவர்களாய்ச் சித்திபெற்றவர்களாய் நிருமலராய் பிரமசாரிகளான சில மகாத்துமாக்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சந்ததியை வெறுத்திருக்கையாலே மிருத்துவை வென்றவர்களானார்கள். அந்த எண்பதினாயிரம் இருடிகளும் சூரியனுடைய அந்த வடவண்டை வழியை ஆசிரயித்துப் பிரமாவின் தினபரியந்தம் யாதொரு துன்பமும் அழிவும் இல்லாதவர்களாய் இருப்பார்கள். இந்த இருப்பு, உலோபமும் அதனடியான குரோதாதிகளும் ஸ்திரீ சம்போகமும் விருப்பும் வெறுப்புகளும் இல்லாமையினாலும், கரும சம்பந்தத்தை விட்டிருக்கின்றதனாலும், யோகத்தி னின்றும் நழுவாமையினாலும், சத்தாதி விஷயங்களிற் குற்றத்தை காண்கையினாலும் அவ்விடத் திருப்பவர் பிரமதின முடிவளவும் நிலைநிற்பதினாலும் அமிருதத்துவம் என்று மோக்ஷம் போலே உபசாரமாகச் சொல்லப்படும். இந்தப் பிரம தினாந்தமான காலமே பிரமஹத்தி செய்த பாவத்தின் பயனாக நரகம் அனுபவிப்பதற்கும், அசுவமேதஞ் செய்த புண்ணியத்திற்காக மகாபோகம் அனுபவிப்பதற்கும் ஏற்படுத்திய காலமாம். அந்தக் காலத்தில் பூமி முதல் துருவனிருக்கும் ஸ்தானமளவும் அழிந்துபோய் விடும்.

* பிதுர்யானம் என்றும் தக்ஷிணமார்க்கம் என்றும் சொல்லப்பட்டது. தூமாதிமார்க்கம். அதாவது முதலில் தூமம், பிறகு கிரமமாய் இராத்திரி, அமரபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம், மாதங்கள், பிதுர்லோகம், ஆகாசம், சந்திரன், என்னும் எல்லைகளாம். இவ்வழியிற் போனவர் கர்மலோகானுபவ முடிந்தவுடனே திரும்பிச் சந்திரனை விட்டு ஆகாசம், காற்று, புகை, மேகம், மழைத்தண்ணீர், விதைகள், இவற்றின் வழியாய் ஸ்திரீ புருஷர்களை யடைந்து கர்மங்களுக்கேற்ற தேகத்தோடு பிறப்பார்கள்.

சப்த ரிஷிகளுக்கு மேலே வடபுறத்திலே துருவன் இருக்குமிடம் யாதுண்டோ அது திவ்வியமாயும் மகா பிரகாசமாயு மிருக்கின்ற மூன்ருவது ஆகாசஸ்தானம். அது விராட் புருஷனுக்கு இருதய நாடி ஸ்தானமானது பற்றி அங்கே விஷ்ணு எழுந்தருளியிருக்கின்ருர். ஆகையால் அதற்கு விஷ்ணுபதம் என்று பேருண்டாயிருக்கின்றது. அது காமாதி தோஷங்களைக் கழித்துப் பரமாத்துமாவினிடத்தே மனதை ஸ்திரப்படுத்தின யோகிகளுக்கு புண்ணிய பாப கர்மங்களெல்லாம் க்ஷயித்தபோது அடையத்தக்க ஸ்தானமா இருக்கின்றது. யோகிகள் பாப புண்ணியங்கள் ஒழிந்ததனுலே சுக துக்கானுபவ ரூப சம்சார ஹேது இல்லாதவர்களாய், எந்த உத்தமமான விடத்திலே சென்று ஆனந்தத்தோ டிருப்பார்களோ அதுதான் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய பரமபதம், லோக சாக்ஷிகளான தருமன், துருவன், முதலிய மகாத்துமாக்கள் எங்கேயிருந்துகொண்டு அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ஐசுவரியத்துக்குச் சமானமான ஐசுவரியமாகிய இந்திரிய ஜயத்தினுலே சேர்ப்பட்டிருக்கின்ற யோகப் பிரபாவ முள்ளவர்களாய் விளங்குகின்ருர்களோ அதுதான் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாம். சராசரங்களெல்லாம் எங்கே நெடுக்காகவும் குறுக்காகவும் கோக்கப்பட்டவையாய் எங்கே யிருப்பனவாய் எங்கே இனி யுண்டாவனவா யிருக்குமோ அது ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாம். எது ஆகாசத்திலே பரவ நிற்கின்ற சூரியனைப்போலே மகாத்துமாக்களுக்குச் சுத்த விவேக ஞானத்தினுலே பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குமோ அது ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய பரமபதமாம். அங்கே சென்றவர்கள் மறுபடி சம்சார சம்பந்த மடையாமல் பிரமாவோடுகூட மோக்ஷ மடைவார்கள். ஆகையால் அது கிரம முத்திஸ்தானமானதுபற்றி மோக்ஷ ஸ்தானமான பரமபத மென்று சொல்லப்பட்டது.

அது லோகாதாரமான விதம் சொல்லுகின்றேன் கேளும். மகா தேஜசுள்ள துருவனுனவன் அங்கே நடுக்கூச்சம்போலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்ருனன்றே, அந்தத் துருவனிடத்திலே சகல கிரக நக்ஷத்திரங்களும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அந்தக் கிரக நக்ஷத்திரங்களில் மேகங்கள் நாட்டப்பட்டு இருக்கின்றன. மேகங்களிலே மழை ஏற்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றது. மழையானது சகல ஒஷதிகளின் மூலமாய்ச் சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயும் தேவதைகள் முதலானுர்க்குப் போஷணமாயும் இருக்கின்றது. அதனுலே நெய் முதலிய அவி சொரிகின்ற ஆவுதி மூலமாகத் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தவர்களாய், லோக சிருட்டிக்கும் ஸ்திதிக்கும் காரணமாகின்ருர்கள். இந்தப்படி இந்த விஷ்ணுபத மென்கிற பரிசுத்தமான மூன்ரும் ஸ்தானமானது மூன்று லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாயும் விருத்தி ஹேதுவாயும் இருக்கின்றது.

ஓ பிராமணேத்தமரே! இன்னும் அந்த விஷ்ணுபதத்தின் பரிசுத்தப் பிரபாவத்தைக் கேளும். அங்கிருந்துதான் சகல பாதக நாசஞ்செய்யும் திறமுடைய கங்கை என்னு நதியானது உண்டாகி, தேவஸ்திரீகளுடைய சரீரத்தின் குங்குமப்பூச்சினுல் பொன்னிறமுடையதாய் விளங்குகின்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானுடைய இடது திருவடித் தாமரையின் கட்டை விரலின் நகத்தி லுண்டான பிரவாகத்தினின்

றும் பெருகிவருகின்ற அந்தக் கங்கா நதியைத் துருவனானவன் இரவும் பகலும் மகா பத்தியோடு சிரத்தில் வகிக்கின்றான். பின்பு சப்தரிஷிகள் பிராணாயாமஞ் செய்துகொண்டு, அந்தக் கங்கையின் அலைகளினாலே ஜடைகள் மிதக்கத் தாங்கப்பட்டு, அகமர்ஷண ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். பிறகு அந்தக் கங்காநதியின் ஜலப்பிரவாகத்தினாலே சந்திரமண்டலமானது நன்றாக நனைக்கப்பட்டதாய் இரவில் அதிக காந்தியடைந்து விளங்குகின்றது. அப்புறம் சந்திரமண்டலத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு மேரு பருவதத்தின்மேல் விழுந்து, சிதா அளகநந்தா சக்ஷு பத்திரை என்கின்ற நாமதேயங்களை யடைந்து நான்கு திசைகளிலும் இவ்வுலகத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யும்பொருட்டு இறங்கி வருகின்றது. அந்நான்கு பிரிவில் தென்புறத்தில் வருகின்ற அளகநந்தை என்னுங் கங்கைப் பிரிவை சிவன் மகா பத்தியோடு நூறு வருஷத்துக்கு மேலான காலமும் தன் சிரசில் தரித்துவிட, அது அந்தச் சிவனுடைய ஜடா மகுடத்தினின்றுந் தரையில் விழுந்து, சகர குமாரருடைய நுறுங்கிப்போயிருந்த எலும்புகளை நனைத்து, அதின் முகாந்தரமாய் அந்தப் பாவிகளையும் சொர்க்கஞ் சேரும்படி செய்தது. இன்னும் அதின் பிரபாவஞ் சொல்லுகின்றேன். அந்த மகாநதியில் ஸ்நானஞ் செய்த மாத்திரத்திலே சகல பாபங்களும் பாழாவதுமன்றி மகா புண்ணியமும் உண்டாகும். புத்திராதிகள் அதின் ஜலத்தினாலே தங்கள் பிதுருக்களுக்கு ஒருதரம் தர்ப்பணஞ் செய்வார்களாகில் அதனால் அந்தப் பிதுர்க்கள் நூறு வருஷ மட்டும் ஒப்பற்ற திருப்தியடைவார்கள். அந்தக் கங்கா நதியின் கரையில் பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் யக்கியேச்வரனை ஸ்ரீ புருஷோத்தமனை மகா யக்கியங்களினாலே ஆராதித்து, இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலும் மிகுந்த செல்வத்தைப் பொருந்தினார்கள். யோகிகளும் அதின் தீர்த்தத்தில் மஞ்சனமாடிப் பாவங்கள் நசிக்கப்பெற்று ஸ்ரீ கேசவனிடத்திலே சித்தலயத்தினாற் மோக்ஷானந்தமும் பெற்றார்கள். அந்தக் கங்கையானது தன்னில் மூழ்குகின்றவருக்கும் தன்னையுண்பவருக்கும் துதிப்பவருக்கும் பரிசிப்பவருக்கும் விரும்புகின்றவர்க்கும் காண்பவருக்கும் கேட்பவருக்கும் சகல பாப நிவர்த்தி செய்யும்படியான பிரபாவமுடையது. நூறு காதத்திற்கு அப்புறமிருந்தாகிலும் கங்கை கங்கை யென்று நாம சங்கீர்த்தனஞ் செய்தவர்களுக்கும் மூன்று ஜன்மங்களினாலே நேர்ந்திருக்கின்ற பாவங்களை யொழிக்கும். இப்படி மூவுலகங்களையும் பரிசுத்தஞ் செய்யவல்ல கங்காநதி யவதரிக்கப் பெற்று அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபதமானது விளங்குகின்றது.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

சிம்சுமாரசக்கர வர்ணனை

கேளும் மயித்திரேயரே! மகாபிரபுவான ஸ்ரீ ஹரிபகவானுடைய, சிம்சுமாரம் என்கிற ஜந்துபோலே தோன்றுகின்ற நக்ஷத்திரக் கூட்டமாகிய ரூபம் யாதொன்றுண்டோ அதின் வாலில் துருவன் இருக்கின்றான். அந்தத் துருவன் அங்கிருந்து சுற்றிக்கொண்டு சந்திர சூரியாதி கிரகங்களை யெல்லாஞ் சுற்றித் திருப்ப, அவைகளும் சக்கரம்போலே அவனைச் சுற்றித் திரும்புகின்றன. சந்திர சூரியர்களும், மற்றுமுள்ள கிரகங்களும், நக்ஷத்திரங்களும், காற்றின் வடிவான கயிறுகளினாலே கட்டப்பட்டுத் துருவனிடத்தில் வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. ஆகாசத்திலே யிருக்கும் நக்ஷத்திரக் கூட்டமெல்லாம் சிம்சுமாரமென்கிற ஜந்துவைப்போலே காணப்படுகின்றதென்றேனே, அதன் இருதயத்திலே சகல தேஜோ லோகங்களுக்கும் ஆதாரபூதனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் எழுந்தருளி இருக்கின்றான். உத்தானபாதனுடைய புத்திரனை துருவன் அந்த லோகநாதனை ஆராதித்து நக்ஷத்திரமயமான அந்தச் சிம்சுமாரத்தின் வாலினிடத்திலே யிருக்கப்பெற்றான். அந்தச் சிம்சுமாரத்திற்கு ஆதாரம் ஸ்ரீயப்பதி. அந்தச் சிம்சுமாரமோ துருவனுக்கு ஆதாரம். அந்தத் துருவன் சூரியனுக்கு ஆதாரம். அந்தச் சூரியனோ தேவாசுர மனுஷ்யாதி சகலத்துக்கும் ஆதாரம். அது எப்படியெனில், சூரியன் தான் ரசவத்தான ஜலங்களை எட்டு மாதங்களினாலே இழுத்து வருஷிக்க, அந்த வருஷத்தினாலே சகல ஜந்துக்களுக்கும் உபயோகமான உணவுகள் உண்டாகின்றன. அன்னத்தினாலே தான் சகல ஜகத்து முண்டாகி வளர்கின்றன. மேலும் சூரியன் தன் உக்கிரமான கிரணங்களினாலே லோகத்திலிருந்து தண்ணீரை ஆகர்ஷித்துச் சந்திரனிடத்திலே பெய்ய, அந்தச் சந்திரனும் வாயுநாடிமயங்களான வழிகளினாலே புகையும் நெருப்பும் காற்றுமான வடிவுள்ள மேகங்களிலே விட, அந்த மேகங்களினின்றும் ஜலமானது உலகத்திலே விழுகின்றது. அந்த மேகங்களினின்றுந் தண்ணீர் நழுவி விழாமையாலே அம் மேகங்களுக்கு அப்பிரங்கள் என்று பெயர் வந்தது. ஆனாலும் காற்றினால் அம் மேகங்கள் அலைக்கப்படக் காலத்தினாலுண்டான பரிபாகத்தினால் அந்தத் தண்ணீர் நிர்மலமாகி விழுகின்றது. ஆறுகளி லிருக்கின்ற ஜலம், சமுத்திரங்களிலுள்ள ஜலம், பூமியிலுண்டாகிற ஜலம், பிராணிகளி லுண்டாகிற ஜலம் ஆகிய நால்வகை ஜலத்தையும் கவர்ந்துதான் சூரியன் வருஷிக்கின்றான். அன்றியும், ஆகாச கங்கையின் ஜலத்தைத் தன் கிரணங்களாலே கொண்டு மேகங்களிற் சேர்க்காமலே வருஷிப்பது முண்டு. அந்தப் பரிசுத்த தீர்த்தம் படுவதினாலே மனிதன் பாவந்தீர்ந்து நரக மடைவதில்லை. அந்த ஸ்நானம் திவ்விய ஸ்நானமென்று சொல்லப்படும். ஓ முனிவரே! சூரியன் காணப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கையில் எந்தநீர் மேகமின்றி ஆகாசத்தினின்றும் விழுகின்றதோ அது தான் ஆகாச கங்காஜல மென்னப்படும். அன்றியும் கிருத்திகை முதலான ஒற்றைப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களிலே சூரியன் விளங்கிக்கொண்டே

யிருக்க, ஆகாசத்தி னின்றும் விழுகின்ற தீர்த்தமானது திக்கஜங்களினாலே வருஷிக்கப்படுகிற ஆகாச கங்காஜல மெனப்படும். ரோகிணி முதலான இரட்டைப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களிலே சூரியன் பிரகாசிக்கையில் மேகமில்லாமல் வானத்தினின்றும் உகுகின்ற தண்ணீர் சூரியன் பெய்யும் ஆகாச கங்காஜல மென்னப்படும். எந்தத் தண்ணீரானது மேகங்களினாலே வருஷிக்கப்படுகின்றதோ அது பிராணிகளின் பிழைப்புக்காக ஓஷதிகளைப் போஷித்து அமுதமென்று சொல்லப்படும். இவ்விதமாக மழையினாலே ஓஷதிகள் பயன் கொடுக்குமளவும் போஷிக்கப் பட்டனவாகி நிற்க, அவைகளைக்கொண்டு சாஸ்திரக் கண்களையுடைய மனிதர், விதிப்படி பல வகைப்பட்ட யக்கியங்களைச் செய்து தேவதைகளைத் திர்ப்தி பண்ணுகின்றார்கள். இவ்விதமாய் யாகங்களும், வேதங்களும், பிராமணாதி வர்ணங்களும், தேவதைகளும், பசு பக்ஷியாதிகளுமான இந்த வுலகமெல்லாம் மழையினாலேயே தாங்கப்பட்டு இருக்கின்றன. ஏனெனின், அம்மழையன்றோ அன்னத்தை விளைக்கின்றது. அம்மழையை யுண்டாக்குகின்றவன் சூரியன். அச்சூரியனுக்கு ஆதாரமானவன் துருவன். அந்தத் துருவனுக்கு ஆதாரம் சிம்சுமார சக்கரம். அச்சக்கரத்துக்கு ஆதாரம் ஸ்ரீமந் நாராயணன். இப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணன் அந்தச் சிம்சுமாரசக்கரத்தின் இருதயத்தி லிருந்துகொண்டு சகல பிராணிகளையும் தரிக்கும்படி தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

சூரியரதத்தின் விசேஷம்

மயித்திரேயரே! கேளும். சூரியன் சஞ்சரிக்கின்ற தக்ஷிணாயன உத்தராயண எல்லைகளின் நடுவாகிய கிராந்தி விருத்தங்கள் நூற்றெண்பத்துமூன்று. அந்த மண்டலங்களிலேதான் சூரியன் உத்தராயணத்தில் ஏறுவதும் தக்ஷிணாயனத்தில் இறங்குவதுமான முந்நூற்றறுபத்தாறு கதிகளினாலே ஒரு வருஷத்தைக் கழிக்கின்றான். அந்தச் சூரியரதமானது சூரியர்களாலும் ரிஷிகளாலும் கந்திருவராலும் அச்சரசுக்களாலும் இயக்கர்களாலும் சர்ப்பங்களினாலும் ராக்ஷசர்களினாலும் ஏறப்பட்டிருக்கும். எப்படியெனில், அவ்விரதத்தில் சித்திரை மாதத்தில் தாதா என்கின்ற சூரியனும், கிருதஸ்தலை என்கின்ற அச்சரசும் புலஸ்தியர் என்கின்ற ரிஷியும், வாசுகி என்கின்ற சர்ப்பமும், ரதபிருத்து என்கிற இயக்கனும், ஹேதி என்கின்ற ராக்ஷசனும், தும்புரு என்கின்ற கந்திருவனும் வசிப்பார்கள். வைகாசிமாதத்தில் அர்யமா என்கிற சூரியனும், புலகன் என்னும் ரிஷியும், புஞ்சிகஸ்தலை என்கின்ற அச்சரசும், ரதௌஜா என்கின்ற யக்ஷனும், கச்சவீரன் என்கின்ற சர்ப்பமும், நாரதன் என்னுங் கந்திருவனும், பிரஹேதி என்னும்

ராக்ஷசனும் வசிப்பார்கள். ஆனிமாதத்தில் மித்திரன் என்கின்ற சூரியனும், அத்திரி என்கிற ரிஷியும், தக்ஷகன் என்கிற சர்ப்பமும், பவுருஷேயன் என்கிற ராக்ஷசனும், மேனகை என்கிற அச்சரசும், ஹாஹா என்கிற கந்திருவனும் ரதஸ்வனன் என்கிற யக்ஷனும், இருப்பார்கள். ஆடிமாதத்திலே வருணன் என்கின்ற சூரியனும், வசிஷ்டர் என்கிற ரிஷியும், சகஜநியை என்கிற அச்சரசும், ஹூஹூ என்கிற கந்திருவனும், நாகம் என்னும் சர்ப்பமும், ரதன் என்கிற ராக்ஷதனும், சித்திரன் என்கிற யக்ஷனும் வசிக்கின்றார்கள். ஆவணிமாதத்தில் இந்திரன் என்னுஞ் சூரியனும், விசுவாவசு என்னும் கந்திருவனும், சுரோதா என்னும் யக்ஷனும், ஏலாபுத்திரன் என்னுஞ் சர்ப்பமும், அங்கிரசு என்கின்ற ரிஷியும், பிரமலோசை என்னும் அச்சரசும், சர்ப்பி என்னும் ராக்ஷசனும் இருப்பார்கள். புரட்டாசியில் விவசுவான் என்னுஞ் சூரியனும், பிருகு என்னும் மகரிஷியும், அனுமிலோசா என்கிற அச்சரசும், சங்கபாலன் என்கிற சர்ப்பமும், வியாக்கிரன் என்கிற ராக்ஷசனும் உக்கிரசேனன் என்கிற கந்திருவனும், ஆபூரணன் என்னும் யக்ஷனும் இருப்பார்கள். ஐப்பசியில் பூஷா என்கின்ற சூரியனும், வசுருசி என்னுங் கந்திருவனும், வாதன் என்னும் ராக்ஷசனும், தனஞ்சயன் என்னுஞ் சர்ப்பமும் கவுதமர் என்னும் ரிஷியும், கிருதாசி என்னும் அச்சரசும், சுஷேணன் என்னும் யக்ஷனும் இருப்பார்கள். கார்த்திகையில் பர்ச்சனியன் என்னுஞ் சூரியனும், விசுவாவசு என்கின்ற கந்திருவனும், பரத்துவாஜர் என்னும் ரிஷியும், ஐராவதம் என்னும் சர்ப்பமும், விசுவாசி என்னும் அச்சரசும், சேனஜித்து என்னும் யக்ஷனும், ஆப என்னும் ராக்ஷசனும், வாசஞ் செய்வார்கள். மார்கழியில் அம்சன் என்கின்ற சூரியனும், காசியபர் என்கிற ரிஷியும், தார்க்ஷயன் என்கிற யக்ஷனும், மகாபத்துமன் என்னும் சர்ப்பமும், வித்தியுத்து என்னும் ராக்ஷசனும், சித்திரசேனன் என்னுங் கந்திருவனும், ஊர்வசி என்னும் அச்சரசும் இருப்பார்கள். தைமாதத்தில் பகன் என்னுஞ் சூரியனும், கிரது என்கின்ற ரிஷியும், ஊர்ணயு என்கின்ற கந்திருவனும், ஸ்பூர்ஜன் என்கிற ராக்ஷசனும், கார்க்கோடகன் என்னுஞ் சர்ப்பமும், அரிஷ்ட நேமி என்கின்ற யக்ஷனும், பூர்வசித்தி என்னும் அச்சரசும் இருப்பார்கள். மாசி மாதத்தில் துவஷ்டா என்கின்ற சூரியனும் ஜமதக்கினி என்கிற ரிஷியும் திலோத்தமை என்னும். அச்சரசும், கம்பளன் என்னும் சர்ப்பமும், பிரம்மாபேதன் என்னும் ராக்ஷசனும், இருதசித்து என்னும் யக்ஷனும், திருதராஷ்டிரன் என்னுங் கந்திருவனும் வசிக்கின்றார்கள். பங்குனியில் விஷ்ணு என்கின்ற சூரியனும், விசுவாமித்திரன் என்கிற ரிஷியும், ரம்பை என்கிற அச்சரசும், சூரியவர்ச்சசு என்கின்ற கந்திருவனும், சத்தியசித்து என்கின்ற யக்ஷனும், அசுவதரன் என்கிற சர்ப்பமும், யக்கியாபேதன் என்கிற ராக்ஷசனும் வாசஞ் செய்வார்கள். கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! இப்படி ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு எவ்வேழு பேராக இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீவிஷ்ணு சக்தியினால் வியாபிக்கப்பட்டு லோகப் பிரகாச நிமித்தமாய்ச் சூரிய ரதத்தில் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுடைய செய்கைகளைக் கேட்பீராக. அந்த மண்டலத்தில் பிரகாசிக்கின்ற சூரியனுக்கு தேஜசு விருத்தியாகும்படி ரிஷிகள் துதிக்கின்றார்கள், கந்திருவர்

கானஞ் செய்கின்றார்கள். அச்சரர் பெண்கள் ஆடுகின்றார்கள்; இராக்ஷதர் சூரியனுக்குப் பின்செல்லுகின்றார்கள்; சர்ப்பங்கள் சுமக்கின்றன; இயக்கர் கடிவாள முதலானவற்றைத் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்; இவர்களல்லாமல் வாலகிலியர் என்கின்ற மகரிஷிகள் எப்போதும் சூரியனைச் சூழ்ந்து உபாசித்துக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இப்படி சூரியமண்டலத்திலே வாசஞ் செய்கின்ற ஏழுகணங்களும் அந்தந்தச் சமயங்களிலே பனி வெப்பம் தண்ணீர் இவைகளைப் பெய்வதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன.

பத்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

சூரியனுடைய கிரியாவிசேஷம்

இப்படி ஸ்ரீ பராசரபகவான் அருளிச் செய்ததைக்கேட்டு, மயித்திரேய முனிவர் வினவுகின்றார்: சூரியமண்டலத்தில் பனி வெப்பம் மழை இவற்றிற்குக் காரணமாக ஏழுகணங்கள் இருக்கின்றன வென்றும் அந்தக் கந்திருவர், யக்ஷர், ராக்ஷசர், முனிவர், வாலகிலியர், அச்சரசுகள், நாகர் இவர்களுடைய தொழில் இன்னின்னதென்றும் தேவரீர் அருளிச்செய்தீர். ஆனால், சூரியனுடைய தொழில் இன்னது என அருளிச்செய்தீரில்லை. அந்தக் கணங்களே பனி வெப்பம் தண்ணீர் இவற்றை வர்ஷிக்குமானால் சூரியனுக்குக் காரியம் என்ன? சூரியனாலே மழையுண்டாகின்றதென்று தேவரீர் முன்னம் அருளிச்செய்தீர். அன்றியும் ஜனங்கள் சூரியன் உதயமாகி உச்சியில் வந்து அஸ்தமிக்கின்றானென்று சொல்லுகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட செய்கைகள் இந்த ஏழு கணங்களுக்கும் பொதுவாகவேயிருக்குமானால் சூரியனுக்குச் சிறப்பாய்ச் சொல்வதென்ன இந்த விவரம் அருளிச்செய்ய வேண்டும் என, ஸ்ரீபராசரர் அருளிச்செய்கின்றார்.

ஓ மயித்திரேயரே! இருக்கு யசுரு சாமம் என்கின்ற மூன்று வேதவடிவாகிய விசேஷமான ஸ்ரீ விஷ்ணு சத்தியே சூரியரூபமாகிப் பிரகாசித்துக்கொண்டு காய்வதுமல்லாமல், உலகத்தின் பாவத்தையும் போக்கிக்கொண்டு இருக்கின்றதனாலே அந்த மண்டலத்தில் வாசஞ் செய்கின்ற ஆதித்தன் முதலான கணங்கள் ஏழினும் அந்த ஆதித்தனே பிரதானம். அந்தந்தமாதத்தில் வருகின்ற சூரியனிடத்திலே திரிவேதமயமான ஸ்ரீ விஷ்ணு சத்தியானது பிரவேசித்து விளங்குகின்றது. விடியற்காலத்திலே இருக்குகளும் மத்தியான்னகாலத்திலே யசுசுகளும், சாயங்காலத்திலே சாமங்களும் சூரிய சரீரகனுய்ச் சூரியனுக்குள்ளே விளங்குகின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவைத் துதிக்கின்றன. இந்த இருக்கு முதலிய மூன்று வேதங்களும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்குச்சரீரமாயிருக்கின்றன. இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு சக்தியானது சூரியனுக்குள்ளே மாத்திரமன்று, பிரமாதிகளுக்குள்ளும் பிரவேசித்து அந்தந்தக் காரியங்களை நடத்துகின்றது. சிருஷ்டியாதியில் இருக்கு வேதமயமான பிர்மாவாகவும், திதி

யிலே யசுர்வேதமயமான விஷ்ணுவாகவும், முடிவில் சாமவேத மயமான ருத்திரனாகவும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சத்தியானது பிரகாசிக்கின்றது. ஆதலால் ருத்திரசம்பந்தமான சாமத்தொனியானது * அசுத்த மென்றெண்ணப்படுகின்றது. இவ்வாறு வேதத்திரய ரூபமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய சுத்த சாத்துவிக சத்தியானது தன் சரீரமா யிருக்கின்ற ஏழு கணங்களுக்குள்ளே சூரியனிடத்திலே விசேஷித்துப் பிரவேசித்திருக்கின்றதினாலே சூரியன் விசேஷமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டு லோகத்திலுண்டான அந்தகாரங்களை யெல்லாம் நாசஞ்செய்கின்றான். இப்படிக்கு வேதமயமான ஸ்ரீ விஷ்ணுசத்தியின் அனுப் பிரவேசாதிசயத்தினாலே சூரியன் பிரதானமானதைப்பற்றியே அச்சூரியனை ரிஷிகள் துதித்துக்கொண்டும், கந்திருவர்பாடிக்கொண்டும், அரம்பையர் ஆட்டத்தினாற் களிப்பித்துக்கொண்டும், இராக்கதர் பின்றொடர்ந்துகொண்டும், நாகர் வகித்துக்கொண்டும், இயக்கர் கயிற்றைப் பிடிப்பதனால் சேவித்துக்கொண்டும் வாலகில்லியர் உபாசித்துக்கொண்டும் வருகின்றார்கள். அந்த மண்டலத்திலே சக்தி ரூபத்தைத் தரித்திருக்கின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவானவன் சப்த கணங்களைப் போலே தோன்றுவதுமில்லை, அழிவதுமில்லை. அந்தச் சப்த கணமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறுதான். அனுப்பிரவேச விதம் எப்படி யென்றால், ஒரு ஸ்தம்பத்தி லிருக்கின்ற கண்ணாடிக்குச் சமீபத்தில் எவனெவன் வருகின்றானோ அவனவ னெல்லாம் தன்னுடைய நிழலை அக்கண்ணாடியிற் காணும்படி அதன் காந்தியை யடைவதுபோலே அம்மண்டலத்திலே ஸ்திரமாயிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுசக்தியை அங்கே மாதந்தோறும் வருகின்ற சூரியன் அடைகின்றான். அப்படிப்பட்ட சூரியன் பிதுர்க்கள் தேவதைகள் மனுஷியர் முதலானாரை திருப்திசெய்துகொண்டு இராப் பகலுக்குக் காரணமாய்ச் சுற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றான். பிதுர்க்கள் முதலானாருக்குத் திருப்தி செய்யும் விதம் எப்படியென்றால்: சூரியகிரண பிரபாவத்தினாலே நிறைக்கப்பட்டு அமிர்தமயமா யிருக்கின்ற சந்திரனைக் கிருஷ்ண பக்ஷத்திலே அக்கினி முதலான தேவதைகள் ஒவ்வொரு கலையாகப் பானஞ் செய்கின்றார்கள். இப்படிச் சதுர்த்தசிவரையில் தேவதைகள் பானஞ்செய்து மிகுந்திருக்கின்ற இரண்டு கலைகளுள் ஒன்றை அமாவாசையில் பிதுர்க்கள் பானஞ் செய்கின்றார்கள். இதுதான் அவர்கள் திருப்தியடையும் விதமென்றறியும். பூமியிலிருந்து தன் கிரணங்களினாலே இழுக்கப்படும் ரசத்தை மறுபடியும் மழையாகப் பொழிந்து பயிர்களை விர்த்திசெய்து மனுஷ்யாதிகளைச் சூரியன் திருப்திசெய்கின்றான் என்பதை முன்பே சொன்னேன். இவ்விதமாய்ச் சூரியபகவான் தேவர்களுக்குப் பக்ஷதிருப்தியும், பிதுர்க்களுக்கு மாச திருப்தியும், மனுஷ்யாதிகளுக்குத் தின திருப்தியுஞ் செய்துகொண்டு விளங்குகின்றான்.

பதினோறாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* மற்ற வேதங்களைச் சாமவேதம் ஓதுகையில் ஓதக் கூடாமையாலே அது அசுத்தமான தேசகாலாதிகளைப்போல் அனத்தியாய மானதனாலென்பது கருத்து.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

சந்திராதிமண்டல வர்ணனை

கேளும் மயித்திரேயரே! சந்திரனுடைய ரதமானது மூன்று சக்கரங்களையுடையதாய் முல்லைப்பூ வர்ணங்களான பத்துக் குதிரைகள் இடப்பக்க வலப்பக்கங்களில் கட்டப்பெற்றதாய் இருக்கின்றது. துருவனை ஆதாரமாகக்கொண்டு வேகமுள்ளதாயும் இருக்கின்றது. அத்தேரினாலே சந்திரன் நாகவீதி முதலான வீதிகளை யடைந்திருக்கின்ற நக்ஷத்திரங்களிலே சஞ்சரித்து வருகின்றான். சூரியகிரணங்களுக்கு எப்படியோ அப்படியே அந்தச் சந்திரனுக்கும் உதயாதி காலங்களிலே குறைவு வளர்ச்சி முறையுண்டு. சூரியரதத்தின் அசுவங்களைப் போலே ஜலத்திற்பிறந்த அந்தச் சந்திர ரதத்தின் அசுவங்களும் கல்பத்தின் ஆதியிலே ஒரே தரம் ரதத்திற் கட்டப்பட்டவைகளாய் அதன் முடிவு வரைக்கும் வகித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. தேவதைகளாலே பானஞ் செய்யப்பட்டு ஒரு கலையோடு மிகுந்திருக்கின்ற அந்தச் சந்திரனைச் சூரியன் ஒரு கிரணத்தினாலே முன்பு தேவர்கள் பானம் பண்ணின முறைப்படி ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வொரு கலையாக வளர்த்து நிறைக்கின்றான். இப்படி அரை மாதத்தினாலே சந்திரனிடத்திலே நிறைக்கப்படுகின்ற அமிர்தத்தை முப்பத்து மூவாயிரத்து முந்நூற்று முப்பத்துமூன்று அமிர்த பானர்களாகிய தேவதைகள் அச் சந்திரனைப் பானம் பண்ணுகிறார்கள். இவ் வண்ணந் தேவர்களாலே பானஞ்செய்யப்பட்டு இரண்டு கலைகள் மிகுந்தவனைச் சந்திரன் சூரிய கிரணங்களில் மறைவதினாலே சூரிய மண்டலத்திற் பிரவேசித்தவன் போலாகி அமை என்கின்ற கிரணத்தில் வாசஞ் செய்கின்றான். அதனாலே அந்த நாள் அமாவாசை என்னப்படும். அந்த நாளில் இராப் பகல்களில் சந்திரன் முந்தித் தண்ணீரிலும் பிந்திக் கொடி முதலானவைகளிலும் இருந்து, பின்பு முறையே சூரியனை யடைகின்றான். ஆனதனாலே அந்த நாளில் எவனாகிலும் கொடி முதலியவைகளைச் சேதித்தாலும் இலையை உதிர்த்தாலும் பிரமஹத்தி செய்த பாவத்தை யடைவான். கலாரூபமான பதினைந்தாம் பங்கினாலே சந்திரன் சிறிது மிகுந்திருக்கின்ற அமாவாசையின் அபராண்ணத்திலே, குறைந்தவனான அந்தச் சந்திரனைப் பிதுர்க்கள் அமிர்த பானத்திற்காக உபாசித்து அமிர்தமயமான அந்தப் பதினைந்தாங் கலையைப் பானஞ் செய்கின்றார்கள். சவுமியர் என்றும் பர்ஹிஷதர் என்றும் அக்கினிஷ்வாத்தர் என்றும் மூன்று பிரிவாயிருக்கின்ற பிதுர்க்கள் அமாவாசையிலே சந்திர கிரணத்தினின்றும் ஒழுகுகின்ற அமிர்தத்தையுண்டு மேன்மையான மாச திர்ப்தியடைகின்றார்கள். இவ்விதமாய்ச் சந்திரன் அமிர்தமயங்களாயும் குளிர்ச்சியுள்ளவையாயு மிருக்கின்ற ஜல பரமாணுக்களாலே சுக்கில பக்ஷத்தில் தேவதைகளையும், கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் பிதுர்க்களையும், புல் பூண்டு கொடி செடி முதலானவைகளை யுண்டாக்குவதினாலேயும், நிலவு சந்தோஷிப்பித்தலினாலேயும், மனுஷ்ய மிருக பக்ஷி முதலானவைகளையும் திர்ப்திசெய்து வருகின்றான்.

இந்தச் சந்திர புத்திரனுன புதனுடைய ரதமானது வாயு அக்கினி இவைகளினுலே பிறந்ததாய், பூமியிற் பிறந்த பொன்னிறமான எட்டுக் குதிரைகளோடுகூடி, வரூதம் என்கிற முன்தாங்கும் அவயவமும், அனுகர்ஷம் என்கின்ற அடித்தாங்கும் அவயவமும், உபாசங்கம் என்கின்ற உட்காருமிடமும், பதாகை முதலான மற்றை அவயவமும், உடையதாகி விளங்குகின்றது. சுக்கிரனுடைய ரதமும் இப்படி அவயவாலங் காரங்களைப் பெற்றதாய் எட்டுக் குதிரைகள் கட்டினதாய், மிகப்பெரிதாய், பொன் மயமாய் விளங்கும். அங்காரகனுடைய ரதமும் பெரிதாய் அக்கினியிற் பிறந்தவைகளாய் பதுமராகம்போலே சிவந்திருக்கின்ற எட்டுக் குதிரைகள் கட்டப் பெற்று விளங்குகின்றது. எட்டு வெள்ளைக் குதிரைகள் கட்டப் பெற்றதாய், பொன்மயமாகி விளங்குகின்ற பெரியரதத்திலே பிரகஸ்பதியானவர் இருந்துகொண்டு, ஒவ்வொரு ராசியில் ஒவ்வொரு வருஷம் இருக்கின்ருர். சனியானவன் ஆகாசத்திற் பிறந்த சித்திர வர்ணமான ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு மெல்ல மெல்லச் சஞ்சரிக்கின்ருன். இராகுவின் தேரானது கிஞ்சித்து வெண்ணிறமுடையதாய், வண்டின் நிறமுள்ள எட்டுக் குதிரைகள் கட்டப்பெற்றதாய் இருக்கின்றது. இந்த ராகுவானவன் இப்படிப்பட்ட ரதத்தோடு சூரியனுக்குமேலே அந்தகார மயமான மூன்ரும் ஸ்தானத்திற் சஞ்சரித்துக் கொண்டு, பர்வகாலங்களிலே அங்கிருந்து திரும்பி, பூமி முதலானவைகளின் சாயையிலே பிரவேசித்து, சூரிய சந்திரர்களை மறைத்துக் கிரகணங்களை உண்டாக்கின்ருன். அப்படியே கேது ரதத்தில் கட்டியிருக்கின்ற குதிரைகள் எட்டும் சத்தை கொளுத்தின புகைவர்ணங்களாயும், அரக்கின் ரசத்து வர்ணமுடையவைகளாயும் இருக்கும். இக்கேதுவும் ராகுவைப்போலவே கிரகண காரணமாம்.

இவ்விதமாய்ச் சூரியன் முதலான நவக்கிரகங்களுடைய ரதங்கள் இருக்கும் விதத்தை உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். இந்தக் கிரக நட்சத்திரங்களுடைய மண்டலங்கள் எல்லாம் வாயு ரூபமான கயிறுகளினுலே துருவனிடத்திலே கட்டப்பட்டு, தங்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற சாரத்தின்படி சுற்றிக்கொண்டு இருக்கின்றன. ஆகாசத்தி லுண்டான மண்டலங்க ளத்தனையும் அத்தனை காற்றுக் கயிறுகளினுலே கட்டப்பட்டு, செக்கிழுக்கு மெருதுகள் தாங்கள் சுற்றிக் கொண்டே அச்செக்கையும் சுற்றுவிப்பதுபோல், தாங்கள் சுற்றிக் கொண்டு தங்களுக்கு ஆதாரமான துருவனையும் சுற்றுவிக்கின்றன. அன்றியும் இந்தக் கிரகமுதலானவை யெல்லாம் காற்றின் வடிவான சக்கரத்தினுலே தினந்தோறும் ஏவப்பட்டு, கொள்ளிக் கட்டையானது சக்கரம் போல் காணப்பட்டுச் சுழல்வது போலே சுழன்றுகொண்டு இருக்கின்றன. ஆதலால் அந்தக் காற்றுக்குப் பிரவகம் என்கிற பேர் உண்டாயிருக்கின்றது. இதிருக்கட்டும். முன்பு நான் சிம்சுமாராகிருதியான துருவாதார ரூபமென்று சொன்னேனே அது இருக்கும் விதத்தை நன்ருய்க் கேளும். அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காண்கின்றவன் அன்று பகல் செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுவதுமன்றி, அந்தச் சிம்சுமார சக்கிரத்தில் எத்தனை நக்ஷத்திரங்கள் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ அத்தனை வருஷங்களினளவும் சுகமாகச்

ஷிவித்திருப்பான். நக்ஷத்திர ரூபிக ளான சில தேவதைகள் அதன் அவ யவமாய் இருப்பார்கள். அதாவது அந்தச் சிம்சுமாரத்திற்கு, உத்தான பாதன் மேல்வாயிலும், யக்கியன் கீழ் வாயிலும், தருமன் சிரத்திலும், நாரா யணன் இருதயத்திலும், அசுவினி தேவதைகள் கால்களிலும், வருண னும் அயர்மாவும் பின் தொடைகளி லும், சம்வச்சரம் குறியிலும், மித்தி ரன் அபானத்திலும், அக்கினியும் மகேந்திரனும் காசிபனும் துருவனும் முறையே வாலிலும் இருக்கின்றார் கள். இந்த அக்கினி முதலான நான்கு நக்ஷத்திரங்களும் மற்ற அவயவங்களி லுள்ள நக்ஷத்திரங்களைப் போலே அஸ்தமிக்காமல் எப்போதும் காணப் பட்டுக்கொண்டே இருக்கும்.

ஓ மயித்திரேயரே! நீர் கேட்டபடி பூமியின் இருப்பும், அதில் பர்வதங் கள் சமுத்திரங்கள் தீவுகள் வர்ஷங் கள் முதலானவைகளின் இருப்பும், ஆகாசத்தி லிருக்குங் கிரக நக்ஷத்தி ராதிகளின் இருப்பும், கூடியவரையிற் சொன்னேன். மேலும் அதன் சுருக் கம் சொல்லுகின்றேன் கேளும். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சரீரமான ஜலம் யாதுண்டோ அதினின்றும் தாமரைப் பூப்போல பூமியானது பருவத சமுத் திராதிகளோடு கூட உண்டாயிற்று. ஆனதால் இந்தப் பூமியும் அவருடைய சரீரமே யாம். இதுமாத்திரமே யன்று. சூரியாதி சோதிகளும், பூமி முதலான லோகங்களும், வனங்களும், மலைக ளும், திசைகளும், நதிகளும், சமுத்தி ரங்களும்,என்றும் இருக்கின்றதென்று சொல்லத்தக்க சித்தும், மாறுவதி னாலே இல்லையென்று சொல்லத்தக்க அசித்தும், யாவும் அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு வின் சரீரங்களா இருக்கின்றன.

ஞானமே வடிவான சகல ஜீவன்களை யுஞ் சரீரமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீ பகவானுக்கும் ஞானமே சுத்த ஸ்வரூபமல்லது தேவமனுஷ்யாதி ஸ்வரூபமன்று. ஆகையால் பர்வத சமுத்திர பூமியாதி ரூப பேதங்களெல் லாம் சீவன்களுடைய கர்மவசத்தினு லுண்டான ஞானபேதத்தைப் பற் றியவையே. எப்போது இப்படிப் பட்ட அஞ்ஞான ஹேதுவான கர்மம் க்ஷயப்படுமோ அப்போது ஞானமய மான தன்சொரூபம் சுத்தமானதாகத் தோன்ற, சகலமும் கர்மமூலமான நினைப்பின் பேதத்தினாலே வெவ்வேறு வண்ணமாகத் தோன்றியதாகுமேயல் லாமல் சுபாவமாய் அவ்வவ் வஸ்துக் களில் அந்தந்தப் பேதங்கள் இருக்க மாட்டா. ஞானமயமான வஸ்துவே ஸ்திரமாகையாலே அஸ்தி [இருக்கின் றது] என்று உள பொருளாய்ச்சொல் லப்படும். ஞானமில்லாத ஜடமெல் லாம் மாறிப்போவன வாகையால், நாஸ்தி [இல்லை] என்று இல் பொரு ளாய்ச் சொல்லப்படும். ஏனெனில் ஆத்துமஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் ஆதி யும் மத்தியமும் முடிவும் இல்லாத தும், எப்போதும் மாறாமல் ஒரே ரூபத் தை யுடையதுமான வஸ்து எங்கே யிருக்கின்றது? எது அடிக்கடி வேறு பாட்டை அடைகிறதோ அதில் உண்மை எங்கே இருக்கின்றது? இவைகளைத் திருஷ்டாந்தப் படுத்திக் காட்டுகிறேன். முதலில் பிருதிவியா னது மண்ணுருண்டையாகி, பின்பு குடமாகி, அது உடையக் கபாலமாகி, அக்கபாலம் துண்டு துண்டாகச் சூர்ணமாகி, அப்புறம் துகளாகி, அதன்பின்பு அணுவாக மாறுகின்றது. இவையெல்லாம் ஆத்தும ஸ்வரூப யதார்த்தம் தெரியாமல் தேவ மனுஷ் யாதி ரூபமாக நிச்சயித்துக் கொண்ட

வர்களுக்குத் தங்களால் அனுபவிக்கப் படுகின்ற வெவ்வேறு பொருளாகத் தோன்றுகின்றன வன்றோ? இவற்றுள் எதை வஸ்து வென்று சொல்லலாம்? ஞானகாரமான ஆத்தும வஸ்து தவிர வேறு எதுவும் இருக்கின்றது என்று சொல்லத்தக்க பொருள் இல்லை. அந்த ஞானகாரமோ அவரவருடைய கர்ம பேதத்தினலே மாறுபட்ட சித்தமுடைய ஜனங்களுக்கு தேவாதி சரீரப் பிரவேசத்தினலே அந்தந்த ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆத்தும ஸ்வரூபமானது சுபாவத்தில் கர்மமில்லாததும், அதனல் வரும் பிரகிருதி சம்பந்தமான மலமில்லாததும், அதுபற்றி யுண்டாகத்தக்க சோக மோஹலோபாதி தோஷ சம்பந்தமில்லாததும், தேய்தல் வளர்தல் முதலியன வில்லாமையால் ஒரே ரூபமானதுமாய் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஞானரூபமான ஆத்தும ஸ்வரூபம் ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய சரீரமாகையாலே தன்மயமாய் இருக்கின்றது. அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவாத்துமகம் ஆகாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை. மயித்திரேயரே! இவ்விதமாய் ஞானஸ்வரூபமொன்றே நித்தியமா யிருக்கையாலே சத்தியபதார்த்தம் என்றும், மற்றது மாறி மாறி யழிகையாலே அசத்தியம் என்றும் உண்மையை நான் உமக்குத் தெரிவித்தேன். சொல்லாலே மாத்திரம் இருக்கின்றதென்று சொல்லத்தக்க நானுவித ஸ்வரூபமுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் கர்மாதீனமாய் லோகமரியாதையில் இருக்கின்றன வென்பதுந் தெரிவித்தேன். அந்தக் கர்ம ஸ்வரூபம் யக்கியம் என்றும், பசு என்றும், இருத்துவிக்குகள் என்றும், அக்கினி என்றும், சோமம் என்றும், சுரை என்றும், சொர்க்காபேக்ஷை என்றும், இப்படிப் பலவிதமாகக் கர்ம மார்க்கத்திற் காணப்பட்டவைகளாகும். இவைகளுக்குப் பலன் பூர்லோக முதலான லோகங்களேயாம். இப்படியாக உமக்கு நான் விவரித்த லோக விசேஷங்கள் எத்தனையுண்டோ அத்தனையிலும் கர்மவசியனுயிருக்கின்ற புருஷன் மாறி மாறிப் போய் வந்துகொண்டே இருப்பான். ஆதலால் இக்கர்ம மார்க்க பலன்களிலே ருசிவையாமல் எல்லாம் அஞ்ஞானத்தினல் தோன்றுவனவென்றும், ஞானமொன்றே நித்திய சுத்த நிர்மல ரூபமானதென்றும் அறிந்து ஸ்ரீவாசுதேவ பகவானை அடையத்தக்க முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

[குறிப்பு: இப்புராணத்தில் இவ்வாறு பூகோளமும் ககோளமும் சொல்லப்பட்டன. இவ்விதமாகவே ஸ்ரீபாகவத முதலான மற்றுமுள்ள புராணங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்காந்த முதலான புராணங்களில் அளவுகளைப் பற்றி வித்தியாசம் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், மற்ற விஷயங்களில் பேதமில்லை. ஆனல் சோதிஷ சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டவிதமோ வேறு; அதாவது எங்ஙனமெனில், பூமியானது விளங்கனியைப்போலே முற்றும் உருட்சியான வடிவுடையதாய், இரண்டு பங்கு சமுத்திரஞ் சூழ்ந்ததாய், இடையில் தெற்கிலிருந்து வடக்குவரையிலும் ஒரு நாராசம் உருவப்போ யிருப்பதுபோலே மேருபர்வதம் நிற்கப்பெற்றதாய், யாதோர்

ஆதாரமுமில்லாமல் அந்தரத்திலிருக்கின்றது. இதன் சுற்றளவு ௪௯௬௭-காதமாகும். சிலர் ௨௫௦௦-என்கின்றனர். இது யோஜனையளவின் பேதத்தால் பேதப்பட்டிருக்கலாம். முற்றளவு ௭௮௫௩௦௫௪-யோஜனையாய் இருக்கின்றது. பூமியின் மத்தியம் இலங்கை அதுமுதல் தொண்ணூறு பாகங்களில் ஒவ்வொரு பட்டணமாக மூன்று பட்டணங்கள் சூரியவுதய அஸ்தமய மத்தியான்ன அர்த்தராத்திரங்களைக் குறிக்கும் இடங்களாய் இருக்கின்றன. ஆகப் பூமி முந்நூற்றறுபது பாகமாகப் பிரிக்கப்படும். எங்கிருந்து கணக்கிட்டாலும் இப்படிச் சமானமான முந்நூற்றறுபது பாகங்களே இருக்கும். இப் பூமியின் வடமுனை சுமேருவென்றும் தென்முனை குமேருவென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப் பூமியின் மத்தியஸ்தானமாகிய இலங்கைக்கு ௨௪-பாகங்களுள்ள இடத்தில் உத்தராயண ரேகை யுண்டு. அப்படியே தெற்கில் ௨௪-பாகங்களுள்ள இடத்தில் தக்ஷிணாயன ரேகை யுண்டு. இச் சமுத்திரத்திலே தானே க்ஷீர சமுத்திர முதலான பிரிவுகள் சொல்லப்படுகின்றன. இந்தப்பூமிக்கு மேல் சந்திர மண்டலம், அதற்கு மேல் புத மண்டலம், அதன் மேல் சுக்கிரமண்டலம், அதன் மேல் சூரியமண்டலம், அதன்மேல் அங்காரக மண்டலம், அதன்மேல் பிரகஸ்பதி மண்டலம், அதற்குமேல் சனி மண்டலம், இவைகளுக்குமேல் நக்ஷத்திர மண்டலம் இருக்கின்றது. இவையெல்லாம் பூமியைச்சுற்றித் திரிந்துகொண்டு இருக்கும். ஒவ்வொரு கிரகமும் தன் தன் மார்க்கத்தில் நாள் ஒன்றுக்கு ௧௧௮௫௮௯-யோசனை தூரமே ஓடும். ஆனால் அந்தந்த மார்க்க வட்டங்களின் அளவினாலே கிரகங்களுடைய ஒரு சக்கிரபோககாலம் சிறிதும் பெரிதுமாய் வித்தியாசப்பட்டு இருக்கும். ஆகாச மண்டலமெல்லாம் பன்னிரண்டு ராசிகளாகவும், ஒவ்வொரு ராசி முப்பதுபாகங்களாகவும், ஒவ்வொரு பாகம் அறுபது கலைகளாகவும், பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆகையால் ஒவ்வொரு கிரகமார்க்க சக்கிரமும் ஏற்றபடி சிறியவையும் பெரியவையுமான ராசிபாக கலைகளென்கிற பிரிவுகளை யுடையனவாய் இருக்கும். இனிச் சந்திரச் சாயை நேராய் சூரியனை மறைக்கும்போது சூரியக்கிரகணமும், பூச்சாயை சந்திரனை மறைக்கும்போது சந்திரக் கிரகணமும் உண்டாகின்றன. சந்திரன் முதலான சகல கிரக நக்ஷத்திரங்களுக்கும் சூரிய கிரகண சம்பந்தத்தினாலேயே பிரகாசம் உண்டாகின்றபடியால் சந்திரன் சூரியனைவிட்டுத் திரும்பத் திரும்பச்சந்திரகாந்தி பூமியிலிருக்கின்றவர்களுக்குப் படிப்படியாய் விளங்குகின்றதனால் அந்தக் காலம் வளர்பிறை [சுக்கில பக்ஷம்] என்றும் மறுபடியுஞ் சூரியனைநோக்கிச் செல்லச் செல்லச் சந்திர காந்தி ஜனங்களுக்குப் படிப்படியாய் மறைந்து வருவதனால் அக்காலம் தேய்பிறை [கிருஷ்ணபக்ஷம்] என்றும் சொல்லப்படும். இங்கே நாம் சுருக்கமே எழுதினோம். விரிவை அச்சாஸ்திர கிரந்தங்களில் அறிந்துகொள்க.

இந்தச்சோதிட சாஸ்திரக்கொள்கையே அனுபவத்திற்கும் இசைந்திருக்கின்றது. சோதிட நூலும் வேதாங்கமாய் இருப்பதனாலே புராணத்தைப்போல் வைதிகசாஸ்திரமாய் இருக்கின்றது. இப்படி சாஸ்திரத்திற்கும் அனுபவத்திற்கும் விரோதமாய் பூகோளககோளக் கிரமங்களைப் புராணத்திற் சொல்லியிருப்பதைப்பற்றிப் பெரியோர் விசாரித்து எழுதி யிருப்பவைகளைச் சொல்லுகின்றேன். சோதிடத்தில் பூகோள ககோளங்களை விவரிப்பது, வருஷ மாச பக்ஷ திதி நக்ஷத்திராதி காலபேதங்களைக் கணித்து ஏற்படுத்துவதற்காக புராணத்திலேயோ எம்பெருமானுடைய வைபவத்தை யறிந்து விசுவரூபமான ஸ்தூல ரூபத்தை உபாசனை செய்வதற்காக இவ்வர்த்தம் பாகவதத்தில் பூகோள பிரசினத்தில் விசதமாகும். இப்புராண வியாக்கியாதாக்களும் புராணகாரருக்கு வைராக்கியத்தையும் தத்துவ ஞானத்தையும் உண்டாக்குவதே உத்தேசியமான அபிப்பிராயமன்றிக் கணிதாதிகளில் அப்படிப்பட்ட அபிப்பிராயம் இல்லை என்று எழுதியிருக்கின்றார்கள். ஆதலின் புராணங்களில் காலாந்தரத்திலிருந்து பூகோளாதிகளைக் கொண்டு உபாசனார்த்தமாக அதிதேசித்துச் சொன்னார்கள் என்று அறிய

வேண்டும். சூரியரதம் சிம்சுமார சக்கிரமுதலான வர்ணனைகளை உபாசனைக்காகவே புராணங்களில் சொன்னதாக நேரே வியாக்கியாதாக்களும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். சிருட்டிகள் கல்பந்தோறும் பேதப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் சாஸ்திரங்களால் அறியப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட ஏதுக்களால் எம்பெருமானுடைய மகிமையை விசேஷமாய் விளக்கத்தக்க ஆச்சரியகரமான கோள விசேஷங்களை தூலோபாசனைக்காகவும் ஐசுவரியச் செருக்குடையார்க்கு வைராக்கியாதிகள் உண்டாவதற்காகவும் மகரிஷிகள் அருளிச்செய்தார்களென்றும், சோதிடநூலார் கிரகசாரங்களைக்கொண்டு காலங்களைச் சரியாய் அறிவிக்க வேண்டுவதற்காகப் பூகோள ககோள ஸ்திதிகளை உள்ளபடி அறிவித்திருக்கின்றார்கள் என்றும், தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஆனால் சோதிட நூலோரிற் சிலர் பூமிசுற்றிக்கொண்டு இராப்பகல்களை யுண்டாக்குகின்றன வென்கின்றார்கள். மற்றவர்களோ சோதிச்சக்கரஞ் சுற்றுதலினாலே இராப்பகல்கள் உண்டாகின்றன என்கிறார்கள். பூமி சுற்றுகிறதென்பதில் சில நியாயங்கள் இருந்தபோதிலும், அவை அவ்வளவு உறுதி யாகாதவைகளாய் முடிவுக்கு நிற்காதவைகளாம். எப்படியானாலும் சோதிட நூலோர் சொல்லியபடியே பூகோள ககோளங்களின் நிலை என்பது அனுபவத்திற்கும் கணிதத்திற்கும் இசைந்திருக்கிறபடியால் தற்கால ஸ்திதி அதுவேயென நம்பவேண்டும். இவ்வாறு யாம் சுருக்கிக்கூறிய சாஸ்திர தாற்பரியங்களைப் பெரியோரிடத்திற் கேட்டு விரிவாய் அறிந்து கொள்க.

இனிப் பவுத்தர் பூகோள ஸ்திதியையும் ககோள ஸ்திதியையும் வெவ்வேறு விதமாய் ஒரு புருஷாகாரமாகச் சொல்வதுமன்றி, இரண்டு சூரியர்களும் இரண்டு* சந்திரர்களும் இருக்கின்றன ரென்றும், பூமி கீழே வீழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றதென்றும் சொல்லுவர். இப்பக்ஷங்களெல்லாம் பூர்வீகராலே விசேஷமாய்க் கண்டிக்கப் பட்டுப் போயின.]

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

ஜடபரதோபாக்கியானம்

மயித்திரேயர் வினவுகின்றார், "ஓ பராசரபகவானே! அடியேன் கேட்டபடி பூமி சமுத்திரம் நதிகள் கிரகங்கள் முதலானவைகளின் ஸ்வரூப விதங்களையும், திரிலோகங்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நிலைபெற்று இருப்பதையும், ஞானஸ்வரூபமே பிரதானம் என்கிற பரமார்த்தத்தையும் தேவரீர் நன்றாய் அருளிச் செய்தீர். பரத மகாராஜனுடைய சரித்திரத்தைப் பின்பு அருளிச் செய்கிறதாய்த் திருவுளம் பற்றியபடி அதை இப்போது சாதித்தருளவேண்டும். யோகத்தோடுகூடி ஸ்ரீ வாசுதேவனிடத்திலே இருதயத்தை நிலைநிறுத்தித் தியானஞ் செய்துகொண்டு சாளக்கிராம க்ஷேத்திரத்திலே வாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த பரத மகாராஜனுக்கு க்ஷேத்திரப் பிரபாவத்தினாலேயும் ஸ்ரீ ஹரித்தியான பிரபாவத்தினாலேயும் மோக்ஷமுண்டாகாமல் மறுபடியும் பிராமண ஜனனமுண்டாயிற்று என்பது எப்படி? அவர் மறுபடியும் பிராமண ஜன்மம் பெற்றபோது என்னென்ன செய்தார்? இந்த விஷயங்களைத் திருத்தமாக அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க மகரிஷி அருளிச்செய்கின்றார் :—

கேளும் முனிவரே! அந்தப் பரதர் எம்பெருமான் திருவடிகளையே தியானஞ் செய்துகொண்டு, சாளக்கிராமத்திலேயே நெடுநாள் வாசஞ் செய்திருந்து, மகா குணவானாய் அஹிம்சை முதலான காரியங்களிலே மிகவுத்தமனாய் மனதை யடக்குவதிலும் வெகு சாமர்த்தியம் அடைந்திருந்தார். மேலும் சொப்பன மத்தியமுள்பட சகலா வஸ்தைகளிலும் யக்கியேச, அச்சுத, கோவிந்த, மாதவ, அநந்த, கேசவ, கிருஷ்ண, விஷ்ணோ, ஹிருஷீகேச, வாசுதேவ உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன் என்று உச்சரித்துக்கொண்டு இருந்தாரே யல்லது வேறொன்றும் உச்சரிக்கவில்லை. அவைகளின் பொருளையே யல்லாமல் வேறு பொருள்களைச் சிந்தித்ததும் இல்லை. வைதிகக் கிரியைகளை நடத்தும் பொருட்டாகச் சமித்து, புஷ்பம், தருப்பை முதலானவற்றைக்கொண்டு வருகின்ற செய்கையே யல்லாமல் வேறு செய்கைகளைச் செய்ததும் இல்லை. இப்படி அவர் பற்றில்லாமல் யோக தபசு செய்துகொண்டு வருங்கால், ஒரு நாள் மகாநதியினிடத்துக்குப் போய், நீராடிப் பின் செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகளைச் செய்து நிற்கையில், அங்கே கருவுயிர்க்குந் தருணமுடையதான மான் ஒன்று ஒன்றியாய்த் தண்ணீர் குடிக்கவந்து நீர் குடித்திருக்க, அங்கே ஒரு சிங்கத்தின் அதி பயங்கரமான கர்ச்சனை கேட்டது. கேட்டமாத்திரத்திலே அம்மான் மகா பயமுற்றுத் திகைத்துப் பரபரப்புடனே மிக வுயரமான அந்நதியின் கரையின் மேலேற, அதின் கருப்பமானது கீழே நதி ஜலத்தில் விழுந்து அலைகளிலே மிதக்கக் கண்டு, அவர் அந்த மான்குட்டியை யெடுத்துக்கொண்டார். இப்படியிருக்க அந்த மானும் கருப்பம் விழுந்த அதிர்ச்சியினாலும் மிகவுயரத்தி லேறின வருத்தத்தினாலும் கீழே விழுந்து இறந்தது. இவ்வாறு அந்த மான் இறந்ததும், அந்தச் சிறுகுட்டி அந்தரமா யிருப்பதுங் கண்டு, அந்த யோகி மிகவும் இரக்கமுற்று, அக்குட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தமதாச்சிரமஞ் சேர்ந்தார். பின்பு அவர் அம்மான் குட்டியை வெகு அன்புடனே வளர்த்து வர, அதுவும் நாளுக்குநாள் வளர்ந்ததாகி அவ் வாச்சிரமத்தின் சமீபத்திலே இளம்புற்களை மேய்ந்து திரிந்துகொண்டும், ஒவ்வொருவேளை தூரத்திற்போய் மேய்ந்துகொண்டிருந்து புலியைக் கண்டு பயந்து ஆச்சிரமத்திற்கு ஓடி வந்துகொண்டும், காலையிற் புறப்பட்டு அங்கங்கே ஓடி மேய்ந்து சாயங்காலத்தில் அவர் வாசஞ் செய்யுங் குடிசையினருகே வந்துகொண்டும் இருந்தது. இவ்விதமாய் அந்த மிருகமானது தூரத்திலேயும் சமீபத்திலேயும் இருந்து விளையாடுகையில், அம் முனிவருடைய மனம் அதினிடத்திலேயே பற்றிநின்றதே யன்றி வேறொரு விஷயத்திலுஞ் செல்லவில்லை. இராச்சியம் மக்கள் முதலான சகல பந்தங்களையும் விட்டு யோக நிஷ்டையிலிருந்த அம் முனிவர், அம் மான் குட்டியினிடத்திலே தனது என்னும் அபிமானம் பற்றினவராய், அது சிறிதுபொழுது காணப்படாமலிருந்தால் "ஐயோ நம்முடைய மான் குட்டியைச் செந்நாய் தின்றதோ, புலியறைந்ததோ, சிங்கந்தான் கொன்றதோ, இன்னும் வரவில்லையே என்ன செய்வேன்! அந்த மான் குட்டி இங்கே குதித்து விளையாடும்போது அதின் சிறுகுளம்புகளினால் பெயர்க்கப்பட்டு மேடு பள்ளமாய் இருக்கின்ற இந்த விடம் எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷத்தை

யுண்டு பண்ணுகின்றது. அப்படிப் பட்ட என்னுடைய மான்குட்டி எங்கே போயிற்றோ தெரியவில்லையே. மேலும் அது என்னருகிலே வந்து தன் கொம்பினாலே என்னுடம்பைச் சொறிந்து சுகமுண்டாக்குமே. அப்படிப் பட்ட அந்தக்குட்டி க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்து எனக்குச் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்குமோ, வந்து சேராமல் துக்கத்தை யுண்டாக்குமோ, என் செய்வேன்! ஐயோ! அந்தக்குட்டி இப்போதுதான் முளைத்த தன் சிறிய பற்களாலே கடிக்க, நுனிகளை யிழுந்து நிற்கின்ற இந்தத் தருப்பைகளும் நாணல்களும் சாமவேதிகளான பிரம சாரிகளைப்போலே மொட்டைகளாய் விளங்குகின்றனவே. இவ்வாறு மறுபடியும் அதுவந்து மேயக் காண்பேனோ? என்னவாகுமோ? என்று விசனப்படுவதும், சமீபத்தில் வரும் பொழுது மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைவது மாய் இருந்தார்.''

இப்படி அதன்மேல் அன்பு பாராட்டி வந்தமையாலே ராச்சியபோகாதிகள் எல்லாவற்றையுந் துறந்த அவருக்கும் சமாதி நிஷ்டை குலைந்து போயிற்று. அந்த மான்குட்டி ஓடி விளையாடும்போது அதின் வடிவான பாவனையும் தூரத்தில் போயிருக்கும் போது மனமும் தூரமாக வோடிச் சிந்தித்துக்கொண்டு இருப்பதுமாய் யோக பங்கமுற்ற அந்தப் பரதமகாராஜனுக்கு மரணகாலங் கிட்டிற்று. அப்போது பிதாவை மிகவும் அன்புள்ள மகன் நோக்குவதுபோலே அந்த மிருகமானது கண்களில் நீர் ததும்ப நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. இவரும் அப்படியே பிரியமான புத்திரனைப் பார்ப்பதுபோலவே கண்ணுங் கண்ணீருமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டே பிராணனை விட்டார். ஆனதனாலே அவர் மறுஜனனத்திலே ஜம்பூ மார்க்கம் என்கிற கங்கைக்கரைக் காட்டிலே மானாகவே பிறந்தார். ஆனாலும் யோகப் பிரபாவத்தினாலே பூர்வ ஜன்ம ஞானமுடையவராய் இருந்தார். அதனாலே வெறுப்புண்டாகித் தாயை விட்டுப் பிரிந்து, முன்னிருந்த சாளக் கிராம க்ஷேத்திரத்திற்கே வந்து, உலர்ந்துபோன புற்களையும் சருகுகளையுந் தின்றுகொண்டு, மானாய்ப் பிறப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்த கருமத்தைக் கழித்து வந்து, அங்கேதானே மரணமடைந்து, நல்லொழுக்கமும் யோக நிஷ்டையும் மிகுந்த உத்தமமான ஒரு பிராமண குலத்திலே பூர்வ ஜன்ம ஸ்மரணத்தோடு பிறந்தார். பூர்வக் கியானம் உண்டாயிருந்தபடியினாலே முன்னிருந்தபடியே சகல சாஸ்திரங் களின் உண்மை யறிந்தவராய்ச் சகல வித ஞானத்திலும் தேர்ந்தவராய் இருந்து, ஆத்தும சொரூபத்தைப் பிரகிருதிக்கு வேறாகவும், தேவாதி சகல சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்தும ஸ்வரூபங்களெல்லாம் தன்னைக்காட்டிலும் பேதமில்லாமல் விலக்ஷணமான ஞானாகார முள்ளவைகளாகவும் பாவித்திருந்தார். வேத முதலான சகல சாஸ்திரங்களுங் கற்று, அவற்றால் பெற வேண்டிய ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கையாலே குரு ஓதுவித்த வேதாதிகளை அவர் ஓதினாரில்லை. ஆத்தும ஞானம் கைவசப்பட்டு அனுபவ நிஷ்டையில் இருந்தபடியினாலே யாதொரு கருமத்தையுஞ் செய்தாரில்லை. மேலும் அழுக்கு நிறைந்த வுடம்பும் அழுக்கான கந்தைத் துணியும் ஊத்தை மிகுந்த பல்லுமாய், கண்டோர் யாவரும் அருவருத்துத் தூஷித்து அவமதிக்கும்படி நடந்தார். "உலகத்தார் செய்யும் வெகுமதிப்பானது யோகசம்

பத்துக்கு மிகுந்த கேட்டைத்தரும். அவமதிப்போ கர்வாகங்காரங்களைப் போக்குவதினாலே யோகசித்தியைத் தரும். ஆதலால் யோகியானவன் யாவரும் தன்னிடத்திற்சேராமல் தன்னை யவமானம் பண்ணும்படி ஜடனைப் போலக் காட்டிப் பெரியோர்களுடைய ஒழுக்கத்திற்குப் பழுதுவராமற் காத்து நடக்கவேண்டும்" என்கிற இரணியகர்ப்ப வாக்கியங்களை நினைத்து அந்தப் பிராமணோத்தமர் வித்துவானாயிருந்தும் மூடனைப்போல இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்தாததும் குணங்களிலில்லாததுமான பேச்சுகளைப் பேசிக்கொண்டும் பயித்தியம் பிடித்தவனைப்போல திரிந்துகொண்டும் இருந்தார். இப்படி இருந்ததனாலே தான் அவருக்கு ஜடபரதர் என்று பெயருண்டாயிற்று அவர் புழுத்துக் கெட்டுப்போன உழுந்து யவதானிய முதலியவைகளாற் செய்த அப்பங்களாகிலும், கீரையாகிலும், காட்டுக் கிழங்கு முதலியவையாகிலும், தினையாகிலும் எது எப்போது எவ்வளவு கிடைக்குமோ அவ்வளவையே மேன்மையாகவும் வெகுவாகவும் பாவித்துப் பிராணதாரணை செய்துகொண்டு சந்துஷ்டி அடைந்திருந்தார். இவ்விதமான இவருக்குத் தகப்பனா லோகாந்தரஞ் சேர்ந்தபின்பு இவருடைய அண்ணன் தம்பிமார்களும், அவர்களுடைய மக்களும், மற்றுமுள்ள பந்துக்களும், அற்ப ஆகாரமே கொடுத்து இவரைக்கொண்டு கழனிவேலை செய்வித்து வந்தார்கள். ஆகிலும் அவர் வேலைகளைத் திருத்தமாகச் செய்யாமல் மூடனைப்போல் செய்துவந்தார். அவரிப்படி அற்பாகார முண்டு வேலை செய்து வந்தாலும் உடம்பெல்லாம் நன்ருய்ப் பருத்துக் கண்க ளிரண்டும் வித்தியாச மில்லாமற் சமானமாய் விளங்கி இருந்தார். இவரை இவர் பந்துக்கள் மாத்திரமே யன்று அன்னியர் யாராலும் வேறு கூலியில்லாமல் கிஞ்சித்து ஆகாரமே கூலியாக எந்த வேலை செய்யச் சொன்னாலும் தடையின்றிச் செய்தே வந்தார்.

முன் சொல்லியபடி அழுக்குத் தீர்ப்பது முதலான செய்கைகள் ஒன்றுமில்லாதே, சிகா யக்கியோபவீத முதலான பிராமணக்குறிகளும், நீராடல் சந்தியாவந்தனஞ் செய்தல் முதலிய பிராமணச் செய்கைகளு மாத்திரம் உடையவராய்ப் பித்தனைப்போலே திரிந்துகொண்டிருந்த அந்த யோகியைச் சவ்வீரராஜனுடைய சாரதியானவன் காளிக்கு நரபலியாகக் கொடுக்கும்படி நிச்சயித்து, இரவில் பிடித்துக்கொண்டுபோய் பலியிடுவதற்கு உரிய அலங்காரஞ் செய்து, காளி கோயிலுக்கு எதிரில் கொலையிடும் இடத்திற் கொண்டுபோய் நிறுத்த அந்தக் காளியானவள் இவர் மகா யோகீசுரர் என்பதை யறிந்து இவரைப் பலியிடவந்த அந்தக் கொடியவனையே கத்தியினாலே வெட்டி அவன் கழுத்தினின்றும் ஒழுகின உதிரத்தைத் தன் பரிவாரத்தோடுகூடக் குடித்துச் சந்தோஷமடைந்தாள்.

பின்பு ஒருகாலத்தில் சவ்வீர ராஜனுடைய சேவகன் ஒருவன், சாம்பல் மூடின நெருப்பைப் போலே பிரபாவம் வெளிப்படாமல் ஜடாகிருதியாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த பரதரை அரசன் சிவிகையைச் சுமப்பதற்குத் தகுந்த சிவியானக நினைத்து [விட்டி] அமிஞ்சி பிடித்துப் போட்டான். இக்ஷுமதிநதி தீரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் கபிலமகா முனிவரிடத்துக்கு, துக்கமயமான இந்தச் சமுசாரத்தில் எது சிரேயசு என்று விசா

ரித்து அறியும் பொருட்டுப் பிரயாணப் பட்டிருந்த அவ்வரசனுடைய பல்லக்குப் போயிகளாக அமிஞ்சி பிடித்துப் போட்டிருக்கின்ற ஆட்களுக்குள்ளே இவரும் ஒருவராய்ச் சகல ஞான பூரணராய் இருந்தாலும், பூர்வ ஜன்மத்தை நினைத்து பாபங்கள் க்ஷயிக்கும் பொருட்டுப் பல்லக்கைச் சுமந்து போனர். போகையில் இவர் நுகத்தடி யளவுதூரம் ஜந்துவொன்றும் இல்லாதிருக்கும்படி தரையைப் பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாய் நடக்க, மற்றவர் துரிதமாய் நடக்க, பல்லக்கின் நடை விஷமமாய் இருந்தபடியால் அவ்வரசன் "சரியாய் நடவுங்கள்" என்று சிவியாரை நோக்கிச் சொல்லியும் சிவிகையின் கதி விஷமப்பட்டே போனபடியினலே கோவத்தினல் சிரித்துக்கொண்டு, "ஓ சிவியாரே என் பேச்சையுங் கடந்து ஏனிப்படி நடக்கின்றீர்கள்" என்று பலதரம் சொல்ல, அச் சிவியார் "மகாராஜாவே! எங்களிற் குற்றமில்லை, இவனொருவன் இப்படி நடக்கின்ருன்." என்ருர்கள். அதுகேட்டு அந்தராஜன் அந்தப் பிராமணுேத்தமரை நோக்கி, "அடா! என் பல்லக்கைச் சிறிது தூரமே நீ சுமந்தாய், இதனலேயே விடாய்த்துப் போனையோ? மேலும் நீ வருத்தஞ் சகிக்க மாட்டாதவனே? பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பருத்தவனுகவே காணப்படுகின்ருய்" என்று சொல்ல, அந்தப் பிராமணர் அரசனைநோக்கி "நான் பருத்தவனும் அல்லேன், உன் பல்லக்கைச் சுமக்கவும் இல்லை, நான் வருந்தவும் இல்லை, அதின் காரணமான ஆயாசமும் எனக்கு இல்லை" என்ருர். அரசன் அதுகேட்டு அவர் கருத்தறியாமல் "பிரத்தியக்ஷத்தில் நீ பருத்துக் காண்கின்ருய், இப்போதும் உன் தோளில் என்பல்லக் கிருக்கின்றது, சுமை சுமப்பதினல் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆயாசம் உண்டென்பதும் நிச்சயமாய் இருக்க, நீ என்ன பொய் சொல்லுகின்ருய்" என்று அவரைப் பார்த்துச் சொன்னன். அதற்கு அந்தப் பிராமணர் "ஓ அரசனே! நீ என்னவோ பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டேன் என்று சொன்னையே, அந்த வஸ்துவை முன்னே எனக்குத் தெரியச் சொல், அது பலம்உள்ளதென்றும் பலமில்லாதென்றும் விசேஷணங்களைப் பின்னே சொல்லலாம், மேலும் உன்னலே சிவிகை சுமக்கப்பட்டதென்றும், இப்போதும் உன்மேல் அது இருக்கின்றதென்றும் சொன்னையே, இது சுத்தப் பொய், அதைக்குறித்து நான் சொல்வதைக் கேள்; நிலத்திலே இரண்டு பாதங்க ளிருக்கின்றன; அவற்றின்மேல் கணைக்கால்க ளிருக்கின்றன; அவைகளிலே தொடைக் ளிரண்டு நிற்கின்றன; அவற்றை ஆதாரமாகப் பற்றிநிற்கின்றது வயிறு. மார்பு கைகள் தோள்கள் இவையெல்லாம் வயிற்றின்மேல் இருக்கின்றன. அந்தத் தோள்களைப்பற்றி யிருக்கின்றது சிவிகை. இப்படி யிருக்க எனக்குப் பாரம் எதனலே உண்டாயிற்று? அந்தச் சிவிகையிலே நீ என்று உன்னலே நினைக்கப்பட்ட தேகம் இருக்கின்றது. அந்தத் தேகத்திலே நீ இருக்கின்ருய். அப்படியே இந்தத் தேகத்தில் நான் இருக்கின்றேன். இப்படியிருக்க இதுவெல்லாம் உன்னலே வேறுவிதமாயன்ருே சொல்லப்படுகின்றன. அரசனே நானும் நீயும் மற்றவர்களும் தேகங்களாய் மாறி நிற்கிற பிருதிவி முதலான பஞ்ச பூதங்களாலே சுமக்கப்படுகிருேம். இந்தப் பூதவர்க்கமும் குணங்களின் பிரவாகத்திலே வீழ்ந்து அதன் வசத்

தினலே நடத்தல் முதலிய வியாபாரங் களைப் பெற்றிருக்கின்றன. அந்தச் சத்துவ முதலான குணங்களும் கரு மங்களுக்கு வசப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் கருமங்கள் அவித்தையினலே சம்பாதிக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவ் வவித்தை சகலப் பிராணிகளிலும் இருக்கின்றது. ஆத்துமாவோ சுத்த மாய், நாசமில்லாததாய், பசி முத லான ஷடூர்மிகளும் அற்றதாய், சத்துவாதி குணரகிதமாய் குணமய மான பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேரு னதாய் இருக்கின்றது. அது சகல ஜந்துக்களிலும் தேகம்போலே அநே காம்சமாய் இராமல் ஒரே அம்சமா யிருக்கின்றது. அதற்கு வளர்தலுந் தேய்தலும் இல்லை. இப்படி ஆத்துமா வுக்கு விருத்தி க்ஷயங்கள் இல்லாம லிருக்க, நீ பருத்திருக்கின்ரு யென்று எந்த யுத்தியினலே சொன்னய்? அன்றியும் பூமி, பாதம், கணைக்கால், தொடை, இடை முதலான அவயவங் களின் அடுக்கின் மேலான தோளில் இருக்கின்ற பல்லக்கினல் எனக்குப் பாரம் உண்டென்ருல் அந்தப் பாரம் உனக்கும் சமமாய் இருக்கவேண்டும். மேலும் சகலமான பேருக்கும் இந்தப் பல்லக்கின் பாரம் மாத்திரமன்று. காடு, மலை, வீடு முதலானவற்றைப் பற்றிய பாரமும் உண்டாகின்றதெ னச் சொல்லவேண்டும். இப்படி யல் லாமல் ஆத்துமாவானது பிராகிரதங் களான அவயவங்களைக் காட்டிலும் வேறென்பது சித்தமாகின்றபோது, நான் பாரத்தைச் சுமக்கின்றேனென் பது எது? இந்தச் சிவிகை எந்த வஸ்துவினலானதோ அந்த வஸ்துவின லானதுதான் இந்த வுடம்பும். இதிலே தான் உனக்கும் எனக்கும் மற்றவர் களுக்கும் [மமத்துவம்] எனது என் கிற அபிமானம் ஆரோபிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது." என்று இவ்வளவு பேச்சைப் பேசி அந்த யோகியான வர் வாய் மூடிக்கொண்டு பல்லக்கைச் சுமந்துகொண்டே போனர். இது கேட்டவுடனே அவ்வரசன் திடுக்கிட் டுச் சிவிகையினின்றுந் திடீரென்று குதித்து அவர் திருவடிகளைப் பிடித் துக்கொண்டு, "ஓ பிராமணேத்தமரே! இப் பல்லக்கை விட்டு, அடியேன் அறியாமையினலே செய்த குற்றத்தை மறந்து, அடியேனிடத்தில் அனுக்கிர கஞ் செய்தருளவேண்டும்; தேவரீர் ஜடனைப்போலே ரூபந்தரித்துக்கொண் டிருக்கின்றீர்; தேவரீர் யாரோ? தெரியவில்லை. மேலும் என்ன கார ணத்தினலே என்ன பயனைக் கருதி இங்கே எழுந்தருளியது? இவற்றை யெல்லாம் அறிய விரும்பி வணங்கி நிற் கின்ற அடியேனுக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க ஜட பரதர் அருளிச்செய்கின்ருர்.

"அரசனே! கேள், நீ ஆர்! என்று வினவினையே, அதற்கு நான் இன்ன னென்று விடைகொடுக்கக் கூடாத தாய் இருக்கின்றது. எப் பயனை நோக்கி எதனல் இங்கே வந்தாய் என் பதற்கும் விசேஷித்து விடைகொடுக்க வேண்டுவதில்லை. எங்கும் வருவதற் குப் பயன் அனுபவமே. இந்தச் சுக துக்கானுபவங்கள் புண்ணிய பாவங்க ளினலே உண்டானவைகளாய், இடத் தையுங் காலத்தையும் பற்றி யிருப்பத னலே பிராணிகள் தங்கர்மானுபவத் திற்கு உரிய தேசகாலங்களிலே தேகா திகளைப் பெற்றுவருகின்ருர்கள். ஓ அரசனே! இப்படிச் சகல ஜந்துக் களுக்கும் சகல இடங்களிலும் உட லோடு வருதல் கர்மானுபவத்திற் கென்று சாதாரணமா யிருக்கிறபடியி னலே, என்னை வருதற்குக் காரணம்

என்னென்று நீ என் வேறு வினவினாய்?" என்றருளிச் செய்தார். அது கேட்டரசன் வினவுகின்றான் :—

"யோகீந்திரரே! சகல காரியங்களுக்கும் தருமாதருமங்கள் காரணம் என்பதும், சுக துக்கானுபவத்திற்காகத் தேகம்விட்டுத் தேகம் பிரவேசிப்பது என்பதும், சரிதான். ஆனால் நான் இன்னானென்று ஆத்துமாவைக் குறித்துச் சொல்லக் கூடாதென்று தேவரீர் அருளிச் செய்தீரே, அதை அறிய விரும்புகின்றேன். ஓ பிராமணோத்தமரே! ஆத்துமாவானது இல்லாத வஸ்துவாகையாலே அப்படி சொல்லக்கூடாதென்றால், ஆத்துமா இருக்கிற வஸ்துவேயல்லாமல் இல்லாததன்றே, இந்த நான் என்கின்ற சொல் ஆத்துமாவின்மேல் பிரயோகிப்பது குற்றமன்றே, இப்படியிருக்க நான் இன்னானென்று சொல்லக்கூடாதென்று எப்படி யருளிச்செய்தீர் அதை அடியேனுக்கு விளக்கியருள வேண்டும்" என, யோகி அருளிச் செய்கின்றார்.

"அரசனே! கேள், ஆத்துமாவைக் குறித்து நானென்னுஞ் சொல்லைப் பிரயோகிப்பது குற்றமன்று, அது சரிதான். ஆனால் நான் இன்னானென்பதினாலே ஆத்துமாவல்லாத தேகாதிகளிலே ஆத்தும புத்தியும், இப்படிப்பட்ட பிராந்தியைத் தெரிவிக்கும் சொல்லாவதும் ஆகிய குற்றங்கள் உண்டாம். அரசனே! நாக்கும் உதடும் பல்லும் தாளுக்களும் நான் என்று சொல்லுகின்றன வென்று நினைக்கின்றையே, அவைபலவும் கருவிகளேயன்றிக் கர்த்தாவான ஆத்துமா வன்று. இந்தக் கருவிகளைக் கொண்டு வாக்கென்னும் இந்திரியமே நான் என்கின்றதென்பாயோ, அந்தப்பக்ஷத்தில் நீ பருத்திருக்கிறாய் என்கின்ற கேள்வி எப்படி சரிப்படும்? அன்றியும் என்னுடைய வாக்கு என்று வேறாய்ப் பேசுவதுங்கூடாது. இவ்வாறே மற்ற இந்திரியங்களும் ஆத்துமா என்பது கூடாது. தேகமே ஆத்துமாவென்றால் அந்தத் தேகம், தலை கால் கை முதலான அநேக வஸ்துரூபமாகையாலே, எந்த அவயவத்திலே அந்தச் சொல்லைப் பிரயோகிக்கலாம்? மேலும் ஜாக்கிரத்திலே எனது உடம்பு என்று வேறாகத் தோன்றுவதுமன்றிச் சொப்பனத்தில் அதற்கு வேறுவிதமாகத் தோன்றுவதினாலும், சுஷுப்தியில் தோன்றாமையாலும் இந்தத் தேகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்துமா வேறான வஸ்து என்றறி. இப்படியானாலும் நான் இன்னானென்று சொல்லக்கூடாமை எப்படி என்பையோ? கேள், ஞானமே வடிவாகக்கொண்ட நான் என்னும் ஆத்துமஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறானவடிவுள்ள ஆத்துமஸ்வரூபமொன்று இருக்குமாயின் அதைக் காட்டிலும் வேறாக என்னை இன்னானென்று சொல்லலாம். அப்படி இல்லையே. சகல தேகங்களிலேயும் இருக்கின்ற ஆத்துமாக்கள் ஞான ஸ்வரூபமாய் சுத்தியாதி விசேஷணங்களைப் பொருந்தினவையே யன்றி வேறு விதங்களல்ல. ஆனபடியினாலே தேக தர்மங்களான ஜாதியாதிகளை விட்டுப் பேதப்படுத்திச் சொல்லக் கூடாமலிருக்க நீ யார்? என்கிற கேள்வியும், நான் இன்னானென்கின்ற உத்தரமும் பொருந்ாதவைகளாம். ஆத்துமா நித்தியப்பொருள். உடம்பு முதலானவை அநித்தியப் பொருள். ஆனதினாலே ராஜாவென்கின்ற நீயும் இச்சிவிகை சுமக்கின்ற நாங்களும் உன் சேவகரும் எல்லாம் [சத்] இருக்கின்ற பொருளன்று. எப்படி யென்றால், முன்பு

மரமாயிருந்தது வெட்டப்பட்டுக் கட்டையாயிற்று. பின்பு நீ ஏறியிருக்கின்ற பல்லக்காயிற்று. இந்த ஸ்திதியிலே அதற்கு விருக்ஷ மென்கின்ற பெயரும் கட்டையென்கின்ற பெயரும் எங்கே இருக்கின்றது? மகாராஜா விருக்ஷத்தின்மேல் ஏறி யிருக்கின்றார் என்று இந்த உன் மனிதர்கள் சொல்வார்களா? கட்டையின்மே லிருக்கின்றாரென்றாகிலும் சொல்வார்களா? சிவிகையின்மே லிருக்கின்றார் என்றல்லவோ சொல்வார்கள். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்தச் சிவிகை என்பது ஒருவகைச் சோடிப்பைப் பெற்றிருக்கின்ற கட்டைகளின் கூட்டமேயல்லது வேறன்று. இந்தச் சோடிப்பைப் பிரித்துவிட்டுப் பல்லக்கு எங்கேயிருக்கின்றது தேடிப்பார். இப்படியே சலாகை முதலானவைகளைப் பிரித்துவிட்டுக் குடை எங்கே யென்று பார். இந்த நியாயத்தையே உன்னிடத்திலும் என்னிடத்திலும் வைத்துப் பார்த்தால், நீ இன்னான், நான் இன்னான் என்பது தெரியும். லோக விவகாரம் எப்படி யிருக்கின்றதென்றால் கர்மவசத்தினா லுண்டாயிருக்கின்ற தேகங்களிலே புருஷனென்றும், ஸ்திரீயென்றும், மாடென்றும், ஆடென்றும், குதிரையென்றும், யானையென்றும், பக்ஷியென்றும், மரம் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நீ நான் என்கின்ற சொற்களின் முக்கியப் பொருளான ஆத்தும சொரூபமானது ஆணு மன்று, பெண்ணு மன்று, தேவனு மன்று, மனிதனு மன்று, மிருகமு மன்று, மரமு மன்று. இத்தேவத்துவாதி தருமங்களெல்லாம் கருமத்தினால் வந்த சரீரத்தின் ரூபபேதங்களேயாம். இப்படியே உலகத்தில் அரசன் என்கின்ற வஸ்துவும், ராஜபடர் முதலானவைகளாகிய பொருள்களும், உற்பத்தியா லாகின்றதுபற்றி உள பொருள் என்று சொல்லப்படாவாம். எது எந்தக்காலத்திலும் திரிபு முதலானவைகளால் உண்டாகின்ற வேறு பெயர்களை அடையமாட்டாதோ அதுதான் வஸ்து. அரசனே அது எது யோசித்துப்பார். இதோ பார் நீ உலகத்தாருக்கு அரசன், தகப்பனுக்கு மகன், சத்துருவுக்குச் சத்துரு, மனையாளுக்குப் புருஷன், மகனுக்குப்பிதா. இப்படியிருக்க உன்னை யாரென்று சொல்வேன்? மேலும் நீ என்ன சிரசா? கழுத்தா? வயிறு அல்லது கால் முதலியவற்றுள் எதுவானாலுமா? சொல். இவ்வுடம்புக்கு நீ யார்? உனக்கு இவ்வுடம்பு என்ன? ஓ ராஜாவே! இவ்விதமாய்ச் சகல அவயவங்களுக்கும் வேறாய் நிற்கின்ற நீ நன்றாய் ஆலோசித்து "நான் யார்?" என்று சிந்தித்துக்கொள். உண்மை இப்படியிருக்க என்னை நான் இன்னான் என்று வேறுபடுத்திச் சொல்வது எப்படி கூடும்?" என்று ஜடபரதர் அருளிச் செய்தார்.

பதின்மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

பரமார்த்த நிஷ்கர்ஷம்

இப்படிக்குப் பரமார்த்தத்தோடு கூடின பரத யோகீந்திரருடைய சொற்களைக்கேட்டு அந்த ரஹூகண மகாராஜன் மிகவணக்கத்தோடு வினவுகின்றான். "சுவாமி! சகல ஜந்துக்களிலேயும் பிரகிருதியினும் வேறாய் ஞான ஸ்வரூபமாய், மகத்தாய், ஒரேவிதமான ஆத்தும ஸ்வரூபமுண்டென்றும், சிவிகையை நான் சுமக்கின்றேனில்லை, என்னிடத்தில்சிவிகையுமில்லை, இச்சரீரஞ் சுமக்கின்றது, அது நம்மினும் வேறானது, திரிகுணங்களின் ஏவுதலினாலே பஞ்சபூதங்கள் அசைகின்றன, அக்குணப்பிரவிர்த்தியும் கருமத்தினால் ஏவப்பட்டது, ஆதலால் அவைகளினால் எனக்கென்ன வென்றும், தேவரீர் இப்படிப்பட்ட பரமார்த்தங்களை திருவாய் மலர்ந்தருளினீர். என் செவியிற் பட்டவுடனே என் இருதயம் பரமார்த்தத்தை நன்றாய் அறிய ஆவலுடையதாய் தழதழத்து நிற்கின்றது. ஓ மகானுபாவரே! முன்னமே நான் இந்தச் சம்சாரத்திலே எது சிரேயசு என்று கேட்டறியும் பொருட்டு ஸ்ரீ கபிலமகாமுனிவரிடம் போகப் புறப்பட்டேன். இதனிடையில் அந்தப் பரமார்த்த விஷயமாய்த் தேவரீர் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு மனம் தேவரீரிடத்திலேயே ஓடுகின்றது. அந்தக் கபிலமகரிஷியானவர் உலகத்தினுடைய அஞ்ஞானத்தைப் போக்கும் பொருட்டுப் பூமியில் இறங்கின ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய அம்சமன்றோ? அந்த ஸ்ரீகபில பகவானே அடியேனுக்கு இதம் போதிக்கவேண்டு மென்கின்ற பரம கிருபையினாலே வழியில் பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளினா ரென்று நினைக்கின்றேன். இல்லாவிட்டால் அடியேனுக்கு இப்படி இதம் உபதேசிப்பார் யார்? ஆதலால் இதங்கேட்க அவாவோடு வணங்கிநின்ற அடியேனுக்கு எது சிரேயசோ அதைக் கிருபைகூர்ந்து நன்றாய்த்தெரிவிக்கவேண்டும். தேவரீர் சகலவித ஞானங்களாகிய அலைகள் வீசிக்கொண் டிருக்கின்ற கடலா யிருக்கின்றீர்" என்று பிரார்த்தித்த ராஜாவை நோக்கி, அந்த மகா யோகி யருளிச்செய்யத் தொடங்கினார்.

"ஓ ராஜாவே! நீ இப்போது என்னைச் சிரேயசை வினவுகின்றையா? பரமார்த்தத்தை வினவுகின்றையா? சிரேயசு என்பதும் பரமார்த்தம் என்பதும்ஒன்றன்று. சிரேயசுகளெல்லாம் பரமார்த்தங்கள் அல்ல. எந்த மனிதன் இஷ்டதேவதைகளை யாராதித்துப் பணம் முதலான சம்பத்துக்களை யிச்சிக்கின்றானோ அவனுக்கு அந்தச் செல்வப்பேறே சிரேயசு எனப்படும். அப்படியே சந்தானத்தை இச்சிக்கின்றவனுக்கு அதைப் பெறுதல் சிரேயசு. இராச்சியம் இச்சிப்பவனுக்கு அதையடைதல் சிரேயசாம். யக்கியாதி கர்மங்களைச்செய்து சுவர்க்காதிகளைப் பெற நினைப்பவனுக்கு அந்தச் சுவர்க்காதிகளே சிரேயசாகும். யாதொரு பலனையுங் கருதாமல் யாகாதி கருமஞ் செய்பவனுக்கு அக்கருமமே சிரேயசாகும். யோக நிஷ்டையிலிருந்து ஆத்துமத்தியானஞ் செய்வோர்க்கு அதுவே சிரேயசாம். அவ்வாத்துமாவுக்குப் பரமாத்துமாவோடு ஒன்றா

கக் கூடுதல் மேலான சிரேயசாகும். இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மேலான ஏழு சிரேயசுகள் பிரதானங்களாம். இவற்றின் உட்பிரிவான சிரேயசு களும் அநேகமுண்டு. இவையெல்லாம் பரமார்த்தங்களல்ல, எப்படியெனில் பணமே பரமார்த்தமானால் அதைத் தருமத்திற்காகவும் காமத்திற்காகவும் செலவு செய்வார்களல்லவா? அப் படிச் செலவு செய்வதினாலே இது பர மார்த்த மாகமாட்டாது. இதனாலே சாதிக்கப்படுகின்ற தர்மகாமங்களும் அழியுமவை யாதலால் பரமார்த்த மென்று சொல்லப்படாவாம். புத்தி ரன் பரமார்த்தமென்றால் அவன் தன் பிதாவுக்கும் அவனும் அவன் பிதாவுக் கும் பரமார்த்தம் என்றாகின்றதனாலே உலகத்திற்குப் பரமார்த்தம் எப்படி யாவான்? காரியங்களெல்லாம் கார ணங்களுக்குப் பரமார்த்தமே யல்லா மல் யாவற்கு மாகமாட்டா. இராச் சிய முதலானவை பரமார்த்தமென்றால் அவை ஸ்திரமாகாமையாலே பரமார்த் தமாகா. இருக்கு, யசுர், சாமம் என் கிற வேதங்களின் விதிப்படி செய் கின்ற யாககருமம் பரமார்த்தமென்று நீ நினைத்திருப்பையாகில் அதுவுமன்று, மண்ணென்கிற காரணப் பொருளி னாலே உண்டாக்கப்படுகின்ற குடம் முதலான காரியங்களெல்லாம் காரண மான மண்ணின் றன்மையையே அடைந்திருப்பதைப் போலே, நாசப் படத்தக்க சமித்து நெய் தருப்பை முதலானவைகளினாலே செய்யப்படும் யாகாதி கருமமும் நாசப்படத்தக்க தாதலால் பரமார்த்தமென்று சொல் லப்படாது. பரமார்த்தம் என்பது நாசப்படாததாகஞானிகளாலே அங்கீ கரிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. யாதொரு பலனையும் விரும்பாமற் செய்த யாகா திகளோ வென்றால் அவை மோக்ஷத் திற்குச் சாதனமாகையாலே பலனைக் கொடுத்தவுடனே நசிப்பதனால் பர மார்த்தமல்ல. ஆத்துமத் தியானமும் [விசதம், விசததரம்] பிறவற்றினின் றும் தெளிவு நற்றெளிவு என்றிப்படிப் பட்ட அவஸ்தா பேதங்களை யடைத லாலேயும், போனதை நினைத்தல், பிரத்தியக்ஷத் தோற்றம் முதலாக க்ஷணந்தோறும் மாறுதலினாலேயும் பரமார்த்தமன்று. பரமாத்துமாவோடு ஆத்துமாவுக்கு ஐக்கியமாகின்ற யோ கமே பரமார்த்தம் என்று சிலர் நினைக் கின்றார்களன்றோ? அப்படிப்பட்ட யோகம் பொய்யாகையினாலே பர மார்த்தமன்று. ஏன் பொய்யெனில் ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளாய் ஆகமாட்டாதாகையால் ஜீவாத்துமா வானது பரமாத்துமாவாக மாறமாட் டாது * ஆதலால் ஓ ராஜாவே! நான் முன் சொன்னவைகளெல்லாம் சிரே யசுகள் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. பரமார்த்தம் எதுவென சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேள். தேகத் தைப்போல் பல பொருளாயிராமல், ஒரு பொருளாயும், ஞானத்தினாலே எங்கும் வியாபிக்கவல்லதாயும், தேகத் தைப்பற்றிய வைஷம்யம் இல்லாதே சமமாயும், நிர்மலமாயும், சத்துவாதி குண சம்பந்தம் இல்லாததாயும், பிர கிருதிக்கு வேறுபட்டதாயும், உற்பத்தி விநாசவிருத்திக்ஷயாதிகள் இல்லாததா யும், நுண்மையினாலே அக்கினி வாயு ஜலாதிகளான அழிக்கும் பொருள் களுக்கு உட்படாததாயும், பற்றிக் கொள்ளுதன் முதலான தோஷங்கள்

* அப்படி சொல்வதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் யோகபலத்தினாலே பர மாத்துமாவைப் பிரத்தியக்ஷமாய் அனுபவிக்கும்போது வேறொன்றும் தோன்றாமல் ஆனந்தமயமான பிரமஸ்வரூபமே தோன்றுவதாம்.

இல்லாததாய்த் தேகாதிகளுக்கு அதிபதியாயும் இருக்கின்ற ஆத்துமஸ்வரூபம் யாதுண்டோ அது மேலான ஞானவடிவாய், அவித்தியா ரூபங்களான ஜாதி நாமாதிகளோடு பூதம் வர்த்தமானம் பவிஷியத் என்கின்ற மூன்று காலங்களிலேயும் கூடாதது. தன்னுடையதும் பிறருடையதுமான தேகங்களிலே இருக்கின்ற அந்த ஆத்துமஸ்வரூபத்தைப்பற்றி எல்லாம் ஒரேவிதம் என்கின்ற ஞானம் எதுவுண்டோ அந்த ஞானஸ்வரூபந்தான் பரமார்த்தமாம். ஆதலால் தேகபேதத்தினலே பேதமாக நினைக்கின்றவர்கள் யதார்த்தத்தை யறியாதவர்கள். வேய்ங்குழலில் பிரவேசித்த காற்று ஒன்ருயிருந்தும் அதின் துவாரபேதங்களினலே அக் காற்றுக்கு ஷட்ஜாதி ஸ்வரபேத நாமதேய முண்டானது போலே, அவ்வாத்தும ஸ்வரூபம் பேதமில்லாததா யிருந்தும் அதற்குப் புறம்பான கர்மபேதத்தினலே வந்த சரீர பேதத்தைப்பற்றி தேவன் மனிதன் என்கின்ற விவகாரம் உண்டாகின்றது. அந்தக் கர்மமாகிய மறைவு அழிந்தால் அந்தத் தேவாதி பேதம் இல்லவேயில்லை என்றறியக் கடவாய்.

பதினன்காமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

ருபுநிதாகோபாக்கியானம்

ஓ மயித்திரேயரே! இப்படியாக அந்தப் பிராமணேத்தமர் அருளிச்செய்யக் கேட்டும் ரஹூகண மகாராஜனுக்கு அவ்விஷயம் மனதில் திடப்படாமையினலே ஒன்றும் பேசாமல் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க, அச்சடபரதர் ஞானபேத மில்லாமையைப் பற்றிய கதையொன்று சொல்லத் தொடங்கினர் :—

ஓ ராஜேந்திரனே! நிதாகருக்கு ஞானத்தை யுண்டாக்கும் பொருட்டு ருபுவென்பவர் அருளிச் செய்ததைச் சொல்லுகின்றேன் கேள். பூர்வத்தில் பரமேஷ்டிக்கு ருபு என்கின்ற குமாரர் ஒருவர் சுபாவத்திலே தத்துவ ஞானமடைந்தவரா யிருந்தார். அவருக்குப் புலஸ்திய குமாரரான நிதாகர் என்கின்ற சிஷ்ய ரொருவரிருந்தார். அவருக்கு அந்த ருபு அதிக சந்தோஷத்தினல் சகலகலா ஞானங்களையும் ஓதுவித்தார். சகல ஞான சாஸ்திரங்களை ஓதியும் அவருக்கு ஆத்தும ஸ்வரூபத்தில் பேத மில்லாமையைப் பற்றிய வாசனை இல்லையென்பதை அந்த ருபு அறிந்திருந்தார். ஆயிரம் வருஷ காலஞ் சென்றபின்பு அந்த ருபு மகாமுனி தேவிகா நதியின் கரையிலே புலஸ்தியராலே ஏற்படுத்தப்பட்டு மிகவும் ரமியமாயும் வளப்பமுள்ளதாயுமிருந்த நகரம் என்னும் பட்டணத்தின் பக்கத்தில் ஒரு உத்தியானத்திலே வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த தன் சிஷ்யராகிய நிதாகரைப் பார்க்கும் பொருட்டு அவ்விடத்திற்குப் போனர். அந்த நிதாகர் வைசுவதேவத்தை முடித்து வாசலில் வந்து அதிதிகளைப் பார்க்குந் தருணத்தில் ருபு நே

ரிட்டபடியால், அவரை அர்க்யாதி உபசாரத்துடனே உள்ளே இட்டுக் கொண்டுபோய் ஆசனத்தில் உட்கார வைத்து, "சுவாமி! அமுதுசெய்தருள்க" என்று பிரார்த்திக்க, அந்த முனிவர் நிதாகரைப் பார்த்து, "ஓ பிராமணோத்தமரே! உம்முடைய கிருகத்தில் நான் புசிக்கத்தக்க வஸ்து என்ன இருக்கின்றது? ஈனமான போசனத்தில் எனக்குப் பிரியமில்லை" என, நிதாகர் "சுவாமி! என் மாளிகையில் அரிசி மாவினாலும் யவதானியங்களினாலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற அன்னங்களிலும் காய் கிழங்கு கனிகளிலும் அப்பங்களிலும் எதெது தேவரீருக்குத் திருவுள்ளமா யிருக்கின்றதோ அவற்றையெல்லாம் யதேச்சையாய் அமுது செய்தருளலாம்" என, அந்தக்குரு "ஓ பிராமண! இவையெல்லாம் அற்ப போசனங்கள். இவற்றுள் எனக்குப் பிரியமில்லை, மோர்க்குழம்பு பாயசம் தேன்குழல் முதலான மதுர அன்னங்களை யெனக்குக் கொடும்" என அந்நிதாகர், "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சொல்லித் தன் பாரியையைப் பார்த்து, "அடி விளக்கமுள்ள பெண்ணே! நம்முடைய கிருகத்தில் மிகவும் சிரேஷ்டமாகிய எந்த வஸ்து இருக்கின்றதோ அதைக் கொண்டு இவருக்கு விசேஷ மதுரமான அன்னஞ் செய்து பரிமாறு" என்று நியமித்தார். அவளும் தன் பர்த்தாவின் நியமனப்படி அக்காரவடிசில் முதலானவைகளைச் செய்து பறிமாறினாள். இவ்விதமாகப் பிரசாதித்த அடிசிலை யமுது செய்திருக்கின்ற அந்த அதிதியை நோக்கி நிதாகர் மிகுந்த வணக்கத்துடனே "சுவாமி! தேவரீருக்கு மிகுந்த திர்ப்தியும் சந்துஷ்டியும் உண்டாயினவா? தேவரீர் திருவுள்ளம் சொஸ்தமா யிருக்கின்றதா? தேவரீர் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் எது? எங்கிருந்தெழுந்தருளுகின்றது? எங்கே எழுந்தருள உத்தேசித்து இங்கெழுந்தருளியது? இவற்றையெல்லாம் அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ருபு சொல்லத்தொடங்கினார்:—

ஓ பிராமணோத்தமரே! எவனுக்குப் பசியோ அவனுக்கு அன்னத்தைப் புசிப்பதனால் திர்ப்தியுண்டாகின்றது. எனக்குப் பசியில்லை. அப்படியிருக்க, எனக்குத் திர்ப்தியுண்டா வென்று ஏன் கேட்கின்றீர்? பிருதிவி சம்பந்தமான தாதுவானது கர்ப்பத்தி லிருக்கும் அக்கினியினாலே அழிக்கப்படுமளவில் பசியும் அந்த அக்கினி வேகத்தினால் உள்ளிருக்கும் நீர்வற்றிப் போவதனாலே தாகமு முண்டாகின்றன. இந்தப் பசி தாகங்கள் (இச்சா ரூபங்கள் ஆகையாலே மனோதர்மங்களானாலும்) தாது க்ஷயத்தினால் உண்டாகின்றன வாதலால், தேக தருமங்களே யாகின்றன. எனக்கு இவை யில்லையே? ஆதலால் பசியினா லுண்டாகுந் திர்ப்தி இப்போது மாத்திரமன்று எப்போதும் எனக்கு இல்லை. மனசு சொஸ்தமாயிருப்பதும் சந்துஷ்டியும் சித்தத்தின் தன்மைகளாதலால் இவ்விரண்டையும் பற்றிச் சித்தத்தை யன்றோ கேட்கவேண்டும்? என்னை யேன் கேட்கின்றீர்? நான் மாத்திரமன்று என்னைப்போலுள்ள ஆத்துமாக்களுக்கெல்லாம் இந்த பசி முதலானவை இல்லையென்றறியும். வாசஸ்தானம் எது? எங்கிருந்து வருகின்றாய்? எங்கே போகின்றாய்? என இம்மூன்றையும்பற்றி நீர் கேட்டவைகளுக்கு உத்தரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளும். புருஷன் தேவமனுஷ்யாதி சகல சரீரங்களிலேயும் இருக்கத்தக்கவனாய், சகல அசேதனங்களிலேயும்

வியாபிக்கத்தக்கவனுய், ஆகாசத்தைப் போலே ஒன்ருேடும் ஒட்டாதவனுய் இருக்கின்ருன். இப்படிப்பட்ட ஆத்து மாவைப்பார்த்து எங்கிருக்கின்ருய்? எங்கிருந்து வருகின்ருய் ? எங்கே போகின்ருய்? என்னுங் கேள்விகளுக் குப் பொருளில்லை. ஆனதுபற்றி அப் படிப்பட்ட நான் போகிறவனுமல் லேன், வருகிறவனுமல்லேன், ஓரிட த்தி லிருப்பவனுமல்லேன். நீயும் மற்ற வர்களும் அப்படியே. ஆனுல் வருவ தும் போவதுமாகத் தோன்றுவது ஆசிரயமான தேகவசத்தினு லென் றறிக. ஆதலால் போக்குவரவுகளுக் குக் கர்த்தாவாகத் தோன்றுகின்ற இந்தத்தேகம் நா னன்று, அப்படிப் பட்ட நீரும் நீரன்று, மற்றவர்களும் மற்றவர்க ளன்று. ஆனுல் நல்ல அன் னங்கொடும் அற்ப அன்னம் வேண் டாமென்று நான் சொன்னது சுபாவ சித்தமோ உபாதியைப் பற்றியதோ என்று உமது கருத்தை யறியும்படி பரீக்ஷை செய்ததேயல்லது நான் மெய்யாய்க் கேட்டேனில்லை. அவ் விஷயத்தைப்பற்றியுஞ் சொல்லுகின் றேன் கேளும். உண்கின்றவனுக்கு இது ருசியுள்ளது, இது ருசியில்லது என்று சொல்லும்படி ஒரு பொருளும் நியதிப்பட் டிருக்கவில்லை. யாதொரு வியாதியுமில்லாமல் நல்ல பசியுள்ளவ னுக்குப் புழுத்தவுளுந்து முதலானவை களாற் செய்த தாழ்வான வுணவுக ளும், ருசிகரமாகவேயாகின்றன. அப் படி யல்லாதவனுக்கு தேன்குழல் அக் காரவடிசில் முதலானவைகளும் ருசி கரம் ஆகாமற் போகின்றன. ஆதலால் உண்பவனுடைய உடம்பின் றன்மை யின்படி உணவுகளிலும் ருசியும் அருசி யும் உண்டாயிருப்பதனுலே, மதுர மென்பதும் அமதுரமென்பதும், ஔ பாதிகமேயல்லது சுவாபாவிக மன்று. மண்ணுற் செய்தவீடு மண்ணினுலே யே பூசப்பட்டு உறுதியாவதுபோலே பிருதிவி மயமான இந்தத் தேகமும் பிருதிவி சம்பந்தமான பொருள்களி னுலே உறுதியாகவேண்டி யிருப்பத னுல் யாவரும் உணவைக் கொள்ள வேண்டி யிருக்கின்றது. யவம் கோது மை பயறு முதலான தானியங்களும், நெய் எண்ணெய் பால் தயிர் முத லான ரசவஸ்துக்களும், வெல்லம் கனி கள் முதலான பொருள்களும், பிரு திவி சம்பந்தமான அணுக்களேயாம். ஆகையால் நாம் முன் சொல்லிவந்த விஷயங்களையெல்லாம் நன்ரு யறிந்து இது இனிப்பு, இது இனிப்பன்று என் றும், இவன் தேவன் இவன் மனுஷ் யன் என்றும், பேதவிசாரணையுள்ள மனதை, இப்படிப்பட்ட பேதங்க ளெல்லாம் கர்மத்தினுல் வந்த விகார ங்களென்றும், ஆத்தும சொரூபத்தில் வைஷமியம் யாதுமில்லை யென்றும், சமத்துவஞானம் உள்ளதாகச் செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட சமத்துவ புத்திதான் மோக்ஷகாரண மாகும்" என, அந்த நிதாகர் குருவைத் தண் டம் சமர்ப்பித்து, "ஓ பிராமணுேத் தமரே! பரமார்த்தத்தைப் பற்றின தேவரீர் வசனங்களைக் கேட்டு என க்கு அஞ்ஞானம் நீங்கிற்று. அடி யேனுக்கு இதம் போதிப்பதற்காக இங்கெழுந்தருளின தேவரீர் யாரோ தெரியவில்லை, சாதித்தருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்த ருபு சீஷனை நோக்கி "உமக்கு ஆசாரி யனுன ருபு என்பவன் நான். உமக்கு ஞானங்கற்பிக்கும் பொருட்டு இங்கே வந்தேன். நினைத்தபடி உமக்குப் பர மார்த்தத்தைத் தெரியப்படுத்தினேன். இனி நான் என்னிடம் போகின் றேன். உமக்குச் சுருக்கம் ஒன்று சொல்லுகின்றேன் கேளும். தேவ

மனுஷ்யாதி பேதமாய்க் காணப்படு கின்ற சேதன ஸ்வரூபமெல்லாம் ஒன்றேயல்லாமல் பேதப்பட்டதன்று. தேவாதி பேதங்களோ கர்ம வசத்தினுல் வந்த பூதவிகாரங்கள். இப்படி சேதனுசேதனுத்துமகமான சகல பிரபஞ்சமும் ஸ்ரீ வாசுதேவன் என்னுந் திருநாமமுடைய பரமாத்துமாவுக்குத் திருமேனியாய் இருக்கின்றன." இவ்வாறு ஆசாரியர் போதித்ததைக் கேட்டுச் சிஷரான நிதாகர், "இனி அடியேன் அப்படியே நினைத்திருக்கிறேன்" என்று தண்டம் சமர்ப்பித்து மகாபக்தியோடு உபசாரஞ் செய்யப்பெற்று அந்த ருபுவானவர் தம்மிஷ்டப்படி போகவேண்டு மிடத்திற்குப் போனுர்.

பதினைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினுரும் அத்தியாயம்

நிதாகபரதர்கள் முத்தியடைந்தது

ஜடபரதர் சவ்வீர ராஜனை நோக்கிப் பின்னையு மருளிச் செய்கின்றுர். அரசனே! கேள்: மறுபடியும் ஆயிரம் வருஷகாலஞ் சென்றபின்பு அந்த ருபுவானவர் நிதாகருக்கு ஞானேபதேசஞ் செய்ய நினைத்து அந்நகரத்திற்கே போனுர். அப்போது அநேக பரிவாரங்களோடு அரசன் பட்டணத்திற்குள் சென்றுகொண்டிருக்க, இந்த நிதாகர் காட்டினின்றும் சமித்து தருப்பைகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு சந்தடியா யிருந்தபடியால் தீட்டுப்படுவோமென்று பட்டணத்திற்குள்ளே போகாமல் தூரத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார். இவ்வகையாய்ப் பசியினுலே மெலிந்து நிற்கின்ற அந்த நிதாகரைக் கண்டு, அந்த ருபு தண்டமிட்டு, "ஓ பிராமணரே! நீர் ஏன் இங்கே ஒன்றியாய் நிற்கின்றீர்?" என்று வினவினர். அதற்கு அந்த நிதாகர் "சுவாமி! இங்கே ராஜா பட்டணத்தினுள்ளே போகின்றுன், ஆனதனுலே, நானுவித ஜனங்களுஞ் சேர்ந்து நெருங்கியிருக்கின்றபடியால் உள்ளே போகக்கூடாமல் இங்கே நிற்கின்றேன்"என்றுர். அதுகேட்டு ருபு "ஐய! அரசன் யார்? மற்றச் சனங்கள் யார்? எனக்குத் தெரியவில்லை, நீர் தெரிந்தவராயிருக்கின்றீர், ஆதலால் தெரியச் சொல்லவேண்டும்" என்றுர். அதற்கு அந்த நிதாகர் "அதோ பாரும் பெரிய பர்வதத்தின் சிருங்கம்போலே மிகப் பெரிதா யிருக்கின்ற யானையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பிரகாசிக்கின்றுனே அவன்தான் ராஜா, அவனைச் சுற்றி நிற்பவர் பரிவாரங்கள்" என, ருபு "ஐய! நீர் ராஜா வென்றும் யானையென்றும் வெவ்வேருனலக்ஷணமுடையனவாய் இரண்டு பொருள்களை ஒரே காலத்திற் சொல்லிக் காட்டினீர், எனக்கோ அவைகளுக்குப் பேதம் ஒன்றும் தெரியவில்லை, என்ன விசேஷமோ அதை யெனக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டும், யார் அரசன்? எது யானை? இதை யறிய விரும்புகின்றேன்?" என, நிதாகர் "என்ன பிராமண! கீழிருப்பது யானை, மேலிருப்பவன் அரசன். இவ்விருவருக்

கும் சுமப்பதும் சுமக்கப்படுவதுமான சம்பந்தம் இருக்கின்றது. இது சாதாரணமான காரியம், யாருக்குத்தான் தெரியாது" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு ருபு "பிராமணரே! நீர் கீழ் இன்னது, மேல் இன்னது என்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று சொன்னவுடனே, நிதாகர் அந்த ருபுவின்மேல் சீக்கிரமாய் ஏறிக்கொண்டு, அவரை நோக்கி, "நான் சொல்வதை நன்றாய்க்கேளும்: நானிருக்குமிடந்தான் மேல், மேலே என்னைப்போலேறி யிருப்பவனே ராஜா வென்றறியும், நீர் இருக்குமிடந்தான் கீழ், உம்மைப்போல் கீழே சுமந்து கொண்டிருப்பதை யானையென்றறியும், இக்காரியம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியும் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்தங் காண்பித்தேன்" என்றார். பின்பு ருபுவானவர் "சரிதான் நீ என்பதும், நான் என்பதும் எனக்குத் தெரிந்தாலன்றோ மற்றைக் காரியங்களையும் அறிந்து கொள்ளுவேன். அந்தப் பேதமே எனக்குத் தெரியவில்லை, ஆதலால் நீ நான் என்பவர்கள் யாரோ எனக்குத் தெரியச்சொல்லும்" என்றார். இப்படிச் சொன்னதைக் கேட்டவுடனே நிதாகர் வெகு பரபரப்பாய் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து "சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனுக்கு ஆசாரியரான ருபுவென்று நினைக்கின்றேன். மற்றவர்களுடைய இதயம் இப்படி ஆத்தும அபேதஞானத்தினாலே சுத்தப்பட்டிருக்கமாட்டாது. ஆதலால் தேவரீர் ஆசாரியர் என்பதற்குச்சந்தேகமில்லை" என்றுசொல்ல, ருபுவும் "ஆம் நான் ருபுதான், நீர் செய்திருந்த பணிவிடைக்கு உவந்து உமக்கு ஞானத்தை ஸ்திரப்படுத்தும் பொருட்டு வந்தேன். பரமார்த்த சாரமான அபேதஞானத்தையும் உமக்குச் சுருக்கமாய் அறிவித்தேன்" என்று சொல்லித் தம்மிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். அந்த நிதாகரும் சகல ஆத்தும சொரூபங்களும் ஒரேவிதமென்கின்ற அபேதஞானந் திருந்தினவராய் அப்படியே பாவனையு முறுதிப்பட்டு இவற்றை யெல்லாம் பிரம ஸ்வரூபமாகத் தியானித்து மேலான மோக்ஷத்தை யடைந்தார்.

"ஓ ரகூகண மகாராஜனே! நீயும் அப்படியே தான், சத்துருமித்திரன் என்னு மிடங்களிலே வித்தியாச மில்லாதவனாகி கர்மவசத்தினாலே எங்குமிருக்கின்ற ஆத்துமசொரூபம் ஒருவிதமானதே யென்று நினைத்திரு சுத்தமான ஆகாசம் ஒன்றே உபாதிவசத்தினாலே கறுப்பு வெளுப்பு முதலாகப் பலவகையாய்த் தோன்றுவது போலவே ஒரேவிதமான ஆத்தும ஸ்வரூபமும் அஞ்ஞானிகளுக்கு வெவ்வேறாகத்தோன்றுகின்றது. முடிவு சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேள்: எந்த எந்தப் பொருளுண்டோ அவையெல்லாம் ஸ்ரீ அச்சுதனுடையசொரூபமேயாம். அவனுக்கு வேறாய் மேற்பட்டதொன்றும் இல்லை. நானும் அவன் சொரூபமே. நீயு மப்படியே. சகலமும் அப்படியே. ஆதலால் எல்லாம் வேறுவேறென்கின்ற பேதபுத்தி யாகின்ற அஞ்ஞானத்தை விட்டுவிடு" என்றிப்படி அந்த யோகீந்திரராலே நன்றாய்ப் போதிக்கப்பட்டு அந்த ராஜா சுத்தஞானமடைந்துமுன்னிருந்த பேதஞானத்தை விட்டுவிட்டான். அந்தப் பரதயோகியும் பூர்வ ஜன்ம ஸ்மரணத்தினாலே ஞானயோகமடைந்தவராய் அந்தச் சனனத்திலேயே மோக்ஷமடைந்தார். இப்படிக்கு மகானுபாவரான பரதயோகியி

னுடைய இந்த மேன்மையான சரித்திரத்தை எவன் சொல்லுகின்றானோ, எவன் பக்தியோடு அதைக் கேட்கின்றானோ, அவர்களெல்லாம் சுத்தஞான முடையவர்களாகி மோக்ஷம் பெறுதற்கு யோக்கியராவார்கள்.

[குறிப்பு — இங்கே ஜடபாதர் முதலானோர், பக்திநிஷ்டருக்கு ஆத்தும ஸ்வரூபானுபவம் ஆவசியகமானதனாலே அது தெளிந்து அனுபவப்படும்படி நாநாவித வுபாயங்களினாலே போதித்தார்களேயல்லது, அவ்வளவே உபாய பரமபுருஷார்த்தங்களென்றன்று. ஏனெனில் கடைசியில் வாசுதேவத்தியானத்தையும் மோக்ஷத்தையுஞ் சொல்லியிருப்பதனா லென்றறியுங்கள். ஆனால் ஆத்தும சொரூபத்தையே பரமார்த்தமென்று சொன்னதென்னவெனில், பிரகிருதி சம்பந்தமற நீங்கி ஆத்துமா தன் யதார்த்த சொரூபத்தோடு நிற்பதே பரமபுருஷார்த்தமாகையால் அப்படிச் சொன்னார்களென்று உணரவேண்டும்.]

பதினாறுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் இரண்டாமம்சம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

மூன்றமம்சம்

முதலாம் அத்தியாயம்

நடந்த மனுவந்தரங்களின் விவரம்

மயித்திரேயர் ஸ்ரீபராசரமுனிவரை வினவுகிறார்:—" சுவாமீ ஸ்ரீபராசரபகவானே! தேவரீர், பூமி சமுத்திர முதலானவைகளின் விதங்களும், சூரியன் முதலான சோதிகளுடைய நிலைகளும் விதங்களும் விசதமாக அருளிச்செய்தீர்; தேவதைகள் முதலானவர்களுடைய சிருட்டியும், ரிஷிகளுடைய சிருட்டியும், நான்கு வர்ணத்தின் உற்பத்தியும், திரியக்குகளின் உற்பத்தியும், விசேஷமாய்த் துருவனுடைய சரித்திரமும், பிரகலாதருடைய சரித்திரமும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி அடியேன் சகல மனுவந்தரங்களையும், மனுவந்தராதிபதிகளையும், இந்திரன் தேவதைகள் முதலானவர்களையும், தேவரீர் அருளிச் செய்யக் கேட்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷி அருளிச் செய்யலாயினர்:—

கேளும், மயித்திரேயரே! நடந்தவைகளும் நடக்கு மவைகளுமான மனுவந்தரங்களை உமக்குத் தெரியச் சொல்லுகிறேன்:—ஆதியில் சுவாயம்புவமனு தொடங்கி சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமசர், ரைவதர், சாக்ஷுஷர், என்கிற மனுக்கள் அறுவரும் முறையே சென்றனர். இப்பொழுது சூரியகுமாரரான வைவச்சுத மனுவினுடைய அந்தரம் நடக்கின்றது. இக்கல்ப்பத்தின் ஆதியில் நடந்த சுவாயம்புவ மனுவந்தரத்தையும் அதிலிருந்த தேவர் முனிவர் முதலானோரையும் சொன்னேனன்றோ. இனி சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். அந்தச் சுவாரோசிஷ மனுவந்தரத்திலே பாராவாரர் துஷிதர் என்கிற தேவதைகளும், விபச்சித் என்கிற இந்திரனும், ஊர்ஜஸ்தம்பன், பிராணன், தத்தன், அக்கினி, ரிஷபன், நிஸ்வரன், சார்வரீவான் என்கிற சப்தரிஷிகளும் இருந்தார்கள். அந்த மனுவுக்கு சயித்திரன் கிம்புருஷன் முதலான சில குமாரரும் இருந்தார்கள். இப்படி இரண்டா மனுவந்தரம் நடந்தது. மூன்றுவது உத்தம மனுவந்தரம். அதில் சுசாந்தி என்பவன் தேவராசனுக இருந்தான். சுதாமாக்கள், சத்தியர், சிவர், பிரதர்த்தனர், வசவர்த்திகள் என்கிற ஐந்து கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராகச் சேர்ந்திருந்தார்கள். வசிஷ்டருடைய குமாரரேழுபேர் அதில் சப்த ரிஷிகளானுர்கள். அஜன் பரசுதிவியன் முதலானவர்கள் அந்த மனுவின் குமாரர்கள். நான்காவது தாமசமனுவின் அந்தரத்திலே சுபாரர், ஹரிகள், சத்தியர், சுதீகள் என்கிற கண தேவதைகள் கணமொன்றுக்கு இருபத்தேழு பேராக இருந்தார்கள். சிபிசக்கரவர்த்தி நூறு

அசுவமேதங்களைச் செய்ததனாலே வச்சிராயுத முதலான சின்னங்களோடு கூடி இந்திரனானான். ஜோதிர்த்தாமா, பிருது, காவியன், சைத்திரன், அக்கினி, தனகன், பீவான் என்கிற நாமதேயமுள்ள சப்தரிஷிகளிருந்தார்கள். நரன், கியாதி, கேதுரூபன், சானு, சங்கன் முதலானவர்கள் அந்தத் தாமச மனுவின் புத்திரர். இவர்கள் மகா பலபராக்கிரமாதி குணமுள்ளவர்கள். ஐந்தாவது ரைவத மனுவந்தரம். இம்மனுவந்தரத்தில் விபு என்பவன் இந்திரன். அமிதாபர், பூதனயர், வைகுண்டர், சுசமேதர் என்பவர்கள் தேவகணங்களாய்க் கணமொன்றுக்குப் பதினான்கு பதினான்குபேரிருந்தார்கள். இரணியரோமா, வேதசிரீ, ஊர்த்துவபாகு, அபரன், வேதபாகு, சுதாமா, பர்ச்சனியன் என்பவர்கள். சப்தரிஷிகள் பலபந்து, சுசம்பாவியன், சத்தியகன் முதலானவர்கள் இந்த மனுவின் புத்திரர். இந்தச் சுவாரோசிஷர், உத்தமர், தாமசர், ரைவதர் என்கிற மனுக்கள் நால்வரும்பிரியவிரதருடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள். அந்தப் பிரியவிரதர் என்னும் ராஜரிஷியானவர் தவத்தினாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதித்துத் தன்குலத்தில்மனுவந்தராதிபதிகள் உதிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெற்றார். ஆறாவது மனுவந்தரத்தின் அதிபதி சாக்ஷுஷர் என்கிற மனு. மனோஜவன் என்பவன் தேவேந்திரனானான். ஆப்பியர், பிரசூதர், பவியர், பிருதுகர், லேகர் இவ்வைந்துவிதமான கணதேவதைகள் கணமொன்றுக்கு எட்டுப்பேராக விருந்தார்கள். இவர்கள் மகானுபாவர். சுமேதன், விரஜன், அவிஷ்மான், உத்தமன், மது, அதிநாமா, சகிஷ்ணு என்பவர்கள் சப்தரிஷிகள். ஊரு, பூரு, சதத்தியும்னன் முதலான அந்த மனுவின் புத்திரர் ராஜாக்களானார்கள். இனி இப்போது நடக்கின்ற ஏழாவது மனுவந்தரத்திற்குச் சூரியகுமாரனான சிராத்ததேவன் மனுவாகி யிருக்கிறான். இதில் ஆதித்தியர், வசுக்கள், ருத்திரர் முதலானவர்கள் தேவதைகளாயிருக்கிறார்கள். புரந்தரன் என்பவன் தேவராஜனா யிருக்கின்றான். வசிஷ்டர், காசிபர், அத்திரி, ஜமதக்கினி, கவுதமர், விசுவாமித்திரர், பரத்துவாஜர் இவ்வெழுவரும் சப்தரிஷிகள். இக்ஷ்வாகு, நிருகன், திருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், அரிஷ்டன், கரூஷன், விருஷத்திரன் இவ்வொன்பதின்மரும் அம்மனு புத்திரர். லோகரக்ஷணத்திற்காக இருக்கிற ஒப்பற்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய சாத்துவிக சத்தியானது சகல மனுவந்தரங்களிலேயும் தேவதாவதாரத்தினாலே மனு முதலானாரையும் வியாபித்திருக்கின்றது. ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சுவாயம்புவ மனுவந்தரத்திலே ஆகூதி என்பவளிடத்திலே யக்கியன் என்கிற திருநாமத்தோடு மனசினா லவதரித்தார். அவரே சுவாரோசிஷ மனுவந்தரம் வந்தபோது துஷிதை என்பவளிடத்திலே துஷிதர் என்கிற தேவதைகளோடுகூட அஜிதன் என்கிற திருநாம முள்ளவராய் அவதரித்தார். பின்பு உத்தம மனுவந்தரத்திலே சத்தியை என்பவளிடத்திலே சத்தியன் என்கிற திருநாம முள்ளவராய்ச் சத்தியர் என்னுந் தேவதைகளோடுகூட அவதரித்தார். மறுபடியு மவர் தாமச மனுவந்தரத்திலே ஹரியை என்கிறவள் கருப்பத்திலே ஹரிகள் என்கிற தேவர்களோடு கூட ஹரியென்கிற திருநாம முடையவராய் அவதரித்தார். சாக்ஷுஷ மனுவந்தரத்திலே விகுண்டையின் கருப்பத்தில் வைகுண்டர் என்கிற தேவதைகளோடு வைகுண்டன் என்றவ

தரித்தார். இந்த வைவசுவத மனுவந்தரம் வந்தபோது காசிபருக்கு அதிதியினிடத்திலே வாமனரூபியாய் அவதரித்து, மூன்றடிகளாலே சகல லோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து, அம்மூன்று லோகங்களையும் சத்துருவென்னும் பெயரேயில்லாம லிருக்கும்படிசெய்து புரந்தரனுக்குப் பிரசாதித் தருளினர். இப்படி அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் ஏழு மனுவந்தரங்களிலேயும் ஏழு திருவவதாரஞ் செய்தருளி மனுமுதலான சகல பிரசைகளையும் வளர்த்துவருகின்றார். அந்த ஸ்வாமியானவர் தமது சத்தியினலே மனு முதலான சகல பிரபஞ்சத்தையும் அனுப்பிரவேசித் திருக்கிறபடியினலே விஷ்ணு என்கிற திருநாமத்தை யடைந்திருக்கின்றார். ஆதலாலே சகல தேவதைகளும் சகல மனுக்களும் சகல சப்தரிஷிகளும் சகல மனுபுத்திரர்களும் இந்திரர்களும் யாவரும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய ஐசுவரியமானவர்கள் என்று அறியும்.

முதலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

இனிவரும் மனுவந்தரங்களின் விவரம்

மயித்திரேயர், "சுவாமி! இதுவரையிலு முண்டான மனுவந்தரங்களை யருளிச்செய்தீர், இனிவரும் மனுவந்தரங்களையும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷி யருளிச்செய்கின்றார் :—

சூரியனுக்குச் சமிக்கை என்று பத்தினியொருத்தி யிருந்தாள். அவள் விசுவகர்மாவினுடைய புத்திரி. அவளுக்கு முன்சொல்லப்பட்ட சிரார்த்ததேவன் என்கிற மனுவும் யமதருமராஜனும் யமுநாநதியும் ஆக மூவர் பிறந்தார்கள். அவள் தன் பர்த்தாவினுடைய தேஜசைச் சகிக்கமாட்டாதவளாய்த் தன்னிழலென்று சொல்லும்படி தன்னைப்போ லொருத்தியை யுண்டாக்கித் தன் பர்த்தாவுக்குச் சிசுரூஷை செய்யும்படி வைத்துத் தான் தவஞ்செய்யக் காட்டுக்குப் போனள். சூரியன் அவளைத் தன் பத்தினியாகிய சமிக்கையென்றே நினைத்து அவளிடத்திற் சேர்ந்து சனியையும் மற்றொரு மனுவையும் தபதி யென்பவளையும் பெற்றான். இப்படியிருக்க, ஒருநாள் யமன் இந்தச் சாயாதேவியைத் தன் தாயென்றே நினைத்து உதைக்கப்போகையில் அந்தச் சாயை கோபமூண்டவளாய்ச் சபிக்கக்கண்டு, இவள் கருணையில்லாதவ ளாகையாலே தன் தா யன்றென்று அனுமானித்தான். பின்பு அச்சாயை உண்மையைச் சொல்லக்கேட்டுச் சூரியன் யோக திருட்டியினலே யாலோசித்துச் சமிக்கை என்பவள் பெண்குதிரைவடிவாய் வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருப்பதை யறிந்தான். பின்பு சூரியன் தானும் குதிரை வடிவெடுத்துக் கொண்டு அவளிருக்குமிடஞ் சென்று அவளிடத்தில் அசுவினி தேவதைகளிருவரையும் வீரியத்தின் கடைசிப் பாகத்தினலே ரேவந்தன் என்னு

மொருவனையு முண்டாக்கி, மறுபடியும் அந்தச் சமிக்கையைத் தன்னிடங் கொண்டு சேர்த்தான்.

பின்பு விசுவகர்மாவானவன் சூரிய மண்டலத்தைச் சாணைச் சக்கரத்தில் வைத்துத் தேய்த்து எட்டிலொரு பங்கு தேஜசைக் குறைத்துவிட்டான். இப்படி விசுவகர்மாவினலே தேய்த்துத் தள்ளப்பட்ட தேஜோபாகமானது வெகுப் பிரகாசத்தோடு பூமியில் விழுந்தது. பூமியில் விழுந்த அந்தத் தேஜோபாகத்தைக் கொண்டு விசுவகர்மாவானவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரத்தையும் சிவனுக்குச் சூலத்தையும், சுப்பிரமணியனுக்கு வேலாயுதத்தையும், குபேரனுக்குச் சிபிகையென்னும் ஆயுதத்தையும், மற்றைத் தேவர்களுக்குஞ் சில வுபகரணங்களையும் விசேஷப் படுத்தினன்.

மேலே சாயை யென்பவளிடமுதித்த இரண்டாங்குமாரர் மனுவென்ருெருவருண்டன்ருே, அவர் முன் பிறந்த மனுவுக்குச் சமானமாயிருந்ததனலே சாவர்ணி என்கிற பெயர் பெற்றனர். இனி வரும் எட்டாவது மனுவந்தரம் அந்தச் சாவர்ணியினுடையது. அந்த மனுவந்தரத்தில் சுதபர் என்றும் அமிதாபர் என்றும் முக்கியர் என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட தேவர்களுண்டாவார்கள். அந்தத் தேவர்கள் கணம் ஒன்றுக்கு இருப திருபதின்மராக இருப்பார்கள். தீப்திமான், காலவர், இராமர், கிருபர், அசுவத்தாமா, என் குமாரரான வியாசர், ருசியசிருங்கர் ஆகிய இவர்கள் அந்த மனுவந்தரத்தின் சப்தரிஷிகள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அனுக்கிரகத்தினலே பரிசுத்தனய்ப் பாதாள மத்தியத்தில் வாசஞ்செய்து கொண் டிருக்கின்ற விரோசனகுமாரனை பலிசக்கிரவர்த்தி அந்த மனுவந்தரத்தில் தேவேந்திரனுவான். விரஜன், சர்வரீவான், நிர்மோகன் முதலான அந்த மனுவின் குமாரர்கள் ராஜாக்களாவார்கள். இனி ஒன்பதா மனு தக்ஷசாவர்ணி என்பவராவார். அவரந்தரத்தில் வாரர், மரீசிகருப்பர், சுதர்மாக்கள் என்கிற தேவர்கள் கணமொன்றுக்குப் பன்னிருவராகஇருப்பார்கள். அத்தேவதைகளுக்கு அற்புதன் என்பவன் அதிபதியாவான். சவனன், தியுதிமான், அவியன், வசு, மேதாதிதி, ஜோதிஷ்மான், சத்தியன் என்னப் பட்டவர்கள் அப்போது சப்தரிஷிகளாவார்கள். திருதகேது, தீப்தகேது, பஞ்சஹஸ்தன், நிராமயன், பிருதுச்சிரவன் முதலானவர்கள் அந்தத் தக்ஷசாவர்ணி மனுவின் புத்திரர். இனி பிரமசாவர்ணி என்பவர் பத்தா மனுவாவார். அவ்வந்தரத்தில் சுதர்மாக்கள், வீருதர் என்கிற தேவர்கள் நூறு நூருய்ச்சேர்ந்த கூட்டமா யிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு மகாபலவானை சாந்தி யென்பவன் இந்திரனுவான். அந்த அந்தரத்தில் ஹவிஷ்மான், சுகிருதன், சத்தியன், தபோமூர்த்தி, நாபாகன், அப்பிரதிமௌஜன், சத்தியகேது என்பவர்கள் சப்தரிஷிகளாவார்கள். சுக்ஷேத்திரன், உத்தமௌஜன், பூரிஷேணன் முதலாகப் பதின்மர் அம்மனுவின் குமாரராவார்கள். அவர்கள் இப்பூமியை ரக்ஷித்து வருவார்கள். பதினோராமனு தர்மசாவர்ணி என்பவர். அவருடைய அந்தரத்திலே விகங்கமரென்றும், காமகமரென்றும், நிர்வாணரென்றும், ருசிகரென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட தேவகணங்கள்தாம் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் கணமொன்றுக்கு முப்பது முப்பது பேரிருப்பார்கள். விருஷா என்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரன், அப்போது நிச்சரன், அக்கினிதேஜன்,

வபுஷ்மான், கிருணி, ஆருணி, அவிஷ்மான், அனகன் என்பவர்கள் சப்தரிஷிகளாவார்கள். சர்வத்திரகன், ஸ்வதர்மா, தேவானீகன் முதலான அந்த மனுவின் மக்கள் ராஜாக்களாவார்கள். ருத்திர புத்திரராகிய ருத்திர சாவர்ணி என்பவர் பன்னிரண்டாமனு. அவருடைய அந்தரத்தில் ருதுதாமா என்பவன் இந்திரனாவான். அரிதர், ரோகிதர், சுமனசர், சுகர்மர் சுராபர் என்கிறதேவர் கூட்டமொன்றுக்குப் பப்பத்துப்பேராக இருப்பார்கள். தபசுவீ, சுதபன், தபோமூர்த்தி, தபோரதி, தபோதிருதி, தபோதியுதி, தபோதனன் என்னு மிவ்வெழுவரும் சப்தரிஷிகள். தேவவான், உபதேவன் தேவசிரேஷ்டன் முதலான அந்த மனுபுத்திரர் அரசராவார்கள். பதின்மூன்றுமனு ரவுச்சியனென்னும் பெயரை யுடையவர். சுத்திராமர், சுதர்மர், சுகர்மர் என்கிற தேவதைகள் கணத்துக்கு முப்பத்துமூவராக இருப்பார்கள். மகா வீரியவானான திவஸ்பதி யென்பவன் அவர்களுக்கு இந்திரனயிருப்பான். நிர்மோஹனும், தத்துவதர்சியும், நிஷ்பிரகம்பியனும், நிருச்சுகனும், திருதிமானும், அவியயனும், சுதபனும் சப்தரிஷிகளாவார்கள். அம்மனுவின் புத்திரரான சித்திரசேனன், விசித்திரன் முதலானவர்கள் அப்பொழுது ராசாக்களாவார்கள். பதினலா மனுவந்தரத்திற்கு அதிபதி, பவுமனென்பவனாவான். அக்காலத்தில் சுசியென்பவன் இந்திரனயிருப்பான். சாக்ஷுஷர், பவித்திரர், கனிஷ்டர், பிராசிதர், வாசாவிருத்தர் என்கிற தேவகணங்கள் ஐந்துண்டு. அக்கினிபாகு, சுசி, சுக்கிரன், மாகதன், ஆக்கினீத்திரன், யுத்தன், ததாஜிதன் என்பவர்களே சப்ரிதஷிகளாவர். அம்மனுவுக்கு உரு, கம்பீரபுத்தி முதலான குமாரர்களுண்டு. அவர்கள்தாம் பூமியைக்காத்து வருவார்கள். கிருதயுக முதலான நான்கு யுகங்களின் முடிவில் வேதங்களுக்கு அழிவு உண்டாகுமன்றோ. அப்போது அந்தச்சப்தரிஷிகள் சொர்க்கத்தினின்றும் பூமிக்கு வந்து அவ்வேதங்களை மறுபடியும் வழங்கும்படி செய்வார்கள். கிருதயுகந்தோறும் அந்தந்த மனுக்கள் சுமிருதி என்கிற தருமசாஸ்திரத்தைச் செய்து வருவார்கள். தேவதைகளோ மனுவந்தரமுடியுமளவும் யாகங்களில் ஹவிர்ப்பாகங்களைப் புசித்து வருவார்கள். மனுபுத்திரர்களினலும் அவர் குலத்திற்பிறக்கு மரசராலும் மனுவந்தரத்தின் கடைசிவரையிலும் பூமியானது ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும். இப்படி மனுவந்தரந்தோறும் அவராலே லோகோபகாரம் நடந்து வருமென்றறியும்.

மனுவும் சப்தரிஷிகளும் தேவதைகளும் இந்திரனும் மனு புத்திரர்களும் எம்பெருமானுடைய சங்கல்பகாரியத்தை நிறைவேற்றும்படியான அதிகாரி புருஷர்களென்று நினையும். இவ்விதமாய்ப் பதினன்கு மனுவந்தரங்கள் கழியும்போது ஆயிரம் யுகங்களின் அளவுள்ளதான ஒரு கல்பகாலம் சம்பூர்ணமாகின்றது. இது ஒரு பகற்காலம். இவ்வளவுள்ள இராக்காலமும் கழிந்தபின்பு பிரமசொரூபத்தை அதிஷ்டித்து எழுந்தருளி யிருப்பவனும், முதல் சிருஷ்டிகர்த்தாவும், சகல ஐசுவரியமுள்ளவனும், சகல சொரூபியுமான ஸ்ரீஜனார்த்தனபகவானனவன் திரிலோகங்களையும் உட்கொண்டு, யோகநித்திரையை ஆசிரயித்து உலகமெல்லாமழிந்த மகார்ணவ ஜலத்திலே ஆதிசேஷனகிய படுக்கையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுவன். பின்பு பக

வான் யோகநித்திரையினின்றும் விழித்தவனாகி ரஜோகுணத்தை யாசிரயித்து முன்போலவே லோக சிருஷ்டியை நடத்துவன். மனுவந்தரந்தோறுமுள்ள மனு தேவ இந்திர சப்த ரிஷி மனுபுத்திரர்களெல்லாம் ஸ்திதியைச் செய்யத்தக்க ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சாத்துவிக அம்சமாவார்கள். உலகங்களை நிலைபெறுத்துந் தொழிலுள்ள ஸ்ரீவிஷ்ணு சகலபிராணிகளுக்கும் இதமுண்டாகும்படியாகக் கிருதயுகத்திலே கபிலாதி சொரூபங்களைத் தரித்தவனாய் உத்தமமான ஞானத்தைப் பிரசாதித்தருளுகின்றான். திரேதா யுகத்தில் அந்தந்தச் சக்கிரவர்த்தி சொரூபமுடையவனாகி துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களைச் செய்து வருகின்றான். துவாபரத்திலே வேதவியாசஸ்வரூபனாகி ஒன்றாயிருக்கும் வேதத்தை இருக்குமுதலான நான்குபிரதான பிரிவுகளாகவும் சாகாபேதங்களாலே அநேகம் பிரிவுகளாகவும் பிரித்து லோகத்தை யனுக்கிரகிக்கின்றான். கலியிலேயோ கல்கியவதாரஞ் செய்தருளி வேதசாஸ்திரங்களையும் தருமங்களையுங் கடந்து நடக்கிற துஷ்டர்களை வழியிலே நிறுத்துகின்றான். இவ்வாறு எம்பெருமான் அந்தந்த ரூபத்தினாலே உலகங்களைச் சிருட்டித்துங் காத்துஞ் சங்கரித்தும் வருகின்றான். ஆதலால் சர்வபூத சொரூபியான இவ்வெம்பெருமானைக் காட்டிலும் ஒரு வஸ்துவு மில்லை யென்கிற வுண்மையை இந்தப் பிரகரணத்திலும் முன்பு நேர்ந்த பிரகரணங்களிலும் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியச் சொன்னேன். நீர் கேட்டபடி மனுவந்தரங்களையும் அவற்றின் அதிகாரிகளையும் தெரிவித்தேன். ஓ மயித்திரேயரே! இனித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதைக் கேட்பீராகவென்று பராசரமுனீந்திரர் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

வேதவியாசர்களின் விவரம்

“தேவரீர் அருளிச்செயலாலே சகலமும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவினிடத்தி லுண்டாகி அவனிடத்திலேயே நிலைபெற்று லயித்து அவருக்குச் சொரூபமாயிருக்கின்றதென்பதை யறிந்து கொண்டேன். அந்த மகாத்துமாவான எம்பெருமான் யுகந்தோறும் வியாசரூபியாகி வேதங்களைப் பிரித்தருளுகிறு னென்றருளிச் செய்தீர். எந்தெந்த யுகத்தில் யார் யார் வியாசரானாரோ அவர்களையும், வேதத்தின் சாகாவிசேஷங்களையும் அடியேனுக்குச் சொல்லியருளவேண்டும்” என்று மயித்திரேயர் விண்ணப்பஞ்செய்ய ஸ்ரீபராசரர் அருளிச் செய்யலாயினர்:—

கேளும் மயித்திரேயரே! வேதமென்கிற மகா விருக்ஷத்திற்குக் கிளைகள் அநேகங்களுண்டு. அளவற்ற அவற்றை விரித்துச் சொல்வது கடினம் ஆகையாலே சுருக்கமே சொல்லுகிறேன் கேளும்: எம்பெருமான்

துவாபரயுகந்தோறும் வியாசாவதா ரஞ் செய்தருளி ஜனங்களுக்கு உச் சாகம், சாமர்த்தியம், ஓதித்தரிக்குஞ் சக்தி இவையெல்லாம் அற்பமா யிரு ப்பதைக்கண்டு அவர்களுக்கு இதத் திற்காக ஒன்ருயிருக்கின்ற வேதத்தை அநேகம் பிரிவாக்கி யருளுகின்ருன். அவ் வெம்பெருமான் எந்தச் சரீரத் தை அதிஷ்டித்து வேத பேதங்களைச் செய்தருளுகிருனே அவையெல்லாம் வேதவியாசர் என்கிற திருநாமமுள்ள அவ் வெம்பெருமானுடைய திருமேனி களென்று நினையும். இந்த மனுவந்த ரத்தில் யார்யார் வேதவியாசரானுர் களோ அவர்களைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே துவாபரந்தோறும் மகரிஷிகளாலே இருபத்தெட்டுதரம் வேதம் பிரிக்கப் பட்டது. ஆதலால் இதுவரையிலும் இருபத்தெட்டு வியாசர்கள் சென் றிருக்கிருர்கள். முதல் துவாபரத் தில் பிரமா தானே வேதவியாசராயி ஞர். இரண்டாவதில் வைவச்சுதமனு வியாசரானுர். மூன்ருவதில் சுக்கி ரன், நான்காவதில் பிரகஸ்பதி, ஐந்தா வதில் சூரியன், ஆருவதில் இயமன், ஏழாவதில் தேவேந்திரன், எட்டாவ தில் வசிட்டர், ஒன்பதாவதில் சாரசு வதர், பத்தாவதில் திரிதாமா, பதி ஞெராவதில் திரிவிருஷா, பன்னிரண் டாவதில் பரத்துவாச மகாமுனிவர், பதின்மூன்ருவதில் அந்தரிக்ஷர், பதி ஞன்காவதில் தருமி, பதினைந்தாவதில் திரையாருணி, பதினருவதில் தனஞ் செயன், பதினேழாவதில் கிருதஞ்ச யன், பதினெட்டாவதில் சஞ்சயன் என்பவனும் வேதவியாசரானுர்கள். பின்புள்ள துவாபரங்களில் முறையே பரத்துவாஜர், கவுதமர், ஹரியாத் துமாவென்று வேறு புராணங்களிற் சொல்லப்பட்ட உத்தம ரென்பவர், வாஜிசிரவன் என்று மறுபேருள்ள வேனன், திருணபிந்து என்று நாமாந் தரம் பெற்ற சோமசுஷ்மாயணன், வால்மீகியென்னுந் திருநாமத்தால் பிர சித்தரான பார்க்கவரிக்ஷர், இவர்கள் வேதவியாசராயினுர்கள். இப்படி இரு பத்துநான்கு துவாபரங்கள் கழிந்த பின்பு இருபத்தைந்தாவது துவாபரத் திலே என் பிதாவான சத்திமகரிஷியும் இருபத்தாருவதில் நானும், இருபத் தேழாவதில் ஜாதுகர்ணனென்பவரும் வேதவியாசர்களாயினேம். பின்பு இரு பத்தெட்டாவதான இந்தத் துவாபரத் திலே என் குமாரனுன கிருஷ்ணத் துவைபாயனன் வேதவிபாகஞ் செய் தான். இப்படி இருபத்தெட்டு மக ரிஷிகள் துவாபரயுக முடிவானகாலங் களில் வேதத்தை நான்காய்ப் பிரித்து லோகோபகாரஞ் செய்துவந்தார்கள். இனிவருந் துவாபரயுகத்தின் கடைசி யில் துரோணகுமாரனுன அசுவத் தாமா வியாசராவார்.

ஏகாக்ஷர ஸ்வரூபமாய் நாசவிகாரங் களை யடையாமலிருந்த பிரணவ மானது உச்சரிக்கப்படுமளவில் தான் விரிவதினுலும் வேதத்தை விரிப்பதினு லும் பிரமம் என்று சொல்லப்படும். அதெப்படியென்ருல் அந்தப் பிரண வத்தினிடத்தே நித்தியமாயிருக்கிற முதல் மூன்று வியாகிருதிகளும் இருக்கு முதலான நான்கு வேதங்க ளும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள பிரணவ சொரூபமான சத்தப் பிரமத்தின் பொருட்டுத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின் றேன். உலகத்தின் பிரளயத்திற்கும் உற்பத்திக்கும் எது காரணமா யிருக் கின்றதோ, எது மகத்தத்துவத்திற்கும் மேன்மையானதாய் மறைக்கப்படும்

பொருளா யிருக்கிறதோ அப்படிப் பட்ட பிரணவப் பிரம்மத்திற்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அகாத மாயும் அபாரமாயும் க்ஷயமில்லாததா யும் உலகத்தை மோகிப்பிக்கின்ற தமோகுணத்திற்கு இடமாயும் சத்துவ குண காரியமான பிரகாசத்தினலும் ரஜோகுண காரியமான பிரவர்த்தனத் தாலும் தரும முதலான சகல புரு ஷார்த்த சாதகமாயும் சாங்கிய சாஸ் திரஞான முடையவர்களுக்குப் பிர கிருதி புருஷ விவேகத்தி னுபாயமாத லாலே நிலைபெறுமிடமாயும் சமதமாதி குணங்களைச் சாதிக்கவல்ல யோகி களுக்கு அவற்றைச் சாதிக்கு முபாய மாயும் விளங்குகிற அந்தச் சத்தப் பிர மத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். எது அவியத்தமாயும் அமிருதமாயும் சாசுவதமாயு மிருக்கிற பிரவர்த்திப் பிரமமுண்டோ * அதற்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். சர்வப் பிரபஞ்ச காரணமான பிரதானமாயும், பரமாத் தும ஸ்வரூபாதிகளைக் காட்டுகையி னலே பரமாத்துமாவுக்குக் காரண மாயும், உபநிஷத்துக்களில் அக்ஷரமுத லாய்ப் பிரதான மீருகவுள்ள சொற் களாலே வெகுவிதமாய்ச் சொல்லப் படுவதாயும், பிரிவற்றதாயும், சுத்த மாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரணவப் பிர மத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின் றேன். பரமாத்துமாவான ஸ்ரீவாசு தேவனுக்கு ஸ்வரூபமா யிருக்கின்ற அந்தப் பிரணவரூபமான பரப்பிரமத் துக்கு நித்தியம் பலமுறைத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். அவயவமான அக்ஷரவகையாலே மூன்ருய்ப் பிரிந் திருந்தாலும் அவய விஸ்வ ரூபத்தில் பிரிவற்றதா யிருக்கின்ற அந்தப் பிர ணவமானது அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவனே யாம். அந்த ஸ்ரீ வாசுதேவன் சகல பூதங்களிலும் ஒருவன யெழுந்தருளி யிருந்தாலும் பேதபுத்தி விஷயங்க ளான பிரம ருத்திர இந்திராதி மூர்த்தி களை யதிஷ்டித் திருக்கையாலே வெவ் வேருக எண்ணப்படுகின்ருன். அவ னே இருக்குவேத சொரூபியும் யசுர் வேத சொரூபியும் சாமவேத சொரூபி யுமாய் இம் மூன்று வேதசாரமான பிரணவ ஸ்வரூபியாயும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியாயு மிருக்கின்ருன். அவனே சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் அந்தராத் துமாவா யிருக்கின்ருன். அவனே பிரி வற்ற வேதரூபமாயிருந்து பலவித மான வேதங்களாகப் பேதிக்கப்படு கின்ருன். அந்த அனந்தன ஸ்ரீபக வானே வேதசாகைகளைப் பிரிக்கிற வியாசாதி ஸ்வரூபியாகின்ருன். சகல வேதசாகைகளின் ஞானமும் அந்த ஸ்ரீ அனந்தனே என்றறியும்.

மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* புருஷார்த்தப் பிரவிர்த்தி ஹேதுவான பிரணவம்.

நான்காம் அத்தியாயம்

வேதசாகாபேதங்கள்

ஓ மயித்திரேயரே! ஆதியிலே பிரமாவினலே அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட வேதமானது நான்கு பாதங்களுள்ளதாய் அநேக வாயிரங் கிளைகளையுடையதாயு மிருந்தது. அதினின்றும் அக்கினி ஹோத்திரம், தரிசபூர்ணமாஸம், சாதுர்மாசியம், பசுபந்தம், சோமம் என்கிற ஐந்தும், தேவ யக்கியம், பிதுர்யக்கியம், பூதயக்கியம், மனுஷ்யயக்கியம், பிரமயக்கியம் என்கிற பஞ்சமகா யக்கியங்களும், ஆகப் பத்து விதமான சகல யக்கியங்களும், திரவியம், தேசம், பலம், காலம், ஞானம், கர்மம், காரகம், சிரத்தை, அவஸ்தை, ஆகிருதி, நிஷ்டை என்கிற அங்கங்களுடையனவாய் உண்டாயின. இவ் யாகங்களெல்லாம் சர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்குந் திறமுள்ளனவா யிருக்கும்.

பின்பு இருபத்தெட்டாவது யுகத்திலே என் புத்திரரான வியாசர் மகா சமர்த்த ராகையாலே நான்கு பாதங்களோடு கூடியிருந்த அந்த வொரு வேதத்தை நான்காகப் பிரித்தார். இவர் இப்போதுஎப்படிப்பிரித்தாரோ அப்படியே முன்யுகங்களிலும் நானும் மற்றுமுள்ள மகரிஷிகளும் பிரித்தோம். இதோ நிதர்சனமாக இந்த வியாசர் பிரித்ததுபோலவே ஸ்ரீமந் நாராயணும்சம் பெற்று மற்ற வியாசர்களும் அப்போதப்போது வேதத்தைப் பிரித்தருளினர்க ளென்றறியும். ஓ மயித்திரேயரே! இந்தப் பூலோகத்தில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் தவிர மற்ருெருவன் மகா பாரதஞ் செய்ய வல்லவனுகான் ஆகையால் கிருஷ்ணத்துவைபாயரென்னும் பெயருடைய இந்த வியாசரை ஸ்ரீமந் நாராயணும்ச மென்றறியும். இந்தத் துவாபரத்தில் என் குமாரனை வியாசர் வேதங்களைப் பிரித்துப் பிரவர்த்திப்பித்த விதஞ் சொல்கின்றேன், கேட்பீராக :—

வியாஸ மகாமுனிவர் வேதங்களைப் பிரிக்கும்படி சதுர்முகராலே நியமிக்கப்பட்டுத் தாம்பிரித்த வேதசாகைகளை அத்தியயன பரம்பரையினுலே பிரவர்த்திப்பிக்க வல்லவர்களான சிஷ்யர்களை ஆராய்ந்து தேடி இருக்கு வேதத்திற்குப் பைலமகா முனியையும், யசுர் வேதத்துக்கு வைசம்பாயன மகா முனிவரையும், சாம வேதத்துக்கு ஜயிமினி முனீந்திரரையும், அதர்வண வேதத்துக்குச்சுமந்து முனிவரையும், இதிகாச புராணங்களுக்கு மகா புத்திசாலியான ரோமஹர்ஷணரென்கிற சூதரையும் பரிக்கிரகித்தருளினர். அத்துவர்யு, உத்காதா, ஹோதா, பிரமா என்னப்பட்ட [சாதுர்ஹோத்திரம்] நால்வகையான ரித்துவிக்குகளின் காரியமுள்ளதாகையாலே யாகஹேதுவா யிருந்த வேதமொன்றையே நான்காகப் பிரித்து அவைகளினுலே யக்கியங்களை நடத்தியருளினர். யசுர் வேதங்களினுலே அத்துவர்யு காரியத்தையும், இருக்கு வேதங்களினுலே ஹோதாவின் காரியத்தையும், சாம வேதங்களினுலே உத்காதாவின் காரியத்தையும், இந்த மூன்று வேதங்களினுலேயும் ராஜாக்களுக்கு வேண்டிய சாந்திக பவுஷ்டிகாதிகளையுடைய அதர்வண வேதத்தினுலேயும், பிரமாவின் காரியத்தை

யும் ஏற்படுத்தினர். வேதங்களைப் பிரித்த விதமெப்படியெனில், அகண்டமான வேதத்திலிருந்து இருக்குகளையெல்லாம் பிரித்தெடுத்து ஒன்ருக்கி இருக்குவேத மென்றும், யசுசுகளைப் பிரித்தெடுத்துக் கூட்டி யசுர் வேதமென்றும், சாமங்களைப் பிரித்தெடுத்துச் சேர்த்துச் சாமவேதமென்றும் மூன்றுவேதங்களைச் செய்து, முக்கியமாய் ராஜாக்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களையும் புரோகித கிருத்தியத்தையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு அதர்வ பாகங்களை யெல்லாஞ் சேர்த்தெடுத்து அதர்வண வேதத்தையுஞ் செய்தருளினர். இவ்வகையாக முன்பு ஒன்ருயிருந்த வேத விருக்ஷமானது நான்காகப்பிரிந்து, பின்பு பெருங்காடாயிற்று. பைலமகாரிஷி, அந்த ருக்கு வேதத்தை இரண்டு சம்ஹிதைகளாக்கி இந்திரப்பிரமிதி யென்பவருக்கு ஒன்றையும் பாஷ்களர் என்பவருக்கு மற்றென்றையும் பிரசாதித்தார். அந்த மகாமதியான பாஷ்கள முனிவர் தாம்பெற்ற சம்ஹிதையை நான்காக்கிப் போத்தியர் முதலான நால்வருக்குப் பிரசாதித்தார். அந்தப் போத்தியரும் அக்கினி மாடகரும் யாக்கிய வல்க்கியரும் பராசரரென்று என்பெயர்கொண்ட மற்ருெருவரும் அந்த ருக்குவேத சாகையின் பிரிவான சாகைகளைக் கிரகித்து நடத்தி வந்தார்கள். அந்த இந்திரப் பிரமிதி யென்கிற முனிவர் தாம் ஓதின ருக்கு வேத சம்ஹிதையைக் தங் குமாரரான மாண்டூகேய ரென்பவருக்குப் பிரசாதித்தார். அந்தச் சம்ஹிதையானது புத்திரரும் சிஷ்யரும் ஆகிய முறையினலே சிஷ்யபிரசிஷ்ய பரம்பரையிலே வந்துகொண்டிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் வேதமித்திர னென்கிற சாகல்யர் தாம் ஓதின இந்திரபிரமிதி சாகையை ஐந்தாகச்செய்து முத்கலன், கோமுகன், வாச்சியன், சாலீயன், சைசிரன் என்னும் தம்முடைய மாணுக்க ரைவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சாகலியருடைய சப்பிரமசாரியான சாகபூர்ண ரென்பவர் இந்திர பிரமிதி சங்கிதையை மூன்ருய்ச் செய்து நிருத்தமென்கிற வேதாங்கமொன்றுஞ் செய்து ஆக நான்கையும் தஞ்சீஷரான கிரவுஞ்சன், வைதாளிகன், பலாகன், நிருத்தன் என்னும் நால்வருக்கும் முறையே கொடுத்தார். முன் சொல்லப்பட்ட சாகலியருடைய சப்பிரமசாரியான பாஷ்கலி யென்பவர் அந்த இந்திரபிரமிதிசாகையை மூன்று சாகைகளாக்கி காலாயனி, கார்க்கியர், ஜபர் என்கிற சிஷியர் மூவருக்குக் கொடுத்தார் இப்படியாக ருக்குவேதத்தில் சாகைகள் பிரதி சாகைகள் அனுசாகைகள் அநேக முண்டாயின. மைபித்திரேயரே! நான் ருக்குவேத சாகா கர்த்தாக்களான் பஹ்ருசரை உமக்குத் தெரிவித்தேன்.

நான்காமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

யசுர்வேதசாகைகள்

பராசரர் அருளிச்செய்கின்றார்:— மைத்திரேயரே! யசுர்வேத விருக்ஷத்துக்குப் பிரதானமான இருபத்தேழு சாகைகளை வைசம்பாயன மகாமுனிவர் செய்து தஞ்சிஷ்ய ரநேகருக்குக் கொடுத்தார். அவர்களும் கிரமப்படி ஓதிவந்தார்கள். அந்த வைசம்பாயன மகாமுனிக்கும் பிரமராதருடைய குமாரரான யாக்கியவல்க்கியர் என்கிறவர் சிஷ்யராயிருந்தார். அவர் முக்கியமான தருமங்களையெல்லாம் அறிந்தவராய் எப்போதும் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்துகொண்டு வந்தார், முன்பொருகால் மகாமேருவிலே ரிஷிகளெல்லாரும் கூடித் தம்முடைய சபைக்கு எந்த ரிஷி இன்று வராமற்போவரோ அவருக்கு ஏழு தினங்களுக்குள்ளாக பிரமஹத்தி தோஷம் வரக்கடவதென்று ஒரு சாபமுண்டாக்கி யிருந்தார்கள். அந்த ஏற்பாட்டைக் கடந்திருந்த இந்த வைசம்பாயன மகாமுனி ஒருநாள் தம்முடன்பிறந்தாள் புத்திரனை பாலகனொருவனைக் காலினாலே தீண்ட, உடனே அந்தப்பாலகன் மரணமடைந்தான். அதனாலே அவருக்குப் பிரமஹத்தி தோஷம் சம்பவித்தது. அப்போது வைசம்பாயனர் தஞ்சிஷர்களை நோக்கி "ஓ சிஷர்களே! எனக்காக நீங்கள் பிரமஹத்தி நீங்கும்படியான விரதத்தைச் செய்யுங்கள், வேறொன்றும் நினையாதேயுங்கள்" என்று நியமித்தார். அப்போது யாக்கியவல்க்கியர் குருவை நோக்கி "ஆசாரியரே! அற்பதேஜசு உள்ளவர்களான இவர்களை என் வருத்தவேண்டும். அடியேன் ஒருவனே அந்த விரதத்தைச் செய்கிறேன்" என்று சொல்ல, குருவானவர் கோபமடைந்து யாக்கிய வல்க்கியரைப் பார்த்து, "நீ பிராமணரை அவமானம் பண்ணினாய்; இப்படிப்பட்ட நீ எனக்குச் சிஷ்யனா யிருக்கத்தகாது; ஆகையால் என்னிடத்தில் ஓதினவேதங்களை விட்டுவிடு; உத்தமமான பிராமணர்களை நீ தேஜசு இல்லாதவர்கள் என்று சொன்னாய்; இப்படிப்பட்ட சிஷ்யன் எனக்கிருந்தாவதென்ன? அன்றியும் என் ஆக்கினையையும் பங்கப்படுத்தினாய், ஆதலால் வேதங்களை விட்டுவிடு" என்று உறுத்துச் சொல்லக்கேட்டு, அவ் யாக்கியவல்க்கியரும் "ஓ ஆசாரியரே! தேவரீரிடத்தில் பக்தியினாலே இப்படிச் சொன்னேனே யல்லது வேறில்லை; அப்படியிருக்கக் கோபித்துக்கொள்கிற உம்மாலேயும் எனக்கு ஆகவேண்டுவதில்லை. உம்மிடத்தில் ஓதின வேதமும் எனக்குவேண்டாம்" என்று சொல்லி, உதிரத்தினால் பூசப்பட்டு ரூபமுள்ளவைகளாய்க் காணப்பட்ட யசுர்வேதங்களைக் கக்கிப் போட்டு, "இதோ உமது வேதத்தை உமக்குக் கொடுத்தேன்" என்று சொல்லிவிட்டுத் தம்முடைய மனதின்படி போய்விட்டார், பின்பு யாக்கியவல்க்கியர் கக்கிப்போட்ட வேதங்களை மற்றுமுள்ள பிராமணர், நேராக இக்கக்கலை யுண்பது தகுதி யன்றென்று நினைத்துத் தித்திரியென்கிற பக்ஷிகளாகி யுண்டார்கள். ஆதலால் அவர்களுக்குத் தைத்திரீயர் என்று பெயர்வந்தது. அந்த யசுரர்களுக்குத்தான் தைத்திரீய சாகை என்று பெயர். அந்த வைசம்பாயன் சிஷ்யர்களெல்லாம் குருவினாலே கட்டளையிடப்பட்டபடி பிரம

ஹத்தி தீரும்படியான விரதத்தை யாச ரித்து அத்துவர்யுகாரியஞ் செய்துவந் தார்கள். அதனுல் அவர்களுக்குச் சரணுத்துவர்யுக்கள் என்கிற பெயர் வழங்கிற்று.

அந்த யாக்கியவல்க்கியரோ சூரிய பகவானிடத்தில் யசுசுகளைக் கிரகிக்க வேண்டி பிராணுயாம பராயணராய்ச் சூரியபகவானை நமஸ்கரித்துத் துதிக்க லாயினர். மோக்ஷத்திற்கு வழியாயும், அளவற்ற தேஜசு உள்ளவராயும், ருக்கு யசுசு சாமங்களின் ரூபமாயும், இந்த வேதமயமான பிரகாசமுள்ளவ ராயும் இருக்கிற சூரியபகவானுக்கு நமஸ்கரிக்கிறேன். வெயிலுக்கும் மழைக்கும் ஏதுவாகையாலே அக்கினி சோமரூபியாயும், ஆதலால் உலகத் துக்குக் காரணமாயும், வெளிச்சத் தைச் செய்பவராயும், அமிருதஹேது வான காந்தியைப் பரிக்கிறவராயு மிருக்கிறவருக்குத் தண்டமிடுகிறேன். கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலான காலங்களையறிவிக்குஞ் சொரூபமுடை யவராயும், தியானிக்கத் தக்கவராயும், பிரணவரூபியாயும், பிரபஞ்சரூபியாயு மிருக்கிறவருக்கு வந்தனஞ் செய்கி றேன். தன் கிரணங்களினுலே சந்தி ரனைப் போஷித்துத் தேவதைகளையும், ஸ்வதாமிர்தத்தினுலே பிதுர்க்களையும் ரக்ஷித்துவருகிற திருப்திரூபமானவ ருக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றேன். பனி வெப்பம் மழை இவைகளை யுண் டாக்கின்றவராயும், ஹரிக்கிறவராயும், மூன்று காலங்களின் ஸ்வரூபியாயு மிருக்கிற சூரியபகவானுக்குத் தண் டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இவ்வுலகத் தின் இருளைப்போக்கி ஜகத்துக்கெல் லாம் அதிபதியாயும், சத்துவகுண சரீர முள்ளவராயுமிருக்கிற ஆதித்த பகவா னுக்கு நமஸ்காரங்கள் செய்கிறேன். எந்தத் தேவன் உதயமாகாமற்போ னுல் ஜனங்கள் சத்கருமங்கள் செய்ய யோக்கியராக மாட்டார்களோ தண் ணீரும் சுத்திஹேதுவாக மாட்டாதோ அப்படிப்பட்ட சூரியதேவனைத்தொழு கின்றேன். எந்தத் தேவனுடைய கிர ணங்களினுலே பரிசிக்கப்பட்டு மனி தன் சத்காரியங்களுக்கு யோக்கியனு கின்ருனே அப்படிப்பட்ட சுத்திகா ரணமான தேவனைத் தொழுகின்றேன். பிரேரகனும், உற்பத்திசெய்பவனும் அந்தகாரத்தைப் போக்குகிறவனு மிருக்கிற தேவனுக்கு வந்தனம். தே வர்களுக்கெல்லாம் ஆதியாயிருக்கிற ஆதித்த பகவானுக்கு அனேகந்தரம் வந்தனஞ் செய்கின்றேன். எந்தத் தேவனுடைய ரதமானது இதமும் ரம ணீயமுமான தேஜோமயமா யிருக்கின் றதோ, குதிரைகள் ஞானரூபங்களா யும் அமிர்தங்களாயு மிருந்து அந்த ரதத்தை வகிக்கின்றனவோ, உலகங் களுக்கெல்லாம் பிரகாசமான கண்ணு யிருக்கிற அந்தப் பகவானைப் பணிந்து தொழுகின்றேன்." என்றிப்படி ஸ்தோ த்திரஞ் செய்யவே அந்தச் சூரியபக வான் குதிரை வடிவாக அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி வந்து, "ஓ முனி வரே! உமக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேளும்" என்று கட்டளையிட்டார். யாக்கியவல்க்கிய முனிவரும் அந்தச் சூரியனைத் தொழுது, "சுவாமி என் குருவான வைசம்பாயன மகாமுனிக் குத்தெரியாத யஜுர்வேதங்களை எனக் குப் பிரசாதித்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். அவ் வாதித்திய தேவன், அம்முனிவர் பிரார்த்தித்தபடி வியாசோபதேச மில்லாமையாலே, வைசம்பாயனர்க்குத் தெரியாதவை களான அயாதயாமங்கள் என்கிற யஜுசுகளைப் பிரசாதித்தான். அந்தச் சாகைகளை அத்தியயனஞ் செய்தவர்

களுக்கு வாஜிகள் அல்லது வாஜசனேயர் என்று பெயர் வழங்கும். சூரியன் [வாஜி] குதிரை வடிவத்தோடு அந்த யசுர்வேதங்களை யுபதேசித்தானுதலாலென்றறியும். அந்த வாஜசனேய சங்கிதையை யாக்கியவல்க்கிய மகாமுனி காண்வசாகை முதலான பதினைந்து சாகைகளாகப் பிரித்தார். இவ்வாறு தான் யசுர்வேதத்தின் பிரிவுகள் யேற்பட்டன வென்றறியும்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

சாமவேத அதர்வணவேத புராணங்களின் வரலாறு

ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச்செய்கிறார்:—மயித்திரேயரே! சாமவேத விருக்ஷத்தின் சாகாபேதங்களைக் கேளும். வியாசசிஷ்யரான ஜைமினியானவர் தம்முடைய குமாரரான சுமந்துவென்பவருக்கு ஒரு சங்கிதையை யுபதேசிக்க, அவரும் தம்முடைய புத்திரனை சுத்துவா வென்பவருக்கு உபதேசித்தார். பின்பு அந்தச் சுத்துவாவின் குமாரனை சுகர்மா வென்பவர் தம் பிதாவினிடத்திலே தாமோதின அந்தச் சைமினி சங்கிதையை ஆயிரம் பிரிவாகப் பிரித்துத் தம் சிஷ்யர்களான ஹிரண்யநாப ரென்பவருக்கும் பவுஷ்பிஞ்சி யென்பவருக்கும் கொடுத்தார். கவுசல்ய ரென்றும் பெயர் பெற்ற அந்த இரணியநாபருக்கு வடதிசையார் ஐந்நூறுபேர் சாமசாகையோதுகிற சீஷரானார்கள். அவர்கள் ஐந்நூறு சாகைகளை யோதிக்கொண்டு ஒரு காலத்தில் கீழ்த்திசையி லிருந்ததனால் கீழ்த்திசைச் சாமகர் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டார்கள். அந்தப் பவுஷ்பிஞ்சி யென்பவருக்கும் லோகாக்ஷி, கவுமுதி, கக்ஷீவான், லாங்கலி முதலான அநேகர் சிஷ்யரா யிருந்தார்கள். அவர்கள் தாங்க ளோதின சங்கிதைகளைப் பலவாக விரித்தார்கள். முன் சொன்ன இரணியநாபருடைய சீஷர்களில் ஒருவரான கிருதநாமா வென்பவர் இருபத்துநான்கு சங்கிதைகளைத் தம் மாணாக்கருக்கு ஓதுவித்தார். அவர்களும் இந்தச் சாமவேதத்தை மிகவும் விரித்தார்கள். இப்படியாகச் சாம சாகைகளின் பிரிவுகள் உண்டாயின.

இனி அதர்வண வேதத்தின் விரிவைச் சொல்லுகின்றேன். வேத வியாச மகாமுனிவரிடத்திலே அதர்வணவேத மோதின சுமந்து வென்னு முனிவர் அவ்வதர்வண வேதத்தைத் தம்முடைய சீஷரான கபந்த ரென்பவருக்குக் கொடுத்தார். அந்தக் கபந்த முனியும் அவ்வேதத்தை இரண்டு பிரிவாக்கி தேவதரிசர், பத்தியர் என்கிற சீஷருக்குக் கொடுத்தார். அந்தத் தேவதரிசருக்கு மேதன், பிரமபலி, சவுல்காயனி, பிப்பலாதன் என்று நால்வர் மாணுக்கரிருந்தார்கள். அவர்கள் தேவதரிசர் செய்த நான்கு சங்கிதைகளையு முறையே யோதினர்கள். பத்தியருக்கும் ஜாபாலி, குமுதாதி, சவுனகர் என்று மூவர் மாணுக்க ரிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்குரு பிரித்த மூன்று

சங்கிதைகளையும் அநேக சங்கிதைக ளாகச் செய்தார்கள். அந்தச் சவுனக ரென்பவர் தம்முடைய சங்கிதையை இரண்டாக்கி, பப்புரு வென்பவருக்கு ஒன்றும், சைந்தவரென்பவருக்கு மற் றென்றுமாகக் கொடுத்தார். அந்தச் சைந்தவருடைய சிஷ்யரான முஞ்சி கேச ரென்பவர் தாம் பெற்ற சங் கிதையை இரண்டாகப் பிரித்தார். அந்தச் சங்கிதைகளிலே முக்கியமான பாகங்கள் ஐந்து. அவையாவன நக்ஷ த்திர கல்ப்பம், வேத கல்ப்பம், சங் கிதா கல்ப்பம், ஆங்கிரச கல்ப்பம், சாந்தி கல்ப்பம் என்பவைகளாம். நக்ஷத்திர கல்ப்பமாவது நக்ஷத்திராதி களுடைய சொரூபகுணாதிகளை விவ ரிப்பது. வேத கல்ப்பமாவது பிரமத் துவ முதலான புரோகித காரியங் களைத் தெரிவிப்பது. சங்கிதா கல்ப்ப மாவது மந்திரங்களின் ஏற்பாட்டை யுணர்த்துவது. ஆங்கிரச கல்ப்பமா வது ஸ்தம்பன மோஹன மாரணாதி களான அபிசாரங்களைக் காட்டுவது. சாந்தி கல்ப்பமாவது யானை குதிரை முதலானவைகளைப்பற்றிய பதினெட் டுச் சாந்திகளை விதிப்பது. அதர்வண வேதத்திலே இவைதாம் சிரேஷ்ட மானவைகள். இவ்வாறு நான்கு வேதங்களின் விகற்பங்களையெல்லாம் அறிவித்தேன்.

இனிப் புராண வரலாறு கேளும்: புராணமென்பது சாஸ்திரங்களுக்கெல் லாம் முதன்மையானது. அது கிருத யுகத்தில் பிரமாவினால் நூறுகோடி கிரந்த விஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட் டுப் பிராம்மம் என்கிற பெயருடைய தாய் ஒன்றேயா யிருந்தது. பின்பு திரேதாயுகத்திலே அதை ரிஷிகள் நூற் றுப் பதினெட்டுச் சங்கிதைகளோடு கூடின பதினெட்டுப் பிரிவுள்ளதாய்க் கோடி கிரந்த விஸ்தாரமாய்ச் செய் தார்கள். பிற்பாடு வேதவியாசர் துவாபரயுகத்தின் கடைசியிலே அந் தப் புராணங்களின் சாரங்களையெடு த்து நான்கு லக்ஷ கிரந்த விஸ்தார முள்ளதாய்ப் பாரதாதி ஆக்கியானங் களும் ருபுநிதாக சரித்திராதி உபாக்கி யானங்களும், பிருதிவீ கீதை பிதுரு கீதை முதலான காதைகளும், வராக கல்ப்பாதி கல்ப்ப நிர்ணயங்களும் சிருஷ்டி மனுவந்தராதிகளும், வமிச வமிசானு சரித்திரங்களும் விளங்கும் படி பதினெட்டுப் புராணசங்கிதை களைச் செய்து, தம்முடைய சிஷ்ய ரான ரோமஹர்ஷண ரென்கிறவ ருக்கு உபதேசித்தருளினார். அந்த ரோமஹர்ஷணருக்கு சுமதி, அக்கினி வர்ச்சன், மித்திராயு, சாம்சபாயனன், அகிருதவிரணன், சாவர்ணி என்று ஆறு சிஷ்யரிருந்தார்கள். அவர்களில் அகிருதவிரணரும், சாவர்ணியும், சாம் சபாயனரும், வியாசகிருதமான புரா ணசங்கிதையைப் பற்றித் தாங்களும் சில சங்கிதைகள் செய்தார்கள். இவற்றிற்கு மூலமாய் ரோமஹர்ஷண ராலே ஒரு சங்கிதை செய்யப்பட் டிருந்தது. இந்நான்கின் சாரத்தைக் கொண்டுதான் இந்தப் புராணத்தை நான் செய்தேன்.

எல்லாப் புராணங்களுக்கும் முதன் மையாயிருந்தது பிராம்ம புராணம். அதுமுதலாகப் பதினெட்டுப் புரா ணங்க ளுண்டென்று புராணமறிந்த வர் சொல்லுகின்றார்கள். அவை யாவன பிராம்மம், பாத்துமம், வைஷ் ணவம், சைவம், பாகவதம், நாரதீயம், மார்க்கண்டேயம், ஆக்கினேயம், பவுஷ்யத்து, பிரமகைவர்த்தம், லிங் கம், வாராகம், ஸ்காந்தம், வாமனம், கவுர்மம், மாச்சியம், காருடம், பிர

மாண்டம் என்கிற இவையேயாம். அவற்றின் முறையும் இதுவே. இப்புராணங்களெல்லாம் சிருஷ்டி, சங்காரம், வமிசங்கள், மனுவந்தரங்கள், வமிசங்களின் சரித்திரம் என்கிற இவற்றைத் தெரிவிக்கின்றன.

ஓ மயித்திரேயரே! உமக்கு நான் இப்போது சொல்லிக்கொண்டு வருவது பாத்தும புராணத்திற்குப் பிற்படச் சொல்லிய விஷ்ணுபுராணமாம். இது புராணவரிசையில் மூன்ருவதாம். எல்லாப் புராணங்களிலுஞ் சொல்லப்படுகிற சிருட்டி முதலானவைகளிலே ஸ்ரீவிஷ்ணுவே கர்த்துருத்துவாதி தருமங்களைக் கொண்டு சொல்லப்படுகிருர்.

ஆத்மகோடிகள் அறியவேண்டிய சகல தருமங்களையும் பிரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்திரங்களாவன முன் சொல்லப்பட்ட இருக்கு முதலான வேதங்கள் நான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தம், நிருத்தம், சோதிடம், கல்ப்பம் என்கிற ஆறும், மீமாஞ்சையும், நியாயநூலும், இதிகாச புராணங்களும், தரும சாஸ்திரங்களும் ஆகிய இப்பதினன்குமாம். இவைகளுக்கு வித்தியா ஸ்தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும் ஆயுர்வேதம் என்கிற வைத்திய சாஸ்திரமும், தனுர்வேத மென்கிற ஆயுதசாஸ்திரமும், காந்தருவ மென்கிற சங்கீத சாஸ்திரமும், அர்த்தசாஸ்திர மென்கிற இராஜநீதி சாஸ்திரமும் உபவித்தைகளென்று சொல்லப்படும். ஆகப் பதினெட்டு வித்தைகளுண்டென்பார்கள். இந்தச் சாஸ்திரங்களைப் பிரவர்த்திப்பித்தவர்கள், பிரமரிஷிகளென்றும் தேவரிஷிகளென்றும் ராஜரிஷிகளென்றும் மூன்று வகுப்புள்ள ரிஷிகளேயாம்.

ஓ மயித்திரேயரே! நீர் வினவியபடி மூலசாகைகளையும், சாகைகளின் பிரிவுகளையும், அவற்றின் கர்த்தாக்களையும், அவை பிரிவதன் காரணத்தையும் உமக்குத் தெரியச் சொன்னேன். சகல மனுவந்தரத்திலேயும் இப்படி சாகைகளின் பிரிவு சமானந்தான். ஆதியில் பிரமாவினலே அறியப்பட்ட வேதமானது நித்தியமேயாம். ஆதலின் இச்சாகைகளெல்லாம் அவற்றின் விகற்பங்களென்றறியும். * இப்படி வேதசம்பந்தமான சகலமுஞ் சொன்னேனே, இனி நான் உமக்குச் சொல்லக்கடவது என்னை? கேட்பீராகவென்று பராசரர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

ஆறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* புராணமென்பது ஆதியில் ஒன்ருயிருந்து பின்பு பலராலே பலபிரிவாகச் செய்யப்பட்டபடியால் ஒவ்வொரு புராணத்துக்கும் நந்நான்கு சங்கிதைகளும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்துக்கு மாத்திரம் ஆறுசங்கிதைகளு முண்டென்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஏழாம் அத்தியாயம்

வைஷ்ணவப் பிரபாவம்

யமகிங்கர சம்வாதம்

மயித்திரேயர் குருவை நோக்கி, "ஆசாரியரே! அடியேன் வினவியதெல்லாம் அருளிச்செய்யக் கேட்டறிந்தேன். இன்னுமொரு விஷயமிருக்கின்றது. அதை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும். அதாவது சப்தத் துவீபங்களும் பாதாளங்களும் மேலேழுலோகங்களு மடங்கியிருக்கின்ற இந்தப் பிரமாண்டத்துக்குள்ளே, ஸ்தூலங்களும் சூக்ஷ்மங்களும் சூக்ஷ்மத்திற் சூக்ஷ்மங்களும் ஸ்தூலங்களில் ஸ்தூலங்களுமான அநேக பிராணிகள் வாசஞ் செய்கின்றன. இத்தனை பெரிய பிரமாண்டத்துக்குள்ளே அங்குலத்தி லெட்டிலொருபங் கிடமானாலும் பிராணிகளில்லாததில்லையே. இந்தப் பிராணிகளெல்லாம் கர்ம பந்தத்தினாலே இங்கே பிறந்து ஆயுளின் முடிவிலே இயமனுக்கு வசப்பட்டவர்களாய், அவனாலே நியமிக்கப்பட்ட அந்தந்த யாதனைகளை அனுபவித்து, அவ் யாதனைகாலந் தீர்ந்தபின்பு தேவாதி யோனிகளிலே பிறக்கிறார்களே, இவ்விதமாய் ஜனன மரண கிரமத்தில் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறார்க ளென்பதன்றோ சாஸ்திரங்களின் நிச்சயம். இப்படிப்பட்ட சம்சாரத்திலே சரீரிகள் எந்தக்காரியத்தினாலே யமனுக்கு வசப்படாமல் தப்புவார்கள்? அந்தக் காரியம் இன்னதென்பதுதான் அறிய விரும்புகிறேன். அந்தப் பரிசுத்தமான காரியத்தை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, மகரிஷியருளிச் செய்யலானார்.

கேளும் முனிவரே! இந்தக் கேள்வியைத்தான் முன்பு நகுலன் பீஷ்மரைக் கேட்டபோது, அவர் அந்த நகுலனுக்குச் சொன்னதாவது "குழந்தாய்! களிங்க தேசத்திலிருந்து எனக்குச் சிநேகிதரான பிராமணர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரை நான் கேட்டவைகளில் எதெது எப்படி யெப்படியாகுமென்று சொல்லுவரோ அததெல்லாம் அப்படி யப்படியேயாகும். அவர் பூர்வஜன்ம ஞானங்களும் யோகதிருஷ்டியு முடையவ ராகையாலே நான்கேட்டவைகளுக்கு அவர் சொன்னது ஒருபோதும் பொய்த்ததில்லை. அந்த நம்பிக்கையினாலே ஒருகால் நீ கேட்ட பிரசினத்தையே அவரை நான் கேட்டேன். அந்த யோகி, நான்கேட்ட பிரசினத்தைக் குறித்து மிகவும் ரகசியமான யமகிங்கர சம்வாதமொன்று சொன்னார். அதாவது, ஒரு காலத்தில் பாசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிராணிகளைக் கொண்டு வரும்படி புறப்பட்ட தன் சேவகனை யமதருமராஜனவன் அந்தரங்கத்தி லழைத்து, "ஓ படனே! நீ உன்தொழிலை நடத்திவருகையில் ஸ்ரீ மதுசூதனனை யாசிரயித்தவரைத் தொடாதே, விட்டு விடு, நான் மற்றவர்களுக்குப் பிரபுவே யல்லது வைஷ்ணவர்களுக்குப் பிரபுவல்லேன். சகல தேவதைகளாலும் ஆராதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானாலே நான் யமனென்று பெயரிடப்பட்டுச் சகல பிராணிகளுடைய பாப புண்ணியங்களை யாராய்ந்து நடத்தும்படி நியமிக்

கப்பட்டேன். ஆனதனாலே அந்த ஸ்ரீ ஹரிக்கு வசப்பட்டிருக்கிறேனே யல்லது சுதந்தரனு யிருக்கிறே னில்லை. எனக்கிட்ட அதிகாரத்தில் நான் பிசகினேனேயானல் என்னையும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு தண்டிப்பார். கடகம் மகுடம் குண்டலம் முதலான அநேக ஆபரணங்களிலேயும் காரணமான சுவர்ண மொன்றே வியாபித்திருப்பதுபோலே, சுரர் நரர் பசு முதலான சகல காரிய வருக்கங்களிலும் அந்த ஸ்ரீஹரி யொருவனே வியாபித்திருக்கின்ருன். ஆதலால் அவனே சர்வேசுவரன். மற்றைத் தேவரெல்லாம் அவனுடைய வியாப்த்தியைக் கொண்டு அவனிட்ட கட்டளைகளைச் செலுத்தி வருகிருர்கள் காற்றினல் கிளப்பப்பட்ட பூமியின் துகள்கள் அக்காற்றடங்கினபோது மறுபடியும் பூமியிலேயே லயித்துப்போவதுபோலே பகவத்சங்கல்பத்தின லுண்டான குண வைஷமியத்தினலேதோன்றிய சுரநராதிகளெல்லாம் அந்த குணவைஷமியம் அடங்கினபோது அவ் வெம்பெருமானிடத்திலேயே லயிப்பார்கள். ஓ படனே கேள் சகலதேவதைகளாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்ட திருவடித்தாமரைகளுள்ள அந்த ஸ்ரீ ஹரியை எந்த மனிதன் நிருபாதிகமாய்ச் சேவித்துக் கொண்டிருக்கின்ருனே, சகல பாப பந்தங்களும் நீங்கியிருக்கிற அந்த மனிதனை நீ கண்டபோது, ஆச்சியாகுதி செய்யப்பெற்றுச் சொலித்துக்கொண்டிராநின்ற அக்கினியைக் கண்டாற்போலே தூரத்தில் விட்டோடிப்போகக்கடவாய்" என்று கட்டளையிடக் கேட்டு அந்தக் கிங்கரனவன் தங்களரசனைப் பார்த்து, "சுவாமி! அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய பக்தன் இன்னனென்று அடியேன் அறிந்து நடப்பதற்காக அந்த மகா புருஷனுடைய லக்ஷணங்களைத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கேட்க யமன் சொல்லத்தொடங்கினன். "கேளாய் படனே! எவன் தன்னுடைய வர்ணச்சிரம தருமங்களைப் பகவானுடைய ஆக்கியா கைங்கரியமென்று கொண்டு அதினின்றும் தவறி நடவாதவனும், தன்னுடைய மித்திரனிடத்திலும் சத்துருவினிடத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிச் சம புத்தியுள்ளவனும், ஒரு பொருளையுமபகரியாதவனும், ஒருயிரையுங் கொல்லாதவனு மிருக்கிருனே, மிகவும் பரிசுத்தமான இருதயமுள்ள அந்தப் புருஷனை ஸ்ரீ விஷ்ணு பக்தனென் றறிந்துகொள். பரிசுத்தஞானமுடைய எவன் சித்தமானது கலி சம்பந்தமான ராகத்துவேஷாதி மலங்களாலே அழுக்கடையாமல் எப்போதும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் உள்ளே வாசஞ் செய்யப்பெற்று விளங்குமோ அந்த மனுஷ்யனை ஸ்ரீ ஜனர்த்தனனுடைய பரமபக்தனென் றறிந்துகொள். அன்பருடைய இருதய கமலத்தில் படிக மலைபோலே ஸ்ரீ பகவான் நிர்மலனய் எழுந்தருளியிருக்கையில் மாச்சரிய முதலான தோஷங்கள் குளிர்ச்சியான சந்திரனுடைய கிரணங்கள் சூழ்ந்திருக்கு மிடத்திலே அக்கினியின் காந்திமகிமை போலத் தலையெடுக்க மாட்டா தாகையால், எவன் இருதயத்தில் ஸ்ரீ வாசுதேவன் எழுந்தருளியிருப்பனே அந்தப்புருஷன் நிர்மல புத்தியுடையனகவும், மாச்சரிய முதலிய தோஷ மில்லாதவனகவும், மிகவுஞ் சாந்தனகவும், சுத்தமான ஒழுக்க முள்ளவனகவும் சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரனகவும் இனிப்பாயு மிதமாயும் பேசுகிறவனகவும் கருவம் வஞ்சனை யில்லாதவனகவும் விளங்குவான். அந்த அனதியான பகவான் எவனுடைய இருதயத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கிருனே அவன், இளமை

யான தேமாமரமானது தானிருக்குஞ் செழிப்பினலேயே தனக்குள்ளே யிருக்கிற பூசாரத்தைக் காட்டுவது போலே, உலகத்திலுள்ள எவர்களுக்கும் சாந்தனைப் பிரசன்ன முகமுடையவனைக் காணப்படுவான். அந்த அவியயனைப் அநாதியான ஸ்ரீ ஹரிபகவான் சங்கசக்கிராதி ஆயுதசமேதனைய் ஒருவனுடைய இருதயத்தில் வீற்றிருப்பனைல் அந்தப் புருஷனுடைய பாவமெல்லாம் சூரியனிருக்கு மிடத்திலே அந்தகாரம் தலைகாட்ட மாட்டாதது போல் பாபவிநாசனனை அந்தப் பகவானலே கண்டிக்கப்பட்டுபோம். இயம நியமாதிகளாலே பாபத்தைக் கழித்தவர்களாயும், எப்போதும் ஸ்ரீ அச்சுதனிடத்திலே பற்றிநிற்கின்ற சித்தமுள்ளவர்களாயும், மாச்சரியம் மதம் முதலான குற்றங்கழிந்தவர்களாயுமுள்ள புருஷர்களைக் கண்டால், ஓ படனே! நீ மிகவுந் தூரத்தில் விலகிப்போய்விடு. எந்தப் புருஷன், யாருமில்லாத ஏகாந்த ஸ்தானத்திலே பிறர் பொருளான சுவர்ணராசி சொலித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டாலும் அதைத் திருணம்போல் நினைத்துத் தீண்டாமற் போவனே, மேலும் எம்பெருமா னெருவனையே யன்றி மற்றெதையும் புத்தியிற் பற்றும விருப்பனே, அவனை ஸ்ரீ விஷ்ணு பக்தனென்று தெரிந்துகொள்."

இனி ஸ்ரீ விஷ்ணு பக்தியில்லாத பாவியினுடைய இலக்கணமுஞ் சொல்லுகின்றேன்: எவன் பிறர் பொருளை எவ்விதத்திலாவது அபஹரிக்கிறவனையும், உயிர்களைக் கொல்லுகிறவனையும், கடினமாகப் பேசுகிறவனையும், தீவினையால் வீணன மதம்பொருந்திச் சித்தங் கலங்கினவனையும் இருக்கின்றனே அவனிருதயத்தில் அந்த ஸ்ரீ அநந்தன் வாசஞ் செய்யமாட்டான். எவன் நற்புத்தியில்லாதவனைய் பிறருடைய செல்வத்திலே பொருமைப்படுகின்றவனைய், சத்புருஷரைத் தூஷிக்கின்றவனைய், எம்பெருமானை யாராதியாமலும் பாகவத விஷயத்தில் திரவியத்தை விநியோகப் படுத்தாமலு மிருக்கிறனே அந்த அதமனுடைய மனதில் ஸ்ரீ ஜனர்த்தனன் எழுந்தருளமாட்டான். எவன் தன் மித்திரனிடத்திலும், பந்துக்களிடத்திலும், பெண்டாட்டியிடத்திலும், புத்திரன் புத்திரி தாய் தந்தை முதலானவர்களிடத்திலும் வஞ்சனை யுள்ளவனைய், பணமே பெரிதாகப் பேராசை கொண்டிருக்கின்றனே அந்த அதமன் ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தனல்லனென்று தெரிந்துகொள். எவன் அயோக்கியமான நினைப்பும், அயோக்கியமான காரியங்களிலேயே ஆசத்தியும், அயோக்கிய சகவாசத்தினலே ஒப்பற்ற மதமும், எப்போதும் பாப கருமங்களைச் செய்வதுமாகிக் காலங் கழிக்கின்றனே அந்த மனுஷிய மிருகத்தை ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்த னல்லனென்றறிந்துகொள்."

பரமபுருஷனும் பரமேச்சுரனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ வாசுதேவ னெருவனே தாமும் சகல பிரபஞ்சமுமான திருமேனி யுடையவன யிருக்கின்றனென்று எவர்களுக்கு ஸ்ரீ அநந்தனிடத்திலே சர்வ வியாபகத்துவ புத்தி ஸ்திரமா யிருக்கிறதோ, அப்படிப்பட்ட மகா புருஷரைக் கண்டால் தூரத்தில் விலகிப்போகக் கடவாய். ஓ கமலநயன, வாசுதேவ, விஷ்ணுவே, தரணிதர, அச்சுத, சங்கசக்கிரபாணி, நீ அடியேங்களுக்குச் சரணமாக வேண்டுமென்று எவர்கள் சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட மகா பரிசுத்த புருஷரை, ஓ

படனே! நீ கண்ணெடுத்துப் பாராமல் தூரமாயோடிப்போ. விகாரநாசாதிகளில்லாமல் சத்தியஞானானந்த மயனாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற அந்த எம்பெருமான் எவனுடைய இருதய கமலத்தில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருப்பனோ, அந்த மகாபுருஷனுடைய கடாக்ஷம் பிரஸரிக்கு மிடங்களி லெல்லாம் நீ செல்லத்தக்கவனல்லை; நானும் செல்லத்தக்கவனல்லேன்; பதறிச் சென்றால் அவ் வெம்பெருமானுடைய திருவாழியின் தேஜோ விசேஷத்தினாலே பதராக்கப்படுவோம். அந்த மகாபுருஷன் ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்யலோகத்துக்கு எழுந்தருளத்தக்கவன். ஆனதனாலே சூரியாதிலோகங்களைப்போலே நம்முடைய லோகம் அந்தப் பரம பாகவதன் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளும் வழியாகாமையாலே அவன் கடாக்ஷத்துக்கும் பாத்திரமன்று" என்று சூரியகுமாரனான அந்த யம தர்மராஜன் தன் சேவகனுக்குக் கட்டளையிட்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவப் பிரபாவத்தைத் தெரிவித்தான். அந்த யமபடன் இந்த ரகசியத்தை எனக்குப் போதித்தான். கேளும் பீஷ்மரே உம்மிடத்தில் சிநேக வாச்சல்லியத்தினாலே அதை நான் உமக்குப் போதித்தேன் என்று அந்தக் களிங்கதேசத்துப் பிராமணோத்தமர் எனக்குச் சொன்னாரப்பா, கேட்டையோ குழந்தாய்! இந்தப் பரமரகசியத்தை நானுனக்குத் தெரியச் சொன்னேன். இந்தச் சம்சாரப் பெருங்கடலி லாழ்ந்து கிடக்கிற பிராணிகளுக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் காட்டிலுங் கடைத்தேறு முபாயம் வேறில்லை. எவன் எம்பெருமானிடத்திலே ஆத்தும சமர்ப்பணம் பண்ணி யிருக்கின்றானோ அவன் திறத்திலே யமகிங்கரராலும் காலதண்டமாகிலும் காலபாசமாகிலும் யாதனாஸ்தானங்களாகிலும் ஒன்றுஞ் செய்ய வல்லவை யல்ல. இதை நீ நன்றாயறிந்துகொள்" என்று ஸ்ரீ பீஷ்மர் நகுலனுக்குப் போதித்தார். கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! நீர் செய்த பிரசினத்திற்கு உத்தரமாக அந்த யம கீதத்தைச் சொன்னேன். இன்னுமேது நான் சொல்ல வேண்டும், அதைக் கேட்டறிந்து கொள்ளக் கடவாயாக.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

பிராமணாதிவர்ண தருமம்

"ஸ்வாமி! இந்தச் சம்சாரத்தை வெல்ல வேண்டுகிறவர் ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானை ஆராதிக்க வேண்டுமென்பது சித்தமாயிற்றன்றோ. அந்த லோக நாதனை ஆராதிக்க வேண்டிய வழி எதுவோ அதையும், அப்படி யாராதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ கோவிந்தனிடத்தில் ஆராதிக்கு மனிதர் எந்தப் பயனை யடைவார்களோ அதையும் அறிய விரும்புகின்றேனாதலால், இவ்விரண்டையும் அடியேனுக்கு விளக்கி யருள வேண்டும்" என்று மயித்திரேயர் பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ பராசரப் பிரமரிஷி யருளிச்செய்கின்றார்:—

ஓ முனிவரே! நீர் என்னை வினவிய விஷயத்தைத்தான் பூர்வத்தில் சகர

மகாராஜன் அவுர்வ மகாரிஷியை வினவினன். அதற்கு அம்மகாமுனிவர் கொடுத்த விடையை உமக்குச் சொல்லுகின்றேன் கேளும் :—சகர மகாராஜன் பிருகுமகாரிஷியின் குமாரரான அவுர்வமகாமுனிவரைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் ஆராதன சம்பந்தமான காரியத்தையும், அந்தப்பகவானுடைய ஆராதனத்தில் வரும் பயனையும் வினவ, அம்முனிவர் அருளிச்செய்கிறார் கேள்; "சகர மகாராஜனே! ஸ்ரீமந் நாராயணனையாராதிக்கிறவன் இந்தப் பூலோக சம்பந்தமான ஐசுவரிய முதலானவைகளையும், சொர்க்கலோக சம்பந்தமான இந்திராதி போகங்களையும், சொர்க்கத்தி விருப்பவரும் விரும்பத்தக்க சதுர்முகாதி பதங்களையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான மோக்ஷானந்தத்தையும் பெறுவான். சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன், ஆராதிக்கிறவன் எதை யெதை எவ்வள வெவ்வளவு விரும்புகிறானோ அது அற்பமானாலும் பெரிதானாலும் அதை யதை அவ்வளவவ்வளவும் பெறுவான், சந்தேகமில்லை. * அந்தச் சுவாமியை ஆராதிக்கும் வகை யெப்படியெனில், வர்ணாச்சிரமங்களுக்கேற்ற ஒழுக்கமுள்ளவனாலேயே அந்தப் பரமபுருஷன் ஆராதிக்கப்படுவான். இந்தவழியேயல்லது வேறுவழி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பன்று இந்திராதி தேவதாந்தர சம்பந்த முடையனவைகளாய்த் தோன்றுகிற சகல யாகங்களினாலேயும் எவனும் அவ்வெம்பெருமானையே பஜிக்கிறான். அப்படியே எந்த மந்திரங்களை ஜபித்தாலும் அவனையே ஜபிக்கிறான். இப்படியே அன்னியரை இம்சை செய்தாலும் அவனையே இமிசித்தவனாகிறான். எனெனில், அந்த எம்பெருமான் அந்தந்தத் தேவதைகள் முதலான சகலத்திலேயும் வியாபித்து அந்தந்த ரூபமாய் விளங்குகிறதினாலேயென்றறி. ஆதலால் எவனும் தனக்குள்ள வர்ணாச்சிரமங்களுக்குரிய நல்லொழுக்கமுடையவனா யிருந்தே அந்தச் சுவாமியை ஆராதிக்கவேண்டும். பிராமணனானாலும் க்ஷத்திரியனானாலும் வைசியனானாலும் சூத்திரனானாலும் தனக்குரிய தருமத்தோடு எம்பெருமானை யாராதிக்கவேண்டுமே யல்லது வேறுவிதமா யாராதித்தல் கூடாது. எவன் பிறர்மேல் அபவாதஞ் சொல்லுதலும் கோட் சொல்லுதலும் பொய் பேசுதலும் பிறர் நடுங்கும்படியாகப் பேசுதலுமாகிய குற்றங்களில்லாதவனோ அவனாலேதான் எம்பெருமான்

* இவ் வத்தியாயத்திலும் மேலத்தியாயங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட வர்ணாச்சிரம தருமங்களும் சிரார்த்த கிரமங்களும் கருமிகளுக்கும் ஞானிகளுக்கும் பொதுவா யிருக்கின்றன. இவற்றுள் காமியங்கள் தவிர மற்றைக் கருமங்களைப் பரமைகாந்திகள் பலாபிசந்தியும் கர்த்துருத்வாதி அபிமானமு மில்லாதே யனுஷ்டிக்கவேண்டும். பரமைகாந்திகளிலும் பக்தி நிஷ்டருக்கு இக்கருமங்கள் உபாயகோடியிலும் பிரபன்னருக்கு கைங்கரியகோடியிலுஞ் சேரும். வைதிக சப்தங்களெல்லாம் முக்கியமாய் எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களாகையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அக்கருமங்கள் நேரே எம்பெருமானுடைய திருவாராதனங்களேயாம். கர்மிகளுக்கோ தேவதாந்தரங்களின் ஆராதனங்களாம். அத்தேவதாந்தரங்கள் மூலமாய் ஆராதிக்கப்பட்டுப் பலப்பிரதானஞ் செய்தருளுகிறவன் அவ்வெம்பெருமானே யல்லாமல் வேறன்று. இவ்வர்த்தம் இவ்வத்தியாயங்களிலு மன்றிக் கீதாதிகளிலும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறபடி ஆசாரியர்களுடைய ஸ்ரீ சூக்திகளிலுங் கண்டுகொள்க.

ஆராதிக்கப்படுவன். எவன் பிறர் மனையாளிடத்திலும் பிறர் பொருளிடத்திலும் பிறரை யிம்சித்தலிலும் மனம் பற்றுமலிருப்பனே அப்படிப்பட்டவனுலேயே பரமபுருஷன் உகப்பிக்கப் படுவன். எவன் பிராணிகளை அடியாமலும் இம்சைப் படுத்தாமலும் கேடு நினையாமலு மிருப்பனே அவனுலே தான் புருஷோத்தமன் உகப்பிக்கப்படுவன். தேவர் விப்பிரர் ஆசாரியர் இவர்களுடைய சிசுரூஷையில் எவன் நிரதனுயிருப்பனே அவனுலேதான் ஸ்ரீயப்பதி உவப்பெய்துவன். எவன் தன்னுடைய புத்திர களத்திராதிகளிடத்திலே அன்போடு நன்மை நினைப்பதுபோலே பிறரிடத்திலும் நன்மை நினைத்திருப்பனே அவனே ஸ்ரீ பகவானுக்கு உகப்புண்டாக்க வல்லவன். எவனுடைய மனம் ராகத்துவேஷாதிகளாலே கெட்டுப்போகாம லிருக்குமோ அந்தச் சுத்த மனத்தனுலேயே ஸ்ரீகோவிந்தன் சந்தோஷிப்பிக்கப்படுவன். ஓ ராஜாதி ராஜனே! வருணுச்சிரமங்களில் சாஸ்திரங்களினு லேற்பட்ட தருமங்க ளெவையுண்டோ அவைகளிற் பிசகாமல் நிற்கிறவன் ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதிக்க யோக்கியனல்லது வேறுவிதமா யிருப்பவ னுகமாட்டான்" என்று அவுர்வ மகாமுனி சொல்லக் கேட்டுச் சகரமகாராஜன், "முனீந்திரரே! வர்ணுச்சிரம தருமங்களை அறிய விரும்புகிறேன் ஆதலால் அவைகளை அடியேனுக்கு அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய அந்த ரிஷி அருளிச்செய்யத் தொடங்கினுர்.

"அரசனே! பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என்கிற நான்கு வருணத்தாருடைய தருமங்களையும் சொல்லுகிறேன், மனமுற்றுக்கேள்:— பிராமணனவன் தானங் கொடுக்கவும் யாகங்கள் செய்யவும் அதிகார முடையவனுய், வேதாத்தியயனம் விடாமற் செய்துகொண்டு, தினமும் ஸ்நான தர்ப்பணுதிகளையும் சிரவுதஸ்மார்த்த அக்கினிஹோத்திரங்களையுஞ் செய்துவரவேண்டும். ஜீவனத்திற்காகப் பிறருக்கு வைதிக கருமங்களைச் செய்வித்தலும், வேதசாஸ்திரங்களை யோதுவித்தலும், நியாய வழியிற் சம்பாதித்த பொருளைக்கொண்டு பிறர் கொடுக்கிற யோக்கியமான தானங்களை யேற்றுக் கொள்ளுதலுமாகிய காரியங்களைச் செய்யலாம். பிராமணன் சகல பிராணிகளுக்கும் இதமே செய்யவேண்டு மல்லது ஒன்றுக்கும் அஹிதஞ் செய்யலாகாது. ஏனெனில் சகல பிராணிகளுக்கும் மித்திரனுயிருப்பதே பிராமணனுக்கு மேலான பொருளாகும். இத்தன்மைதான் அந்தணனென்கிற பெயருக்குக் காரணம். பிறருடைய ரத்தினத்திலும் பருக்காங்கல்லிலும் பிராமணன் சமமான நினைப்புள்ளவனு யிருக்கவேண்டும். இருது காலத்திலே தன் பத்தினியோடு சேர்தல் பிராமணனுக்கு நியாயம். இனி க்ஷத்திரியனும் தன்னிஷ்டப்படிப் பிராமணருக்குத் தானங்கள் கொடுக்கவும் யாகங்கள் செய்யவும் வேதசாஸ்திரங்களை யோதவும் அதிகாரமுள்ளவனு யிருக்கிறுன். அவனுக்கு ஆயுதமெடுத்துச் சேவிப்பதும், பூமியைக் காப்பதும் ஜீவனங்கள். ஆனுலும் பூமியை ரக்ஷிப்பதே முக்கியமாம். ராஜாக்களெல்லாம் பூமியைப் பரிபாலனம் பண்ணியே கிருதகிருத்தியராகிருர்கள். ஏனென்றுல் அத்தேசத்தில் நடக்கிற யாகம் தவம் முதலான புண்ணிய கருமங்களிலும் அரசனுக்குப் பங்குண்டா யிருக்கிறதனு லென்றறி. எந்த ராஜா துட்ட

ரைச் சிட்சித்துச் சிட்டரைப் பரிபாலனஞ்செய்து வர்ணுச்சிரம தருமங்களை நிலைநிறுத்துகிருனே அந்த ராஜா தனக்கு இஷ்டமான புண்ணிய லோகங்களை யடைவான். இனி வைசியனுக்குப் பிரமதேவன் பசுக்களைப் பரிபாலனஞ் செய்தலும், வர்த்தகஞ் செய்தலும், பயிர்செய்தலுமாகிய காரியங்களைச் சீவனமாகக் கற்பித்தான். அவனுக்கும் வேதாத்தியயனமும் தானமும் யாகமும் செய்ய அதிகாரமுண்டு. அன்றியும் அவன் முந்தினவர்களைப்போலே நித்திய நைமித்திக கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டும் வரவேண்டும். சூத்திரனே முந்தினவர்க்கு ஊழியஞ்செய்து பிழைத்தலும் அவர்களுக்குச் சேஷபூதனுயிருந்து அவரால் போஷிக்கப்படுதலும் அல்லது சரக்குகளைக் கொண்டு விற்று வரும் பொருளினுலாவது பிழைத்தலுமே நியாயமான ஜீவனமாகக்கொண்டிருக்கிருன். அன்றியும் அவனுக்கு தானங்கொடுக்கவும் பாகயக்கிய விதியினுலே பிதுர்க்கிரியை முதலான கருமங்களைச் செய்யவும் அதிகாரமுண்டு. வேதவேதாங்கங்க ளொழிந்தவற்றை யோதலாம். சகல வர்ணத்தாரும் தங்கள் ஊழியக்காரர் முதலானவர்களைப் போஷிப்பதற்காக வேண்டும் பொருள்களை நியாயவழியிற் சம்பாதிக்கலாம். சந்ததிக்காகத் தந்தம் பெண்டீரிடத்தில் இருதுகாலங்களிற் சேரலாம். எல்லா வருணத்தாருக்கும் பொதுவா யிருக்கவேண்டுங் குணங்களாவன, சகல பூதங்களிலும் தயை, பொறுமை, கர்வமில்லாமை, சத்தியம், சித்தி, வீண்வருத்தமின்மை, மங்களச் செய்கை, இனிமையாய்ப் பேசுதல், சிநேகிக்குங் குணம், வீணுசையின்மை, லோபி யாகாமை, அழுக்காறின்மை, ஆகிய இவைகளேயாம். பிரமசரிய முதலிய ஆச்சிரமங்களுக்கும் இத் தருமங்களெல்லாம் பொதுவேயாம். ஆனுலும் பிராமணுதிகளுக்கு ஆபத் தருமங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள்: பிராமணன் ராஜகருமத்தையும் க்ஷத்திரியன் வைசிய கருமத்தையும் வைசியன் சூத்திர கருமத்தையுஞ் செய்யலாம். பிராமண க்ஷத்திரியரிருவரும் ஒருபோதும் சூத்திரகருமஞ் செய்யலாகாது. பிராமண க்ஷத்திரியர் சத்தியுடையவரா யிருந்தால் தங்கள் கீழோருடைய கருமங்களை விடவேண்டும். ஆபத்திலேயோ சூத்திர கருமந் தவிர மற்றைக் கீழ்த்தருமங்களைச் செய்யலாம். இப்படியேயல்லாமல் அவனவன் நினைத்தபடி அந்தந்தத் தொழில்களைச் செய்து சாதிசங்கரஞ் செய்யலாகாது. ஓ அரசனே! இப்படி வருணதருமங்களை யுனக்குத் தெரிவித்தேன். இனி ஆச்சிரமதருமங்களைச் சொல்லுகிறேன், நன்றுய்க் கேட்டறிந்துகொள்," என்று அவுர்வ மகா முனிவர் சகர மகாராஜனுக்குச் சொன்னர்.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

ஆச்சிரமதருமம்

அவர்வர் இன்னுஞ் சொல்லுகின்ருர்; "சகரமகாராஜனே! கேள், சிறுவனு யிருப்பவன் உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று விரத நியமத்தோடு வேதங்களையோதிக்கொண்டு குருவின் கிருகத்தி லிருக்கவேண்டும். சவுசாசார சம்பன்னனுய்க் குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டும். விரதானுஷ்டானமுள்ளவனுய் வேதங்களையோத வேண்டும். காலை மாலை யிரண்டிலும் சூரியனையும் அக்கினியையும் மனம் பொருந்திப் பூசித்துக்கொண்டு குருவந்தனமுஞ் செய்துகொண்டு வர வேண்டும். சிஷ்யன் குருநிற்குமளவில் தான் நிற்கவும், அவர் போகும்போது தான் கூடப்போகவும், அவர் மேலே யுட்காரத் தான் கீழே யுட்காரவும் வேண்டும். ஒருபோதும் அவருக்கு விரோதமான காரியஞ் செய்தல் கூடாது. அவர் ஓதென்று கட்டளையிட்டவுடனே அவர்க்கு எதிரிலிருந்துகொண்டு வேறு நினைப்பில்லாமல் வேதத்தை யோதி யுணரவேண்டும். ஓதினபின் குருவினுல் அனுக்கியை செய்யப்பெற்று பிக்ஷையிற் கொண்டு வந்த அடிசிலை உண்ணவேண்டும். ஆசாரியர் நீராடினபின்பு அந்தத் தீர்த்தத்தில் சிஷ்யன் நீராடவேண்டும். காலைதோறும் சமித்து தருப்பை முதலானவைகளைக் குருவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுக்கவேண்டும். இவ்விதமாய்க் குருவினிடத்தில் ஓதவேண்டிய வேதங்களை அர்த்த ஞானம் வருமளவும் ஓதியபின்பு அவரிடத்திற் கட்டளை பெற்றுக் குருவுக்குத் தக்ஷிணை கொடுத்துக் கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற்குப் போக வேண்டும்.

இனிக் கிருகஸ்தாச்சிரம மென்கிற இல்லற வொழுக்கஞ் சொல்லுகின்றேன் கேள். பிரமசரியத்தைக் கழித்தபின் விதிப்படி ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, தனக்குத்தகுந்த காரியத்தினுலே திரவியஞ் சம்பாதித்து, இல்லற வொழுக்கத்தைச் சத்தியுள்ளமட்டும் நடத்திவர வேண்டும். பருவகாலங்களில் பிண்டமிடுதலினுலும் எள்ளோடுகூடின தண்ணீரினுலும் பிதுர்க்களையும், யாகங்களினுலே தேவர்களையும், அன்னங்களினுலே அதிதிகளையும், வேதாத்தியயனத்தினுலே இருஷிகளையும், சந்ததியினுலே பிரமதேவனையும், மேலும் பூதபலி கருமத்தினுற் பூதங்களையும், வாச்சலிய மென்கிற அன்பினுலே சகலலோகங்களையும் திருப்திப் படுத்திக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இப்படி செய்து வருகிற கிருகஸ்தன் தன் சுகருமங்களினுலே சம்பாதிக்கப்பட்ட அநேக புண்ணிய லோகங்களை யடைவான். சந்நியாசிகளும் பிரமசாரிகளுமான பிக்ஷான்ன போசனர் யாருண்டோ அவரெல்லாம் கிருகஸ்தனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக்கின்ருர்கள். ஆதலால் இவ்வில்லறமானது மேலானதாயிருக்கின்றது. அன்றியும் வேதங்களைக் கிரகிப்பதற்காகவும் தீர்த்த க்ஷேத்திர யாத்திரைக்காகவும் பூமியைப் பார்ப்பதற்காகவும் பிராமணர் சுதேசம்விட்டுத் திரிந்துகொண் டிருக்கிருர்கள். சிலர் ஓரிடமென்றில்லாமலும் ஆகாரமில்லாமலும் அஸ்தமயமாகு மிடமே வீடாகக்கொண்டு நிற்கிறவர்களாகவும் திரிந்துகொண் டிருக்கிருர்கள். இப்படிப்பட்ட சகலமான பேருக்கும்

கிருகஸ்தரே சார்பாகவும் போஷண மாகவு மிருக்கிருர்கள். அப்படிப் பட்ட தேசாந்தரிகள் வருமளவில் நல் வரவு கேட்டல் முதலாக இனிமை யான வார்த்தைகளைக் கிருகஸ்தன் பேசி ஆசனம் போசனம் சயனம் முத லானவைகளைக் கொடுக்க வேண்டும். அதிதியானவன் எவனிடத்திற்குவந்து தன்னுசைகெட்டுத் திரும்பிப் போகிருனே அவ்வதிதி அவ்வில்லறத்தானுக் குத் தன் பாவத்தைக்கொடுத்து அவன் புண்ணியத்தைத் தான் கொண்டுபோ கிருன். இல்லறத்தி லிருப்பவனுக்கு பிறரை யவமதித்தல், அகங்காரம், டம் பம், கொடுத்துவிட்டோமே யென்று மனந்தவித்தல், அடித்தல், வைதல், இவை யெல்லாம் மேன்மையாக மாட்டா. இவ்வகையான துர்க்குணங் களில்லாதே சற்குணமுடையவனுய் எந்தக் கிருகஸ்தன் தனக்குரிய தருமங் களை நன்ருய்ச் செய்து வருகின்ருனே, அவன் சகல இடையூறுகளினின்றும் விடுபட்டு உத்தமமான லோகங்களை அடைவான். இப்படிக் கிருகஸ்தாச் சிரமத்திலிருந்து செய்யவேண்டுமவை களைச் செய்து வயது முதிர்ந்தபோது புத்திரர்வசத்தில் பத்தினியை ஒப்புவித் தாகிலும் அவளோடு கூடவாகிலும் வனத்திற்குப் போகலாம்.

இனி வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரம தரு மங்களைச் சொல்லுகிறேன். வானப் பிரஸ்தனுனவன் இலை கனி கிழங்கு களைப் புசித்துக்கொண்டு, மயிர் தாடி, சடைகளைத் தரித்தவனுய், எல்லாப் பொருள்களிலும் பற்றற்று, முனியாய் அக்காட்டில் தரையிற் படுத்துக்கொள் ளவேண்டும். முனியானவன் தோலை யாகிலும், நாணற்புல் மரவுரி முதலான வைகளையாகிலும் உடுக்க வேண்டும். முச்சந்திகளிலும் நீராடவேண்டும். இவ் வானப்பிரஸ்தனுக்குத் தேவதாரா தனமும் ஹோமமும் தம்மிடம் வருமவ ரைப் பூசிப்பதும் பிக்ஷைபிடுவதும் முக் கியமான காரியங்கள். ஓ அரசனே! முனியானவன் அப்பியஞ்சனஞ் செய் துகொள்ள வேண்டின் காட்டெண் ணெயினுற் செய்துகொள்வதே தகும். தவஞ்செய்தலும் குளிர் வெப்ப முத லானவற்றைப் பொறுத்தலும் முனிக் குச் சிறப்பான தருமங்கள். இவ்வாறு வானப்பிரஸ்த தருமத்தை எந்த முனி வன் சரியாய் அனுஷ்டிப்பானே, அவன் தோஷங்களை யெல்லாம் அக் கினி தகிப்பதுபோலே தகித்து நிலை பெற்ற லோகங்களையுஞ் ஜயிப்பான்.

நான்காவது சந்நியாசிக்கு உரிய ஆச்சிரம மென்று சொல்வார்கள். எவன் புத்திர களத்திராதிகளிலும் பொருள் முதலானவைகளிலும் மனப் பற்றில்லாதவனே, அவன் நான்காவ தாச்சிரமத்திற் பிரவேசிக்கவேண்டும். இப்படி காமக்குரோத மாச்சரியாதிக ளில்லாமல் சந்நியாசம் பெற்றுத் தரு மார்த்த காமங்களுக் குரிய சகல யத் தினங்களையும் விட்டுப் பிரமஞான நிஷ்டை செய்து வரவேண்டும். அந் தச் சந்நியாசி சத்துரு மித்திரர்களிடத் தில் ஒரேவிதமானவனுய் மித்திரபாவ மாயிருந்து, மிருகம் பக்ஷி முதலான சகலத்துக்கும் வாக்கு மனசு காயம் என்கிற மூன்றினுலும் துரோகஞ் செய்யா திருக்கவேண்டும். புத்திராதி சம்பந்தங்களையும் விடவேண்டும். கிரா மத்தில் ஒரு ராத்திரியும், பட்டணத் தில் ஐந்திராத்திரியும், இப்படியாக இடத்துக்குத் தகுந்தபடி வாசஞ் செய்துகொண்டு ஒருவருடைய துவே ஷமாவது சிநேகமாவது வாராமலிருக் கும்படி நடக்கவேண்டும். யதியான வன், வீட்டாரெல்லாம் புசித்திருக்

றுங் காலம்பார்த்துச் சாதிகுலாசாரங்களிலே சிறந்தவர்களுடைய மாளிகைக்குப் பிக்ஷைக்காகப் போகலாம். யதி, காம குரோத லோப மத மோகங்களை விட்டு, ஒன்றிலும் எனது என்னு மபிமான மில்லாதவனா யிருக்க வேண்டும். எந்த யதி சகல பூதங்களுக்கும் அபயங் கொடுத்துச் சஞ்சரிக்கிறானோ அவனுக்குச் சகல பூதங்களினின்றும் பயமில்லை. இப்படிப் பிராமணன் சந்நியாசியாகித் தன்னுடைய அக்கினிஹோத்திரத்தைத் தன் சரீரத்தி லிருக்கச்செய்து சரீரத்தி லிருக்கிற அக்கினியைக் குறித்துத் தன்முகமாகிய குண்டலத்திலே பிக்ஷையினால் வந்த ஹவிசுகளை விதிப்படி ஹோமஞ் செய்து வருவனாகில் அவன் அக்கினி சயனஞ் செய்தவர்க ளடையும்படியான லோகங்களை யடைவான். இது சாதாரண சந்நியாசிகளைக் குறித்தது. விசேஷ சந்நியாசிக் கிரமங் கேள்: எவன் நன்றாய் நிச்சயிக்கப்பட்ட புத்தியுள்ளவனாய்ப் பரிசுத்தனாய் மோக்ஷாச் சிரமமாகிய இந்தச் சந்நியாசத்தை விதிப்படி ஆசரிக்கிறானோ அவன் எரிகரும்பில்லாத அக்கினியைப்போல மிகவுஞ் சாந்தமான சோதியாய் விளங்குகிற பிரமலோகத்தை யடைவான்.

ஒன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

* ஷோடசக் கிரியைகள்

சகரமகாராஜன் வினவுகிறான்: "ஓ அவுர்வ மகாமுனிவரே! வர்ணாச்சிரம தருமங்களை அருளிச்செய்யக் கேட்டேன். இனிப் புருஷனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைகளைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். தேவரீர் சகல தருமங்களையு மறிந்தவராகையால் அடியேன் விரும்பியவைகளை அருளிச் செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க அவுர்வர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

"ஓ அரசனே! நீ கேட்ட தருமங்களைச் சொல்லுகிறேன், கவனித்துக் கேள்: தகப்பன் முந்திக் கர்ப்பாதான முதலானவைகளைச் செய்து பிள்ளை பிறந்தவுடனே அதற்கு ஜாத கருமாதிகளான சகல கிரியைகளையும் அப்பியுதயங்களையும் செய்யவேண்டும். பிராமணர்கள் தேவக்கிரியை யாகிலும் நாந்தீ பிதுர்க்கிரியையாகிலும் செய்யும்போது, பிராமணர்களை இரட்டையாகவும் கிழக்குமுகமாகவும் எழுந்

* ஷோடசக்கிரியைகளாவன:—கருப்பாதானம், பும்ஸவனம், சீமந்தம், உன்னயனம், விஷ்ணுபலி, ஜாதகர்மம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னபிராசனம், சவுளம், உபநயனம், பிரஜாபத்தியம்; ஸவுமியம், ஆக்கினேயம், வைசுவதேவிகம் என்கிற நான்குவேத விரதங்கள், விவாகம் என்பவைகளாம். இவை பதினாறும் ஷோடச ஸம்ஸ்காரமென்று சொல்லப்படும்.

தருளப் பண்ணித் திருப்தியாம்படி அமுது செய்விக்கவேண்டும். * நாந்தீ முகர்களான பிதுர்க்களைக் குறித்து தயிர்யவங்கள் இலந்தை இவைக ளோடு கலந்த பிண்டங்களைச் சந்தோ ஷத்தோடு தேவதீர்த்தத்தினாலேயாகி லும் பிராஜாபத்திய தீர்த்தத்தினாலாகி லும் பிரதக்ஷிணமாய்க் கொடுக்க வேண்டும். இப்படியே மற்றும் விருத் திகளிலும் செய்யவேண்டும். பின்பு தகப்பன் பத்தாநாள் முதலாகச் சாஸ் திரங்களிற் சொல்லிய நாட்களிலே தகப்பனே அப்பிள்ளைக்குப் பெயரிட வேண்டும். அப்பெயர், தன் குலதேவ தையின் பெயரையாவது தன் பெரி யோருடைய பெயரையாவது முன் னிட்டதாயும், புருஷனுக்குப் புருஷ வாசகமாயும், ஸ்திரீக்கு ஸ்திரீ வாசக மாயும், அர்த்த ஹீனமாகாததாயும், வெட்கமுறும்படியாகிலும் அமங்கள மாகவாகிலும் அருவருக்கத்தக்க தாக வாகிலும் இராததாயும், வழுவல்லாத தாயும், சமமான எழுத்துள்ளதாயும், மிகநீளாததாயும், மிகக் குறுகாததா யும், அதி கடினாக்ஷர மில்லாததாயும், சுகமாயுச்சரிக்கத் தக்கதாயும், கடின சந்தியில்லாததாயும், இருக்கவேண் டும். அப்பெயரானது, பிராமண ருக்கு (சர்ம) என்கிற சொல்லோடும், க்ஷத்திரியருக்கு (வர்ம) என்கிற சொல் லோடும், வைசியருக்கு (குப்த) என் கிற சொல்லோடும், சூத்திரருக்கு (தாச) என்கிற சொல்லோடும் கடைசி யில் கூடியிருக்கவேண்டும். விஷ்ணு சர்மா, இந்திரவர்மா, சந்திர குப்தன், ஹரிதாசன், இவ்வாறு கண்டுகொள்க.

இப்படி நாமகரண மானபின்பு உபநிஷ்கிரமணமுதல் உபநயனமீறாக வுள்ள சம்ஸ்காரங்களைப் பிதாவினால் செய்யப்பெற்று, அக்குமாரன் குருவி னிடத்திலிருந்து முன்சொல்லிய விதிப் படி வேதசாஸ்திரங்களை ஓதி, குரு தக்ஷிணை கொடுத்து, வேதவிரதங்களை அனுஷ்டித்து, கிருகஸ்தாச்சிரமத்திற் போக இச்சிப்பானாகில் விவாகஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். அல்லது நைஷ்டிகப் பிரமசாரியாய்க் கால மோட்டவேண்டும். அப்படியானால் குருவுக்காகிலும் குரு புத்திராதியர்க் காகிலும் பணிவிடை செய்துகொண் டிருக்கவேண்டும். அல்லது தனக்கு இஷ்ட மெப்படியோ அப்படியே வானப்பிரஸ்தனாயாகிலும் யதியா கிலும் ஆகலாம்.

விவாகஞ் செய்துகொள்ளும் விஷ யத்திலே தன்வயதுக்கு மூன்றிலொரு பங்குக்கு மேற்படாத வயதுள்ளவ ளாயும், அதிக விஸ்தாரமான கூந்த லும் மிகக் குறைவான கூந்தலு மில் லாதவளாயும், அதிக கறுப்பாயாவது அதிக பசுமையா யாவதில்லாமல் நல்ல நிறமுடையவளாயும், அளவுக்கு மேற் பட்டவையாயுங் குறைந்தவையாயு முள்ள அவயவங்க ளில்லாதவளா யும், சூத்திராதிகளாலே வளர்க்கப் படாதவளாயும் இழி குலத்திற் பிற வாதவளாயும், உடம்பில் மிகவும் மயிர்மொய்த்தவ ளாகாதவளாயும், வியாதி யில்லாதவளாயும், துஷ்டத் தனமும் துஷ்டவார்த்தையு மில்லாதவ ளாயும், குஷ்ட முதலிய வியாதியுள்ள தாய்தந்தைகளுக்குப் பிறவாதவளா யும், மீசை முதலான புருஷ லக்ஷணங் களில்லாதவளாயும், ஆண்பிள்ளையைப் போன்ற தோற்றமற்றவளாயும், (கர்க் கர) என்று அழுந்திப் பருத்தகுரலில் லாதவளாயும், மெலிவில்லாதவளாயும்,

* நாந்தீ-சுபம் உத்ஸவம், அதற்குப் பிரதானமான தேவதைகள் நாந்தீமுகர், இவர்கள் பிதிர்தேவதைகளிற் சேர்ந்தவர்கள்.

காக்கையின் கத்ததலோ டொத்த சுரமில்லாதவளாயும், இமைகளில் மயிர்ச்செறி வுள்ளவளாயும், வட்டமாயாகிலும் வேறுவிதமாயாகிலும் அவலக்ஷணப்படாத நேத்திரங்களுடைய வளாயும், மயிர்மொய்த்த கணைக்கால்களும் உயர்ந்து காணப்படும் புறங்கால்களு மில்லாதவளாயும், சிரிக்குமளவில் கபோலங்கள் பாழிபோற் குழிந்து போகாதவளாயும், உக்கிரமான காந்தியும் மிக வெண்மையான நகங்களும் மிகச் சிவந்த கண்களும் மிகப்பெருத்த கைகால்களு மில்லாதவளாயும், மிகவுயரமும் மிகக்குறுமையு மில்லாமல் சமமான பிரமாணமுடைய வளாயும், இரண்டு புருவங்களும் ஒன்றோடொன்று கூடப்பெறுதவளாயும், மிகவு மிடைவெளியுள்ள பற்களில்லாதவளாயும், கொடுமையும் பயங்கரமுமான தோற்றமில்லாத முகமுடைய வளாயுமுள்ள பெண்ணைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். மேலும் அந்தப் பெண் தாய்வரிசையில் ஐந்து தலைமுறைக்கும், தகப்பன் வரிசையில் ஏழு தலைமுறைக்கும் உட்படாதவளா யிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட கன்னிகையை நியாயமான விதியின்படி விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். * இந்த விவாகமானது, பிராம்மம் தைவம் ஆரிஷம் பிரஜாபத்தியம் ஆசுரம் காந்தருவம் ராக்ஷசம் பைசாசம் என்று எட்டு வகைப்பட்டிருக்கும். இவைகளுக்குள்ளே எந்த வருணத்திற்கு எது தகுமென்று ரிஷிகள் விதித்திருக்கிறார்களோ அந்த விவாகமே செய்யவேண்டும். மற்றதைத் தள்ளவேண்டும். இவ்விதமாக விவாகஞ்செய்து கொண்டு அவளுடனேகூட யாதொரு குறைவுமில்லாமல் இல்லறம் நடத்திவருவானுயின் வெகு சுகபலன்களைப் பெறுவான்.

பத்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* பிராம்மமாவது, வரனை வலுவில் கூப்பிட்டுத் தன் சத்திக்குத் தக்கபடி அலங்காரஞ்செய்து கன்னிகையைக் கொடுப்பது. தைவமாவது, யாகஞ்செய்தற்கு ருத்துவிக்கா யிருந்தவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பது. ஆரிஷமாவது, இரண்டு கோக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு கன்னிகையைக் கொடுப்பது. பிரஜாபத்தியமாவது, இருவரும் கூடத் தருமமாசரிக்க வேண்டுமெனச் செய்தது. ஆசுரமாவது, பணம் வாங்கிக்கொண்டு கன்னிகையைக் கொடுப்பது. காந்தருவமாவது, இருவரும் ஒருமனப்பட்டபோதே சேர்வது. ராக்ஷசமாவது, சண்டையில் வலியே கன்னிகையைக் கொண்டுவந்து கலியாணஞ் செய்வது. பைசாசமாவது, மோசஞ்செய்து கன்னிகையைக் கொண்டு போகிறது. இவ்வெட்டு வகையுள் முதனான்கும் பிராமணருக்கு அடுக்கும். காந்தர்வ ராக்ஷஸங்களும் அரசர்க் கடுக்கும். வைசியருக்கு ஆசுரமும் கூடும். பைசாசம் எவர்க்கும் தகுதியன்று. அது மிகவும் அதமமென உணரவேண்டும்.

பதினோராம் அத்தியாயம்

ஆன்னிகம்

சகரமகாராஜன் அவுர்வரைநோக்கி, "சுவாமி கிருகஸ்தன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்; எப்படிப் பட்ட நல்லொழுக்கத்தி லிருப்பவன் இம்மை மறுமைகளில் துன்பமடைய மாட்டானோ அப்படிப்பட்டவைகளை அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்ன, அம்முனிவர் சொல்லுகிறார்; "கேள், அரசனே! நல்லொழுக்க முறைமை களைச் சொல்லுகிறேன்: நல்லொழுக்க முள்ளவனாலே இம்மை மறுமைகள் சாதிக்கப்படும். (சத்) என்றால் சாதுக் கள் என்றருத்தம், ஆதலால் சத்துக்க ளாவார் சாதுக்கள்; சாதுக்கள் என் பவர் தோஷமில்லாதவர். அவர்க ளுடைய ஒழுக்கந்தான் சதாசாரம் என்னப்படும். இந்தச் சதாசாரத்தைச் சொன்னவர்களும் செய்தவர்களும் யாரென்றால், சப்தரிஷிகளும் மனுக் களும் பிரசாபதிகளுமே.

புத்திசாலியானவன் பிராம்மமுகூர்த் தத்தில் விழித்து எழுந்திருந்து, மனசி னாலே தருமத்தையும் அதனோடு விரோ தப்படாத அர்த்தத்தையும் சிந்திக்க வேண்டும். இவ்விரண்டிற்கும் யா தொரு விரோதமு முண்டாக்காத காமத்தையும் சிந்திக்கலாம். இவற்றை யிப்படிச் சிந்திப்பதினாலே இம்மை மறுமைகளின் பிரயோசனம் கெடாம லிருக்கும். தரும விரோதிகளான அர்த்த காமங்களை விடவேண்டும். தருமமானாலும் பின்பு சுகத்தை யுண் டாக்கமாட்டாதத்தாயும் லோகவிரோத மாயு மிருக்குமானால் அதையும் விட வேண்டும். இப்படிச் சிந்தித்தெழுந்த பின் தன்னிடத்திற்கு நைரிதி மூலை யிலே அம்புபாயுமவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்புறமேபோய் ஜலமலாதிகளை விட வேண்டும். வீட்டினிடத்தில் கால் கழுவுதல் முதலான அசுத்த காரியங் களைச் செய்யலாகாது. தன்னிழல் மரத்துநிழல் பசு சூரியன் அக்கினி காற்று பெரியோர் முதலானவர்கள் ஆகிய இவைகளுக்கு எதிராயிருந்து மலமூத்திரங்களை விடலாகாது. உழுத நிலத்திலும் பயிர் நடுவிலும் பசுக்க ளிருக்குமிடத்திலும் ஜனசமூகத்திலும் வழியிலும் ஆறு முதலானவற்றின் கரைகளிலும் தண்ணீரிலும் மயானத் திலும் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் மல மூத்திராதிகளை விடலாகாது. அன்றியும் யக்கியோப வீதத்தைக் காதில் சுற்றிக்கொண்டு வஸ்திரத்தி னால் தலையை மூடிக்கொண்டு பகலில் வடக்கு முகமாயும் இரவில் தெற்கு முகமாயு மிருந்து ஜலாதிகளை விட வேண்டும். இப்படி செய்யச் சங் கடமிருக்குமாயின் தகுந்தபடி செய்ய லாம். அந்த இடங்களில் நெடும்போ திராமலும் ஒன்றும் பேசாமலும் காரி யந் தீர்ந்தவுடனே செத்தைகளினாலே அவ்விடத்தை மறைத்து வரவேண் டும். பின்பு புற்றுமண் பெருச்சாளி தோண்டித்தள்ளின மண் தண்ணீருக் குள்ளிருக்கிறமண் சவுசஞ்செய்து மிகுந்தமண் அசுத்த பூமியிலிருக்கிற மண் மிகச்சிறிய பூச்சிகளோடுகூடிய மண் கலப்பையினால் கிளப்பப்பட்ட மண் ஆகிய இவைகளை விட்டு வேறு மண் கொணர்ந்து, முந்தி அசுத்தத் தின் நாற்றமும் பற்று மறும்படியான சவுசஞ்செய்து, பிந்திச் சுத்திக்காக

இலிங்கத்தி லொருதரமும், அபானத்தில் மூன்றுதரமும், இடக்கையில் பத்துத்தரமும், மறுபடி இரண்டு கைகளிலும் ஏழுதரமும் மண்ணிட்டுச் சுத்தமான நீரினுற் கழுவிக் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, சுத்தமாயும் அசுத்தமான கந்த சம்பந்தமில்லாததாயும் குமிழி கிளம்பாததாயுமுள்ள ஜலத்தினுலே மும்முறை ஆசமனஞ் செய்து, வாய்துடைத்தல் சிரசில் புரோக்ஷித்தல் இருதய முதலான அங்கங்களைத் தொடுதல் முதலிய செய்கைகளை விதிப்படி செய்து, பின்பு அகமர்ஷண சூத்த முதலான மந்திரங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டே நீராடிச் சந்தியாவந்தன முதலான கிரியைகளை விதிப்படி அனுஷ்டிக்கவேண்டும். பின்பு மயிராற்றி அலங்கரித்தல் முதலான மங்கள வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு, தனக்கு விதித்திருக்கிற வகையால் திரவிய சம்பாதனஞ் செய்யவேண்டும். சோமசம்ஸ்தைகள், ஹவிஸ்ஸம்ஸ்தைகள், பாகஸம்ஸ்தைகள் என்று சொல்லப்பட்ட யாகங்களெல்லாம் திரவியங்களைக் கொண்டே செய்யவேண்டியவைகளாகையால் பிராமணன் தனத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். நியாய வகையினுலே தனத்தைச் சம்பாதிக்கு முயற்சிசெய்துகொண்டு, மத்தியான்னமானவுடனே மறுபடி நீராடவேண்டும். எப்போதும் நதிகள், நதங்கள், தடாகங்கள், தேவகாதங்கள் இப்படிப்பட்டவைகளின் தீர்த்தங்களிலே நீராடவேண்டும். இவை கிடையாமற்போனுல் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை யெடுத்துக்கொண்டாகிலும், அதற்குச் சக்தியில்லாதே போனுல் ஒரு பாத்திரத்திற் கொண்டுவந்தாகிலும் நீராடலாம். இப்படி நீராடின பின் பரிசுத்தமான வஸ்திர முதலானவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு தேவதைகளுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் பிதுர்க்களுக்கும் அவரவர் தீர்த்தத்தினுலே விதிப்படி தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும்.

மேலும் பிதுர்க்கள், பிதாமகர், பிரபிதாமகர், மாதாமகர், மாதுருபிதாமகர், மாதுருப் பிரபிதாமகர் என்கிற இவர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். காமியமாய் மாதா, மாதாமகி, அவளுடையதாய், குருபத்தினி, குரு, அம்மான் முதலானவர்கள், இஷ்டமான மித்திரன், அரசன், இவர்களுக்கும் பிரீதியுண்டாகும்படி தர்ப்பணஞ்செய்யலாம். அப்போது ஜபிக்க வேண்டிய தென்னவெனில், "தேவாசுர யக்ஷ நாக கந்தருவ ராக்ஷசபிசாச குஹ்யக சித்த கூச்மாண்ட தருக்களும் ஜலம் பூமி காற்று இவைகளைப் பற்றிய செந்துக்களும் என்னுல் கொடுக்கப்பட்ட இத்தண்ணீரினுல் திருப்தியடையவேண்டும். நரகங்களில் பல யாதனைகளி லிருக்கிறவர்களுக்குச் சோர்வு நீங்கும்பொருட்டு இத்தண்ணீரை யான் விடுகின்றேன். எனக்குப் பந்துக்களா யிருப்பவர்களுக்கும் பந்துவாகாதவர்களுக்கும் ஜன்மாந்தரத்தில் பந்துக்களா யிருந்தவர்களுக்கும் என்னிடத்தில் தண்ணீரை வேண்டுகிறவர்களுக்கும் எங்கேயாவது பசி தாகங்களினுல் வருந்தியிருக்கிறவர்களுக்கும் நான் விடுகிற இந்த எள்ளுந் தண்ணீரும் திருப்தியை யுண்டாக்கக் கடவன்" என்றிப்படி சொல்லித் தர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். அரசனே! இது காமிய தர்ப்பணம். இதனுல் சகல லோகத்துக்கும் பிரீதி யுண்டாக்கும். அதனுல் மகாபுண்ணியம் கிடைக்கும். இப்படி மனப் பூர்வமாய் சிரத்தையோடு காமிய தர்ப்பணஞ்செய்து, பின்பு மாத்தியான்னிகஞ் செய்து, "வேதங்களினுலே பிரகாசித்துக்கொ

ண்டு லோகசிருஷ்டி கர்த்தாவாய் மகா சுத்தியுள்ளவராய்க் கர்மசாக்ஷியாய் ஸ்ரீ விஷ்ணு தேஜோமயராய் விளங்குகிற சூரியபகவானுக்கு நமஸ்காரம்" என்று சொல்லிச் சூரியார்க்கியம் விடவேண்டும்.

அப்புறம் தன் கிருகத்திலிருக்கிற தேவதா பிம்பத்துக்குத் திருமஞ்சனம் திருமாலை தூபதீபாதிகள் தளிகைகள் முதலான வுபசாரங்களினாலே ஆராதனஞ் செய்யவேண்டும் இப்படித் தேவாராதனஞ் செய்த பின்பு, பிரமர்குதி முதலாக வைசுவதேவஞ் செய்து, கிரகங்கள் காசியபர் அனுமதி இவர்களுக்கு அன்னபலி யிட்டு, அதன் மிகுதியை பிருத்துவீபர்ச்சனியர்களுக்காக ஒளபாசன சமீபத்திலிட வேண்டும். பின்பு கிருகத்தின் துவாரத்தில் தாதாவிதாதாக்களுக்கும், நடுவில் பிரமாவுக்கும், நான்கு திசைகளில் இந்திரன் யமன் வருணன் சந்திரன் என்கிற நான்குதிக்குத் தேவதைகளுக்கும், சகல திசைகளிலும் வாயுவுக்கும், பிரமா அந்தரிக்ஷம் சூரியன் இவர்களுக்கும், வடகிழக்கில் தன்வந்தரிக்கும் அன்னபலி யிடவேண்டும்.

இப்படி வைசுவதேவ பூதபலி கருமத்தைச் செய்து விசுவதேவர் விசுவ பூதங்கள் விசுவபதி பிதுர்க்கள் யக்ஷர் இவர்களைக் குறித்தும் பலியிட்டுப் பின்பு அன்னத்தை யெடுத்து இருதய நிலைமையோடு சுத்தமான பூமியிலே சகல பூதங்களுக்காகப்போட்டு, "தேவதைகள், மனிதர், மிருகங்கள், பறவைகள், சித்தர், யக்ஷர், நாகர், தயித்தியர், பிரேதங்கள், பிசாசங்கள், மரங்கள், எறும்புகள், பூச்சிகள், புழுக்கள் முதலான சகல ஜந்துகளுக்குள்ளும், யார் என்னாலே கொடுக்கப்படும் அன்னத்தை இச்சிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும், எவர்களுக்குத் தாய் தந்தை சுற்றத்தார் யாருமில்லாமலும் அன்னங்கிடையாமலு மிருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கும், இதோ இங்கு நான் அன்னத்தைக் கொடுத்தேன், இதனாலே அவர்கள் திருப்தியடைந்து சுகமாயிருக்கக்கடவர். சகல பூதங்களும் நானும் இந்த அன்னமும் எல்லாம் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸ்வரூபமேயல்லது வேறில்லாமையாலே சகல பூதங்களுக்கும் சரீரமான இந்த அன்னத்தை அவர்கள் சவுக்கியத்திற்காக இங்கே இடுகிறேன். எட்டுவிதமான தேவகணங்களும், ஒருவிதமான மனுஷ்யகணமும், ஐந்து விதமான திரியக்குக்கணமுமாகிய பதினான்கு பூதகணங்களிலுஞ் சேர்ந்த சகல பிராணிகளுக்கும் திருப்திக்காக இந்த அன்னத்தை இங்கிட்டேன். இதனாலே அவர்களெல்லாம் சந்தோஷமடையக்கடவர்" என்று சொல்லித் தரையில் அன்னத்தைப் போடவேண்டும். கிருகஸ்தனல்லவோ எல்லாருக்கும் ஆதாரமா யிருக்கின்றான்.

பின்பு நாய் சண்டாளன் பக்ஷிகள் இவைகளுக்காகவும், பதிதர்களானாலும் புத்திரரில்லாம லிருக்கிறவர் யாருண்டோ அவர்களுக்காகவும், நிலத்தில் அன்னத்தைப் போடவேண்டும். இப்படி யெல்லாஞ் செய்தபிற்பாடு கால் நாழிகையாவது மேலாவது அதிதிகளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்து, வந்த அதிதிகளை நல்வரவு வினாவுதல் முதலானவைகளினாலேயும், காலலம்பத் தண்ணீர் கொடுப்பதினாலேயும், ஆசனங்கொடுத்து உட்காரவைப்பதினாலேயும், அன்போடு அன்னமிடுவதினாலேயும், அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பிரியமா யுத்தரஞ் சொல்வதினாலேயும், போகும்போது

பின்சென்று வழி விடுவதினாலேயும், சந்தோஷப் படுத்தவேண்டும். குலமும் பெயருந் தெரியாதவனாய், வேறிடத்திலிருந்து வந்தவனாய், நியதமாயோரூரிலே வாசஞ் செய்யாதவனாயிருக்கிற அதிதியை நன்றாய்ப் பூசிக்கவேண்டும். அன்னிய தேசத்திலிருந்து வந்தவனாய்த் தனக்கு யாதோ ருறவுமில்லாதவனாய்த் தரித்திரனாயிருந்து போஜனஞ் செய்ய வந்த அதிதியைப் பூசித்துப் போஜனஞ் செய்வியாமல் தான் சாப்பிடுகிறவன் நரகமடைவான். இப்படியாக வந்த அதிதியை குலகோத்திர சாகாதிகளை விசாரியாமல் சதுர்முகனைப்போல் பாவித்துப் பூசிக்கவேண்டும் மேலும் சுதேசியாய்ப் பஞ்சயக்கிய பராயணனாய்க் குலகோத்திர ஆசாரங்களிலே தனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தவனாயிருக்கிற ஒருவனையாகிலும் பிதுருக்களுக்காகப் போஜனஞ் செய்விக்க வேண்டும். இதுவுமன்றி உண்டு மிகுந்ததாகாத அன்னத்தைத் தனியே யெடுத்து வைத்திருந்து, அதை நன்றாய் வேதமோதியிருக்கிற பிராமணனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். சந்நியாசி பிரமசாரிகளுக்கும் மும்மூன்று கவளங்களுக்குக் குறையாமல் கொடுக்க வேண்டும். விபவமிருந்தால் தடையில்லாமல் எவ்வளவாகிலும் யாவருக்கும் வேண்டிய மட்டும் கொடுக்கலாம். இப்படியாக முன் சொன்னவர்களுள்பட நான்கு வகைப்பட்ட அதிதிகளைப் பூசிக்கிறவன் அதிகடினமானபாதகங்களினின்றும் நீங்குவான். அதிதியானவன் எவன் கிருகத்துக்கு வந்து தன்னாசை முறிந்துபோகிறானோ அந்தக் கிருகஸ்தனுடைய புண்ணியங்களை யெல்லாம் அவ்வதிதி எடுத்துக்கொண்டு, தன் பாவங்களை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறான். தாதாவும் பிரமனும் இந்திரனும் வசுக்களும் அக்கினியும் சூரியனும் ஆகிய இவர்கள் அதிதியினிடத்திற் பிரவேசித்து, கிருகஸ்தன் கொடுக்கின்ற அன்னத்தைப் புசிக்கிறார்கள். ஆதலாலே அதிதிபூசை செய்ய முயலவேண்டும். எவன் அதிதியைவிட்டு உண்கிறானோ, அவன் அன்னத்தை யுண்கிறானில்லை. பாவத்தையே யுண்கிறான். பின்பு புக்ககம் போகாத கன்னிகைகளையும் கருப்பவதியையும் கிழவர்களையும் பாலகரையும் முந்திப் புசிக்கும்படி செய்து பிந்தித்தான் புசிக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாம் உண்ணாமலிருக்கத் தான் முந்தி யுண்கிறவன் இங்கே பாவத்தையே யுண்டு மரணமடைந்தபின் நரகத்துக்குப் போய்ச் சிலேஷ்மத்தை யுண்பான். நீராடாமல் உண்பவன் மலத்தை யுண்கிறான். ஜபஞ் செய்யாமல் உண்கிறவன் சீ ரத்தங்களை உண்கிறான். வைசுவதேவாதி சுத்தியில்லாம லுண்கிறவன் மூத்திரத்தை யுண்ணுகிறான். பாலர் முதலானோர்க்கு முன் உண்கிறவன் மிருகமலத்தை யுண்கிறான். ஓமஞ் செய்யாமற் புசிக்கிறவன் கிரிமிகளைப் புசிக்கிறான். அதிதிகளுக்குக் கொடாமற் புசிக்கிறவன் விஷத்தைப் புசிக்கிறான்.

அரசனே! கேள், கிருகஸ்தன் எப்படிப் புசிக்கவேண்டுமோ எப்படிப் புசித்தால் பாபசம்பந்தம் வராமல் இம்மையில் ஒப்பில்லாத ஆரோக்கியமும் பல விருத்தியும் அனிஷ்டசாந்தியும் உண்டாகுமோ அம் முறையைச் சொல்லுகிறேன். கிருகஸ்தன் விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து, தேவரிஷி பிதுர் தர்ப்பணம் பண்ணி, ஜபத்தையும் ஓமத்தையும் நிறைவேற்றி, சுத்தமான வஸ்திரந்தரித்துக் கொண்டு, அதிதிகளுக்கும் சுரோத்திரியருக்கும் குருமா

ருக்கும் அடுத்தவர்களுக்குங் கொடுத்துத் தானும் நல்ல கந்தத்தையும் புஷ்பத்தையுந் தரித்துக்கொண்டு, சிறந்த ரத்தினுதி உத்தமவஸ்துக்களைக் கையில் இட்டுக்கொண்டு நிலையுள்ளவனுய்ப் புசிக்க வேண்டும். ஒற்றை வஸ்திர முள்ளவனுகவும், ஈரமான கை கால்களுள்ளவனுகவும் புசிக்க லாகாது. முக சுத்தியுள்ளவனுகவும் சந்தோஷ முடையவனுகவுமே யிருந்து புசிக்க வேண்டும். கிழக்கு முகமாகவாகிலும் வடக்கு முகமாகவாகிலும் புசிக்க வேண்டும். மூலைக் கெதிராய்ப் புசிப்பதும் மனக் கவலையோடு புசிப்பதுங் கூடா. மேலும் சிறந்ததும் இதமுமான அன்னத்தையே சுத்த தீர்த்தத்தினுலே புரோக்ஷித்துப் புசிக்க வேண்டும். அங்கஹீனர் வியாதி பிடித்தவர் முதலானவர் கொண்டுவந்ததும், அருவருப்பா யிருப்பதும், நன்ருய்ச் சம்பாரஞ் சேர்த்துப் பாகஞ் செய்யப் படாததுமான அன்னத்தைப் புசிக்க லாகாது. முக்காலி நாற்காலி முதலானவைகளின்மேல் வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களிலேயும், அசுத்தமான தேசங்களிலேயும், சந்தி முதலான காலங்களிலேயும், நாநாவித ஜனங்கள் சேர்ந்த சங்கத்திலேயும் போசனஞ் செய்யலாகாது. அக்கினிக்கும் பசித்திருக்கிறவர்களுக்கும் யோக்கியர்களுக்கும் இட்டுக் கோபதாபாதிகளில்லாதவனுகிச் சிறந்ததும் சுத்தமுமான பாத்திரத்திலே பழையதல்லாத யோக்கியமான அன்னத்தை மந்திரங்களாலே மந்திரித்துப் போஜனஞ் செய்யவேண்டும். கனிகள் கிழங்குகள் வற்றல்கள், நெல்லி வடக முதலான வடகங்கள், இலட்டுவ முதலான பணியாரங்கள் தவிர மற்றப் பழைய வுணவுகளையும், சாரமற்ற வுணவுகளையும் ஒருபோதிலும் உண்ணலாகாது. மேலும் விவேகமுள்ளவன் தேன் நெய் மாவு இவைகளைத் தவிர மற்ற உண்டு மிகுந்தவைகளையு முண்ணலாகாது. உண்கையில் மதுரமானவைகளை முதலிலும், புளிப்பு உப்புகளை இடையிலும், கைப்பு கார முதலானவைகளைக் கடையிலும் உண்ண வேண்டும். அன்றியும் முன்னே நீர்த்தவைகளையும் பின்பு கடினமானவைகளையும், மறுபடியும் நீர்த்தவைகளையும் புசிக்கவேண்டும். இப்படி யுண்பதினுலே பலமும் ஆரோக்கியமும் குறையமாட்டா. போஜனுரம்பத்தில் அன்னத்தை நிந்தை செய்யாமலும் மவுனத்தோடும் பிராணுதி ஐந்தாகுதிகளை வெகு நியமமாய்ச் செய்யவேண்டும். இவ்விதமாக நன்ருய்ச் சாப்பிட்டு ஆபோசனம் பண்ணிக் கைகளை அடிவரையிலும் நன்ருய்ச் சுத்தி செய்துகொண்டு, மறுபடி யாசமனஞ் செய்து, சொஸ்தமும் சாந்தமுமான மனதோடு கிழக்குமுகமா யாவது வடக்கு முகமாயாவது ஆஸனத்தின் மேலுட்கார்ந்து, இஷ்டமான தேவதைகளைச் சிந்திக்கவேண்டும்.

அன்றியும் "அக்கினியானது காற்றினுலே வளர்க்கப்பட்டு ஆகாசத்தினுல் இடங்கொடுக்கப் பெற்றிருக்கிற அன்னத்தைச் சீரணஞ்செய்து என் தேகத்தைத் திருப்திப்படுத்த, அதனுல் எனக்குச் சுகமுண்டாகக் கடவது, அன்னமானது சீர்ணித்து என் உடற்கூருன பிருதிவி அப்பு தேயு வாயுக்களுக்குப் பலமுண்டாக்க, அதனுலே, எனக்குக் குறைவற்ற சுகமுண்டாகக் கடவது; இவ்வன்னமானது என்னுடைய பிராணம் அபானம் வியானம் உதானம் ஸமானம் என்கிற பஞ்சப் பிராணங்களுக்கும் புஷ்டி யுண்டாக்க எனக்கு இடையூ றில்லாத சுகமுண்டாகக்

கடவது, உதராக்கினியும் வடவாக்கினியும் நான் உண்ட அன்னத்தையெல்லாம் சீர்ணஞ்செய்து அவ்வன்னத்தின் திரிபினாலுண்டான சுகத்தையெனக்கு உண்டாக்க ஆரோக்கியம் என்னுடம்பில் உண்டாகக் கடவது, ஸ்ரீ விஷ்ணு ஒருவரே சகல இந்திரியங்களுக்கும் தேகங்களுக்கும் ஆத்துமாவாகி, ஞானசத்தி பல ஐசுவரிய வீரிய தேஜசென்கிற ஷட்குண பரிபூரணராய்ச் சகலத்துக்கும் முக்கியராயிருக்கிறாரென்கிற யாதொரு சத்தியமுண்டோ அந்தச் சத்தியத்தினாலே நான் உண்ட அன்னமானது எனக்கு ஆரோக்கிய முண்டாகும்படி சீர்ணமாகக் கடவது," என்று உச்சரித்து வயிற்றைத் தடவிப் பின் எழுந்திருந்து ஆயாச முண்டாக்க மாட்டாத காரியங்களைச் சோம்பலின்றிச் செய்யலாம். வேதமார்க்கத்துக்கு விரோதமாகாத நல்ல சாஸ்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது முதலான சத்காரியங்களாலே நாளைக் கழித்து நிலைபெற்ற சித்தத்தோடு சந்தியாவந்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

சாயங்கால சந்தியைச் சூரியன் பாதி மறைந்துக் கொண்டிருக்கையிலும், உதயகால சந்தியை நக்ஷத்திரங்கள் மறையாமலிருக்கையிலும், நன்றாய்க் கை கால்களைச் சுத்தி செய்து கொண்டு விதிப்படி உபாசிக்கவேண்டும். பிள்ளைப்பெற்றதீட்டு, சாத்தீட்டு, உன்மாத முதலானவைகளினாலே வந்த மனோவிகாரம், வியாதி, பெரும்பயம், இவைகளுள்ள காலமொழிந்த மற்றக் காலங்களி லெல்லாவற்றிலும், காலைமாலைச் சந்திகளிலேயே சூரியோபஸ்தானஞ் செய்யவேண்டும். எவனாகிலும் முன்புசொன்ன நோய் முதலான துன்பங்களில்லாத காலத்தில் சூரியனாலே உதயஞ் செய்யப்பெற்றும் விடப்பெற்றுந் தூங்குவானாகில், அவன் பிராயச்சித்தத்திற்கு உட்படுவான். ஆதலால் அரசனே! சூரியன் உதயஞ் செய்யா முன்னமே எழுந்திருந்து காலைச் சந்தியையும், அஸ்தமயமாகா முன்னமே மாலைச் சந்தியையும் உபாசிக்கவேண்டும். எவர்கள் இச்சந்தியாவந்தனங்களைச் செய்யாம லிருக்கின்றார்களோ அந்தத் துராத்துமாக்கள் தாமிசிரம் என்கிற நரகம் புகுவார்கள். இப்படிச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்த பின்பு, பாகஞ்செய்த அன்னத்தைக் கொண்டு தன் பத்தினியோடுகூட வைசுவ தேவத்திற்காகப் பலியிட வேண்டும். அப்போதும் சண்டாளாதிகளுக்கும் அன்னந் தரையிற் போட வேண்டும். வந்த அதிதிகளையும் கால் அலம்பத் தண்ணீர் கொடுப்பது ஆசனம் போடுவது வணக்கத்தோடு நல்வரவு விசாரிப்பது முதலானவைகளினாலேயும், அன்னங் கொடுப்பது படுக்கை கொடுப்பது முதலான உபசாரங்களினாலேயும், தனக்குச் சக்தியுள்ள மட்டும் பூசிக்கவேண்டும். பகற்காலத்தில்வந்த அதிதியைப் பூசியாமற்போவதினாலே என்ன பாதக முண்டென்று சொல்லப்பட்டதோ அதிலும் எட்டுப் பங்கு அதிகமான பாதகம் இரவில் அதிதி பூசை செய்யாதவனுக்கு நேரிடும், ஆதலால் இரவில் வந்த அதிதியை நன்றாய்ப் பூசிக்கவேண்டும். அதனாலே சகல தேவதைகளும் பூசிக்கப்பட்டவராவார்கள். அதிதிக்கு அன்னங் கொடுக்கச் சக்தியில்லாவிடின் ஏதாகிலும் கிஞ்சித்து உணவு அல்லது தண்ணீர் படுக்கை அல்லது இடமாகிலுங் கொடுத்துப் பூசிக்கவேண்டும்.

அதிதிபூசை செய்து தானுமுண்டு பாதசவுச முதலானவை செய்து

கொண்டு வெடிப்பில்லாததும், யானைத் தந்த முதலியவைகளாலாவது நல்ல மரத்தினாலாவது செய்யப்பட்டதும், விசாலமானதும், ஒடியாததும், மேடு பள்ளங்களில்லாமற் சமமானதும், அழுக்கில்லாததும், ஜந்து மயமாகாததும், மேலே வஸ்திராதிகளினாலே பரப்பப்பெற்றதுமான படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். படுக்குமளவில் கிழக்கிலாவது தெற்கிலாவது தலைவைப்பது நல்லது. மற்றைத்திசைகளில் வைப்பது ரோக காரணமாகும். ருது காலத்தில் தன் பத்தினியிடத்திற் சேர்வது நல்லது. அப்படிச் சேரும் போதும் புருஷ நக்ஷத்திரத்திலே சுபமான காலத்திலே ஷஷ்டிமுதலாக மேன்மேல் சுபமான இரட்டைப்பட்ட ராத்திரிகளிலே சேர்வது சிறப்பு. அனுகூலப் படாதவளையும், வியாதியினால் துன்பப்படுகிறவளையும், ருதுவுடையவளையும், இஷ்டப்படாதவளையும், கோபித் திருப்பவளையும், யோக்கியமாகாதவளையும், கர்ப்பிணியாயிருப்பவளையும், திறமில்லாதவளையும், பிறனிடத்தில் மனம் வைத்திருப்பவளையும், காமமில்லாதவளையும், ஒருவனுடைய ஸ்திரீயையும், பசியால் வருந்துகிறவளையும், மிகப் புசித்திருப்பவளையும், ஜல மலாதி யுபத்திரவமுள்ளவளையும் சேரலாகாது. தானும் இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவனானால் சேரலாகாது. மற்றெப்படியிருந்து சேரவேண்டு மென்றால்: ஸ்நானாதிகளினாலே நிர்மலனாய்க் கந்த புஷ்பாதிகளைத் தரித்தவனாய்த் தகுந்த ஆகார முண்டவனாய் ஆசையுங் காமமும் உள்ளவனாய்ச் சேரவேண்டும். சதுர்த்தசி அஷ்டமி அமாவாசை பூர்ணமை சூரிய சங்கிராந்தி ஆகிய இந்தப் பர்வ காலங்களில் எண்ணெய் யிட்டுக் கொள்ளுதல், பெண்டிரோடு புணர்தல், மாமிச முண்ணுதல், இப்படிப்பட்ட செய்கைகளைச் செய்கிறவன் மல மூத்திர போஜனம் என்று சொல்லப்பட்ட நரகத்தை யடைவான்; ஆதலால் இப்படிப்பட்ட பருவ காலங்களிலே விவேகிகள் நியம முள்ளவர்களாய் நல்ல சாஸ்திரங்களை யோதிக்கொண்டும், எம்பெருமானைத் தியானஞ் செய்துகொண்டும், மந்திர ஜபஞ் செய்துகொண்டும் இருக்கவேண்டும். அன்னியஸ்திரீ சம்போகஞ் செய்தலும், மிருகாதிகளோடு புணர்தலுங் கூடா. தேவதைகள் பிராமணர் ஆசாரியர் இவர்களுக்கு ஆசிரயமான இடங்களிலும், நாற் சந்திகளிலும், தீர்த்தங்களிலும், ஆலயங்களிலும், கொட்டில்களிலும், ஜனங்கள் வந்து சேருமிடங்களிலும், மயானங்களிலும் அவற்றைச்சேர்ந்த தோட்டங்களிலும், சலங்களிலும், புண்ணியகாலங்களிலும், பகலிலும், தரையிலும், சந்திகளிலும், மனதினாலும் ஸ்திரீபோகத்தைச் செய்யலாகாது. பிறன் மனையாளை மனதினால் நினைப்பதுங்கூடாது. வாக்கினாற் சொல்வதும் மகா பாவமாம். அப்படிப்பட்டவர்கள் இங்கேயும் ஆயுசு க்ஷீணிக்கப்பெற்று, இறந்தபின் நரகயாதனைகளையும் அனுபவித்துப் பின்பு எலும்பில்லாதவைகளாகிய புழு முதலிய ஜந்துக்களிலே பிறப்பார்கள். இப்படிபரஸ்திரீகமனம் இருமையிலுங் கேட்டைத் தருவதென்று நினைத்து, ஸ்வஸ்திரீகளிடத்திலேயே ருதுகாலங்களிற் புணரவேண்டும். ருதுகாலமல்லாதபோதும் முன்னுரைத்த குற்றங்களில்லாத விஷயத்திற் புணரலாம்.

பதினோராமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

நல்லொழுக்கம்

கேள், சகரமஹாராஜனே! தேவதைகள், கோக்கள், பிராமணர், சித்தி பெற்ற பெரியோர்கள், ஆசாரியர் இவர்களைப் பூசித்துவரவேண்டும். இரண்டு காலங்களிலும் சந்தியைவணங்க வேண்டும். அக்கினி பரிசரியையுஞ் செய்துவர வேண்டும். எப்போதும் நல்ல வஸ்திரங்களையும், சுபகரமான விஷ்ணுகிராந்த முதலான ஓஷதிகளையும், விஷநாசகமான கருடப்பச்சை முதலானவைகளையும் தரிக்கவேண்டும். நன்ரு யலங்கரிக்கப்பட்ட தலைமயிரும், உடம்பிலும் உசிதமான அலங்காரமு முடையவனுய் நல்ல பூமாலைகளைத் தரித்திருக்கவேண்டும். கொஞ்சமாகிலும் பிறர் பொருளை அபகரியாமலும், அற்பமாகவாகிலும் பிரியமில்லாத பேச்சைச் சொல்லாமலுமிருக்க வேண்டும். பிரியமான பேச்சைப் பேசுவதிலும் பொய்யைப் பேசலாகாது. பிறனுடைய குற்றங்களையெடுத்துச்சொல்வதுங் கூடாது. அயலான் மனையாளை விரும்புவதும், பகையை விரும்புவதும் கூடாத காரியங்கள். துஷ்ட வாகனத்தின்மே லேறுவதும், தண்ணீர் அலப்பியிடித்த ஆற்றங்கரை முதலானவைகளைச் சேர்வதும் தகாத காரியங்களாம். துவேஷியா யிருக்கிறவன், பதிதன், பயித்தியம் பிடித்தவன், பலரோடு பகைகொண்டவன், அதிக துன்பப்படுத்துந் தன்மை யுள்ளவன், விபசாரியைச் சேர்ந்தவன், வெள்ளாட்டியைக் கொண்டவன், அற்பன் பொய்யன், மிகச் செலவு செய்பவன், அபவாத முண்டாக்குகிறவன், வஞ்சகன் இப்படிப்பட்டவர்களோடு சிநேகஞ் செய்யலாகாது. ஒன்றியாய் வழிப்பயணம் போகலாகாது. ஜலப்பிரவாகத்திற்கு எதிராய் நீந்தக்கூடாது. தீப்பட்ட வீட்டிற் பிரவேசித்தலையும், மரத்தினுனியிலேறுவதையும், பற்கடித்தலையும், மூக்கைத் தூக்கி யிழுப்பதையும் தவிரவேண்டும். வாயை மூடிக்கொள்ளாமல் கொட்டாவி விடுவதையும், பெருமூச்செறிவதையும், இருமுவதையும் செய்ய வேண்டாம். இரைச்சலிட்டுச் சிரிப்பதையும், ஓசையுடன் அபானவாயு விடுவதையும் நகங்களைக் கடிப்பதையும், செத்தையைக் கிள்ளிக்கொண்டிருப்பதையும், மீசையைக் கடிப்பதையும், உதட்டைக் கசக்கிக்கொண்டிருப்பதையும், செய்யா தொழிய வேண்டும். அசுத்தமும் அயோக்கியமுமான வெளிச்சங்களைப் பார்க்கலாகாது. அப்படியே அம்மணமாயிருக்கிற பெண்பிள்ளையையும், உதயாஸ்தமய காலத்துச் சூரியனையும் பார்க்கலாகாது. சவத்தைக்கண்டு உங்காரம் பண்ணவேண்டாம். அச்சவத்தின் தேகமானது *சோமனுடைய அமிசமாயிருக்கின்றது. நாற்சந்தி, மேடை போட்டு வைத்துப் பூசிக்கப்படுகிற விருக்ஷம், மயானம், உத்தியானவனம், கெட்ட பெண்களுடைய சமீபம்,

* சுக்கிலமாகிய உஷ்ணம் அக்கினி யம்சம். சோணிதமாகிய ரசம் சந்திராம்சம். ஆதலால் அக்கினி சோம சம்பந்தமான சரீரத்தில் அக்கினி யம்சமான உஷ்ணம் பிராணனேடுகூடப் போனபின்பு மிகுந்திருப்பது சந்திராம்சமான ரசமென்பது கருத்து.

இவற்றை இரவில் எப்போதும் விட வேண்டும். பூசிக்கத்தக்கவர், தேவர், பிராமணர், சோதிகள், இவற்றின் நிழலைக் கடக்கலாகாது. ஒன்றியாய்ப் பாழுங் காட்டுக்குப்போதல், பாழும் வீட்டில் வாசஞ்செய்தல், இவையும் நன்மையன்று. மயிர், எலும்பு, முள்ளு, அசுத்தம், பலியிட்ட சாம்பல், உமி, குளித்த நீரானனைந்த பூமி, இவற்றைத் தூரத்தில் விட்டு ஒதுங்கிப்போக வேண்டும். எப்படிப்பட்டவர்களாயினும் அயோக்கியரா யிருப்பவர்களைப் பற்றவேண்டாம். சூதான மார்க்கங்களை நினைக்க வேண்டாம். சர்ப்பங்கள் மதயானைகள் முதலான செந்துக்களைத் தொடர்தலும், அவற்றினெதிரிலே எழுந்து நெடுநேர நிற்றலுஞ் செய்யவேண்டாம். மிகவும் விழித்திருத்தல், மிகத்தூங்கல், மிகவுட்கார்ந்திருத்தல், மிக நிற்றல், மிகப் படுத்திருத்தல், மிகவருந்தல், இவையெல்லாம் நன்மையல்ல. பற்களினலே துன்பஞ்செய்யுஞ் செந்துக்களையும், கொம்புகளினலே துன்பஞ் செய்யுஞ் செந்துக்களையும், பனியையும், எதிர் காற்றையும், வெய்யிலையும், தூரத்தில் விடவேண்டும். அம்மணமாயிருந்து கொண்டும், கச்சத்தை விட்டுக்கொண்டும், குளித்தல், தூங்கல், ஆசமனஞ் செய்தல், தேவபூசை செய்தல் முதலானவைகளை ஆசரிக்கவேண்டாம். அப்படியே ஹோமம், தெய்வபூசை, ஆசமனுதிகிரியைகள், ஜபம் இவைகளை ஒற்றை வஸ்திரத்தோடுஞ் செய்யவேண்டாம். நன்மையல்லாத நடக்கையுடையவரோடு ஒரு க்ஷணமாகினுஞ் சேர்ந்திருக்க வேண்டாம். இறைப்பொழுதாகிலும் நன்னடக்கையுள்ளவரோடு சேர்ந்திருப்பதே சிறப்பாம். உத்தமரோடும் அதமரோடும் பகைகொள்ளவேண்டாம். விவாகமானுலும் விவாதமானுலும் தனக்குச்சமானமானவரோடு செய்தலே நல்லது. கலகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்யவேண்டாம். வீணன விரோதத்தை விட்டுவிடவேண்டும். ஒருவர் பகையினலே கிஞ்சித்து நஷ்டம் வந்தாலும் சகித்துக் கொள்ளலாமே யல்லாமல், அதனுல் வரும் லாபத்தைக் கைக்கொள்ளலாகாது. ஸ்நானஞ் செய்தவுடனே வஸ்திரத்தினுல் உடம்பைத் துடைக்க வேண்டுமே யல்லாமல் கையினுல் துடைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. பிறர் மேல் நீர் தெறிக்கும்படி மயிரை உதறலாகாது. நின்றுகொண்டு ஆசமனுதிகள் செய்யலாகாது. பாதத்தினுற் பாதத்தை மிதித்துக்கொள்ள வேண்டாம். பெரியோர்களுக்கு எதிரிலே பாதத்தை நீட்டலாகாது. குருவுக்கு எதிரில் படுப்பதும் உட்காருவதும் வேண்டாம். குருவினிடத்தில் வினயத்தோ டிருக்கவேண்டும். தேவாலயத்தையும், நாற் சந்தியையும், மங்களமானவைகளையும், பூசிக்கத் தக்கவர்களையும், வலஞ்சுற்றிப் போகவேண்டுமே யல்லாமல் இடஞ்சுற்றிப் போகலாகாது. அல்லாதவைகளை இடஞ்சுற்றிப் போகவேண்டும், சந்திரன், சூரியன், அக்கினி, தண்ணீர், காற்று, பெரியோர், இவர்களுக்கு எதிரில் காறியுமிழ்வதும் மல மூத்திரங்களை விடுவதும் செய்யக்கூடாது. நின்றுகொண்டே மூத்திராதிகளை விடுதலும், வழியிலே அப்படி செய்தலும் கெட்ட காரியமாம். கோழை, மலம், மூத்திரம், உதிரம், இப்படிப்பட்டவைகளை மிதித்துப்போக வேண்டாம். போசனுதி காலங்களிலும், ஜபஹோமார்ச்சனுதி காலங்களிலும், கோழை யுமிழ்தல் மூக்குச்சிந்தல் முதலான செய்கைகளைச் செய்யலாகாது. ஜனங்களின் சமூகத்திலேயும் அப்படி செய்யலா

காது. பெண்டிர்களை அவமதிக்கவு மாகாது. அவர்களிடத்தில் நம்பிக்கை வைக்கவுமாகாது. அவர்களிடத்தில் பொறாமைப் படுவதும். அவர்களை யிகழ்வதும் நன்றல்ல. நல்லொழுக் கத்தை வேண்டுகிற விவேகியானவன் மங்களகரமானவைகளையும் புஷ்ப ரத்தி னதிகளையும், பெரியோர்களையும் சேவி யாமல் வெளியிற் போகலாகாது. மஹாஜனங்கள் சேரு மிடங்களை வணங்கவேண்டும். ஹோமாதிகளைக் காலத்திற் செய்யவேண்டும். மெலிந்து போன யோக்கியருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். வேதசாஸ்திரங்களில் வல் லவரான சான்றோரை அடுத்திருக்க வேண்டும். எவன் இப்படி தேவதை களையும், ரிஷிகளையும், பிதுர்க்களையும், அதிதிகளையும், பெரியோர்களையும், அந்தந்த விதிப்படி பூசித்துக்கொண்டு வருவானோ அவன் உத்தமமான லோகங்களை யடைவான்.

மேலும் மன வசிய முள்ளவனாகித் தகுந்த காலங்களில் இதமாயும் பிரிய மாயும் மிதமாயும் பேசுகிறவன் மகா சந்தோஷ காரணங்களாயும் அக்ஷயங் களாயு மிருக்கிற லோகங்களைப் பெறு வான். எவன் விவேகமும், தீயொழுக் கத்தில் நாணமும் பொறுமையு முடை யவனாய், வேதத்தில் நம்பிக்கையோடு கூடி, கல்வியிலுங் குலத்திலு மேலா னவரிடத்தில் வணக்கமாய் நடக்கின் றானோ, அவன் ஒப்பற்ற உத்தம லோகங்களைச் சேருவன். அகாலத் தில் மேககர்ச்சனை முதலானவை யுண் டாகையிலும், அமாவாசை முதலான பர்வகாலங்களிலும், ஆசவுசங்களி லும், கிரகண முதலானவை யுண் டானபோதும், வேதாத்தியயனஞ் செய்யாதிருக்க வேண்டும். எவன் கோபித்தவர்களைச் சமாதானப்படுத்து கிறதும், யாரிடத்தும் மாச்சரியமில் லாமல் சகலருக்கும் உறவினன்போ லிருப்பதும், பயப்பட்டவர்களுக்குத் தேறுதல் சொல்லுகிறதுமாய்ச் சாது வா யிருக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட வனுக்குச் சொர்க்கமும் அற்ப பல மென்றே சொல்லவேண்டும். மழை வெயில் முதலானவைகளிலும், இரவி லும், காடுகளிலும், குடை பாதரக்ஷை தடி இவைகளைத் தரித்தவனாகித் தேகத் திற்குத் தீங்கு நேரிடாதபடி சஞ்ச ரிக்கவேண்டும். சஞ்சரிக்கும்போது மேற் பார்வையும் பக்கத்துப்பார்வை யும் தூரப் பார்வையும் விட்டு, நுகத் தடி யளவுதூரம் வழியை நன்றாய்ப் பார்த்துப் போகவேண்டும். இப்படி தீமைக்கு ஏதுவான சகலங்களையும் விட்டு எவன் நடக்கின்றானோ அவ னுக்குத் தருமார்த்த காமங்களில் கிஞ் சித்தாகிலும் குறைவு நேரிடாது. எவன் நல்லொழுக்கமும் விவேகமு முடையவனாய், வித்தை வினயம் இவைகளிலே தேர்ந்தவனா யிருந்து, தனக்குத் துரோகஞ் செய்தவனிடத் திலேயுந் துரோகசிந்தை யில்லாதவ னும், தன்னை வைதவனிடத்திலும் பிரியமாய்ப் பேசுகிறவனுமாகி, யாவ ரிடத்தும் கருணையென்கிற சற்குணத் தினாலே மன வுருக்கத்தோடிருப்பனோ அவனுக்கு மோக்ஷமானது கையி னிடத்திலேயே யிருக்கின்றது. எவர் கள் காமக் குரோத லோபாதிகளுக்கு உட்படாதவர்களாய் நல்லொழுக்கத் தில் நின்றிருக்கிறார்களோ அவர்க ளுடைய சத்திய பிரபாவத்தினாலே தான் பூமி நிலைபெற் றிருக்கின்றது. ஆதலால் பிறர்க்குப் பிரீதிகாரணமான சத்தியமே பேசவேண்டும். சத்திய மானாலும் பிறர்க்குத் துக்ககாரண மாகுமாயின், அந்த விஷயத்தில் ஒன் றும் பேசாமல் மவுனமாயிருக்கவேண்

டும். ஒன்று ஒருவனுக்கு மிகவும் அப்பிரியமா யிருந்தாலும், அது அவனுக்கு நன்மைக்குக் காரணமானதானல் அப்படிப்பட்டதை அவசியம் சொல்லவேண்டும். அரசனே! முடிவைச் சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன் கேள், இம்மையிலும் மறுமையிலும் எது பிராணிகளுக்கு நன்மை யுண்டாக்கத் தக்கதோ அப்படிப்பட்ட காரியத்தையே மனோவாக்குக் காயமென்கிற மூன்று கரணங்களினலுஞ் செய்துவரவேண்டும். *

பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

சிரார்த்த பேதங்கள்

அபூர்வமகாமுனி சொல்லுகிறார்: பிள்ளை பிறந்தவுடனே பிதாவானவன் உடுத்த வஸ்திரத்தோடு நீராடவேண்டும். உடனே ஜாதகருமமும், அப்பியுதய சிரார்த்தமுஞ் செய்ய வேண்டும். அந்தச் சிரார்த்தத்தில் தேவர்க்காகவும் பிதுர்களுக்காகவும் இரட்டையாகவே பிராமணரை வரித்துப் பராக்கின்றி அவர்களைப் பிரதக்ஷிணவரிசையாய்ப் பூசித்து போஜனஞ் செய்விக்க வேண்டும். கிழக்குமுகமாகவாகிலும் வடக்குமுகமாகவாகிலும் இருந்துகொண்டு, இலந்தையோடு கூடின தயிர் அக்ஷதைகளினலே செய்த பிண்டங்களைத் தேவதீர்த்தத்தினலாவது பிரம்மதீர்த்தத்தினலாவது கொடுக்கவேண்டும். இந்தச் சிரார்த்தத்தினலே நாந்தீமுகமா யிருக்கிற பிதுர் கணமானது மிகவுந் திருப்தியடையும், ஆனதனலே புத்திரன் புத்திரிகளுக்கு விவாகஞ் செய்கையிலும், கிருகபிரவேசங்களிலும், சிறுவர்க்கு நாமகரண சவுளங்கள் செய்யும் போதும், சீமந்தத்திலும், உன்னயனத்திலும், புத்திரன் முதலானருடைய முகதரிசனத்திலும், மற்றுமுள்ள விருத்திகளிலெல்லாம் நாந்தீ சிரார்த்தம் அவசியஞ் செய்யவேண்டும்.

கேள், அரசனே! விருத்தியிற் செய்யவேண்டிய பிதுர் பூசாக்கிரமத்தைச் சொன்னேன். இனி இறந்தாரைப்பற்றிச் செய்யவேண்டுங் கருமவிதிகளைச் சொல்லுகிறேன்:—

இறந்துபோனவர்களுடைய தேகத்தை நல்ல தண்ணீர் முதலானவைகளினலே நீராட்டி, மாலை முதலானவைகளினலே அலங்கரித்து, விதிப்படி தகனஞ்செய்து, பந்துக்களெல்லாம் உடுத்த வஸ்திரத்தோடேயே ஸ்நானம்

* இங்கு அனுஷ்டானங்களையும் கருமங்களையும் ஒருவாறு சொல்லியிருக்கிறதேயன்றிப் பூரணமாய்ச் சொல்லியிருக்கவில்லை. இக் கருமாதிக் கிரமங்களை விவரிக்கப் புகுந்தால் கிரந்தம் விஸ்தாரமாவதுமன்றி, அவ்விஷயம் அநேகருக்குத் தெரிந்துகொள்ளக் கூடாமையாயு மிருக்குமாதலால், அவற்றை விவரியாமல் இருக்கிறபடியே எழுதினேம். முன்புள்ள யாகாதிகளையும், பின்புள்ள சிரார்த்தங்களையும் விளக்காமைக்கும் இதுவே நியாயமென்றறிந்து கொள்க.

பண்ணி, தெற்கு முகமா யிருந்து கொண்டு "இது இன்னனுக்கு" என்று இருகைகளினலேயும் தண்ணீ ரெடுத்துத் தர்ப்பணமாய் விடவேண் டும். அப்படிக்குச் செய்தபின், மாடு கள் பிரவேசிக்கும் போதாகிலும் நக்ஷத்திரங்கள் காணப்படும் போதா கிலும் கிருகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து தரையில் புல் முதலானவைகளின்மேற் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இப் படியே யிருந்து தீட்டைபற்றின காரி யங்களைச் செய்யவேண்டும். அதா வது: பகலிலே மாத்திரம் ஒருதரம் புசித்துக்கொண்டு, தினந்தோறும் இறந்தவனுக்குத் தரையிற் பிண்டம் போடவேண்டும். அன்றியும் அந்நாட் களில் பந்துக்களுக்கு அவர்கள் கருத் தின்படி போசனம் போடவேண்டும். பந்துக்கள் புசிப்பதனல் இறந்தவனுக் குத் திர்ப்தி யுண்டாகும். முதல், மூன்ருவது, ஏழாவது, ஒன்பதாவது நாட்களில் வஸ்திரத் தியாகமும், ஊருக்குவெளியில் ஸ்நானமும்பண்ணி எள்ளுந் தண்ணீரும் விடவேண்டும். நாலாநாளில் அஸ்தி சஞ்சயனஞ் செய்யவேண்டும். சஞ்சயன மான தின்மேல் ஏழுதலை முறைக்கு உட்பட் டவர்களான சபிண்டரைத் தொட்டா லும் குற்றமில்லை. ஏழுதலைமுறைக்கு மேற் பட்டவர்களான சமானேத கரோ வாசனைப்பூச்சி பூமாலை முத லான போகங்கள் தவிர மற்றெல்லாக் கிரியைகளுக்கும் யோக்கியராவார். சபிண்டரும் சஞ்சயனங் கழிந்தபின்பு படுக்கையிற் படுக்கவும் ஆசனத்தி லுட்காரவுங்கூடும். ஸ்திரீபோகமாத்தி ரங்கூடாது. சிறுவனும், மகாநதீ பரு வதங்க ளிடையி லிருக்கப்பெற்ற தேசாந்தரத்திற் போனவனும், ஜாதி குலாசாரங்களை விட்டுப் பதிதனனவ னும், சந்நியாசியும் மரணமடைந்தால் அப்போது ஸ்நானஞ் செய்வதனு லேயே தீட்டுப்போம். இப்படியே மனப்பூர்வமாய் ஜலம் விஷம் உறிபோ ட்டுக் கொள்ளுதல் முதலானவைகளி ஞலே இறந்தவர்களைப்பற்றியும் தீட் டுக் கொண்டாட வேண்டுவதில்லை. இப்படியல்லாமல் இறந்தவர்களைப்பற்றி ஞாதிகளுக்குப் பத்துநாள் தீட்டுண் டாதலால், அப்பத்துநாளும் அவர்க ளுடைய அன்னத்தைப் பிறர் புசிக்கக் கூடாது. அவர்களும் தானங்கொடு த்தல் தானம்வாங்கல் யாகஞ்செய்தல் வேதமோதல் முதலான கருமங்களைச் செய்யக்கூடாது. பிராமணருக்குத் தீட்டு பத்துநாள்; க்ஷத்திரியர்க்குத் தீட்டு பன்னிரண்டுநாள்; வைசிய ருக்கு அரைமாதம்; சூத்திரருக்கு ஒரு மாதமாம். இப்படித் தீட்டிருந்து அது கழியுங் கடைசிநாளில் ஒற்றைப்படப் பிராமணரை வைத்து விதிப்படி போஜ னதிகள் செய்வித்து, அந்தப் பிரா மணர் புசித்த பாத்திரத்தின் சமீபத் தில் தருப்பைகளைப் பரப்பி இரந்தவ னுக்குப் பிண்டம் போட்டு, ஆதி ஏகோத்திஷ்ட சிரார்த்தத்தை நிறை வேற்றவேண்டும். இது செய்தபின்பு பிராமணர் முதலிய நான்கு வருணத் தாரும் முறையே தண்ணீர், ஆயுதம், கசை, தடி, இவற்றைப் பரிசித்துச் சுத்தராகவேண்டும். பின்பு யாவரும் தங்கள் வர்ணங்களுக்குரிய வைதிக கருமங்களையும் ஜீவனகாரியங்களையுஞ் செய்துவாழலாம். கர்த்தாவானவன் மாதந்தோறும் இறந்த திதிகளில் ஏகோத்திஷ்ட விதியினல் மாசிகஞ் செய்து வரவேண்டும். அந்த ஏகோத் திஷ்டங்களில் ஆஹ்வானம், அக்கி னௌகரணம், வைசுவதேவிக விப்பிர நிமந்திரணம், ஆகிய இவைகளைச் செய் யக்கூடாது. மேலும் அதில் ஒரு பவித் திரத்தோடு ஒரு அர்க்கியமே கொடுக்க

வேண்டும். பிராமணர் புசித்தபின்பு பிரேதனுக்கு ஒரேபிண்டம் போட வேண்டும். யஜமானன் "அபிரம்ய தாம்" என்று கேட்க, பிராமணர்கள் "அபிரதாஸ்ம:" என்று பிரதியுத்தரஞ் சொல்ல வேண்டும். கடைசியில் "இன்னனுக்கு இது அக்ஷயம்" என்றுசொல்லவேண்டும். இப்படிக்கு வருஷ முடிவு வரைக்கும் ஏகோத்திஷ்ட விதியால் சிரார்த்தஞ்செய்து, பின்பு சபிண்டீகரணஞ் செய்யவேண்டும். அதுவும் வருஷ முடிவிலாகிலும், ஆறுமாதத்திலாகிலும், பன்னிரண்டாநாளிலாகிலும் ஏகோத்திஷ்ட விதியினலேயே செய்யவேண்டும். அதில் எள்ளும் வாசனை வஸ்துவுங் கலந்த ஜலத்தினல் நிறைக்கப்பட்டவைகளாய் பிதுர்க்களுக்காக மூன்று அர்க்கியபாத்திரமும், பிரேதனுக்காக அப்படிப்பட்ட ஒரு அர்க்கியபாத்திரமும் வைத்து, அந்தப் பிரேத பாத்திர ஜலத்தை பிதுர் பாத்திரமூன்றிலுங் கலக்கவேண்டும். இவ்வாறு அர்க்கிய சம்யோஜனஞ் செய்வதனலே அந்தப்பிரேதன் பிதுர்த்துவத்தை யடைய, அவன்முதலான பிதுர்க்களைப் பார்வண முதலான சிரார்த்த விதிகளினலே அர்ச்சிக்கவேண்டும்.

இறந்தவனுக்குக் கருமஞ் செய்ய வேண்டிய கர்த்தாக்கள் யாரென்றல்: புத்திரன், பவுத்திரன், புத்திரனுடைய பவுத்திரன், சகோதரன், அவனுடைய சந்ததி, சபிண்டருடைய சந்ததி, ஆகிய இவர்களுள் முந்தினவரில்லாத போது பிந்தினவர் முறையே கர்த்தாக்க ளாவார்கள். இவர்களெல்லாரு மில்லாதபோது சமானேதகருடைய சந்ததியும், அதன்பின் தாயின் பக்ஷத்துச் சபிண்டருடைய சந்ததியும்,அதன் பின் அந்தப்பக்ஷத்துச் சமானேதக சந்ததியும், முறையே கிரியை செய்ய வேண்டும். இவ்விரண்டு குலங்களும் நசித்துப்போனல் பெண்டுகள் கிரியை செய்யலாம். அப்புறம் பிதாவின் பக்ஷத்திலும் மாதாவின் பக்ஷத்திலுமுள்ள சபிண்ட சமானேதகர்களாகிலும், அல்லது சஹாத்தியாயி, சிஷ்யன், முதலானவர்களாகிலும், ஒரு கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாகிலும் கருமஞ் செய்யலாம். அல்லது எந்த பந்துக்களு மில்லாத இறந்தவனுக்கு அவனுடைய பொருளைக் கொண்டு அரசன் கருமஞ் செய்யலாம். இந்தக் கிரியைகளில் பூர்வங்களென்றும் மத்திமங்களென்றும் உத்தரங்களென்றும் மூன்று விதங்களுண்டு. தகனந் தொடங்கித் தண்ணீரைத் தீண்டுமளவிலுள்ளவைகள் பூர்வக் கிரியைகள். மாதந்தோறுஞ் செய்யத்தக்க மாசிகங்கள் மத்திமக் கிரியைகள். பிரேதன் பிதுர்க்களிற் கலக்கத்தக்கதான சபிண்டீகரணத்திற்குப் பின்பு செய்ய வேண்டிய பிதுர்க்கிரியைகளெல்லாம் உத்தரக்கிரியைகளாம். தந்தை தாய்களுடைய சபிண்ட சமானேதகர்களினலேயும், சகாத்தியாயி முதலானவர்களினலேயும், பொருளெடுத்துக் கொள்ளுகிற ராஜாவினலேயும், பூர்வக்கிரியைகள் செய்யப்படலாம். உத்தரக் கிரியைகளோ புத்திரன் முதலானவர்களினலேயே செய்யப்பட வேண்டும். அல்லது புத்திரியின் புத்திரர்களாலும், அவர்களுடைய புத்திரராலும் செய்யப்படலாம். பெண்டுகளுக்கும் வருஷந்தோறும் இறந்த திதிகளிலே ஏகோத்திஷ்ட விதியினல் உத்தரக்கிரியைகள் செய்யவேண்டும். ஆதலால், அரசனே! அந்த உத்தரக்கிரியையை எப்போதெப்போது எப்படியெப்படி செய்யவேண்டுமோ அந்தக் கிரமங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

பதின்மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

சிரார்த்த காலம்

ஒருவன் சிரத்தையோடு சிரார்த்தஞ் செய்வதனாலே பிரமா, இந்திரன், ருத்திரன், அசுவினிதேவர், சூரியன், அக்கினி, வசுக்கள், வாயு, விசுவேதேவர், பிதுர்க்கள், ரிஷிகள், மனிதர், மிருகங்கள், பக்ஷிகள், சர்ப்பங்கள் முதலான ஊருகிற ஜந்துகள், மற்றுமுண்டான பூதங்கள், ஆகிய சகலத்தையும் சந்தோஷப்படுத்துகிறான். மாதந்தோறும் அபரபக்ஷத்திலும் அமாவாசையிலும் அஷ்டகைகளிலும் சிரார்த்தஞ் செய்யவேண்டும். காமியமான காலத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். சிரார்த்தத்துக்கு யோக்கியமான வஸ்து கிடைத்தபோதும், யோக்கியனான பிராமணன் நேர்ந்தபோதும், வியதீபாதத்திலும், அயனத்திலும், விஷுவத்திலும், சந்திர சூரிய கிரணங்களிலும் சூரியன் பன்னிரண்டு ராசிகளிற் பிரவேசிக்கிற காலங்களிலும், நக்ஷத்திர பீடையுங் கிரக பீடையு முண்டாகுங் காலங்களிலும் கெட்ட கனவு கண்டபொழுதிலும், புதிதாய்த் தானியத்தைக் கொண்டு வந்தபோதும், காமிய சிரார்த்தங்கள் செய்யலாம். அமாவாசையானது அனுடம், விசாகம், சுவாதி, இந்த நக்ஷத்திரங்களோடு கூடுமேயானால், அப்போதுசெய்கிற சிரார்த்தம் பிதுர்க்களுக்கு எட்டு வருஷத்துத் திர்ப்தியை யுண்டாக்கும். திருவாதிரை, புனர்ப்பூசம், பூசம் இந்த நக்ஷத்திரங்களோடுகூடிய அமாவாசையிற் செய்த சிரார்த்தத்தினால் பிதுர்க்கள் பன்னிரண்டு வருஷ திர்ப்த்தியைப் பெறுவார்கள். அவிட்டம், சதயம், பூரட்டாதி, இவைகளோடு கூடின அமாவாசை தேவர்களுக்குங் கிடையாத புண்ணியகாலம். இந்த ஒன்பது நக்ஷத்திரங்களிலும் அமாவாசை கூடின போது சிரார்த்தஞ் செய்வதனாலே பிதுர்க்களுக்கு விசேஷமான திர்ப்தி யுண்டாகும்.

ஓ மகாராஜனே! இன்னுங் கேள்: பிதுர்க்களிடத்திலே அதிக பக்தியுள்ளவனான புரூரவசக்கரவர்த்தி வினவ, சனக்குமாரர் சொல்லிய பாடல்களைச் சொல்லுகிறேன்: "வைகாசி மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத் திரிதியையும், கார்த்திகை மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷ நவமியும், புரட்டாசி மாதத்தில் கிருஷ்ண பக்ஷத் திரயோதசியும், மாசி மாதத்து அமாவாசையுமாகிய இந்நான்கு திதிகளும் யுகாதிகளென்றும், அளவற்ற புண்ணிய காலமென்றும் புராணங்களினாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளிலும், சந்திர சூரிய கிரகணங்களிலும், மூன்று அஷ்டகைகளிலும், இரண்டு அயனங்களிலும் எள்ளுடன் கூடிய தண்ணீரையாகிலும், பிதுர்க்களை யுத்தேசித்து ஒருவன் பக்தியோடு விடுவனாகில், அவன் ஆயிரம் வருஷம் சிரார்த்தஞ் செய்த பலனை யடைவன். இது ரகசியமான சங்கதியென்று பிதுர்க்கள் சொல்லுகிறார்கள்." மாசி மாதத்து அமாவாசை எப்போதாகிலும் சதயநக்ஷத்திரத்தோடு கூடுமாயின், அது பிதுர்க்களுக்கு மகாதிருப்தி ஹேதுவான காலம். அற்ப புண்ணியமுள்ள மனிதருக்கு அது கிடையாது. ஓ அரசனே! அந்

தக் காலத்திலேயே அவிட்டம் சேர்ந்த தாகில் அப்போது அன்னமாவது ஒரு கைத் தண்ணீராவது பிதுர்க்களைக் குறித்துக் கொடுத்தவனுக்குப் பதினையிரம் வருஷம் பிதுர் திருப்த்தி செய்த புண்ணியங் கிடைக்கும். அக்காலத்திலேயே பூரட்டாதி சேருமாகில், அதிற் செய்த சிரார்த்தத்தினலே பிதுர்க்கள் திருப்தியடைந்து ஆயிரம் யுகமளவும் சுகமாகத் தூங்குவார்கள். கங்கை, சதத்துரு, யமுனை, விபாசை, சரஸ்வதி, கோமதி என்கிற நதிகளுக்கும், நைமிசம் என்கிற க்ஷேத்திரத்திற்கும் ஒருவன் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து, அன்போடு பிதுர் பூசை செய்தானகில், அவன் தன் பாவங்களையெல்லாம் போக்கிக்கொள்ளுகிருன். அரசனே! பிதுர்க்கள் "நாம் எப்போது புரட்டாசிமாதத்தில் புத்திராதிகள் செய்த அபரபக்ஷத் திரயோதசி சிரார்த்தத்தினல் திருப்தி யடைந்து, மாசி யமாவாசையிலும் புத்திராதியர் செய்த புண்ணிய தீர்த்த ஜல தர்ப்பணங்களினலும் திருப்தி யடைவோம்" என்றும் பாடுகிருர்கள். மனிதருக்குப் பரிசுத்தமான சித்தமும் பரிசுத்தமான பொருளும், மேன்மையான காலமும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்ட விதியும், சற்குணமுள்ள பாத்திரமும், சிறந்த அன்பும் கூடுமாயின் சகல இஷ்டங்களும் சித்திக்கும். ஓ மகாராஜனே! இந்த விஷயத்தில் பிதுர்க்கள் கீதஞ்செய்திருப்பவைகளைக் கேள்: நீ அப்படியே செய்து அதில் மனவூக்க முள்ளவனயிருக்கக் கடவை.

பிதுர்கீதங்கள்:—"எவன் திரவிய வஞ்சனை செய்யாமல் நமக்குப் பிண்டங்களைப் போடத் தக்கவனே, விபவமுண்டாகில் வஞ்சனையின்றி ரத்தினம் வஸ்திரம் வாகனம் தனம் மற்றுமுள்ள சகல போகங்களையும் நமக்காகப் பிராமணருக்குத் தானஞ் செய்யும்படியானவனே, அன்னம் போடுவதற்கு மாத்திரமே தகுதியான விபவமுடையவனகில் இப்படிப்பட்ட காலங்களில் மிகுந்த அன்போடு நல்ல பிராமணருக்கு அன்னமிடத் தக்கவனே, அதற்குஞ் சக்தியில்லாமற் போனல் தனக்கு இயன்ற அளவு தானியத்தையாகிலும் பிராமணருக்கு ஆமமாய்க் கொடுக்க வல்லவனே, அல்லது சிறிது தக்ஷிணையாவது கொடுக்கும்படியானவனே, அதற்குஞ் சக்தியீனனனல் நுனிக்கையினலே சில எள்ளுகளையாவது ஒரு நல்ல பிராம்மணனுக்கு நமஸ்கரித்துப் பக்தியினல் வணங்கிக் கொடுப்பனே, இதுவு மிசையாத போது எழெட்டு எள்ளுகளுடனே நமக்கு ஒருகைத் தண்ணீரையாவது பூமியில் விடமாட்டுவானே, இதுவுமில்லாத போது எங்கிருந்தாகிலும் பசுக்களுக்குத் தக்கவுணவைச் சம்பாதித்து நம்முடைய உகப்புக்காகச் சிரத்தையுடனே பசுக்களுக்குக் கொடுப்பானே, ஒன்றுமில்லாதே போனல் காட்டுக்குப்போய்க் கைகளை நன்ருயுயர வெடுத்துக்கொண்டு சூரியன் முதலான லோகபாலகரைப் பார்த்து உரத்த சத்தத்துடனே "எனக்கு பிதுர் சிரார்த்தஞ் செய்யத்தக்க தனமாவது மற்றெந்தப் பொருளாவது ஒன்றுமில்லை; என் பிதுர்க்கள் திருப்தி யடையவேண்டும், எனக்கு ஒன்றுமில்லையென்று இதோ என்னிரண்டு கைகளையும் வாயுவின் மார்க்கமான ஆகாசத்தில் தூக்கிவிட்டேன் என்று இவ்வசனங்களைப் படிப்பானே, அப்படிப்பட்ட புண்ணியவானும் புத்திமானுமான ஒருவன் நம்முடைய குலத்திற் பிறக்கவேண்டும்" என்று பிதுர்க்

கள் பாடி யிருக்கிறார்கள், கேட்டாயோ புரூரவனே யென்று சனத்குமாரர் அவ்வரசனுக்குச் சொன்னதை, சகரமகாராஜனே நானுனக்குச் சொன்னேன். இப்படி பிதுர்க்கள் தனமுள்ளபோதும் இல்லாதபோதும் நடக்கவேண்டிய முறையைச் சொன்னவிதமாய்ச் செய்பவன் பூரணமாகச் சிரார்த்தஞ் செய்த பலனையே யடைவான்.

பதினாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சிரார்த்தஞ் செய்யுமுறை

சகரமகாராஜனை நோக்கி அவுரவர் பின்னு மருளிச் செய்கிறார் :—அரசனே! சிரார்த்தத்தில் வரித்துப் போசனஞ் செய்விக்கவேண்டும் பிராமணர் மூன்று நாசிகேதானுவாகங்களை யோதி அதின்படி நடக்கிறவனும், மூன்று மதுருக்குகளை யோதி அதின்படி நடக்கிறவனும், அல்லது மதுவித்தையில் நிஷ்டைபெற்றவனும், திரிசுபர்ணானுவாகங்களை யோதி அதின்படி யனுஷ்டான முள்ளவனும், ஷடங்கவேதாத்தியயனஞ் செய்தவனும், அவ்வேதத்தின் பொருளை யறிந்தவனும், வேதவிதிப்படி அனுஷ்டான முடையவனும், பரப்பிரமத் தியானஞ்செய்பவனும், ஜ்யேஷ்டசாமத்தை யோதவல்லவனும், ஆகிய இவர்களே முக்கியமானவர்களாம். இருத்துவிக்கும் உடன்பிறந்தாளுடைய குமாரனும், புத்திரியின்மகனும், மருமகனும், மாமனும், அம்மானும், தவசியும், பஞ்சாக்கினி யுபாசனை செய்கிறவனும் அல்லது பஞ்சாக்கினி வித்தையிலே நிஷ்டைபெற்றவனும், சிஷ்யனும், சம்பந்தியும், மாதா பிதாக்களைப் பூசிப்பவனுமாகிய இவர்களை, முந்தினவர் நேர்படாதபோது வரிக்கலாம். இவர்களும் நேர்படாதபோது சுத்தரான பிராமணரைத் தேடி வரிக்கவேண்டுமே யல்லது தகாதவர்களைச் சிரார்த்தத்தில் வைக்கலாகாது. தகாதவர் யாரென்றால் : மித்திரத் துரோகஞ் செய்பவன், புழுத்த நகமுள்ளவன், சொத்தைப் பல்லுடையவன், நபுஞ்சகன், கன்னிகையைக் கெடுத்தவன், அக்கினியையும் வேதத்தையும் அகாரணமாய் விட்டவன், சோமவிக்கிரயஞ் செய்தவன், மெய்யாகவாகிலும் பொய்யாகவாகிலும் பதிதனென்று தள்ளப்பட்டவன், திருடுகிறவன், கோட்சொல்லிக் கெடுக்கிறவன், ஊராருக்காகக் கூலி வாங்கிக்கொண்டு யாகஞ் செய்கிறவன், வேதத்தைக் கூலிக்கு ஓதுவிப்பவன், கூலி வாங்கிக் கொண்டு வேதமோதினவன், கைம்பெண்ணை கலியாணஞ் செய்தவன், தாய் தந்தைகளை விட்டவன், சூத்திரஸ்திரீயின் குழந்தைகளை யெடுத்து வளர்க்கிறவன், சூத்திரச்சியைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டவன், தேவதாந்தரங்களைப் பூசித்துப் பிழைப்பவன், இப்படிபட்டவர்கள் சிரார்த்தத்தில் நிமந்திருணத்திற்குத் தகுந்தவர்களல்லர். சிரார்த்தத்திற்காக முதனாளிலேயே யோக்கியரான பிராமணரை வரித்துத் தேவார்த்தமாகவும் பிது

ரர்த்தமாகவும் க்ஷணஞ்செய்யும்படி தனித்தனியே பிரார்த்திக்க வேண்டும். பின்பு கோபதாபத்தையும், ஸ்திரீ சங்கமத்தையும், வருந்துவதையும் சிரார்த்தஞ் செய்கிறவனும் வரிக்கப்பட்டவனும் செய்யாமல் நியமத்தோடிருக்கவேண்டும். சிரார்த்தஞ் செய்பவனுகிலும் வரிக்கப்பட்டவனுகிலும் ஸ்திரீ சம்போகஞ் செய்தல் மகா தோஷமாம். அப்படிச் செய்கிறவன் தன் பிதுர்க்களை ரேதசின் குழியிலே தள்ளின பாபத்தை யடைவான். ஆகையாலே தரும சீலரான பிராமணரைப் பூர்வதினத்திலே நிமந்திரணஞ் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்து, யதிகளாயிருக்கிற பிராமணரை முன்னே நிமந்திரணஞ் செய்யாமற் போனுலும், அன்று அவர்கள் வீட்டுக்கு வருவாராகில் அவர்களைச் சிரார்த்தத்தில் வைக்கலாம்.

இப்படிப் பிராமணுர்த்தமாய் வந்தவர்களுக்குக் காலலம்பல் முதலானவுபசாரங்கள் செய்து, பவித்திர பாணியாய் ஆசமன முதலானவை பண்ணிச் சுத்தர்களா யிருக்கின்ற அவர்களை ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, அமுது செய்விக்கவேண்டும். பிதுர் ஸ்தானத்தில் ஒற்றையாயும், தேவஸ்தானத்தில் இரட்டையாயும் அல்லது இச்சையின்படி ஒவ்வொருவரையாவது வைக்கவேண்டும். அப்படியே மாதாமஹனுடைய சிரார்த்தத்தையும் பக்தியுடனே தேவ வரணத்தோடு கூடினதாகச் செய்யவேண்டும். அல்லது பிதுர்சிரார்த்தம் மாதாமகசிரார்த்தம் இவ்விரண்டுக்கும் ஒரே விசுவதேவ வரணஞ் செய்யவுங் கூடும். பிதுர்வருக்க மாதாமகவருக்கங்களைச்சேர்ந்த தேவதாஸ்தானத்துப் பிராமணரைக் கிழக்கு முகமாயும், பிதுர் ஸ்தானத்துப் பிராமணரை வடக்கு முகமாயும் உட்காருவித்து அமுது செய்விக்கவேண்டும். இவ்விருவர்க்கும் சிரார்த்ததைத் தனித்தனியே செய்யவேண்டுமென்று சில ரிஷிகள் சொல்லுகிறுர்கள். மற்றுள்ள மகாரிஷிகள் ஓரிடத்திலே ஒரு பாகத்தினுலேயே செய்யலாமென்று சொல்லியிருக்கிறுர்கள். ஆசனத்துக்காகத் தருப்பைகொடுத்து, அர்க்கிய விதியிஞற் பூசித்து, அவர்களுடைய அனுக்கியையினுலே ஆவாகனஞ் செய்ய வேண்டும். யவோதகத்தினுலே தேவர்களுக்கு அர்க்கியங் கொடுத்துக் கந்தபுஷ்ப தூப தீபாதிகளிஞற் பூசிக்க வேண்டும். பிதுர்க்கள் விஷயத்தில் செய்வதை யெல்லாம் அப்பிரதக்ஷிணமாய்ச் செய்யவேண்டும். அந்தப் பிதுர்க்களிடத்திலும் அனுக்கியை பெற்றுக்கொண்டு, இரட்டிப்பான தருப்பைகளை ஆசனத்திற்காகக் கொடுத்து, மந்திரபூர்வகமாக ஆவாகனஞ் செய்து திலோதகத்தினுலே அர்க்கிய முதலானவை கொடுத்து, மற்ற உபசாரங்களையுஞ் செய்யவேண்டும். அக்காலத்தில் யாராவது ஒரு பிராமணன் அன்னத்தை விரும்பி அதிதியாக வருவனுகில் முன்பு வரிக்கப்பட்ட பிராமணரிடத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொண்டு, அவனையும் சுகமாகப் புசிப்பிக்கலாம். சில யோகிகள் நானாவித வேஷமுடையவர்களாய் தங்கள் சொரூப மின்னதென்று அறியப்படாதபடி மனிதருக்கு உபகாரிகளாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். ஆதலால் சிரார்த்த காலத்தில் நேரிட்ட அதிதியை அவசியம் பூசிக்க வேண்டும். அரசனே! அந்த அதிதியைப் பூசியாமற் போனுல் அந்தச்

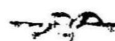
சிராத்தஞ் செய்த பலனெல்லாம் அழிந்து போம். பின்பு அக்கினியிலே கறியமுதும் காரமானவஸ்துவுஞ் சேராத சுத்தமான அன்னத்தை அந்தப் பிராமணர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு அக்கினிக்கும் சோமனுக்கும் இயமனுக்கும் மந்திரங்களோடு மூன்றுதரம் ஆகுதி செய்ய வேண்டும். இப்படி ஓமஞ்செய்து மிகுந்த அன்னத்தைப் பிராமணருடைய பாத்திரத்திற் சேர்க்கவேண்டும். பின்பு நன்ருய்ப் பாகஞ் செய்யப்பட்டும் ருசிகரமாயும் இஷ்டமாயுமிருக்கிற அன்னங்களைச் சம்பூர்ணமாக அந்தப் பிராமணருக்குப் பரிமாறி, "இதைத் தேவரீர்கள் திருவுள்ளப்படி அங்கீகரிக்க வேண்டும்" என்று வணக்கமுள்ள வார்த்தைகளினுலே பிரார்த்திக்கவேண்டும். அவர்களும் அங்கீகரித்து மவுனத்தோடும் முகமலர்ச்சியோடும் நன்ருய் அமுது செய்யவேண்டும். கர்த்தாவும் கோபாதிகளில்லாமலும், துரிதப்படாமலும் அன்போடு வேண்டியவைகளைப் பரிமாறவேண்டும். பின்பு ரக்ஷோக்கின மந்திரம் படித்துப் பூமியில் எள்ளைப் பரப்பி அந்தப் பிராமணரைத் தன் பிதுர்க்களாகப் பாவிக்கவேண்டும்.

இப்படியாகச் செய்யுஞ் சிராத்தத்தில் அந்தந்தத் தருணங்களிற் "பிதாவும் பிதாமகனும் பிரபிதாமகனும் இப்போது பிராமணருடைய தேகங்களிலிருந்துகொண்டு என்னுல் திருப்தியைப் பொருந்தக்கடவர். பிதாவும் பிதாமகனும் பிரபிதாமகனும் இப்போது என்னுடைய ஓமத்தினுலே ஆப்பியாயனஞ் செய்யப்பட்ட மூர்த்திகளாகித் திருப்தியடையக் கடவர். பிதாவும் பிதாமகனும் பிரபிதாமகனும் நான் பூமியிலிட்ட பிண்டத்தினுலே திருப்தியடையக் கடவர். பிதாவும் பிதாமகனும் பிரபிதாமகனும் அன்போடு நான்சொன்ன இந்த வாக்கியங்களினுலே திருப்தியடையக் கடவர். மாதாமஹனும் அவன் பிதாவும் அவனுக்குப் பிதாவும் விசுவ தேவர்களும் இந்தச் சிராத்தத்தினுலே மிகுந்த திருப்தியை யடையக்கடவர். யாக விக்கின காரிகளான ராக்ஷசரெல்லாம் நாசமடையக்கடவர். யக்கியங்களுக்கு ஈசுவரனும் விகாராதிகளில்லாத ஸ்வரூபமுடையவனுமான ஸ்ரீஹரியே இங்கே சகல அவியங்களையும் கவியங்களையும் அமுதுசெய்துகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிருன். அவ்வெம்பெருமானுடைய சான்னித்தியத்தினுல் சகலமான ராக்ஷசரும் அசுரரும் உடனே ஓடிப் போகக் கடவர்" என்று சொல்லிப் பிரார்த்திக்க வேண்டும். அந்தப் பிராமணர் அமுது செய்து திருப்தி யடைந்த பின்பு விகிரான்னமிடவேண்டும். பின்பு அவர்களுக்குக் கை முதலானவை சுத்திசெய்துகொள்ளும்பொருட்டுத் தனித்தனியே ஒவ்வொருவருக்கும் தண்ணீர் கொடுக்கவேண்டும். பிறகு திருப்தியடைந்திருக்கிற அந்தப் பிராமணருடைய நியமனம்பெற்று வியஞ்சனுதிகளோடும் எள்ளோடும் கூடின அன்ன பிண்டங்களைச் சாந்த சித்தனுய்ப் போட்டு, பிதுர் தீர்த்தத்தினுலே திலோதகம் விடவேண்டும். மாதாமக விஷயத்திலும் இந்தத் தீர்த்தத்தினுலேயே பிண்ட நிர்வபணஞ் செய்யவேண்டும். தெற்கு நுனியாய்ப் போடப்பட்ட தருப்பைகளில் புஷ்ப தூபாதிகளாலே பூசிக்கப்பட்ட பிண்டத்தைச் சுவாமிகள் அமுதுசெய்த பாத்திர சமீபத்தில் முதன்மையாய்ப் பிதாவுக்கும், பின்பு முறையே பிதாமஹ பிரபிதாமகருக்கும் போடவேண்

டும். பிண்டத்துக்காகப் பரப்பப்பட்ட தருப்பைகளின் அடியிலே நாலாவர் முதலானவர்களை லேபகர்ஷணங்களினலே உகப்பிக்கவேண்டும். அப்படியே மாதாமஹரையும், கந்தமாலியாதிகளோடு கூடின பிண்டங்களினலே திருப்தி யடைவிக்கவேண்டும். அரசனே! முதலிலே பிதுர்க்களுக்கு அன்போடு ஸ்வதாகாரஞ்செய்து, அந்தப் பிதுர்க்கள் ஸ்வதாங்கீகாரத்துடன் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, இயன்ற மட்டுந் தக்ஷிணை கொடுக்கவேண்டும். இப்படி தக்ஷிணை கொடுத்தபின், தேவதிருப்தியைக் காட்டும்படியான வாக்கியங்களை அவர்கள் சொல்லும்படி செய்து, அவர்களுடைய ஆசீர்வாதங்களைப் பிரார்த்தித்துப் பெற்றுக் கொண்டு, முந்திப் பிதுர்க்களுக்கும் பிந்தித் தேவர்களுக்கும் விசர்ச்சனஞ் செய்யவேண்டும். மாதாமகருக்கும் அமுதுசெய்வித்தல் தக்ஷிணை கொடுப்பித்தல் விசர்ச்சனஞ் செய்தல் முதலானவைகளிலே இதே கிரமமென்றறிந்து கொள். விசுவதேவதந்திர பக்ஷத்திலே தேவார்த்தமான பிராமணரை முந்தியர்ச்சித்துப்பின்பு பிதுர்வர்க்கத்தையும் அதன் பின்பு மாதாமஹ வர்க்கத்தையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். விசர்ச்சனமோ முந்திப் பிதுர்க்களுக்கும், பிந்தி மாதாமகர்களுக்கும், அதற்கும் பிறகு விசுவதேவருக்குஞ் செய்யவேண்டும். இவ்வாறு முடிந்தபின் இனிமையும் வணக்கமு முள்ள வசனங்களினலே அவர்களை மேன்மைப்படுத்தி வாசல்வரைக்கும் பின்ருெடர்ந்துபோய் அவர்கள் விடை கொடுக்கத் திரும்பி வந்து, வைசுவதேவக் கிரியைசெய்து, தனக்குப் பூச்சியரும் பந்துக்களும் பிருத்தியருமான இஷ்டர்களோடு போசனஞ் செய்யவேண்டும். இவ்வாருகப் பிதுர் சிராத்த மாதாமஹ சிராத்தங்களைப் பண்ணுவனகில், அவனுக்குப் பிதுர்க்கனுக்கிரகத்தினல் சர்வாபீஷ்ட சித்தியு முண்டாகும்.

சிராத்தத்தில் தவுகித்திரன், குதபம், திலம், இம்மூன்றும் பவித்திரங்கள். அன்றியும் வெள்ளியைச் சொல்லுதல் கொடுத்தல் காட்டல் முதலானவைகளும் பவித்திரங்கள். சிராத்தஞ் செய்தவனுக்கும் புசித்தவனுக்கும் குரோதம், வழிநடை, துரிதம், இம்மூன்றும் விடவேண்டியவையாம். விசுவதேவரும் பிதுர்க்களும் மாதாமகரும் சிராத்தஞ் செய்பவருடைய குலமெல்லாவற்றையும் போஷிப்பார்கள். பிதுர்க்களுடைய கணமானது சோமனை யாதாரமாகக் கொண்டது. அந்தச் சந்திரனே யோகத்தை யாதாரமாகக் கொண்டிருக்கிருன். ஆதலால் சிராத்தத்திலே யோகியை நிமந்திரிப்பது மிகச் சிறப்பானது. ஆயிரம் பிராமணருக்கு முன்னே ஒரு யோகி எழுந்தருளியிருந்தால் அவர், அவர்களையும் அந்த யஜமானனையும் கடைத்தேறச் செய்ய வல்லவரென்று அறிந்துகொள்.

பதினைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாம் அத்தியாயம்

சிரார்த்த திரவியங்கள்

சகரமகாராஜனே! கேள், ஹவிசினாலே மாத்திரமன்று, மாமிசங்களினாலேயும் சிலர் காமிய சிரார்த்தஞ் செய்வதுண்டு. இதுநிற்க. சிரார்த்தத்துக்கு மிகவும் விசேஷமான வஸ்துக்கள் எவையென்றால், காலசாக மென்கிற ஒருவகைக்கீரையும், நல்லதேனும், பிரசாந்திகங்கள் என்கிற ஒருவகைக் காட்டுத்தானியமும், செந்நெல்லும், வெண்சாமை கருஞ்சாமைகளும் வழுதுணை பிரண்டை முதலான காட்டு ஓடதி வருக்கங்களும், கிழங்குகளும், யவதானியங்களும், உழுந்தும், பயறும், கோதுமையும், நல்ல நெல்லும், எள்ளும், மலையகத்தியும், கடுகும், பாகல், பலா, கதலி, அவரை, முதலானவைகளும் சிறந்தவையாம். கயா என்னும் திவ்விய க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து செய்யுஞ் சிரார்த்தமானது மகாவிசேஷமாகையால், அதனால் ஜன்மம் சபலமாம். இனி ஆகாதவைகளைச் சொல்லுகிறேன். ஆக்கிரயணமென்னுஞ் சடங்குசெய்யாம லறுத்த தானியமும், காராமணியும், அணுவென்கிற அற்பதானியமும், மசூரங்களும், சுரையும், வெண்காயமும், வெள்ளைப்பூண்டும், முள்ளங்கியும், காந்தாரகம் என்கிற சம்பாவும், கரம்பமென்கிற தானியமும், உப்புமிகுந்த வஸ்துக்களும், உவர்நிலத்திலுண்டான வஸ்துக்களும் சிவப்பல்லாத பிசின்களும், பிரத்தியக்ஷமான உப்பும், வாயினாற் சொல்ல நன்றாயிராதவைகளும், கண்ணுக்கினிமை யாகாதவைகளும், ராத்திரி கொண்டு வந்து வைத்த ஜலமுதலானவைகளும், கன்றில்லாத பசுவின்பாலும், பசுமாடு குடித்துத் திருப்தி யடையக் கூடாத அற்பஜலமும், யாருங் கையாளாமல் விட்டிருக்கிற கிணறு முதலானவற்றின் நீரும், துர்க்கந்தமுள்ள ஜலமும், நுரைத்த ஜலமும், ஒற்றைக் குளம்புள்ள மிருகங்களின் பாலும், ஒட்டகத்தின் பாலும், ஆட்டுப்பாலும், எருமைப் பாலும், மான் பாலும், இவையெல்லாம் சிரார்த்த கருமங்களிலே சேர்க்கலாகா. அன்றியும் நபும்ஸகன், குலத்தாராலே தள்ளப் பட்டவன், சண்டாளன் [மகாபாபி] பாஷண்டன், அருவருக்கத் தக்க ரோகமுடையவன், வேததருமங்களை விட்டவன் ஆகிய இவர்களாலும், கோழி நாய் குரங்கு ஊர்ப்பன்றி ஆகிய இவைகளினாலும், ரஜஸ்வலையான ஸ்திரீ, சவுசாசாரஹீனன், பிணமெடுத்துப் பிழைக்கிறவன், என்னும் இவர்களாலும் பார்க்கப்பட்ட இடங்களிலே பிதுர்க்களும் தேவர்களும் அமுது செய்யமாட்டார்கள். ஆதலால் யாரும் பார்க்கக்கூடாத மறைவிடத்திலே மிகுந்த பக்தியுடனே பூமியில் எள்ளிறைத்து இராக்கதரை ஓட்டிச் சிரார்த்தஞ் செய்யவேண்டும். நகம் முதலானவைகளோடும், மயிர் பூச்சி முதலானவைகளோடும், கஞ்சி முதலானவைகளோடுங் கூடினதும் பழயது மாகாத அன்னத்தைச் சிரத்தையோடு நாம கோத்திரங்களைச் சொல்லி இட்டால், அந்த அன்னம் பிதுர்க்கள் உண்கிற அமிருதாதி யுணவாகப் பரிணமிக்கும்.

ஓ மகாராஜாவே! கலாபக்கிராமத்தின் உபவனத்திலே மனுபுத்திரனை இக்ஷ்வாகு மகாராஜனுக்குப் பிதுர்க்கள் பாடித்தந்த கீதமொன்று வழங்கு

கின்றது; அதாவது "எவர் கயைக்குப் போய் நமக்குப் பிண்டம் போடுவார்களோ, அப்படிப்பட்ட யோக்கியர் நம்முடைய குலத்திற் பிறப்பார்களா? எவர் பாத்திரபத கிருஷ்ணத் திரயோதசியிலும், மாக அமாவாசையிலும், தேன் நெய்களுடனே பாயசான்னங் கொடுப்பார்களோ, அப்படிப்பட்டவர் நங்குலத்திற் பிறப்பார்களா? எவர் * கவுரி யென்கிற கன்னிகையை நல்ல பாத்திரத்தில் தானஞ்செய்து விவாகம் பண்ணுவிப்பார்களோ, † நீலமென்கிற விருஷபத்தையாவது விடுவார்களோ, விதிப்படி தக்ஷிணை கொடுத்து அசுவமேதமாவது செய்வார்களோ, அப்படிப்பட்டவர் நம்முடைய குலத்திற் பிறப்பார்களா?" என்றிப்படித் தங்கள் மனோரதத்தைக் காட்டி அவற்றைச் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். ‡

பதினாறாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

நக்கின சொரூபம்

ஸ்ரீ பராசரமகாமுனிவர் தம்முடைய சீஷரை நோக்கி, ஓ மயித்திரேயரே! பூர்வத்தில் சகரமகாராசனுக்கு அவுர்வர் அருளிச்செய்த சதாசாரத்தை உமக்கு நன்றாய்ச் சொன்னேன். இந்தச் சதாசாரத்தைக் கடந்தால் எவனும் நன்மையைப் பெறமாட்டான் என்று அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, மயித்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமீ! ஷண்டன், அபவித்தனென்று சொல்லப்பட்ட நபும்ஸகன், தள்ளப்பட்டவன் முதலானவர்களை அருளிச்செய்தீர். நக்கினன் என்பவனை அருளிச்செய்தீரில்லை. நக்கினனென்பவன் யார்? எவ்வித நடக்கையினால் அப்பெயர் வருகின்றது? இந்த நக்கின ஸ்வரூபத்தைத் தேவரீர் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். தருமவான்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டரான தேவரீருக்குத் தெரியாத விஷய மில்லையாகையால் கிருபைசெய்து நக்கின ஸ்வரூபத்தையருளிச் செய்ய வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, ஸ்ரீ பராசரமகாரிஷி அருளிச் செய்யலாயினர்:—

இருக்கு யசுர் ஸாமம் என்கிற பெயரையுடைய வேதமானது பிராமணாதி வர்ணங்களுக்கு மறைவாயிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வேதத்தை விட்டவன் யாரோ அவனே நக்கினன் என்று அறியும். நக்கினன் என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்தில் வஸ்திரமில்லாமல் திகம்பரனா யிருக்கிறவன்

* கவுரி என்றால் பத்துவயதுள்ள பெண்.

† நீலம் என்றால் உடம்பெல்லாஞ் சிவந்து மூஞ்சியும் வாலும் வெண்மையாய், கொம்புங் குளம்பும் ஒருவாறு வெளுத்திருக்கிற எருது.

‡ பிதுர்லோகத்திலுள்ள அக்கினிஷ்வாத்தாதி பிதுர்க்கள் கர்மிகள் செய்யுஞ் சிரார்த்தத்தினால் திருப்தியடைந்து, கர்த்தாவின் பிதா முதலானவர்க்கு அங்கங்கே தகுந்த திருப்தியை யுண்டாக்குவார்களென்பது சித்தாந்தம்.

என்று அர்த்தமானாலும், சாஸ்திரத்தில் நக்கினனென்கிறது வேதரூபமான மறைவை இழந்தவனுக்கேயென்று உணர்ந்துகொள்ளும். திரயீ என்கிற இம்மூன்று வேதமும் வருணங்களுக்கு மறைவு மாத்திர மன்று சம்ரக்ஷணமாயு மிருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட இதை மோகத்தினலே விட்டுவிடுகிறவன் எவனோ அவன் நக்கினனென்று சொல்லப்படுவான். இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும் : சகல தருமங்களையும் அறிந்த என்பிதாமஹரான வசிஷ்ட மகாமுனிவர் பீஷ்மருக்கு அருளிச்செய்த நக்கினஸ்வரூப சம்பந்தமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறேன் : பூர்வத்தில் ஒருகாலத்தில் தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் தேவமானத்தினலே நூறு வருஷமளவும் மகத்தான யுத்தம் நடந்தது. அதில் ஹ்ராதன் முதலான அசுரராலே தேவதைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு, மிகுந்த துக்க முள்ளவர்களாய்த் திருப்பாற்கடலின் வடகரையிற் சென்று, ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருவுள்ள முகக்கும் பொருட்டு தவஞ்செய்து, “சகல லோகநாதனை ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் உகப்புக்காக நாங்கள் எந்த வார்த்தையைச் சொல்வோமோ அதனலே இப்போதே அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் பிரசன்னனுகக் கடவன். எந்த மகாத்துமாவினிடத்திலிருந்து சகல பிரபஞ்சமும் தோன்றினவோ, அவை யெல்லாம் மீண்டும் எங்கே ஒடுங்குமோ, அப்படிப்பட்டவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய வல்லவன் யாருண்டு? ஆனலும் சத்துருக்கள் செய்த அவமானத்தினலே அடியேங்கள் தேஜோபலங்களை இழந்தவர்களாய் அபயம்வேண்டிச் சக்தியுள்ளமட்டுந் துதிக்கின்றோம். எம்பெருமானே! உனது உண்மை நிலை வாக்குக்கு எட்டுமோ? எம்பெருமானே! நீயே பூமியும் ஜலமும் அக்கினியும் வாயுவும் ஆகாசமும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரங்களாகிய நான்குவித அந்தக்கரணமும், பிரகிருதியும், அந்தப் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட புருஷனுமா யிருக்கிறாய். பிரமாமுதல் திருணமீறுக ரூபப்பட்டதும் ரூபப்படாததுமாய்க் காலதேச பேத முள்ளதா யிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம், உன்னுடைய ஒருதிருமேனியாயிருக்கின்றது. அதற்குள்ளே ஆதியில் உன் நாபீ கமலத்திலிருந்து சிருஷ்டி நிமித்தமாய் உண்டான எந்த ரூபமுண்டோ அந்தப் பிரமஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். இந்திரன் சூரியன் ருத்திரன் வசுக்கள் அசுவிகள் மருத்துக்கள் சந்திரன் என்கிற பேதங்களை யுடைத்தாய், நாங்களாகிற உன்னுடைய ஒரு ரூபம் யாதுண்டோ அந்தத் தேவஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். கோவிந்தனே! ஜம்பமே மேலிட்டதாய் விவேகங் குறைந்ததாய் பொறுமையும் மனதை யடக்கலு மில்லாததாய் உன்னுடைய ரூபம் எதுவுண்டோ அந்த அசுர ஸ்வரூபத்தைச் சேவிக்கின்றோம். மந்த விவேகமான எந்த ரூபத்திலே நாடிகள் அதிக ஞானவோட்ட மற்றவைகளா யிருக்கின்றனவோ அப்படிப்பட்ட சப்தாதி விஷய ருசியுள்ள உனது யக்ஷஸ்வரூபத்துக்குப் பிரணமம் பண்ணுகின்றோம். ஓ புருஷோத்தமனே! மிகக் கொடுமையுள்ளதாயும் பயங்கரமாயும் மாயாமயமாயும் உன்னுடைய கறுத்த ரூபம் யாதுண்டோ அந்த ராக்ஷச ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். ஓ ஜனர்த்தனனே! சொர்க்கஞ் சேரத்தக்க புண்ணியவானுடைய புண்ணியபலத்தை யுண்டாக்கின்றது எதுவுண்டோ அந்த உன்னுடைய தரும

ஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். சந்தோஷமே மிகுந்ததும் ஜலாதிகளோடு சேராததும் எங்குஞ் சஞ்சரிக்கிற சத்தியுள்ளதும் சஞ்சாராதிகிரியைகளில் நிச்சயமான பிரயோசனமுள்ளதுமான உன்னுடைய சித்தஸ்வரூபத்தைத் தொழுகின்றோம். பொறுமைக்கு இடமாயும் கொடியதாயும் அனுபவத்தைச் சகிக்கிறதாயும் இரண்டு நாக்குடையதாயு முள்ள உனது நாகஸ்வரூபத்துக்கு வந்தனஞ் செய்கின்றோம். மகாஞானமுடையதும் சாந்தமானதும் ராகத்துவேஷாதி தோஷங்க ளில்லாததுமான ரிஷிரூபமான உன்னுடைய வியாபக ஸ்வரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். ஓ புண்டரீகாக்ஷனே! கல்பத்தின் முடிவிலே எந்த ஸ்வரூபமானது தடையில்லாமற் சகலபூதங்களையும் பக்ஷிக்கின்றதோ அந்த உன்னுடைய கால ஸ்வரூபத்திற்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். எந்த ரூபமானது முடிவில் தேவர் முதலான சகலத்தையும் பக்ஷித்துவிட்டு நர்த்தனஞ் செய்கிறதோ அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ருத்திர ரூபத்துக்குப் பிரணமஞ் செய்கின்றோம், ரஜோ குணப் பிரவிர்த்தியினாலே கருமங்களைச் செய்யுந் தன்மையுள்ள உன்னுடைய நரஸ்வரூபத்தைப் பணிகின்றோம். ஓ சர்வாந்தர்யாமியே! * இருபத்தெட்டு வதங்களோடு கூடினதாய் சாஸ்திர வழியைக் கடந்து நடக்குந் தன்மையுள்ள பசுரூபம் யாதுண்டோ அந்த உன்னுடைய தாமஸ ஸ்வரூபத்துக்கு நமஸ்காரஞ் செய்கின்றோம். யாகங்களுக் கெல்லாம் அங்கமாயும் உலகத்தின் பிரயோஜனத்துக்குச் சாதகமாயும் மரம் கொடி செடி பூண்டு புல் மலை என்கிற அறுவகைகளை யுடையதாயு மிருக்கிற உனது முக்கிய சொரூபத்தை வணங்குகின்றோம். திரியக்கு மனுஷ்யன் தேவன் முதலாகவும், ஆகாசம் சத்தம் முதலாகவும் உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் முதற்காரணமான உன்னுடைய சர்வ ஸ்வரூபத்தை அடிபணிகின்றோம். ஓ பரமாத்துமாவே! பிரதானம் புத்தி இவை முதலான வடிவுள்ள இந்தச் சகலத்தைக் காட்டிலும் வேறாய் மேன்மையான ரூபம் யாதுண்டோ, ஒப்பற்றதும் காரணமான பிரதானத்திற்குங் காரணமுமான உன்னுடைய அந்தப்புருஷரூபத்தைத் திருவடிதொழுகின்றோம். வெண்மை முதலானவைகளும் நெடுமை முதலானவைகளும் கனம் முதலானவைகளுமில்லாதே யாதொரு விசேஷணமும் பொருந்தக்கூடாததாய் சுத்தமான பத்தஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் சுத்தமாய் மகாயோகிகளுக்கே விஷயமாகத்தக்கதாயிருக்கிற உன்னுடைய முக்த புருஷ ஸ்வரூபத்தைக் குறித்து வந்தனஞ் செய்கின்றோம். எது எங்களுடைய தேகங்களிலும் அன்னியருடைய தேகங்களிலும் மற்றுமுள்ள சகலத்திலும் நாசமில்லாததாயும் இயற்கையாயும் ஒரே தன்மையாயும் இருக்கின்றதோ, எதைக் காட்டிலும் வேறாய்ப் பிரிக்கத்தக்க ஒரு வஸ்துவுமில்லையோ, அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய பரப்பிரம சொரூபத்துக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றோம். சேதனுசேதனுத்துமகமான இந்தச் சகல பிரபஞ்சமும் பரமபதத்திலிருக்கிற சகல ஆத்துமாக்களும் அவிகாரியும் நித்தியனுமான எவனுடைய சொரூபமோ, அந்த சகல நித்தியகாரணமாயும் சர்வ ஸ்வாமியாயும் சர்வ சக்தனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ வாசுதேவனைச் சரணமடை

* இருபத்தெட்டு வதங்களை 18ம் பக்கத்திற் காண்க.

கின்றோம்," என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தனர்.

உடனே அந்தத் தேவதைகள் எதிரிலே திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யாயுத சமேதனாய்ப் பெரியதிருவடி நயினார் திருத்தோளின்மேல் எழுந்தருளி, நீலமேகச் சியாமளனாய்ச் சேவைசாதிக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்களாலே கண்டு, அநேகவாயிரந் தரம் தண்டம் சமர்ப்பித்து, "சுவாமி! அடியேங்களை அனுக்கிரகித் தருள வேண்டும். உன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றின அடியேங்களை அசுரரிலிருந்து காத்தருளவேண்டும். ஹ்ராதன் முதலான அசுரரெல்லாம் பிரமாவின் ஆக்ஞையையுங் கடந்து எங்களுக்குச்சேர வேண்டிய மூன்றுலோக ஹவிர்ப்பாகங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டார்கள். நாங்களும் அந்த அசுரரும் சர்வாத்துமகனான உன்னுடைய அமிசங்களே யாகின்றோம். ஆனாலும் அவித்தையினாலுண்டான பேதத்தினாலே இந்த லோகத்தை வேறாகப்பார்க்கிறோமாகையால் இப்படிப் பிரார்த்திக்கலாயிற்று. நாங்கள் தேவர்களானாலும் வேதமார்க்கத்தை யனுசரித்துத் தங்களுக்குரிய தருமங்களில் நின்றவர்களாய்த் தபசோடு கூடியிருக்கிற அவ்வசுரரை வெல்ல அடியேங்களுக்குச் சக்தியில்லை. சர்வாத்துமகனான ஓ பகவானே! அடியோமெல்லாம் அவ்வசுரரை எதனாலே வெல்லமாட்டுவோமோ அப்படிப்பட்ட வுபாயத்தை அடியேங்களுக்குக் கொடுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் தமது திருமேனியிலிருந்து ஒரு மாயாமோகனை யுண்டாக்கி, அந்தத் தேவதைகளுக்குக் கொடுத்து, அவர்களைக் கடாக்ஷித்து, "ஓ தேவதைகளே! இந்த மாயாமோகன் அந்தத் தயித்தியரை மோஹிக்கும்படி செய்வான். அதனாலே அவர்கள் வேதமார்க்கத்துக்குப் புறத்தவர்களாய் உங்களாலே கொல்லத்தக்கவராவார்கள். இப்படி செய்யலாமோவென்றால் லோக ரக்ஷணத்திலிருக்கிற எனக்கு பிரமாவின் கட்டளையைக் கடந்து நடக்கிறவர்கள் தேவரானாலும் அசுரரானாலும் மற்ற யாரானாலும் அவசியம் வதிக்கத்தகுந்தவர்களே யாகின்றார்கள். ஆதலால் நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். இந்த மாயாமோஹன் உங்களுக்கு முந்திப்போய் உங்களுடைய உபகாரத்துக்கு ஹேதுவாவான்" என்றிப்படி அருளிச்செய்யக்கேட்டுத் தேவரெல்லாம் சந்துஷ்டியடைந்தவர்களாய் அந்தப் பெருமானைத் திருவடி தொழுது தங்களிடஞ் சென்றார்கள். அந்த மாயாமோகனும் அவர்களுடன் கூடவே சென்று அந்த மகா அசுரரிடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பதினேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

ஜயின பவுத்த மதப் பிரவர்த்தனையும் சந்ததனு வுபாக்கியானமும்

கேட்டீரோ! மயித்திரேயரே! அந்த மாயா மோகன் நருமதா நதியின் கரைக்குப் போய், அங்கே சிரத்தையோடு தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற அசுரரைக் கண்டு, திகம்பரனாகவும் மழுங்கச் சிரைத்த தலையுடையவனாகவும், மயிற்றோகைக்கற்றையைக் கையிலேந்தியவனாகவும் அவர்கள் கிட்டப் போய், "ஓ அசுரராஜாக்களே! எதற்காகத் தவஞ்செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் செய்யுந் தவத்திற்கு இம்மையிற் பயனை வேண்டுகிறீர்களா மறுமையிற் பயனை வேண்டுகிறீர்களா சொல்லுங்கள்," என்று இனிதாகச் சொல்லக் கேட்டு, அவ்வசுரர் "ஓ புத்திமானே! நாங்கள் பரலோக லாபத்திற்காகவே தவஞ் செய்கின்றோம். இவ்விஷயத்தில் நீர் என்ன சொல்ல நினைக்கின்றீர் சொல்லும்" என்று கேட்க, மாயா மோகன் சொல்லலுற்றான்: ஓ தயித்தியர்களே! உங்களுக்கு முத்தி வேண்டுமாகில் நான் சொல்லும் தருமங்களைச் செய்யுங்கள்; மோக்ஷத்திற்கு வழியாயிருக்கிற இந்தத் தருமத்திற்கு ஏற்றிருக்கிறீர்கள், சந்தேகமில்லை: இத் தருமமே முத்திக்கு ஏற்றது. இதைவிட வேறான உயர்ந்த தருமமில்லை, இத் தருமத்தில் நீங்களிருப்பீராகில் சொர்க்கமானாலும் மோக்ஷமானாலும் வேண்டியதைப் பெறுவீர்கள்; நீங்களெல்லாம் மகா பலவான்களும் புத்திசாலிகளு மாகையாலே இத்தருமத்திற்கே தகுந்திருக்கிறீர்கள்.

அன்றியும், இது தருமத்தின் பொருட்டு மாகும். அதருமத்தின் பொருட்டு மாகும். இது சத்துமாயிருக்கும் அசத்துமாயிருக்கும்: இது மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகும் மோக்ஷத்தின் பொருட்டாகாது, இது மிகவும் பரமார்த்தமா யிருக்கும் பரமார்த்தமாயிராது, இது செய்யத்தகுந்ததுமாய் செய்யத்தகாததுமா யிருக்கும், இது இப்படிப் பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதுதான், இது திகம்பருடைய தருமமாயும் வெகு வஸ்திரந்தரித்தவருடைய தருமமாயு மிருக்கின்றது, என்று ஏழுவிதமான [அநேகாந்த] ஒருபடிப்படாத வாதங்களைக் காட்டினார் என்று சொல்லி அநேகவிதமான யுக்தி பிரமாண தர்க்கங்களினாலே அவர்களை வேதமார்க்கத்தி னின்று மிழுத்துவிட்டு அவ்வசுரர் தருமங்களை விடும்படி செய்தான். [அர்ஹத] தகுந்திருக்கிறீர்கள் என்று அடிக்கடி சொல்லிவந்த படியினாலே அவனுக்கு அருக னென்றும், அவர்களுக்கு (ஆர்ஹதர்) என்றும் பேருண்டாயிற்று. இப்படி * அருகமத போதனைகளினாலே அத் தயித்தியர் கலங்கி வேத தருமங்களை விட்டு, அந்தத் தருமத்தையே சிரத்தையோடு கைக்கொண்டு நடந்தார்கள். இப்படி இவர்களானது மல்லாமல் இவர்களுடைய போதனையினாலே பிறரும் அவர்களினாலே மற்றும் பிறரும் அவர்களாலே இன்னும் பிறருமாகச் சிலநாட்களுக்குள்ளேயே அநேகர் அவ்வருகமதத்தரானார்கள்.

ஓ மயித்திரேயரே! இப்படியான பின்பு அம்மாயாமோகனனவன் அவ்

* அருகமதமென்றாலும் ஜயினமத மென்றாலும் ஒன்றாம்.

வேடத்தை விட்டுச் சிவந்த வஸ்திரந் தரித்தவனாய் ஜிதேந்திரிய ரூபங் கொண்டு, மற்றுமுள்ள அசுரரிடத் துக்குப்போய்ச் சாந்தமாயும் மதுரமா யும் சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னான்: "அசுரரே! நீங்கள் இப்போது செய் துவருந் தருமம் சுவர்க்கத்திற்காகவா அல்லது மோக்ஷத்திற்காகவா? எதற் கானாலும் ஆகட்டும், ஜந்து ஹிம்சை யுள்ள இந்தத் துஷ்ட தருமங்களாலே பயனுண்டோ? போதும் போதும். நான் சொல்வதை யறிந்துகொள்ளுங் கள். காணப்படுகின்ற சகலமும் விக் கியான மயமென்று அறியுங்கள். இது நல்ல ஞானிகள் சொன்னது. ஆதலா லே உலகமெல்லாம் விக்கியானமென் றே உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். இவ் வுலகமெல்லாம் யாதொரு ஆதாரமு மில்லாததுமாய் பிராந்தி ஞானத்தினா லுண்டான பொருளாயு மிருக்கின் றது. இப்படி அநாதியாகவே தோஷ முள்ளதாய் மிகவும் சம்சாரசங்கடத்தி லே சுழன்றுகொண் டிருக்கின்றது. இக்காரியமெல்லாம் இப்படியே [புத்ய தபுத்யத] "அறிந்து கொள்ளுங்கள் அறிந்துகொள்ளுங்கள்" என்று அடிக் கடி சொன்னதனாலே, புத்தன் என்கிற பெயருள்ளவனாகி அந்த மாயாமோ கன், வேதவிரோதமான யுக்திகளினா லே அந்த அசுரரையெல்லாம் மோகிப் பித்து, வேததருமங்களை விடச்செய் தான். இவ்வாறாகச் சொன்ன பல வகைப்பட்ட யுக்திவார்த்தைகளினாலே அவ்வசுரர் வைதிகதருமங்களைத் தாங் கள் விட்டதுமன்றிப் பிறருக்கும் போ தித்து விடச்செய்தார்கள். இவ்வித மாக அவரவர்களாலே பிறர் பிறர் போதிக்கப்பட்டு பவுத்த சமயத்தைக் கைக்கொண்டு வந்தார்கள்.

மீண்டும் அந்த மாயாமோகன் வேறுவிதமான அநேக பாஷண்ட கற்பனைகளினாலே பற்பல அசுரரை மோகிப்பித்து, சொற்ப காலத்துக் குள்ளே வைதிக மார்க்கத்தை விடச் செய்தான். அதனால் அவ்வசுரர் வேதத் தையும் தேவர்களையும் யாகாதி கருமங் களையும் அந்தணரையும் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டார்கள். எப்படி எனில், "இம்சை மகா பாவமென்று சொல் லிய வேதமே மறுபடியும் அந்த இம் சையைத் தருமசாதனமாகச் சொன் னது எவ்வளவும் யுக்திக்கு ஒத்ததன்று; அக்கினியிற் சொரிந்த அவிசுகள் எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பலாய்ப் போன வை பயனைத் தருமென்பது ஒன்று மறியாத பையல் பேச்சைப் போன்ற தாம்; அநேக யாகங்கள் செய்து இந் திரத்துவம் அடைந்தவன் வன்னிக்கட் டை முதலான கட்டைகளைத் தின் னும்படி நேரிடுமானால் அக்கட்டை களின் இலைகளைத் தின்னுகிற மிருகப் பிறப்பே இந்திரஜனனத்திலும் விசே ஷமன்றோ? யாகத்திற் கொல்லப் பட்ட பசுவுக்குச் சொர்க்கம் உண் டாகிறதானால் அந்த யஜமானன் தன் பிதாவையே யாகத்திற் கொல்லலா மன்றோ? சிரார்த்தத்தில் ஒருவன் புசிக்க மற்றொருவனுக்குத் திருப்தி யுண்டாகுமானால் வழி நடக்குந் தன் பந்துக்கள் சோற்று மூட்டை சுமந்து வருத்தப்படாம லிருக்கும்படி ஜனங்க ளேன் மற்றொருவருக்கு அன்னமிடக் கூடாது?" என்று இவ்விதமான தூஷணை செய்யும்படிக்குக் கற்பித்து, மாயாமோகன், "பார்த்தீர்களோ அசுரரே! புத்திசாலிகளான நீங்கள் இதை நம்பாமல் உபேக்ஷைசெய்வதே நல்லகாரியமாம்; ஓ மகா அசுரரே! ஆப்த்தவாக்கியம் என்று நீங்கள்சொ ல்லுகிறீர்களே அதென்ன? ஆகாசத்தி லிருந்து குதித்ததோ இல்லையோ ஆத லால் யார் சொன்னாலும் யுக்தி யுக்த

மா யிருக்கிற வாக்கியத்தைத்தான் நானும் உங்களைப்போன்ற புத்திசாலிகளும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் வீணேயொரு நம்பிக்கை வைத்து அங்கீகரிக்கலாகாது" என்று சொன்ன வஞ்சன வாக்கியங்களினாலே அவ்வசுரரி லொருவனாகிலும் வேதத்தை விரும்பினானில்லை.

இவ்வாறு அசுரரெல்லாம் வழிதப்பி நடக்கக்கண்டு அந்தத் தேவதைகள் மிகவு முயற்சியோடு யுத்த சன்னாகஞ் செய்து மகத்தான யுத்தத்தை நடத்த, அந்த யுத்தத்திலே நல்வழிக்கு விரோதிகளான அவ்வசுரரெல்லாம் மடிந்து போனார்கள். பாரும் முனிவரே! முன்பு அவ்வசுரர் வைதிக மதாசாரமாகிய பலமுள்ள கவசத்தைப் பூண்டிருந்தபடியினாலே சத்துருக்களுக்கு அசாத்தியரா யிருந்தார்கள். பின்பு அக்கவசமாகிய காப்பு இல்லாமையாலே எளிதிலே ஜயிக்கப்பட்டுப் போனார்கள். எந்தச் சனங்கள் அப்படிப்பட்ட துர்மதங்களிற் பிரவேசித்தவர்களோ அவர்களெல்லாம் வேதமென்னுங் காப்பை யிழந்தமையாலே நக்கினரே யாவார்கள். இங்குப் பிரமசாரி கிருகஸ்தன், வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி என்னு நான்கு ஆச்சிரமத்தோரே யல்லாமல் ஐந்தாவ னொருவனில்லை. ஒருவன் கிரகஸ்தாச்சிரமத்தை விடுவனாகில் அவன் வானப்பிரஸ்தாச்சிரமமாகிலும் யதியாச்சிரம மாகிலும் உடனே யடையவேண்டும். அப்படியின்றி யாதோ ராச்சிரமத்தையும் அடையாம விருப்பனாகில் அவனும் நக்கினனென்றே சொல்லப்படுவான். எவன் வேதம் விதித்த நித்திய கருமங்களைச் செய்யச் சத்தி யுள்ளவனாயிருந்தும் செய்யாமல் விடுகின்றானோ அவன் அந்த நாளிலேயே பதிதனாகின்றான். ஆகிலும் பிராயச் சித்தத்தினாலே அவன் சுத்தனாகலாம். ஒருவன் யாதொரு ஆபத்து மில்லாமலிருக்க ஒரு பக்ஷகாலம் நித்திய கருமங்களை விடுவனாகில் அவன் விசேஷமாய்ப் பதிதனாகின்றான். அப்படிப் பட்டவன் மகாப் பிராயச்சித்தத்தினாலே சுத்தியடையலாம். ஒரு வருஷகாலம் எவன் நித்தியக்கிரியை செய்யாமல் விட்டானோ அவன் மகா பாதக முள்ளவன். அவனைப் பார்த்தவன் அந்தத் தோஷம் நிவர்த்தியாகும் பொருட்டுச் சூரிய தரிசனஞ் செய்யவேண்டும். அந்த மகாபாவியைத் தீண்டினால் உடுத்த வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். அந்தப் பாவிக்கோ யாதொரு பிராயச்சித்தமு மில்லை. தேவரிஷி பிதுர்பூதங்கள் எவன் வீட்டில் பூசிக்கப்பட வில்லையோ அவனைக்காட்டிலும் பாவி யுலகத்திலில்லை. எவனுடைய வீடும் உடம்பும் தேவர் முதலானாருடைய இன்ப மில்லாத பெருமூச்சினாலே கெட்டிருக்கின்றனவோ அந்தப் பாவியோடுகூட உட்காருதல் முதலான சம்பந்தத்தைச் செய்யலாகாது. அப்படிப்பட்ட பாவிகளோடு ஒருவருஷகாலம் சம்பாஷித்தல் க்ஷேமவிசாரணை செய்தல் கூட விருத்தல் முதலானவைகளைச் செய்பவனுக்கு அவனோடு சமானமான பாதகமே யுண்டாகும். அந்த மகாபாதகன் வீட்டிலுண்பதும் ஒரு படுக்கையிற் படுப்பதும் ஓரிடத்திலே கூடியிருப்பதுமாகிய விசேஷ சம்பந்தங்களைச் செய்பவன் உடனே அவனைப் போல் மகாபாதகனாவான். அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் தங்களுக்குரிய தருமத்தை விட்டு இழிவான கருமங்களி லிருப்பாராகில் அவர்கள் நக்கினர் என்கிற பெயரை யடைவார்கள். எவ்விடத்தில் நான்கு

வருணத்தாருக்கும் அத்தியந்த சங்கர முண்டா யிருக்கிறதோ அங்கே நன்னடக்கை யுள்ளவரிருப்பது மிகக் கேட்டிற்குக் காரணமாகும். ஏனென்றால், ரிஷி தேவாதிகளைப் பூசியாமற் புசிக்கிறவனோடு பேசினாலும் நரக முண்டாகு மல்லவோ, ஆதலால் யோக்கியரா யிருப்பவர்கள், இந்தப் பலவித நக்கினரோடு சம்பாஷண முதலான சகல சம்பந்தங்களையும் எப்போதும் விட்டிருக்கவேண்டும். தேவ பிதுர்க்களைக் குறித்துச் செய்யுஞ் சிரார்த்தமும் இப்படிப்பட்ட நக்கினராலே பார்க்கப்படுமாயின் அவர்களுக்குப் பிரீதியை யுண்டாக்க மாட்டாது.

ஓ மயித்திரேயரே! ஒரு கதை கேட்டீரோ? பூர்வ காலத்திலே சததனு என்று பிரசித்தனை ராஜா ஒருவனிருந்தான். அவனுக்குப் பத்தினி சயிப்பியை என்பவளொருத்தி தன் கணவனுக்கு உரிய தருமங்களையே முக்கியமாகக் கொண்டவளா யிருந்தாள். அவளோ மகா பதிவிரதை. சகல லக்ஷணங்களோடுங் கூடியவள் இப்படிப்பட்ட மனையாளோடுகூட அவ்வரசன் மிகுந்த மனநிலைமை யுள்ளவனாய் ஜபங்கள் ஓமங்கள் தானங்கள் உபவாசங்கள் அர்ச்சனைகள் முதலானவைகளினாலே தேவ தேவனாய் எங்கும் நிறைந்தவனான ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஆராதித்து வந்தான். இப்படியிருக்க, ஒரு காலத்தில் அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் கார்த்திகைஏகாதசியில் உபவாசமிருந்து கங்காநதியின் தீர்த்தத்தில் ஒருமிக்க நீராடிக் கரை யேறினார்கள். அப்போது அங்கே ஒரு பாஷண்டி எதிராக வரப் பார்த்து அந்த ராஜாவின் பத்தினியானவள் அவனோடு பேசாமல் மவுனமாகவே யிருந்து அவனைப் பார்த்ததோஷம் போவதற்குச் சூரிய தரிசனஞ் செய்தாள். அவ்வரசனோ தனக்கு வில் வித்தை கற்பித்த ஆசிரியனுக்கு அப் பாஷண்டி சிநேகிதனென்கிற கவுரவத்தை முன்னிட்டுச் சற்றுநேரம் அவனோடு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தான். பின்பு அவ்விருவருங்கூடி ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்குத் திருவாராதன முதலானவை செய்துவந்தார்கள். பின்பு கால முறையிலே அவ்வரசன் மரணமடைய அவளும் அவனோடு உடன் கட்டை யேறினாள். பின்பு அவ்வரசனானவன் உபவாச விரதத்திலே பாஷண்ட சல்லாபஞ் செய்த அபசாரத்தினாலே நாயாகப் பிறந்தான். அந்த ராஜபத்தினியோ காசிராஜாவுக்குப் புத்திரியாய்ப் பிறந்து சர்வலக்ஷணசம் பூர்ணையாய் மிகுந்த கல்வித்தேர்ச்சியுமுடையவளாய் பூர்வஜன்ம ஞானமுமுள்ளவளா யிருந்தாள். அவளை அவளுடைய தகப்பனாகிய காசிராஜன் கலியாணஞ்செய்து கொடுக்க எத்தனப்படுகையில் அந்தப்பெண், தனக்கு இப்போது கலியாணம் வேண்டுவதில்லையென்று சொல்லித் தகப்பனுடைய முயற்சியைத் தடுத்துவிட்டாள். பின்பு அவள் தன் பர்த்தா நாயாயிருப்பதைத் திவ்விய ஞானத்தினா லறிந்து விதிசை யென்கிற நகரத்திற் போய் நாயா யிருக்கிற தன் பர்த்தாவைக் கண்டு தினந்தோறும் அன்போடும் மரியாதையோடும் நல்ல உணவுகளைக் கொடுத்து வந்தாள். அந்த நாயானது அவள் கொடுக்கு முணவுகளை யுண்டு, வெகு சந்தோஷத்தினாலே அவளுக்குத் தன்சாதி யியல்பின்படி மிகப் பணிவான செய்கைகளைச் செய்துவந்தது. அதைக்கண்டு அந்த ராஜகன்னிகையானவள் மிகவெட்க முற்றவளாய் அந் நாயை நோக்கிக் கும்பிட்டு "ஐயா,

மகாராஜாவே! நீர் விரத தினத்திலே தீர்த்த ஸ்நானஞ் செய்தபின் ஒரு பாஷண்டியோடு தாக்ஷிணியத்தினுற் பேசினீரே அந்தப் பாதகத்தினுலன்றோ இந்த ஈனமான நாய்ப் பிறப்பிற் பிறந்து உம்மடியாளாகிய எனக்கு வணக்கஞ் செய்கிறீர். இதை நீர் நன்ருய் நினைத்துக்கொள்ளும்" என்று சொல்லி நினைப்பு மூட்டினுள். இப்படி அவள் சொன்னதைக் கேட்டு அந்நாயுருவமான அரசன் நெடுநேரஞ் சிந்தித்து முன்ஜனனத்து நினைப்பைக் கொண்டு மிகுந்த வெறுப்பை யடைந்து அப்பட்டணத்தை விட்டு வெளியிலோடி மலைத்தடத்தினின்றுங் கீழே வீழ்ந்து மரித்து நரிப்பிறப்பை யடைந்தான். பின்பு அவ்விராச குமாரி ஞானதிருஷ்டியினுலே தன் புருஷனுக்கு நேரிட்ட இரண்டாம் பிறப்பை யறிந்து கோலாஹல மென்கிற பருவத்திற்போய் நரியாயிருக்கிற தன் புருஷனைக்கண்டு முன்போலவே வணக்கத்துடனே "ஐயனே! நீர் சுனகமாயிருந்தபோது நான் பாஷண்ட சம்பாஷணத்தால் நேர்ந்ததை உமக்கு நினைப்பு மூட்டினேனே, அதை இப்போது நினைக்கிறீரா?" என்று சொன்னுள். அதைக் கேட்டு அந்த நரிப்பிறப்புடைய வேந்தன் அப்பேச்சைச் சத்தியமென்று நினைத்து அக்காட்டிலே இரை யெடாமற் பட்டினி யிருந்து உயிர்துறந்து அந்த மனிதரில்லாக் காட்டிலேயே செந்நாயாகப் பிறந்தான். அப்போதும் அக்குற்றமற்ற பெண் அங்குசென்று "நீர் செந்நாயன்று. மற்றை யாரென்ருல், சததனுவென்கிற மகாராஜ னல்லவோ? நாயாய் நரியாய் இப்படி யானீர்" என்று தன் கணவனுக்குப் பூருவ ஜனனங்களை நினைப்பித்தாள். அரசனும் பூர்வஜனனங்களை நினைத்து உடலை விட்டுக் கழுகாய்ப் பிறந்தான். அப்போதும் ராஜபத்தினி அவ்விடம்போய் "ஐயா நீர் கழுகுசெய்யுஞ் செய்கைகள் செய்தது போதும், நீர் முன் பிறப்பிற் பாஷண்டனேடு உரையாடின பாபமன்றோ இப்படி செய்தது" என்று சொல்ல, அவனும் அதை நினைத்து இறந்து காகமாகப் பிறந்தான். அதிலும் அப்பதிவிரதை கண்டு அவனைநோக்கி "சகல ராஜாக்களும் வசப்பட்டு உமக்குப் * பலி கொடுக்கப் பெற்றிருந்த நீர் இப்போது பலிபோஜனஞ் செய்கிற காகமானீரே இதை நினையும்" என்று ஸ்மரிப்பிக்கவே, அரசனும் ஸ்மரித்து மரித்துக் கொக்காகி, அச்சனனத்திலும் மனையாள் நினைப்பூட்டப்பெற்று, உயிர் விட்டு மயிலாய்ப் பிறந்தான். அப்போது அழகு சிறந்த அக்கன்னிகை அம்மயிலைத் தன்னிடத்திற் கொண்டு வந்து, அதற்கு இன்பமான உணவுகளை அப்போதப்போது கொடுத்துப் போற்றி வளர்த்துவந்து, தன் பிதா செய்த அசுவமேதயாகத்தின் அவபிரத தீர்த்தத்திலே நீராட்டித் தானும் நீராடி மயிலாயிராநின்ற அம்மகாராஜனுக்கு நாய்ப்பிறப்பு முதல் மயூரப் பிறப்பீருக நேர்ந்த பிறப்புகளை நினைப்பித்தாள். அந்த வேந்தனும் தானெடுத்த ஜனனவரிசையை நினைத்துத் துயருற்றுத் தன் சரீரத்தைவிட்டு ஜநக மகாராஜாவுக்கு மகனுகப் பிறந்தான்.

இப்படியாகி அவன் வளர்ந்து வந்தபோது அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணி தனக்குக் கலியாண யத்தினஞ் செய்யும்படி தன் பிதாவைத் தூண்டி

* பலி என்ருல் அரசர்க்குக் கொடுக்குந் திறைக்கும் வைதிக கிரியைகளில் காக்கைக்குப் போடுஞ் சோற்றுக்கும் பெயர்.

ஞள். அவ்வார்த்தையின்படி அந்த ராஜா சுயம்வரங் கோடிக்க, அச்சுயம் வரத்திற்கு வந்த அனேக ராஜகுமாரர் களுக்குள்ளே அவ்விதேக ராஜகுமார ஞை தன் கணவனையே அப்பெண் மணி வரித்து, அவனேடு கூட மறுபடி யும் சகல போக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருந் தாள். அவ்வரசனும் தன் தந்தை சொர்க்கஞ் சேர்ந்தபின் அவ்விதேக ராச்சியத்திற்கு அரசனுகி, அநேகரை வென்று திறைபெற்று, பல யாகங் களையுஞ் செய்து பல தானங்களையும் வழங்கிப் புத்திரரையும் பெற்று, நீதிப் படியே துரைத்தனம் நடத்திவந்து, ஒரு யுத்தத்திலே தரும வழியினுலேயே உயிரை விட்டான். அப்போதும் அவ னுடைய பத்தினி வெகு சந்தோஷ மாய் உடன்கட்டை யேறினுள். பின்பு அவ்வரசன் அந்தத் தருமபத்தினி யோடுகூடவே இந்திரலோகத்தையுங் கடந்துபோய்ச் சகல இஷ்டங்களும் பெறும்படியான மகா புண்ணிய லோகங்களை யடைந்தான். இப்படி அந்தத் தம்பதிகள் முன்சொல்லியபடி மகா சுத்தியைப்பெற்றுப் பிரியாமலே அக்ஷயமான புண்ணிய லோகம் பெற் ருர்கள்.

ஓ பிராமணேத்தமரே! இப்படி யாகப் பாஷண்டி சம்பாஷணத்தின லுண்டான பாபத்தையும் அசுவமேத யாகத்தின் அவபிரத ஸ்நானத்தின லுண்டான புண்ணியத்தையும் விவ ரித்தேன். ஆதலால் மகா பாவிகளான பாஷண்டிகளோடு பேசுவது முத லானவற்றை விடவேண்டும். மற்றக் காலங்களிற் சிறிது செய்தாலும் வை திக அனுஷ்டான காலத்தில் விசேஷ மாய் அதை விடவேண்டும். யாகங் களில் தீக்ஷிதனுயிருப்பவன் அதிலும் விசேஷமாய் விடவேண்டும். எவன் வீட்டில் ஒருமாதம் வைதிக கர்ம லோபம் உண்டாகிறதோ அவனைக் கண்டால் உடனே சூரியபகவானைப் பார்க்கவேண்டுமே, அப்படியிருக்க வேதசம்பந்தத்தையே முழுவதும் விட் டிருக்கிற பாஷண்ட சம்பந்தத்திற்குக் கேட்கவேண்டுமோ? அதிலும் பாஷ ண்டரோடு நேசித்து அவர் சோற்றை யுண்பதும், அவரைத் தன்வீட்டிலுண் பிப்பதும் வேதவாதங்களை இகழ்ந்து விரோதமாய்ப் பேசுவதுமான அசத் காரியஞ் செய்கிறவர்களுடைய சம் பாஷணை, கூடியிருத்தல், முதலான வைகளைக் கனவிலுஞ் செய்யாமல் விட்டொழிய வேண்டும். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். * பாஷண் டிகளையும், தவிரத்தக்க காரியங்களைச் செய்கிறவர்களையும், பிடாலவிரதத்தி லிருப்பவரையும், சடரையும், ஹைது கர்களையும், பகவிருத்திகளையும் வாயா லுங்கூடப் பூசிக்கலாகாது. அதிக பாவிகளும் துராசார முடையவரு மான அந்தப் பாஷண்டருடைய சம்

* வேதசாஸ்திர மார்க்கத்தைத் துறந்தவன் பாஷண்டன். பூனை, வேடம்போட் டதுபோலே தண்டகமண்டலாதி தருமக் குறிகளைப் பகிரங்கமாகத் தரித்து யார்க்குந் தெரியாதபடி பாபங்களைச் செய்து வருபவன் பிடாலவிரதன்; [பிடாலம்=பூனை] எதிரில் பிரியமாய்ப் பேசுவதும் மறைவில் தீங்கு செய்வதுமாய் வெளிப்பட்ட அபரா தச்செய்கை யுடையவன் சடன். சத்கருமங்களைச் செய்யுமளவில் துஷ்டஹேதுக்களைக் காட்டி அவற்றில் ஐயமுண்டாக்குகிறவன் ஹைதுகன். கொக்கைப்போலே ஒன்று மறியாதவனு யுட்கார்ந்திருந்து சமயம் பார்த்து மோசஞ் செய்கிறவன் பகவிருத்தி. [பகம்=கொக்கு].

பந்தத்தை வெகுதூரத்தில் விட்டிருக்க வேண்டும்.

இப்படியாக பலவகைப்பட்ட நக்கினரையும் உமக்கு அறிவித்தேன். இவர்கள், பார்ப்பதனலேயே சிரார்த்தம் அழிந்துபோம். இவர்களுடைய சம்பாஷணத்தினலே அந்த நாள் செய்த புண்ணியம் நசிக்கும். இவரோடு ஒருதரஞ் சம்பாஷணையினலேயே அந்தந்த நாட் புண்ணியங் கெடு மாதலால் அதைத் தவிரவேண்டும். கடைசியாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: வீணுக்குச் சடைவளர்ப்பவரும், முண்டிதஞ் செய்துகொள்பவரும், தேவாதி உபயோகஞ் செய்யாமலே சோற்றை யுண்பவரும், உள்ளும் புறமும் சுத்தியற்றவரும், பிதுர்க்களுக்குப் பிண்டந் தண்ணீர்களிடுவதைத் தவிர்ந்தவர்களுமான அசத்துக்களுடைய எவ்வித சம்பந்தமுடையவரும் நரகம் புகுவார்கள். சத்புருஷரோடு சேருகிறவர் மேன்மையான பதங்களைப் பெறுவார்கள்.

பதினெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் மூன்றுமம்சம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

நாலாமம்சம் - ராஜ வமிச சரிதங்கள்

முதலாம் அத்தியாயம்

ககுத்துமி சரித்திரம்

மயித்திரேயர் வினவுகிறார்:— "சுவாமி, ஆசாரியரே! சத்கருமஞ் செய்யப் புகுந்தவர்க்குச் செய்யத் தக்க நித்திய நைமித்திக ரூபமான கருமங்களின் சொரூபத்தையும் வருணாச்சிரம கிரமங்களையும் தேவரீர் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர்; இனி ராஜாக்களின் வமிசங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்; கிருபை செய்து திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டும்" என்று சிஷ்யர் வேண்ட, குருவான பராசரமுனீந்திரர் அருளிச் செய்யலாயினார்:—

"மயித்திரேயரே! கேளும்; இந்த வைவச்சுத மனுவமிசமானது மகா யாக கர்த்தாக்களும் மகா வீரரும் மகா சூரரும் மகா தீரருமான அநேக ராஜாக்களினாலே அலங்காரமுற்றது. இவ்வமிசத்தின் வரலாற்றைச் சகல பாபங்களும் நசிக்கும் பொருட்டு நீர் கேட்கக் கடவீர்.

சகல ஜகத்காரணரும் ஆதி மத்தியாந்த ரகிதரும் ருக்கு யஜுஸ் ஸாமாதி மயருமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய மூர்த்த ஸ்வரூபமாய் இரணிய கருப்பரென்கிற பெயரை யுடையவராய் இந்தப் பிரமாண்டத்தின் அதிபதியான பிரம்மா பூர்வத்தில் உண்டானாரன்றோ? அந்தப் பிரம்மாவின் வலக் கட்டைவிரலிலிருந்து தக்ஷப்பிரசாபதி பிறந்தார். தக்ஷருடைய புத்திரி அதிதி. அதிதியின் குமாரன் விவசுவானென்கிற சூரியன், அவன் குமாரன் மனு, மனுவுக்கு இக்ஷ்வாகு, நிருகன், திருஷ்டன், சர்யாதி, நரிஷ்யந்தன், நாபாகன், திஷ்டன், கரூசன், பிருஷத்திரன் என்று ஒன்பது மக்கள் பிறந்தார்கள். இவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னே அந்த மனு புத்திரனுக்காக மித்திராவருணனைக் குறித்து ஒரு இஷ்டிசெய்ய, அதில் ஹோதாவின் அபசாரத்தினாலே இளையென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவள் மித்திரா வருணர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே சுத்தியும்னன் என்கிற ஆண் மகனாகிச் சிவனுடைய சாபத்தினாலே மறுபடியும் பெண்ணாகிச் சந்திரபுத்திரனான புதனுடைய ஆச்சிரம சமீபத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். புதன் அவளிடத்திலே காமமுடையவனாகிப் புரூரவனென்கிற குமாரனைப் பெற்றான். அந்தப் புரூரவன் பிறந்தபின், மகாதேஜோவான்களான ரிஷிகள் பெண்ணாய்ப்போன சுத்தியும்னன் மறுபடி ஆணாகவேண்டுமென்று, யாகமயனையும் ருக்கு யசுஸ் ஸாமாதர்வண மயனையும் மனோமயனையும் ஞான விஞ்ஞான மயனையும் அன்னமயனையும் அமிருதமயனையும் சர்

வமயனும் இவையொன்று மாகாதவ னும் ஷட்குண சம்பன்னனுயு மிருக் கிற யக்கிய புருஷனைக்குறித்து யாகஞ் செய்ய, அந்த யாகத்தில் பிரசன்ன னன ஸ்ரீயப்பதியினுடைய அனுக்கிர கத்தினல் இளை மீண்டு மாண்பிள்ளை யாய்ச் சுத்தியும்ன னென்னும் பெய ரைப் பெற்றுள். அந்தச் சுத்தியும்ன னுக்கு உத்கலன், கயன், விதானன் என மூவர் பிறந்தார்கள். அந்தச் சுத் தியும்னனே முன்பு பெண்ணுயிருந்தத னலே இராச்சியம் பெறவில்லை. ஆனு லும் வசிஷ்டமகா முனியின் வசனத் தின்படி அந்தச் சுத்தியும்னனுக்கு அவன் பிதா பிரதிஷ்டானமென்னு நகரத்தைக் கொடுத்தான். அவனும் அதை யாண்டுகொண்டிருந்து அந்நக ரத்தைப் புரூரவனுக்குக் கொடுத்தான். பிருஷத்திர னென்பவன் ஒருகால் குருவாகிய வசிஷ்டருடைய பசுக் களைக் காத்துக்கொண் டிருக்கையில், இரவில் அப்பசுக் கூட்டத் திடையிற் புகுந்த புலியைக் கொல்லப் போய்ப் பிசகிப் பசுவைக் கொன்றதனுல், குரு சாபமிடப்பெற்றுச் சூத்திரனுயினன். கரூசனிடத் திருந்து கரூசதேசத்தைக் காத்துவந்த மகா பாராக்கிரமவான்க ளான க்ஷத்திரியர் பிறந்தார்கள். திருஷ்ட னென்பவனுக்கு நாபாகன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பலந்தனன் பிறந்தான். பின்பு அந்த நாபாகன் தன் செய்கையில் தாழ்ந்ததனுலே வைசியனுனன். அந்தப் பலந்தனனுக்கு மகன் மிகப் புகழ்பெற்ற வச்சப்பிரீதி யென்பவன். வச்சப்பிரீதிக்கு மகன் பிராம்சு. பிராம்சுவுக்கு மகன் பிரசா பதி. அவனுக்குக் கனிமித்திரன், அவனுக்குச் சக்ஷுஷன், சக்ஷுஷ னுக்கு அதி பலபராக்கிரமசாலியான விமிசன், அவனுக்கு விம்சகன், அவ னுக்கு கனிநேத்திரன், அவனுக்கு அதிவிபூதி, அவனுக்கு மகாவீரனன கரந்தமன், அவனுக்கு அவிக்ஷித்து, அந்த அவிக்ஷித்துக்கு மிகுந்த சவுரிய தைரியாதி குணங்களுள்ள மருத்த னென்னும் புத்திரனுண்டானுன். இம் மருத்தனைப்பற்றி இரண்டு பாட்டுகள் இப்போதும் வழங்குகின்றன. அவை களாவன "இவ்வுலகத்தில் மருத்த னுடைய யாகத்தைப் போலே யாரு டைய யாகமிருந்தது? அந்த யாகத் திற்கு வேண்டுங் கருவிகளெல்லாம் செம்பொன்னுற் செய்யப்பட்டு விளங் கின. அந்த யாகத்திலே சோமபா னத்தினுலே இந்திரனும் தக்ஷிணைகளி னுலே அந்தணரும் உடம்பு தெரியா திருக்கும்படி களித்தார்கள். அன்றி யும் அதில் வாயுக்களே உணவுகளைப் பரிமாறுகிற வேலைக்காரரானுர்கள். தேவரெல்லாரும் சபையாரானுர்கள்."

அந்த மருத்தன் சக்கிரவர்த்தியா யிருந்து நரிஷ்யந்தனென்னுங் குமா ரனைப் பெற்றுன். அந்த நரிஷ்யந்த னுக்கு மகன் தமன்; தமனுக்கு மகன் ராஜவர்த்தனன்; ராஜவர்த்தனனுக்கு சுவிருத்தி; சுவிருத்திக்குக் கேவலன்; கேவலனுக்குச் சுதிருதி; அவனுக்கு நரன்; அவனுக்குச் சந்திரன்; அவனுக் குக் கேவலன்; அவனுக்குப் பந்து மான்; அவனுக்கு வேகவான்; வேக வானுக்குப் புத்திரன் புதன்; அவனுக் குத் திருணபிந்து; அவனுக்கு இளிபிளை யென்று ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தாள்; அந்தத் திருணபிந்து மகாராஜனை அலம்புசை யென்கிற அப்சரசு விரும் பிப் புணர்ந்து விசாலனென்கிற மக னைப் பெற்றுள். அவன்றுன் வைசாலி யென்கிற நகரத்தை யுண்டாக்கின வன் விசாலனுக்கு ஹேமசந்திரனென் னும் புத்திரனுண்டானுன். அவன் மகன் சந்திரன்; அவனுக்கு மகன்

தூமிராக்ஷன் ; அவனுக்குச் சிருஞ்சயன் ; சிருஞ்சயனுக்குச் சகதேவன் ; அவனுக்குக் கிருசாசுவ னென்பவன் பிறந்தான். அந்த கிருசாசுவனுக்குச் சோமதத்தனென்னும் புத்திரன் பிறந்து, பத்து அசுவமேத யாகங்களைச் செய்தான். அவனுக்குக் குமாரன் ஜனமேஜயன். ஜனமே ஜயனுக்குச் சுமதி. இவர்களெல்லாம் வைசாலி நகரத்தையாண்ட ராஜாக்கள். இவர்களைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் வழங்கி வருகின்றது. அதாவது "வைசாலி நகரத்தை யாண்ட ராஜாக்கள் யாவரும் மூலபுருஷனை திருணபிந்து மகாராஜனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே தீர்க்காயுசு உள்ளவர்களாயும் மகாத்துமாக்களாயும் வீரத்தன்மையுடையவர்களாயும் மிகவுந் தரும சீலராயு மிருந்தார்கள்."

இனி சர்யாதி யென்பவனுக்கு சுகன்னியை என்றொரு மகளுண்டாளள். அவளைச் சியவனரென்று மிகப் புகழ்பெற்ற மகாமுனிவர் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார். அன்றியும் அந்தச் சர்யாதிக்கு ஆனர்த்தனென்றொரு மகனுமுண்டானன். மேல்கடற் கரையில் அவனுண்ட தேசத்திற்கு ஆனர்த்தமென்கிற பெயர் வழங்கிற்று. அவனுக்கு ரேவதனென்கிற குமாரனுண்டாகிக் குசஸ்தலி யென்கிற நகரத்திலிருந்துகொண்டு அந்த ஆனர்த்த ராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான். அந்த ரேவதனுக்கு நூற்றுவர் மக்களுண்டானர்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மூத்தவன் தருமாத்துமாவான ககுத்துமி என்பவன். அவனுக்கு ரைவதனென்கிற பெயரும் வழங்கும். அவனுக்கு ரேவதி என்கிற புத்திரி யொருத்தி பிறந்தாள். அந்தக் கன்னிகையை யிட்டுக்கொண்டு அவ்வரசன் இவளை யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று கேட்கும் பொருட்டு பிரமலோகத்துக்குச் சென்றான். அவ்வளவில் ஹாஹா ஹூஹூ என்கிற கந்திருவ ரிருவர் பிரமாவின் சபையில் அதிதானமென்று சொல்லப்பட்ட திவ்விய சங்கீதத்தைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது, சித்திரை தக்ஷிணை வார்த்திகை என்கிற மூன்று மார்க்கங்களின் பரிவிர்த்தங்களாலே சுற்றிக்கொண்டு வருவதை அநேக யுககாலங் கேட்டுக்கொண்டிருந்தும் அவ்வரசன் அவ்வளவு பெரியகாலத்தை ஒரு முகூர்த்தகாலம்போல நினைத்தான். பின்பு அந்தக் கீதமுடிந்தவுடனே சதுர்முகபகவனை வந்தனஞ்செய்து அந்த ரைவதமகாராஜன். "இக்கன்னிகைக்கு யோக்கியமான வரன் யார்?" என்று வினவினன். அந்தப் பிர்ம்மாவானவர், "நீ நினைத்திருக்கிற வரன்களைச் சொல்" என்று நியமிக்க, அவன் மறுபடியும் அவரைத் தொழுது தான் நினைத்திருந்த சிலர் நாமங்களைச் சொல்லி, "சுவாமீ! இவர்களிலே யாருக்கு அடியேன் இந்தக் கன்னிகையைக் கொடுக்கலாம்? அவனை அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டான். பின்பு அக் கமலாசனர் சிரசைக் கொஞ்சம் வணங்கிக்கொண்டு புன்சிரிப்போடு, "ஓ அரசனே! நீ யாரை நினைத்தாயோ அவர்களுடைய பிள்ளை பிள்ளைகளுடைய சந்ததிகளும் இப்போது பூமியிலில்லை. நீ சங்கீதங் கேட்டுக்கொண்டிருக்கையிலேயே அநேக யுகங்கள் கழிந்தன. உனக்குத் தெரியாது. இப்போது பூலோகத்திலே வைவச்சுத மனுவந்தரத்திலே இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகம் முடியக் காத்திருக்கிறது. கலியுகங் கிட்டியிருக்கிறது. இப்போது பூர்வகாலத்தாருக்குள்ளே நீ யொருவனே யிருப்பதனலே இக்காலத்தாரான யாருக்காகிலும் இக்கன்

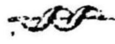
னிகையை நீ யொருவனுகவே கொடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது உன்னுடைய புத்திரர் மித்திரர் களத்திரங்கள் மந்திரிகள் பந்துக்கள் ஏவலாட்கள் சேனைகள் பொக்கசங்கள் முதலானவற்றின் பெயர்கூட இல்லாமல் காலபேதத்தினுல் ஒழிந்துபோயின" என்று உரைக்கக்கேட்டு, அவ்வேந்தன் மிக நடுங்கிப்போய் வாய்குளற அத்தேவனை நமஸ்கரித்து, "சுவாமீ! இப்படியானுல் அடியேனுக்குக் கதியென்ன? இக்கன்னிகையை யாருக்குக் கொடுப்பேன்?" என்று கேட்க, சர்வலோக குருவான அந்தச் சதுர்முகபகவான் முடிவணங்கிக் கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டு அருளிச்செய்யலாயினர்.

"கேளாய் அரசனே! அஜனும் சர்வமயனுபு மிருக்கிற எவனுக்கு ஆதி மத்தியம் அந்தம் என்கிற இம்மூன்றையும் யானும் மற்றவரும் அறியோமோ, அப்படியே பரமேச்சுரனுன எவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் மேலான பிரபாவத்தையும் பலத்தையும் அறியோமோ, கலாமுகூர்த்தாதி மயமான காலமானது பரமபதமென்று சொல்லப்பட்ட எவனுடைய திரிபாத்விபூதியை மாற்றமாட்டாதோ, உற்பத்தி நாசங்களில்லாதவனும் சர்வசரீரகனும் கர்மவசமான நாமரூபங்களில்லாதவனும் என்றும் ஒருபடியே யிருக்கிறவனுமுள்ள எவனுடைய பிரசாதத்தினுலே நான் சிருஷ்டிக்கர்த்தாவாக ஆனேனே, எவனுடைய குரோத அம்சத்தினுலே ருத்திரன் சங்காரகர்த்தாவாக ஆனனே, எந்தப்பரமபுருஷன் எங்களிருவர்க்கு மிடையிலே ஸ்திதி கர்த்தாவாக அவதரித் தெழுந்தருளி யிருக்கிருனே, எவன் தன் அம்சத்தினுலே என்னில் ஆவிர்ப்பவித்துச் சிருஷ்ட்டிக்கிருனே, தானே புருஷ ஸ்வரூபியாயிருந்து ரக்ஷிக்கிருனே, ருத்தினனிடத்தில் அம்சாவிர்ப்பாவத்தினுலே யிருந்து சர்வத்தையுஞ் சங்கரிக்கிருனே, எவன் இந்திரன் முதலானுருடைய ரூபத்தினுலே உலகத்தைக் காத்தருளுகிருனே, சூரிய சந்திர ரூபியாகி இருளைப் போக்குகிருனே, அக்கினிரூபமாகிப் பாகத்திற்கு உபயோகமாகிருனே, பூமிரூபியாகி எல்லாவற்றையுஞ் சுமக்கிருனே, வாயு ரூபியாகி யாவற்றையும் அசைக்கிருனே, தண்ணீருஞ்சோறுமாகி உலகத்தின் திருப்திகாரண மாகிருனே, ஆகாசரூபியாயிருந்து சகலத்துக்கும் இடங்கொடுக்கிருனே, எவன் சகலத்தையும் தன்னையும் தானே சிருஷ்டிக்கிருனே, எவன் சமஸ்தத்தையுந் தன்னையும் தானே பரிபாலிக்கிருனே, எவன் இதரங்களையுந் தன்னையும் தானே சங்கரிக்கிருனே, எவன் இந்தச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார கர்த்தாக்களாகிய மூவர்க்கும் சிருஷ்டிக்கப்படுவனவும் ரக்ஷிக்கப்படுவனவும் சங்கரிக்கப்படுவனவுமான மூன்றுக்கும் வேருய் விகாராதிகளில்லாமல் விளங்குகிருனே, எவனிடத்திலே உலகமெல்லா மிருக்கின்றனவோ, எவன் சகலலோக சொரூபியா யிருக்கிருனே, எவன் எல்லாவற்றிற்கு முதலாயிருக்கிருனே, எவன் இவ்வுலகத்தி லெங்கு மிருக்கிருனே, அந்தச் சர்வேசுவரனுன ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் இப்போது பூலோகத்தில் தனது அமிசத்தினுலே ஒரு திருவவதாரஞ் செய்திருக்கிருன். முன்பு உன்னுடைய ராஜதானியான குசஸ்தலியானது இப்போது யாதவராஜாக்கள் வாசஞ் செய்யப்பெற்று, அமராவதியென்கிற தேவநகரம்போலே மிகவும் ரமணீயமாய் துவாரகை யென்கிற திருநாமத்தோடு விளங்காநின்றது. அதில் அந்த எம்பெருமான் ஆதிசேஷனில் அமிசத்

திறு லவதரித்துப் பலதேவனென்னுந் திருநாமத்தோ டெழுந்தருளி யிருக்கி றான். ஓ அரசனே! அந்த மாயா மனுஷியனுக்கு உன்னுடைய புத்திரியைப் பத்தினியாகச் சமர்ப்பிக்கக் கடவாய். உனக்கு இவர் மகா சிலாக்கியமான வரன். இந்த உன் புத்திரியும் பெண்களுக்கு ஒரு ரத்தினம் போன்றவள். ஆதலால் இருவர்க்கும் பொருத்தம் மிக நன்றாயிருக்கின்றது" என்று பிரமதேவராலே நியமிக்கப்பட்டு, அந்த ராஜா வானவன் பூலோகத்துக்கு வந்து, பூமியிலுள்ளவர்கள் மிகக் குறுமையான வடிவும் அற்பமான தேஜசும் அற்பமான ஞான சக்திகளுமுடையவர்களா யிருப்பதைக்கண்டு, அதிசயப்பட்டுக்கொண்டே துவாரகாபுரியா யிருக்கிற அந்தக் குசஸ்தலிபுரிக்குப் போய், ஸ்படிக பர்வதம் போலே விளங்குகிற அந்த ஸ்ரீ பலராமனுக்குத் தன் கன்னிகையைச் சமர்ப்பித்தான். தாலத்துவசரான அந்தப் பலராமன் அக்கன்னிகையைத் திருவுள்ளம்பற்றி அவள் அதிக வுயரமாயிருந்த படியினாலே தம்முடைய ஆயுதமான கலப்பையினாலே வணக்கியருள அந்தப் பொற்கொடியானவள் அவர் திருவளர்த்திக்கு ஏற்ற பிரமாணமுடையவளாய் வேறு கன்னிகை போல் ஆய்விட்டாள்.

பின்பு அந்த ஸ்ரீ பலபத்திரர் அந்த ரேவதியைத் திருக்கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு லோக சம்ரக்ஷணஞ் செய்தருளிக்கொண் டிருக்க, அந்தக் ககுத்துமி மகாராஜனும் அடியேன் தன்யனானேனென்று மகிழ்ந்து, தவஞ் செய்யும் பொருட்டு ஹிமவத் பருவதத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

முதலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

சசாத, ககுத்ஸ்த, மாந்தாதா, சவுபரி, இவர்களுடைய சரிதம்

அந்தக் ககுத்துமி மகாராஜன் பிரமலோகத்திலிருந்து வராமலிருக்கையில் புண்ணியஜனர் என்கிற ராக்ஷசர் அவனுடைய குசஸ்தலி பட்டணத்தை அழித்தார்கள். அதிலிருந்த அவன் தம்பிமாரெல்லாம் அந்த ராக்ஷசருக்குப் பயப்பட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிப்போனதனால் அந்தக் குலத்தரசர் எவ்விடத்திலுமிருந்தார்கள். விருஷ்டனென்பவனிடத்திலிருந்து வார்ஷ்டகம் என்கிற ராஜகுல முண்டாயிற்று. நாபாக னென்பவனுக்கு குமாரன் நாபாகனென்றே பெயர்பெற் றிருந்தான். அவனுக்கு அம்பரீஷன், அம்பரீஷனுக்கு விரூபன், விருபனுக்குப் பிரஷதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரதீதரன் உண்டானான். இவன் விஷயத்தி லொரு சுலோகம் வழங்கும். அதாவது 'ரதீதர கோத்திரத்திற் பிறந்தவர்கள் க்ஷத்திரியரா யிருந்தாலும், அங்கிரசு என்கிற பிராமணரிஷி சம்பந்தத்தினாலும் தபோபலத்தினாலும் பிராமணரூபமாகி, க்ஷத்திரிய சம்பந்தமுள்ள பிராமணரென்று பெயர் பெற்று விளங்கினார்கள்.' வைவச்சுத மனுவானவர் தும்மும்பொழுது அவர்

மூக்கினின்றும் இக்ஷ்வாகு என்கிற புத்திரன் ஜனித்தான். அவனுக்கு நூறு மக்களுண்டு. அவர்களிலே விகுக்ஷி, நிமி, தண்டன் என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள். சகுனி முதலிய ஐம்பது பிள்ளைகள் உத்தராபதம் என்கிற வடநாட்டினரசரானார்கள். நாற்பத்தெட்டுப்பேர் தக்ஷிணபதம் என்கிற தென்னாட்டை யாண்டு வந்தார்கள். அந்த இக்ஷ்வாகு மகாராஜன் அஷ்டகையிலே புதிதாய் மாமிசத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவரும்படி விகுக்ஷி யென்பவனுக்குக் கட்டளையிட்டான் அந்த விகுக்ஷியும் தகப்பனுக்கினையைச் சிரமேற்கொண்டு, காட்டுக்குப்போய் அநேக மிருகங்களைக் கொன்று மிகவு மிளைப்படைந்து, பொறுக்கக்கூடாத பசியினாலே அவற்று ளொரு முயலைத் தின்றுவிட்டு, மற்ற மாமிசங்களைக் கொண்டுவந்து தகப்பனுக்கு அறிவித்தான். அவ்வரசனும் அவைகளைப் புரோக்ஷிக்கும் பொருட்டுத் தன் குல குருவான வசிஷ்டமா முனிவரை வேண்ட, அம்முனிவர் அப்படியே போய் அவைகளைப் பார்த்து அரசனை நோக்கி, "அரசனே! போதும் போதும், இவ்வசுத்த மாமிசம் எதுக்கு? துராத்துமாவான உன்மகன் இவற்று ளொரு முயலின் மாமிசத்தை யுண்டதனாலே மற்றெல்லா மாமிசங்களும் அசுத்தமாய்க் கெட்டுப்போயின" என்று சொல்லினர். அதனாலே அந்த விகுக்ஷிக்குச் சசாத* னென்று நாமதேய முண்டாயிற்று இப்படி குருசொல்லக்கேட்டு இக்ஷ்வாகுவும் தன் மகனாகிய அந்த விகுக்ஷியைத் தள்ளிவிட்டான். தந்தை இறந்தபின் அந்தச் சசாதன் ராஜாவாகிப் பூமிமுழுவதையும் தருமநீதிகள் பிசகாமல் ஆண்டுவந்தான்.

அந்தச் சசாதனுக்குப் புரஞ்சயனென்கிற மகன் பிறந்தான். அந்தப் புரஞ்சயனுக்குப் பின்வருங் காரணத்தினாலே கருத்ஸ்த னென்னு மொரு பெயர் உண்டாயிற்று. அதாவது திரேதாயுகத்திலே தேவர்க்கும் அசுரர்க்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகி, அதில் மகா பலவான்களான அசுரராலே தேவர் வெல்லப் பட்டவராகி பகவானை ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதித்தார்கள். ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாய்ச் சகலத்துக்கும் ஆதாரபூதனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் அந்தத் தேவதைகளுக்குப் பிரசன்னனாகி அவர்களைநோக்கி, "ஓ தேவதைகளே! உங்களுடைய கருத்தை யறிந்தேன்; நீவிர் அஞ்சன்மின்; நான் பூமியில் சசாதனுடையகுமாரனாகிய புரஞ்சயனென்னும் க்ஷத்திரிய சிரேஷ்டனுடைய சரீரத்திலே அமிசத்தினாலே பிரவேசித்து அவ்வசுரரைச் சங்கரிப்பேன்; ஆனதனாலே நீங்கள் அந்தப் புரஞ்சயனை உங்களுக்குச் சகாயமாய் யுத்தத்துக்கு வரும்படி முயற்சி செய்யுங்கள்" என்றருளிச் செய்தார். இதைக் கேட்டு அமரரெல்லாம் ஸ்ரீயப்பதியை யடிதொழுது விடைபெற்றுப் புரஞ்சயனிடம் வந்து அவ்வரசனைப் பார்த்து, ஓ ராஜசிரேஷ்டனே! சத்துருக்களை வெல்ல முயன்றிருக்கிற எங்களுக்கு நீ சகாயஞ்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம். உன்னிடத்திற்கு இப்படி வேண்டிவந்த எங்களுக்கு நீ மறுத்துச் சொல்லாமல் எங்கள் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என்றனர். அதுகேட்டு அந்த மகீபாலன் "ஓ தேவதைகளே! உங்களுக்கு நான் துணை செய்யவேண்டுமானால் உங்களுக்கு அரசனும், நூறு அசுவமேதஞ் செய்ததனாலே மூவுலகங்களையும் ஆளும்படியான பாக்கிய

* சசம் என்றால் முயல், அத என்றால் பக்ஷித்தவன்.

முள்ளவனுமான இந்திரனே எனக்கு வாகனமாக வேண்டும். அவனது தோளின்மேலேறிக்கொண்டால் அவ் வசுரரோடு நான் போர்செய்யமாட்டு வேன்" என்றனன். அதைத் தேவர்க ளெல்லாம் அங்கீகரிக்க, தேவேந்திரன் விருஷபரூபியானான். பின்பு அப்புரஞ் சயன் அந்த விருஷபத்தின் நுசிப்பின் மேல் அதிக சந்தோஷத்தோடு ஏறிக் கொண்டு, சராசரங்களுக் கெல்லாம் குருவாயும் ஷட்குண சம்பன்னனாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய தேஜசி னாலே பூரிக்கப்பட்டவனாய், அந்த அசுரர் யாவரையும் எளிதிலே சங்க ரித்தான். விருஷபத்தின் [ககுத்] நுசுப் பின்மேல் [ஸ்த] ஏறியிருந்ததனாலே அவனுக்குக் ககுத்ஸ்தன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்த ககுத்ஸ்த மகாராஜனுக்கு அனேனசு என்கிற குமாரன் உண்டானான். அவனுக் குப் பிருது பிறந்தான். பிருதுவுக்கு விஷ்டராசுவன் ஜனித்தான். அந்த விஷ்டராசுவனுக்கு யுவனாசுவனென் பவன் உண்டானான். அவன் சந்திரா மிசையிற் பிறந்ததனால் அவனுக்குச் சாந்திர னென்றும் பெயருண்டு. அந் தச் சாந்திரனுக்குச் சாபஸ்தி யென்ப வன் குமாரன். அவன் சாபஸ்தி என் கிற ஒரு மகாநகரத்தை ஏற்படுத்தி னான். அவனுக்கு பிருகதசுவன் பிறந் தான். அவனுக்குக் குவலயாசுவன் பிறந்தான். அவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுதேஜோ பலம் பொருந்தினவனாய் உதங்க மகா ரிஷிக்குப் பகைவனாயிருந்த துந்து என் கிற அசுரனைத் தன் இருபத்தோரா யிரம் புத்திரரோடு கூடிச்சென்று கொன்றதனால் துந்துமார னென்கிற பெயரைப் படைத்தான். அப்புத்திர ரில் திருடாசுவன், சந்திராசுவன், கபி லாசுவன் என்னு மூவர் தவிர மற்றை யாவரும் அவ்வசுரனுடைய மூச்சா கிய நெருப்புக் காற்றினால் வெந்து போனார்கள். அவர்களுக்குள் திருடா சுவனுக்கு அரியசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு நிகும்பன், நிகும்பனுக்கு அமிதாசுவன், அவனுக்குக் கிருசாசு வன், அவனுக்கு பிரசேனசித்து, பிர சேனசித்துக்கு யுவனாசுவன் பிறந் தான். இந்த யுவனாசுவன், நெடுநாள் புத்திரனில்லாமைபற்றி வெறுப்படைந் தவனாய் முனிவருடைய ஆச்சிரம மண்டலத்திலேயே திரிந்து கொண் டிருக்க, அங்கிருந்த ரிஷிகள் அவன் மேல் கிருபை கூர்ந்து புத்திரனுண்டா கும்படி ஒரு யாகஞ் செய்தார்கள். அவ் யாகமானது நள்ளிரவில் முடிந்த வுடனே அத்தவசிக ளெல்லாம் மந்திர ஜபத்தினாலே பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட ஒரு ஜல கலசத்தை யாக வேதிகையி னடுவில் வைத்துவிட்டு நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்படி யிருக்கையில் அவ்வரசன் அதிக தாக முள்ளவனாய் அங்கு வந்து அம்முனி வர்களை எழுப்ப அஞ்சி அளவற்ற மகத்துவமுள்ள மந்திரங்கள் ஜபிக்கப் பெற்று விளங்காநின்ற அக்கலச ஜலத் தைப் பானஞ் செய்துவிட்டான். விடிந்தவுடனே அம்முனிவ ரெழுந்தி ருந்து, "இக்கலசத்து நீரை யார் குடித் தார்? அதை யுவனாசுவனுடைய பத் தினி குடிப்பளாயின் மகாபல பராக் கிரமாதிகளுள்ள புத்திரனைப் பெறு வாளே? ஐயோ! யார் இதை நாசஞ் செய்தார்கள்?" என்று கேட்க, அவ் வரசன் "சுவாமிகளே! அடியேன் தாகம் பொருக்கமாட்டாமல் இதைக் குடித்துவிட்டேன், இதன் மகத்துவம் எனக்குத் தெரியாமற் போயிற்று" என்றனன். இப்படியிருக்க அவ் வரசனுடைய வயிற்றிலே நாளேற வேறக் கருப்பம் வளர்ந்துகொண்டு வந்தது. மாதங்கள் பூர்ணமானவுட

னே அந்தக் கருப்பமானது அவ்வரச னுடைய வயிற்றை வலக்கட்டை விர லினாலே கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தது. அரசனோ மரணமடைந்தான். இவ்விதமாகக் குழந்தை பிறந்தவுட னே அம் முனிவர்கள் கூடி, "பிறந்த இக் குழந்தை யார் முலையை உண் ணும்" என்று சொன்னார்கள். அத் தருணத்தில் அங்கே தேவேந்திரன் [மாம்தாதா] என்னைத் தாயாகவைத்து முலையுண்ணும்" என்று சொல்லித் தன் பவித்திர விரலை அக்குழந்தையின் வாயிற் கொடுக்க, அப்பிள்ளை அவ் விரலினின்று மொழுகின அமிருதத்தை யுண்டு ஒரேநாளில் வளர்ந்தது. இந்தி ரன் "மாந்தாதா" என்றதனாலே அந்த ராஜகுமாரனுக்கு மாந்தாதா என்று நாமதேய முண்டாயிற்று. அந்த மாந் தாதாவானவன் சக்கிரவர்த்தியாகிச் சகலமான பூமண்டலத்தையும் ஆண்டு வந்தான். இவனைப்பற்றி ஒரு சுலோ கம் உண்டு. அதாவது, "எவ்வள விலே சூரியன் உதயமாகிறானோ, எவ் வளவில் அஸ்தமயமாகிறானோ, இவ் வெல்லைகளுக்கு உட்பட்ட பூமண்டல முழுவதும் மாந்தாதாவின் ராச்சியமா யிற்று" என்பதாம்.

அந்த மாந்தாதா சசபிந்து வென்பவனுடைய மகளாகிய இந்துமதியென் பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு அவளிடத்தில் புருகுச்சன், அம்பரீ ஷன், நாபாகன், என்கிற மூவரையும், ஐம்பது பெண் பிள்ளைகளையும் பெற் றான். அக் காலத்திலே ருக்குவேத மறிந்தவரான சவுபரியென்னு முனிவர் தண்ணீரில் முழுகிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலந் தவஞ் செய்துகொண்டி ருந்தார். அந்தத் தண்ணீரிலே சம்மத னென்கிற மீனொன்று மிகப்பெரிய ரூப முள்ளதாய், பிள்ளைகள் பெண்கள் பேரன்மார்களாகிய தன் கிளைகளநே கம் முன்னும் பின்னும் பக்கங்களிலும் சிறகுகளிலும் வாலிலும் தலையிலும் ஏறி ஓடி விளையாடிச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கப்பெற்று, அவைகளைப் பிரியாமலே எப்போதும் மிகுந்த சந் தோஷமுள்ளதாய் அம் முனிவர்க்கு எதிரிலேயே திரிந்துகொண்டிருந்தது, அந்த மகா ரிஷியோ தவத்திலிருந்த மனதின் ஒருமைப்பாடு குலைந்து, அந்த மச்சம் கிளைகளோடு கூடியனு பவிக்கிற சந்தோஷ விலாசத்தைக் கண்டு, "ஓ! ஓ! இந்த மீன் விரும்பத் தகாத ஈனமான பிறப்பிற் பிறந்ததானா லும் மகா பாக்கியமுள்ளது; ஏனென் றால் புத்திர பவுத்திராதிகள் விளையா டிக்கொண்டிருக்க அவற்றோடு பிரி யாமற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மகாநந் தத்தை யனுபவிக்கிறதன்றோ, இதைப் பார்க்க நமக்கு எவ்வளவு ஆசை யுண்டாகிறது, ஆதலால் நாமும் இப் படி யாவதற்காக முயலவேண்டும்" என்று ஆலோசித்து, அத்தடாகத்தி னின்றும் வெளியில்வந்து சந்தானத் திற்காகக் கலியாணம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும் என்று மாந்தாதா வினிடத்திற்கு வந்தார். இவர் வந்த செய்தி கேட்டவுடனே அவ்வரசன் எதிர்கொண்டுவந்து, அர்க்கிய முத லான வுபசாரங்களினாலே நன்றாய்ப் பூசித்து, ஆசனங்கொடுக்க, அம்முனி வர் அதிலுட்கார்ந்து, அரசனை நோக்கி "ஓ அரசனே! நான் விவாகஞ்செய்து கொள்ள விருப்பமுற் றிருக்கிறேனாத லால் நீர் எனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்ய வேண்டும். என்னுடைய வேண்டலை வீணாக்க வேண்டாம். குத்ஸ்த வமிசத்தாரிடத்து வந்த யாச கர் தங்கள் இஷ்டத்தைப் பெறாமற் போனதில்லையன்றோ? இவ்வுலகத்தி லே மற்று மநேக ராஜாக்க ளிருக்கி

ஞர்கள். அவர்களுக்குங் கன்னிகைகள் உண்டு. ஆகிலும் யாசிப்பவருடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் விரதமுடையது உமது குலமாகையாலே மிகச்சிலாக்கியமென்று உம்மிடம் வந்தேன். உமக்கு ஐம்பது புத்திரிகளுண்டன்றே, அவர்களுள் ஒருத்தியை எனக்கு நீர் அளிக்கவேண்டும். நானே பிரார்த்தனைக்குப் பங்கம் நேரிடுதலாகிய அதி துக்கத்துக்குப் பயந்துகொண்டிருக்கிறேன். ஆகலின் எனக்கு நீர் அந்தத் துன்பம் வராமலிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்றனர். இப்படி அந்தரிஷி சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த மாந்தாதா மகாராஜன், மூப்பினலே தளர்ந்து நரைத்திருக்கிற தேகமுள்ளவரான அம்முனிவரைப் பார்த்து சாப பயத்தினலே மறுக்கமாட்டாதவனய், ஒன்றுந்தோன்ருமல் தலையை வணங்கிக்கொண்டு, நெடுநேரஞ் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அதுகண்டு அத்தபோதனன். "ஓ நரேந்திரா? நீர் என்னசிந்திக்கிறீர்? நானென்றும் தகாதது சொல்லவில்லையே. அவசியம் யார்க்காகிலுங் கொடுத்துத் தீரவேண்டிய கன்னிகையை எனக்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். இதனலே நீர் கிருதார்த்தராக மாட்டீரோ" என்றுரைக்கக் கேட்டு, அந்த மகிபதி இவர் ஒருவேளை சாபமிடுவரே யென்று அஞ்சி மிக வணக்கத்துடனே அவரைப்பார்த்து, "ஓ முனீந்திரரே! எங்கள் குலத்துமுறையென்னவென்ருல், கன்னிகை யார் மேலிஷ்டப்படுவளோ அந்த வரனுக்கே அக்கன்னிகையைக் கொடுப்பது. இதிப்படி யிருக்கத் தேவரீருடைய வேண்டுதலோ அடியேங்களுடைய எண்ணங்களுக்கு மேற்பட்டது. இவ்விடத்தில் என்ன செய்யத் தக்கதோ தெரியவில்லை. இதைக்குறித்தே சிந்திக்கிறேன்" என்று கூறினன். இது கேட்டு அம்முனிவரர், அரசன் நம்முடைய வேண்டுதலை மறுக்க இதோருபாயந் தேடினன். எப்படியென்ருல் இவன் முழுக்கிழவனகையால் எப்படிப்பட்ட பெண் பிள்ளையுமிவனை விரும்பமாட்டாள். இப்படியிருக்கப் பருவமுள்ள கன்னிகைகள் விரும்புவார்களோ? ஆதலால் தானே ஆசையற்றுப் போகட்டுமென்று யோசித் திப்படி சொன்னன். ஆகட்டும் இதற்கேற்றபடி நடக்கக் கடவோமென்று மனதில் நினைத்துக்கொண்டு, ராஜாவைப் பார்த்து "ஓ மகா ராஜாவே! அப்படியானல் உங்கள் குல விரதத்தை நான் அழிக்கவில்லை. என்னைக் கன்னிகைகளிருக்கும் அந்தப்புரத்திற்குப் போகும்படி அந்தப்புரக் காவலாளிக்குக் கட்டளையிடும். கன்னிகையே என்னைக் காதலிப்பளாயின் நான் விவாகம் பண்ணிக்கொள்ளுகிறேன். இல்லாவிட்டால் முதிர்ந்த வயதில் இவ்வெத்தனம் எனக்கு ஏதுக்கென்று விட்டுவிடுகிறேன்" என்று சொன்னர். பின்பு அரசன் அப்படியே செய்யும்படி அந்தப்புரக் காவற்காரனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அக் காவற் காரனேடுகூட அந்த மகாமுனி போய்க் கொண்டே யிருக்கையில் சகலமான சித்த கந்தர்வாதிகளினுமேம்பட்ட அழகுள்ள ரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டார். அந்தச் சேவகன் இம்முனிவரை அந்தப்புரத்திற்கொண்டு போய்விட்டு அங்கிருந்த கன்னிகைகளை நோக்கி "ஓ கன்னிகாரத்தினங்களே! உங்கள் தகப்பனராகிய மகாராஜாவினிடம் இம்முனிவர் கன்னிகை வேண்டி வந்தார். கன்னிகைகளுள் யார் பிரியப்பட்டு இவரை வரிக்கிருர்களோ அவர்களை அவர்களிஷ்டப்படி இம் முனிவருக்குக்

கொடுப்பேன் என்பது உங்கள் பிதாவின் கட்டளை" என்று சொல்லக் கேட்டு அக்கன்னிகைகள் வந்து அம்முனியைப் பார்த்துக் காமவேசமுடையவர்களாகி, நல்ல மதத்த ஆண் யானையைப் பெண்யானைகள் சூழ்வது போல் சூழ்ந்துகொண்டு, நான் நானென்று பரபரப்புடனே யாவரும் வரித்தார்கள். அப்போது அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டதைக் கேளும். ஒருத்தி, "என் சகோதரிகளே! இவரை நானே வரிக்கிறேன். நீங்கள் சும்மா இருங்கள்" என்றாள். மற்றொருத்தி, "என் அக்கைமார்களே! தங்கைமார்களே! இவரை நீங்கள் வரித்ததுபோதும், இவர் உங்களுக்குத் தக்கவரல்ல, எனக்கே தக்கவர்" என்றாள், இன்னொருத்தி, என்னுடன் பிறந்தீர்களே! இவரை எனக்குத் தெய்வம் பர்த்தாவாகச் சிருட்டித்தது பாருங்கள், அதனாலேதான் இவருக்கும் எனக்கும் ரூபம் ஒத்திருக்கின்றது" என்று சொன்னாள். வேறொருத்தி, "என் தங்கைகாள்! நீங்களிவரை இனி வரிக்கக்கூடாது, ஏனெனில் முந்தி நான் வரித்தேன்" என்றுரைத்தாள். அதுகேட்டு அவள் தங்கை, "அக்காய்! நீ யப்படி சொல்லாதே, அவர் வரும்போதே பார்த்து நான் மனதில் வரித்துவிட்டேன், ஆகையால் மற்றை யாவரும் வரிக்கக் கூடாது" என்று கூறினாள். இவ்வாறு ஒருவரை யொருவர் மறுத்துக்கொண்டு கலகப்பட்டு அந்தப் பெண்கள் யாவரும் மிகுந்த விருப்பத்தோடு வரித்திருப்பதை அக்காவற்காரன் அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அதைக்கேட்டு அந்த வேந்தர் வேந்தன், "என்ன இது? என்ன செய்வேன்? என்ன சொல்லிவிட்டேன்?" என்று மனங் கலங்கித் தனக்கு விருப்பமில்லா திருந்தும் வாக்குத்தத்தத்திற்குப் பயந்து அக்கன்னிகைகளையெல்லாம் அந்தச் சவுபரி மகாரிஷிக்குக் கொடுத்து விட்டான்.

அம்முனிவர் அந்தப் பெண்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு அவர்களைத் தமதாச்சிரமத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்ச் சகல சிற்ப நிர்மாண சாமர்த்தியமுள்ள விசுவகர்மாவைக் கூப்பிட்டுத் தம்முடைய பத்தினிகளுக்குத் தனித்தனியே ஹம்ச முதலான நீர்ப் பறவைகள் சப்திக்கப் பெற்ற தாமரைத் தடாக முள்ளவைகளாய் அனேகவித புஷ்ப விருக்ஷங்களிலும் பல விருக்ஷங்களிலும் மயில் குயில் முதலானவை ஆடிப்பாடிக் களித்திருக்கப் பெற்றவைகளான உத்தியான வனங்களோடு கூடி விசாலமான மெத்தை மேடை மாடங் கூட முதலானவைகளும், ஆசனசயன முதலானவைகளுமுள்ள மகா ரமணீயங்களான மாளிகைகளை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். விசுவகர்மாவு மப்படியே செய்தான். பின்பு சவுபரி மகாமுனிவருடைய ஆக்கினையினாலே அந்த மாளிகைகளில் நந்தன மென்கிற மகாநிதியானது நித்தியமா யிருந்து கொண்டிருந்தது. பின்பு அம்மாளிகைகளில் அந்த ராஜ கன்னிகைகள் வாசஞ் செய்துகொண்டு, திவ்வியமான பலவகைப் போசனபானாதிகளினாலே திருப்தியடைந்து சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பின்பொருகாலத்தில் அந்தச் சக்கிரவர்த்தி புத்திரிகளிடத்தி லன்பினாலே அவர்க ளென்ன வருத்தப்படுகிறார்களோ வென்று அவர்களைப் பார்க்க நினைத்து, அவ் வாச்சிரமத்தண்டை

வந்து ஸ்படிகமயமாய் விளங்காநின்ற வுப்பரிகைகளைக் கண்டு, அதிசயித்து ஒரு மாளிகையில் நுழைந்து, அங்கிருந்த மகளைக்கண்டு கட்டிக்கொண்டு, அவளால் ஓராசனங் கொடுக்கப் பெற்று அதி லுட்கார்ந்து, சிநேகத்தினாலே கண்களில் நீர் ததும்ப அவளை நோக்கி, "அடி என் குழந்தாய்! நீ சுகமாயிருக்கிறாயா அல்லது அசுகமாயிருக்கிறாயா? ரிஷி உன்னிடத்தி லன்பாயிருக்கிறாரா? நீ நம்முடைய அந்தப்புர வாசத்தை நினைக்கிறாயா?" என்று கேட்க, அவள் சொல்லுகிறாள், "என்றந்தாய்! நான் சுகமாயிருக்கிறேன். எனக்கு ரமணீயமான உப்பரிகையும், அழகான தோட்டமும், நீர்ப்பறவைகளோடு தாமரை முதலானவைகளும் விளங்காநின்ற தடாகங்களும், மனதிற்கு இன்பமான பக்ஷியபோச்சிய முதலான வுணவுகளும், திவ்வியமான வஸ்திராபரணங்களும், மகா பரிமளமுள்ள கந்தபுஷ்பாதிகளும், மிகவு மெதுவான சயனாசனங்களும், இன்னு மில்லறத்துக்குரிய சகல சம்பத்துமுண்டு. உமது அனுக்கிரகத்தினால் எல்லா நன்றாயிருக்கின்றன. ஒரு குறையுமில்லை. ஆகிலும் பிறந்தவிடம் எப்படி மறக்கும்? ஆனால் துக்கத்திற்குக் காரண மொன்றிருக்கின்றது. என்னவெனில், என் கணவனாகிய அம்முனி எப்போதும் என்னிடத்திலேயே காதலாய் என்னைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறார். என் சகோதரிகளை நினைப்பது மில்லை. இதுதானென்று என் மனதை வருத்துகின்றது" என்றாள். பின்பு அரசன் மற்றொரு மகள் வீட்டுக்குச் சென்று அவளையுங் கட்டி முகந்து முன்போலவே சுகத்தை வினவினான். அவளும் தனக்கு கிருக வஸ்திர பூஷண சயன போசனாதி சவுக்கியங்களி லொன்றுங் குறைவில்லை. ஆனால் தன் புருஷன் தன்னைவிட்டுப் பிரியாம லிருப்பதனாலே தன் சகோதரிகளுக்கு நேர்ந்த துக்கமொன்றே தனக்குத் துக்ககாரணமா யிருக்கிறதென்று சொன்னாள். அப்புறம் அரசன் ஒவ்வொருத்தி மனைக்குஞ்சென்று வினவ, யாவரும் அப்படியே சொல்லக்கேட்டு, மிகுந்த ஆனந்தமும் சந்தோஷமும் உண்டாகி, இருதயம் பரவசமாய் ஏகாந்தத்தி லுட்கார்ந்திருந்த அந்தச் சவுபரி மகாரிஷியினிடம் போய், அவராலே மரியாதை செய்யப் பெற்று, வெகு வினயத்தோடு அவரைநோக்கி, "ஓ மகாநுபாவரே! தேவரீருடைய மேலான சித்தியின் பிரபாவத்தைக் கண்டேன். நான் மற்றொருவருக்கும் இப்படிப் பட்ட சம்பத்தின் விலாச மிருந்ததாகக் கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. இது எவ்வளவோ தேவரீருடைய தவத்தின் பயனென்று சொல்லி, அவரை மிகவும் புகழ்ந்து மேன்மைப்படுத்தி, அங்கேயே அவரோடுகூடச் சிலகால மிருந்து, இஷ்டமான போகங்களை யனுபவித்துப் பின்பு தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பின்பு காலமுறையிலே அவ்விராசகுமாரிகளுக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தன. அம் முனிவர் நாளுக்குநாள் அப்பிள்ளைக ளிடத்திலே ஆசை யதிகரித்து மமதையினாலே மன மிழுக்கப் பட்டவராய், "இக்குழந்தைகள் மழலைச் சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சிற்றடிகளினால் நடக்குமோ? இப்பிள்ளைகள் யவ்வன முடையவர்களாவார்களோ? இவர்கள் மணம்புரிந்து தக்க பெண்டிரோடுகூடி யிருக்கக் காண்பேனோ? இவர்களுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகுமோ? அக்

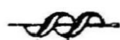
குழந்தைகளும் வளர்ந்து மனைவிகளோடு சேர்ந்து சந்தான முடையவர்களாகக் கண்டு களிப்பேனோ?" என்றிப்படி காலஞ் செல்லச் செல்ல மனோரதங்கள் வளர்ந்து கொண்டே வர வேறு சிந்தையில்லாம லிருந்தார்.

இப்படி யிருக்கையில் அம்முனிவர் தனக்குள்ளேதானே யிப்படி யாலோசிக்கலாயினர். "ஓ! ஓ! எனக்கு நேர்ந்த மோக விலாசத்தை யென் சொல்லுவேன்? பதினாலாயிரம் வருஷம் அல்லது லக்ஷ வருஷகாலந்தான் சென்றாலும் இம் மனோரதங்கள் ஒழியவில்லை. ஏனெனில் முன்னுண்டாகிய மனோரதங்கள் நிறைய நிறைய நூதனமாய் வெவ்வேறு மனோரதங்க ளுண்டாய்க் கொண்டிருக்கின்றன. நாம் முன்பு கோரினபடி குழந்தைகள் பிறந்தூர்ந்து தவிழ்ந்து தத்தடிவைத்து நடந்து வளர்ந்து பருவ மடைந்து மணம்புரிந்து மக்களையும் பெறக்கண்டோம். இப்போதோ மனமானது பேரன்மாருக்கும் சந்ததி யுண்டாகக் காண விரும்புகின்றது. அதுவுங் கண்டாலும் வேறொரு மனோரத முண்டாகும். அதுவு நிறைய மற்றொன்றுண்டாகும். இப்படி மேன்மேலே மனோரத முண்டாவதைத் தடுக்க யாரராலாகும்? மரண மடைவதினாலே மாத்திரமிம் மனோரதங்களுக்கு முடிவுண்டேயல்லாமல் மற்றொன்றினாலு முடிவுண்டாகமாட்டாது. இது இப்போது நன்றா யெனக்குத் தெரிந்தது. இவ்வாறு கோரிக்கைகளிலே அழுந்தி நிற்கிறவனுக்கு ஒருபொழுதும் மனம் பரமார்த்தத்தைப் பற்ற மாட்டாது. தண்ணீரிலே வாசஞ் செய்கையில் மித்திரனான மச்சத்தினுடைய சேர்க்கையா லன்றோ எனது சமாதிநிஷ்டை குலைந்துபோயிற்று. சகவாச தோஷத்தினாலன்றோ எனக்குப் பெண்டிரைக் கொள்ளலாயிற்று. அப்பெண்டிரைக் கொண்டதனா லன்றோ மேன்மேலாசைப்பெருக்க முண்டாயிற்று. ஒரு பெண்டிரைக் கொள்வதும் ஒரு புத்திரனைப் பெறுவதுமே வெகு துக்ககாரணமாயிருக்க, ஐம்பது பெண்டிரையும் நூறுபுத்திரரையும் பெற்று அந்தத் துக்கத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டேன். மமதையென்று சொல்லப்பட்ட இப்பரிக்கிரகமானது புத்திரரும் பவுத்திரரும் பவுத்திருடைய புத்திரரும் ஆகிய இவர்களினாலும் இவர்களுடைய புத்திராதிகளினாலும் வளர்ந்துவிட, அதிதுக்க ஹேதுவாகுமன்றோ, நான் தண்ணீரிலிருந்து செய்த தவத்திற்கு இச்செல்வப்பேறு இடையூறாயிற்றே, என் செய்வேன்! மச்சத்தின் கூட்டுறவினால் உண்டான மக்கட்பேற்றின் விருப்பத்தினாலே கவரப்பட்டுப் போனேனே! சங்கமற்றிருப்பதே முனிவர்க்கு மோக்ஷ காரணமாகும். சங்கத்தினாலேயோ குற்றங்களே யுண்டாகும். யோகநிஷ்டை கைகூடினவனும் சங்கத்தினால் கீழே வீழ்வானானால், அற்ப சித்தியுள்ள எம்போலி யோர்க்குக் கேட்கவேண்டுமோ? புத்திர களத்திராதி பரிக்கிரக மாகிற முதலையினாலே பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட புத்தியுடையவனான நான் சகல தோஷங்களு நீங்கினவனாய் மீண்டும் பரிக்கிரக துக்கங்களைக் கொண்டு துக்கமடையாமலிருக்கும்படி இனியாகிலும் தக்க முயற்சி செய்து ஆத்துமாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆகையால் எல்லாவற்றையும் அளிக்கவல்லவனும், இப்படிப் பட்டதென்று சிந்திக்க வொண்ணாத திவ்விய சொரூபமுள்ளவனும், அணுவுக்கணுவாயும் மகத்துக்கு மகத்தாயுமிருப்பவனும், முன்பு ஒரு யுகத்திலே வெண்மையாயும் இந்த யுகத்திலே கருமையாயு மிராநின்ற திவ்ய மங்கள விக்

கிரகமுள்ளவனும், பிரகிருதிக்கு உட்படாத சுத்தசொரூபமும் பிரகிருதிக்கு உட்பட்ட சுத்தமல்லாத சொரூபமுமுடையவனும், லோகேசுவரரென்று புகழப்பட்ட பிரமருத்திராதிகளுக்கும் ஈசுவரனுமா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவானை ஆராதிக்கக்கடவேன். சகல தேஜோரூபியாயும் சர்வ ஸ்வரூபியாயும், வெளிப்படாததும் வெளிப்பட்டதுமான திருமேனியுடையவனும், காரியகாரண ரூபியாயும், தேசகாலாதி பரிச்சேத மில்லாதவனும் எழுந்தருளியிருக்கும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவினிடத்திலே எனக்கு மீண்டும் பிறவி யில்லாமையின் பொருட்டு என் சித்தமானது சஞ்சலமின்றி ஸ்திரமாயிருக்கக்கடவது. சர்வபூதாத்துமகனும் நிர்மலனும் சர்வேசுவரனும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனுமிருக்கிற எந்த அநந்தனைக் காட்டிலும் வேருய்த் தோன்றும்படியான பொருளொன்றுமில்லையோ, அந்தத் தேசிகருக்கெல்லாந் தேசிகனு யெழுந்தருளியிராநின்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவைச் சரணமாகப் பற்றுகின்றேன்" என்றிப்படி தனக்குள்ளே தானே சிந்தித்துச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த மகாரிஷி புத்திரர்களையும் வீடு தோட்ட முதலான சகல சம்பத்துக்களையும் பற்றறவிட்டு, தம் மனைவியரோடுகூட வனத்திற் பிரவேசித்து, வானப்பிரஸ்தர் செய்ய வேண்டிய சகல கிரியா கலாபங்களையும் தினந்தோறுங் குறைவறச் செய்து வந்து சகல பாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டவராய், அதனலே பக்குவமான சித்தநிலை யுள்ளவராய், அக்கினிகளை ஆத்துமாவிலே யேற்றிவிட்டுச் சன்னியாச ஆச்சிரமத்திற் பிரவேசித்தார். அப்படியாகிச் சகல கிரியாகலாபத்தையும் எம்பெருமானுக்கு ஆராதனமாய்ச் சமர்ப்பித்து, நாசமில்லாததும் விகார சூனியமும் மரணாதிகளுக்கு இடமாகாததும் அளவற்றதும் எல்லாவற்றிற்கு மேலானதும் பாகவதர்கள் அடையும்படி யானதுமாய் விஷ்ணுலோகமென்று சொல்லப்பட்ட பரம பதத்தை யடைந்தார்.

மயித்திரேயரே! இப்படி மாந்தாதாவைப் பற்றியதாகையாலே இந்தச் சவுபரி சரித்திரமுஞ் சொன்னேன். யார் சவுபரி சரிதத்தை ஸ்மரிக்கிருனே, படிக்கிருனே, படிப்பிக்கிருனே, கேட்கிருனே, கேட்பிக்கிருனே, தரிக்கிருனே, எழுதுகிருனே, எழுதுவிக்கிருனே, அதின்படி நடக்கிருனே, நடத்துகிருனே, உபதேசிக்கிருனே, அவர்களுக்கெல்லாம் எட்டுப் பிறப்பு வரையிலும் தீயசிந்தையும் தீயொழுக்கமும் வாக்கு மனந் தீயவழியிற் செல்லுதலும், பரித்தியாகம் பண்ணவேண்டியவைகளிலே யபிமானமும் உண்டாவதில்லை.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

புருகுச்ச, சகரமகாராஜாக்களுடைய சரித்திரம்

ஓ மயித்திரேயரே! இனி மாந்தாதாவின் சந்ததியைச் சொல்லுகிறேன்: மாந்தாதாவின் குமாரனுன அம்பரீஷனுக்கு யுவனுசுவனென்கிற புத்திரனுண்டானன். அவனுக்கு அரிதன் பிறந்தான். இதனுலேதான் அங்கிரசுகள் ஆரீதரானுர்கள். அக்காலத்திலே பாதாள லோகத்தில் மவுனேயரென்கிற ஆறு கோடி கந்திருவரிருந்தார்கள். அவர்கள் நாககுலத்தாருடைய பிரதானமான ரத்தினங்களையும் ஆட்சியையும் அபகரித்துக் கொண்டார்கள். அதனுல் அந்நாக குலத்தாரெல்லாம் திருப்பாற்கடலிற் சென்று சகல தேவதைகளுக்கும் நாதனுன எம்பெருமான் சன்னிதியிலே அநேக ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்ய, அவ் வெம்பெருமான் அந்த ஸ்தோத்திரங்களைத் திருச்செவி சாற்றி யோகநித்திரையை விட்டுத் தாமரை மலர்ந்தாற்போலே திருக்கண் மலர்ந்தருளி அவர்களைக் கடாக்ஷிக்க, அந்நாகர் பலமுறைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து "சுவாமி, பகவானே! அடியேங்களுக்கு இந்தக் கந்திருவரிடத்தினின்றும் மிகுந்த பயமுண்டாயிருக்கிறதே, இது எப்படி தீரும்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணி நிற்க, முதலு முடிவுமில்லாத அவ்வெம்பெருமான் அவர்களைக் குறித்து "ஓ நாகர்களே! மாந்தாதாவின் குமாரன் புருகுச்சனென்பவனிடத்திலே நான் ஆவேசித்து உங்கள் சத்துருக்களையடக்குவேன்" என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, அவர்கள் பகவானைத் திருவடி தொழுது மறுபடியும் பாதாளத்துக்குச் சென்று, தங்கள் சகோதரியான நர்மதையை அந்தப் புருகுச்ச மகாராஜனுக்குப் பத்தினியாகும்படியனுப்பினுர்கள். அந்த நர்மதா தேவியும் புருகுச்ச மகாராஜனேடு சேர்ந்து அவனைப் பாதாள லோகத்துக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டாள். பின்பு அந்தப் புருகுச்ச மகாராஜன் எம்பெருமானுடைய தேஜோ விசேஷத்தினுலே ஆவேசிக்கப்பட்டு, அந்தத் துஷ்ட கந்திருவர் யாவரையும் நாசஞ் செய்து, மறுபடியும் தன் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது அந்தச் சர்ப்ப ராஜாக்களெல்லாங்கூடி, "ஓ நர்மதாய்! யார் உன்னை நினைத்து உன்பேரைக் கீர்த்தனஞ் செய்கிருனே, அவனுக்குச் சர்ப்ப பயமில்லாமற் போகக்கடவது" என்று நர்மதைக்கு வரங்கொடுத்தார்கள். இங்கொரு சுலோகமுண்டு. அதாவது, "காலையில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம். இரவில் நர்மதைக்கு நமஸ்காரம். ஓ நர்மதாய்! உனக்கு நமஸ்காரம். நீ என்னை விஷ சர்ப்பங்களினின்றும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்றிப்படி இதைச் சொல்லிக்கொண்டு இராப்பகல்களில் இருண் மூடினவிடத்திற்குச் சென்ருலும் அவனைப் பாம்புகள் கடிப்பதில்லை. அன்றியும் நர்மதையை இவ்விதமாகத் தியானித்துக் கொண்டு விஷத்தைப் புசித்தாலும் அவ்விஷத்தினு லொருதீங்குமுண்டாவதில்லை. அந்த நாகேந்திரர் நர்மதைக்கு இவ்வாறு வரங்கொடுத்ததுமன்றி அவ்வரசனுக்கும் சந்ததி அற்றுப்போகாமற் பெருகும்படி வரங்கொடுத்தார்கள்.

அந்தப் புருகுச்சன் நர்மதையினிடத்திலே திரசதஸ்யு என்பவனைப் பெற்ருன். திரசதஸ்யுவுக்கு அநரண்யன் ஜனித்தான். அவனை இராவணன் திக்குவிஜயஞ் செய்துவருகையிற் சண்டையிற் கொன்ருன். அவ் அநரண்யனுக்குப் பிரஷதசுவன் பிறந்தான். அவனுக்கு மகன் ஹரியசுவன். அவனுக்குப் புத்திரன் ஹஸ்தன். அவனுக்கு வசுமனசு அவனுக்குத் திரிதன்வா, திரிதன்வாவுக்குத் திரையாருணி, அந்தத் திரையாருணிக்குச் சத்தியவிரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன் தான் திரிசங்கு வென்று பெயர் படைத்தவன். அவன் தன் பிதாவின் சாபத்தினலே சண்டாளத்துவ மடைந்து பன்னிரண்டு வருஷமளவு மழையில்லாமையா லுண்டான ஒரு பெரும் பஞ்சத்திலே விசுவாமித்திர முனிவருடைய பாரியா புத்திரர்கள் பிழைக்கும்பொருட்டுத் தினந்தோறு மிருக மாமிசங்களைக் கொண்டுவந்து, சண்டாளனிடத்தில் வாங்குகிற குற்றம் அவர்களுக்கு நேரிடாதபடி, அம்மாமிசங்களைக் கங்கைக்கரையிலிருந்த வோராலமரத்திலே கட்டிக்கொண்டு வந்தான். இதனலே விசுவாமித்திர முனிவர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து அந்தத் திரிசங்குவை உடலோடு சொர்க்கலோக மேற்றினர். அந்தத் திரிசங்குவின் குமாரன் ஹரிச்சந்திர மகாராஜன். அவன் மகன் லோகிதாசுவன். அவனுக்கு ஹரிதன், ஹரிதனுக்குச் சஞ்சு, சஞ்சுவுக்கு விஜயன், வசுதேவன், என்றிரண்டு குமாரர் பிறந்தார்கள். அவருள் விஜயனுக்கு குருகன் பிறந்தான். குருகனுக்கு விருகன், விருகனுக்குப் பாகு பிறந்தான். அந்தப் பாகுமகாராஜன் ஹேஹயதாலஜங்காதிகளாலே வெல்லப்பட்டு கர்ப்பிணியாயிருந்த தன் மனைவியோடுகூட வனத்திற் பிரவேசித்தான்.

அவ்விடத்தில் அவளுடைய சக்களத்தியானவள் அவளுடைய கருப்பம் அழிந்துபோம் பொருட்டு அவளுக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தாள். அதனலே அந்தக் கருவானது ஏழாண்டளவு வயிற்றிலேயே இருந்தது. அந்தப் பாகுவும் வயது சென்றமையாலே அவுர்வ மகாமுனிவருடைய ஆச்சிரம சமீபத்திலே மரித்தான். அப்போது கருப்பவதியான அவன் மனைவி, சிதையடுக்கித் தன் புருஷனையதின்மேல் வைத்துத் தானு மவனுடனே அனுமரணஞ் செய்வதாக எத்தனப்பட்டிருந்தாள். அப்போது சென்றது செல்கிறது செல்வது ஆகிய முக்காலக் காரியங்களையு மறிந்த மகாத்துமாவான அந்த அவுர்வ மகாமுனிவர் தம்மாச்சிரமத்தினின்று மங்குவந்து அப்பெண் பிள்ளையைப் பார்த்து, "பெண்ணே! இந்த வீணெண்ணமெண்ணினது போதும். சகல பூமண்டலத்தையு மாளத்தக்கவனய், மகாபல பராக்கிரம சாலியாய், சத்துரு பக்ஷத்தை நாசஞ்செய்ய வல்லவனய், அநேக யாககர்த்தாவாய், கீர்த்தி பெறும்படியான சக்கிரவர்த்தி உன் வயிற்றிலிருக்கிருன். ஆதலால் இந்தச் சாகசஞ்செய்ய வேண்டாம்" என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு, அப் பெண்மணியும் அந்த நிர்ப்பந்தமான எத்தனத்தை ஒழித்துவிட்டாள். அம்முனிவர் அவளைத் தம தாச்சிரமத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் ரக்ஷித்துவர, சிலநாளுக்குப் பிறகு அவள் வயிற்றினின்றும் அந்த விஷத்தோடுகூட மகாதேஜசுள்ள பாலகன் பிறந்தான். அந்தப் பிள்ளைக்கு அந்தத் தபோநிதியானவர் ஜாதகர்மாதிகளைச் செய்து, விஷத்

தோடுகூடப் பிறந்ததனுலே சகரனென்று பெயரிட்டார். [கரம்= விஷம்] பின்பு அந்த ரிஷி அப் பாலகனுக்கு உபநயநமுஞ் செய்து, சகல வேத சாஸ்திரங்களையு மோதுவித்துப் பிருகு மகாரிஷியினு லுபதேசிக்கப் பட்ட மேன்மையான ஆக்கினேயாஸ்திரத்தையும் உபதேசித்தார்.

இப்படியாக எல்லாவற்றையுமோதியுணர்ந்து பருவமடைந்த அச்சிறுவன், தன் தாயையோக்கி "அம்மா! என் தந்தை எங்கே? நாம் ராஜாக்களாயிருந்து இக்காட்டில் ஏன் வந்திருக்கிறோம்?" என்று கேட்க, அவள் நடந்த காரியத்தையெல்லாம் அறிவித்தாள். இது கேட்டபின் அவ்விராச குமாரன் வெகு கோவமும் பொருமையு முள்ளவனுகி, ஹேஹயதால ஜங்காதிகளைத் தொம்சஞ் செய்வதாகப் பிரதிக்கினை செய்து, அப்படியே அந்தச் சத்துருக்களைப் பெரும்பாலும் தொம்சஞ் செய்தான். அன்றியும் அச்சத்துருக்களோடு சேர்ந்த சகர், யவனர், காம்போஜர், பாரதர், பப்பிலவர்களையும் நாசஞ் செய்துவர, அவர்களெல்லாம் இவன் பராக்கிரமத்திற்கு எதிரே நிற்கமாட்டாமல் இவனுடைய குலகுருவான வசிஷ்ட மகாமுனிவரைத் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். அந்த வசிஷ்டபகவானும் இவர்களைப் பிழைத்திருக்கிற பிணங்களாக நினைத்துச் சகரனிடத்தில் வந்து, "குழந்தாய்! இவர்கள் பிழைத்திருந்து மிறந்தவர்கள். இவர்களை மறுபடியும் இறக்கச்செய்வதிற் பயனென்ன? நானே உன் பிரதிக்கினைக்கு விரோதம் வராதபடி இவர்களை வைதிக சம்பந்த சூனியராகச் செய்தேன். நீ இவர்களை இனி விட்டுவிடு" என்று சொல்ல, அந்தச் சகரமகாராஜன் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று குரு வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, அவர்களில் யவனரை மொட்டைத் தலையராகவும், சகரைப் பாதித்தலை சிரைத்தவராகவும், பாரதரைத் தலைமயிர் தொங்கவிட்டவர்களாகவும், பப்பிலவரைத் தாடி வளர்ப்பவராகவுஞ் செய்து, வேஷங்களை மாற்றி, இவர்களையும் மற்றவர்களையும் வேதாத்தியயனுதி சூனிய ராக்கிவிட்டான். அவர்களெல்லாம் இவ்வாறு தரும மிழந்ததனுலே மிலேச்சராய்ப் பிராமணரால் கைவிடப் பட்டார்கள்.

அச் சகரமகாராஜன் தன்னிடத்திற்குப் போய், எங்குமெப்போதும் தன் னுக்கினைக்குப் பங்கம் வராதபடி சகல துவீப சமுத்திராதிகளோடு கூடின இந்தப் பூமியை நீதியோடு பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

மூன்றுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

சகர புத்திர சரித்திரமும் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார் வைபவமும்

அந்தச் சகரமகா ராஜனுக்குக் காசியப புத்திரியாகிய சுமதியென்பவளும் விதர்ப்பராஜன் மகளாகிய கேசினி யென்பவளும் பத்தினிகளாயிருந்தார்கள். அவ்விரண்டு பெண்களும் சந்தான நிமித்தம் அவுரவரை ஆராதிக்க, அவரும் சந்துஷ்டியடைந்து அவ்விருவரையு நோக்கி "ராஜபத்தினிகளே! ஒருத்தி வமிசம் விளங்கும்படியான ஒரு குமாரனையும், மற்றொருத்தி அப்படியல்லாத அறுபதினாயிரங் குமாரர்களையும் பெறவேண்டும். யாருக்கு எது இஷ்டமோ அதைப் பெறலாம்" என்று வரங்கொடுக்க, கேசினி யென்பவள் வமிசகாரணமான ஒருவனை விரும்பினாள். சுமதியோ அறுபதினாயிரம் பேரை விரும்பினாள். அம்முனிவர் அப்படியே யாகட்டுமென்று அனுக்கிரகிக்க, அவ்விருவரும் சில நாட்களுக் குள்ளேயே பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள்,

அவர்களுக்குள் கேசினியின் குமாரனான அசமஞ்சசனுக்கு அம்சுமானென்பவன்பிறந்தான். அவ் அசமஞ்சசன் சிறுவனாயிருக்கும்பொழுதே மிகவுந் தகாத தீங்குகளை செய்துவந்தான் அதனாலே அவனுக்கு அப்பெயருண்டாயிற்று. [அசமஞ்சசம் = தீயது] இப்படித் தீமையான நடக்கையுள்ள மகனைத் தகப்பனான சகர மகாராஜன், இவன் பாலியத்தைப் பற்றிப் புத்தியில்லாமலிப் படிப்பட்ட தீங்கு செய்கிறான், பருவம் வந்தால் புத்திசாலியாகி நன்னடக்கை யுடையவனாவானென்று நினைத்திருந்தான். பின்பு அவன் யவ்வன வயதை யடைந்திருக்கையிலும் அப்படிப்பட்ட தீங்கையே செய்துவந்ததனாலே அவனை அவன் பிதா காட்டுக்கு அடித்துத் துரத்திவிட்டான். பின்பு அவ் வறுபதினாயிரவரும் அசமஞ்சசனைப்போலவே துஷ்டகாரியங்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தீமைகளினாலே உலகத்தில் யாகாதி சத்காரியங்களும் சத்தியசவுசாதி ஆசாரங்களும் ஒழிந்து போகக் கண்டு தேவதைகள், சகல வித்தைகளும் நிறைந்தவராய் சகல தோஷங்களு மில்லாதவராய் பகவானான ஸ்ரீ புருஷோத்தமனுடைய அம்சமாய் விளங்காநின்ற கபிலமகா முனிவர் சன்னிதியிற் போய்த் தொழுது, "ஓ கபிலபகவானே! சகரகுமாரரெல்லாம் அசமஞ்சச சரித்திரமுடையவர்களாய் உலகத்தை யழித்து வருகிறார்கள். இதுவரையிலேயே அவர்களாலே அழிந்த வுலகம் இனியெப்படியாமோ தெரியவில்லை. துன்பமுற்ற ஜகத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டல்லவோ தேவரீர் அவதரித்திருப்பது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அந்தப் பகவான் "சில நாட்களுக்குள்ளேயே அவர்களெல்லாம் மாண்டு போவார்கள்" என்று அருளிச்செய்ததைக் கேட்டுத் தேவதைகள் சமாதானமடைந்திருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்தச் சகரமகாராஜன் அசுவமேதஞ் செய்யத்தொடங்கினான். அதினிமித்தம் தன் குமாரர்களின் காவலிலே குதிரையைவிட, அக்குதிரையை யாரோ வொருவன்

கொண்டு போய்ப் பாதாளத்திலே விட்டுவிட்டான். பின்பு அவர்கள் அக் குதிரையின் குளம்படியைப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காதமாகப் பூமியி னுள்ளிடத்தை வெட்டித் தோண்டி, உள்ளே போய், அங்கு திரிந்துகொண்டிருந்த யாகக்குதிரையையும் அதற்குக் கொஞ்சந் தூரத்திலே மேகங்க ளொழிந்த சரத்காலத்துச் சூரியனைப் போல மேலுங் கீழும் பக்கங்களிலும் மிகுந்த தேஜஸோடு சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ கபில பகவானையுங் கண்டார்கள். பின்பு அந்தத் துராத்துமாக்கள் ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு "இதோ இவன்தான் நம்முடைய குதிரையைத் திருடிக்கொண்டு யாகத்தைத் தடுத்து நமக்கு அபகாரஞ் செய்தவன் ஆதலால் இவனைக் கொல்லுங்கள் கொல்லுங்கள்" என்று கூவிக்கொண்டே பாய்ந்தார்கள். இப்படி யவர்கள் ஓடிவருகையில் அந்த மகாரிஷி கிஞ்சித்து உக்கிரமான பார்வையினுல் தாக்க, அவர்களே பற்றி யெரிந்து சாம்பலாய்க் குவிந்தார்கள். இப்படிக்குத் தன் யாகக்குதிரை போனதும் புத்திரர் இறந்ததும் அறிந்து, அச் சகரமகாராஜன் தன் பேரனுகிய அம்சுமானை அக்குதிரையை கொண்டுவரும் பொருட்டு ஏவினுன். அவனும் சகர குமாரர் தோண்டின வழியாலே கபிலமகாரிஷி சன்னிதியிற் சென்று தொழுது துதிக்க, அம் மகாத்துமா அம்சுமானை நோக்கி, "பிள்ளாய்! நீ குதிரையைக் கொண்டுபோய் உன் பாட்டனுருக்குக் கொடுத்து யாகத்தை நிறைவேற்றுவி, உன்பேரன் சொர்க்க லோகத்தினின்றும் கங்காநதியைப் பூலோகத்துக்குக் கொண்டுவரக் கடவன் என்கிற வரத்தையும் உனக்குத் தந்தேன், போ" என்று அருளிச் செய்தார்.

அதுகேட்டு அந்த அசமஞ்சச குமாரன் மறுபடியும் அம்முனிவரை வணங்கிச் "சுவாமி! பிராமண சாபத்தினுலே அழிந்த அடியேன் பாட்டன்மார் சுவர்க்க மடையும்படியாக ஒரு வரமளிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அந்தக் கபிலபகவான், "பிள்ளாய்! முன்னமே சொன்னேனே உன் பேரன் கங்கையைக் கொண்டு வருவானென்று, அந்த மகாநதி தீர்த்தத்தினுலே இறந்தவர்களுடைய இந்த எலும்புஞ் சாம்பலும் பரிசிக்கப்பட்ட மாத்திரத்திலே அவர்கள் தேவலோகம் புகுவார்கள்; பக்தி சிரத்தைகளோடு நீராடுகிறவர்களைப் பாவந் தீர்த்துக் கடைத்தேற்று மிவ்வளவுதானே ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருவடிக் கட்டைவிரலினின்று மவதரித்த அந்த மகாநதிக்கு மகாத்துமியம், இன்னம் விசேஷமுண்டு, தன்னிடத்திற் கருத்தேயின்றி இறந்தவனுடைய சரீரத்தைச் சார்ந்த எலும்பு தோல் நரம்பு மயிர் சாம்பல் முதலியவற்றுள் ஏதாகிலும் அத்தீர்த்தத்தாற் பரிசிக்கப்படுமாயின் அவ்வுடலுக்குரியவன் உடனே சொர்க்கம் புகுவான்" என்று அருளிச்செய்தார். அதுகேட்டு அவ்விராஜகுமாரன் அவரைத் திருவடிதொழுது அசுவத்தைக் கொண்டு வந்து பாட்டனுருக்குக் கொடுத்தான். சகரனும் யாகத்தை நிறைவேற்றித் தன்மக்கள் தோண்டிய பள்ளத்துப் பாய்ந்த கடலைத் தனக்குப் புத்திரனுகப் பாவித்துக் கொண்டிருந்து லோகாந்தரஞ் சென்றுன்.

அவ் வம்சுமானுக்குத் திலீபனென்னுமரசன் பிறந்தான். திலீபனுடைய மகன் பகீரதன். அவன் சொர்

க்கத்திலிருந்து கங்கையைப் பூமிக்கு வருவித்துப் பாகீரதியென்னும்பெயர் பெறும்படிச் செய்தான். அந்தப் பகீரதனுக்குச் சுஹோத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு நாபாகன், அவனுக்கு அம்பரீஷன், அவனுக்கு சிந்துத்துவீபன், அவனுக்கு அயுதாயு, அவனுக்கு ருதுபர்ணன் பிறந்தான். அவன் அக்ஷஹிருதயமென்கிற சூதாட்டுநூலை நன்கறிந்தவனு யிருந்து நளனுக்குச் சகாயமானுன். ருதுபர்ணனுடைய மகன் சர்வகாமன். அவன் மகன் சுதாசன், சுதாசனுக்கு சவுதாசன் என்றும் மித்திரசஹனென்றும் பேர்பெற்ற குமாரனுண்டானுன். அவன் வேட்டைக்குக் காட்டிற் சென்று திரிந்துகொண்டிருக்கையில், இரண்டு புலிகளைக் கண்டு, அவ்விரண்டினுலேயே அக்காட்டிலுள்ள மிருகங்க ளெல்லாம் அழிக்கப்பட்டனவாக நினைத்து, அவ்விரண்டி லொன்றை அம்பினு லெய்தான். அவ் வம்பு பாய்ந்து இறக்கும் அப் புலி, மகா பயங்கரமான முகத்தோடு கூடிய ஒரு ராக்ஷசரூபமாய் விழுந்தது. இரண்டாம் புலியோ அரசனைநோக்கி "உன்னிடத்தில் நான் பகை தீர்த்துக்கொள்வேன்" என்று சொல்லி மறைந்து போயிற்று.

பின்பு சிலகாலங் கழிய அந்தச் சவுதாசன் யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினுன். அவன் குலகுருவான வசிஷ்டமுனிவர் யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் சித்தஞ்செய்து அப்புறம் போயிருக்குமளவில், அந்த ராக்ஷசன் வசிஷ்ட ரூபங்கொண்டு வந்து யாகத்தின் முடிவில் எனக்கு மனுஷ்ய மாமிசங் கொடுக்கவேண்டும். ஆதலால் முன்னதாகவே அதைக் கொணர்ந்து பாகஞ்செய்துவை, நான் சீக்கிரத்தில் வருவேன்" என்று சொல்லிப் போய் உடனே சுயம்பாகி வேடம் பூண்டு வந்து நின்று குருபக்தியினுலே அரசன் கட்டளை யிட்டதைக் கைக்கொண்டு மனுஷ்யமாமிசத்தை சமைத்து அரசனிடத்தில் கொண்டுவந்து வைத்தான். அரசனும் பொற்பாத்திரத்தி லம்மாமிசத்தை வைத்துக் கொண்டு வசிஷ்டர் வரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அவர் வந்தவுடனே அதை யவருக்குக் கொடுத்தான். இதைக் கண்டவுடனே அம்முனிவர் இதென்ன இவ்வரசனுடைய துன்மார்க்கம், திடீரென்று ஒரு மாமிசத்தை ஏன் நமக்குக் கொடுக்கின்ருன்? இது என்ன மாமிசம்? யோக திருஷ்டியால் இது நர மாமிசமென்று தெரிந்துகொண்டு மிகுந்த குரோதமுற்றவராய், அரசனைநோக்கி, "தவசிகள் புசிக்கத்தகாதது இது என்று நீ அறிந்திருந்தும் எனக் கிதைக் கொடுக்க வந்தாயாகையால் நீயே இதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவ னுகக்கடவை" என்று சாபங் கொடுத்தார். இதைக்கேட் டவ்வரசன் "தேவரீர் நியமனப்படி யன்றே அடியே னிப்படி செய்தேன்" என்று சொல்ல, அம்முனிவர் சமாதியிலிருந்து நிகழ்ந்த வுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு, ராஜாவினிடத்திலே அனுக்கிரகமுடையவராய் "ஓ ராஜனே! நீ ராக்ஷசனுல் வஞ்சிக்கப்பட்டாய்; உன்மேல் குற்றமில்லை; ஆனுலும் நான் முந்திச் சொன்ன வார்த்தை வீணுகமாட்டாதாகையால் நானிட்ட சாபம் உனக்குப் பன்னிரண்டு வருஷமளவே இருக்கும்" என்று சொன்னுர். அதைக்கேட்டு அவ்வரசன் குற்றமில்லாத எனக்குச் சாபமிட்டது அநியாயமாகையால் நானும் உம்மைச் சபிப்பேன் என்று கையில் நீரை யெடுத்துக் கொள்ள, அவன் மனைவியாகிய மத்

யந்தி என்பவள் தன் நாயகனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு "மகா ராஜனே! நமதுகுலத்திற்குத் தெய்வமாயும் ஆசாரியராயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீ வசிஷ்டபகவானை நீர் இப்படி செய்வது தகாது என்று சமாதானம் பண்ணித் தடுத்தாள். பின்பு அவ்வேந்தன் தன் கையிலெடுத்த சாபஜலத்தைத் தரையில் விட்டால் பயிர் அழியுமென்றும் வானத்தில் விட்டால் மழை அழியுமென்றும் நினைத்து, அவ்விரண்டிடங்களிலும் விடாமல் தன் பாதங்களின் மேலேயே விட்டுக் கொண்டான். கோபாக்கினியினுற் காய்ந்த அந்தத் தண்ணீர் பட்டதனுல் அவன் பாதங்களிரண்டும் ஒளியற்றுக் கருமைகலந்த வெண்மை யுடையவைகளாயின. அதனுல் அவனுக்குக் கல்மாஷபாதன் என்கிற பெயர் வழங்கிற்று. வசிஷ்டரிட்ட சாபத்தின்படி அம் மன்னவன் ஆறுங்காலந்தோறும் ராக்ஷச சுபாவமடைந்து காட்டிற் புகுந்து மனிதரைத் தின்றுகொண்டே வந்தான்.

இப்படி நடந்து வருகையில் ஒரு நாள் ருதுகாலத்திலே தன் பாரியையோடு புணர்ந்துகொண்டிருந்த முனிவனெருவனைக் கண்டு மிகவும் பயங்கரமான தன்னுருவத்தைப் பார்த்து பயந்தோடின அத் தம்பதிகளுக்குள்ளே அந்தப் பிராமணனைப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்போது அந்தப் பிராமணப் பெண் அவ்விராக்கதனைப் பார்த்து, "ஐயனே! நீ ராக்ஷச னல்லையே? மித்திரனென்கிற அரசனுமே? ஆதலால் நீ சகலமு மறிந்தவன். மேலும் ஸ்திரீ தருமத்தின் சவுக்கியத்தை விசேஷமா யறிந்தவன். அப்படியிருக்க நான் கருதிய பயனை யடையாமலிருக்கையிலே நீ என் பர்த்தாவை நாசஞ் செய்வது நியாயமல்லவே? விட்டுவிடு" என்றிப்படி பலவகையாய்ச் சொல்லி வேண்டிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கையிலே, அவ்விராக்கதன் கிஞ்சித்தும் உணர்வில்லாதவனுகி, ஒரு வியாக்கிரம் பசுவைப் பிடித்துப் புசிப்பதுபோல அந்தப் பிராமணனைக் கொன்று புசித்துவிட்டான். பின்பு அந்தப் பார்ப்பினி மிகக் கோப மூண்டவளாகி அவனைநோக்கி "அடபாவி! என்னை யிப்படி வீணுக்கி என் புருஷனைப் பட்சித்தாயாகையால் நீ காம போகத்திற்காக எத்தனஞ் செய்யுமளவில் மரணமடைவை" என்று சாபமிட்டுப் பின்பு தீக்குதித் திறந்தாள்.

பின்பு பன்னிரண்டு ஆண்டுஞ் சென்று சாபந் தீர்ந்தவளவில் சம்போகவாசைகொண்டிருந்த அவ்வரசனுக்கு அவன் பத்தினியாகிய மதயந்தியானவள் பிராமணத்தியிட்ட சாபத்தை நினைப்பூட்டினுள். அதனுலே அவ்வரசனும் ஸ்திரீபோகத்தை விட்டிருந்தான். இப்படியானதனுலே சந்ததியில்லாமற் போனதைப்பற்றி அவ்வரசன் குருவாகிய வசிஷ்டரை வேண்ட, அம்முனிவரும் அவன் பத்தினியாகிய மதயந்தியினிடத்திலே புத்திரனுண்டாகும்படி யருளினர்.

அந்தக் கருப்பமானது ஏழுவருஷமளவும் வெளிப்படாம லிருந்தமையாலே அவள் ஒரு கல்லினுலே வயிற்றையிடித்துக் கொண்டாள். புத்திரனும் பிறந்தான். அவனுக்கு அச்மகன் என்கிற பெயரிடப்பட்டது. [அச்மா = கல்.] அந்த அச்மகனுக்கு மூலகனென்கிற மகன் பிறந்தான். பரசுராமனுல் பூமியில் க்ஷத்திரிய வம்சமெல்லாம் அழிக்கப்படுமளவில் பெண்பிள்ளைகள் அம்மணக் கோலத்தோடு அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு பரசுராமன் கண்ணுக்கு அகப்படாமற் செய்தார்கள்.

அதனால் அவனுக்கு நாரீகவசன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. அந்த மூலகனுக்குத் தசரதன் உண்டானான். அவனுக்கு இளிபிளி யென்பவன் மகன். அவனுக்கு விசுவஸஹன், அவனுக்குக் கட்வாங்கன் பிறந்தான். முன்னொரு காலத்திலே தேவாசுர யுத்தம் நேர்ந்த போது தேவதைகள் வேண்டினமையால் அவர்கள் பக்ஷத்திற் சென்று அசுரரைச் செயித்தான். அதனாலே தேவதைகள் அவனைத் தங்களுடைய லோகத்திற்கு இட்டுக்கொண்டுபோய் "நீ இஷ்டமான வரத்தைக் கேட்டுக் கொள்" என்று சொல்ல, அவ்வரசன் தேவதைகளை நோக்கி "நீங்கள் எனக்கு வரமளிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையீராகில், என் ஆயுசு எவ்வளவு சொல்லுங்கள்?" என்றான். தேவதைகள் "உனக்கு இன்னுமொரு முகூர்த்த காலந்தான் ஆயுசு இருக்கிறது" என்று சொல்ல, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்று அதிவேகமுள்ள வோர் விமானத்தின் மேலேறி வெகு சீக்கிரத்தில் பூலோகத்துக்கு வந்து "பிராமணரைக் காட்டிலும் ஆத்துமாவும் எனக்குப் பிரியமில்லாமலிருந்ததும், நான் என் வருணாச்சிரம தருமங்களைக் கடவாமலிருந்ததும், தேவமனுஷ்ய பசு பக்ஷி விருக்ஷ முதலான சகலத்திலும் எம்பெருமானுடைய சான்னித்தியமே நித்தியமாயுள்ளதென்று நினைத்திருந்ததும், சத்தியமானால் முனிசிரேஷ்டரால் தியானஞ் செய்யப்பட்ட அந்தப் பகவானை யாதொரு தடையுமின்றி நான் அடையக்கடவேன்" என்று சொல்லிச் சகல தேவ சிரேஷ்டனாய், சர்வவிலக்ஷணமாயும் சர்வாச்சரியகரமாயும் சர்வத்துக்கும் ஆதாரமாயுமுள்ள திவ்விய மங்கள விக்கிரகமுடையவனாய், யாதொரு மாறுதலுமின்றி ஒரே தன்மைப்பட்ட சொரூபமுள்ளவனாய், ஸ்ரீ வாசுதேவன் என்கிற திருநாமத்தோடு விளங்காநின்ற பரமாத்துமாவினிடத்திலே வேதாந்த வாக்கியத்தின்படி ஆத்தும சமர்ப்பணம் பண்ணி, அங்கேயே லயப்படுவதாகிய மோக்ஷானந்தம் பெற்றான். இவ்வரசன் விஷயமாக முன்பு சப்தரிஷிகள் பாடின சுலோக மொன்றுண்டு. அதாவது: "கட்வாங்க னென்கிற ராஜரிஷிக்குச் சமானமாய் இந்தப் பூமியில் யாரும் உண்டாகமாட்டான். ஏனென்றால் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஆயுசிருக்கையில் சொர்க்கத்தி னின்றும் பூமிக்கு வந்து தன்னுடைய ஞானசத்தியங்களாலே சகல கதிகளையும் சகலலோகங்களையுந் தாண்டி, அவற்றையெல்லாம் ஸ்ரீவாசுதேவனிடத்திலே லயித்திருக்கிற தனக்குள்ளேயே கண்டானன்றோ" என்பதுதான்.

அந்தக் கட்வாங்க மகாராஜனுக்குத் தீர்க்கபாகு என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரகுமகாராஜன் பிறந்தான். அவனுக்கு அஜமகாராஜன் உண்டாயினான். அவன் குமாரன் தசரத மகாராஜன்.

சகல சுகுணபூர்ணனான ஸ்ரீபதுமநாபன் லோகரக்ஷணத்திற்காகத் தன்னமிசத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற நான்கு ரூபமாக அத் தசரத மகாராஜனிடத்தில் அவதரித்தான். [இவர்களுள் ஸ்ரீராமன் நேரான பகவானுடைய அவதாரம். லக்ஷ்மணர் சேஷாவதாரம். பரத சத்துருக்கினர்கள் சுதரிசன பாஞ்சசன்னியங்களின் அவதாரமாம். ஆனாலும் லக்ஷ்மணாதியரிடத்திலும் பகவானுடைய அமிசமிருந்ததனால் நான்கு ரூபமாக அவதரித்தானென்று சொல்லுகிறது.] அங்

தச் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனர் இளமையிலேயே விசுவாமித்திர மகாமுனிவருடைய யாக சம்ரக்ஷணத்திற்காக எருந்தருளு மளவில், வழியில் தாடகையென்கிற கொடிய ராக்ஷசியையும் அவ் யாகத்தில் கொடுமை செய்யவந்த தாடகா குமாரனை சுபாகு முதலான அநேக ராக்ஷசரையுஞ் சங்கரித்து, தாடகையின் மற்றெரு குமாரனை மாரீசனை வாயவ்ய அஸ்திரத்தினலே சமுத்திரத்திலே தள்ளிவிட்டார். தமது திருவடிப் பிரபாவத்தினலே அகலியையின் சாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தையாக்கியருளினர். பின்பு ஜனகமகாராஜனுடைய நகரத்திற்கு எழுந்தருளி, அங்கே பூசித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிவதனுசை முறித்து, அந்த ஜனகமகாராஜாவின் திருமாளிகையில் அயோநிஜையாய் அவதரித்து அவ்வரசனுக்கு மகளாய் வீரியசுல்க்கையாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த சீதையென்கிற ஸ்ரீ மகாலக்ஷ்மியின் அமிசமான பெண்மணியை திருக்கலியாணஞ் செய்தருளினர். பிறகு அயோத்தியா நகரத்திற்கு வருகையில் பொருமையா லெதிர்த்து வந்தவராய்ச் சகல க்ஷத்திரிய குலங்களையும் நாசஞ்செய்தவராய் ஹேஹய குலத்தை வேரோடழித்தவராயுமுள்ள பரசுராமரைப் பலபராக்கிரமங்களாலுண்டான செருக்கழிந்தவராய்ச் செய்தார். யுவராச்சிய பட்டாபிஷேகத்தையும் விரும்பாமல் மாற்ருந்தாயின் பேச்சுக்கிணங்கின பிதாவின் வாக்கியத்தையே சிரமேற்கொண்டு பிராட்டியோடும் இளையபெருமாளோடுங் கூடத் தண்டகாரணியத்திற் பிரவேசித்து விராதனைக் கொன்று காமாதுரையாய்த் தீங்கு செய்யத்துணிந்த சூர்ப்பணகையை இலக்குமணர் விருபப்படுத்தியதனல் மிகக் கோபங்கொண்டு பதினலாயிரஞ் சேனையோடு யுத்தத்திற்கு வந்த கரதூஷணர்களையும் கபந்தனையும் சங்கரித்தருளினர். அதன்பின் சுக்கிரீவனைத் தோழனகக் கொண்டு, அவனுக்குப் பகைவனன வாலியைக் கொன்று, சுக்கிரீவனல் அனுப்பப்பட்ட வானர வீரருக்குள்ளே அனுமானலே இலங்கையில் இராவண னபகரித்துக் கொண்டு போன சீதைப்பிராட்டி காவல் செய்யப்பட்டிருப்பதை யறிந்து, வானரசேனைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தை அணையாற் கட்டி, இராவண கும்பகர்ணதிகளை மூலநாசமா யழித்து, உலகத்தாருடைய ஒப்புரவுக்காக அக்கினிப் பிரவேசஞ்செய்து, அக்கினியினல் துதிக்கப்பட்டு விளங்கின சீதாதேவியைத் திருவுள்ளம் பற்றி, மறுபடி அத்திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளிப் பட்டாபிஷேகங் கண்டருளினர்.

அந்தப் பெருமாள் பிராட்டியார்களுக்கு நடந்த பட்டாபிஷேக மகோச்சவத்தை நூறு வருஷகாலஞ் சொன்னலும் முடியாது. ஆகிலும் மயித்திரேயரே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன் கேளும். திவ்வியாலங்காரமான சோபிதமான மகா மண்டபத்திலே நவரத்தின சிங்காதனத்தின் மேல் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனர் சீதாபிராட்டியோடே வீற்றிருக்க, இளையபெருமாளும் ஸ்ரீபரதாழ்வானும் சத்துருக்கினழ்வானும் சத்திரசாமரங்களையேந்திப் பக்கங்களில் முகமலர்ந்து நிற்க, விபீஷணழ்வானும் சுக்கிரீவ மகாராஜனும் அங்கதன் ஜாம்பவான் முதலானர்களும் ஆலவட்ட முதலானவைகளை யேந்தி மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு புடைசூழ்ந்து நிற்க, சிறிய திருவடியென்கிற அனுமான் திருவடி வாரத்து ரத்தினபீடத்திலிருந்து ஆன

ந்தபரவசராய்ச் சேவித்துக் கொண்டிருக்க, பிரம்மாவும், இந்திர அக்கினி யம நிருதி வருண வாயு குபேர ஈசானர் என்கிற அஷ்டதிக்குப் பாலகரும், மற்றுமுள்ள சகல தேவதைகளும், வசிஷ்ட வாமதேவ வால்மீகி மார்க்கண்டேய விசுவாமித்திர பரத்துவாஜ அகஸ்தியாதிகளான முனிவரும், இருக்கு யசுர் சாமம் என்கிற வேத வாக்கியங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்துகொண்டிருக்க, வீணை வேணு மிருதங்க பேரீ படஹ சங்க காஹள கோமுக முதலான சகல திவ்விய வாத்தியங்களு முழங்க, நிருத்த கீத முதலான மங்களச் செய்கைகளெல்லாம் நிகழ, கப்பமேந்திக் காத்திருக்குஞ் சகல தேசத்து ராஜாக்களின் நடுவில் ஆசாரியர் மந்திரிமார் முதலானவர்கள் முறையே விதிப்படி திவ்விய தீர்த்தங்களினாலே சகல லோகரக்ஷணஞ் செய்தருள வேண்டும் ஸ்வாமீ என்று பிரார்த்தித்துப் பட்டாபிஷேக மகோச்சவத்தை நடத்தினார்கள். இவ்வாறு தசரதகுமாரராய்க் கோசலாதிபதியாய் ரகுகுல திலகரா யிருக்கிற ஸ்ரீராமபத்திரபகவான் ஸ்ரீ ஜானகீ தேவியோடு கூடப் பட்டாபிஷேக மகோச்சவங் கண்டருளித் திருத்தம்பிமார்கள் அதிக பிரீதியோடே ஏவல் செய்யப் பெற்றுப் பதினோராயிரம் வருஷகாலம் யாவரும் குறைவற்றுக் களித்துப் பெருகும்படி சகல பூமண்டலத்தையும் ஆண்டருளினார்.

இளவரசராய் நின்ற ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மிகக் கொடியவர்களா யிருந்த மூன்றுகோடி கந்திருவர்களைச் சங்கரித்து, அவர்கள் வசமாயிருந்த ராச்சியங்களைக் கைவசஞ் செய்தருளினார். சத்துருக்கினாழ்வானும் யமுனையாற்றங்கரையில் ஒரு பெரிய வனத்தி லிருந்துகொண்டு மிகக் கொடுமை செய்து வந்த மதுபுத்திரனை லவணாசுரனைச் சங்கரித்து அக்காட்டை அழித்து மதுரை யென்கிற ஓர் திவ்விய நகரஞ் செய்தருளினார். இளைய பெருமாளோ ஸ்வாமியைவிட்டுப் பிரியாமல் கயிங்கரிய நிரதராய் எழுந்தருளி யிருந்தார். இப்படியாக ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கினர் என்கிற இந்நால்வரும் அதிபல பராக்கிரமாதிகளைக் கொண்டும் காருணிய வாச்சலிய சவுலப்பிய சவுசீலியாதிகளைக் கொண்டும் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனங்களைச் செய்தருளி லோகத்திற்கு இதத்தையும் தருமத்தையும் நிலைநாட்டித் தம் மூலகத்திற் கெழுந்தருளினார்கள். அந்நால்வரிடத்தில் மிகுந்த பத்தியுள்ளவராயிருந்த அக்கோசல நாட்டாரும் அவர்களுடைய சாலோக்கியம் பெற்றார்கள்.

மகானுபாவனான அந்த ஸ்ரீராமசந்திரனுக்கு குசன், லவன் என்றிரண்டு குமாரரும், லக்ஷ்மணப்பெருமாளுக்கு அங்கதன், சந்திரகேது என்றிரண்டு புத்திரரும், பரதருக்கு தக்ஷகன், புஷ்கலன் என்றிரு தனயரும், சத்துருக்கினருக்கு சுபாகு, சூரசேனன் என்றிருமக்களு முண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ரீராமகுமாரனான குசனுக்கு அதிதி யென்கிற குமாரன் பிறந்தான். அதிதிக்கு நிஷதன், நிஷதனுக்கு அனலன், அவனுக்கு நபசு, நபசுக்குப் புண்டரீகன், புண்டரீகனுக்கு க்ஷேமதனுவா, அவனுக்குத் தேவானீகன், அவனுக்கு அகீனகு, அகீனகுவுக்குக் குரு என்பவன் பிறந்தான். அவன் மகன் பாரியாத்திரன், அவன் மகன் பலன், அவன் புத்திரன் சலன், அவனுக்குப் புத்திரன் உற்கன்,

அவனுக்குக் குமாரன் வச்சிரநாபன், வச்சிரநாபனுக்குப் புதல்வன் சங்கணன், அவனுக்குமகன் வியுஷிதாசுவன், அவனுக்கு விசுவயஹன் பிறந்தான். அவன் புத்திரனாகிய இரணியநாபன் மகா யோகிகளுக்குச் சிரேஷ்டராய் ஜயிமுனியின் சிஷ்யராயுள்ள யாக்கியவல்க்கிய மகாமுனிவரிடத்தினின்றும் யோகவித்தையைப் பெற்றான். அவனுக்குத் தனயன் புஷ்யன், அவனுக்குத் துருவசந்தி, அவனுக்குச் சுதரிசனன், அவனுக்கு அக்கினிவர்ணன், அவனுக்குச் சீக்கிரகன், சீக்கிரகனுடைய குமாரன் மருவென்பவன், அவன் யோகபலத்தைப் பற்றிக்கொண்டு இமயமலையின் பக்கத்திலுள்ள கலாபக்கிராமத்திலே இப்போதும் யாருக்குந் தெரியாமல் வாசஞ் செய்துகொண் டிருக்கிறான். அவன் றான் இனிவருங் கிருதயுகத்திலே சூரியவமிச க்ஷத்திரியருக்கு முதல்வனாவான். அவனுக்குப் பிரசுசுருகன் என்று மகனொருவ னிருந்தான். அவற்குச் சுசந்தியென்பவன் மகன், அவற்கு அமர்ஷன், அவனுக்கு ஸஹஸ்வானென்பவன், அவனுக்கு விசுவபவன், அவனுக்கு பிரகத்பலன், அவன் பாரதயுத்தத்திலே அர்ச்சுனன் குமாரனான அபிமன்யுவினாலே கொல்லப்பட்டான். இப்படியாக இக்ஷ்வாகு குலத்திற்பிறந்த ராஜாக்களில் முக்கியமான சிலரைச் சொன்னேன். இவர்கள் சரிதங்களைக் கேட்பதனாலே பாவங்கள் தீரும். எவன் இவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சிரத்தையோடு படிக்கிறானோ அவன் இம்மையில் வேண்டியவைகளைப் பெற்று வாழ்ந்து கடைசியில் சுவர்க்கமுஞ் சேருவான்.

நாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

நிமிவமிச கதை

இக்ஷ்வாகுவின் குமாரனான நிமியென்பவன் ஆயிரம் வருஷகாலஞ் செல்லத்தக்க ஒரு யாகத்தை யாரம்பித்து, அதற்கு வசிஷ்டரை ஹோதாவா யிருக்கும்படி வரித்தான். அப்போது வசிஷ்டர் அரசனை நோக்கி, "அரசனே! என்னைத் தேவேந்திரன் ஐந்நூறு வருஷஞ் செய்யும்படியான யாகத்திற்காக முந்தி வரித்திருக்கின்றான் ஆதலால் அதுவரையில் நீ பொறுத்திருக்க வேண்டும், உடனே வந்து உன் யாகத்தையும் நிறைவேற்றுவேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு அவ்வரசன் ஒன்றும்பேசாமற் சும்மா விருந்துவிட்டான். வசிஷ்டரோ தமது இஷ்டப்படி அரசன் ஒத்துக்கொண்டானென்று நினைத்துக்கொண்டு இந்திரனுடைய யாகத்தைச் செய்விக்கப் போனார். அவ்வரசனும் அக்காலத்திலேயே கவுதமர் முதலானவர்களைக் கொண்டு யாகத்தை நடத்தினான். வசிஷ்டமுனிவர் தேவேந்திரனுடைய யாக முடிந்தவுடனே நிமி மகாராஜனுடைய யாகத்தைச் செய்விக்க வேண்டுமென்று வெகுதுரிதமாய் ஓடிவந்து, அக்காரியத்தைக் கவுதமர்க்கு அரசன் கொடுத்ததாகத் தெரிந்துகொண்டு, கோபமூண்டவராய் அவ்

வரசன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுக்கு ஒரு சாபமிட்டார். அதாவது, "என்னைத் திரஸ்காரஞ் செய்து இவ் யாக காரியத்தை கவுதமருக்குக் கொடுத்தானுகையாலே இவ்வரசன் உடம்பில்லாமற் போவான்" என்பது தான். விழித்துக்கொண்ட பின்பு அரசன் சாபம் நேர்ந்ததை யறிந்து தானும் குருவுக்கு ஒரு சாபமிட்டான். அதாவது, "இந்தத் துஷ்ட குருவான வர் என்னேடு பேசிக் காரியமறிந்து கொள்ளாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னைச் சபித்ததனல் அவருக்கும் உடம்பு போகக்கடவது" என்பதாம். இப்படிக் குருவுக்கு சாபங் கொடுத்து அவ்வரசன் தன் தேகத்தை விட்டுவிட்டான். அம்முனிவரும் இவ்வுடம்பை விட்டு, ஊர்வசியைக் கண்டதனுற் சிதறி வீழ்ந்திருந்த மித்திராவருணருடைய வீரியத்திற் பிரவேசித்து வேறு தேகங் கைக்கொண்டார். நிமியென்னு மரசனுடைய தேகமோ திவ்விய கந்த தைலத்தினுற் சீர்படுத்தப் பட்டதாகிச் சுருங்குதன் முதலான குற்றங்களில்லாமல் அப்போ திறந்தவனுடைய தேகம்போ லிருந்தது. இப்படியிருக்க அவ்வியாக முடிவில் பாகம் பெறும்பொருட்டு வந்த தேவர்களை நோக்கி *ருத்துவிக்குகள், "நீங்கள் எசமானனுக்கு வரங்கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொன்னர்கள். பின்பு தேவதைகள் "என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்க, நிமி சொல்லுகிருன்: "ஓ தேவர்களே! நீங்கள் சகல சமுசார துக்கத்தைப் போக்குகிறவர்கள். சரீரமும் ஆத்துமாவும் பிரிந்திருப்பதைக் காட்டிலும் மனிதருக்கு வேறு துக்கமுண்டோ? ஆகையால் எனக்குத் தேகம் வேண்டுவதாலுனும் மறுபடி இந்தச் சரீரத்தில் வசிப்பதற்கு விருப்பமில்லே. யாவருடைய கண்களிலுமே வசிக்க விரும்புகிறேன். அப்படியாக வரமளிக்க வேண்டும்" என்று சொன்னதைக் கேட்டு அத்தேவரெல்லாம் அவனிஷ்டப்படி அவனைச் சகல ஜனங்களுடைய நேத்திரங்களிலு மிருக்கச் செய்தார்கள். அதனுலேதான் சகல பூதங்களும் கண்களை இமைக்கின்றனர்.

அவனுக்குப் புத்திர னில்லாமற் போனபடியினுலே அந்த ரிஷிகளெல்லாம் இராச்சியத்திற்கு அரசனில்லாமற் போவதனல் நேரிடுந் துன்பத்திற்குப் பயந்து அவனுடைய உடலை அரணியிலிட்டுக் கடைய, அதினின்றுமொரு குமாரன் பிறந்தான். அப்படி பிறந்ததனுலே அவனுக்கு ஜனகன் என்கிற பெயருண்டாயிற்று. மேலும் இவன் பிதா விதேகனுகையால் வைதேகன் என்றும், கடையப்பட்டதனுலே மிதி என்றும் நாமதேயங்களுண்டாயின. இவன் பெயராலே இவனுடைய பட்டணத்திற்கு மிதிலை என்றும், இவன் பிதாவின் பெயராலே அவ்விராச்சியத்திற்கு விதேகதேச மென்றும் பெயர் வழங்கின. அந்த ஜனகனுடைய மகன் உதாவசு, அவனுடைய குமாரன் நந்திவர்த்தனன். அவன் குமாரன் கேது, அவனுக்குத் தேவராதன், அவனுக்குப் பிருகதுத்தன், அவனுக்கு மகாவீரியன், அவனுக்குச் சுதிருதி, அவனுக்குத் திருஷ்டகேது என்கிற மகன் பிறந்தான். திருஷ்டகேதுவுக்கு அரியசுவன், அவனுக்கு மரு, மருவுக்குப் பிரதிகன், அவனுக்குக் கிருதரதன், அவனுக்குத் தேவமீடன், அவன் புதல்வன்

* ருத்துவிக்குகள்—அத்துவர்யு, ஹோதா, உத்காதா, பிரமா முதலான யாகஞ் செய்விக்கிறவர்.

விபுதன், விபுதனுக்கு மகாதிருதியென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் கிருதராதன் ஜனித்தான். அவனுக்கு மகாரோமா, மகாரோமாவுக்கு சுவர்ணரோமா, அவன் புத்திரன் இருசுவரோமா. அந்த இருசுவரோமாவின் குமாரன்தான் சீரத்துவசனென்கிற ஜனகமகாராஜன். அவர் யாகத்திற்காகப் பூமியை உழும்போது அக்கலப்பையின் வழியிலே சீதாபிராட்டி அவதரித்தருளினள்.

அந்தச் சீரத்துவச மகாராஜனுக்குத் தம்பி குசத்துவசனென்பவன் சாங்காசிய மென்னும் பட்டணத்தை யாண்டுகொண் டிருந்தான். அந்தச் சீரத்துவச ஜனகருடைய குமாரன் பானுமான். பானுமானுக்குச் சுத்தியும்னன், அவனுக்குச் சுசி, அவனுக்கு ஊர்ஜனென்பவன் மகன். அவன் குமாரன் சதத்துவசன். அவனுக்குக் கிருதி, அவன் புத்திரன் ரஞ்சனன். அவன் புத்திரன் புருஜித்து. அவனுக்கு அரிஷ்டநேமி. அவனுக்குச் சுருதாயு. அவனுக்குச் சுபார்சுவன். அவனுக்குச் சிருஞ்சயன். அவனுக்கு க்ஷேமாவீ. க்ஷேமாவிக்கு அனேனசு. அவனுக்குப் பவுமரதன். அவனுக்குச் சத்தியரதன். அவனுக்கு உபகுவென்பவன். உபகுவுக்கு உபகுப்தன். அவன் மகன் சுவாகதன். அவனுக்குச் சுவாங்கன். சுவாங்கனுக்கு சுபானன். அவனுக்குச் சுவர்ச்சசு. சுவர்ச்சசுக்குச் சுபாஷன். அவனுக்குச் சுசுருதன். அவனுடைய மகன் ஜயன். ஜயபுத்திரன் விஜயன். விஜய புத்திரன் இருதன். இருதனுக்குச் சுநயன். சுநயனுக்கு வீதஹவ்யன். அவனுக்குத் திருதி. திருதிக்குப் பகுளாசுவன். அவனுக்குப் புத்திரன் கிருதி. இந்தக் கிருதியினிடத்திலே நிற்கின்றது ஜனகவமிசம். இவர்கள்தாம் மிதிலா நகரத்தை யாண்ட ராஜாக்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் ஆத்துமவித்தையில் நிஷ்டைபெற்ற மகானுபாவர்களென்றறியும்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

புரூரவன் சரித்திரம்

மயித்திரேயர் விஞவுகிறார். "சுவாமீ பராசரபகவானே! சூரியவமிசத்திற் பிறந்த ராஜாக்களை அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர். இனிச் சந்திர வமிசத்திற் பிறந்த ராஜாக்களையும் கேட்க விரும்புகிறேன். நிலையான கீர்த்திபெற்றவர்களாகிய அச்சந்திரகுலத் தரசருடைய சந்ததி இக்காலத்திலும் புகழோடிருக்கின்றதன்றோ. ஆகையால் அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து அச்சந்ததியி லுதித்த அரசரையும் அருளிச்செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்த சிஷ்யரைநோக்கிப் பராசரர் அருளிச் செய்யலாயினர்.

கேளும் மயித்திரேயரே! இவ்வமிசமும் அதிபல பராக்கிரமங்களும் தேஜசும் நற்குண நற்செய்கைகளு முள்ள

நகுஷ, யயாதி, கார்த்தவீரியார்ச்சுனன், முதலான மகாராஜாக்களினுலே அலங்காரமுடையது. அதனை முதலிலிருந்து சொல்லுகிறேன். சகலலோக கர்த்தாவாயும் பகவானுயு மிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நாபிகமலத்திலுதித்தவரான சதுர்முகதேவருடைய குமாரர் அத்திரி என்னு முனீந்திரர். அந்த அத்திரிமகா முனிவருடைய மகன் சந்திரன். அவனைச் சதுர்முகபகவான் சகல ஓடதிகளுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் நக்ஷத்திரங்களுக்கும் அதிபதியாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். இப்படிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டு அச்சந்திரன் மேன்மைக்காக ராஜசூயயாகஞ் செய்தான். பின்பு இதன் மகிமையினுலேயும் மேலான அதிகாரம் பெற்றிருப்பதனுலேயும் மதமுங் கர்வமு முடையவனுகிச் சகல தேவர்களுக்குங் குருவாகிய பிரகஸ்பதியின் மனைவியான தாரையென்பவளை அபகரித்துக்கொண்டான். இச்செய்தியை பிரகஸ்பதி பிரமாவுக்கு அறிவிக்க, அவர் வந்து வெகுவாய்ப் புத்தி சொல்லியதையும் தேவரிஷிகளெல்லாரும் வேண்டிக்கொண்டதையுங் கேளாதவனுய் அச்சந்திரன் அவளை விடாமலே இருந்தான்.

அதனுலே யுத்தத்திற்கு இடமுண்டாயிற்று. அப்போது பிரகஸ்பதியினிடத்துப் பகைகொண்ட சுக்கிரன் சந்திரனுக்குப் பக்கபலமானுன். குருவான சுக்கிரன் சேர்ந்ததனுலே சீஷரான ஜம்பன், கும்மன், முதலிய சகல தயித்திய தானவர்கள் சந்திரன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தசன்னுகஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீருத்திரபகவான் அங்கிரசினிடத்தில் வித்தியாத்தியயனஞ் செய்தவராகையால் குருபுத்திரராகிய பிரகஸ்பதிக்குத் துணைசெய்ய லாயினர். அசுரரெல்லாம் சந்திரன் பக்ஷத்திற் சேர்ந்ததனுல் தேவேந்திரன் சகல தேவசைனியங்களோடுகூடப் பிரகஸ்பதி பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தசன்னுகஞ் செய்தான். இவ்வாறு தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் தாரைக்காக வுண்டானதாகையாலே தாரகாமயம் என்று பெயர் பெற்ற மகாயுத்தமொன்றுண்டாக, அதில் தேவதைகள் மேல் அசுரரும் அசுரர்மேல் தேவர்களும் அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மும்முறமா யிருக்க, உலகமெல்லா மனக்கலக்க முற்றுப் பிரமதேவனைச் சரணம் புகுந்தன. அப்போது அக் கமலாசனர் வந்து சுக்கிரனையும் சிவனையும் அசுரரையும் தேவர்களையுந் தடுத்துச் சந்திரனுக்குப் புத்தி சொல்லி அத்தாரையைப் பிரகஸ்பதிக்குக் கொடுப்பித்தார். சண்டை யொழிந்தது.

பின்பு அத்தாரை கருவுற்றிருந்ததைக் கண்டு அக்குருவானவர் அவளை நோக்கி "அடி பெண்ணே! என் க்ஷேத்திரத்தில் நீ மற்றவனுடைய மகனை வைத்திருக்கக்கூடாது. இதுவரையில் நீ செய்த சாகசம் போதும், இனியக்கருவை விட்டுவிடு" என்று சொன்னுர். அதுகேட்டு அத் தாரை மிகவும் பதிவிரதை யாகையாலே பர்த்தாவின் வாக்கியத்தின்படி அக்கருவை ஒருநாணற் செத்தையின்மேல் எறிந்துவிட்டாள். அக் குழந்தை பிறந்த மாத்திரத்திலேயே சமஸ்த தேவர்களையுந் தோற்கடிக்கும்படியான தேஜசோடு விளங்கக் கண்டு பிரகஸ்பதி, தன் பிந்துவுக்குப் பிறந்திருக்கலாமென்று நினைத்து அக் குழந்தையின்மேல் விருப்பமுற்றிருந்தார். சந்திரனு மப்படியே யிருந்தான். இவ்வாறு இருவரும் அப்பாலகன்மேல்

விருப்பமுற் றிருக்கையாலே தேவதைகளெல்லாரும் சந்தேகப்பட்டுத் தாரையை, "பெண்ணரசே! இவன் சந்திரனுக்குப் பிறந்தவனா? குருவுக்குப் பிறந்தவனா? எங்களுக்குச் சொல்" என்று வெகுவாய்க் கேட்டார்கள். எவ்வளவு கேட்டும் அவள் வெட்கத்தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்க, அக்குமாரன் கோபமுண்டு அவளைச் சபிக்கும்படியாக எத்தனித்து அவளைப் பார்த்து "ஓ துஷ்டையான என்தாயே! நீ யேன் என் தந்தையைத் தெரிவியாம லிருக்கிறாய்? இன்னமும் நீ சொல்லத் தழதழத்திருப்பையானால் பொய் வெட்கமுள்ள உனக்குத் தகுந்த சிக்ஷைசெய்வேன்" என்று உருத்துச் சொன்னான். அப்போது பிரமதேவர் அக்குமாரனைத் தடுத்துத் தாம் அவளைக்கேட்டார். அதற்கு அவள் மிகவும் வெட்கத்தினால் தலையை வணங்கிக்கொண்டு "சந்திரனுடைய மகன்தான்" என்று சொல்லிவிட்டாள். பின்பு சந்திரன் மலர்ந்து விளங்காநின்ற கபோல காந்தியுடையவனைப் புத்திரனைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு "குழந்தாய்! நீ மிகுந்த புத்தி யுள்ளவனானகையால், புதன் என்று உனக்குப் பெயர் தந்தேன்" என்றான்.

அந்தப் புதன் இளையென்பவ ளிடத்திலே காமுற்றுப் புரூரவனைப் பெற்றானென்று முன்னமே உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன், அந்தப் புரூரவமகாராஜன் மகாதாதா; வெகுயாகங்கள் செய்தவன்; மிகுந்த காந்தியுள்ளவன், ஒருகாலத்தில் மித்திராவருணர் ஊர்வசியின்மேற் காதலுற, அதற்கவளிணங்காமையினாலே அவர்கள் "நீ மனுஷியனுக்கு மனைவியாகக் கடவை" என்று சபித்தார்கள். அதனாலே அவள் சில காலம் பூலோகத்தி லிருக்கும்படி வந்தாள். வந்தவிடத்தில் மகாரூபவானையும் மிகுந்த நன்மனதுள்ளவனையும் சத்தியவாதியாயு மிருந்த அந்தப் புரூரவச் சக்கிரவர்த்தியைக் கண்டமாத்திரத்திலே மனமுருகினவளாய், பெண்மைக்குண்டாகிய பெருமையையும் சொர்க்க சவுக்கியத்தி லுண்டா யிருந்த விருப்பத்தையும் விட்டு, அவனை யனுசரிக்கும்படி கிட்ட வந்தாள். அவ்வரசனும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களுக்கு மேலான * காந்தி, சுகுமாரத்துவம், லாவண்யம், விலாசம் முதலான குணங்களினாலே விளங்கிக்கொண்டிருந்த அவ்வப்சரசைப் பார்த்து மனம் அவளிடத்திலேயே பற்றி நின்றான். இவ்வா றவ்விருவரும் ஒரேமனதாய் வேற்று நோக்கமில்லாதவராய் மற்றெல்லாப் பிரயோஜனங்களையும் விட்டிருந்தார்கள். அரசன் அவளை நோக்கித் தைரியமாய் "ஓ பெண்ணரசே! உன்னை நான் காதலிக்கின்றேன். நீ அனுக்கிரகத்தோடு என்னிடத்தில் மனம் வைக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல, அவ்வப்சரசு "ஓ மகாராஜனே! நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிற சங்கேதப்படி நீர் நடப்பீராயின் உமது இஷ்டப்படியே யாகட்டும்" என்று நாணத்தினால் தழதழக்கச் சொன்னாள். அதுகேட் டரசன் "உன் சங்கேதத்தைச் சொல்லடி கண்ணே" என்று சொல்ல, அத் தெய்வப்பெண் சொல்லுகிறாள்.

* காந்தி—யவ்வனத்தினால் உண்டான ஒருவகைத்தோற்றம். சுகுமாரத்துவம்—தொட்டால் கைசறுக்கும்படியான மென்மை. லாவண்யம்—முத்தினுள்ளே நீரினாலே தோன்றும் பளபளப்புப்போன்ற தோற்றம். விலாசம்—சிரிப்பு, நடை, பேசுதல், கைவீசல் முதலானவற்றா லுண்டாகு மழகு.

"ஓ மகாராஜனே! இரண்டு ஆடுகள் என்னால் குழந்தைகள்போல் வளர்க்கப்படுகின்றன. அவை எப்போதும் என் படுக்கையின் சமீபத்திலேயிருக்க வேண்டும் அங்கிருந்து அதனை யாரும் அபகரிக்கக்கூடாது; இது ஒரு நிபந்தனை. நீர் திகம்பரரா யிருக்க நான் உம்மைப் பார்க்கக்கூடாது; இது இரண்டாவது நிபந்தனை. எனக்கு நெய் தவிர வேறு ஆகாரம் ஒன்றுங் கூடாது; இது மூன்ருவது நிபந்தனை. இம்மூன்றில் எது தவறினுலும் உம்மிடத்தி லிருக்கமாட்டேன்" என்று சொல்ல, அதற்கு "அப்படியே யாகட்டுமென் கண்மணியே" என்று அரசன் ஒத்துக்கொள்ள, அவ்வப்சரசும் அவனிஷ்டத்திற்கு இணங்கினுள்.

பின்பு அந்தச் சக்கிரவர்த்தி அவளோடுகூட அளகாபுரியிலும் சயித்திரரதமுதலான திவ்வியோத்தியானங்களிலும் திவ்விய தாமரை முதலானவைகளோடுகூடி விளங்காநின்ற மானச முதலான தடாகங்களிலும் வேடிக்கையாய் விளையாடிக்கொண்டு, நாளுக்கு நாள் களிப்பு வளர்ந்து வரும்படி அறுபத்தொரு வருஷகாலம் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அப்படியே அந்த ஊர்வசியும் அவனேடுகூட அனுபவித்துவரும் போகாநந்தத்தினுல் சுவர்க்கலோகவாசத்தையுஞ் சிறப்பா யெண்ணும லிருந்தாள். இவளில்லாமையினுலே மற்ற அப்சரசுகளுக்கும் சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்களுக்கும் தேவலோகமானது ரமணீயமாக இருக்கவில்லை. ஆனதனுல் கந்திருவராஜனுகிய விசுவாவசுவானவன், அவளை மறுபடியும் சுவர்க்கத்திற்குக் கொண்டுபோக உபாயமென் னென்று யோசித்து, அவள் புரூரவனேடு செய்திருக்கும் நிபந்தனைகளை யறிந்து, ஓரிரவில் கந்திருவர்களோடு கூடிக்கொண்டு வந்து, படுக்கையின் கிட்டவிருந்த ஆடுகளிலொன்றை அபகரித்துக்கொண்டு போனுன். ஆகாசத்திற் கொண்டு போகும்போது அவ்வாடு அபயக்குரலாய் கத்த, அதை ஊர்வசி கேட்டு "ஐயோ! என் குழந்தையை யாரோ கொண்டுபோகிருனே, அநாதையான நான் இத்தருணத்தில் யாரைச் சரணமடைவேன்" என்று கூவினுள். அதனைக் கேட்டும் அவ்வரசன் தான் அம்மணமா யிருக்கிறதினுல் தன்னை யவள் பாராமலிருக்கவேண்டுமென்று அதைக்குறித்துப் போகாமற் சும்மா விருந்தான். பின்பு கந்திருவர் மற்ருெரு ஆட்டையுங் கொண்டுபோனுர்கள். அதுவும் ஆகாசத்திற் கத்தினதை அவள்கேட்டு "ஐயையோ! என் மற்ருெரு குழந்தையையும் கொண்டு போகிருர்களே, என்ன செய்வேன்? நான் திக்கில்லாதவள், எனக்குப் புருஷனுமில்லை, அற்பமான ஒருவனைச் சேர்ந்து நான் இப்படியானேன்" என்று கதறி யழுதாள், அவ்வரசன் அதைக் கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல் சத்துருவின்மேற் கோபமூண்டவனுகி, இருட்டுள்ள இரவாகையால் தன்னையவள் பார்க்கமாட்டாளென்று அப்படியே எழுந்து கையிற் கத்தியெடுத்துக்கொண்டு "அடாயாரடா திருடுகிறவன்? கொன்றேனுன்னை" என் ருரவாரத்தோடு சென்ருன். அத்தருணத்தில் கந்திருவர் மிகப் பிரகாசமான ஒரு மின்னலை யுண்டாக்கினுர்கள். அதன் வெளிச்சத்தால் வஸ்திர மில்லாதிருந்த சக்கிரவர்த்தியை ஊர்வசி கண்டதனுல் "தன் சங்கேதத்திற்குப் பங்கம் வந்தது" என்பது கொண்டு உடனே அவனைவிட்டுச் சொர்க்கலோகம் போய்ச்சேர்ந்தாள். அக் கந்திருவரும் அவ்வாடுகளை அங்

கேதானே விட்டுத் தாங்களும் தேவ லோகத்துக்குப் போனார்கள்.

அரசனே அந்த ஆடுகளைக் கைக்கொண்டு சந்தோஷத்தோடு வந்து பார்த்துப் படுக்கையில் அப்சரசைக் காணாமல் விசனமுற்றுத் திகம்பரனாகவே அங்கங்கே தேடிப்பார்த்தும் அவள் அகப்படாமையால் பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போலே அக்கோலத்தோடேயே கண்டவிடமுந் திரிந்து கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க ஒரு நாள் குருக்ஷேத்திரத்திலே தாமரைத் தடாகத்திலே வேறு நான்கு அப்சரசுகளோடுகூட ஊர்வசியுமிருக்கக்கண்டு பயித்தியமுள்ளவன் போலவே அவள் கிட்டச்சென்று "அடியென்காதலி! பிராணநாயகி! சற்று நேரம் நில். சற்று என்னோடு பேசு. சற்று நேரமாகிலுங் கூடியிருப்போம்" என்று பலபல நல்வார்த்தைகளைச் சொல்லித்துதித்து வேண்டிக்கொண்டான். அதற்கு ஊர்வசி சொன்னதாவது, "ஓ மகாராஜனே! உமது விவேகமில்லாத செய்கை போதும், நான் கர்ப்பிணியாயிருக்கிறேன், இவ்வருடத்தின் முடிவில் இங்கே வாரும், உமக்கு நல்ல புத்திரன் பிறப்பான், பின்பு உம்மோடு ஒருநாளிருப்பேன் போம்." என்று சொல்லக்கேட்டு வெகு சந்தோஷமுடையவனாகித் தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அப்போது அந்த வூர்வசி தன் தோழிமாரை நோக்கி "தோழிமார்களே! இவர்தாம் சகல சுகுணங்களோடுகூடின புரூரவச் சக்கிரவர்த்தி, இவரோடு கூடத்தான் நான் இத்தனை நாளும் விருப்பமுங் களிப்புமாயிருந்தேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அத்தெய்வப் பெண்களும், "இவனுடைய ரூபம் வெகு சிலாக்கியமாயிருக்கிறது, இதனாலே இவனோடுகூட இருக்க நாங்களும் விரும்புகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். பின் அவ்வரசன் ஊர்வசியின் சொற்படி வருடத்தின் முடிவில் அவ்விடத்துக்குப் போனான். அவ்வப்சரசும், ஆயுசு என்கிற குமாரனைப் பெற்று அவன் கையிற் கொடுத்து ஓரிரவு அவனோடு கூடியிருந்து * ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெறும்படியான கர்ப்பமடைந்தாள். அன்றியும் அரசனை நோக்கி, "ஓ மகாராசனே! நம்மிடத்தில் அன்பினால் கந்திருவர் உமக்கு வரங்கொடுக்க வந்திருக்கிறார்கள். வேண்டிய வரத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளும்" என்று சொன்னாள். அதுகேட்டரசன் சொன்னது, "நான் சகல சத்துருக்களையுஞ் ஜயித்து இந்திரிய சக்தி தப்பாதவனாய்ப் பந்துக்களிலும் சேனைகளிலும் பொக்கசத்திலும் குறைவில்லாதவனாயிருக்கிறேனாகையால் யான் வேண்டுவது யாதுமில்லை; ஆனால் எனக்கு வேண்டியது ஊர்வசியின் சாலோக்கியம், ஆதலால் என் காலத்தை ஊர்வசியோடுகூடக்கழிக்க விரும்புகின்றேன்" என்று பிரார்த்திக்கக் கேட்டுக் கந்திருவர் அரசனுக்கு ஒரு அக்கினிஸ்தாலி கொடுத்து "ஓ அரசனே! நீர் வேதத்தை யனுசரித்து இவ்வக்கினியை மூன்றாக்கி ஊர்வசி சாலோக்கியமாகிய பயனைக் கருதி நன்றாயாகஞ்செய்யும், இஷ்டத்தைப் பெறுவீர்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அவ்வரசனும் அக்

* ஊர்வசியின் தோழிமார் நால்வரும் விரும்பியபடி அவ்வரசனோடு புணர்ந்து கருவுற்றனர்; ஊர்வசி தானுங் கருவுற்றதனால், ஐந்து பிள்ளைகளைப் பெறும்படியான கர்ப்பமடைந்தாளென்றது. தோழிமார் புணர்ச்சிக்கும் ஊர்வசியே காரணமானதால் அவளையே பிரதானமாகக்கொண்டு இங்கு சொல்லியிருப்பதென அறிக.

கினிஸ்தாலியைக் கைக் கொண்டு வரும்போது நடுக்காட்டில் "என்ன என் மூடத்தனம், ஊர்வசியை இங்கே பிடித்துக்கொண்டு வராமல் அக்கினிஸ்தாலியை யன்றோ கொண்டுவந்தேன், என்ன பயன்" என்று நினைத்துப் பித்தன்போல் அந்தஸ்தாலியை அங்கே வைத்துவிட்டுப் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கே பாதிராத்திரியான பின்பு விழித்துக் கொண்டு "ஓகோ ஊர்வசி சாலோக்கியம் பெறுவதற்குக் கந்திருவர் நமக்குக் கொடுத்த அக்கினி ஸ்தாலியைக் காட்டிலே போட்டுவிட்டு வந்தேனே அதை இப்போது போய் எடுத்துக்கொண்டுவரக் கடவேன்" என்று நினைத்துக்கொண்டு ஓடிப்போய் ஸ்தாலி வைத்தவிடத்திலே பார்த்து ஸ்தாலியைக் காணமல் அங்கே வன்னிமரத்தை நடுவிற் கொண்ட அரசமரமிருக்கக் கண்டு, "நம்முடைய அக்கினி ஸ்தாலிதான் இந்த மரமாயிருக்கும் ஆதலால் நாம் அக்கினிரூபமான இதனையே கொண்டு போய் அரணியாக்கிக் கடைந்து அக்கினி யெடுத்து அதனை உபாசிக்கக் கடவோம்" என்று நினைத்து, அப்படியே அதைக்கொண்டு பட்டணம் வந்து காயத்திரி மந்திரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே அரணி கடைய, அவ்வரணியும் காயத்திரியின் எழுத்தின் கணக்குப்படி இருபத்து நான்கு அங்குல அளவுள்ளதாய் ஏற்பட்டது. பின்பு அவ்வரணியைக் கடைந்து அக்கினியை யெடுத்து மூன்றாக்கி வேத விதிப்படி ஊர்வசி சாலோக்கியத்தைக் கருதிப் பல யாகங்கள் செய்து அப்பிரபாவத்தினாலே கந்திருவலோகஞ் சென்று ஊர்வசியோடு இணைபிரியாமற் சுகமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். ஆதியில் அக்கினி ஒன்றே யிருந்தது, அவ்வொன்றினாலே இந்த மனுவந்தரத்தில் மூன்றக்கினிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

ஆறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

கவுசிகவமிசத்தின் வரலாறு

கேளும் மயித்திரேயரே! அந்தப் புரூரவ மகாராஜனுக்கு ஆயுசு, அமாவசு, விசுவாவசு, சுருதாயு, சதாயு, அயுதாயு என்று அறுவர் மக்களுண்டானார்கள். அவர்களுள் அமாவசு என்பவனுக்குப் பீமன் என்கிற புத்திரன் பிறந்தான். பீமனுக்குக் காஞ்சனன், காஞ்சனனுக்குச் சுகோத்திரன். அவனுக்கு ஜன்னு பிறந்தான். அந்த ஜன்னு வென்னும் ராஜரிஷி யாகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் கங்கை அவ் யாகசாலையின்மேல் வந்து எல்லாவற்றையும் முழுகடிக்கக்கண்டு, கோபத்தினாற் கண்சிவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீயக்கியபுருஷனைத் தியானபலத்தினாலே இருதயத்தில் நிறுத்தி, அத்தேஜசினாலே சூழப்பட்டவராய் அக்கங்கையைப் பானஞ் செய்துவிட்டார். பின்பு தேவரிஷிகள் அவரைப் பிரார்த்தித்துக் கங்கையை விடுவித்து அக்கங்கையை அவருக்கு மகளாக வைத்தார்கள். அதனாலேதான் கங்

கைக்குச் சான்னவி என்கிற நாமதேய முண்டாயிற்று. அந்தச் ஜன்னுவுக்குச் சுமந்து என்பவன் ஜனித்தான். அவனுக்கு அசகன், அவனுக்கு பலாகாசுவன், அவனுக்குக் குசன், அவனுக்குக் குசாம்பன், குசநாபன், அதூர்த்தரஜசு, வசு என்று நால்வர் புத்திரர் உண்டானார்கள். அவருள் குசாம்பனானவன், "எனக்கு இந்திர சமானனான புத்திரன் பிறக்கவேண்டும்" என்று தவஞ் செய்யக்கண்டு, தேவேந்திரன் "நமக்குச் சமானமாய் மற்றொருவன் உண்டாகவேண்டாம்" என்று தானே அவனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தான். அவன் பெயர் காதி; கவுசிகன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவான். அந்தக் காதிக்குச் சத்தியவதி யென்கிற கன்னிகை பிறந்தாள். அவளை பிருகுவின் குமாரராகிய ரிசீக மகாமுனிவர் தமக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். அந்தக் காதியானவன், இம்முனிவர் பிராமணராகையாலும் கிழவராகையாலும் வெகு கோப முள்ளவராகையாலும் மகளை இவருக்குக் கொடுக்கச் சம்மதிப்படாமல் முனிவரை நோக்கி "ஒரு காதுமாத்திரங் கறுப்பா யிருக்கப் பெற்று மற்றை அவயவங்களெல்லாம் சந்திரன்போலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவைகளும், காற்றையொத்த வேக முள்ளவைகளுமான ஆயிரங் குதிரைகளைக் கன்யாசுல்கமாகக் * கொடுத்தால் இக்கன்னிகையைத் தருவேன்" என்றான். அம் முனிவரும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக்கொண்டு வருண னிடத்திற் போய் அசுவதீர்த்தத்திற் பிறந்த அவ்வாயிரங் குதிரைகளையுங்கொண்டுவந்து கொடுத்து அக்கன்னிகையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார். பின்பு அந்த ரிஷீகமுனிவர் அவளுக்குப் புத்திரோற்பத்திக்காக ஒரு † சருவைச் செய்துவைத்தார். அதைக்கண்டு அவருடைய பத்தினியாகிய சத்தியவதி யென்பவள் அவரை வேண்டிக்கொண்டு தன் தாயாருக்கும் ஒருசருவைச் செய்வித்தாள். இப்படியாக அம்முனிவர் தன் பத்தினிக்குப் பிரமதேஜசோடுகூடின புத்திரன் உண்டாவதற்காகவும் சருக்களை யேற்படுத்தித் தன் மனைவியை நோக்கி; "நீ இந்தச் சருவையும், உன் தாய் அந்தச் சருவையும் புசிக்கக்கடவீர்கள்" என்று கட்டளையிட்டுத் தாம் வனத்திற்குச் சென்றார்.

பின்பு அவ் விருவரும் சருவைப் புசிக்கத் தொடங்குகையில் தாய் மகளை நோக்கி "அடி என் புத்திரி! உலகத்தில் எவனும் தன் புத்திரனுக்கு மேன்மையான குணமிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புவானே யல்லாமல், தன் பத்தினியின் தம்பிக்கு அக்குணமிருக்கவேண்டுமென்று விரும்பமாட்டான், ஆதலால் உனக்கு உன் கணவன் கொடுத்த சரு விசேஷமா யிருக்கும், க்ஷத்திரிய ஜாதியான என் மகன் பூமண்டலத்தை யாளவேண்டியவனாதலால் அப்படிப்பட்டவனுக்கு மேலான குணங்க ளிருப்பதனாலே விசேஷ பிரயோஜனமுண்டு, பிராமணனுக்குப் பல பராக்கிரமாதி சம்பத்திருப்பதனால் என்ன பிரயோஜனம், ஆதலால் உன்னுடைய சருவை எனக்குக்கொடுத்து என் சருவை நீ வாங்கிக்கொள்வது தகுதியா யிருக்கின்றது" என்று சொன்னாள். அது கேட்டு மகளான சத்தியவதியும் "சரி

* கன்னியாசுல்க்கம்—கன்னிகையைக் குறித்துக்கொடுக்கும் பொருள்.

† சரு—ஒருவகைச் சோறு.

தான்" என்று ஒப்புக்கொண்டு, தன் சருவைத் தன் தாய்க்குக் கொடுத்து அவள் சருவைத்தான் வாங்கிப் புசித்தாள். பின்பு அம் முனிவர் காட்டினின்றுந் திரும்பிவந்து, கருவுற்றிருக்குந் தமது பத்தினியின் தேகத்தைக் கண்டு, அவளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறுள். "அடி பாதகி! நீ செய்யக்கூடாத காரியத்தை யேன் செய்தாய்? ஏனென்ருல் உன் தேகமானது மிகவும் ரவுத்திர ரூபமாய்க் காணப்படுகிறது. அதன்காரணம், உன் தாயின் சருவை நீ புசித்திருக்கிறதாய் தோன்றுகிறது. இது தகுதியன்று எதனுலென்ருல் நான் அந்தச் சருவில் சகல ஐசுவரிய வீரிய பலங்களை யேற்றியிருக்கின்றேன். உன் சருவிலேயோ ஞானம் சாந்தி பொறுமை முதலான பிராமணகுணங்களை யேற்றியிருக்கின்றேன். இதை நீ மாற்றினுயாகையால் உனக்கு உக்கிரமான அஸ்திரதாரணஞ் செய்து க்ஷத்திரியாசாரமாய் நடக்கத்தக்க புத்திரன் பிறப்பான். உன் தாயாருக்கோ பொறுமை முதலான குணங்களுடையவனுய்ப் பிராமணுசாரமுள்ள குமாரன் உண்டாவான்" என்று தன் பர்த்தா சொன்னதைக்கேட்டு, அப்பெண் அவருடைய திருவடிகளிலே வீழ்ந்து பிடித்துக்கொண்டு, "சுவாமீ! அடியேன் தெரியாமையால் அப்படிச் செய்துவிட்டேன். அடியேன்மேல் அனுக்கிரகம் வைக்கவேண்டும். அப்படிப் பட்ட புத்திரன் பிறக்கவேண்டாம். சருவின் பலம் தப்பாதாகையால் என் பேரன் அப்படியாகட்டும்" என்று பிரார்த்தித்தாள். அம் முனிவரும் அவள்மேல் கிருபைகூர்ந்து "நல்லது அப்படியே யாகட்டும்" என்றனுக்கிரகஞ்செய்தார். பிறகு அந்தச் சத்தியவதி ஜமதக்கினி என்கிற குமாரனைப் பெற்ருள். அவளுடைய தாய் விசுவாமித்திரரைப் பெற்ருள்.

அந்தச் சத்தியவதி சிலகாலத்துக்குப் பின்பு கவுசிகி யென்கிற நதியாய் விட்டாள். அந்த ஜமதக்கினிமுனிவர் இக்ஷ்வாகு வமிசத்தனை ரேணுவென்னும் அரசனுடைய மகளாகிய ரேணுகை யென்பவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டார். அவள் வயிற்றில் சகல லோககுருவான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய அமிசத்தினுலே சகல க்ஷத்திரியவமிசநாச காரணரான ஸ்ரீ பரசுராமர் அவதரித்தார். அந்த விசுவாமித்திரருக்கு பிருகுவமிசஸ்தனை சுனச்சேபனை தேவதைகளினுலே மகனுகக் கொடுக்கப்பட்டான். அவன் தேவரால் கொடுக்கப்பட்டதனுல் தேவராதன் என்னும் பெயரை யடைந்தான். பின்பு விசுவாமித்திரருக்கு மதுச்சந்தன், தனஞ்சயன், கிருததேவன், அஷ்டகன், கச்சபன், ஹரிரன் என்கிற வேறு புத்திரரும் உண்டானர்கள். அவர்கள் சம்பந்தமாய் அநேக கவுசிககோத்திரங்கள் உண்டாயின. அக்கோத்திரத்தார்களெல்லாம் * வெவ்வேறு பிரவரமுள்ள குலங்களில் விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டியவர்களா யிருக்கிருர்கள்.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* பிரவரம்—கோத்திரத்தலைவர் முறை. இது இவ்வொரு கோத்திரத்திற்கே யன்று, சகல கோத்திரங்களுக்கும் பொதுவான விதி என்றறிக.

எட்டாம் அத்தியாயம்

காசிராஜாக்களின் வமிசம்

கேளும் மயித்திரேயரே! புரூரவசினுடைய மூத்தகுமாரன் ஆயுவென்பவனொருவனுண்டன்றோ? அவன் ராகுவின் மகளைக் கலியாணஞ் செய்து நகுஷன், க்ஷத்திரவிருத்தன், ரம்பன், ரஜீ, அனேனசு, என்கிற குமாரரைவரைப் பெற்றான். அவருள் க்ஷத்திரவிருத்தனுக்குச் சுஹோத்திரன் பிறந்தான். அந்தச் சுஹோத்திரனுக்கு காசியன், காசன், கிருச்சமதன் என்று மூவர் மக்கள் பிறந்தார்கள். கிருச்சமதனுக்குச் சவுனகன் ஜனித்தான். அவன் நான்கு வருணங்களையும் உண்டாக்கினான். காசியன் என்பவனுக்குக் காசீராஜாவான காசேயன் உண்டானான். அவனுக்கு மகன் ராஷ்டிரனென்பவன். ராஷ்டிரனுக்குப் புத்திரன் தீர்க்கதபசு. அந்தத் தீர்க்க தபசுக்குத் தனுவந்தரி உதித்தார். அவர் சுவாதீனமான கரணகளே பரங்களுடையவராய் முன் திருப்பாற்கடலி லுதித்தபோது எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எல்லா ஞானமுமறிந்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவருக்கு, "நீ காசிராஜ வமிசத்திற்பிறந்து எண்வகைப்பட்ட வைத்திய சாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்ச் செய்யக்கடவாய், யக்கியத்தில் அவிர்ப்பாகமும் புசிக்கக் கடவாய்" என்று வரமளித்திருந்தார். அந்தத் தனுவந்தரியின் புத்திரன் கேதுமான். கேதுமானுக்குப் பீமரதன். அவனுக்குத் திவோதாசன். அவனுக்குப் பிரதர்த்தனன். அந்தப் பிரதர்த்தனன் பத்திரசிரேணிய வமிசத்தை நாசஞ் செய்தமையால் சகல சத்துருக்களையு நாசஞ்செய்தானென்று கொண்டு சத்துருஜித்து என்னும் பெயரை யடைந்தான். மேலும் அவன் பிதாவான திவோதாசன் அதிக அன்பினால் அவனை வத்ச, என்று அழைத்து வந்தமையாலே, வத்சன் என்னும் பெயரையும் அடைந்தான். அன்றியும், மிகவும் சத்தியவானாகையால் சத்தியத்துவசனென்கிற பெயரையும் பெற்றான். குவலய மென்னும் பெயர் பெற்ற குதிரையொன்றை வைத்திருந்ததனால் குவலயாசுவனென்கிற நாமதேயத்தையும் பொருந்தினான். அவனுக்கு அளர்க்கனென்கிற புத்திரனுண்டானான். அவனைப் பற்றியொரு சுலோகம் இக்காலத்தும் வழங்குகின்றது. அதாவது "அளர்க்கனைக்காட்டிலும் மற்றெவன் அறுபத்தாறாயிரம் வருஷகாலம் இப்பூமியை யாண்டான்" என்பது. அந்த அளர்க்கனென்பவனுக்குச் சன்னதியென்னு மகன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சுநீதன், அவனுக்குச் சுகேது, அவனுக்குத் தருமகேது என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சத்தியகேது உண்டானான். அவனுடைய புதல்வன் விபு. அவனுடைய தனயன் ஸ்வவிபு, அவனுக்குச் சுகுமாரன். அவனுக்குத் திருஷ்டகேது. அவனுக்கு வீதியோத்திரன். அவனுக்கு பார்க்கன். பார்க்கனுக்கு பார்க்கபூமி யென்பவன். இவனிடத்தினின்றும் நான்கு வருணங்களு முண்டாயின. இவர்கள் தாம் காசிராஜாக்கள்.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

ரஜி சரித்திரம்

ரஜி யென்பவனுடைய சந்ததியைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ரஜிக்கு ஒப்பற்ற பலபராக்கிரம வீரியங்களுள்ள ஐந்நூறுபுத்திரர் பிறந்தார்கள். இப்படியிருக்க, ஒருகால் தேவாசுரயுத்தம் நேர்ந்தபோது, தேவரும் அசுரரும் பிரமதேவனிடம்போய் "சுவாமி! இந்த யுத்தத்தில் யாருக்கு ஜயம் உண்டாகும்" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அத்தேவன், ரஜிமகாராஜன் ஆயுதமெடுத்துக்கொண்டு யார்பக்ஷத்திற் சேர்ந்து யுத்தஞ் செய்வானோ அவர்களுக்கு ஜயமுண்டாகும்" என்று சொல்ல, அதுகேட்டு முந்தி அசுரர் ரஜியினிடத்துக்கு வந்து எங்களுக்கு "நீ யுத்தசகாயஞ் செய்யவேண்டும்" என்று கேட்டார்கள். அதுகேட்டு ரஜியானவன் "ஓ அசுரரே! நான் தேவதைகளை வென்ற பிறகு உங்களுக்கு இந்திரனாயிருக்க நீங்கள் சம்மதிப்பட்டால் அப்படியே உங்கள் பக்ஷத்திற் சேர்வேன்" என்றான். அதற்குத் தயித்தியர் "அரசனே! நாங்கள் காரியவசத்திற்கு ஒன்று சொல்லிப் பின்னொன்று செய்யமாட்டோம், எங்களுக்குப் பிரகலாதரே இந்திரனாயிருக்கவேண்டும், அதற்காகத்தான் இந்த முயற்சி" என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பின்பு அமரரும் வந்து தங்கட்குத் துணை செய்யவேண்டும் என்று அவ்வரசனை வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்களோடும் அவ்வரசன் தன்னிஷ்டத்தை முன்சொன்னபடி சொல்ல, அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதனால் அம்மன்னவன் தேவசைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போர்செய்து, அநேக மகாஸ்திரங்களினாலே அசுர சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்தான். பிறகு தேவேந்திரன் வந்து அவ்வேந்தன் பாதங்களில் வீழ்ந்து "ஓ மகாராஜனே! ஆபத்திற் காத்ததனாலும் அன்னமிட்டதனாலும் நீ எங்களுக்குப் பிதாவானாய்; இதனாலே சகல லோகங்களுக்கும் மிக மேலானவனுமானாய்; நானோ உனக்கு மகன்; மகன் திரிலோகாதிபதியா யிருப்பது பிதாவுக்குச் சிறப்பன்றோ?" என்று துதித்து வேண்டி யுரைத்தான். இதைக்கேட்டு ரஜியானவன் நகைத்து "இந்திரனே நல்லது அப்படியே யாகட்டும், பகைவனானாலும் இச்சகம்பேசிக் காலில் வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டானானால் அதனை மறுத்தல் கூடாதகாரியம், ஆதலால் ஒப்புக்கொண்டேன் போ" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். இந்திரன் சுகமா யாண்டுகொண் டிருந்தான்.

சில காலத்துக்குப்பின் ரஜி லோகாந்தரஞ் சேர, அவன் குமாரரை நாரத முனிவர் தூண்டிவிட்டார். அதனாலே அவர்கள் இந்திரனிடம் போய் "நீ எங்கள் பிதாவின் புத்திரனானமையால் எங்களுக்கு ராச்சியத்திற் பங்கு கொடுக்கவேண்டும்" என்று கேட்டு, இந்திரன் அதற்கு இணங்காமையாலே அவனை வென்று தாங்கள் அவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்தினார்கள். இவ்வாறு வெகுகாலங் கழிந்துபோகையில் தேவராஜன் தன் குருவாகிய பிரகஸ்பதி யண்டை போய் "ஸ்வாமீ! அடியேன் இப்படி அலைகிறேனே, அடியேன் திருப்தி யடையும்படி இலங்

தைப் பழத்தளவாகிலும் புரோடாசங் கொடுக்கும்படி செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அந்தக் குரு "ஓ அமரராஜனே! முன்னமே நீ யென்னைக் கேட்டிருப்பையாகில் இவ்வாபத்து உனக்கு நேரிடாதபடி செய்திருப்பேன். உன் விஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடாதென்ன இருக்கிறது? பார் சிறிது நாளுக்குள்ளேயே உன் ஐசுவரியம் உனக்கு வரும்படி செய்கிறேன்" என்று சொல்லி, இந்திரனுக்குத் தேஜசு வளரவும் சத்துருக்களுக்குப் புத்திமயங்கவும் ஒரு அபிசார ஓமஞ்செய்தார். அதனால் ரஜியின் மக்களெல்லாம் புத்தி மயங்கிப் பிராமணத்துவேஷ முண்டானவர்களாகவும் வர்ணாச்சிரம தருமங்களை யிழந்தவர்களாகவு மாகி வேதத்திற்குப் புறமானார்கள். இப்படியானதனால் அவர்களை இந்திரன் ஜயித்துப் புரோகிதருடைய ஹோம பலத்தினாலே மகாதேஜசுள்ளவனாய் மறுபடியும் சொர்க்கராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான்.

இந்தப்படி இந்திரன் மறுபடியுஞ் சொர்க்கம் பெற்ற சரித்திரத்தைக் கேட்பவனுக்கு ஸ்தானப் பிரம்சமும் துராத்துமாவா யிருத்தலு முண்டாவதில்லை. ஆயுவின் குமாரனாகிய ரம்பனுக்குச் சந்ததியில்லை. க்ஷத்திர விருத்தனுடைய சந்ததி கேளும். க்ஷத்திர விருத்தனுடைய மகன் *பிரதிக்ஷத்திரனென்பவ னிருந்தான். அவன் புத்திரன் சஞ்சயன். அவன் புத்திரன் ஜயன். அவன் மகன் விஜயன். அவனுக்குக் கிருதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹரியதனன். அவன் தனயன் சகதேவன். அவனுக்கு அதீனன். அவனுக்கு ஜயத்ஸேநன். அவனுக்குச் சங்கிருதி. அவன் குமாரன் க்ஷத்திரதருமன். இவர்கள்தாம் க்ஷத்திரவிருத்தனுடைய வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள்.

ஒன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

யயாதிமகா ராஜனுடைய சரித்திரம்

மயித்திரேயரே! நகுஷ வமிசஞ் சொல்லுகிறேன். நகுஷ மகாராஜனுக்கு யதி, யயாதி, சம்யாதி, ஆயாதி, வியாதி, கிருதி, என்று அறுவர் புதல்வர் தோன்றினர். அவர் யாவரும் மிகுந்த வலிமையும் வீரமுமுடையவர். அவருள் யதியென்போன் இராச்சியத்தை விரும்பினானில்லை. ஆதலின் யயாதி யென்பவன் பூமி யாளப்பெற்றனன். அவன் சுக்கிரன் மகளாகிய தேவயானியையும் விருஷபருவாவின் மகளாகிய சருமிஷ்டையையு மணந்தனன். இங்கு வமிசத்தைப் பற்றிய சுலோகமொன்றுண்டு. அதாவது, "தேவயானி யது துர்வசு என்னு மக்களையும், சருமிஷ்டை துருகியு அனு பூரு என்னு மக்களையும் பெற்றனர்" என்பதேயாம்.

அவ்வரசன் சர்மிஷ்டையினிடத்து அன்புகூர்ந்திருந்ததை தேவயானி தன் தந்தைக்குத் தெரிவிக்க, அந்தச் சுக்கி

* முந்திச் சொன்ன வமிசம் பிராமணசார முடையவரைப் பற்றினது. இதுவோ சுத்த க்ஷத்திரியவமிசம் என்றறிந்து கொள்க.

ராசாரியர் அவ்வரசனுக்கு ஜரையை யடையும்படியாகச் சாபமிட்டார். அதுகேட்டு அம் மன்னவன் தனக்கு அகாலத்தில் மூப்பு நேரிடும்படிச் செய்ததனுல் மனவருத்தமுற்று அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வேண்டிக் கொண்டான். அதனுல் அவர் மனமிரங்கி; மூப்பை ஒருவர்க்குக் கொடுத்து அவருடைய யவ்வனத்தைக் கைக் கொள்ளும்படியாக அவ்வரசனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்தார். பின்பு அம் மகாராஜன் தன் மூத்த குமாரனை யதுவை நோக்கி, "பிள்ளாய்! உன் மாதாமஹனுடைய சாபத்தினுல் எனக்கு நேர்ந்த இம்மூப்பை அவரனுக்கிரகத்தின்படியே உனக்குக் கொடுத்து உன் பருவத்தைக் கைக்கொண்டு இன்னுமோ ராயிர வருஷகாலம் உலகவின்பங்களை யனுபவிக்க விரும்புகின்றேன். எனக்கு இப்போது உலகவின்பங்களில் திருப்தியுண்டா யிருக்கவில்லை. ஆதலால் நீ யென் பேச்சுக்கு இணங்கவேண்டும்" என்றுரைத்தான். அதற்கு அந்த யது அங்கீகாரப்படவில்லை, அதுபற்றிப் பிதா "உன் சந்ததி இராச்சிய மிழந்திருக்கக் கடவது" என்று சபித்தான். பிறகு துர்வசு, துருகியு, அனு என்கிற குமாரர்களையும் இப்படியே தன் மூப்பை வாங்கிக் கொண்டு யவ்வனத்தைக் கொடுக்கும்படி முறையே வேண்டினுன். அவர்களும் அங்கீகரியாமற் போனதனுல் அவர்களையும் சபித்தான். அப்புறம் சர்மிஷ்டையின் வயிற்றிற் பிறந்த தன் கடைசிக் குமாரனை பூருவையும் இப்படியே வேண்டினுன். அப் பூருவானவன் இப்பேச்சுக்கு வெகு வணக்கமாயும் மேன்மையாயு மிணங்கி "என் தந்தாய்! இது எனக்கு மகா பிரசாதம். அப்படியே யாகட்டும்" என்று பிதாவின் ஜரையைக் கைக்கொண்டு, தன் யவ்வனத்தைக் கொடுத்தான். அதைப்பெற்று அந்த மகிபதி தரும விரோதமின்றித் தக்க காலங்களில் தனக்கு இஷ்டமானபடி சகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு செங்கோலையுஞ் செவ்வையாய்ச் செலுத்தி வந்தான். அவன் விசுவாசியென்கிற அப்சரசோடும் தேவயானியோடும் அனுபவித்துக் காமங்களின் முடிவை அடைவேனென்று எண்ணித் தினந்தோறும் அதேமனதாயிருந்தான். நாளுக்குநாள் அனுபவத்தினுல் காமங்கள் மிக இனியவைகளாகவே அவனுக்குத் தோன்றின ஆகலால் இப்பாடல்களைப் பாடினுன்.

"காமமானது காமபோகத்தினுலே ஒரு போதும் அடங்குகிறதில்லை. மற்றென்ன வாகிறதென்றுல் அவிகளைச் சொரியச் சொரிய அக்கினி வளர்வது போல் வளர்ந்தே வருகின்றது. இப் பூமியிலுள்ள சகல தானியங்களும் பொன் முதலான சிறந்த பொருள்களும் குதிரை முதலிய பசுக்களும் அழகிய பெண்டிர்களும் ஒருவனுடைய ஆசைக்குப் போதாம லிருக்கின்றன. ஆதலின் அவ்வாசையை நிறைவேற்ற முயல்வது கூடாத காரியம். ஆனதுபற்றி அதனை யொழித்தலே வேண்டும். சகல பூதங்களிலும் விருப்பும் வெறுப்புமாகிய கருத்தை வையாமல் சமமான தோற்றமுள்ளவனை புருடனுக்கு எத்திசையிலும் சுகமே தோன்றும்; புத்தியீனருக்கு விடக் கூடாததாயும் உடையவன் தளர்ந்தாலும் தளராததாயு மிருக்கின்ற ஆசையை விட்டால் சுகமடையலாம். மனிதன் மூப்பினுல் மெலிந்து போக அவனுடைய மயிர்களும் பற்களும் உதிர்ந்து போகின்றன. உயிராசை பொருளாசை என்னு மிவ்

விரண்டுமோ ஒருபோதும் மெலிவது மில்லை; இளைப்பது மில்லை. இதோ திருஷ்டாந்தம், ஓராயிர வருஷகாலம் போகானுபவஞ் செய்துவந்த எனக்கு ஆசை கிஞ்சித்து மொழியாமல் வளர்ந்துகொண்டே வந்ததன்றோ? ஆதலால் நான் இனி இவ்வவாவென்னும் பிசாசத்தை விட்டு ஒழிந்து, மனதைப் பரப்பிரமத்தினிடத்திற் செலுத்தித் தொந்தங்களும் மமதையுநீங்கினவனாய், மிருகங்களோடு திரிந்துகொண்டிருக்கக் கடவேன்" என்றிப்படிச் சிந்தித்தவனாகி, அவ் யயாதி மகாராஜன் பூருவின் யவ்வனத்தை யவனுக்குக் கொடுத்துத் தன் மூப்பைத் தான் பெற்றுக்கொண்டு, தென்கிழக்கில் துர்வசுவையும், மேற்கில் துருகியுவையும், தெற்கில் யதுவையும் சிற்றரசராக்கிச் சகல பூமண்டலத்துக்கும் அப் பூருவை அதிபதியாக வைத்து ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து தான் தவஞ் செய்யும்பொருட்டு வனத்திற்குச் சென்றான்.

பத்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்

இனி யயாதிமகாராஜாவின் மூத்த குமாரனான யதுவின்குலமுறைசொல்லுகிறேன் கேளும்: அந்த வமிசத்தில் சகல லோகங்களுக்கு மிருப்பிடமாய் மனிதர், சித்தர், கந்திருவர், இயக்கர், இராக்கதர், குகியகர், கிம்புருஷர், அப்சரசுக்கள், நாகர், விஹகர், தயித்தியர், தானவர், ஆதித்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், அசுவினிகள், மருத்துக்கள், தேவரிஷிகள் ஆகிய இவர்களினாலும், மோக்ஷம் பெற முயன்றவர்களாலும், தருமார்த்த காமங்களை விரும்பியவர்களாலும், தங்கடங்களிஷ்ட சித்தியின்பொருட்டுத் துதிக்கப்பட்டவராய் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதராய் அளவிடக்கூடாத மகத்துவமுள்ளவரான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுபகவான் லோகானுக்கிரக காரணமான திருவிளையாட்டுக் கேற்ற ஓர் திவ்வியமங்கள விக்கிரகத்தோடு அவதரித்தருளினர்.

இவ்விடத்தில் ஒரு சுலோகம் வழங்கும்: அதாவது, "யதுவின் வமிசத்தை ஒருவன் கேட்பதனாலே, சகல பாவங்களி னின்றும் விடுபடுவான்; ஏனெனில் அதில் பரப்பிரமமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்னும் திருநாமத்தினால் விளங்கின மனுஷிய ரூபியாக அவதரித்ததன்றோ?" என்பதாம். அந்த யதுவுக்கு சகஸ்ரஜித்து, குரோஷ்டு, நளன், நகுஷன் என்கிற நான்கு குமாரர் உண்டானார்கள். அவருள் சஹஸ்ரஜித்தின் மகன் சதஜித்து. அவனுக்கு ஹைஹயன், ஹேஹயன், வேணுஹயன் என்று மூவர் மக்களுண்டானார்கள். அந்த ஹைஹயனுடைய மகன் தருமனென்பவன். அவனுக்குத் தருமநேத்திரன். அவனுக்குக் குந்தி. குந்திக்குச் சஹஸ்ரஜித்து. அவன் மகன் மகிஷ்மான். அவன் மாகிஷ்மதி யென்கிற பட்டணமொன் றுண்டாக்கினன். அவன்

குமாரன் பத்திரசிரேணியன், அவனுக்குத் தனகன். அத் தனகனுக்குக் கிருதவீரியன், கிருதாக்கினி, கிருததருமன், கிருதவுஜசு என்று நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்தக் கிருதவீரியனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனனென்பவன். அவன் ஸ்ரீமந் நாராயணுமிசமாய் அத்திரிகுமாரராய் விளங்காநின்ற தத்தாத்திரேய மகாமுனிவரை யாராதித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினலே அதருமத்திற் புகாமையும், ஸ்வதருமத்திற் பற்றுண்மையும், ஆயிரங்கைக ளுடைமையும், யுத்தத்தில் வெற்றியும், பூமியைத் தருமத்தினற் காத்தலும், சத்துருக்களினல் அவமானப்படாமையும் சகல லோகங்களுங் கொண்டாடும்படியான மகாபுருஷனல் மரணமுமான இவ்வரங்களைப் பெற்றான். அதனல் சகல தீவுகளோடுங் கூடின பூமண்டலமெல்லாம் பரிபாலனஞ் செய்து, பதினயிரம் வேள்விகளையு மியற்றினன். அவன் விஷயமான சுலோகம் இக்காலத்தினும் வழங்குகிறதைக் கேளும்: "எந்த ராஜாக்களும் யாகங்களினுலும் தானங்களினுலும் தவங்களினுலும் வணக்க முதலிய சற்குணங்களினுலும் சாஸ்திரக் கேள்விகளினுலும் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை யொவ்வார்கள், அவனுடைய ராச்சியத்தில் ஒருவனும் பொருளிழந்ததில்லை, இக்காலத்திலும் அவனது நாமத்தைச் சங்கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனுக்கு இழந்த பொருள் கைகூடும்" என்று ஹரிவமிசாதிகளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி எண்பத்தையாயிரம் வருஷகாலம் ஆரோக்கியம் செல்வம் பலம் பராக்கிரமம் இவைகளில் யாதொரு குறைவுமில்லாதவனுய்ச் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான்.

ஒருகாலத்தில் அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் நருமதை யாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டு மதுபானத்தினல் மதித்திருக்கையில், சகல தேவ தயித்திய கந்தர்வர் முதலானுரை வென்றதனுற் செருக் கடைந்திராநின்ற ராவணன் திக்குவிஜய யாத்திரையாய் அங்கும் வரக்கண்டு, பசுவைப்போலே எளிதிலே அவனைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போய் மாகிஷ்மதி யென்கிற தன் பட்டணத்தில் ஓர் மூலையிற் போட்டிருந்தான். அம் மன்னவனை அவனிஷ்டப்படியே ஸ்ரீமந் நாராயண வமிசத்தின லவதரித்த பரசுராமர் எண்பத்தையாயிரம் வருஷத்தின் முடிவில் சங்கரித்தருளினர். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களில் சூரன், சூரசேனன், விருஷசேனன், மது, ஜயத்துவசன் என்பவர்கள் முக்கியமான ஐவர். அவர்களுக் குள்ளே ஜயத்துவச னென்பவனுக்குத் தாளசங்கன் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அப் பெயரே கொண்ட நூறு மக்க ளிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு மூத்தவன் வீதிஹோத்திரன். இரண்டாவான் பரதன். அந்தப் பரதனுக்கு விருஷன். விருஷனுக்கு மது. அவனுக்கு விருஷ்ணி முதலான நூறு குமாரர் உதித்தார்கள். அதனலே அந்தக் குலத்தார்க்கு விருஷ்ணிகள் என்றும் மதுவென்பவனைப்பற்றி மதுக்கள் என்றும் பெயர் விளங்கிற்று. யதுவைப் பற்றி அவர்களுக்கு யாதவர் என்கிற பெயரும் வழங்கிற்று.

பதினேறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

ஜ்யாமகன் சரித்திரம்

யதுவின் புத்திரனை குரோஷ்டு என்பவனுக்குத் துவஜினீவான் என்கிற புத்திரன் உண்டானான். அவனுக்குச் சுவாதி. அவனுக்கு ருசங்கு. ருசங்குவுக்குச் சித்திராதன். அவனுக்குச் சசபிந்து. அவன் சக்கிரம் ரசம் மணி கட்கம் சருமம் கொடி நிதி என்னு மேழு அப்பிராணிகளும், மனைவி புரோகிதன் சேனாபதி ரதகாரன் காலாள் குதிரை யானை என்னு மேழு பிராணிகளுமாகிய பதினான்கு ரத்தினங்களை யுடையவனாய்ச் சக்கிரவர்த்தியா யிருந்தான். அவனுக்கு லக்ஷம் பத்தினிகளும் பத்துலக்ஷம் பிள்ளைகளு முண்டு. அவர்களுக்குள்ளே பிருதுசிரவன், பிருதுகர்மா, பிருதுகீர்த்தி, பிருதுயசன், பிருதுஜயன், பிருதுதானன் என்கிற அறுவர் முக்கியமானவர்கள். அவருள் பிருதுகீர்த்தியின் மகன் பிருதுதமன். அவனுக்கு உசனன். அவன் நூறு அசுவமேத யாகங்கள் செய்தான். அவனுக்குச் சிதபு என்னு மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ருக்குமகவசன். அவனுக்குப் பராவிருத்து. அந்தப் பராவிருத்துக்கு ருக்குமேஷு, பிருதுருக்குமன், ஜ்யாமகன், பலிதன், ஹரிதன் என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். அந்த ஜ்யாமகனைப்பற்றி ஒரு சுலோகம் உண்டு: என்னவென்றால் "பெண்டாட்டிக்கு வசப்பட்டவர்கள் யாராருண்டோ அல்லது உண்டாவார்களோ அவர்கள் யாவருக்கும் சயிப்பியையின் கணவனான ஜ்யாமகனே மேலானவன்." அவனுடைய பத்தினியான சயிப்பி யென்பவள் பிள்ளை பெறாம லிருந்ததனாலே அவ்வரசன் பிள்ளைக்காக வேறு கலியாணஞ் செய்ய மனமுடையவனா யிருந்தும் அவளுக்கு அஞ்சி அப்படிச்செய்யாம லிருந்து விட்டான். அவனொருகால் மிகுந்த ரதகஜ துரக பதாதிகளோடு கூடிப் பயங்கரமா யிருக்கிற ஒரு மகா யுத்தத்திற் புகுந்து சத்துருக்களை யெல்லாஞ் ஜயித்தான். அப்போது அப்பகைஞர் தம்முடைய பந்துக்களையும் பொருள்களையும் விட்டு ஓட, அங்கொரு சுந்தரமான பெண் பயத்தினாற் கண் கலக்கமுற்று "என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும், தந்தையே! தாயே! உடன் பிறந்தவனே !" என்று அழுது கொண்டு திசைகளைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கூவி நடுக்கமுற்றிருக்கக் கண்டு, அந்தப் பெண்மணியினிடத்துக் காதலுற்றவனாய்ச் சிந்திக்கலாயினான். "மலடியின் புருஷனாய்ப் பிள்ளையில்லாமலிருக்கின்ற எனக்குத் தெய்வ மிப்பெண்கள் நாயகத்தைப் பிள்ளைக்காக அளித்தது; ஆதலின் இவளை விவாகஞ்செய்து கொள்வேன்; ஒருவேளை சயிப்பியை கோபிப்பாளோ என்னமோ; அதற்காக இக் கன்னியா ரத்தினத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சந்ததிக்காக அவளிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டாயினும் இவளைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்வேன்" என்று சிந்தித்து, அப் பெண்ணைத் தன்தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு தன் பட்டணத்துக்குப் போனான். அப்போது அரசன் ஜயசாலியாய் வருவதைக் கேட்டு அவன் மனைவியான சயிப்பியை சகலமான பரிஜனங்கள் சேவகர் பட்டணத்தார் முதலானவர்களோடு அவனைப் பார்க்கும்பொருட்டு அரண்மனை

வாசலில் வந்து நின்று, தேரின்மேல் அரசனது இடப்பக்கத்திலிருந்த அக் கன்னிகையைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் கோபத்தினு லுதடுதுடிக்க அரசனை நோக்கி "ஓ சபல சித்தமுடையவனே! தேரின்மேல் எவளை யேற்றிக்கொண்டு வந்தாய்?" என்ருள். இதைக் கேட்ட வுடனே அரசன் மிகவும் பயமுற்றவ னுய்ப் பின்வார்த்தை யொன்றும் யோசியாமல் "இவள் என் மரு மகள்" என்ருன். அதற்கு அவள் "அரசனே! நான் பிள்ளைபெறவில்லை, உனக்கு வேருெரு பெண்டாட்டியு மில்லை, இப்படி யிருக்க எந்தப் புத்திர னுக்கு இவளைக் கலியாணஞ் செய் யப்போகின்ருய்" என்ருள். அரசன் அவளுடைய கோபத்தினுற் கலங்கின வார்த்தையினுலே விவேகத்தையுந் தயி ரியத்தையு மிழந்து, முன்னுரைத்த பொருந்தாமொழிக்குப் பரிகாரமாய் மனைவியை நோக்கி "என் பிராண நாயகி! இனி உனக்குப் பிறக்கப்போ கிற மகனுக்கு மனைவியாகவே இவளைக் கொண்டு வந்தேன்" என்ருன். அது கேட்டுச் சயிப்பியை புன்னகை கொண்டவளாய் "நல்லது அப்படி யே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக் கொண்டாள்.

பின்பு அரசனை யிட்டுக்கொண்டு அந்தப்புரத்திற் பிரவேசித்தாள். இப் படி சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அந்தச் சயிப்பியை வயது முதிர்ந்தவளா யிருந் தும் அதிசுத்தமான லக்கினம், ஓரை, திரேக்காணம், நவாம்சம் முதலான அவயவங்களை யுடைத்தான காலத்தி லே புத்திர வுற்பத்தியைப் பற்றி அர சன் சொல்லியிருந்த வாக்கின் குணத் தினுலே கருப்பமடைந்து, காலத்திற் குமாரனையும் பெற்ருள். அந்தக் குமார னுக்கு விதர்ப்பன் என்கிற பெயரைப் பிதா கொடுத்தான். பிறகு முன் கொண்டுவந்த கன்னிகையையே அக் குமாரனுக்கு விவாகஞ் செய்வித் தான். அவளுக்கு ஸ்நுஷை என்பதே பெயராயிற்று. அந்த விதர்ப்பராஜ னும் அவளிடத்திலே கிருதன், கைசி கன் என்னு மிரு குமாரரைப்பெற்றுப் பின்பு ரோமபாத னென்பவனையும் பெற்ருன். அந்த ரோமபாத மகா ராஜன் நாரதமகாமுனிவ ரிடத்தில் ஞானத்தைப் பெற்ருன். அந்த ரோம பாதனுக்கு மகன் பப்புரு, பப்புருவுக் குத் திருதி. திருதிக்கு கைசிகன், கைசிகனுக்குச் சேதி. அவனுடைய சந்ததியிற் பிறந்தவர்கள் சைத்தியர் என்னப்படுவார்கள்.

முன்சொன்ன ஸ்நுஷையின் புத்திர னை கிருத னென்பவனுக்குக் குந்தி யென்பவன் பிறந்தான். குந்திக்குத் திருஷ்டி. திருஷ்டிக்கு விதிருதி. விதி ருதிக்குத் தசரர்கன். அவனுக்கு வியோமன். அவனுக்கு நீமுதன். அவ னுக்கு விகிருதி. அவனுக்குப் பீம ரதன். அவனுக்கு நவரதன். அவனுக் குத் தசரதன். அவனுக்குச் சகுனி. அவன் மகன் காம்பி, காம்பி மகன் தேவராதன். அவன் குமாரன் தேவ க்ஷத்திரன். அவனுக்குப் புத்திரன் மது. மதுவுக்குக் குருவமிசன். குரு வமிசனுக்கு அனு. அனுவுக்குப் புரு ஹோத்திரன். அவனுக்கு அம்சன். அவனுக்குச் சத்துவதன். அந்தச் சத் துவதனைப் பற்றித்தான் இனிச் சொல் லப்படும் ராசாக்களுக்குச் சாத்துவ தர் என்கிற நாமதேய முண்டாயிற்று. இவ்வாறிந்த ஜ்யாமகனுடைய சந்ததி யைச் சிரத்தையோடு கேட்கிற புரு ஷன் பாவந்தீர்ந்தவனுவான்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

ஸ்யமந்தகமணி விருத்தாந்தம்

கேளும் மயித்திரேயரே! முன் சொன்ன சத்துவதனுக்கு பஜனன், பஜமானன், திவியன், அந்தகன், தேவாபிருதன், மகாபோஜன், விருஷ்ணி என்கிற புத்திரர் பிறந்தார்கள். அவருள் பஜமானனுக்கு நிமி, கிருகணன், விருஷ்ணி என மூவர் ஒருத்தி வயிற்றிலும், சதஜித்து, சகஸ்ரஜித்து, அயுதஜித்து என்பவர்கள் மற்றொருத்தி வயிற்றிலு முண்டானார்கள். அந்தத் தேவபிருத னென்பவனுக்குப் பப்புரு வென்பவன் மனிதர்களிற் சிறந்தவ னென்றும், தேவாபிருதன் தேவர்களுக் கொப்பானவ னென்றும் தூரத்திலிருந்து கேள்விப் படுகின்றபடியே சமீபத்திலே போனபோதும் சரியாய்க் காண்கிறோம். பப்புருவினாலும் தேவாபிருதனாலும் உபதேசிக்கப்பட்ட வழியினால் எழுபத்து நாலாயிரம் பேர் மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். ஆதலின் இவர்கள் மகாசிரேஷ்டரெனப் பட்டனர். மகாபோஜன் என்கிறவன் அதிதருமவான். அவன் வமிசத்திற் பிறந்தவர்கள் வோஜர் என்றும் மிருத்திகாவாமென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்தில் வாசஞ்செய்ததனால் மார்த்திகாவார் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். விருஷ்ணிக்குச் சுமித்திரனென்றும் யுதாஜித்தென்றும் இருவர் குமாரருதித்தனர். சுமித்திரனுக்கு அனமித்திரன், அனமித்திரனுக்கு நிக்கினன், நிக்கினனுக்குப் பிரசேனனும் சத்திராஜித்து முண்டானார்கள். அந்தச் சத்திராஜித்து என்பவனுக்குச் சூரிய பகவான் மித்திரனாயிருந்தார். ஒரு காலத்தில் அந்தச் சத்திராஜித்து கடற்கரையிலிருந்துகொண்டு வெகு பத்தியோடு சூரியபகவானைத் துதித்தான். அந்தச் சூரியபகவானும் அவனுடைய ஸ்தோத்திரத்திற்கு மெச்சி, அவனுக்கு எதிரில் வந்து தோன்றினார். இப்படியென் றறியக்கூடாத வடிவுடையராய்ச் சுத்த தேஜோமயமாய் விளங்காநின்ற அவ்வாதித்தியனை நோக்கி, அந்தச் சத்திராஜித்து "பகவானே! உம்மை வானத்தில் நெருப்புக் கட்டி போலக் காண்கின்றேனன்றோ? அப்படிதான் இப்போதும் உம்மைப் பார்க்கின்றேனே யல்லது வேறில்லை. ஆதலால் நீர் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்ததின் பயனொன்றுமில்லையே!" என்று சொன்னான். அதுகேட்டு அந்த ரவிபகவான் தன் கழுத்திலிருந்த ஸ்யமந்தகமென்கிற ரத்தினத்தை கழற்றி ஒரு மறைவிடத்தில் வைக்க, பின்பு அந்தச் சத்திராஜித்துக் கொஞ்சம் சிவந்து பிரகாசிக்கிற குறுகிய தேகமும் பூனைக்கண்போலே கொஞ்சம் பொன்னிறமான கண்களுமுடைய சூரியனைப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டமிட்டுத் துதித்து நின்றான். அப்போது சூரியன் அவனைப் பார்த்து "ஓ சத்திராஜிதனே! உனக்கு வேண்டும் வரத்தைக் கேள், தருவேன்" என்றான். அதற்கு அந்த யாதவன் அந்த ஸ்யமந்தக மணியைத் தரும்படிக் கேட்டான். அத்தினகரனும் அந்த மணியை அவனுக்குக் கொடுத்துத் தன் ஸ்தானத்திற்குப் போனான்.

பின்பு சத்திராஜிதன் அந்தத் திவ்விய ரத்தினத்தைத் தரித்ததனாலே சூரியனைப்

போலவே நாற்புறங்களையும் காந்தி களினாலே விளக்கிக்கொண்டு துவாரகா நகரத்திற்கு வருகையில், அந்தத் துவாரகையி லிருக்கிறவர்கள் ஆதிபுருஷனும் புருஷோத்தமனும் பூபார நீக்குதற்காக மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளியிருக்கிற பகவானான கண்ணன் சன்னிதியிற் சென்று, "சுவாமீ! தேவரீரைச் சேவிக்கச் சூரியபகவான் வருகிறார்போ லிருக்கிறது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்டுச் சுவாமியானவர் "வருகிறவன் சூரியனன்று, நம்முடைய சத்திராஜிதன், சூரியனாலே கொடுக்கப்பட்ட சிமந்தகமென்னு மணியைத் தரித்துக் கொண்டு வருகின்றான், ஆதலின் அச்சமின்றிப் பாருங்கள்" என்று அருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, அப்படி அவர்களெல்லாம் பார்த்திருந்தார்கள். அந்தச் சத்திராஜிதன் துவாரகைக்கு வந்து அந்தச் சிறப்பான ரத்தினத்தைத் தன் மாளிகையிலே வைத்தான். அந்த மணியோ நாளொன்றுக்கு எட்டுப்பாரம் பொன்னை யுண்டாக்கத் தக்கது; மேலும் அதன் மகிமையினாலே இராச்சியத்தில் வியாதி, மழையின்மை, நெருப்பு, பாம்பு முதலானவைகளினின்றும் பயம், கருப்பு முதலானவைகள் உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானே "இந்த வுத்தமமான வஸ்து உக்கிரசேன மகாராஜனுக்குத் தகுந்தது" என்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தார். ஆயினும் குலத்தில் பேதமுண்டாகக்கூடா தென்பதுபற்றித் தாம் சக்திமானாயிருந்தும் அதைக் கவராமற் சும்மா எழுந்தருளி யிருந்தார். அந்தச் சத்திராஜித்தும் "ஒருவேளை கண்ணன் இதை நம்மைக் கேட்பார்" என்று நினைத்து அம்மணியைத் தன் சகோதரனான பிரசேனனுக்குக் கொடுத்து விட்டான். அந்தப் பிரசேனனோ, இது மகா பரிசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் பொன்னை யுண்டாக்கும், அசுத்தனாலே தரிக்கப்பட்டால் தரித்தவனுக்கே தீங்கை வருவிக்கும்" என்பதை யறியாதவனாய் அந்த ரத்தினத்தைத் தன் கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு குதிரையேறி வேட்டைக்காகக் காட்டிற்சென்று, அங்கே வேட்டையில் ஒரு சிங்கத்தினாற் குதிரையோடு கூடக் கொல்லப்பட்டான். அச்சிங்கம் அவ்விரத்தினத்தை வாயினாற் கவ்விக்கொண்டு போகையில் கரடி ராஜனான ஜாம்பவான் அச் சிங்கத்தைக் கொன்று அவ்விரத்தினத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தனது குகைக்குச் சென்று, சுகுமாரன் என்கிற தன் மகனுக்கு விளையாட்டுக் கருவியாக்கி வைத்தார். இப்படியிருக்கக் காட்டுக்குப்போன பிரசேனன் வராம லிருந்ததனால், யாதவரெல்லாம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் "ரத்தினத்தின் மேல் விருப்பம் வைத்திருந்தார், அவர் தாம் அதை யடைந்திருப்பார், இது அவருடைய காரியந்தான்" என்று காதின்மேற் காதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். கண்ணன் தமக்கிப்படி லோகாபவாத முண்டாயிருப்பதையறிந்து, சகல யாதவசேனைகளோடு கூடப் பிரசேனனுடைய குதிரைபோன வழியைத் தொடர்ந்தெழுந்தருளிக் காட்டி லோரிடத்திலே குதிரையோடு கூடச் சிங்கத்தினாற் கொல்லப்பட்டு விழுந்திருந்த பிரசேனனையுங் கண்டார். யாவரும் அங்கே சிங்கத்தின் காலடிகளையும் அவன்மேல் தாக்கியிருக்குஞ் சிங்கத்தின் காலடிகளையும் சிங்கத்தின் நகக்குறி முதலானவற்றையும் கண்டதனால் கண்ணன் தமக் குண்டாயிருந்த அபவாதத்தினின்று நீங்கினார்.

பின்பு அந்த மிருகராஜன் போன வழியையும் பிடித்துச் செல்லுகையில்

சிறிது தூரத்திலேயே அச்சிங்கத்தை யோர் கரடிகொன்றதாகத் தெரிந்து கொண்டு, அந்த ரத்தினத்தின் மகிமையை நினைத்து அக்கரடிபோன வழியையுந் தொடர்ந்து, அங்கிருந்த மலையினிடத்திற் சேனைகளெல்லாவற்றையும் நிறுத்தித் தாமொருவராய் அந்தக் கரடியின் குகைக்குள் எழுந்தருளினார். உள்ளே எழுந்தருளினபோது அந்தச் சுகுமாரன் என்னுங் குழந்தையை லாலனை செய்துகொண்டிருந்த செவிலித்தாயின் வாக்கில் "சிங்கம் பிரசேனனைக் கொன்றது, சிங்கத்தை நம்முடைய ஜாம்பவான் கொன்றார். ஆதலின் சிமந்தகமணி உனக்கே யாயிற்று, குழந்தாய்! அழாதே" என்கிற வாக்கியத்தைக் கேட்டருளி, அங்கே அச் செவிலித்தாயின் கையில் சொலித்துக் கொண்டிருந்த சிமந்தகத்தைக் கண்டார். அப்போது அச் செவிலி சிமந்தகத்தின்மேற் கண்ணோடி நிற்கிற வொரு புதிய புருஷனைக்கண்டு அச்சமுற்று "என்னைக் காக்கவேண்டும் காக்கவேண்டும்" என்று கூவினாள். அந்த அபயக் குரலைக் கேட்டுச் ஜாம்பவான் வெகு கோபத்தோடு அங்கே வர, அவ் விருவருக்கும் இருபத்தொருநாள் வரையில் கொடிய யுத்த முண்டாயிற்று. இப்படியிருக்க வெளியிலிருந்த யாதவர்களெல்லாம் ஏழெட்டு நாள் வரையிலும் பார்த்துச் சுவாமி வராமையினாலே "ஓகோ! கிருஷ்ணன் இந்தப் பிலத்தில் நாசமுற்றிருப்பான், இல்லாவிட்டால் அவனுக்குச் சத்துருக்களைச் ஜயிக்கத் தடையிருக்க மாட்டாது" என்று கருத்துக்கொண்டவர்களாய்த் துவாரகைக்கு வந்து, "கிருஷ்ணன் முடிவடைந்தான்" என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதுகேட்டு அவருடைய பந்துக்களெல்லாம் செய்ய வேண்டிய சரமக்கிரியைகளைச் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் அப்படி வெகு சிரத்தையோடு சிரார்த்தஞ் செய்துவந்தமையால் யுத்தஞ்செய்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்குத் திருப்தியும், பலபுஷ்டியு முண்டாயிருந்தன. ஜாம்பவானுக்கோ இந்த மகாபுருஷனாலே புடைக்கப்பட்டு அவயவ பந்தங்களெல்லாந் தளர்ச்சி யடைந்ததனாலும், ஆகாராதிக ளில்லாமையாலும், நாளுக்குநாள் மெலிவுமிகுந்து வந்தது. இவ்வாறு சுவாமியினால் வெல்லப்பட்டபடியினாலே அந்தச் சாம்பவான் சுவாமி திருவடிகளிலே வீழ்ந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ்செய்யலாயினன்:—

"சுவாமி! தேவரீர் சுராசுர யக்ஷ ராக்ஷச கந்திருவாதிகளினாலும் வெல்லக்கூடாதவராயிருக்க, இப் பூமியிற் சஞ்சரிக்கிற மனிதர்களாலும் அவர்களுக்கு உள்ளடங்கின விலங்குகளிற் சேர்ந்த எம்போலியோராலும் வெல்லப்படுவீரோ? ஆதலின் தேவரீர் அடியேங்களுடைய சுவாமியான ஸ்ரீ ராமரைப்போல் சகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரபூதரான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவவதாரமா யிருக்க வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணி நின்றார். அந்த ஜாம்பவானைக் கடாக்ஷித்து ஸ்ரீ கண்ணன் "ஆம் நீர் நினைத்தபடி நாம் லோக ரக்ஷணார்த்தமா யிந்த அவதாரஞ் செய்தோம்" என்று அருளிச்செய்து, விசேஷ வாச்சலியத்தினாலே தமது திருக்கைகளைக் கொண்டு அவருடம்பைத் தடவியருளி, யுத்தத்தினா லவருக்குநேர்ந்த நோயெல்லாம் நீக்கியருளினார். பின்பு அக்கரடியரசன் சுவாமிக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தமது மாளிகைக்கு அதிதியாயெழுந்தருளின அவருக்கு அர்க்கியம்

போலத் தம்முடைய குமாரிகையான ஜாம்பவதி யென்பவளைக் கொடுத்து, மறுபடியுந் தண்டம் சமர்ப்பித்து; "இதையுந் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்து அம் மணியையுங் கொடுத்தார். ஸ்ரீ பகவானும் அவருடைய பக்திக்கு இணங்கி, அம் மணியைக் கொள்ளக் கூடாததானாலும் தமக்கு வந்திருக்கும் அபவாதத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கைக்கொண்டு, ஜாம்பவதியோடு கூடத் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினர். இப்படி எழுந்தருளிய பகவானைச் சேவித்து அந்தத் துவாரகா ஜனங்களெல்லாம் அதிக சந்தோஷப் பூரிப்பினால் மூப்படைந்தவர்களுங்கூட யவ்வனமுற்றவர் போலாகி, "மகாபாக்கியம். மகாபாக்கியம்" என்று கோலாஹலப்பட்டிருந்தார்கள். யாதவர்களும் பெண்டிர்களும் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருகவு மெய்பொடிக்கவு நின்று மிகவும் வாழ்த்தி வணங்கினர்கள்.

பகவானும் நடந்த காரியங்களையெல்லாம் யாதவ சமுகத்துக்குச் சொல்லி, சிமந்தகத்தைச் சத்திராஜிதனுக்குக் கொடுத்துத் தமக்குக் கிடைத்த வீணபவாதத்தைப் போக்கிக்கொண்டு ஜாம்பவதியை அந்தப்புரத்திற் சேர்த்துச் சுகமாய் எழுந்தருளியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கச் சத்திராஜித்து "நம்மாலே கண்ணன்மேல் வீணபவாதம் ஏற்பட்டதே, அந்த அபராதத்தையெப்படியாவது நிவர்த்தி செய்துகொள்ளவேண்டும்" என்று நினைத்துத் தன் புத்திரியான சத்தியபாமையைச் சுவாமிக்குச் சமர்ப்பித்தான். அந்தச் சத்தியபாமையை முன்பு அக்குரூரன், கிருதவர்மா, சததனுவா முதலான யாதவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். அவளைத் தங்களுக்குக் கொடாமற் போனதனால் அவர்களெல்லாம் சத்திராஜித்தின்மேற் பகை பாராட்டி வந்தார்கள். ஒருகால் அக்குரூரன், கிருதவர்மா முதலானவர்கள் சததனுவாவினிடத்துக்குப் போய் "ஓ சததனுவாவே! இந்தச் சத்திராஜித்தினுடைய துர்மார்க்கத்தைப் பார்த்தையா? வெகுநாளாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எங்களையும் உன்னையும் அவமானம் பண்ணிக் கன்னிகையைக் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்து விட்டானே? இந்த அயோக்கியன் இருந்தாவதென்ன? நீ மகா சமர்த்தனையால் இவனைக் கொன்றுவிட்டு அந்தத் திவ்விய ரத்தினத்தை யெடுத்துக் கொள்; கிருஷ்ணன் அதற்காக உன்னை எதிர்ப்பானென்று நீ நினைக்கிறையோ, ஆகட்டும் அப்படி நேரிட்டபோது நாங்கள் யாவரும் உனக்குப் பக்கபலமாய் வருகின்றோம்" என்று தூண்டினர்கள். அவனும் அப்படியே செய்கிறேனென்று ஒப்புக்கொண்டு ஒருநாள் சத்திராஜித்து தூங்கிக்கொண் டிருக்கையில் அவனைக் கொன்று போட்டு அவ் வரதனத்தையுங் கவர்ந்து கொண்டு போனான்.

அக்காலத்தில் பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையில் வெந்து போனர்களென்கிற செய்தி கேட்டு சுவாமி அவர்கள் வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த வாரணாவத புரத்துக்கு எழுந்தருளியிருந்தார். சுவாமிக்கோ பாண்டவர்கள் வெந்துபோகாமல் தப்பியிருக்கிறார்களென்பது தெரிந்திருந்தும் லோகமரியாதைக்காகவும், தாமெழுந்தருளாத பக்ஷத்தில் பாண்டவர் பிழைத்திருக்கிறார்களென்று துரியோதனன் சந்தேகித்து அவர்களைக்

கண்டுபிடிக்கவேண்டிய முயற்சிசெய் வானுதலால் அப்படிச் செய்யவொட் டாமற்செய்வதற்காகவும் எழுந்தருளி னார். ஆதலால் சத்திராஜித்துக்கு இப் படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிட்டது. சத் தியபாமையோ தகப்பனைக் கொலை செய்த துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமல், அதிக கோபங் கொண்டவளாய் ரதத் தின்மே லேறிக்கொண்டு வாரணவதத் துக்குப் போய்க் கண்ணுந் தண்ணீரு மாய்க் கண்ணனைக் கண்டு, "என் பிராணநாயகனே! என்னைத் தேவரீ ருக்குக் கொடுத்தானென்கிற பொரு மையினாலே சததனுவா வந்து என் தகப்பனைச் சங்கரித்துவிட்டுச் சூரி யனைப்போல் இருளைநீக்கி யுலகத்தை விளக்கும்படியான ரத்தினத்தையுங் கொண்டுபோய் விட்டான். இது தேவரீருக்குச் செய்த அவமானமே யல்லாமல் வேறன்று. இதைத் திரு வுள்ளத்தில் ஆலோசித்து அதற்குப் பதிலென்ன செய்யக்கூடுமோ அதைச் செய்தருள வேண்டும்" என்று விண் ணப்பம் பண்ணிக் கொண்டாள். இதுகேட்டுச் சுவாமி திருவுள்ளத்தில் உபேக்ஷையுள்ளவராயிருந்தும் சத்திய பாமையின் விண்ணப்பத்திற்காகச் சத்துருக்களின்மேல் மிகக் கோப மூண்டு சத்தியபாமையை நோக்கி, "பெண்மணியே! நீ சொன்னபடி இது எனக்குச் செய்த அவமானந் தான், அந்தத் துராத்துமா இப்படிச் செய்ததை நான் சகிப்பேனோ? மரத் தைவிட்டு அதிற் கூடுகட்டிக்கொண் டிருக்கிற பக்ஷிகளைக் கொல்லக்கூடா தன்றோ? நீ யேன் என்முன் வீணாய்க் கதறிப் பேசுகிறாய்? வேண்டாம் நில்" என்று அவளைச் சமாதானப் படுத்தித் துவாரகைக்கு எழுந்தருளிப் பலராமரோடு ஏகாந்தத்திற் பேசின தாவது: "வேட்டைக்குப் போய்ச் சிங்கத்தின் கையி லடிபட்டிறந்தான். பிரசேனன், சத்திராஜித்தும் சததனு வாவினா லிறந்தான். அவ்விருவரும் இறந்ததனால் அம்மணி ரத்தினம் நமக் குப் பொதுவா யிருக்கின்றது, மற் றொருவன் கொண்டுபோக நிமித்த மில்லை, ஆதலால் எழுந்திரும் தேரின் மேலேறிச் சததனுவாவைக் கொல்வ தற்கு முயலும்" என்று தம்பி சொல் லக் கேட்டுப் பலராமர் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று அங்கீகரித்தார்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண ரிருவ ரும் பிரயத்தினஞ் செய்திருப்பதை யறிந்து அச் சததனுவா, கிருதவர்மா வண்டை போய்த் தனக்குப் பக்க பலஞ் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண் டான். அதற்குக் கிருதவர்மாவான வன், கேளப்பா! நான் பலபத்திர வாசுதேவர்களோடு பகைக்கத்தக்கவ னல்லேன் போ" என்றான். அது கேட்டு அச் சததனுவா அக்குரூரனி டம்போய் அப்படியே சொல்ல, அவ னும் "கேளப்பா! திருவடித் தாக்குத லினாலேயே பூமியையெல்லாம் நடுங் கச் செய்யுந் திறமுடையவரும், தேவ சத்துருக்களின் மனைவிகளைக் கைம் பெண்களாக்க வல்லவரும், எப்படிப் பட்டவர்களாலேயுந் தடை செய்யக் கூடாத சக்கிராயுத முடையவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடும், மதத்தினாற் சுழல் கின்ற கண்களாற் பார்த்தமாத்திரத்தி னாலே சத்துரு சமுகத்தை யெரிக்க வல்லவரும், மிகவும் பிரபலரான சத்து ருக்களாகிய மதயானைகளை வசப் படுத்துந் திறனோடு விளங்கா நின்ற மாவெட்டிபோன்ற கலப்பை யாயுத முடையவருமான பலராமரோடும் யுத்தஞ் செய்ய உலகந் துதிக்கப்பெற்ற தேவர்களுக்குள்ளும் ஒருவனாகிலும் சக்திமானில்லையே? அப்படிப்பட்ட

வர்களுக்கு எதிரில் நான் எவ்வளவு? ஆதலின் வேறு யாரையாகிலும் சரணமாக்கொள்" என்று சொல்லிவிட்டான். அது கேட்டுச் சததனுவா "ஓ அக்ரூரனே! நீ யென்னைக் காக்கும்படியான திறனில்லாதவனென்று நினைத்தாலும் இந்த ரத்தினத்தையாவது என் கையிலிருந்து வாங்கிக் காப்பாற்றி வைக்கவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொள்ள, அக்ரூரன் "நல்லது அப்படியே யாகட்டும், நீ மிகுந்த துன்ப நேரிட்டபோதும் இந்த ரகசியத்தை யாரோடுஞ் சொல்லாமலிருப்பையானால் நான் காப்பாற்றுகிறேன்" என்று சொன்னான். "அப்படியே யாகட்டும்" என்று சததனுவா ஒப்புக்கொள்ள, அக்ரூரனும் அந்த மணிரத்தினத்தை வாங்கிக் கொண்டான். பின்பு சததனுவாவானவன் ஒப்பற்ற வேகமுள்ளதாயும் நூறுகாதமளவு மிளையாமற் சுமக்குந் திறமுள்ளதாயு மிருந்த ஒரு பெண் குதிரையின்மே லேறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டான்.

அவனோடிப் போனானென்பதை யறிந்து பலதேவ வாசுதேவரிருவரும் சைனிய சுக்ரீவ மேகபுஷ்பவலாகங்களென்கிற நான்கு குதிரைகள் கட்டியிருக்கிற தேரின்மேலேறி அவனைப் பின்றொடர்ந்தார்கள். சததனுவாவானவன் ஏறிக்கொண்டு போன பெண் குதிரை நூறுகாதவழி சுமந்துபோன பின்பும் செலுத்தப்பட்ட படியினாலே நடக்கமாட்டாமல் மிதிலா பட்டணத்தின் சமீபமானவொரு வனத்தில் இறந்து போயிற்று. ஆனதனால் அச் சததனுவாவானவன் கால்நடையாக அப்புறமு மோடத் தலைப்பட்டான். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தமயனாரோடு சொன்னதாவது "பதாதியாயோடிப்போன அந்த அதமனை நானும் பதாதியாகவே தொடர்ந்து ஓடிப் பிடித்துக் கொன்று வருகிறேன், அது வரையில் நீர் இங்கேயே இந்தத் தேரிலேயிரும், இவ்விடத்தில் இக் குதிரைகள் குதிரை செத்திருப்பதைக் கண்டு மிக அச்சமுள்ளவைகளா யிருகின்றமையால் அவற்றை இவ்விடத்தினின்று மப்புறங் கொண்டுபோக வேண்டாம்" என்று தம்பி யுரைத்ததைக்கேட்டு, ஸ்ரீ பலதேவரும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ரதத்திலேயே எழுந்தருளி யிருந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் இரண்டு குரோசந் தாண்டிப்போய் தூரத்திற் காணப்பட்ட சததனுவாவைக் குறித்து அங்கிருந்தே சக்கிரத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் சிரசைச் சேதித்துப் பின்பு கிட்டப்போய் அவனுடைய உடம்பையும் வஸ்திராதிகளையுஞ் சோதித்துப் பார்த்தும் சியமந்தகமணியைக் காணாமல் திரும்பி வந்து தமையனாரோடு "அண்ணா! சததனுவாவை வீணாகத் தான் கொன்றோம், எவ்வளவு தேடியும் சகலலோக சாரபூதமான அந்த மகாரத்தினம் அகப்படவில்லை" என்று உரைக்கக் கேட்டு பலபத்திரர் மிக வெகுண்டவராய்த் தம்பியை நோக்கி "இப்படி நீ பொருளாசை முடையவனாய்த் தீயவழியி னடக்கின்றாய், சீச்சீ இப்படிப்பட்ட நீ நிந்திக்கத்தக்கவன், இதையெல்லாம் உடன்பிறந்த தோஷத்துக்கு நான் பொறுத்தேன், ஆதலின் இனி நீ உன்னிஷ்டப்படி எங்கேயாகிலும் போகலாம், நானுன்னுடன் சேரமாட்டேன். துவாரகைக்கும் வரமாட்டேன், எனக்குத் துவாரகையினாலாவது உன்னாலாவது மற்றுமுள்ள பந்துக்களினாலாவது ஆகவேண்டிய தென்ன? என் எதிரில் வந்து என் அநேகம் பொய்ச்

சத்தியங்கள் செய்கின்றாய்? உன் சரித்திரம் எவ்வளவும் நன்றாயிருக்கவில்லை" என்று நிந்தித்துத் திரஸ்காரஞ் செய்யக் கண்ணன் முடிவணங்கி வெகுவாய் வேண்டிக்கொண்டார். ஆகிலும் அவர் எவ்வளவும் சமாதானப் படாதவராய்த் தம்பியோடு பேசாமலே மிதிலாபட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

அங்கே ஜனகமகாராஜன் அவரை அர்க்கியாதி உபசாரங்களினால் உபசரித்துத் தமது மாளிகைக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டுபோகப் பலதேவரும் உவப்போடு அங்கேயே எழுந்தருளி யிருந்தார். அத்தருணத்தில் துரியோதனன் அஸ்தின பட்டணத்தினின்றும் அங்குவந்து பலபத்திரரிடத்திற் கதாயுத்தாப்பியாசஞ் செய்துகொண் டிருந்தான். ஸ்ரீ வாசுதேவரோ துவாரகைக்கு எழுந்தருளி விட்டார்.

இவ்வாறு மூன்று வருஷகாலஞ் சென்றபிறகு பப்புரு, உக்கிரசேனன் முதலான யாதவர்களெல்லாம் அம்மணியைக் கிருஷ்ணன் அபகரிக்கவில்லை யென்று தெளிந்தவர்களாய், அக்கருத்தைப் பற்றித் தம்பியினிடத்து மனமுறிந்து மிதிலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற பலராமர் சன்னிதிக்குச் சென்று அவருக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகும்படி சொல்லித்து வாரகைக்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்தார்கள். அக்குரூரரோ அந்தச் சிமந்தகமணியின் மகிமையால் உண்டாகின்ற பொன்னைக்கொண்டு எம்பெருமானிடத்திற் சித்த நிலையுள்ளவராய் எப்போதும் யாகங்கள் செய்துகொண்டு வந்தார். "யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் க்ஷத்திரியனையாவது வைசியனையாவது கொன்றவன் பிரமஹத்திதோஷ மடைவான்" என்று சாஸ்திரமிருக்கிற நம்பிக்கையினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாலே தனக்கு யாதொரு துன்பமு நேரிடமாட்டாதென் றெண்ணி அக்குரூரர் யாகதீக்ஷையாகிற கவசத்தைப் பூண்டு நின்றார். அந்த ரத்தினத்தின் பிரபாவத்தினாலே அவ்விடத்தில் அறுபத்திரண்டு வருஷகாலம் வியாதிகளும் பஞ்சமும் கொள்ளைநோயும் உண்டாகாம லிருந்தன. இப்படி யிருக்கச் சத்துவதனுடைய பேரனுக்குக் குமாரனை சத்துருக்கின னென்பவனை அக்குரூரரைச் சேர்ந்த போஜர்கள் சங்கரித்துப் போட்டதனால் சாத்துவதருடைய பகையை வைத்துக்கொண்டு துவாரகையில் வாசஞ்செய்வது நியாயமன்றென்று எண்ணி அக்குரூரர் தன்னினத்தாரோடுகூட துவாரகையை விட்டு அப்புறம் போய்விட்டார். அவர் அப்பட்டணம் விட்டுப்போனது முதல் அங்கே வியாதி பஞ்சம் முதலான சகல வுபத்திரவங்களு முண்டாய்க்கொண்டே வந்தன. இதைக் கண்டு யாதவர்களெல்லாம் பலபத்திரர் உக்கிரசேனன் முதலானவர்களோடு சேர்ந்து இதன் காரணத்தை யாலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். அச்சங்கத்தில் கருடத்துவஜனை சுவாமி மற்றவர்களை நோக்கி, "இதென்ன இவ்விடத்தில் அநேக துன்பங்கள் ஒருமிக்க வந்து சேர்ந்தன, இதை யாலோசியுங்கள்" என்று அருளிச்செய்ய, அந்தகனென்னும் பெயர் கொண்ட யாதவ மூப்பனொருவன் சொல்லத்தொடங்கினான்:—

"கேளுங்கள், யாதவர்களே! அக்குரூரனுடைய தந்தை சுவபல்க்கனென்பவ னிருந்தானே, அவனிருந்தவிடத்தி லெல்லாம் துர்ப்பிக்ஷாதி

யுபத்திரவம் உண்டானதில்லை; ஒரு கால் காசிராஜனுடைய ராச்சியத்தில் மழையில்லாமல் துன்பம் நேரிட, சுவ பல்க்கனை அவ்வரசன் தன்னிராச்சி யத்திற்கு அழைப்பித்தான், அதனாலே மழைபெய்து ராச்சியத்திற் க்ஷேம முண்டாயிற்று; அந்தக் காசிராஜ னுக்கு ஒரு மகளிருந்தாள்; அவளைத் தன்னிராச்சியத்திற்கு நன்மை செய்த தற்காகக் காசிராஜன் சுவபல்க்கனுக் குக் கொடுத்தான் ; அவள் கருப்பத்தி லிருந்து பிரசவகாலம் நேர்ந்தபோதும் வெளிக்கு வராமல் தாய்க்கு அதிக துன்ப முண்டாக்கிக் கொண்டிருந் தாள். இப்படியே பன்னிரண்டு வருஷகாலஞ் சென்றன ; இப்படி யிருக்க அவ்வரசன் கருப்பத்திலிருந்த சிசுவைக்குறித்து, "மகளே ! நீயேன் இன்னும் பிறக்கவில்லை ? சீக்கிரம் வெளியில்வா, உன் முகத்தைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன், உன் தாயை நெடு நாள் ஏன் வருத்துகின்றாய் ?" என்று சொல்ல, வயிற்றிலிருந்த அக்கன்னி கை "ஐயா ! இதுமுதல் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு பசுவைப் பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்து வருவீராயின் மூன்று வருஷங்கழித்து நான் வெளிப்படு வேன்" என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பூபதி அப்படியே தினந் தோறுமொரு கோதானஞ் செய்து வந்தான். சொன்னகாலத்திற் கன்னி கையும் பிறந்தாள். தினந்தோறுங் கோதானஞ் செய்ததனாற் பிறந்தா ளென்பது கொண்டு பிதா மகளுக்குக் காந்தினியென்று பெயரிட்டான். அப் படிப்பட்டவள் வயிற்றில் அப்படிப் பட்ட சுவபல்க்கனுக்குப் பிறந்தவன் அக்குரூரன் ; இப்படிப்பட்ட சுத்த மான பிறப்பும் நல்லொழுக்கமுமுள்ள வன் இங்கு நின்று நீங்கினதனால் இவ் வுபத்திரவங்களெல்லா முண்டாகின் றன; குணவானிடத்திற் குற்றம் பாராட்டல் தகுதியன்று, ஆகையால் அந்த அக்குரூரனை இங்கே வரும்படி செய்யவேண்டும்" என்று விருத்தன் சொன்னதைக்கேட்டு ராமகிருஷ்ண உக்கிரசேனாதியர் அவனிடத் தபரா தத்தைப் பொறுத்து அவனுக்கு அப யங்கொடுத்துத் துவாரகைக்குச் சுவ பல்க்க குமாரனை அக்குரூரனை யிட் டுக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர் வந்த மாத்திரத்திலேயே சிமந்தகமணியின் பிரபாவத்தினாலே மழையின்மை கொள்ளைநோய் முதலான துன்பங்கள் நீங்கிப்போய் விட்டன.

அப்போது சுவாமீ "இந்த அக்குரூ ரனுக்கு இவ்வளவு மகிமையிருப்ப தற்கு இவன் சுவபல்க்கனுக்குக் காந் தினியினிடத்திற் பிறந்தானென்பது போதுமான காரணமன்று; இது மிக அற்பம்; மழையின்மை முதலிய துன் பங்களை நீக்கும்படியான மகிமையோ மகாயோகிகளுக்கும் அருமை யாத லால் காரியம் மிகப் பெரிதா யிருக் கின்றது ; ஆதலால் அந்த மகா ரத்தினம் இவனிடத்தி லிருக்கவேண் டும் ; சந்தேக மில்லை ; அதற்குத் தான் இப்படிப்பட்ட மகிமையுண் டென்று அறிந்திருக்கிறோம் ; மேலும் இந்த அக்குரூரன் யாகத்தின்மேல் யாகமாய் இடைவிடாமற் செய்து வருகின்றான் ; இதற்கெல்லாங் கார ணம் வெகுபொருளைக் கொடுக்கத்தக்க தான அந்த ரத்தினந்தவிர வேறில்லை; ஆகையால் அந்த மகாரத்தினம் இந்த அக்குரூரனை விட்டுப்போன தன்று" என்று உறுதியான அபிப்பிராய முள்ளவராய் வேறொரு காரியத் தைச் சாக்கிட்டு யாதவர்களை யெல் லாந் தமது திருமாளிகையிலே சங்கங் கூட்டினார். யாவருங் கூடினபின்பு

சொல்ல வேண்டிய சங்கதியைச் சொல்லி நிறைவேற்றின வுடனே வேறொரு சங்கதியைக் கொண்டு வந்து, சில பரிஹாச வார்த்தைகளோடு சுவாமி அக்குரூரனை நோக்கி "ஓ தானபதியான அக்குரூரரே! சததனுவா அந்தச் சிமந்தகமணியை உமக்குக் கொடுத்தது நமக்குத் தெரியும், அந்த மகா பிரபாவமுள்ள ரத்தினம் உம்மிடத்தி லிருக்கிறது, அப்படியே யிருக்கட்டும், அதின் பிரயோஜனத்தை இவ்விராச்சியத்தில் நாமெல்லாம் அனுபவித்து வருகின்றோம், ஆனால் நம்முடைய பலபத்திரருக்கு அதை நான் எடுத்துக்கொண்டதாய் ஒரு நினைப்பிருக்கின்றது, அதற்காக அதனை என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் வைத்துக் காண்பிக்க வேண்டும்" என்று அருளிச்செய்து வாய் மூடிக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருந்தார். அதுகேட்டு அக்குரூரர் "இப்போது நாம் என்ன செய்கிறது? இல்லை யென்றோமானால் அப்படி யிப்படி நம்முடைய வஸ்திரங்களைச் சோதித்து ரத்தினத்தை சுவாமி எடுப்பர், பின்போ அவருக்கு விரோதியாகின்றோம், அது நல்லதன்று" என்று ஆலோசித்துச் சகல ஜகத்காரணரான ஸ்ரீ வாசுதேவனை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்.

"சுவாமி! சிமந்தகத்தைச் சததனு அடியேனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் போனபின்பு இன்றைக்கோ நாளைக்கோ சுவாமி கேட்பாரென்று நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் வருந்தியே இத்தனை நாள்வரையில் இதனைத் தரித்திருந்தேன். அதைத்தரிக்கும் வருத்தத்தினால் சகல போகங்களிலும் மனப்பற்றில்லாதவனாகிச் சிறிதும் சுகமறியா திருக்கின்றேன். பகவானே! இந்த ரத்தினத்தைத் தரித்துக்கொண்டாகிலும் ராச்சியத்துக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டாக்கு முபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாமல் நம்முடைய கையிற் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றானே யென்று தேவரீர் நினைப்பீரே யென்கிற பயத்தினால், நானே வலுவிலே இதை இத்தனை நாளும் தேவரீர் சந்நிதியிற் சமர்ப்பியாம விருந்தேனே யல்லாமல் வேறன்று; ஆதலால் இப்போது இந்த ரத்தினத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யாருக்காகினும் திருவுள்ளத்தின்படி கொடுக்கலாம்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தமது மடியில் வஸ்திரத்தில் முடிந்து வைத்திருந்த மிகச் சிறிய பொற் சிமிழை யெடுத்து அந்தச் சபையிலேயே அதைத் திறந்து அந்த ரத்தினத்தை வைத்தார். எடுத்து வைத்தபோதே அந்தச் சபையெல்லாம் அதின் காந்தியினால் பளபள வென விளங்கிற்று. இவ்வாறு அக்குரூரர் இதனை வெளியிலெடுத்து வைத்து "இந்தச் சிமந்தக மணியைச் சததனுவா எனக்குக் கொடுத்துப்போனான். இதோ அதை யிங்கே வைத்துவிட்டேன் இது யாருக்குச் சேரவேண்டியதோ அவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிவிட்டார். அதைக் கண்டு சகல யாதவர்களும் "நன்றாயிருக்கின்றது, நன்றாயிருக்கின்றது" என்று களகளப்பாய்ப் பேசினார்கள். பலபத்திரர் "இம்மணி நமக்குந் தனக்கும் பொதுவா யிருக்கட்டும் என்று கிருஷ்ணனே யங்கீகரித் திருக்கின்றா னன்றோ" என்று அதன் கண் அவாவுற்றிருந்தார். சத்தியபாமையோ "நமக்கிது பிதுருதனமன்றோ? ஆதலின் நமக்கு" என்று ஆசை கொண்டிருந்தாள். கண்ணன் இவ்விருவருடைய கருத்தையு மறிந்து எருதுக்கும் சக்கிரத்திற்கும் நடுவி லகப்பட்ட ஜந்துவைப்போல் மிகவும் மனச்சங்கடப்

பட்டு யாதவர்களெல்லாம் கேட்கும் படி அக்குரூரை நோக்கி, "கேளும் அக்குரூரரே! இப்போது இந்த மணி ரத்தினத்தை நான் யாவர்க்குமெதிரில் எடுத்துக் காண்பிக்கச் சொன்னது எதுக்கென்றால், நான் அதனை யபக ரித்திருக்கிறேனென்று சிலருக் குண் டாயிருக்கிற எண்ணத்தை மாற்றிப் பரிசுத்தனவதற்கேயன்றி மற்றென் றிற்கன்று; இதுவோ என் தமயனு ருக்கும் எனக்கும் பொதுத்தான், நன்று யோசித்தால் இது சத்திய பாமைக்குப் பிதுருதன மானதுபற்றி அவளுக்கே யுரியது, இதனால் சகல ராச்சியத்திற்கும் விசேஷ நன்மை யுண்டு, அதற்காக இதை மகா பரிசுத் தனய்ப் பிரமசாரி விருதத்தை யனுஷ் டிப்பவனே தரித்திருக்கவேண்டும், அசுத்தன யிருப்பவன் தரிப்பனுகில் அவனுக்கே தீங்குண்டாகும். நானே பதினயிரம் பெண்டீர்களை வைத்துக் கொண் டிருக்கிறே னுகையால் இம் மணியை வைத்திருக்க யோக்கியனல் லேன். சத்தியபாமைதான் எப்படி தரிக்கமாட்டுவாள்? பலபத்திரரோ இதைத் தரிப்பதற்காகச் சுரா பான முதலான போகங்களை யிழக்கவேண் டியவராய் இருக்கின்றார். ஆதலின் ஓ தானபதியே! இந்த யாதவ கூட்ட மும் பலராமரும் நானும் சத்திய பாமையும் உம்மைப் பிரார்த்திப்ப தென்னவெனில், இத்தனை நாளும் போலே இனிமேலும் சகல ராச்சிய க்ஷேமார்த்தமாய் நீரே தரித்திருக்க வேண்டும், மறுத்தொன்றுஞ் சொல்ல வேண்டாம்" என்று பகவான் அரு ளிச் செய்ததைக்கேட்டு, அக்குரூரர் "சுவாமி நியமனத்துக்கு அடியேன் மாறய் நடக்கக்கடவே னல்லேன். ஆதலின் அப்படியே யாகட்டும்" என்று அந்த ரத்தினத்தை எடுத்து, தமது கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு சூரியன்போலே மகா விளக்கத்தோடு சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தார்.

மயித்திரேயரே! இவ்வாறு ஸ்ரீ கிரு ஷ்ணபகவானுக்கு நேர்ந்த வீணப வாத நீக்கத்தை நினைப்பவர்களுக்கு ஒருபோதும் அபவாதம் கிஞ்சித்தும் நேரிடுவதில்லை. கரணகளேபரங்கள் மெலிவுறாமல் வாழ்ந்திருந்து சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுவார்கள்.

பதின்மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினலாம் அத்தியாயம்

அனமித்திரவம்ச சரித்திரம்

அனமித்திரனுடைய மகன் சினி என்பவ னிருந்தான். அவனுக்குச் சத்தியகன் பிறந்தான். சத்தியகனு டைய மகன் சாத்தியகி. அவனுக்கு யுயுதானனென்கிற பெயரு முண்டு. அவனுக்குச் சஞ்சய னென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குக் குணி பிறந் தான். குணிக்கு யுகந்தரன். இவர்கள் தாம் சைனேயர்.

அந்த அனமித்திரனுடைய குலத் திலே விருஷ்ணி யென்பவ னுண்டா னன். அவன் குமாரன் சுவபல்க்கன். அவன் பிரபாவத்தை உமக்கு முன்பே

சொன்னேன். அந்தச் சுவபல்கனுக்குச் சித்திரகன் என்று தம்பியொருவனுண்டு. சுவபல்க்கனுக்கு அக்குரூரான் என்பவர் காந்தியினிடத்திற் பிறந்தார். அந்தச் சுவபல்க்கனுக்கே மற்றொருத்தியின் வயிற்றில் உபமத்கு என்பவனொருவன் பிறந்தான். அவ்வுபமத்குவுக்கு மிருதாமிருதன், விசுவன், அரிமேஜயன், கிரிக்ஷத்திரன், உபக்ஷத்திரன், சத்துருக்கினன், அரிமர்த்தனன், தருமதிருக்கு, திருஷ்டதருமன், கந்தமன், ஓஜவாஹன் என்கிற புத்திரரும், சுதாரை என்கிற கன்னிகையும் உண்டானார்கள். அக் குரூரருக்கு தேவவான், உபதேவன் என்பவர்கள் சனித்தார்கள். சித்திரகன் என்பவனுக்கு பிருது, விபுருது முதலிய மக்கள் அநேகருண்டானார்கள். முன்சொன்ன சத்துவத குமாரனை அந்தகனுக்குக் குகுரன், பஜமானன், சுசி, கம்பலன், பார்ஹிஷதன், என்று நால்வர் உதித்தார்கள். அவருள் குகுரனுக்குத் திருஷ்டன் ஜனித்தான். அவனுக்குக் கபோதரோமா. அவனுக்கு விலோமா. அவனுக்குத் தும்புரு வென்னுங் கந்திருவனுடைய மித்திரனை அனு என்பவன் பிறந்தான். அனுவுக்கு ஆனகதுந்துபி, அவனுக்கு அபிஜித்து, அபிஜித்துக்குப் புனர்வசு, அவனுக்கு ஆகுகன் என்கிற மகனும், ஆகுகி என்கிற மகளு முண்டானார்கள். ஆகுகனுக்குத் தேவகன், உக்கிரசேனன் என்று இரண்டு புத்திரர். அவருள் தேவகனுக்கு தேவவான், உபதேவன், சகதேவன், தேவரக்ஷிதா என நால்வர் புத்திரருண்டு. அவர்களுக்கு விருகதேவை, உபதேவை, தேவரக்ஷிதை, ஸ்ரீதேவை, சாந்திதேவை, சகதேவை, தேவகீ என்று ஏழுடன் பிறந்தார்களுண்டு. அவ்வேழு பெண்களையும் வாசுதேவர் கலியாணஞ் செய்து கொண்டார். உக்கிரசேனனுக்கும் கம்சன், நியக்ரோதன், சுநாமா, அனகாஹ்வன், சங்கு, சுபூமி, ராஷ்டிரபாலன், யுத்ததுஷ்டி, சுதுஷ்டிமான் என்கிற குமாரர் பிறந்தார்கள்; அன்றியும், கம்சை, கம்சவதீ, சுதனு, ராஷ்டிரபாலிகை என்று நால்வர் பெண் பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். பசமானனென்பவனுக்கு விடூரதனென்னும் புத்திரனுண்டானன். விடூரதனுக்குச் சூரன், சூரனுக்குச் சமி, சமிக்குப் பிரதிக்ஷத்திரன், அவனுக்குப் போஜன், அவனுக்கு இருதிகன், அந்த இருதிகனுக்குக் கிருதவர்மா, சததனு, தேவார்ஹன், தேவகர்ப்பன் முதலான சில குமாரருண்டானார்கள். அவருள் தேவகருப்பனுக்குச் சூரனென்பவன் பிறந்தான். அந்தச் சூரனுக்கு மாரிஷையென்னு மனைவியிருந்தாள். அச்சூரன் அந்த மாரிஷை யென்பவளிடத்திலே வசுதேவன் முதலான பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்த வசுதேவர் பிறக்குங் காலத்திலே தேவதைகள் இவரிடமாய்ச் சுவாமி திருவவதாரஞ் செய்வதை யறிந்து ஆனகம், துந்துபி என்கிற வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். அதனல் வசுதேவருக்கு ஆனகதுந்துபி என்கிற நாமதேயமுண்டாயிற்று. அந்த வசுதேவருக்குத் தேவபாகன், தேவசிரவன், அஷ்டகன், ககுச்சக்கிரன், வச்சதாரகன், சிருஞ்சயன், சியாமன், சமிகன், கண்டூஷன் என்கிற ஒன்பது சகோதரர்களும், பிருதை, சுருததேவை, சுருதகீர்த்தி, சுருதசிரவை, ராஜாதிதேவீ என்கிற ஐந்து சகோதரிகளுமிருந்தார்கள். அந்தச் சூரமகாராஜனுக்குக் குந்தியென்று மித்திரனொருவனிருந்தான். அவன் அபுத்திரனயிருந்ததனலே அச்சூரன் பிருதை யென்னுந் தன் தலைமகளை மகளாகத் தத்தஞ்

செய்தான். அந்தப் பிருதை யென்பவளைப் பாண்டுமகாராஜன் விவாகஞ் செய்து கொண்டான். அவளுக்கு தருமன், வாயு, இந்திரன், இவர்களினாலே யுதிஷ்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுனன் என்கிற மூன்று குமாரருண்டாக்கப் பட்டார்கள். அன்றியும் அவள் கன்னிகையா யிருந்த காலத்திலே சூரியபகவானாலே கர்னனென்பவனுண்டாக்கப் பட்டிருந்தான். அந்தக் குந்திக்கு மாத்திரி யென்று சக்களத்தி ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுக்கு நாசத்தியன், தசிரன் என்கிற தேவர்களால் நகுலன், சகதேவன் என்னு மிரண்டு குமாரருண்டாக்கப் பட்டார்கள். இக் குந்தியின் சகோதரியான சுருததேவை யென்பவளைக் காருசதேசத்து ராஜனான விருத்ததர்ம மகாராஜன் விவாகஞ்செய்து கொண்டான். அவள் வயிற்றில் தந்தவக்கிரன் என்கிற மகா அசுரன் பிறந்தான். சுருதகீர்த்தியைக் கேகயராஜன் கலியாணஞ் செய்துகொண்டான். அவள் வயிற்றில் சந்தர்த்தனன் முதலான ஐவர் குமாரர் பிறந்தார்கள். ராஜாதிதேவியானவள் அவந்தி ராஜனுக்கு மனைவியாகி விந்தன், அனுவிந்தன் என்பவர்களைப் பெற்றாள். சிருதசிரவசு என்பவள் சேதிதேசத்திராஜனாகிய தமகோஷனுக்குப் பத்தினியாகிச் சிசுபாலனென்கிற குமாரனைப் பெற்றாள்.

அவன் முற்காலத்தில் அசுரருக்கெல்லாம் அரசனாயிருந்த இரணியகசிபு என்பவன். அவன் சகலலோக குருவான ஸ்ரீநரசிம்மமூர்த்தியால் சங்கரிக்கப்பட்டு மறுபடியும் அளவற்ற வீரிய சவுரிய பராக்கிரம சம்பத்துக்களை யுடையவனாய் மூன்று லோகத்தாரையுந் தன் வசப்படுத்தியாளுந் திறனுள்ள ராவணனாகப் பிறந்தான். அப்போது வெகுகால மனுபவிக்கப் பட்டதும் எம்பெருமானாலே நேர்ந்த சரீர நாசத்தினா லுண்டானதுமான புண்யவசத்தினாலே ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்த அவ் வெம்பெருமானாலேயே சங்கரிக்கப்பட்டான். அவன் சிசுபாலனாய்ப் பிறந்தபோதும் பூமிபாரந் தீர்க்கும் பொருட்டு அவதரித்தருளிய தாமரைக்கண்ணனான பகவானிடத்திலே பகையே பாராட்டி வந்தான். அதனால் அக்கண்ணனாலேயே சங்கரிக்கப்பட்டு எப்போதும் அவ்வெம்பெருமானையே நினைத்திருந்ததனால் அந்தப் பரமாத்துமாவினிடத்திலே சாயுச்சியம் பெற்றான். எம்பெருமான் பக்தியோடு தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்குத் திருவுள்ளமுவந்து மோக்ஷமளிப்பதுபோலவே விரோதத்தினாலே யாகிலும் தன்னை யிடைவிடாது நினைத்திருந்தவர்களுக்கும் * திருவுள்ள முகக்காமலே அந்த மோக்ஷத்தையே யளிக்கின்றான்.

பதினாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* எவ்விதத்திலும் சேதனரை உஜ்ஜீவிப்பது எம்பெருமானுடைய சுபாவமென்பது கருத்து.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

சிசுபாலமோக்ஷ காரணமும் பகவானுடைய திருவபிசமும்

மயித்திரேயர் வினவுகிறார்:—"பராசரமகாமுனிவரே! இந்தச் சிசுபாலன் இரணியகசிபுவா யிருந்தபோதும் இராவணனா யிருந்தபோதும் ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவானாலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தினாலே மகாபோக பாக்கியங்களைப் பெற்றிருந்தானே யல்லது சாயுச்சியத்தை யடையவில்லையே; அப்படி யிருக்க, இப்போது மாத்திரம் சாயுச்சியத்தை யடைந்த விதமென்ன? இதை அரிய மிகவும் குதூகல முடையவனா யிருக்கிற அடியேனுக்கு இதை விளக்கியருளவேண்டும்; தேவரீர் சகல தருமங்களையு மறிந்தவர்களுக் கெல்லாம் சிரேஷ்டராதலால் இவ்விஷயத்தின் உண்மையையும் அறிந்திருக்கிறீர்" என்று வேண்டி வினவின சிஷ்யருக்கு ஆசாரியர் அருளிச்செய்யலாயினார்:—

* கேளும், மயித்திரேயரே; ஸகல லோகங்களுக்குஞ் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார கர்த்தாவான சுவாமி ஹிரணியகசிபுவைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டு நரசிம்மாவதாரஞ் செய்கையில், அவ்வசுரனுக்கு இவர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவென்கிற கியானம் உண்டாயிராமல், புண்ணிய வசத்தினால் மகிமைபெற்ற ஒரு ஜெந்து என்கிற நினைப்பே யுண்டாயிருந்தது; ஆதலால் அவ்வசுரன் ரஜோகுணத்தின் மிகுதியால் அப்படிப்பட்ட விபரீத பாவனையைப்பெற்றிருந்து, அந்த நரசிம்ம மூர்த்தியாலே சங்கரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தின் காரணமாய் மூவுலகங்களையும் ஆளத்தக்க மேன்மையான செல்வத்தைப் பெற்றானே யல்லது, ஆதிமத்தியாந்த ரஹிதனும் பரப்பிரம்மமாயும் இருக்கிற அந்தப் பகவானிடத்தில் லயமடையவில்லை. இப்படியே ராவணனா யிருக்கையிலும் அவன் காம பரவசனாகி சீதாபிராட்டியினிடத்தில் மிக அன்புள்ள ஸ்ரீராமரூபியான எம்பெருமானாலே வதைசெய்யப்பட்ட போதும் அவனுக்கு அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் எம்பெருமானென்கிற கியானமுண்டாகாமல் மனுஷியனென்கிற கியானமே யுண்டாயிருந்தது. மறுபடியும் எம்பெருமானாலே வதைசெய்யப்பட்ட சுகிருத மகிமையினால் சேதி ராசகுலத்திற் பிறந்து பூமண்டலத்தோர் கொண்டாடும்படியான ஐசுவரியத்தைப் பெற்றான், ஆனால் அந்தச் சனனத்தில் எம்பெருமானுடைய சகலமான திருநாமங்களையும் நிந்திப்பதற்குக் காரணமானான். எப்படி யென்றால் அநேக சன்மங்களால் வளர்ந்துவந்த மிகுந்த பகையைப்பற்றி அவ் வெம்பெரு

* சுவாமியின் துவாரபாலகர் சாபத்தினால் இரணிய கசிபு முதலாக மூன்று ஜனனமெடுத்துக் கடைசியில் முத்தியடையும்படி அனுக்கிரகமும் இருந்ததனாலே அப்படி நடந்தாலும் அதற்குக் காரணமான தியானசங்கீர்த்தனாதிகளும் பகவத் கடாக்ஷத்தினாலுண்டாயிருந்தன வென்பதை அருளிச்செய்த மகாரிஷியின் திருவுள்ளமென்னவென்றால், ஏதேனுமொரு வியாஜத்தை யபேக்ஷிக்கு மெம்பெருமான் துவேஷாதிகளினாலாவது செய்யு நாமசங்கீர்த்தனாதிகளையுந் திருவுள்ளம் பற்றி யருளும்படியான மகோதார னென்பதேயாம்.

மானுடைய சகலமான திருநாமங்களை யும் நிந்திப்பதிலும் வெருட்டுவதிலும் மற்றுமுள்ள செய்கைகளிலும் உச் சரித்து வந்தான். மேலும் மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவோடொத்த திருக் கண்களுள்ளதும், பிரகாசித்துக்கொ ண்டிருக்கிற பீதாம்பரத்தைத் தரித்த தும், திவ்விய கிரீட கேயூர ஹார கட கங்கள் முதலான திருவாபரணங்களை யணிந்ததும், திரண்டு பருத்து நீண்ட நான்கு திருக்கைகளோடும் திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்வியாயுதங்க ளோடுங்கூடி விளங்கிக்கொண்டிருப் பதுமான அந்தக் கண்ணனுடைய திவ்விய ரூபத்தையே, உண்கையிலும் இருக்கையிலும் படுக்கையிலும் உலா வுகையிலும் மஞ்சன மாடுகையிலும் மற்றெல்லா வவஸ்தைகளிலும் விடா மல் ஒரேபிடிப்பாய் மனதில் நினைத் திருந்தான். அதனால் எங்குமந்தத் தோற்றமே விளங்கப்பெற்று, கோப தாபாதிகளில் அவனையே உச்சரித்து, அந்தப்பாவனையே பொருந்தினவனா ய்த் தன்னைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டு எறியப்பட்ட திருவாழியின் காந்தி மாலைகளினாலே சொலித்துக்கொண்டு, அழியாத தேஜோரூபமாயும் பகை முதலிய குற்றங்களற்றதாயும் பரப் பிரம்மமாயும் உள்ள அந்தப் பகவா னுடைய சொரூபத்தை எப்போது உள்ளபடி கண்டானோ, அந்தக்காலத் தில் எம்பெருமானுடைய திவ்விய சக் கரத்தினாலே அந்தச் சிசுபாலன் சங் கரிக்கப்பட்டவனாய், அவ் வெம்பெரு மானுடைய ஸ்மரணாதிகளாலே சகல பாபங்களும் நசிக்கப்பெற்று, அவ் வெம்பெருமா னிடத்திலேயே லயத் தை யடைந்தான்.

மைத்திரேயரே! சிசுபால மோக்ஷத் தைப்பற்றின சகலத்தையும் உமக்கு நன்றாய்ச் சொன்னேன்; எம்பெரு மான் பகைபற்றியாவது சங்கீர்த்த னஞ் செய்பவர்களுக்கும் நினைப்பவர் களுக்கும் சுராசுரர்களு மடையமாட் டாத பெரும்பயனை அளிப்பனானால் நன்றாய்ப் பக்தி செய்பவர்களுக்கு அளிக்கக்கேட்க வேண்டுமோ?

இந்தச் சங்கதி யிருக்கட்டும். ஆனக துந்துபி என்கிற வசுதேவருக்குப் பௌரவி, ரோஹிணி, மதிரை, பத்தி ரை, தேவகீ முதலாக அநேக பத்தினி கள் உண்டு. அவருள் ரோகிணிக்குப் பலபத்திரன், சடன், சாரணன், துர்ம தன் முதலான புத்திரர் உண்டானார் கள். அந்தப் பலபத்திரரும் ரேவதியி னிடத்தில் விசடன், உலமுகன் என் கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றார். சாரண னுக்குச் சாஷ்டி, மாஷ்டி, சிசு, சத் தியன், சத்தியதிருதி முதலான புத் திரர் உண்டானார்கள். பத்திராசுவன், பத்திரபாகு, துர்த்தமன், பூதன் முத லானவர்களும் ரோகிணியின் வமிசத் திற் பிறந்தவர்கள். மதிரை யென்பவ ளுக்கு நந்தன், உபநந்தன், கிருதகன் முதலான சிலமக்கள் பிறந்தார்கள். பத்திரைக்கும் உபநிதி, கதன், முத லிய குமாருண்டு. வைசாலி யென் பவளுக்குக் கௌசிகன் என்கிற மகன் ஒருவன் உண்டானான். * தேவகியினிடத்திலும் கீர்த்திமான், சஷேணன், உதாயு, பத்திரசேனன், ருஜு தாசன், பத்திர தேவன் என்கிற ஆறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்; அவர் கள் யாவரையும் கம்சன் கொன்றான். பின்பு ஏழாவது கர்ப்பத்தை எம்பெரு மானுடைய நியமனத்தின் படியே

* இப்பெயர்கள் அவர்களுக்குப் பூர்வஜன்மத்தி லிருந்தவைகள்.

யோகநித்திரையானது நள்ளிரவில் தேவகியின் வயிற்றினின்றும் பெயர்த்து ரோகிணியின் வயிற்றிலே சேர்த்துவிட்டது. அப்படி யிழுக்கப்பட்டதினால் அந்த ஏழாவது பிள்ளைக்கு ஸங்கர்ஷணன் என்கிற திருநாம முண்டாயிற்று. [ஸங்கர்ஷணம் = இழுத்தல்.]

பின்பு சகல லோகங்களாகிய மகா விருட்சங்களுக்கு வேராயும், இருந்தவர்களு மிருக்கின்றவர்களு மிருப்பவர்களுமான சகல சுராசுர முனி ஜனங்களுடைய மனசுக்கும் எட்டாதவனும், ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனும், சகல குண ஐசுவரிய சம்பன்னனுமுள்ள ஸ்ரீ வாசுதேவன், பிரம்மா முதலான சகல தேவதைகளினாலும் பூமிபாரத்தை நீக்கும் பொருட்டுப் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனாய்த் தேவகீ கர்ப்பத்தில் எழுந்தருளினான். அவ்வெம்பெருமானுடைய அனுக்கிரகத்தினால் வளரப்பெற்ற மகா மகிமையுள்ள அந்த யோகநித்திரையும் நந்தகோபனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றிலே பிறந்தது. அந்தத் தேவகீ கர்ப்பத்தினின்றும் அத் தாமரைக்கண்ணனான எம்பெருமான் திருவவதரித்த போது சகலலோகமும் தெளிந்த பிரகாசமுள்ள சூரிய சந்திராதி கிரகங்களுள்ளதாகவும் சர்ப்பாதி பயமில்லதாகவும் சொஸ்தமான மனசுள்ளதாகவும் அதர்மம் நீங்கினதாகவும் ஆயிற்று. அந்தச் சுவாமி யவதரித்து யாவரையும் ஸன்மார்க்கஸ்தராகத் திருத்தியருளினார்.

இவ்வாறு பூலோகத்தி லவதரித்த அவ் வெம்பெருமானுக்குப் பதினாறுயிரத்து நூற்றொரு பத்தினிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ருக்குமணி, சத்தியபாமை, ஜாம்பவதி, சாருஹாசினி முதலான எண்மர் முக்கியமானவர்கள். இப்பத்தினிகள் யாவரிடத்தும் சகல ரூபியான அவ் வெம்பெருமான் லக்ஷத்தெண்பதினாயிரம் பிள்ளைகளை யுண்டாக்கினார். அந்தப் பிள்ளைகளுக்குள் பிரத்தியும்னன், சாருதேஷ்ணன், ஸாம்பன் முதலான பதின்மூவர் பிரதானமானவர்கள். அந்தப் பிரத்தியும்னன் ருக்குமியின் மகளாகிய ருக்குமவதி யென்பவளைக் கலியாணஞ்செய்து அனிருத்த னென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான். அவ்வனிருத்தனும் அந்த ருக்குமியின் பௌத்திரியான சுபத்திரை யென்பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு வச்சிரன் என்னு மகனைப் பெற்றான். அவ்வச்சிரனுக்குப் பிரதிபாகு வென்பவன் மகன். அந்தப் பிரதிபாகுவுக்குக் குமாரன் ஸுசாரு. இவ்வாறு அநேகமாயிரங் கிளைகளுள்ள யதுகுலத்தின் புத்திர சங்கியைச்சொல்ல அநேக வாயிர வருஷகாலமும் போதாது. இவ்விஷயத்தில் இரண்டு சுலோகங்கள் பயன்பட்டிருக்கின்றன. "யதுகுலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு வில்வித்தை கற்பிக்கும் ஆசிரியர் மூன்று கோடியே யெண்பத்தெட்டு லக்ஷம்பெயர். மகாத்துமாக்களான யாதவரை எண்ணுதற்கு யார் திறம்? அக்குலத் தலைவனான ஆஹுக னொருவனே பதினாயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் பேரோ டிருக்கின்றார்." *

கேளும், மயித்திரேயரே! முன்பு தேவாசுர யுத்தத்தில் இறந்த மகா பலவான்களான அசுரரெல்லாம் லோகோபத்திரவம் பண்ணும் படியாக மனிதருக்குள் பிறந்தார்கள். அவர்களை நாசஞ் செய்யும் பொருட்டு தேவ

* இங்கு கோடி லக்ஷம் என்கிற கணக்குகளுக்கு அநேக மென்பதே கருத்தாம்.

தைகளெல்லாம் யதுவம்சத்தில் நூற்றொரு குலத்தராகப் பிறந்தார்கள். இவர்கள் யாவர்க்கும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவான் அதிபதியாகி ஆண்டுவந்தபடியால் அவருடைய நியமனத்துக்கு உள்ளடங்கி நடந்துவந்த அவ் யாதவர்கள் குறைவற்று நாளுக்கு நாள் விருத்தியானூர்கள். ஆதலால் அவ்வம்சம் மிகப்பெருகி அளவற்றிருந்தது. இவ்வாறு வளர்ந்து வந்த விருஷ்ணிவம்ச வரலாற்றை எவன் அன்போடு கேட்கிறுனே அவன் சகல பாபங்களுமொழிந்தவனுகி ஸ்ரீ விஷ்ணு லோகத்தை யடைவான்.

பதினைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

துர்வசுவம்ச சரித்திரம்

பராசரர் அருளிச் செய்கிறுர், மயித்திரேயரே! இப்படியாக யதுவம்சத்தை உமக்கு விசதமாய்ச் சொன்னேன், இனித் துர்வசு வம்சத்தைக் கேளும். துருவசுவுக்கு வன்னியென்பவன் மகனொருவ னிருந்தான். அவ்வன்னியின் மகன் பார்க்கன். பார்க்கனுக்கு பானு. அவனுக்குத் திரயீசானு. அவனுக்குக் கரந்தமன். கரந்தமனுக்கு மருத்தன். அவன் சந்ததியற்றவனுகிப் புருவம்சஸ்தனை துஷ்யந்தனைப் புத்திரனுக ஏற்படுத்திக் கொண்டான். இவ்வாறு அந்த வம்சமானது யயாதி சாபத்தினுல் விருத்தியில்லாமற் பௌரவ வம்சத்தையே சேர்ந்துவிட்டது.

பதினறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

துருகியுவம்ச சரித்திரம்

துருகியுவின் குமாரன் பப்புரு. அவனுக்குச் சேது. சேதுவின் குமாரன் ஆரப்தன். ஆரப்தனுடைய குமாரன் காந்தாரகன். காந்தாரகனுக்குக் கர்மன். கர்மனுக்குக் கிருதன். கிருதனுக்குத் துர்த்தமன். அவனுக்குப் பிரசேதன், பிரசேதனுடைய குமாரன் சததருமன், அவன் மேற்கு வடநாட்டிலுள்ள அநேக மிலேச்சருக்கு அதிபதியா யிருந்தான்.

பதினேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

அனுவம்ச சரித்திரம்

யயாதி மகாராஜனுடைய நான்கா மகனுன அனுவென்பவனுக்கு சபாநலன், சட்சு, பரமேஷு என்கிற குமாரர் மூவருண்டானுர்கள், அவர்க்குள் சபாநலனுடைய புத்திரன் காலாநலன். காலாநலனுக்குச் சிருஞ்சயன். சிருஞ்சயனுக்குப் புரஞ்சயன். புரஞ்சயனுக்குச் சனமேஜயன். அவனுக்கு மகன் மகாசாலன். அவன் குமாரன் மகாமனசு. அவனுக்கு உசீநரன், திதிட்சு, என்றிரண்டு குமாரருண்டானுர்கள். உசீநரனுக்குச் சிபி, நிருகன், நவன், கிருமி, வர்மன் என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். சிபிக்குப் பிரஷதர்ப்பன், சுவீரன், கேகயன், பத்ரகன் என்று நால்வர் குமாரருண்டு. திதிக்ஷுவுக்கும் ருஷத்திரதன் என்கிற மகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹேமன், ஹேமனுக்குச் சுதமசு, சுதமசுக்குப் பலி, அவனுடைய மனைவியிடத்தில் தீர்க்கதமசு என்கிற ரிஷியினுல் அங்கன், வங்கன், களிங்கன், சிம்மன், பௌண்டரன் என்கிற குமாரர்கள் உண்டாகி அப்பெயர்கொண்ட தேசங்களை ஆண்டுவந்தார்கள். அந்தச் சந்ததிகளுக்கும் அப் பெயர்களே யுண்டு. அங்கசந்ததியில் அனபானன் ஜனித்தான். அவனுக்குத் திவிரதன் என்கிறவன் பிறந்தான். அவனுக்குத் தர்மரதன், அவனுக்குச் சித்திரரதன், அவனுக்கு ரோமபாதனென்கிற பெயருமுண்டு. அவனுக்குத் தசரதமகாராஜன் சிநேகிதனுயிருந்ததனுல் சந்ததியில்லாத அவனுக்குச் சாந்தையென்பவளை மகளாகக்கொடுத்தான். அவ்வுரோமபாதனுக்கு மகன் சதுரங்கன். அவனுக்கு மகன் பிருதுலாக்ஷன். அவனுக்குச் சம்பன். அவன் சம்பையென்னும் பட்டணத்தை யேற்படுத்தினுன். அச்சம்பனுக்கு அரியங்கன் என்கிற குமாரனுண்டானுன். அரியங்கனுக்குப் பத்திரரதன். அவனுக்குப் பிருகத்திரதன் அவன் குமாரன் பிரகத்கருமன். அவன் புத்திரன் பிரகத்பா. அவனுக்குப் பிருகன்மனன். அவனுக்கு ஜயத்ரதன். அந்தச் சயத்ரதன் பிராமண க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் கலந்து பிறந்த ஒரு ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, அவளிடத்தில் விஜயன் என்கிற புத்திரனைப்பெற்ருன். அவ் விஜயனுக்கு மகன் திருதி. அவனுக்குப் புத்திரன் திருதவிரதன். அவனுக்குச் சத்தியகர்மா. அவனுக்கு அதிரதனென்பவன் பிறந்தான். அவன் முன் கங்கையினிடத்திலே பெட்டியிற் போட்டுக் குந்தியினுல் எறிந்து விடப்பட்ட கர்னன் என்பவனை யெடுத்துப் புத்திரனுக வைத்துக் கொண்டான். அக்கர்னனுடைய மகன் விருஷசேனன். இவ்விருஷசேன னளவுமுள்ளவர் தாம் அங்காட்டை யாண்ட அங்கவம்சஸ்தர்.

பதினெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

பூருவம்ச சரித்திரமும், பரத சரித்திரமும்

மயித்திரேயரே! இனி யயாதியின் கடைசிக் குமாரனான பூருவின் வம்சத்தைக் கேளும். பூருமகாராஜனுடைய குமாரன் ஜனமேஜயன். அவன் குமாரன் பிரசின்வான். அவனுக்கு மகன் பிரவீரன். பிரவீரனுக்கு மனசியு. அவனுக்கு அப்தன். அவனுக்குச் சுத்தியு. சுத்தியுவுக்குப் பகுகதன். அவனுக்கு ஸம்யாதி. ஸம்யாதிக்கு அஹம்யாதி. அவனுக்கு ரௌத்திராசுவன். அந்த ரௌத்திராசுவனுக்கு ருதேபு, கக்ஷேபு, தண்டிலேபு, கிருதேபு, ஜலேபு, தர்மேபு, திருதேபு, தலேபு, சன்னதேபு, வனேபு என்று பத்துப் புத்திரர் பிறந்தார்கள். ருதேபுவுக்கு ரந்திநாரன் என்பவன் பிறந்தான். அந்த ரந்திநாரன் சுமதி, அப்பிரதிரதன், துருவன் என்கிற பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அப்பிரதிரதனுக்கு குமாரன் கண்ணுவன். அவனுக்கு மேதாதிதி. அவன் முதலாகக் கண்ணுவ வம்சஸ்தரெல்லாம் பிராமணரானார்கள். அந்த அப்பிரதிரதனுக்கு ஐலீனன் என்கிற மற்றொரு குமாரனுண்டானான். ஐலீனனுக்குத் துஷியந்தன் முதலான நால்வர் புத்திரர் பிறந்தார்கள். அந்தத் துஷியந்த மகாராஜனுக்குப் பரதசக்கிரவர்த்தி பிறந்தான். அந்தப் பரதனென்னும் பெயருக்குக் காரணமாகத் தேவர்களாலே சுலோகம் பாடப்பட்டிருக்கின்றது, "தாயானவள் தோற்பை, எவனாலே புத்திரனுண்டாக்கப் பட்டானோ அவனுக்கேயவன் புத்திரன், ஆதலால் ஓ துஷியந்தமகாராஜனே! பிள்ளையைப் பரித்துக்கொள்; சகுந்தலையை அவமானப்படுத்தாதே; ஓ அரசனே! முன்பு யமசபையிலிருந்து புத்திரனை வீரியத்தை விட்டவனே கொண்டு போனான்; இந்தக் கர்ப்பத்தை நீயே யுண்டாக்கினாய்; சகுந்தலை சத்தியமே சொன்னாள்." [பர=காப்பாற்று.]

அந்தப் பரத மகாராஜனுக்குப் பத்தினிகளான மூவரிடத்தில் ஒன்பது புத்திரர் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து, "இவர்கள் எனக்குத் தக்கவரல்லர்" என்று பிதா சொன்னதனால், அப்பிள்ளைகளின் தாய்கள் விபசார சந்தேகத்தினால் தங்களைப் புருஷன் தள்ளிப்போடுவானென்றஞ்சி அப்பிள்ளைகளைக் கொன்றுவிட்டார்கள். பின்பு புத்திரோற்பத்தி வீணாகியதனால் புத்திரன் வேண்டுமென்று மருத்துக்களை நோக்கிச் சோமயாகஞ் செய்த அந்தப் பரதனுக்குத் தீர்க்கதமசு என்பவராலே பக்கத்தில் தள்ளப்பட்ட பிருகஸ்பதி வீரியத்தினால் உசத்திய பத்தினியான மமதையென்பவளிடத்திற் பிறந்த பரத்துவாஜனென்பவனைப் பிள்ளையாக அந்த மருத்துக்கள் பிரசாதித்தார்கள். "ஓ மூடையான பெண்பிள்ளாய்! நம்மிருவராலும் பிறந்த இப்பிள்ளையை நீ பரி" என்று பிருகஸ்பதியும், அப்படியே பிருகஸ்பதியை நோக்கி மமதையும், ஆகத் தந்தைதாயிருவரும் சொல்லிப்போட்டுப் போனதனால் அந்தப் பிள்ளைக்குப் பரத்துவாஜனென்கிற நாமதேயம் வந்தது. [பர=பரி, துவாஜம்=இருவரால் பிறந்தவன்.] பரதனுக்குப் புத்திரோற்பத்தி வீணானபோது பிள்ளையானதனாலே அந்தப் பரத்துவாஜனுக்கு விததன் எனப் பெயருமுண்டாயிற்று. [வித

தன்=வீண்.] அந்த விதத்தனுக்கு மன்யு என்பவன் பிறந்தான். மன்யுவுக்கு பிரகத்க்ஷத்திரன், மகாவீரியன், நகரன், கர்க்கன் என்கிற பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். நகரனுக்கு ஸங்கிருதி பிறந்தான். அவனுக்குக் குருப்பிருதி, ரந்திதேவன் என்னு மிரண்டு குமாரர் உண்டு. கர்க்கனுக்குச் சினி பிறந்தான். அதனல் கார்க்கியர் என்றும் சைனியர் என்றும் சொல்லப்பட்ட அந்த வம்சஸ்தரெல்லாம் க்ஷத்திரியரா யிருந்தும் ஒரு காரணத்தினல் பிராமணரானர்கள். மகாவீரியனுக்கு துருக்ஷயன் என்னும் மகன் பிறந்தான். அவனுக்குத் திரையாருணி, புஷ்க்கரிணன், கபி என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்து பின்பு மகிமையினல் பிராமணரானர்கள். பிகத்க்ஷத்திரனுக்கு மகன் சுஹோத்திரன். சுஹோத்திரனுக்கு ஹஸ்தி யென்பவன் பிறந்தான். அவன்தான் இந்த ஹஸ்தினபுரத்தை உண்டாக்கி வாசஞ் செய்தவன். ஹஸ்திற்கு அஜமீடன்; துவிஜமீடன், புருமீடன் என்கிற மூன்று குமாரர் உண்டானர்கள். அஜமீடனுடைய புத்திரன் கண்வன். கண்வனுக்கு மேதாதிதி. அவன் முதல் கண்வகுலத்தார் பிராமணரானர்கள். அவ்வஜமீடனுக்கே பிருகதிஷு என்று வேறொரு மகனிருந்தான். அவனுக்குப் பிருகத்தனு, பிருகத்தனுவுக்கு பிருகத்கர்மன், அவனுக்கு ஜயத்திரதன், அவனுக்கு விசுவஜித்து, அவனுக்கு சேனஜித்து, சேனஜித்துனுடைய குமாரர் ருசிராசுவன், காசியன், திரிடஹனு, வச்சஹனு, என்பவர்கள், ருசிராசுவனுக்குப் புத்திரன் பிருதுசேனன். பிருதுசேனனுக்குப் பாரன், அவனுக்கு நீலன். அவனுக்கு நூறு பிள்ளைகளுண்டு. அவர்களுக்குள் பிரதானமானவன் காம்பீலிய நகராதிபதியான சமரன். அந்தச் சமரனுக்கு பாரன், சுபாரன், ஸதசுவன் என மூன்று புத்திரர் உண்டு. சுபாரனுக்கு ஸங்கிருதி என்று சொல்லப்பட்ட பிருது, அவனுக்கு விப்பிராசனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அனுஹன். அவன் சுகருடைய மகளாகிய கீர்த்தி யென்பவளை விவாகஞ் செய்து கொண்டான். அவ்வனுஹனுக்குப் பிரமதத்தன் பிறந்தான். அவனுக்கு விஷ்வக்சேனன். அவனுக்கு உதகஸேனன். அவனுக்கு மகன் பல்லாடன். முன் சொல்லப்பட்ட துவிஜமீடன் என்பவனுக்குப் புத்திரன் யவீநரன். அவனுக்குப் புத்திரன் திருதிமான். அவனுக்கு ஸத்யதிருதி. அவனுக்குத் திரிடநேமி. அவனுக்குச் சுபாரிசுவன். அவனுக்குச் சுமதி. அவனுக்குச் சன்னதிமான். சன்னதிமானுக்குப் புத்திரன் கிருதன். அவன் இரணியநாபனல் யோகாப்பியாசம் செய்விக்கப்பட்டு பிராச்சிய சாமகருடைய இருபத்து நான்கு சங்கீதங்களைச் செய்தான். கிருதனுக்கு உக்கிராயுத னென்பவன் மகன். அவன் பெரும்பாலும் நீபரென்பவர்களை அழித்து விட்டான். உக்கிராயுதனுக்குத் தனயன் க்ஷேமியன். அவனுக்குச் சுதீரன். அவனுக்கு ரிபுஞ்சயன். அவனுக்குப் பஹுரதன். இவர்கள் தாம் புருவம்சஸ்தர். பௌரவர் என்று சொல்லப்படுவார்கள்.

முன் சொல்லப்பட்ட அஜமீடனுக்கு நளினீயென்று ஒரு பத்தினியிருந்தாள். அவள் வயிற்றில் நீலன் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சாந்தி பிறந்தான். அவனுக்குச் சுசாந்தி. சுசாந்திக்குப் புரஞ்சயன். அவனுக்கு ரிக்ஷன். அவனுக்கு அரியசுவன்.

அவனுக்கு முத்கலன், சிருஞ்சயன், பிருகதிஸு, யவீநரன், காம்பீரியன் என்கிற ஐவர் பிறந்தார்கள். இவர்கள் "என்னுடைய ஐந்து ராச்சியங்களையும் ஆளப் போதுமானவர்கள்" என்று பிதாவினுல் சொல்லப்பட்டபடியினுலே பாஞ்சாலரென்னும் பெயரைப் பெற்ருர்கள். முத்கலனுடைய வம்சஸ்தர் மௌற்கலியரென்று சொல்லப்பட்டு க்ஷத்திரிய த் தன்மையோடு கூடின பிராமணரா யிருந்தார்கள். முத்கலனுக்கு அரியசுவன் மகன். அரியசுவனுக்கு திவோதாஸன் என்கிற புத்திரனும், அகலியை யென்கிற புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அந்த அகலியை சரத்துவான் யென்கிற கௌதமருக்குப் பத்தினியாகிச் சதாநந்தரென்பவரைப் பெற்ருள். சதாநந்தருக்குச் சத்தியதிருதி என்கிறவர் பிறந்து தனுர்வேதத்தை முற்றுங் கற்ருர். அந்தச் சத்தியதிருதிக்கு ஊர்வசி யென்கிற அப்சரசைக் கண்டபோது வீரியமானது நழுவி நாணற்கட்டையிலே இரண்டு பிரிவாய் விழுந்தது. அதினின்றும் ஒரு புத்திரனும், ஒரு புத்திரியும் பிறந்தார்கள். அவர்களை வேட்டைக்கு வந்த சந்தனுமகாராஜன் பார்த்துக் கிருபையினுலே பரிக்கிரகித்தான். அதனுல் அப்புத்திரனுக்க்கு கிருபன் என்றும், அக்கன்னிகைக்கு கிருபியென்றும் பெயருண்டாயின. அந்தக் கிருபி துரோணுசாரியருக்குப் பத்தினியும் அசுவத்தாமனுக்குத் தாயுமானுள்.

திவோதாசனென்பவனுக்குப் புத்திரன் மித்திராயு. மித்திராயுவுக்குச் சியவனனென்பவன் பிறந்தான். சியவனனுக்குச் சுதாசன். அவனுக்குச் சவுதாசன். அவனுக்குச் சகதேவன். அவனுக்குச் சோமகன். சோமகனுக்கு நூறு மக்களுண்டு. மூத்தவன் ஜந்து. கடைசியவன் பிருஷதன். பிருஷதனுக்குத் துருபதன். துருபதனுக்குத் திருஷ்டத்துயும்னன். அவனுக்குத் திருஷ்டகேது. அஜமீடனென்பவனுக்கு ரிக்ஷனென்று மற்ருெரு குமாரனிருந்தான். அவனுடைய மகன் சம்வரணன். சம்வர்ணனுக்குக் குரு பிறந்தான். அவன்ருன் இந்தத் தருமக்ஷேத்திரத்தைக் குருக்ஷேத்திரமாக்கிஞன். அந்தக் குருவுக்குச் சுதனு, ஜன்னு, பரிக்ஷித்து முதலான புத்திரர் உண்டானுர்கள். அவருள் சுதனுவின் புத்திரன் சுகோத்திரன். அவனுக்குச் சியவனன். சியவனனுக்குக் கிருதகன். அவனுடைய குமாரன் உபரிசரவசு. அந்த வசுவுக்குப் பிருகத்திரதன், பிரத்தியக்கிரன், குசாம்பன், குசேலன், உபரிமாச்சியன் முதலாக ஏழுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பிருகத்திரதனுக்குக் குசாக்கிரன் குசாக்கிரனுக்கு விருஷபன், விருஷபனுக்குப் புஷ்பவான். அவனுக்குச் சத்தியஹிதன். அவனுக்குச் சுதனுவா. அவனுக்குச் சந்து. அந்தப் பிருகத்திரதனுக்கே இரண்டு பாதியாய் மற்ருெரு குமாரனுண்டானுன். அவன் ஜரையென்கிற ராக்ஷசியினுற் கூட்டப்பட்டபடியால் ஜராசந்தனென்கிற பெயரைப் பெற்ருன். அந்தச் சராசந்தனுடைய குமாரன் சகதேவன். அவன் குமாரன் சோமபன். அவனுக்குக் குமாரன் சுருதிசிரவசு. இவர்கள்தாம் மகததேசத்தை யாண்டதனுல் மாகதர் என்னும் பெயர்பெற்ற ராஜாக்கள்.

பத்தொன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

சந்தனு வம்சம்

பரிக்ஷித்துக்கு சனமேசயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என நான்கு பிள்ளைகள் உண்டு. ஜன்னு என்பவனுக்கு சுரதன் என்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு விடூரதன். அவனுக்குச் சார்வபௌமன். சார்வபௌமனுக்கு ஜயத்சேனன். அவனுக்கு ஆராதிதன். அவனுக்கு அயுதாயு. அயுதாயுவுக்கு அக்கிரோதனன். அவனுக்கு தேவாதிதி. அவனுக்கு ருக்ஷனென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பீமசேனன். அவனுக்குத் திலீபன். திலீபனுக்குப் பிரதீபன். அந்தப் பிரதீபனுக்குத் தேவாபி, சந்தனு, பாகிலிகன் என மூன்று புத்திரர் உதித்தார்கள். தேவாபியென்பவன் சிறுவனா யிருக்கையிலேயே காட்டிற் சென்று வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். சந்தனுவோ அரசனானான். அவனைப்பற்றிப் பூமியிலொரு சுலோகம் வழங்குகின்றது. அதாவது "அவ்வரசன் மூப்படைந்த எவனைக் கைகளாற் பரிசிக்கிறானோ அவன் யௌவனத்தை யடைகிறான், அன்றியும் மிகுந்த சாந்தியையும் பொருந்துகிறான். ஆதலால் சந்தனுவெனும் பெயரை யடைந்தான்" என்பதுதான்.

அந்தச் சந்தனு மகாராஜாவின் இராச்சியத்தில் பன்னிரண்டாண்டளவு மழை பெய்யாம லிருந்தது. அதனால் சகல ராச்சியத்திற்கு முண்டான தீங்கைக்கண்டு அவ்வரசன் பிராமணரை நோக்கி "சுவாமிகளே! வென் நம்முடைய ராச்சியத்தில் மழை பெய்யாம லிருக்கின்றது? என்னுடைய அபராதம் யாது?" என்று வினவினான். அதற்கந்தப் பிராமணர்கள் "அரசனே! மூத்தவ னிருக்க இளையவனாகிய நீ இந்தப் பூமியை யனுபவிக்கின்றாய், ஆதலால் மூத்தவனுக்கு விவாகமில்லாதிருக்க இளையவன் விவாகஞ் செய்துகொண்டால் எந்தப் பாதகமுண்டோ அதை நீ யடைந்திருக்கிறாய்" எனச் சொன்னார்கள். அதுகேட்டரசன் "ஆகில் நான் செய்யவேண்டுவ தென்ன?" என்று அந்தப் பிராமணரைக் கேட்க, அந்தப் பிராமணர் சொன்னதாவது: "உன் தமையனான தேவாபி யென்பவன் பாதக முதலாகிய யாதொரு குற்றமு மில்லாமல் பரிசுத்தனா யிருக்கிறபடியால் அவனுக்கே யுரியது இவ்விராச்சியம், ஆகையால் இதுவரையில் நீ யனுபவித்ததே போதும், இனி இவ்விராச்சியத்தை யவனுக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டும்" என்ன அதுகேட்டு அச் சந்தனு மகாராஜன் தான்செய்த அக்கிரமத்துக்காக மனஸ்தாபத்தையும் விசனத்தையு மடைந்தவனாகி, அந்தப் பிராமணர்களையே முன்னிட்டுக்கொண்டு தமயனுக்கு ராச்சியம் கொடுக்கும்பொருட்டு அவனிருக்கு மரணியத்தைத் தேடிச் சென்றான். இவ்வளவுக்குள்ளே அந்தச் சந்தனுவின் மந்திரியாகிய அசுமராவி யென்பவன் அக்காட்டிற்கு வேதவாத விரோதஞ் சொல்லும்படியாகச் சில தபசிகளை அனுப்ப, அவர்கள் போய்ச் சரியான புத்தியுள்ள அந்தத் தேவாபியென்னு மிராஜகுமாரனுக்கு வேத மார்க்கத்திற்கு விரோதமான சில கெட்ட யுக்திகளைப் போதித்து அவனுடைய

மனம் வேதத்தைப் பற்றுமல் விரோத மான மார்க்கத்தைப்பற்றி யிருக்கும் படி செய்துவிட்டார்கள். இப்படி இருக்குங் காலத்தில் அவ்வரசனிருக்கும் ஆச்சிரமத்திற்குச் சந்தனு மகா ராஜனேடுகூடப்போன பிராமணர்கள் அந்த ராசகுமாரனைக் கண்டு தகுந்த மரியாதையோடு "மூத்தவன் ராச்சியத்தை யாளவேண்டும்" என்பதைப் பற்றின வேதப்பிராமண நியாய வாக்கியங்களைச் சொன்னுர்கள். அந்தத் தேவாபி அவ்வாக்கியங்களைக் கேட்டு வேதத்திற்கு விரோதமான துர்யுத்திகளைக் கொண்டு அநேகவித தூஷணைகளைச் செய்தான். அதைக் கேட்டவுடனே பிராமணரெல்லாம் வெறுப்படைந்து, சந்தனு மகாராஜனை நோக்கி "அரசனே! இந்த விஷயத்தில் நிர்ப்பந்தஞ் செய்தது போதும் வா; இனி உன் ராச்சியத்தில் மழையின்மையாகிய குற்றம் நீங்கிற்று; ஏனெனில் அநாதி சித்தமான வேதவாக்கியங்களுக்குத் தூஷணத்தைச் சொன்னதனுல் உன் தமையன் பதிதனுனன்; தமையன் பதிதனனதனுல் உனக்குப் * பரிவேத்துருத்துவமென்னுங் குற்றமில்லை; ஆதலால் நீயே ராச்சியமாள வேண்டும்" எனச் சொன்னுர்கள். அதனுல் அவ்வரசன் தன் பட்டணத்திற்கு வந்து அரசாளத்தொடங்கினன். வேததூஷணையால் பதிதனை மூத்தவ னிருக்கையிலும் இளையவனுடைய ராச்சியத்தில் எல்லாப் பயிர்களுஞ் செழித்து வளரும்படி மேகம் மழை பொழிந்தது.

பாகிலீகனுடைய மகன் சோமதத்தன். அவனுக்குப் பூரி, பூரிசிரவன், சல்லியன் எனும் மூன்று புத்திரருண்டானுர்கள். சந்தனுவுக்கும் தேவநதியான கங்கையினிடத்தில் சகல சாஸ்திரார்த்தங்களையு மறிந்தவராய் மகாபல பராக்கிரமகீர்த்திகளோடு கூடி விளங்காநின்ற பீஷ்ம ரென்பவர் உதித்தார். அந்தச் சந்தனுவுக்கே சத்தியவதியென்பவளிடத்தில் சித்திராங்கதன், விசித்திர வீரியன் எனுமிரண்டு மக்களுண்டானுர்கள். அந்தச் சித்திராங்கத னென்பவன் இளமையிலேயே சித்திராங்கத னெனுங் கந்திருவனுல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். விசித்திர வீரியன் காசிராஜனுடைய புத்திரிகளான அம்பாலிகை அம்பிகை யென்பவர்களைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டு, மிகவும் காம போகங்களில் உழன்றதனுல் பெரு வியாதி பிடித்து மரணமடைந்தான். பின்பு அந்தச் சத்தியவதியின் கட்டளையினுல் என் குமாரனுன கிருஷ்ணத்துவைபாயனன் தாயின் பேச்சைத் தள்ளக் கூடா தென்பது பற்றி விசித்திர வீரியனுடைய க்ஷேத்திரங்களில் திருதராஷ்டிரன் பாண்டு என்பவர்களையும் அந்த ராஜபத்தினிகளால் ஏவப்பட்ட ஒரு தாசியினிடத்தில் விதுரனையும் உண்டாக்கினன். திருதராஷ்டிரன் காந்தாரி யென்பவளிடத்தில் துரியோதனன் துச்சாதனன் முதலான நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றுன். பாண்டு மகாராஜன் காட்டில் மிருகரூபமான ஒரு இருஷியின் சாபத்தினுல் புத்திரோத்பத்தி பண்ணும்படியான சாமர்த்திய மிழந்திருந்தபடியால் அவனுடைய பத்தினியான குந்தியினிடத்தில் தருமன், வாயு, இந்திரன் என்னுந் தேவர்களால் யுதிட்டிரன், பீமசேனன், அர்ச்சுனன் என்பவர்களும், மற்றெரு பத்தினியான

* பரிவேத்துருத்துவம் = அண்ணன் பிரமசாரியாயிருக்கத் தம்பி கலியாணஞ் செய்துகொள்வது.

மாத்திரி யென்பவளிடத்தில் அசுவினி தேவர்களாலே நகுலன், ஸஹதேவன் என்பவர்களும், ஆக ஐவர் புத்திரர் உண்டாக்கப் பட்டார்கள். அவ் வைவர்க்கும் துரௌபதியி னிடத்தில் யுதிட்டிராருக்குப் பிரதிவிந்தியன், பீமசேனனுக்குச் சுருதசேனன், அர்ச்சுனனுக்குச் சுருதகீர்த்தி, நகுலனுக்குச் சதானீகன், ஸஹதேவனுக்குச் சுருதகர்மா என்னும் ஐந்து புத்திரரே யுண்டானார்கள். இவர்களின்றி அந்தப் பாண்டவர்களுக்கு வேறு புத்திரரு முண்டு. யுதிஷ்டிராருக்கு யௌதேயீ என்பவளிடத்தில் தேவகன் என்பவன் பிறந்தான். பீமசேனனுக்கு இடிம்பை என்பவளிடத்தில் கடோர்கஜனும், காசி என்பவளிடத்தில் சர்வகன் என்பவனும் பிறந்தார்கள். ஸஹதேவனுக்கு விஜயை யென்பவளிடத்தில் சுஹோத்திரனும், நகுலனுக்கு ரேணுமதியினிடத்தில் நிசமித்திரனும் பிறந்தார்கள். அர்ச்சுனனுக்கு உலூபி என்னும் நாககன்னிகையினிடத்தில் இராவான் என்பவனும், மணலூருபட்டணாதிபதியான பாண்டியன் மகளிடத்தில் புத்திரிகா புத்திரனாய்ப் பப்புருவாகன னென்பவனும் பிறந்தார்கள். அன்றியும் அவ்வர்ச்சுனனுக்கே சுபத்திரை என்பவளிடத்தில் இளமையிலேயே மகா பல பராக்கிரமசாலியாய்ச் சமஸ்த சத்துருக்களையுஞ் ஜயிக்கும் வல்லமை யுள்ளவனான அபிமன்யு வென்பவன் பிறந்தான். அந்த அபிமன்யுவுக்கு உத்தரையென்பவளிடத்தில் பரீக்ஷித்து பிறந்தான். அவன் கர்ப்பத்திலிருக்கையில் குருவம்சஸ்தரெல்லாம் நாசமாய்ப் போன பின்பு அசுவத்தாமா பிரயோகித்த பிர்ம்மாஸ்திரத்தினால் எரிக்கப்பட்டுப் போய்ச் சகல சுராசுரர்களாலும் வந்தனஞ் செய்யப்பட்ட திருவடித்தாமரைகளை யுடையவரும், தமது திருவுள்ளத்தாலேயே சில காரணங்களுக்காக மனுஷியாவதாரஞ் செய்தருளினவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவத்தினால் மறுபடியும் பிராணனை யடைந்தான். அதனாலே அவனுக்குப் பரிக்ஷித்து என்னும் பெயர் வந்தது.

ஓ மயித்திரேயரே! அந்தப் பரிக்ஷித்து மகாராஜன்றான் இப்பொழுது இந்தப் பூமண்டலத்தை யெல்லாம் யாதொரு குறைவுமில்லாமல் மேன்மேல் தருமம் வளர்ந்து வரும்படியாகப் பரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றான்.

இருபதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

பின்னிட்ட பாண்டவ வம்சம்

ஸ்ரீ பராசரர் அருளிச்செய்கின்றார், மயித்திரேயரே! இனிவரும் ராஜாக்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் :— இப்பொழுது அரசனாயிருக்கிற பரிக்ஷித்து மகாராஜாவுக்கு ஜனமேஜயன், சுருதசேனன், உக்கிரசேனன், பீமசேனன் என்று நால்வர் புத்திரர் பிறப்பார்கள். ஜனமேஜயனுக்குச் சதானீகனென்பவன் பிறப்பான். அவன் யாக்கிய வல்க்கியரிடத்தில் வேதத்தையும் கிருபாசாரியரிடத்தில் அஸ்திரங்களையும் பெற்று கொடியவைகளான விஷ

யங்களில் விரத்தியுள்ளவனாகிச் சவுனக மகாரிஷியின் உபதேசத்தினாலே ஆத்துமஞானத்தில் தேர்ந்து உத்தமமான மோக்ஷத்தை யடைவான். அந்தச் சதானீகனுக்குக் குமாரன் அசுவமேததத்தன். அவனுக்கு அதிசீமகிருஷ்ணன். அவனுக்கு நிசக்குனு. அவன் காலத்தில் அஸ்தினாபட்டணமானது கங்கையினால் அழிக்கப்படும். பின்பு அவன் கவுசாம்பியென்னும் பட்டணத்தில் வாசஞ் செய்வான். அவனுக்கு உஷ்ணன் என்கிற மகன் உண்டாவான். உஷ்ணனுக்கு விசித்திரரதனன். அவனுக்கு விருஷ்ணிமான். அவனுக்குச் சுஷேணன், அவனுக்குச் சுனீதன். சுனீதனுக்கு நிருபசக்ஷு. அவனுக்குச் சுகிபலன். அவனுக்குப் பாரிபிலவன். அவனுக்குச் சுநயநன், அவனுக்கு மேதாவி, மேதாவிக்கு ரிபஞ்சயன், அவனுக்கு மகன் அருவன். அவன் குமாரன் திக்குமன், அவன் புத்திரன் பிருகத்திரதன். அவனுடைய தனயன் வசுதாசன். அவனுக்கு வேறொரு சதானீகன். அவனுக்கு உதயனனென்பன் ஜனிப்பான். அவனுக்கு விஹீநரன் பிறப்பான். அவனுக்குத் தண்டபாணியென்னுங் குமாரனுண்டாவான். அவனுக்குத் தனயன் நிமித்தன். அவனுக்கு க்ஷேமக னுண்டாவான். இங்கொரு சுலோகமுண்டு. அதாவது "பிராமண க்ஷத்திரியர்களுக்கு ஆதாரமாய்த் தேவரிஷிகளினாலும் பூசிக்கப்பட்டிருந்த பாண்டவ வமிசமானது கலியுகத்தில் க்ஷேமகனோடு முடிவைப் பெறும்" என்பதுதான்.

இருபத்தோராமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

பிற்பட்ட இக்ஷ்வாகு வம்சம்

இனிவரும் இக்ஷ்வாகு வமிசத்தரசரைச் சொல்லுகிறேன். முன்பு அவ்வமிசத்தில் பிருகத்பலன் என்பவனுண்டானனென்று முடித்தேனே, அவனுக்குப் புத்திரன் பிருகத்க்ஷணன். அவனுக்கு உருக்ஷயன். அவனுக்கு வச்சவியூகன், அவனுக்குப் பிரதிவியோமன். அவன் மகன் திவாகரன். அவனுக்குச் சகதேவன். சகதேவனுடைய புத்திரன் பிருகதசுவன் அவனுக்குக் குமாரன் பானுரதன். அவனுக்குப் பிரதீதாசுவன். அவனுக்குச் சுப்பிரதீகன். அவனுக்கு மருதேவன். அவன் புத்திரன் சுநக்ஷத்திரன். அவனுக்குக் கின்னரனென்பவன் பிறப்பான். கின்னரனுக்கு அந்தரிக்ஷன் புத்திரன். அவனுக்குச் சுபர்ணன். அவனுக்கு அமித்திரஜித்து. அவனுக்கு பிருகத்பாஜன். அவனுக்குத் தருமி. தருமிக்குக் கிருதஞ்சயன். கிருதஞ்சயனுக்கு ரணஞ்சயன். ரணஞ்சயனுக்குச் சஞ்சயன். அவனுக்குச் சாக்கியன். சாக்கியனுக்குச் சுத்தோதனன். அவன் மகன் ராகுளன். அவனுடைய மகன் பிரசேனஜித்து. அவனுக்கு க்ஷுத்திரகன். அவனுக்குக் குண்டகன். அவன் மகன் சுரதன். அவன் புத்திரன் சுமித்திரன். இவர்கள்தாம் பிருகத்பல குலத்திற் பிறந்த இக்ஷ்வாகு வமிசத்தர். இங்கொரு சுலோகம் "இக்ஷ்வாகுவின் குலம் கலியுகத்தில் சுமித்திரனோடு முடிவு பெறும்" என்றுண்டு.

இருபத்திரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

பின்னிட்டமாகத வமிசம்

இனிப் பிரகத்திரதன் முதல் உண்டாகும் மாகதருடைய வமிசத்தைச் சொல்லுகிறேன்: இவ்வமிசத்தில் ஜராசந்தன் முதலிய மகாபல பராக்கிரம சாலிகளான ராஜாக்கள் உண்டானார்கள். ஜராசந்தனுடைய மகன் சகதேவன். அவன் மகன் சோமாபி. அவன் புத்திரன் அனுசுருதசிரவன். அவனுக்கு அயுதாயு. அவனுக்கு நிரமித்திரன். அவன் தனயன் சுநேத்திரன். அவன் சுதன் பிருகத்கருமா. அவன் புதல்வன் சியேனஜித்து. அவன் குமாரன் சுருதஞ்சயன். அவன் புத்திரன் விப்பிரன். அவனுக்குச் சுசியென்பவன் பிறப்பான். அவனுக்கு க்ஷேமியன் உண்டாவான். அவனுக்குச் சுவிரதன் ஜனிப்பான். சுவிரதனுக்குத் தருமனுதிப்பான். தருமனுக்குச் சுசிரவன் தோன்றுவான். அவனுடைய மகன் திருடசேனன். அவனுடைய குமாரன் சுபலன். சுபலனுடைய புத்திரன் சுநீதன். அவனுக்குச் சத்தியஜித்தென்பவன் புதல்வன். அவனுக்கு விசுவஜித்து, அவனுக்கு ரிபுஞ்சயன். இவர்கள்தாம் பிருகத்திரத வமிசத்து ராஜாக்கள். இவர்கள் இனி ஓராயிரமாண்டளவு பெருகி யிருப்பார்கள்.

இருபத்துமூன்றுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநாலாம் அத்தியாயம்

க்ஷத்திரியருக்குப் பின்வரும் ராஜபரம்பரை
கல்கியவதாரம்

பிருகத்திரத வமிசத்தின் கடைசியில் ரிபுஞ்சயனென்பவ னொருவனுண்டே, அவனுக்குச் சுனகனென்றொரு மந்திரி யுண்டாவான். அவன் தன் அரசனைக் கொன்று பிரத்தியோதனென்னுந் தன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வான். அந்தப் பிரத்தியோதனனுக்குப் பாலகனென்பவன் மகன். அவனுக்கு விசாகயூபன். அவன் மகன் ஜனகன். அவனுக்குப் புத்திரன் நந்திவர்த்தனன். ஆக இவ்வைவரும் பிரத்தியோத ரென்றே சொல்லப்பட்டவராய் நூற்றுமுப்பத்தெட்டுவருஷகாலம் அரசாள்வார்கள். பின்பு சிசுநாபனென்பவ னுண்டாவான். அவன் மகன் காகவர்ணன். அவன் குமாரன் க்ஷேமதருமன். அவனுக்கு க்ஷதௌஜசு, அவனுக்கு விதிசாரன். அவனுக்கு அஜாதசத்துரு. அவனுக்கு அர்ப்பகன். அவனுக்கு உதயனன். அவனுக்கு நந்திவர்த்தனன். அவனுக்கு மகாநந்தி. இவர்களெல்லாம் சைசுநாபர் என்று சொல்லப்பட்டு முந்நூற் றறுபத்திரண்டு வருஷகால மாள்வார்கள். அந்த மகாநந்திக்கு ஒரு சூத்திரப்பெண் வயிற்றிற் பிறந்தவனாய்ப் பேராசை யுடையவனாய் மகாபலமுள்ளவனாய் மகாபத்தும

னென்கிற பெயரையுடைய நந்தன் மற்றொரு பரசுராமன்போல் க்ஷத்திரியரை யெல்லாம் நாசஞ்செய்யத் தலைப் படுவான். அதுமுதல் க்ஷத்திரியர் நசித்துப்போகச் சூத்திரர் அரசாள்வார்கள். அந்த மகாபதுமன் தன்னுக்கினைக்கு ஒருவராலும் தடை நேரிடாதபடி இப்பூமியை ஒரு குடையின் கீழாண்டு வருவான். அவனுக்குச் சுமாலி முதலாக எட்டுப் பிள்ளைகளுண்டாகி, அவனுக்குப் பின்பு நூறு வருஷ மாண்டு வருவார்கள். பிறகு இவ்வொன்பது நந்தர்களையும் கவுடிலியன் என்றும் விஷ்ணுகுப்த னென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பிராமணனொருவன் நாசஞ் செய்வான். அதற்குப் பிறகு அந்த மகாநந்தனுக்கு வைப்பாட்டியான முரையென்பவள் வயிற்றிற் பிறந்த சந்ததியார் பூமியை யாண்டு வருவார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சந்திரகுப்த னென்பவனை அந்தக் கவுடில்ய பிராமணனே சிங்காதனமேற்றிப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வான்.

அந்தச் சந்திரகுப்தனுக்குப் பிந்துசாரனென்பவ னுண்டாவான். அவனுக்கு மகன் அசோகவர்த்தனன். அவனுக்குச் சுயன். அவனுக்குத் தசாதன். அவனுக்குச் சம்யுதன். அவனுக்குச் சாலிசூகன். அவனுக்குச் சோமசர்மா. சோமசர்மாவுக்குச் சததனுவா. அவனுக்குப் பின்பு பிருகத்திருதனென்பவ னுண்டாவான். இந்த மவுரியர் பதின்மரும் நூற்று முப்பத்தேழாண்டளவும் பூமியை யாண்டு வருவார்கள். அவர்களுக்கு முடிவில் சுங்கர் என்று சொல்லப்பட்ட பதின்மர் பின்வருமாறு பூமியை யாள்வார்கள். முன் சொல்லப்பட்ட மவுரியரிற் கடைசி யரசனை அவன் சேனாதிபதியான புஷியமித்திரன் கொன்று தானே யரசனாவான். அவன் புத்திரன் அக்கினிமித்திரன். அவன் மகன் சுச்சியேஷ்டன். அவன் குமாரன் வசுமித்திரன். அவனுடைய புதல்வன் உதங்கன். அவனுக்குத் தனயன் புளிந்தகன். அவனுக்குச் சுதன் கோஷவசுவென்பவன். அவனுடைய மைந்தன் வச்சிரமித்திரன். அவனுக்குச் சூனு பாகவதன். அவனுடைய தனுசன் தேவபூதி. இச்சுங்கரெல்லாம் நூற்றுப் பன்னிரண்டாண்டு பூமியாண்டு வருவார்கள்.

பின்பு விசனியா யிருந்த அந்தத் தேவபூமி என்கிற சுங்கனை அவன் மந்திரியான வசுதேவனென்னுங் கண்வன் கொலைசெய்து தானரசனாவான். அதனால் இப் பூமி கண்வர்களைச் சேரும். அக்கண்வன் மகன் பூமித்திரன். அவனுக்கு நாராயணன். நாராயணனுடைய மகன் சுசர்மா. கண்வவமிசஸ்தரான இந்நால்வரும் நாற்பத்தைந்து வருஷகால மரசாள்வார்கள். அந்தச் சுசர்மா வென்னுங் கண்வனை அவன் வேலைக்காரனாய் ஆந்திரஜாதியான பலிபுச்சகனென்பவன் கொன்று ராச்சியத்தை தான் கட்டிக்கொள்வான். பின்பு அவன் தம்பி கிருஷ்ணனென்கிறவன் அரசனாவான். அவனுடைய மகன் சாந்தகர்ணி. அவனுக்கு பூர்ணோச்சங்கன், அவன் மகன் சாதகர்ணி, அவனுக்கு லம்போதரன், அவனுக்குப் பாலகன். அவனுக்கு மேகசுவாதி. அவனுக்குப் படுமான். அவனுக்கு அரிஷ்டகருமன். அவனுக்கு ஹாலாஹலன். அவன் மகன் பல்லகன். அவனுக்கு மகன் புளிந்தசேனன். அவனுக்குப் புத்திரன் சுந்திரன், அவனுக்குச் சாதகர்ணி. அவனுக்குச் சிவசுவாதி. அவ

னுக்கு கோமதீபுத்திரன். அவனுடைய குமாரன் பூளிமான். அவனுக்குச் சாந்தகர்ணி. சாந்தகர்ணிக்குச் சிவஸ்ரீ. அவன் மகன் சிவஸ்கந்தன். அவனுக்கு யக்கியஸ்ரீ. அவன் புத்திரன் துவியக்கியன். அவனுக்குச் சந்திரஸ்ரீ. அவனுக்குப் புலோமாபி. ஆக இம் முப்பதின்மரும் நானூற் றெண்பத்தாறு வருஷகாலம் பூமியை யனுபவிப்பார்கள்.

பின்பு இவ்வாந்திரருடைய சேவகரான ஆபீரன் முதலிய ஏழுபேரும் கர்த்தபிகள் என்னப்பட்ட பதின்மரும் அரசராவார்கள். அப்புறம் ஒரு குலத்துப் பதினறுவர் ஆள்வார்கள். பின்பு எட்டு யவனரும், பதினன்கு துருஷ்கரும், பதின்மூன்று முருண்டரும், பதினெரு மவுனரும் ஆயிரத்துத் தொண்ணூற்றெண்பது வருஷகாலம் ராஜாக்களாவார்கள். பிறகு மவுனரிலேயே ஒரு குலத்துப் பதினெருவர் முந்நூறு வருஷகால மாள்வார்கள். இவர்களெல்லாம் நசித்தபின்பு கிங்கிலேயென்னு நகரத்தாராய் ராஜகுல சம்பந்த மில்லாதவரான யவனரே மறுபடியும் அரசராவார்கள். அவர்களாவார்:—விந்தியசத்தி, புரஞ்சயன், ராமசந்திரன், தருமவர்மா, வங்கன், நந்தனன், சுநந்தி, அவன் தம்பியான நந்தியசன், சுக்கிரன், பிரவீரன்; என்னு மிப்பதின்மரும் நூற்ருறு வருஷகாலம் ஆள்வார்கள். இவர்களுக்குப் பிற்காலத்தில் அவர்கள் குலத்திற் பிறந்த பதின்மூவரும், பாகிலிக தேசத்தார் மூவரும், புஷ்யமித்திரர் படுமித்திரர் என்கிற பதின்மூவரும், ஆந்திரர் ஏழுபேரும் சிற்றரசராய் ஆண்டு வருவார்கள்.

எப்படியென்னில், ஒரு கோசல நாட்டை ஒன்பதின்மரும், நைஷத தேசத்தை ஒன்பதின்மரும் ஆள்வார்கள். மகதபட்டணத்தில் விசுவஸ்படிகனென்பவ னெருவன் உண்டாகி, செம்படவர் வேடர் முதலானவர்களோடு கலந்த பார்ப்பாரை ராச்சியத்திலே ஸ்தாபிப்பான். பத்துமவதியென்கிற பட்டணத்திலே நாகரென்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பது மாகதர் சகல ராச வமிசங்களையும் அழித்துக் கங்கையின் உற்பத்திமுதல் பிரயாகம் வரையிலுள்ள ராச்சியத்தை அனுபவிப்பார்கள். கோசலம், ஆந்திரம், புண்டரம், தாமிரலிப்தம், சமதடபுரி இவற்றைத் தேவரக்ஷித னென்பவன் ஆளுவான். கலிங்கம், மாகிஷம், மகேந்திர பூமிகள் இவற்றைக் குகர் என்பவர் ஆளுவார்கள். நிடதம், நைமிஷகம், காலகோசகம் என்னும் ராஜியங்களை மணிதானியக வமிசத்தார் அனுபவிப்பார்கள். திரைராச்சியம், மூஷிகம் என்னு மிடங்களைக் கனகப் பெயருடையவன் புசிப்பான். சவுராஷ்டிரம், அவந்தி, சூத்திரம் ஆபீரம் என்னு நாடுகளையும், நருமதை யாற்றைச் சேர்ந்த பாலைநிலங்களையும், கெட்டுப்போன பார்ப்பாரும் இடையர் சூத்திரர் முதலானவர்களும் ஆளுவார்கள். சிந்து, தேவிகை, சந்திரபாகை, இந்நதிகளின் கரைநாடுகளையும் கெட்டுப்போன சூத்திரர் மிலேச்சர் முதலானவர்கள் கைக்கொள்ளுவார்கள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசரெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் ஆண்டு வருவார்கள். இவர்க ளெல்லாம் மிகுந்த கோபமும் அற்ப அனுக்கிரகமும் உடையவர்களாய், பொய்யிலும் அதருமத்திலும் மனம் பற்றியவர்களாய், ஸ்திரீகளையும் பாலகர்களையும் கோக்களையும் வதைக்குந் தன்மையராய், பிறர் பொருளைக் கவருந் திறத்தினராய், அற்பசத்தி யுடையராய்,

இருளுக்குச் சமானமானவர்களாய், உண்டானவுடனே யழியும் பொருள் போன்றவராய், பேராசை கொண்டவர்களாய் இருப்பார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்த ராச்சியத்தாரெல்லாம் அந்த மிலேச்ச வொழுக்கத்தையே கைக்கொண்டவர்களாய், ராஜாக்களைப் பற்றியிருப்பதே பலமாக்கொண்டு, தருமத்திற்கு விபரீதமா யிருந்துகொண்டு பிரஜைகளை நாசஞ்செய்வார்கள். அதனால் தினந்தோறுங் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் தருமமும் அர்த்தமும் குறைந்துபோக உலகத்திற்கு க்ஷயமே யுண்டாகும்.

அப்போது பொருளே உயர்குலத்திற்குக் காரணமல்லது நற்குலப்பிறப்பன்று. வலிமையே சகல தரும காரணமாமன்றி நல்லொழுக்கமன்று. மனமொத்து வருவதே ஒருவரை யொருவர் விவாகஞ்செய்யக் காரணமல்லது குலகோத்திராதிக ளன்று. பெண்தன்மையே போகத்திற்கு ஏதுவல்லது விவாகமுறைமை யன்று. பொய் சொல்லுந் திறமே விவகாரத்தில் ஜயமடையக் காரணமன்றி நியாய தருமங்களன்று. மேனீருடைமையே ஒரு நிலத்தைக் கைக்கொள்ளக் காரணமல்லது க்ஷேத்திர சுத்தி முதலியவையன்று. முப்புரிநூலை யணிந்திருத்தலே பார்ப்பாரத் தனத்திற்குக் காரணமன்றி வேதசாஸ்திர ஆசார முதலியவை யல்ல. குறிகளைத் தரித்திருப்பதே பிரமசாரி முதலிய ஆச்சிரம காரணமன்றி விரதங்களல்ல. அநியாய வழியிற் செல்வதே விருத்தி காரணமல்லது நியாயத்தைப் பார்ப்பதன்று. வலியில்லாமையே ஜீவன மில்லாமைக்கு ஏதுவாமே யல்லது பயிர் முதலியவை யில்லாமையன்று. அச்சமின்றி யுரத்துப் பேசுவதே பாண்டித்திய ஏதுவன்றி நூற்பயிற்சியன்று. பொருளின்மையே சாதுவாயிருத்தற்கேதுவல்லது நற்குணமன்று. பொருளகப்படத்தக்கதா யிருப்பதே வாசஸ்தானத்தின் மேன்மைக்குக் காரணமல்லது புண்ணிய தீர்த்தாதிகளுடைமையன்று. ஈகை மாத்திரமே தரும காரணமன்றி யாகாதிகளல்ல. அங்கீகரிப்பதே விவாகத்துக்குக் காரணமன்றி வைதிக முறையன்று. நன்றாய் வேடந் தரித்தவனே பாத்திரமாவதற்கேதுவன்றி யோக்கியதை யன்று. தூரமான விடத்திலிருந்து கொண்டு வருந் தண்ணீரே தீர்த்த ஏதுவன்றி சுத்தியன்று. கபடவேடந் தரித்தலே மகத்துவத்திற்குக் காரணமல்லது தவ முதலியவையன்று.

இவ்வாறு அநேக தோஷங்களினால் மிகுந்திருக்கும் பூமியில் எந்தச் சாதியிலானாலும் எவன் பலவானோ அவனே யரசனாவான். அப்படி யாகும்போது அதிவிருத்தரான அநேக சனங்கள் அவர்களுடைய கையின் கீழிருக்க மாட்டாமல் மலைகளின் நடுச்சாரல்களிலே போய்க் காய் கிழங்கு கீரை யிலை தேன் முதலானவைகளை ஆகாரமாகவும், மரப்பட்டைகள் தழைகள் இவைகளை வஸ்திரமாகவுங் கொண்டு, காற்று வெய்யில் மழை முதலானவைகளினால் துன்பப்படுவார்கள். எவனும் இருபத்து மூன்று வருடமளவும் பிழைத்திருப்பதே அரிதாம். இப்படி இந்தக் கலியுகத்தில் ஜனமெல்லாம் க்ஷயமடைந்து வரச், சிரௌதசுமார்த்த தருமங்க ளெல்லாம் மிகவும் அழிந்துபோகக், கலியுகமும் முடியலாகும்.

அப்போது, சகலலோக சிருட்டி கர்த்தாவாயும் சராசரங்களுக் கெல்லாங் குருவாயும் ஆதிமத்தியாந்த ரகித

ராயும் சாக்ஷாத் பிரம்மமாயும் இருக்கின்ற ஸ்ரீ வாசுதேவபகவான், தன் அம்சத்தாலே சம்பள மென்னுங் கிராமத்தில் முக்கியராயுள்ள விஷ்ணுயசஸு என்கிற பிராமணருடைய மாளிகையில் அஷ்டகுணைசுவரிய சம்பன்னராய் கற்கிரூபியாய் அவதரித்து, அளவற்ற மகத்துவ முடையவராய் மிலேச்சராயும் திருடராயும் துஷ்டாசார முள்ளவர்களாயும் உள்ள எல்லாரையும் நாசஞ்செய்தருளி, உலகமெல்லாம் தனது தருமத்தில் நிலேக்கச்செய்வர். பின்பு கலிமுழுதும் முடிவாகும்போது, இரவின் முடிவில் எழுந்தவர்களுக்கு உண்டாவது போலே, அந்தச் சகல ராச்சியத்தாருக்கும் நிர்மலமான படிகக்கல்போலே சுத்தமான புத்திக ளுண்டாகும். இனியுண்டாமவர்க்குக் காரணரா யிருக்கும் அக்காலத்து மனிதர் மிகுந்த கிழவராய்ப் போயிருந்தாலும், தற்காலத்தில் புத்திரோற்பத்தி யுண்டாகும். அவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல்லாம் கிருதயுகத்தை யனுசரித்தவர்களாயே யிருப்பார்கள். இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுஞ் சுலோகமாவது, "எப்போது சந்திரனும், சூரியனும், பிரகஸ்பதியும், புஷிய நக்ஷத்திரத்தில் ஒரேகாலத்தில் பிரவேசிப்பார்களோ அப்போது கிருதயுக முண்டாகும்" என்பதுதான்.

மயித்திரேயரே! சென்றவர்களும் இருக்கின்றவர்களும் வருமவர்களுமாகிய அந்தந்த வம்சத்து ராஜாக்களை யுமக்குச் சொன்னேன். பரிக்ஷித்து மகாராஜாவின் உற்பத்திகாலந் தொடங்கி நந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாகுங் காலவரையில் ஆயிரத்தைந்நூறு வருஷம் ஆகும் என அறியும்.

ஆகாசத்தில் வடபுறத்தில் கிழக்கு நுனியாய்ப் பெட்டிவண்டி போலே காணப்படும் ஸப்தரிஷி மண்டலத்தில் கிழக்கின் நுனியிலுள்ளவர் மரீசி, அவருக்கு மேற்கில் கொஞ்சந் தாழ்ந்து காணப்படுகிறவர் அருந்ததியோடு கூடின வசிஷ்டர், அவருக்கு மேற்கில் கொஞ்ச முயர்ந்து காணப்படுகிறவர் அங்கிரசு, அவர்க்குச் சமீபமான மேற்கில் சதுக்கமாயுள்ள நான்கு நட்சத்திரங்களுள் ஈசானியத்தி லிருப்பவர் அத்திரி, அத்திரிக்குத் தெற்கி லிருப்பவர் புலஸ்தியர், அவற்கு மேற்கி லுள்ளவர் புலகர், அவருக்கு வடக்காய் மண்டலத்திற்கு வாயவியத்தில் இருப்பவர் கிரது, வசிஷ்டருக்குத் தென்கிழக்கில் மிகச் சூட்சுமமாய்க் காணப்படு நட்சத்திரம் அருந்ததி. இந்தச் சப்தரிஷிகளுக்குள்ளே முன்னிட்டு உதயமாகின்ற புலஸ்திய கிரதுக்களுக்குச் சமமான தக்ஷிணோத்தர ரேகையில் தென்புறத்தில் அசுவனியாதி நட்சத்திரங்களுள் எது காணப்படுமோ அந்த நட்சத்திரத்தோடு கூடினவர்களாகவே அந்தச் சப்தரிஷிகள் நூறு வருஷகால மிருப்பார்கள். அவர்கள் இந்தப் பரிக்ஷித்து மகாராஜாவின் காலத்தில் மகா நட்சத்திரத்தி லிருக்கின்றார்கள். இப்போதுதான் தேவமானத்தினால் ஆயிரத் திருநூறு வருஷகாலமான கலியுகமானது பிரவர்த்தித்தது. அது முன்னமே யுண்டாயிருந்தாலும் எப்போது சாக்ஷாத் பகவானாகிய ஸ்ரீ விஷ்ணு வசுதேவ குலத்தில் கண்ணனாய் அவதரித்திருந்து மறுபடியும் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினாரோ அப்போதுதான் கலிவந்ததென்று சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால் அந்தச் சுவாமி, தன் திருவடித் தாமரைகளாலே இந்தப் பூமியைப் பரிசித்துக் கொண்டிருந்த

வளவும் கலியானது இப்பூமியில் வியாபிக்கச் சக்தியற்றதா யிருந்தது. அந்த எம்பெருமானுடைய அம்ச மான கண்ணன் தன்னடி சோதிக் கெழுந்தருளின பின்புதான் பாண் டவ சிரேஷ்டரான தருமபுத்திரர் விப ரீதமான நிமித்தங்களைக்கண்டு பயந்து, பரிக்ஷித்துக்குப் பட்டா பிஷேகஞ் செய்து, தம்பியரோடுகூட இராச்சி யத்தை விட்டு, மகாப்பிரஸ்தானம் போய்விட்டார். இந்தச் சப்தரிஷிகள் பூர்வாஷாடா நட்சத்திரத்திற்கு எப் பொழுது போவார்களோ அப்பொழு துதான் நந்தருடைய காலமாகும். அது தொடங்கி இந்தக் கலியானது விருத்தி யடைந்து வரும்.

எந்தத் தினத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபக வான் தமது திவ்விய லோகத்திற்கு எழுந்தருளினரோ அந்த நாளிலேயே கலி பிரவர்த்தித்தது. மயித்திரேயரே! அதின் தொகையைக்கேளும்: சந்தி சந்தியமிசங்களை விட்டுக் கலியுகத்தின் பிரமாணமானது மூன்று லக்ஷத் தறு பதினுயிரம் வருஷமாம். இதைத் தேவ மானத்தினுற் கணக்கிட்டால் சந்தியா திகளோடுகூட ஆயிரத் திருநூறு வரு ஷமாம். இக்கலியுகமானது கிஞ்சித்து மில்லாமல் நீங்கினவுடனே மறுபடி யும் கிருதயுக முண்டாகும். யுகந்தோ றும் மகாத்துமாக்களான பிராமணர் க்ஷத்திரியர் வைசியர் சூத்திரர் என் கிற நான்கு வருணத்தாரும் அநேகர் கடந்து போனுர்கள். நான் அவர்கள் யாவரையும் குலந்தோறும் விவரப் படுத்தி உமக்குச்சொல்லினேனில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் தொகை அனந்த மாகையாலும், பெயர்கள் அநேகருக்குச் சமானமா யிருப்பதனு லே சொன்னதையே சொல்ல நேரிடு கிற படியினுலும், உத்தேசமாகப் பிர தானமான சிலரையே சொன்னே னென் றறியும். புரு வமிசத்தனுன தேவாபியும், இக்ஷ்வாகு வமிசத்தனுன புருவும், இவ்விருவரும் மகத்தான யோகபலத்தைக் கொண்டு கலாபக் கிராமத்தில் யார்க்குந் தெரியாமல் இருப்பவர்களாய், வருங் கிருத யுகத் தில் இங்கே வந்து க்ஷத்திரிய வமிசத் தைப் பிரவர்த்திப்பிப்பார்கள். இவர் களே உண்டாகும் மனுகுலத்திற்கு விதையாக ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள். இந்தக் கிரமமாய் மனுவமிசஸ்தராலே கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் என்கிற மூன்று யுகங்களும் அனுப விக்கப்படுகின்றன. கலியுகத்திலே யோ இப்போது தேவாபியும் புருவு மிருப்பதுபோல் சிலர் மாத்திரம் விதைபோலிருப்பார்கள். ஓ மயித்தி ரேய முனிவரே! இந்த மனு வமிசத் தைத் தூக்குத்தொகையா யுமக்குச் சொன்னேன். முழுதுஞ் சொல்வ தற்கு அநேகவாயிர வருஷகாலமும் போதாது. இவர்களும் மற்றுமுள்ள அரசரும் அஞ்ஞானத்தினுற் குருட ராகி ஒழிக்கத்தக்க இவ்வுடம்பிலே விசேஷ அபிமானம்வைத்தார்கள். மே லும் அவர்கள், "இந்தப் பூமி எனக் கெப்படி வசப்படும்? என்புத்திரனுக்கு எப்படி வசப்படும்? என் குலத்தாருக் கெல்லாம் எப்படி வசப்பட்டிருக்கும்? அப்படிப்பட்ட வுபாயஞ் செய்ய வேண்டும்" என்று கவலையுற்றவராகி யொழிந்தார்கள். இப்போ திருக்கின்ற அரசருக்கு முன் னிருந்தவர்களும் அவர்களுக்கு முற்பட்டவர்களும் இனி யுண்டாமவர்களும் அவர்களைப் பின்றெடர்பவர்களும் யாவரும் பெ ரும்பாலு மிப்படிப் பட்டவர்களே. சரத்காலத்தில் ஜயம்பொருந்தும் பொ ருட்டு அங்கங்கே படையெடுத்துச் செல்கின்ற அரசரை நோக்கிப் பூத்த

பலமலர்களாகிற பற்களினாலே பூமி சிரிக்கின்றது போலும். ஓ மயித்திரேயரே! இவ்விடயத்தில் பூமிதேவியினால் பாடப்பட்ட பாடல்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்! இவைகளைப் பூர்வத்தில் தருமக்கொடி போட்டிருந்த ஜனகமகாராஜனுக்கு அசிதரென்கிற முனிவர் உரைத்தருளினர்.

பூமிதேவி சொன்னது :—"மிகவும் புத்திசாலிகளான ராஜாக்களுக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞான மிருக்கின்றது, என்னவென்றால் நீரிலுண்டான நுரைக்குச் சமானமான தங்களைச் சதமாக எண்ணுகிறார்களன்றோ, முன்பு தங்களைவென்று, பிறகு முறையே மந்திரிகளையும் சேவகரையும் நாட்டாரையும் வென்று, அப்புறம் சத்துருக்களை வெல்ல நினைக்கிறார்கள். இப்படிச் சத்துருக்களை வெல்வதனால் கடல்சூழ்ந்த பூமியையெல்லாம் கைவசப்படுத்துவோமென்று பேராசைகொண்டு முயலுகிறார்களே யல்லது, மிருத்தியு சமீபத்தில் வந்திருப்பதை யறிகின்றாரில்லை. நல்லது அவர்கள் நினைக்கிறபடி கடல்சூழ்ந்த பூமண்டலமானது அவர்களுக்குக் கைவசப்பட்டபோதிலும், இதற்கு முதற்காரணமான ஆத்தும ஜயத்திற்கு இதுவொரு பயனாகுமோ? ஆகமாட்டாது. மோக்ஷமன்றோ ஆத்தும ஜயத்திற்குப் பயனாகும். ஓகோ இவ்வாறு நினைத்துப் பாடுபட்ட பிதாமகன் பிதா முதலானவர்களெல்லாங் கூடக்கொண்டு போகமாட்டாமல் விட்டுபோன என்னை அவர் மக்கள் வசப்படுத்த நினைக்கிறார்களே இதென்ன மூடத்தனம்? அகங்காரங் கொண்ட இவ்வரசருக்குள் பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் அண்ணன் றம்பிமாருக்கும் என்னிமித்தம் மோகத்தினால் யுத்த முண்டாகின்றதன்றோ? இந்தப் பூமியெல்லாம் எனதே, என் வமிசத்திற்கு மிது சாசுவதம், என்கிற இவ் வீனபுத்தியானது எல்லா ராஜாக்களுக்கும் முந்தினவனுடைய மரணத்திற்குப் பின் உண்டாகியே யிருந்தது. இது ஆச்சரியம். இவ்விதமாய் மமதை கொண்டிருந்து என்னைக் கொண்டு போகமாட்டாமல் விட்டு மரணமடைந்த வொருவனைப் பார்த்தும் பின்னுண்டாகிறவனுடைய சித்தத்தில் இப்படிப்பட்ட மமதையெப்படி குடி கொள்ளுகின்றது? தன்னுடைய தூதரைக்கொண்டு பிற வரசருக்கு "இப் பூமி எனது, நீ விட்டுப்போ" என்று சொல்லி யனுப்புகின்ற அரசரை நோக்க எனக்கு மிகுந்த நகைப்பு உண்டாகின்றது" இவைகளை நன்றாய்க் கேட்பவர்களுக்குச் சூரியனுக்கு முன் பனியழிவதுபோல் மமதையானது அழிந்துபோம்.

உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்ற ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவின் அமிசாமிசங்களினால் அநேக மகாராஜாக்களுண்டாகப் பெற்ற மனுவின் வமிசத்தை யுமக்குச் சொன்னேன். இவ்வமிசத்தை முறையே கேட்கிறவனுக்கு மனஞ் சுத்தப்படுவதனாற் பாவமெல்லாம் போய் விடும். இந்தச் சூரிய சந்திர குலங்களைக் கேட்கத் தனதானிய சம்பத்துகள் மிகவுண்டாகும், இந்திரியங்களுக்கும் குறைவு நேரிடாது. மகா பலவான்களாயும் மகா வீரியமுடையவராயும் அளவற்ற பொருளுள்ளவர்களாயு மிருந்த இக்ஷுவாகு, ஜன்னு, மாந்தாதா, சகரன், ரகு, யயாதி, நகுஷன் முதலானவர்களெல்லாம் கால பலத்தினாலே ஒன்றுமில்லாமல் மரணமுற்றுக் கதையிற் சொல்லத்தக்கவரானதைக் கண்டும் விவேகமுள்ளவனெவன்தான் பெண்டாட்டி பிள்ளை

வீடு நிலம் பொருள் முதலானவை களிலே மமதையை வைப்பான்? மகா பலமுள்ள புஜங்களோடு கூடி யிருந்து அநேக வருஷகாலந் தவஞ்செய்து பலபேறு பெற்று யாகாதிகளைப் பண்ணி மிகக் கியாதிமான்களாயிருந்தவர்களும் காலபலத்தினுற் கதையிலேயே சொல்லப்படும்படி யானுர்கள். பிருது வென்பவன் சமஸ்த சத்துருக்களையுஞ் செயித்துச் சகலலோகங்களிலும் போய்க்கொண்டிருந்தானன்றோ? அவனும் நெருப்பிற்பட்ட இலவம் பஞ்சுபோலே கால சக்கிரத்திற்பட்டு ஒரு நிமிஷத்திலே மாண்டு போனுன். எவன் சமஸ்த சத்துருக்களையு நாசஞ்செய்து சமஸ்த தீவுகளையுங் கைவசப்படுத்தி மேன்மையோடாண்டானே அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனும் கதைகளிற் சொல்லப்படும்போது, இப்படிப்பட்டவ னொருவனிருந்தானு வென்று சந்தேகிக்கும்படியன்றோ ஆய்விட்டான். எல்லாத்திசைகளிலுங் கொண்டாடும்படியான செல்வமுங் கீர்த்திப் பிரதாபமுமுள்ள இராவணன், அவிக்ஷிதன், ரகுவமிசத்தார், முதலானவர்களுடைய சாம்பலும், இயமனுடைய சிறிது புருவ நெறிப்புடன் கூடின பார்வையினுல், இவ்வுலகத்தி லில்லாமற் போயிற்றன்றோ. சீசீ! என்னசெல்வங்கள்? மாந்தாதாவென்று பெயர் படைத்த சக்கிரவர்த்தியும் கதைக்கே புலப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு எந்தப் புத்தியீனனும் மமதையை வகிக்கமாட்டான். பகீரதன் முதலானேர்களும் சகரனும் ககுஸ்தனும் ராவணனும் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணரும் யுதிட்டிரர் முதலானுரும் முன்னுண்டாயிருந்தா ரென்பது மெய்யோ பொய்யோ? உண்டாயிருந்தது மெய்யானுல் அவர்களிப்போ தெங்கே போனுர்கள்? நமக்குத் தெரியவில்லை. ஓ பிராமணோத்தமரே! மகா மகிமையுள்ளவர்களாக நான் உமக்குச் சொன்ன பூர்வீக ராஜாக்கள் அடைந்த கதியையே இப்போதிராநின்ற அரசரும் இனி வருமரசரும் அடைவார்கள். இக்காரியத்தை யறிந்து புத்திசாலியான மனிதன் தன்னிலும் மமதையைச் செய்யக்கூடாது; இப்படியிருக்க புத்திரன் மனைவி க்ஷேத்திர முதலானவற்றில் மமதை செய்யக்கூடா தென்பதற்குக் கேட்க வேண்டுமோ.

இருபத்து நான்காமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் நாலாமம்சம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

ஐந்தாமம்சம்—ஸ்ரீகிருஷ்ண சரித்திரம்

முதலாம் அத்தியாயம்

தேவர்களுடைய பிரார்த்தனை முதலியவை

மயித்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமி, பராசர மகாமுனிவரே! தேவரீர் ராஜாக்களுடைய வமிச விஸ்தாரத்தையும் அந்தந்த வமிசங்களைப் பற்றின சரித்திரத்தையும் உள்ளபடி அடியேனுக்கு அருளிச்செய்தீர். யது குலத்தில் சர்வ வியாபகனாயிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணன், பரிச்சேதப்பட்டுக் காண்கையாலே அமிசமென்று சொல்லத்தக்கதாய் யாதொரு அவதாரஞ் செய்தருளினானோ அதை யுள்ளபடி பரக்கக் கேட்க அடியேன் விரும்புகின்றேன். ஓ மகாமுனிவரே! புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ பகவான் இந்தப் பூலோகத்தில் அமிசத்திலு மமிசமென்னும்படி அவதரித்து எந்தெந்தக் காரியங்களைச் செய்தருளினானோ அவற்றை யெல்லா மடியேனுக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும்" என்றிப்படி பிரார்த்தித்த மயித்திரேயருக்கு ஸ்ரீ பராசர பிரமரிஷி அருளிச்செய்கிறார்.

ஓ மயித்திரேயரே! நீர் வினவியபடி லோகஹிதமான ஸ்ரீ மகா விஷ்ணுவினுடைய அம்சாவதாரத்தையும் சரித்திரத்தையும் சொல்லுகின்றேன் கேளும். முன்பு தேவகனுடைய குமாரிகையாயும் தேவகன்னிகைக்குச் சமானையாயுமுள்ள தேவகி என்பவளை வசுதேவர் விவாகஞ் செய்துகொண்டபோது அவளுடன் பிறந்தவனான கம்சனென்பவன் கலியாண ரதத்தில் அந்த மணமக்களை யேற்றித் தான் அந்த ரதத்தை நடத்தினான். அப்போது ஆகாசத்தில் ஒரு அசரீரி வாக்கு, கம்சனைத் தான் சொல்வதை யாதரவோடு கேட்கும்படி விளித்து "அடமூடா! நீ எவளை அவள் புருஷனோடு தேரிலேற்றி வெகு பிரியமாய் நடத்துகின்றாயோ அவளுடைய எட்டாம்பிள்ளை உன்னுயிரைப் போக்கும்" என்று மேகம்போலே கம்பீரமான தொனியாய்ச் சொல்லிற்று. இதைக் கேட்டவுடனே அக்கம்சன் கத்தியைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு உடன்பிறந்தாளைக் கொல்லத் துணிந்தான். அத்தருணத்தில் வசுதேவர் அந்தக் கம்சனை நோக்கி "ஓ மகானுபாவனே! நீ இவளைக் கொல்ல வேண்டாம், இவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளையெல்லாம் உனக்குத் தந்துவிடுவேன், நீ அவர்களை இஷ்டப்படி செய்துகொள்" என்று சொன்னார். இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அதனிடத்திலொரு பெருமை பாராட்டினவனாய் "அப்படியே யாகட்டும்" என்

றெப்புக் கொண்டு தேவகியைக் கொன்ருனில்லை.

இப்படிப்பட்ட காலத்திலேயே பூமிதேவி மிகுந்த பாரத்தினுல் துன்ப முற்று மகாமேரு பருவதத்தி லிருக்கின்ற தேவசபையிற் சேர்ந்து பிரமதேவன் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனஞ் செய்து சொல்லத் தொடங்கினுள்.

“ஓ தேவர்களே! பொன்னுக்கு அக்கினி பிதா, பசுக்களுக்குச் சூரியன் பிதா, எனக்கும் சகல லோகங்களுக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணன் பிதா. பிரசாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும், பூர்விகருக்கும் பூர்விகராயுமுள்ள சதுமுகரும், கலை காஷ்டை நிமேஷ முதலான ரூபமுடையதாயுந் தோன்ருததாயு மிருக்கின்ற காலமும், ஆதித்தர், மருத்துக்கள், சாத்தியர், உருத்திரர், வசுக்கள், அசுவினிதேவதைகள், அக்கினிகள், பிதுருக்கள், உலகங்களுக்குச் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களான பிரசாபதிகள், இயக்கர், ராக்ஷதர், தயித்தியர், பிசாசர், நாகர், தானவர், கந்திருவர், அப்ச்சரசுக்கள் என்கிற யாவரும் அவ் வெம்பெருமானுகிய ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் ரூபங்க ளன்ருே? மேலும் சூரியாதி கிரகங்களினுலும் அசுவினியாதி தாரகைகளினுலும் மற்றுமுள்ள நக்ஷத்திரங்களினுலும் விசித்திரப்பட் டிருக்கின்ற ஆகாயமும், தீயும், தண்ணீரும், காற்றும், நானும், சப்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்கிற விஷயங்களும், அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருமேனியே. இவ்வாறு அவ் வெம்பெருமானுடைய அநேகவித ரூபங்களும் கடலிலுண்டாகின்ற அலைகளைப்போல ஒன்றுக்கொன்று பாதிக்கப்படுவனவும் பாதிப்பனவுமா யிருக்கின்றன. ஆதலின் இப்பொழுது காலநேமி முதலிய அரசரெல்லாம் பூலோகத்திற் பிறந்து இரவும் பகலும் பிரசைகளைத் துன்பப் படுத்திக்கொண்டிருக்கிருர்கள். முன்பு மகா சமர்த்தரான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுலே சங்கரிக்கப்பட்ட காலநேமி யென்பவன் உக்கிரசேன புத்திரனுன கம்சனுய்ப் பிறந்தான். இப்படியே அரிஷ்டன், தேனுகன், கேசி, பிரலம்பன், நரகன், சுந்தன், உக்கிரனுன பாணன் என்பவர்களும், ராஜகுலங்களிலே பிறந்து கொடுமைசெய்து திரிகின்ற பலரும் உண்டு. அவர்களை நான் எண்ணச் சத்தியற்றிருக்கின்றேன். ஓ திவ்வியரூபந்தரித்த தேவதைகளே! முன்னுரைத்தபடி பல பராக்கிரமங்களுடையவர்களாயும் மிகுந்த செருக்குடையவர்களாயு மிருக்கிற அசுரேந்திரருடைய திரளான சேனைகள் என்மே லிருப்பதனுலே நான் வெகுவான பாரத்தைச் சுமக்கும் வருத்த முடையவளாய், என்னையுஞ் சுமக்கச் சக்தியற்றவளா யிருக்கின்றேன். இந்தச் சங்கதியை உங்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தேன். ஆதலால் நீங்கள் என்மேல் அன்புகூர்ந்து நான் மெலிவடைந்து பாதாளஞ் சேராதபடி என் சுமையை இறக்கியருளவேண்டும்.” என்றிப்படி விக்கியாபனஞ் செய்த பூதேவியின் வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சகல தேவதைகளும் சதுர்முகன் சன்னதியில் பூபாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அந்தச் சதுர்முகர் அத் தேவதைகளை நோக்கிச் சொல்லுகின்ருர்.

“ஓ தேவதைகளே! பூமிதேவி சொன்னதெல்லாம் சத்தியந்தான். நானும் உருத்திரனும் நீங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய சரீரங்களாகவே யிருக்கின்ருேம். அவ்வெம்பெருமா

னுடைய விபூதிகள் எவையுண்டோ அவைகளுடைய உயர்வுந் தாழ்வும் ஒன்றையொன்று பாதிப்பதற்கும் பாதிக்கப்படுவதற்குங் காரணமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் வாருங்கள் திருப்பாற்கடற் கரைக்குப் போவோம். அங்கேபோய் ஸ்ரீயப்பதிக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, இவையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்வோம். அப்படி நாம் செய்தால் சர்வஸ்வரூபியான அவ்வெம்பெருமான் பூமி நிமித்தம் சாத்துவிக அவதாரஞ் செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டி யருளுவன்" என்றிப்படி சொல்லி, அத்தேவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு அக்கமலாசனர் திருப்பாற் கடலுக்குச் சென்று யோக நிஷ்டையுள்ள மனசோடு ஸ்ரீ கருடத்துவசனைத் தோத்திரஞ் செய்யத் தொடங்கினர் :—

"சுவாமீ, வேதங்களுக்கும் எட்டாதவனே! பிரம்ம விஷயமான விவேகத்தினு லுண்டான ஞானமும் சப்தப்பிரம்ம விஷயமான ஆகமத்தினுலுண்டான ஞானமுமாகிற பரமென்றும் அபர மென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வித்தைகளும் நீயே. ஓ பிரபுவே! உபநிஷத்துக்களிற் கூறப்பட்டவைகளாய் ரூபப்பட்டதும் ரூபப்படாததுமா யிருக்கின்ற இரண்டு பிரமமென்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி புருஷர்களும் உன்னுடைய ரூபங்களேயாம். சூக்ஷ்மங்களுக்கும் ஸ்தூலங்களுக்கும் ஆத்துமாவாயிருக்கின்றவனே! சர்வ சொரூபியானவனே! எல்லா மறிந்தவனே! இருக்கு வேதமும் யசுர்வேதமும் சாமவேதமும் அதர்வண வேதமும், சிக்ஷை, கல்பம், நிருத்தம், சந்தம், சோதிடம், வியாகரணம் என்னப்பட்ட வேதாங்கங்களும், இதிகாச புராணங்களும், மீமாஞ்சை, தருக்கம், தரும சாஸ்திரம் என்பவைகளும் நீயே. ஓ அதோக்ஷஜனே! ஓ முதல்வருக்கு மதிபதியே! ஜீவாத்தும பரமாத்துமாக்களையும் தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களையும் அவியத்தத்தையும் பற்றி விசாரணை செய்கின்ற யாதொரு வேதாந்த வாக்கியமுண்டோ அதுவும் உன்னைக் காட்டிலும் வேறன்று. கண் முதலியவைகளாலுணரக் கூடாததும், ஒன்றிற்குச் சமானமாகக் காட்டக்கூடாததும், இப்படிப்பட்ட தென்று மனதினல் நினைக்கக்கூடாததும், தேவாதி நாமங்களும் சுக்கிலாதி வர்ணங்களும் கைகால் முதலிய அவயவங்களு மில்லாததும், கிலேச கருமாதிக ளற்றவையுமான முக்தசொரூபம் யாதுண்டோ அதுவும் நீயே. பரமசொரூபமென்பதும் நீயே. எம்பெருமானே! நீ காதில்லாமலே கேட்கின்றாய். கண்ணில்லாமலே பார்க்கின்றாய். காலில்லாமலே ஓடுகின்றாய். கையில்லாமலே கிரகிக்கிறாய். ரூபமில்லாமலே இஷ்டமான அநேக ரூபங்களை யெடுக்கின்றாய். ஒருவராலும் அறியப்படாமல் எல்லா மறிகிறாய். ஓ பரமாத்துமாவே! அணுவுக் கணுவாயும் காணக்கூடாத சொரூபமுள்ளவனுயுமான உன்னைக் காண்பவனுக்கு மிகவும் அஞ்ஞான நிவிர்த்தி யுண்டாகின்றது. இவ்விதமான உபாசகனுடைய புத்தியானது உனது மேன்மையான ரூபத்தையேயன்றி மற்றொன்றையும் கிரகிக்கின்றதில்லை. நீயே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரபூதன். நீயே லோகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிக்கிறவன். சகல பூதங்களும் உனக்கு உள்ளடங்கி யிருக்கின்றன. உண்டானது முண்டாவது மெதுவோ, அணுவுக் கணுவாயிருப்பதெதுவோ, பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட புருஷனெவனே, இவை யெல்லாம்

நீ யொருவனே யல்லது வேறன்று. எவன் ஒருவனுயிருந்தும் நால்வகைப் பட்டவனுகி உலகத்துக்குத் தேஜஸை யும் செல்வத்தையும் அளிக்கின்ருனே, அந்த அக்கினி பகவானும் நீயே. எல்லாப் புறங்களிலுங் கண்ணுடையவனும், அளவில்லாத சொருபமுடையவனுமான பகவானே! நீ திரிவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்து மூவுலகங்களிலுந் திருவடியை வைத்தாய். அன்றியும் சுவாமீ! அக்கினியானது ஒன்ருயிருந்தும் ரூபமாருமலே அநேக வஸ்துக்களிலே பற்றி அநேக ரூபமாய் விளங்குவதுபோலே நீ யெங்கும் வியாபித்தவொரு சொரூபியாயிருந்தும், சகல சொரூபங்களிலேயும் பற்றியவற்றைப் பெருமையோடு வளர்க்கின்ருய். பிரகிருதி சம்பந்த மில்லாததாயும் ஒப்பற்றதாயும் ஒன்றேயாயுமுள்ள உன்னுடைய மேன்மையான சொரூபம் யாதுண்டோ, ஞானத்தினுலேயே யறியத்தக்க அச்சொரூபத்தை ஞானிகளே காண்கின்ருர்கள். ஓ பரமாத்துமாவே! முக்காலப் பொருள்களிலும் உன்னைக் காட்டிலும் வேருனதொன்றுமில்லை. காரண காரிய ரூபங்களாய்ச் சமஷ்டி வியஷ்டி யென்று சொல்லப்பட்ட அவியத்தமும் வியத்தமுமான சொரூபமுடையவன் நீயே. அன்றியும் சகல வியூகாதிகளுக்குங் காரணமாய்ச் சமஷ்டியென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ வாசுதேவ மூர்த்தியாயும், காரியமாய் வியஷ்டியென்று சொல்லப்பட்ட சங்கர்ஷண அநிருத்த பிரத்யும்ன மூர்த்தியாயு மிருக்கின்ருய். நீ யெல்லாமறிந்தவன். எல்லாவற்றையும் பொருந்தினவன். எல்லாஞ் செய்யவல்ல சத்திஞான பலாதிசய மேன்மை யுடையவன். அன்றியும் நீ வளர்ச்சியுந் தேய்வு மில்லாதவன். ஒருவர்க்கு முள்ளடங்காமல் சுவாதீனமா யிருக்கின்றவன். ஆதியந்த சூனியனும் சகலத்தையுந் தன் வசத்திலுடையவனுயு மிருக்கின்ருய். மேலும் நீ வாட்டம், சோம்பல், அச்சம், குரோதம், காமம் முதலான துர்க்குணங்களோடு கூடாம லிருக்கின்ருய். ஓ எம்பெருமானே! நீ யாதொரு குற்றமு மில்லாதவனும், உன் கிருபையன்றி யடையக் கூடாதவனும், யாதோ ராதாரமு மில்லாதவனும், நித்தியனும், தடையில்லாத வுச்சாகமுடையவனுயு மிருக்கின்ருய். இதுவுமல்லாமல் சகலத்துக்கும் ஈச்சுரனும் முக்கிய ஆதாரமாயும் தேஜசுகளுக்குத் தேஜசாயு மிருக்கின்ருய். பிரகிருதி முதலிய ஆவரணங்களினுலும் கருமங்களினுலும் மூடப்படாதவனே! வேறுபாய மில்லாதவராலே பாவிக்கக் கூடியவனே! திரிபாத்விபூதியிலே எழுந்தருளி யிருப்பவனே! ஸ்ரீ புருஷோத்தமனே! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஓ ஸ்ரீயப்பதியே! நீ அநேக விதமாய்ச் செய்தருளு மவதாரங்க ளெல்லாம் தருமத்தை நிலைப்பிக்கும் பொருட்டுச் சுவேச்சையாலே யுண்டாகின்றவையேயன்றி, நரகானுபவஞ் செய்பவர்களுக்குப்போலே துக்கானுபவத்திற்காகவுமல்ல, சொர்க்கத்தி லிருப்பவர்களுக்குப்போலே சுகானுபவத்திற்காகவுமல்ல, பூமியிலிருப்பவர்களுக்குப்போலே சுகதுக்கானுபவத்திற்காகவுமல்ல, தருமாதருமங்களாலுண்டானவைகளு மல்ல" என்றிப்படி பிர்மா செய்த ஸ்தோத்திரத்தை ஸ்ரீயப்பதி திருவுள்ளம்பற்றி உகப்போடு விசுவரூபங் காட்டிப் பிதாமகனை நோக்கி, "ஓ நான்முகனே! நீ தேவதைகளோடு கூட என்னிடத்தி லெதைப்பெறக் கருதினையோ அதைச் சொல்லக்கடவாய். அது கையிற் கிடைத்ததாகவே

னை" என்று அருளிச்செய்தார். அப்போது பிரமதேவன் சுவாமியின் விசுவரூபத்தைச் சேவித்துத் தேவர்களெல்லாம் பயத்தினால் வணங்கி நிற்க மறுபடியுந் துதிக்கத் தொடங்கினார்.

"ஓ சுவாமி! அநேகந் திருமுடிகளும் அநேகந் திருக்கைகளும் அநேகந் திருவடிகளு முள்ள பகவானே! உனக்கு அநேக வாயிரந்தரந் தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றேன். ஓ சூக்ஷ்மங்களுக்கும் சூக்ஷ்மமானவனே! பெரியவைகளுக்கெல்லாம் பெரியவனே! கனமுள்ளவைகளுக் கெல்லாம் கனமானவனே! பிரகிருதி புருஷர்களுக்குப் பிரதானமானவனே! அவியத்தத்திற்கு வேறானவனே! ஓ பகவானே! அடியேங்கள் திறத்தில் நீ திருவுள்ளமிரங்கவேண்டும். ஓ சுவாமி! இந்தப் பூமி தன்மேலுண்டான பெரிய அசுரர்களாலே மஹா பர்வதங்களுடைய பந்தங்களையெல்லா மிழந்து உலகத்திற்கெல்லாம் முக்கிய ஆசிரயமான உன்னைத் தன்பார நீக்கும் பொருட்டுச் சரணமடைகின்றான். ஓ அளவற்ற சத்தியுடையவனே! அடியேனும் இந்த இந்திரனும் அசுவினி தேவதைகளும் வருணனும் உருத்திரரும் வசுக்களும் ஆதித்தரும் மருத்துக்களும் அக்கினிகளும் மற்றுமுள்ள தேவர்களும் ஆகிய அடியேங்களெல்லாம் செய்யவேண்டிய தெதுவோ அதை நியமித்தருள வேண்டும். நீயிட்ட கட்டளையைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு அடியேங்கள் குற்றமற்றவர்களாய் எப்போதும் உன் கிங்கரராக வர்த்திக்கக்கடவோம்."

என்றிப்படி சதுர்முகனாலே துதிசெய்து பிரார்த்திக்கப் பட்டவராய் அவ்வெம்பெருமான் தமது திருமேனியினின்றும் வெண்மையுங் கருமையுமான மயிர்கள்போற் காணப்பட்ட தேஜசுகளை யெடுத்து, "ஓ வானவரே! இந்த என் தேஜசுகள் பூமியி லவதரித்துப் பூமிக்குப் பாரத்தினா லுண்டான துன்பத்தை நீக்கும். இத்தேவர்களும் நமக்கு லீலாசாதனமாகத் தங்களமிசத்தினாலே பூமியிற் பிறந்து முன் பிறந்த துஷ்ட அசுரரோடு யுத்தஞ்செய்யக் கடவர். அப்படி செய்வதினாலே அசுராமிசத்தினாற் பிறந்தவர்களெல்லாம் நாசமடைவார்கள். இப்போது தேவதைகளுக்கு அசாத்தியரான அசுரரெல்லாம் பின்பு பூமியில் வசுதேவருடைய பத்தினி தேவகியென்பவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பத்தி லவதரிக்கு மென்னுடைய தேஜசுவின் கடைக்கண் பார்வையினாலே பலஹீனப்பட்டு சூர்ணமா யிருப்பார்களென் றறியும். அப்படி யவதரித்துக் கம்சனாய்ப் பிறந்திருக்கிற காலநேமியைச் சங்கரிக்கும்" என்று நியமித்து விட்டு ஸ்ரீ பகவான் அந்தர்த்தானமானார்.

ஓ மயித்திரேயரே! இவ்வாறு நியமித்து மறைந்துபோன எம்பெருமானுக்கு அநேகமாகத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, அமரரெல்லாம் மேருபர்வதத்தில் தங்கள் ஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்து, பின்பு எம்பெருமானுடைய நியமனப்படி பூமியில் அவதரித்தார்கள். இப்படியிருக்கப் பூமியைத் தாங்கிக் காக்கின்ற சுவாமியானவர் தேவகியின் எட்டாங் கர்ப்பத்தி லவதரிக்கப் போகிறார் என்பதை நாரதமுனிவர் வந்து கம்சனுக்குத் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்டவுடனே கம்சன் மிகுந்த கோபமடைந்து தேவகியையும் வசுதேவரையும் காவலிற் போட்டு விட்டான்.

இப்படி யிருக்கையில் எம்பெருமான் சகல லோகங்களையு மோகிப்பியா நின்ற யோகநித்திரை யென்கிற தமது மாயையை நோக்கி "ஓ மாயையே! நீ பாதாளத்தி லிராநின்ற இரணியகசிபுவின் குமாரர் அறுவரையும் முறையே தேவகியின் கருப்பத்திற் சேர். அவ்வறுவரும் சங்கரிக்கப் பட்டவுடனே என்னுடைய அமிசமாயிருக்கின்ற ஆதிசேஷன் தேவகியின் ஏழாங் கர்ப்பத்திற் சனிப்பான். வசுதேவனுடைய பத்தினி ரோகிணி யென்பவ ளொருத்தி நந்தகோபனுடைய கோகுலத்திலே யிருக்கின்றாள். அவளுடைய வயிற்றி லிருக்கும் வாயுரூபமான ஏழுமாதத்துக் கருப்பத்தைக் கலைத்துவிட்டுத் தேவகியின் வயிற்றிலிருக்கும் சேஷாம்சமான ஏழு மாதத்துக் கருப்பத்தைக் கொண்டு போய் ரோகிணி கருப்பத்திற் சேர்த்துவிடு. அப்போது காவலிற் போட்டிருக்கிற பயத்தினாலே தேவகிக்குக் கருப்பம் போய்விட்டதென்று உலகஞ் சொல்லிக்கொள்ளும். ரோகிணி கருப்பத்தி லவதரிக்குமவர் வெள்ளி மலைச் சிகரம்போலே விளங்கிக்கொண்டு கருப்பத்தினின்று மிழுக்கப் பட்டதனால் சங்கர்ஷண னென்னும் பெயரை யடைவர். உடனே நான் தேவகியின் வயிற்றிற் பிரவேசிப்பேன். நீயும் உடனேதானே நந்தனுடைய பத்தினியான யசோதையின் வயிற்றிற் பிரவேசிக்க வேண்டும். கேள் பெண்ணே! மாரிகாலத்தில் ஆவணி மாதத்தில் கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியில் இரவில் நான் அவதரிப்பேன். நீயும் அவ்விரவிலேயே நவமியில் ஜனிப்பாய். அப்போது வசுதேவன் என் சத்தியினாலே தூண்டப் பட்ட புத்தியுடையவனாய் என்னை யசோதையின் படுக்கையிலும் உன்னைத் தேவகியின் படுக்கையிலுங் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவான். உடனே கஞ்சன் வந்து உன்னைப் பிடித்துப் பாறுங்கல்லின்மேற் போட்டு வெட்ட எத்தனிப்பான். நீயோ வானத்திலே எழும்பி நிலை பெறுவாய். அத்தருணத்தில் ஆயிரங் கண்ணுள்ளவனை தேவேந்திரன் என்னிடத்தி லிருக்கும் பெருமையினால் உனக்குத் தலைவணங்கிப் பிரணமஞ் செய்து உன்னை உடன்பிறந்தவளாக வைத்துக் கொள்வான். நீயும் சும்பநிசும்பாதியரான அநேக அசுரரைச் சங்கரித்து, மிகப் பெருமை யுற்றவளாய் விந்தியம் ஜாலந்தரம் முதலான யோக பீடங்க ளென்கிற ஆலயங்களிலே ஆவிர்ப்பவித்து, அந்த ஸ்தானங்களாலே பூமியை யெல்லாம் விளங்கச் செய்வாய், பூதி, ஸன்னதி, க்ஷாந்தி, காந்தி [தியௌ] என்னப்பட்ட வானம், பூமி, திருதி, இலச்சை, புஷ்டி, உஷை என்பவைகள் முதலான ஸ்திரீயம்சமானவைக ளெல்லாம் உன்னுடைய அயிசுவரியமாக விருக்கும் விபவங்களாகும். எவர்கள் உன்னை ஆரியையென்றும் துர்க்கையென்றும் வேதகர்ப்பை யென்றும் அம்பிகை யென்றும் பத்திரையென்றும் பத்திரகாளியென்றும் க்ஷேமதையென்றும் பாக்கியதையென்றும் நாமங்களைச்சொல்லி காலையிலும் பகற்குப் பின்னு மிக வணக்கத்தோடு துதிக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய பிரார்த்தனைகளெல்லாம் எனது அனுக்கிரகத்தினாலே தப்பாமற் கைகூடிவரும். மேலும் சூத்திராதிகளான எவர்கள் மதுமாமிசாதிகளினாலும், இன்னும் பலவித வுணவுகளினாலும் உன்னை யாராதிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கெல்லாம் இஷ்ட

மானவரங்களைக் கொடுத்து வருவாய். இப்போது நான் சொன்ன காரியங்களெல்லாம் என்னனுக்கிரகத்தினுலே அவசியமா யப்படியே முடியுமாதலால் நீ சந்தேகப்படாமற் போய் நடத்து" என்று நியமித்தருளினுர்.

முதலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

தேவகியைத் தேவர் துதித்தது

இப்படியாக எம்பெருமானுலே நியமிக்கப்பட்ட யோகநித்திரை அசுராம்சமான ஆறு கருப்பங்களையுந் தேவகியின் உதரத்திற் சேர்த்து, ஏழாங் கருப்பத்தையு மிழுத்துக் கொண்டுபோய் ரோகிணியி னுதரத்திற் சேர்த்துவிட்டாள். வசுதேவரும் முன் தான் கம்சனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடி அவ் வாறு சிசுக்களையுங் கொடுக்க, அவன் அவற்றை வாங்கி வெட்டிப் போட்டான். ஏழாங் கருப்பம் ரோகிணி வயிற்றிற் சேர்ந்தவுடனே சகல லோக ரக்ஷணார்த்தமாய் ஸ்ரீ ஹரிபகவான் தேவகியின் கருப்பத்தி லெழுந்தருளினுர். யோகநித்திரையும் சுவாமி நியமனப்படி யசோதையின் கருப்பத்திற் பிரவேசித்து, அவரவதரித்த தினத்திலேயே பிறந்தாள். ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அமிசம் பூலோகத்திற் சேர்ந்தவுடனே சூரியாதி கிரகங்கள் ஆகாசத்தில் விளக்கமாய்ச் சஞ்சரித்தன. வசந்தாதி ருதுக்களும் நன்ருய் விளங்கின. மிகுந்த தேஜசினுலே சூழப்பட்டிருந்த அந்தத் தேவகியைக் கண்களாற் காண யாவருஞ் சக்தியற்றிருந்தார்கள். மேலும் பார்க்கின்றவர்களுடைய மனமெல்லாம் உடைந்துபோயின. ஸ்ரீ பகவானைத் தரித்து மேலான தேஜஸோடு விளங்கிக் கொண்டிருந்த தேவகியைத் தேவதைகள் அங்கிருந்த புருஷர்களாலும் ஸ்திரீகளாலுங் காணப்படாதவர்களாய்த் துதித்தார்கள்.

எங்ஙனமெனில், "ஓ தேவகித்தாயே நீ பூர்வத்தில் மகத்துவத்தைக் கருப்பத்திற் கொண்டிருந்த சூக்ஷுமப் பிரகிருதியா யிருக்கின்ருய். பின்பு சகல வேதங்களையுங் கருப்பத்தி லுடைத்தான பிரணவ ரூபமான லோகநாதனுடைய ஸ்ரீசூக்தியா யிருக்கின்ருய். மேலும் சிருஷ்டிக்கப்படுஞ் சொரூபங்களைக் கருப்பத்திலுடைய சிஷ்டியாயும், எல்லாவற்றிற்குங் காரணமாய் யக்கியங்களைக் கருப்பத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற வேதமாயும், பலனைக் கருப்பத்திற் கொண்டிருக்கிற பூசையாயும், அக்கினியைக் கருப்பத்தி லுடைத்தான அரணியாயும், தேவதைகளைக் கருப்பத்திற் றரித்த அதிதியாயும், அசுரரைக் கருப்பத்திற் றரித்த திதியாயும், பகலைக் கருப்பத்திலுடைய பின்மாலையாயும், ஞானத்தை யுள்ளே கொண்டிருக்கின்ற பெரியோர்களின் பணிவிடையாயும், நியாயத்தை யுட்கொண்ட நீதிசாஸ்திரமாயும், வணக்கத்தை யுள்ளே தரித்த லச்சையாயும், ஆசைப்படத்தக்க பொருளை யுட்கொண்டிருக்கிற ஆசையாயும், சந்தோஷத்தை யுள்வைத்திருக்கிற திருப்தியாயும், அறிவை யுட்கொண்டிருக்கிற புத்தியாயும், சஞ்சலமின்மையை

யுள்ளே வசித்திருக்கிற புத்திநிலைமை யாயும், கிரக நக்ஷத்திராதிகளை யுள்ளே பொதிந்துகொண்டிருக்கிற ஆகாசமா யும் இருக்கின்றாய். அம்மா! இவ் விபூதிகளும் மற்றுமுள்ள அநேகவா யிரம் விபூதிகளும், கடல்கள் மலைகள் ஆறுகள் தீவுகள் காடுகள் பட்டணங் கள் கிராமங்கள் முதலானவைக ளோடு கூடின பூமியும், இவையெல் லாம் இப்போது உன் வயிற்றி லிருக் கின்றன. அன்றியும் சகல அக்கினி களும் ஜலங்களும் காற்றுகளும் நாகர் களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷசரும் பிதுர்க் களும் குஹயகரும், கிரக நக்ஷத்திராதி விமானங்களினாலே சித்திரப்பட்டு விளங்குகின்றதாய் எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற வானமும் பூலோக புவர்லோகாதி யேழு லோகங்களும், இவற்றையெல் லாங் கொண்டிருக்கிற பிரமாண்ட மும், இவற்றினுள்ளே யிருக்கிற தேவ தைத்திய கந்தர்வ சாரண உரக யக்ஷ ராக்ஷச பிரேத மனுஷ்ய பசு பக்ஷி முதலான சகலவித ஜீவன்களும், எல் லாம் உன் வயிற்றி லிருக்கின்றன. எப்படியெனில் முன்னுரைக்கப்பட்ட வைகளை யெல்லாம் உதரத்திற் பொ திந்துகொண்டு எங்கும் வியாபித்தவ னாய், யாவுமாகப் பாவிக்கப்பட்டவ னாய், பிரமாணங்களாலே பரிசோ திக்கவொண்ணாத நாம கர்மாதிக ளுள் ளவனாய், ரூபகர்மாதி பிரமாணங்களி னாலே பரிசேதப்படுத்தக் கூடாதவ னாய், ஆதலாலே அனந்தனென்னுந் திருநாமமுள்ளவனா யெழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவான் உன் கருப்பத்தி லன்றோ எழுந்தருளி யிருக்கின்றான். ஆகையால் எல்லாம் உனக்குள்ளேயே யிருக்கின்றன. மேலும் நீ சுவாகை, சுவதை, வித்தை சுதை இவைகளாகவும் சொல்லத்தக்க வளா யிருக்கின்றாய். நீ ஆகாசத்தி லிருந்த அதிதியென்கிற சோதியல் லவா சகலலோக ரக்ஷணத்திற்காகப் பூமியி லவதரித்தாய்? அம்மா! நீ அடி யேங்களிடத்தி லனுக்கிரகமுடையவ ளாய் உலகத்துக்கு நன்மை செய் தருளவேண்டும். மேலும் சகல லோ கங்களையுந் தரித்திருக்கின்ற எம்பெரு மானை நீ மிக வுகப்போடு தரிக்க வேண்டும்.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றும் அத்தியாயம்

கண்ணன் திருவவதாரம்

இப்படி ஸ்வர்ன்வர்ராலே துதிசெய்யப் பட்டுத் தேவகியானவள் தாமரைக் கண்ணனை எம்பெருமானை உலகரக்ஷ ணைக்காகத் தனது கருப்பத்திற் றரித் திருந்தாள். பின்பு முன் சங்கல்பித்த விதமாக ஆவணிமாதத்தில் அமரபக்ஷத் தில் அஷ்டமிகூடின ரோகிணியில் இர வில் உலகங்களாகிய தாமரைகளெல் லாம் மலரும் பொருட்டுத் தேவகி யாகிய கிழக்குச்சந்தியில் ஸ்ரீமந் நாரா யணனாகிய சூரியன் உதித்தருளினான். அந்த சுவாமி யவதரித்தருளிய தின மான்து சகல திசைகளு நிர்மலமாகப் பெற்றதாய்ச் சந்திரனுடைய நிலாப் போலே யாவர்க்கும் சந்தோஷகரமா யிருந்தது. சுவாமி யவதரித்தவளவில்

சத்புருஷரெல்லா மிகுந்த சந்தோஷத்தையும் உக்கிரமான காற்றுகளெல்லாந் தணிவையும் நதிகளெல்லாந் தெளிவையு மடைந்திருந்தன. எம்பெருமானவதரித்த தற்காகச் சமுத்திரங்கள் தங்களுடைய கோஷத்தினலே மனோகரமான வாத்தியத்தொனியைச் செய்தன. கந்திருவராஜர் பாடினர்கள். அரம்பையரெல்லா மாடினர்கள். தேவரெல்லா மாகாயத்தினின்று பூமியிற் பூமழை பொழிந்தார்கள். அக்கினிகளெல்லாஞ் சாந்தங்களாகிச் சொலித்தன. சகல லோகாதாரனை ஸ்ரீ ஜனர்த்தன னவதரித்தருளின நள்ளிரவிலே மேகங்களெல்லாம் புஷ்பவர்ஷம் வர்ஷித்துக்கொண்டு மெல்லெனக் கர்ச்சித்திருந்தன. இப்படி லோகஹிதார்த்தமாய்க் கருநெய்தற் பூப்போன்ற திருமேனியும் நான்கு திருத்தோளும் ஸ்ரீ வச்ச மென்னு மறுப்பொருந்திய திருமார்புமா யவதரித்த ஸ்ரீயப்பதியை வசுதேவர் சேவித்து மிகவும் பிரசன்னமான வாக்கியங்களாலே துதித்துப் பின்பு கஞ்சனிடத் தச்சத்தினலே சுவாமி சன்னிதியில் விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது:—

“சுவாமீ! தேவதேவர்களுக்கும் அதிபதியே! அடியேனுடைய பாக்கியவசத்தின லவதரித்தருளினீர். ஆனலும் திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்விய லக்ஷணங்களோடு கூடின இந்தத் திவ்யரூபத்தை அடியேனிடத்தி லனுக்கிரகத்தினலே உபசம்ஹரிக்கவேண்டும். ஏனென்றால், தேவரீர் இந்த மாளிகையில் இப்படி யவதரித்ததை யறிந்தால் கம்ஸன் உடனேவந்து அடியேங்களைக் கொல்லுவான். ஆதலால் இந்த ஸ்வரூபத்தை மறைத்துப் போடவேண்டும்” என்று வசுதேவர் விண்ணப்பஞ் செய்த வுடனே தேவகியும் பிரார்த்திக்கின்றாள். முடிவில்லாத சொரூபத்தை யுடையவராய்ச் சகல லோகங்களையும் ரூபமாய்க் கொண்டவராய்க் கருப்பத்தி லிருக்கையிலும் சகலலோகங்களையும் திருமேனியாலே தாங்கிக் கொண் டிருக்கிறவராய்த் தமது மாயையென்கிற ஆச்சரியசத்தியினலே பாலகனு யவதரித்தருளின தேவாதி தேவனுன சுவாமி அடியேனிடத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். எம்பெருமானே! அசுரனலே பிறந்த அந்தக் கம்ஸன் தேவரீர் திருவவதாரத்தை யறியா திருக்கும்படி நான்கு திருத்தோள் முதலான லக்ஷணங்களுள்ள இந்தச் சொரூபத்தை யுபசரிக்கவேண்டும்” என்று தேவகியும் பிரார்த்தித்ததைத் திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீ பகவான் அவளைப்பார்த்து “நீ பூர்வத்தில் புத்திரன் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துத் துதித்தையே அதற்குப் பயனுக நான் உன்வயற்றிற் பிறந்து காட்டினேன்” என்று அருளிச்செய்து அந்த ஸ்வரூபத்தை விட்டுச் சாதாரண பாலக ரூபியாகி எழுந்தருளியிருந்தார்.

வசுதேவர் உடனே அந்தக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்தார். காலாட்களெல்லாம் யோக நித்திரையினல் மதிமயங்கிச் சும்மா விருந்தார்கள். அப்படியே அந்த மதுராபட்டணத்து வாசற்காப்பாரும் மயங்கி யிருந்தார்கள். வசுதேவர் குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டு போகையில் உண்டாயிருந்த மழையைத் திருவனந்தாழ்வான் தந் திருமுடிகளாலே தடுத்துக்கொண்டே கூட எழுந்தருளினர். அப்போது சுழிந்து ஓடாநின்ற ஆழமான தண்ணீருள்ள யமுநாநதியும் சுவாமியை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு

போகிற வசுதேவருக்கு முழங்காலளவாயிருந்தது. அவ் யமுனைக்கரையிலே கம்சனுக்கு இறை செலுத்துவதற்காக வந்திருந்த நந்தகோபர் முதலானாரை வசுதேவர் கண்டார். அக்காலத்தில் நந்தருடைய பத்தினியான யசோதையும் யோகநித்திரையின் அம்சமான ஒரு கன்னிகையைப் பெற்றும், அவ் யோக நித்திரையினால் மயக்கமுற்றுப் பிறந்த தின்னதென்றறியாமலிருந்தாள் அங்கிருந்தவர்களும் அப்படியே மயங்கி யிருந்தார்கள். ஆனதுபற்றி வசுதேவர் தடையின்றி அங்குச் சென்று இப்பாலகனை யசோதையின் படுக்கையில் விட்டு, அக்கன்னிகையை யெடுத்துக்கொண்டு தம்மிடம் வந்து சேர்ந்தார். பின்பு யசோதையானவள் மாயாமோகந் தெளிந்து, குவளைப்பூ விதழ்போல் விளங்காநின்ற குழந்தையைப் பார்த்துத் தனக்கு மகன் பிறந்தானென்று மிக மகிழ்ந்தாள். மதுரையில் வசுதேவர் அப்பெண் குழந்தையைத் தேவகியின் படுக்கையில் விட்டவுடனே, அது கூவா கூவாவென்று கத்தககேட்டுக் காவலாட்களெல்லாம் ஓடிப்போய் தேவகிக்குப் பிள்ளை பிறந்ததென்று கஞ்சனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே கஞ்சனும் பரபரப்பா யோடிவந்து "இது பெண் குழந்தையாயிற்றே, இதனாலுனக்கென்ன தீங்குவரும்? ஒன்றும் வாராது, விட்டுவிடு, கொல்லாதே" என்று தொனி தழதழக்கத் தேவகி வேண்டிக் கொள்வதையும் லக்ஷியஞ் செய்யாமல், அப் பெண் குழந்தையைத் தூக்கிப் பாறுங்கல்லின்மேற் போட்டு வெட்ட யத்தனித்தான். அப்பெண்ணோ கல்லின்மேற் போட்டவுடனே எழும்பி வானத்திற் போய் ஆயுதங்களோடு கூடின எட்டுக்கைகளுள்ள ஒரு மகாரூபத்தோடு நின்று, வெகு கோபத்தோடு பேரிரைச்சலிட்டுச் சிரித்துக் கஞ்சனை நோக்கி, "அடா மூடா! என்னைக் கல்லின்மே லெறிந்து கொல்வதனாற் பயனென்ன? உன்னைக் கொல்லுகிறவன் பிறந்திருக்கின்றான்; அவன் யாரென்று கேட்கிறையோ? அவன் சகல தேவதைகளுக்கும் சகல பாக்கியம்போ லிருக்கின்ற மேன்மையுடையவன்; அவன்றான் பூர்வஜன்மத்திலும் உனக்குச் சத்துரு; இதை நீ நன்றாயறிந்து உனக்கு இதமெதுவோ அதைச் செய்துகொள்" என்று சொல்லிவிட்டு. சித்தர் முதலான தேவகணங்களால் திவ்விய மாலை சந்தன் முதலியவைகளால் பூசித்து துதிக்கப்பட்டு கம்ஸன் கண்ணுக்கெதிரிலேயே ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போய் விட்டாள்.

மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

கம்சன் அசுரருக்கு உரைத்தது

பின்பு கம்சன் மனதில் திகிற்பிடித்தவனாய்ப் பிரலம்பன் கேசி முதலான மகா அசுரரை அழைத்து "பெருமையான புசங்களையுடைய ஓ பிரலம்பனே! ஓ கேசி! ஓ தேனுகனே! ஓ பூதனாய்! ஓ அரிஷ்டன் முதலானவர்களே! நீங்கள் யாவரும் என் பேச்சைக் கேளுங்கள்; துராத்துமாக்களான அமரர் என்னைக் கொல்லும்படியான எத்தனஞ் செய்தார்களல்லவா? ஆனாலும் என் பராக்கிர மாக்கினியில் வெந்திருக்கிற அவர்களை மகாவீரனை நான் லக்ஷியஞ் செய்கிறேனில்லை; ஏனெனில், அற்ப வீரத்துவமுள்ள இந்திரனாலென்னாகும்? தவசியாய்த் திரிகிற சிவனாலேதான் என்ன? சோர்வான சமயம் பார்த்து அசுரரைக் கொல்லுஞ் சூதனான விஷ்ணுதான் என்ன செய்ய மாட்டுவான்? இவர்களே இப்படியானால் இவர்களிற் குறைந்த பலமுடையவரான ஆதித்தர் வசுக்கள் அக்கினிகள் முதலானவர்களால் என்ன சாதிக்கப்படும்? அல்லது இவர்கள் யாவரும் ஒன்றாய்த் திரண்டு வந்தாலும் என் விஷயத்தில் என்ன செய்யமாட்டுவார்கள்? ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டார்கள் என்று நம்புங்கள்; இதற்கொரு திருஷ்டாந்தம் பாருங்கள்; முன்னொருகால் தேவதைகளோடு நான் யுத்தஞ் செய்கையில் அவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திரன் நான் எய்த அம்புகளில் ஒன்றையாகிலு மார்பினாலே தாங்காமல் முதுகினாலேயே தாங்கிக் கொண்டு ஓடியொளித்ததை யறியீர்களோ? அன்றியும் என் னிராச்சியத்தில் இந்திரன் மழையை நிறுத்தினபோது நான் பாணங்களினாலே மேகங்களை பிளந்து வேண்டியமட்டும் மழை பெய்வித்துக் கொண்டேனே, அதுதான் உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதிருக்கட்டும் இவ்வுலகத்திலே என் மாமனான ஜராசந்த மகாராஜா தவிர மற்றெந்த ராஜாக்கள்தாம் என் புஜபலத்துக்கு அஞ்சி எனக்கு வணங்காமலிருக்கிறார்கள்? ஆகையால் எனக்குத் தேவர்களிலொரு அலக்ஷிய முண்டாகிறதுமன்றி, அவர்களுடைய எத்தனத்தை நினைக்கும்போது நகைப்பே யுண்டாகின்றது. ஆனாலும் அந்தத் துஷ்டர்களைக் குறித்து அவர்களிலும் அதிகமாய் நாம் ஜாக்கிரதையோடு எத்தனஞ் செய்ய வேண்டும். ஆகையால் அந்தத் துராத்துமாக்களுக்கு அபகாரமாக நாம் செய்யவேண்டும் காரியம் என்னவென்றால், இந்த பூமியில் விசேஷத் தானசீலராயும் யாகசீலராயுமிருக்கிறவர்கள் எவருண்டோ அவர்களை வதைசெய்ய முக்கியமாய் எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் விருத்தி யில்லாமையினாலே தேவர்கள் தாமே அழிந்துபோவார்கள். ஓ அசுர சிரேஷ்டர்களே! இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். தேவகி வயிற்றிற் பிறந்தபெண் "உனக்கு மிருத்துவா யிருக்கிறவன் முன்னமே பிறந்திருக்கிறான் என்று சொல்லிற்றன்றோ, ஆதலால் இந்தப் பூமியிலே பிறந்திருக்கிற பாலகர் விஷயத்திலும் எத்தனஞ் செய்யவேண்டும். எப்படி யென்றால், எந்தப் பாலகனிடத்திலே விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் முதலானவை காணப்படுமோ அந்தப் பாலகனைத் தேடி யெப்படியா

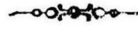
கிலும் கொன்றுபோட வேண்டும்" என்றிப்படி யசுரருக்குக் கட்டளையிட்டுக் கம்சனானவன் வீட்டிற் சென்று, தேவகியையும் வசுதேவரையும் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவர்களைநோக்கி "உங்களுடைய குழந்தைகளை யெல்லாம் நான் வீணாய்க் கொன்றேன். கடைசியில் எனக்கு மிருத்துவாக வேறொருவன் எப்படியோ பிறந்துவிட்டான். நீங்கள் சிசுக்கள் போய்விட்டதேயென்று விசனப்பட வேண்டாம். அவைகளுக்கு அப்படி யாகவேண்டிய விதி யிருந்ததனாலே அவசியம் அப்படியே முடிந்தது. மேலும் உங்களுடைய பாப பலனாகவும் அந்தக் குழந்தைகள் கொல்லப் பட்டன என்று சமாதான வார்த்தைகளைப் பேசி அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து தான் மனதில் அச்சத்தோடு கூடத் தன் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

நான்காமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

பூதனையின் வதம்

இவ்வாறு கம்சனால் காவலினின்றும் விடப்பட்ட வசுதேவர் நந்தகோபருடைய வண்டிவிட்டிருக்கு மிடத்திற்குப் போய்த் தனக்குப் பிள்ளை பிறந்ததென்று மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருக்கிற நந்தரைக் கண்டு வெகு அன்போடு "பகவத் சங்கல்பத்தால் உமக்குப் புத்திரசந்தான முண்டாயிற்றே, மகாபாக்கியம் மகாபாக்கியம்" என்று சொல்லி மேலும் சொல்லுகிறார்: "ஓ என் சிநேகிதரான நந்தகோபரே! உமக்கு இந்த வார்த்திகத்தில் ஒரு ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. இது வெகு பேர்களுடைய கண்படும்படியானது. நீங்கள் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கப்ப மெல்லாஞ் செலுத்திவிட்டீர்களே, இனி நீங்கள் இங்கிருப்பது நன்றன்று, ஏனெனில் பொருளுள்ளவர்கள் துஷ்ட ராஜாக்களுடைய சமீபத்தில் விசேஷமா யிருப்பது அபாயத்திற்கு ஏதுவாம். ஆகையால் வந்த காரியம் நிறைவேறின. நீங்கள் இனி யிங்கே நிற்காமல் துரிதமாய்க் கோகுலம் போய்ச் சேருங்கள். எனக்கு ரோகிணியின் வயிற்றிற் பிறந்த குழந்தையொன்று அங்கே இருக்கிறதன்றோ, அதை நீர் உம்முடைய பிள்ளையைப்போலே பாதுகாத்துவரவேண்டும்" என்று வசுதேவர் சொல்லிவிட்டுப் போனவுடனே, நந்தகோபர் முதலானவர்களும் வண்டிகளின் மேல் சாமக்கிரிகளை போட்டுக்கொண்டு கோகுலம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

இதற்குள்ளே பூதனை யென்னும் ராக்ஷசி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு, இரவிலே அங்கங்கே சிறு குழந்தைகளுக்கு முலைகொடுத்துக் கொன்றுகொண்டே கோகுலத்திலும் வந்து, தூங்கிக்கொண்டிருந்த யசோதையின் குழந்தையையும் எடுத்து முலைகொடுத்தாள். அவள் எந்தெந்தக் குழந்தைகளுக்கு முலைகொடுக்கிறாளோ அந்தந்தக் குழந்தைகள் உடனே ரக்த மாமிச மெல்லாஞ் சுண்டிப்போய் மரணமடையும். இந்தப் பகவானான குழந்தையோ அவ்வரக்கியின் முலை

களைக் கைகளாலே இறுகப் பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சிற்று. உறிஞ்சவே அவள் தன்னியல்பான குரலோடு பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கிப் பயங்கரமான ரூபத்தோடு தரையில் விழ்ந்து இறந்தாள். அவ்விரைச்சலைக் கேட்டு, இடைச்சேரியி லிருந்தவர்களெல்லாம் நடுங்கித் திகைத்து எழுந்து வந்து, அப்பேயின் மடியிற் குழந்தையிருப்பதையும் அவள் செத்துக்கிடப்பதையுங் கண்டார்கள். யசோதையும் பரபரப்போடு ஓடிவந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துப் பசுவின் வாலைச்சுற்றி அப்பேயினு லுண்டான பாலதோஷத்தைப் போக்கினுள். உடனே நந்தகோபரும் வந்து அக்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு கோமய சூர்ணத்தை * அதன் சிரத்தில் காப்பாக வைத்து "எவனுடைய நாபீகமலத்தினின்றும் உலகமெல்லா முண்டாயிற்றே அப்படிப்பட்ட சகலோற்பத்தி காரண பூதனை ஸ்ரீ ஹரிபகவான் உன்னை ரக்ஷிக்கக்கடவன்; எவனது கோட்டின் நுனியாலே தாங்கப்பட்டு இப்பூமியானது சகல பிரபஞ்சத்தையும் தரிக்கின்றதோ அந்த மகா வராக ரூபமுள்ள ஸ்ரீகேசவன் உன்னை ரக்ஷிக்கக்கடவன்; நகங்களி னுனிகளினலே சத்துருவின் மார்பைப்பிளந்த வைபவமுள்ள ஸ்ரீ நரசிம்ம ரூபியான ஜனர்த்தனன் எங்கு முன்னைக் காக்கக்கடவன்; முன் வாமனனுயிருந்து பின்பு ஒரு க்ஷணத்திலே மூவடிகளினலே முறையே மூன்று லோகங்களையு மாக்கிர மித்தவனுய் அநேக திவ்வியாயுதங்கள் திருக்கைகளிலே விளங்கப்பெற்றவனுயுமுள்ள பகவான் எப்போதும் உன்னைப் பாதுகாக்கக்கடவன்; உன் சிரத்தைக் கோவிந்தன் காக்க, உன் கண்டத்தைக் கேசவன் காக்க, குறியுள்பட வயிற்றினிடத்தையெல்லாம் ஸ்ரீ விஷ்ணுவும் முழந்தாள் அடிகள் இவற்றைச் ஜனர்த்தனனும் காக்கவேண்டும்; முகத்தையும் கைகளையும் அவற்றின் கீழ்ப்புறங்களையும் மனத்தையும் மற்றுமுள்ள பொறிகளெல்லாவற்றையும் தடுக்கக்கூடாத ஆட்சியுடைய ஸ்ரீமந் நாராயணன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; உனக்குப் பகையாளிகளாயுள்ள பிரேத கூசுமாண்ட ராக்ஷசாதிகள் சங்கு சக்கரம் கதை முதலான திவ்வியாயுதங்களைத் திருக்கைகளிலேந்திய எம்பெருமானுடைய திருச்சங்கின் ஓசையினலே அதஞ்செய்யப்பட்டு நாசமாகக் கடவர்; ஸ்ரீ வைகுண்டன் திசைகளிலே உன்னைப் பாதுகாக்கவேண்டும்; மூலைகளில் மதுசூதனன் காக்கவேண்டும்; வானத்தில் இருடீகேசன் ரக்ஷிக்கவேண்டும்; பூமியிலே தரணிதரன் பாலிக்கவேண்டும்" என்று இப்படி நந்தகோபர் சாந்தி கருமங்களைச் செய்து பின்பு அக்குழந்தையைச் சகட்டின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலில் வளர்த்தினர். அங்கு விழுந்திருந்த அப்பேய்ச்சியின் உடலைக்கண்டு வந்த இடையரெல்லாம் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையு மடைந்தார்கள்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* கோமயசூர்ணம்=விபூதி.

ஆறும் அத்தியாயம்

சகடயமளார்ச்சுன பங்கம்

முன்னுரைத்தபடி சகட்டின் கீழ்ப் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீமதுசூதனன், ஒருகால் அச்சகட்டில் அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்த தறிந்து முலைப் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி யருளினான். அத்திருவடிகளா லுதைபட்ட மாத்திரத்தில் அச்சகடானது திருப் பப்பட்டு அதன்மேலிருந்த கும்பமுத லானவைகள் உடையக் கீழே விழுந் தது. உடனே இடையரு மிடைச்சிகளும் "ஹாஹா" என்று கூவிக் கொண்டு ஓடிவந்து, மல்லாந்து படுத் துக்கொண்டிருக்கிற குழந்தையையும் கீழே விழுந்திருக்கிற சகட்டையும் பார்த்துத் திகைத்து, "யாரிந்தச் சகட் டை யிப்படித் திருப்பினார் ?" என்றார் கள். அதுகேட்டு அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர், இக்குழந்தை தான் அழுதுகொண்டே காலைத்தூக்க, அதின் தாக்குதலினாலே இச்சகடு திரும்பிக் கீழே வீழ்ந்தது. நாங்கள் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தோம்." என்று சொன்னார்கள். அது கேட்ட பின்பு கோவலர் மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். நந்தகோபரும் ஆச்சரி யத்தோடு குழந்தையை யெடுத்துக் கொண்டார். யசோதையும் சகட்டின் மேலிருந்து விழுந்து உடைந்த பாண் டங்களின் ஓடுகளையும் அச்சகட்டை யும்; தயிர், பூ, அக்ஷதை, இவைகளி னாலே பூசித்தாள்.

பின்பு வசுதேவர் கர்க்கர் என்கிற தம் புரோகிதரை அனுப்ப, மகாஞானி யான அம்முனிவரும் கோகுலத்துக்கு வந்து, யாருக்குந் தெரியாமல் ஏகாந் தத்திலே அவ்விரண்டு குழந்தைகளுக் கும் ஜாதகருமாதி சடங்குகளைச் செய்து, மூத்த குழந்தைக்கு ராமன் என்றும் இளைய குழந்தைக்கு கிருஷ் ணன் என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினார். ஓ மயித்திரேயரே! பின்பு அவ்விரண்டு பாலகரும் முழந்தாட்களையுங் கைகளை யும் ஊன்றித் தவழ்பவராகி விளையா டிக்கொண்டே வருகையில், கோமயம் சாம்பல் இவற்றை யுடம்பிற் பூசிக்கொண்டு, நிமிஷமாகிலும் ஓரி டத்திலே நிற்காமல், மாட்டுத் தொழு வத்திலிருந்து கன்றின் றொழுவத்தி லும், அங்கிருந்து மறுபடி மாட்டின் றொழுவத்திலும் ஓடுகிறதும், பசுவின் வால் கன்றின்வால் இவற்றை யிழுத் துத் துன்பப்படுத்துவதுமாக விளையா டிக்கொண்டிருக்கிறதினாலே, யசோ தையும் ரோகிணியும் இக்குழந்தைக ளைத் தடைபடுத்தச் சத்தியற்றவர்களா யிருந்தார்கள். இப்படி அதி சஞ்சல ராய்த் தடுக்கக்கூடாம லிருந்தபடியி னாலே யசோதையானவள் ஸ்ரீ கிருஷ் ணனைத் திருவுதரத்திற் கயிற்றினாற் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துக் குழந்தை யை நோக்கி "மிகச் சஞ்சலமான சேஷ்டை யுள்ளவனே! இனிமேல் ஓடு பார்ப்போம்" என்று சொல்லி விட்டு தான் செய்யவேண்டும் வேலை யிலிருந்துவிட்டாள். இவ்வாறு யசோ தை யிருக்கக் கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்த இரட் டை மருதமரத்தினடுவே எழுந்தருளி னார். எழுந்தருளும்போது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின் றிழுக்கப்பட்டபடி யினாலே அநேக பெருங் கிளைக ளுள்ள அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து

வீழ்ந்தன. அவை விழுமளவி லுண்டான கடகடா வென்கிற தொனியைக்கேட்டு அங்கிருந்தவர்கள் ஓடி வந்து, பெரிய விருக்ஷங்க ளிரண்டு முறிந்து வீழ்ந்திருப்பதையும், அவற்றினிடையிலே உரலோடு கட்டுண்டு புதிதாய் முளைத்த சிறுபற்களின் வெண்மையான காந்தி தோன்றப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு தவழ்கின்ற பாலகனையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு நின்றார்கள். இதனாலும் சுவாமிக்குத் தாமோதரனென்கிற திருநாம முண்டாயிற்று. [தாம=கயிறு, உதரம்=வயிறு.] பின்பு நந்தகோபர் முதலானவர்களெல்லாம் இப்படியாகக் காண்கிற பெரிய உற்பாதங்களைக் கண்டு பயந்து திகிற்பிடித்தவராய், ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள். "பூதனைவந்து செத்ததும், சகடுமாறி வீழ்ந்ததும், காற்று முதலிய உபத்திரவ மில்லாதிருக்க மரங்கள் முறிந்ததும், ஆகிய நாசத்திற்குக் காரணமான உற்பாதங்க ளநேகங் காணப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விடத்தினால் நமக்குப் பயனில்லை, இந்தப் பிருகத்வனத்தை விட்டு நாம் சீக்கிரம் வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டுவது அவசியம். அப்படி செய்யாமற்போனால் இப்படிப்பட்ட பூசம்பந்தமான மஹோத்பாதங்களால் நம்முடைய ஆய்ச்சேரிக்குத் தீங்குநேரிடும், ஆனது பற்றி நாம் இது விட்டுப்போகவேண்டும்" என்று ஆலோசித்து, அத்தலைவர்கள் தந்தங் கூட்டங்களை நோக்கிச் "சீக்கிரம் பிரயாண சந்நாகஞ் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார்கள். பின்பு அந்தந்தக் கூட்டத்தாரும் வண்டிகளின்மேல் சாமக்கிரிகளைப் போட்டுக்கொண்டு, கூட்டங் கூட்டமாய் மாடு மேய்க்கிறவர்கள் மாடுகளையும் கன்று மேய்க்கிறவர்கள் கன்றுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு பிருந்தாவனம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் போனவுடனே அந்தப் பிருகத் வனமானது நெல் சோறு தயிர் முதலானவை அங்கங்கே சிந்தியிருந்ததனாலே, காக்கை முதலான குரூரபக்ஷிகள் நிறைந்ததாய் விகாரப்பட்டுப் போயிற்று. பிருந்தாவனமோ மேலான காரியஞ் செய்யவல்ல கண்ணனாலே பசுக்கள் முதலானவை விருத்தியடைந்து செழிக்கும்படி குளிர்ந்த திருவுள்ளத்தோடு அனுக்கிரகிக்கப் பட்டதனால், மிகவுங்கொடிய கோடைகாலத்திலு மாரிகாலத்திலுண்டாவது போலே இளம்புல் செழிக்கப் பெற்றிருந்தது. அந்தப் பிருந்தாவனத்திற் சென்று அவ்வாயர்களெல்லாம் அர்த்த சந்திராகாரமாக வாசஸ்தானமேற்படுத்தி, அதின் ஓரமெல்லாம் வண்டிகள் விடுமிட முண்டாக்கித் தகுந்தபடி குடியிருந்தார்கள். பின்பு சிறிதுகாலஞ் செல்ல ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்க ளிருவரும், கன்றுமேய்க்கும் பருவமுடையவர்களாகி * காகபக்ஷங்களைத் தரித்தவராய், அக்கினி குமாரனை சாகன் விசாகன் என்பவர்களைப் போல் விளக்கமுற்று, மயிற்றோகையை முடியிலும் காட்டுமலர்களைக் காதிலும் அணிந்தவராய், இடையர்க்குரிய புள்ளாங்குழல்களி னாலேயும் இலைகளினாலேயும் பல வாத்திய வோசைகளைச் செய்துகொண்டும், கைகொட்டுவதுஞ் சிரிப்பதுமாக ஓடிக்கொண்டும், ஒருவரையொருவர் தூக்கிச் சுமந்துகொண்டும், அப்படியே மற்றுமுள்ள இடைப்பிள்ளைகளோடு விளையாடிக் கொண்டும், கன்றுகளை மேய்த்தும், ஒருவரோ டொருவர் இணைபிரியாமல் ஓரிடத்திலேயே விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மயித்தி

* காகபக்ஷம்—பக்கங்களில் வைக்கும் குடுமி, ஜுல்பா.

ரேயரே! இந்த மாயாலீலையைப் பாரும், சகலலோகங்களையுங் காப்பவர் கன்று காப்பவரானார்.

இப்படி யிருக்கையில் மேகக்கூட்டத்தினாலே வானமுழுது மறைத்துக்கொண்டு நீர்த்தாரைகளினாலே திசைகளை யொன்றாக்குவதுபோல மாரி காலம் வந்தது. அக்காலத்தில் புதிய புற்கள் நிறைய முளைத்திருப்பதினாலும், அதன்மேலங்கங்கே தம்பலப் பூச்சிகள் வியாபித்திருப்பதினாலும், பூமியானது பச்சைக்கல்லினாற் செய்து இடையிடைப் பதுமராக மிழைத்ததுபோ லிருந்தது. புதிதாய்ச் செல்வமடைந்த காலத்தில் அடக்கமொழுக்கங்க ளில்லாதவர்களுடைய மனங்கள் எப்படியாகுமோ, அப்படியே அக்காலத்தில் தண்ணீர்கள் வழிமுறை நோக்காமல் இசைந்தபடி யோடிக்கொண்டிருந்தன. தாங்கொண்டதை விடாத மூர்க்கருடைய உரத்து நெருங்கியுமிருக்கிற பேச்சுகளினாலே சுருதி நியாயங்களுக்கு ஒத்துப்பேசுகிற சத்புருஷருடைய பேச்சுக்கள் எப்படி அடக்கப்பட்டு விளங்காவோ, அப்படி நிருமலனான சந்திரன் கறுத்த மேகங்களினாலே மூடப்பட்டு விளங்கவில்லை, * குணஹீநமான இந்திரவில்லானது ஆகாயத்தில் நிலைபெற்றது எப்படியிருந்த தென்றால், விவேகமில்லாத அரசனுடைய ஆசிரய பலத்தினாலே குணஹீநனானவொருவன் ஒரு பெரும்பதத்தில் நிலை பெற்றதுபோ லிருந்தது. வானத்தில் மேகங்களின் கீழே நிர்மலமான கொக்குகளின் வரிசையானது அபகாரஞ் செய்தல் முதலான தீயொழுக்கமுடையவனிடத்திலு நற்குலத்தான் செய்யு நற்செய்கைபோல் மிகவும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. உத்தம புருஷனிடத்திலே துர்ச்சனன் செய்த நேசம்போலே வானத்தில் மின்னலானது தோன்றிமறைந்து நிலையாமலிருந்தது. மிகவு மூடர் தாம் நினைத்த கருத்து விளங்கும்படி பேசத் தெரியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகிற பேச்சுகள் வேறு பொருளைக்காட்டி விளங்காமற் போவதுபோல அக்காலத்தில் புல்பூண்டு முதலியவைகளால் மூடப்பட்டு வழிகளும் விளங்காமலிருந்தன. இப்படியாக வுண்டாய் மயில்களு மான்களு மதித்திருக்கப்பெற்ற அந்த வருஷா காலத்திலே கிருஷ்ணராமரிருவரும் காட்டில் இடைப்பிள்ளைகளோடு கூடி வெகு சந்தோஷமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கு அவர்கள் திருவிளையாட்டைக் கேளும்: ஓடத்தில் பசுக்களோடு தானம் பாடிக்கொண்டும், ஓரிடத்தில் மிகவுங் குளிர்ச்சியான மரத்தடிகளி லுலாவிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். மற்றோரிடத்திற் சென்று கடப்பம்பூ மாலைகளையும் மயிற்றோகை மாலைகளையுஞ் சாத்திக்கொண்டு பல நிறமான மலைகளின் துகள்களைத் திருமேனியிற் பூசிக்கொண்டு ஆடினார்கள். மற்று மோரிடத்திற் போய்த் தழைகளினாலே படுக்கை போட்டு அதிற் படுத்துத் திருக்கண்வளர்த்தி செய்தார்கள். இன்னுமோ ரிடத்தில் மேகங் கர்ச்சிக்கு மளவில் அஞ்சினவரைப் போலே ஹரஹரவென்று கூவிக்கொண்டும், ஓரிடத்தில் இன்னான் பாடுவதிப்படியென்று அந்தச் சிறுவர் பாடுந் திறத்தை யெடுத்துச் சொல்லித் தாங்

* குணம் என்றால் நாணுக்கும் பேராதலால், குணமில்லாத வில்லென்று சிலேடை யொத்திருக்கும்.

களும் பாடிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். ஓரிடத்தில் மயில்கள் கூப்பிடக் கேட்டு அவைபோலத் தாம் குழலூதியருளினார்கள். இவ்வாறு அநேகவித பாவனைகளான திருவிளையாட்டுகளினாலே அண்ணன் றம்பிகளிருவரும் மிகுந்த நேசத்தோடும் சந்தோஷத்தோடும் மற்றோர்களையுங் களிப்பித்துக் கொண்டு, இரவிலுங்கூடச் சிறிது பொழுது கோக்களோடுங் கோபால பாலகரோடுங்கூடி விளையாடித் தங்களிடஞ் சேருவார்கள். கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! அக் குமாரரிருவரும் காந்தி பலம் முதலான குணங்களினாலே தேவாமிசமென்று தோன்றும்படி விளங்கிக்கொண்டு நந்தன் திருமாளிகையில் வளர்ந்து வந்தார்கள்.

ஆறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்

காளியமர்த்தனம்

ஒருகால் கண்ணன் பலராமரை விட்டுத் தனித்து வனத்துக்குச் சென்று, இடைப் பிள்ளைகளோடு கூடக் காட்டுப் பூமாலைகளை யணிந்து விளங்கிக்கொண்டு உலாவி நின்றார். அப்படி யுலாவுகையில் அலைகின்ற பேரலைகளோடு கூடினதாய்க் கரைகளில் ஒட்டி யிராநின்ற நுரைகளினாலே சிரிப்பதுபோ லிருக்கிற யமுனாநதியினிடத்துச் சென்று, அதில் விஷாக்கினியினாலே கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய் மிகவும் பயங்கரமா யிருக்கிற காளியமடுவையும், அதின் விஷாக்கினியின் வேகத்தினால் கரையிலுள்ள மரங்களெல்லாம் எரிக்கப்பட்டிருப்பதையும், காற்றிலகப்பட்ட நீர்த்துளிகளின் பரிசத்தினாலே வானத்திற் பறக்கிற பறவைகள் எரிந்து போவதையுங் கண்டு, இந்த மடு வெகு கொடுமையான மிருத்துவின் வாய்போ லிருக்கின்றதென்று நினைத்தருளி, பின்பு "ஓகோ! பரமதுஷ்டனும் விஷமே ஆயுதமாகக் கொண்டவனுமு முள்ள காளியநாகன் இதிலிருக்கின்றானன்றோ? இவனை நாம் ஜயித்தால் இம் மடுவை விட்டு கடலுக்குப் போய்ச் சேருவான், இம்மடுவி லவனிருப்பதனாலே இவ் யமுனா நதி கடலெட்டுமளவுங் கெடுக்கப்பட்டு நீர்வேட்கையுள்ள மனிதர் பசுக்கள் முதலானார்க்குப் பானயோக்கிய மாகாம லிருக்கின்றது, ஆதலால் இந்தத் துஷ்ட சர்ப்பத்துக்கு நாம் தண்டனை செய்ய வேண்டும், அதனால் இவ்வாய்ப்பாடியிலிருப்பவரெல்லாம் அச்சமற இந்நதியை யனுபவிப்பார்கள், வழி தப்பி நடக்கிற துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கும் பொருட்டன்றோ நாம் அவதரித்தருளியது, ஆதலால் கிஞ்சித்துச் சமீபத்திற் பெருங் கிளைகளோடுகூடி விளங்காநின்ற இந்தக் கடப்பமரத்தின்மேலேறி இச்சர்ப்பத்தின் மடுவிற் குதிப்போம்" என்று திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்து, ஸ்வாமி திருப்பரி வட்டத்தை நன்றாயிழுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, அம் மரத்தின் மேலேறி, அதினின்றும் வேகமாய் மடுவிற்குதித்தார். அப்படி ஸ்வாமி குதித்ததனால் அந்த மடு மிகவும் அலைப்படைந்து, நீரின் பரவுதலினால் தூரத்திலிருந்த மரங்களையும்

நனைத்துவிட்டது, அந்த மரங்களெல்லாம் சர்ப்பத்தின் விஷாக்கினிச் சுவாலைகளினாற் கொதித்த நீர் பட்டமாத்திரத்திலே தீ மூட்டியதுபோல நாற்புறங்களிலுஞ் சுவாலைகள் பரவ எரிந்துபோயின. ஸ்வாமியோ அந்தக் காளியமடுவிற் குதித்தவுடனே உரக்கத் தோளைத் தட்டியருளினர். அந்தத் தோள் தட்டிய வோசையைக் கேட்டவுடனே, கோபத்தினாற் கண்களெல்லாஞ் சிவக்க முகங்களில் விஷச் சுவாலைகள் மிகுந்தவனாய் மகாவிஷமுள்ள பலவேறு சர்ப்பங்களோடு கூடக் காளியனென்னுஞ் சர்ப்பராஜன் வெளியில் வந்தான். அந்த நாகனுடைய அநேக பத்தினிகளும் அழகிய முத்துமாலைகளை யணிந்தவராய் உடம்பை யசைப்பதினாலே அசையாநின்ற குண்டலங்களின் காந்திகள் வீச வெளியில் வந்தார்கள். இவ்விதமாய் வெளியில் வந்த அந்தக் காளியனும் மற்றைச் சர்ப்பங்களும் தங்களுடைய உடல்களினாலே கண்ணனை இறுகப் பிணித்துக் கடித்தன. இவ்வாறு அம்மடுவில் வீழ்ந்து சர்ப்பங்களினாலே சுற்றப்பட்டுக் கிடக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து இடைப்பிள்ளைக ளெல்லாம் சோகமடைந்து ஆய்ப்பாடியிற் சென்று "ஐயோ! நம்முடைய கிருஷ்ணன் மோகத்தினாலே காளியமடுவில் விழுந்து முழுகிப் போய் காளியனாலே விழுங்கப்படுகின்றான். ஓடிவாருங்கள், பாருங்கள்" என்று கூவினார்கள். இடிவிழுந்ததற் கொப்பான அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு அங்கிருந்த யசோதை முதலிய கோபிகைகளும் கோபாலரும் "ஐயோ! ஐயோ! கிருஷ்ணன் எங்கே? எப்படி யிருக்கிறான்?" என்று கதறிக்கொண்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் பரவசராய்க் கால் திடற அம்மடுவண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்படியே நந்தகோபரும் பலபத்திரரும் பரபரப்புடனே ஓடிவந்தார்கள். வந்தவர்களெல்லாம் சர்ப்பங்களின் உடல்களினாலே சுற்றப்பட்டு அசையமாட்டாமற் கிடக்கிற சுவாமியைப் பார்த்துக் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்வடியக் கதறியழுதுகொண்டு நின்றார்கள். நந்தகோபரும் யசோதையும் கண்ணன் திருமுக மண்டலத்திலேயே கண்களை வைத்து லயித்தவர்களாய் ஒரு செய்கையுமின்றி மரம்போலானார்கள். அப்போது கோவியர் சுவாமிக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்குவதரிது என்று அதைரியமும் பயமும் பற்றினவர்களாய் நாவுலர்ந்து வாய்குளற அழுதுகொண்டே சொன்னதாவது:

"நாமெல்லாம் யசோதையோடு கூட இந்தக் காளியமடுவில் விழுந்து விடுவோம், திருவாய்ப்பாடிக்குப் போகக்கூடாது, ஏனெனில் சூரியனில்லாத பகலேதுக்கு? சந்திரனில்லாத ராத்திரி ஏதுக்கு? விருஷபமில்லாத பசுக்களேதுக்கு? அப்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ண னில்லாத திருவாய்ப்பாடி நமக்கேதுக்கு? ஆதலால் அங்கே நாம் மறுபடி போவது தகுதியன்று. இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுத் தண்ணீரில்லாத குளம்போலே அழகற்றதும், சுக ஹேதுவாகாததுமான கோகுலத்திற்குப் போகமாட்டோம். எங்கே கருநெய்தற் பூப்போலே மனோகரமான காந்தியுடையவனான கண்ணன் இல்லையோ, அது தாய் வீடானாலும் அதில் வாசத்தினாற் சந்தோஷ முண்டாகமாட்டாது. ஓ கோவியரே! மலர்ந்த செந்தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களையுடைய கண்ணனைக் காணாமல் மாடுகள் வாசஞ்செய்யும் அந்த வூரிலெப்

படி வாசஞ் செய்வீர்கள்? தேன் போலே மிக மதுரமான சூக்திக ளாலே யாவருடைய இருதயங்களை யுங் கவர வல்லவனை செந்தாமரைக் கண்ண னில்லாத ஆயர்பாடிக்குப் போகக்கடவோமல்லோம். ஓ கோவி யரே! பாருங்கள் மகா சர்ப்பத்தினற் பிணிக்கப்பட்டு வருந்துகையிலும் நம் மைப் பார்த்துக் கண்ணன் புன்சிரிப் புள்ள திருமுகமண்டலத்தினல் விளங் குகிருனே, இப்படிப்பட்டவனை விட்டு நாம் எப்படி கோகுலத்திற்குப் போக லாம்" என்றிவ்வாறு கோவியர் கதறு வதையும் பயத்தினல் சோர்வடைந்து கண்ணுணியிட்டு நிற்கின்ற கோவல ரையும், மிகவுந் தீனராய் மகன் முகத் தையே நோக்கிக்கொண் டிருக்கிற நந்தகோபரையும், மூர்ச்சை போய்க் கிடக்கிற யசோதையையுங் கண்டு ஸ்ரீ பலபத்திரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடு தங்களுக்குரிய சங்கேத வார்த்தைகளி ஞல் இவ்வாறு அருளிச் செய்யலாயி ஞர்:—

"பிரம ருத்திராதிகளுக்கும் அதிபதி யானவனே! சுவாமீ! நீயேன் அநந்த ஞன உன் சொரூபத்தை மறந்து மனு ஷியனுயிருக்குந்தன்மையைக் காட்டு கிருய்? சக்கரத்தின் அரங்களுக்கு நடுக்கண்போலே உலகங்களுக்கெல் லாம் நீயே ஆதாரமா யிருக்கிருய். அன்றியும் சிருட்டிப்பவனும் சங்கரிப் பவனும் ரக்ஷிப்பவனும் நீயே. சகல வேதசொரூபியும் நீயே. சிந்திக்கக் கூடாத சொரூபமுடையவனே! நீயே இந்திரன் ருத்திரன் அக்கினி வசுக்கள் ஆதித்தர் மருத்துக்கள் அசுவினி தேவ தைகள் முதலானவர்களாலேயும் சன காதி யோகிகளினுலேயும் தியானிக் கப்படுகிருய். ஓ ஜகந்நாதனே! நீ பூமி யின் பாரத்தை நீக்கும் பொருட்டு மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளினுய். உனது விபூதியான நானும் உன் தமை யனுகப் பிறந்தேன். ஓ பகவானே! நீ மனுஷ்ய லீலையை யநுசரித்து எழுந் தருளி யிருக்கையாலே சகல தேவதை களும் இங்கவதரித்து நீ யநுசரித்த மனுஷ்ய லீலையையே செய்துவருகி ருர்கள். ஓ எம்பெருமானே! நீ உன் னுடைய லீலைக்கு உபயோகமாக முந் தித் தெய்வப்பெண்களைத் திருவாய்ப் பாடியில் அவதரிப்பித்துப் பிந்தி நீ யவ தரித்தாயன்ருே? இப்படி அவதரித்த வுனக்கும் எனக்கும் உன் சங்கல்பத் தினுற் பிறந்த கோபாலரும் கோபிகை களு மன்ருே பந்துக்களாகிருர்கள். அப்படியிருக்க மிகவும் விசனமுற்று நிற்கிற இவர்களை யேன் உபேக்ஷிக்கி ருய்? ஓ கிருஷ்ண! இதுவரையில் நீ மனுஷ்ய பாவனையைக் காட்டினதும் பாலகனுயிருப்பதின் லீலையைக் காட் டியதும் போதும். இனிச் சீக்கிரமாய் மகா துஷ்ட சொரூபமான இப்பாம் பை அடக்கியருள்" என்றிப்படி ஸ்ரீ பலபத்திரர் நினைப்பூட்ட, ஸ்ரீ கிரு ஷ்ணன் புன்னகை கொண்டவனுய் உடனே அந்தச் சர்ப்பத்தை ஒரு அறை அறைந்து அதின் உடம்பின் கட்டினின்றும் தன்னை விடுவித்தருளி னன்.

பின்பு தமது இரண்டு திருக்கைகளி னுலும் அக்காளியனுடைய நடுத்தலை யை யமுக்கி வணக்கி யதன்மேலேறி நர்த்தனஞ் செய்தருளினன். இப்படிச் சுவாமி திருவடிகளைக்கொண்டு துவை த்ததனுலே அந்தச் சர்ப்பராஜனுக்குப் பிராணங்க ளெல்லாம் படத்திலே வந்தபடியால் துவைக்கப்படாத மற் ருெரு படத்தை யவன் தூக்கி யெடுக் கையில், அதனையு மிப்படியே சுவாமி தந் திருவடிகளினலே வணக்கியருளி

ஞர். இவ்வாறு எந்தெந்தப் படத்தைத் தூக்குவனோ அந்தந்தப் படத்தையும் நர்த்தனஞ்செய்யுந் திருவடிகளினாலே துவைத்து நிற்க, அந்தச் சர்ப்பராஜன் சத்தியற்றவனாய் மூர்ச்சை யடைந்ததுமன்றி, சுவாமி நர்த்தன முறைமையில் வட்டமாய்ச் சுற்றுவது முதலான பிராந்தி கதிகளினாலும், ஒரு பக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்திற்குப் போவது முதலான ரேசக கதிகளினாலும், பாதத்தை முன்னீட்டி வைப்பதாகிய தண்டபாத கதியினாலும், நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுங் கக்கினான். இவ்வண்ணம் பலமற்று தலையுங் கழுத்தும் வணங்கிப்போய் அதிகமாய் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு சோர்வடைந்திருக்கிற தங்கணவனைப் பார்த்து, மிகவும் விசனமுடையவர்களாய் அந்நாகனுடைய பத்தினிகள் பரபரப்புடன் வந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்து, இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

"ஓ தேவ தேவேசுரனே! அடியோங்கள் உன்னை யறிந்துகொண்டோம். எப்படியாகவென்றால், நீ சர்வக்கியனாயும் உத்தமருக்கெல்லாம் உத்தமனாயும் வாக்குக்கு மனசுக்கு மெட்டாத பரஞ்சோதியென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்மத்தின் திருவவதாரமாயு மிருக்கிறவனென்று தெரிந்து கொண்டோம். ஆதலின் நீயே பரமேச்சுரன். கர்மபந்தாதிகளாலன்றித் தனது திருவுள்ளத்தினாலேயே பலவிதமாய் அவதரிப்பவனும், எங்கும் வியாபித்திருப்பவனுமான வுன்னைத் தேவர்களுந் துதிக்கவல்லவ ரல்லராயிருக்கப் பேதைப்பெண்களாகிய நாங்கள் துதிக்க வல்லோமோ? பிருதிவி அப்பு தேஜசு வாயு ஆகாசம் ஆகிய பஞ்சபூத மயமான பிரமாண்டமெல்லாம் எவனுடைய சொரூபத்தின் அற்பாமிசத்தின் அமிசத்திலும் அமிசமோ, அப்படிப்பட்டவனை நாங்க ளெப்படி துதிக்க மாட்டுவோம்? அணுவுக்கு சூக்ஷ்மமாயும் ஸ்தூலங்களுக்கும் பெரிதாயு மிருக்கிற எவனுடைய பரமார்த்தமான சொரூபத்தை யோகிகளும் அறியமாட்டார்களோ, அப்படிப்பட்ட வுன்னைச் சரணமடைகிறோம்? எவனுடைய உற்பத்திக்குப் பிரமாவும் வினாசத்திற்கு ருத்திரனும் ரக்ஷணத்திற்கு மற்றொருவனுங் காரணமாக மாட்டார்களோ, அப்படிப்பட்டவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறோம். சுவாமீ! தேவரீருக்குக் கிஞ்சித்தாகிலும் கோபமென்பது இல்லை. ஆனால் இந்தக் காளியனைத் தண்டித்ததேதனாலென்றால், லோகமரியாதையை ஸ்தாபிக்குந் தன்மையாலேதான். இனி அடியேங்கள் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும். பெண்பிள்ளைகள் திறத்திலும் பேதைகள் திறத்திலும் இளைத்தவர் திறத்திலும் பெரியோர்கள் இரங்கவேண்டு மன்றோ? ஆதலின் மெலிந்து இளைத்த இக்காளியன் திறத்தில் இரக்கங் கொண்டருளவேண்டும். தேவரீர் பொறுமையுடையவர்களுக்குள்சிறந்தவரன்றோ? நீ சகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகியவன். இந்த நாகனோ அற்பபல முள்ளவன், இப்படிப்பட்ட இவன் உன் திருவடியினால் துவைக்கப்பட்டதனால் அரை முகூர்த்தத்திலே பிராணனை யிழப்பான். எம்பெருமானே! அற்பவீரியனான இச்சர்ப்பராஜனெங்கே? உலகங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான நீ யெங்கே? பிரீதியானது சமனாயிருப்பவனிடத்திலும், துவேஷமானது மேலாயிருப்பவனிடத்திலும் பண்ணத்தக்கவையேயல்லாமல், தாழ்ந்தவனிடத்தில் பண்ணத்தகுமோ? ஆதலால்

ஓ லோகநாதனே! மிகநொந்து கிடக்கிற இவன் விஷயத்தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். இந்த நாகன் உயிரிழக்கும்படியான நிலையிலிருக்கிருன். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை சாதிக்க வேண்டும். சகல லோகங்களுக்கு நாதனே! சகல ஆத்துமாக்களுக்கு நாதனே! மகா புருஷர்களுக்கு முன்னுனவனே! இந்நாகன் உயிரிழக்க விருக்கிருன். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை சாதித்தருள வேண்டும். வேதாந்தங்களினுலறியத் தக்கவனே! தேவதைகளுக் கெல்லா மதிபதியே! துஷ்டரான அசுரரை நாசஞ்செய்பவனே! இந்நாகன் உயிரிழக்க விருக்கிருன். அடியேங்களுக்குப் பதிபிக்ஷை யிட்டருளவேண்டும்."

என்றிப்படி நாக கன்னிகைகள் பிரார்த்தித்து விண்ணப்பஞ் செய்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றிக் கண்ணன் தன் திருவடிகளால் குட்டுவதை நிறுத்தினதனுலே அந்தக் காளியன் மிகவுமுடம்பு மெலிந்தவனு யிருந்தாலும் கிஞ்சித்துத் தயிரியமடைந்து இளைப்பு நீங்கி "தேவதேவர்களுக்கும் அதிபதியே! அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என்று மெள்ள மெள்ளச் சிறிது விண்ணப் செய்யலாயினன்.

"எம்பெருமானே! எந்த வுன்னுடைய அணிமாவாதி? எண்குணங் களையுடைய அயிசுவரியமானது இயல்பாயும் மேலானதாயும் ஒப்பில்லாததாயு மிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட உன்னை யெப்படி ஸ்தோத்திரஞ் செய்வேன். நீ பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட ஆத்தும சொரூபியாயும் அவனுக்கு மேற்பட்ட முக்த சொரூபியாயு மிருக்கிருய். இந்திரியாதிகளுக்கு மேம்பட்ட பிரதானமும் உன்னிலிருந்தே யுண்டாகின்றது. இப்படியாகச் சொல்லப்பட்ட பத்தன், முத்தன் பிரதானம் ஆகிய இவைகளுக்கு மேலானவனென்று சொல்லப்பட்டவனு நீயே; ஆதலின் உன்னை நானெப்படி துதிக்க மாட்டுவேன்? எவனிலிருந்து பிரமதேவனும் உருத்திரனும் இந்திரன் சந்திரன் மருத்துக்கள் அசுவிகள் வசுக்கள் ஆதித்தர் முதலானவர்களும் உண்டானுர்களோ அந்த வுன்னை நானெப்படி துதிக்கமாட்டுவேன். தன் திருவுள்ளத்தினுலே திருமேனியை யுடையவனுன எவனுடைய ஓ ரவயவத்தின் சூக்ஷ்ம மாம்சமாய் இந்தச் சகல லோகமுமிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட வுன்னை நானெப்படி ஸ்தோத்திரஞ் செய்வேன். மூர்த்தமாயும் அமூர்த்தமாயுமுள்ள ரூபமுடையவனுன எவனுடைய பரமார்த்த சொரூபத்தைப் பிரமா முதலான தேவர்களு மறியமாட்டார்களோ அவனை நானெங்ஙனந் துதிப்பேன்? எவனைப் பதுமகர்ப்பன் முதலான தேவர்கள் நந்தவனுதிகளி லுண்டான திவ்விய புஷ்ப கந்த முதலானவைகளினுலே ஆராதிக்கிருர்களோ அப்படிப்பட்டவனை நானெப்படி யாராதிக்கமாட்டுவேன்? யோகிகளெல்லாம் சகலேந்திரியங்களையும் விஷயங்களினின்றுந் திருப்பிச் செய்யுந் தியானயோகத்தினுலே எவனை யர்ச்சிக்கிருர்களோ அவனை நானெப்படி யர்ச்சிக்கமாட்டுவேன்? சநகாதி மகாயோகிகளெல்லாம் எவனுடைய சொரூபத்தைத் தியானத்தினுலே தங்கள் இருதயங்களிலே நிறுத்தி * அஹிம்சை முதலான புஷ்பங்களினுலே

* அஹிம்சையாவது கொலைசெய்யாமை இதுமுதல் புஷ்பம், இந்திரியங்களைச் செயிப்பது இரண்டாம் புஷ்பம், சகல பிராணிகளிடத்திலு மிரக்கத்தோ டிருப்பது மூன்ரும் புஷ்பம், எப்பிழையும் பொறுத்திருப்பது நாலாம் புஷ்பம், மனதை யடக்கி நிற்பது ஐந்தாம் புஷ்பம், தவம் ஆரும் புஷ்பம், தியானம் ஏழாம்புஷ்பம், சத்தியம் எட்டாம் புஷ்பம் ஆக இவ்வெட்டுப் புஷ்பங்களினுலே எம்பெருமான் உகந்தருளுவது போலே வேறுபுஷ்பங்களினுலே உகப்பதில்லை.

யர்ச்சிக்கிறார்களோ அவனை நானெவ்வாறு அர்ச்சிப்பேன்? ஓ தேவதேவேசுவரனே! இவ்வளவுஅற்பனாகிய நான் அவ்வளவு மேன்மையுள்ள வுன்னை யர்ச்சிக்கவுந் துதிக்கவும் பணியவும் வல்லமை யுடையேனல்லேன், ஆகிலும் நீ உன்னுடைய கிருபை யொன்றையே கொண்டு அடியேனை யனுக்கிரகித் தருளவேண்டும். ஸ்ரீ கேசவனே ! அடியேன் பிறந்தது கொடுமையான சர்ப்பஜாதி யன்றோ? அதனாலே அந்தச் சுபாவ மிப்படி யிருக்கிறதேயல்லது அடியேனிடத்தில் அபராதமொன்றுமில்லை. ஓ அச்சுதனே! நீயே சகல லோகங்களையுஞ் சிருட்டித்துச் சங்கரிக்கிறா யாதலால் அந்தப் பொருள்களின் ஜாதிரூப சுபாவங்களும் உன்னாலேயே யுண்டாக்கப்படுகின்றன. எந்த ஜாதிரூப சுபாவங்களினாலே நான் சிருட்டிக்கப்பட்டேனோ அவைகளுக்கேற்ற நடக்கையே என்னிடத்தி லிருக்கின்றது. இதுதான் நன்மை. ஓதேவதேவனே! அடியேன் நீ சிருட்டித்த ஜாதி முதலானவைகளுக்கு மாறாக நடப்பேனாகில் உன் கட்டளைக்கு மாறு நடத்தலாகிய குற்றம் பற்றி அடியேனை நீ தண்டிப்பது நியாயம். உன் ஸ்ரீ சூக்த்தியும் அப்படிதானன்றோ இருக்கிறது. ஆகிலும் ஓ சுவாமீ ! நீ மூடனான அடியேன் திறத்தில் தண்டனை செய்தருளினாய். இது அடியேனுக்குக் கொடுமை தீர்ப்பதாயிருந்ததனால் கொண்டாடும்படியான வரமேயாகின்றது. இது மற்றொருவராற் கிடைக்குமாகில் சிலாக்கியமாகாது. ஸ்ரீ பகவானே ! நீ விஷமும் பலமும் அற்றுப்போகத் தக்கதாய் அடியேனைத் தண்டித் தருளினாய். பிராணனொன்றுதா னிருக்கின்றது. அதைப் போக்காமல் தந்தருளும்படி வேண்டுகிறேன், இனி அடியேன் செய்யத்தக்கது இன்ன தென்று நியமித்தருள வேண்டும்" என்றிப்படி பிரார்த்தித்த காளியனிடத்திலே சுவாமி கிருபை கூர்ந்து, "ஓ சர்ப்பராஜனே ! இனி நீ இவ் யமுனாநதியிலே க்ஷணகாலங்கூட இருக்கவேண்டாம். உன் புத்திரகளத்திராதி பரிவாரங்களோடு கூடச் சமுத்திரஞ் சேரக்கடவாய். நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம். உன் சிரசில் என் திருவடி யடையாள மிருப்பதைக் கண்டு உன்னை யவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்." என்றருளிச் செய்து அந்தக் காளியனை விட்டுவிட்டார்

பின்பு அந்த நாகன் சுவாமியின் திருவடித் தாமரைகளிலே விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தன் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளோடுகூட யாவரும் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்க, அந்த மடுவை விட்டுச் சமுத்திரம் போய்ச் சேர்ந்தான். இவ்விதமாய்ச் சர்ப்பம் போனபின்பு கரையேறிவந்த கண்ணனை இறந்துபோய் மறுபடி எழுந்து வந்தவனைக் கண்டதுபோலே கண்டு, நந்தன் முதலானா ரெல்லாம் மிகுந்த அன்பினாலே கட்டிக்கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டு நனைத்தார்கள். மற்றுமுள்ள கோபாலர்கள் கண்ணனுடைய மேன்மையான சேஷ்டிதங்களையும், அந்த யமுனையாற்று நீர் பரிசுத்தப்பட்டுப் போனதையுங் கண்டு, மிகுந்த ஆச்சரிய முற்றவர்களாய், அன்போடுஞ் சந்தோஷத்தோடும் கண்ணனைத் துதித்து நின்றார்கள். இவ்வாறு கோவலரும் கோவியரும் முன்னடந்ததும் இப்போது நடந்ததுமான சரித்திரங்களை யெடுத்துப் பாடித் துதித்துச் சூழ்ந்துவர மகாவிலாசத்தோடு சுவாமி திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளினர்.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

தேநுகாசுர வதம்

பின்பு மறுபடியும் ஸ்ரீ பலபத்திர கிருஷ்ணர்க ளிருவரும் சேர்ந்து மாடு மேய்த்துக் கொண்டே அங்கிருந்த ரமணீயமான ஒரு பனங்காட்டிற் சென்றார்கள். அப்பனங் காட்டிலே தேநுகனென்னு மசுரன் கழுதையின் வடிவாய் மிருகங்களின் மாமிசங்களை ஆகாரமாகக் கொண்டு வாசமாயிருந் தான். அங்கு மனிதர் பிரவேசியாமை யாலே அநேகமாய்ப் பனம்பழங்கள் நன்றாய்ப் பழுத்துக் குமுகுமென்று வாசித்துக்கொண் டிருந்தமையால் அவ்விடைப்பிள்ளைக ளெல்லாம் அக் கனிகளை விரும்பிச் சொன்னதாவது "ஓ பலபத்திரா! ஓ கிருஷ்ணா! இக்காடு தேநுகனென்னு மசுரனால் எப்போ தும் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அத னால் இங்கு நன்றாய்க் கனிந்த கனிகள் திரளா யிருக்கின்றன பாருங்கள், திசைகளெல்லாங் கமழும்படி கிடக் கின்ற இக்கனிகளை யாங்கள் விரும்பு கின்றோம். உங்களுக்குச் சம்மதியிருந் தால் இவற்றை யுதிருங்கள், நீங்கள் வெகு சக்திமான்களாதலால் விண் ணப்பஞ் செய்தோம்" என்று கோப குமாரர் செய்த விண்ணப்பத்தைக் கேட்டு ஸ்ரீசங்கர்ஷணர் "இது நாம் செய்ய வேண்டியதுதான்" என்று அக்கனிகளை யுதிர்க்கத்தலைப்பட்டார். கண்ணனும் "சரிதான்" என்று சொல்லி யுதிர்த்தருளினார். இப்படி யிவ் விருவரும் பழங்களை யுதிர்க்க, அவை விழுகின்ற ஓசை கேட்டு அண் டக்கூடாத துஷ்டாத்துமாவான அந் தக் கழுதையசுரன் கோபமூண்டு ஓடி வந்து, பின்னங்கா லிரண்டினாலும் பலராமனை மார்பி லுதைத்தான். உடனே அவரும் அதி லாகவமாய் அப் பின்னங்கா லிரண்டையும் பற்றி யவ்வசுரக் கழுதையைச் சுழற்றி உயி ரிழக்கும்படி அப்பன மரத்தின்மே லெறிந்தார். எறியவே பெருங்காற்று மேகங்களை வீழ்த்துவதுபோல் அக் கழுதை அநேகம் பழங்களை வீழ்த்திக் கொண்டு தானுந் தரையில் விழுந்து உயிர்விட்டது. பின்பு அவ்வசுரனைச் சேர்ந்த கழுதை ரூபந்தரித்த அசுர ரநேகர் ஓடிவந்து, இவர்களோடு போரிடுகையில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சிலரையும் மூத்தவர் சிலரையு மாகப் பிடித்துச் சுழற்றி யவர்களுடைய தலை வனை யெறிந்தது போலவே வேடிக் கையாய் மரங்களின்மீதி லெறிய, அவர்களெல்லாம் பிராணம் போன வர்களாய்ப் பழங்களோடுகூடப் பூமி யில் விழுந்தார்கள். அப்போது அந் நிலமானது பனம்பழங்களுங் கழுதை யுடல்களு நிறைந்து ஒரு வகையாய் விளங்கிற்று. பின்பு அக்கோவலரெல் லாம் வேண்டுமளவும் பழங்களைப் புசித்துக் களித்து அம்மகா புருஷரிரு வரையுந் துதித்தார்கள். பசுக்களும் இதுவரையிலு மறியாத நல்ல புற்களை மேய்ந்து களித்திருந்தன.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

பிரலம்பாசுர வதம்

அவ்வசுரன் இறந்த பின்பு அப் பனங்காடு கோவலர்க்கும் கோவியர்க்கும் விளையாடுமிடமாய் விட்டது. பின்பு வசுதேவகுமாரரிருவரும் பாண்டீரமென்கிற ஆலமரத்தண்டையெழுந்தருளி, தோளில் அணைக்கயிறும் மார்பில் வனமாலையும் அணிந்து, இளங்கொம்புள்ள விருஷபங்களைப் போலே பிரகாசித்துக் கொண்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு வேடிக்கையாய்ச் சிங்கநாதஞ் செய்வதும் பாடுவதும் மரங்களை யேறத் தேடுவதுமாய்ப், பசுக்களை யவற்றின் பெயராலே கூப்பிட்டு மேய்த்துக்கொண்டு விளையாடினார்கள். மேலும் அவ்விருவரில் மூத்தவர் மைப்பொடி யூட்டிய வஸ்திரத்தையும், இளையவர் பொற்பொடி யூட்டிய வஸ்திரத்தையுந் தரித்தவர்களாய், இந்திர வில்லுடன்கூடி வெண்மையாயுங் கருமையாயுமுள்ள மேகங்கள்போல் விளங்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட அலங்காராதிகளோடு கூடிச் சகலலோக நாதருக்கு நாதர்களாயிருக்கின்ற அவ்விருவரும் பூலோகத்துக்கு ஏற்றபடியே மனிதத் தன்மையைப் பெருமைப் படுத்திக் கொண்டு மனுஷ்ய பாவனையாகவே லோகத்திலுண்டான பல விளையாட்டுகளையும் விளையாடினார்கள். எப்படியெனில், இருவர் கைகளைத் தண்டிகைபோல் வைக்க அதில் தொங்கலாடுவதும், மரத்தின் விழுதுகளை முடிந்து அதிலுட்கார்ந்து வீசியாடுவதுமான ஆந்தோளிகைகளினாலும், ஒருவரோடொருவர் ஜட்டிகளைப் போலே கைச்சண்டை யிடுவதினாலும், கட்டைகளையுங் கற்களையு மெடுத்துச் சுழற்றுவது முதலான *குரளிச் செய்கைகளினாலும், இன்னும் பலவகை விளையாட்டுகளினாலும் இடைப் பிள்ளைகளோடு கூட விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, இவ்விருவரையும் பிடித்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று பிரலம்பனென்கிற அசுரனொருவன் ஆயச்சிறுவன்போ லுருக்கொண்டு அங்குவந்து, அப்பிள்ளைகளிலொருவனாக நின்று சமயம் பார்த்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வெல்லக்கூடாதவனாக நினைத்துப் பலராமனைக் கொல்ல நினைத்தான். அங்கு நின்ற அப்பிள்ளைகள் யாவரும் ‡ ஹரிணாக்கிரீடனம் என்கிற சிறுவர் விளையாட்டொன்றை யாடத் தொடங்கி யாவரும் இரட்டை இரட்டையாய் நின்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஸ்ரீதாமா என்றவனோடு கண்ணனும் பிரலம்பனோடு பலராமனும் கூடி நின்று குதித்து வருகையில், ஸ்ரீதாமாவைக் கண்ணனும் பிரலம்பனைப் பலராமனுஞ் ஜயித்ததனால் ஜயிக்கப்பட்ட அவ்விருவரும் ஜயித்த இருவரையுந் தோளிலேற்றிச் சுமந்துக்கொண்டு பாண்டீரமென்னும் ஆலமரத்தடிக்கு வந்து மறுபடியு மங்கிருந்து திரும்பினார்கள். அத்தருணத்தில் அவ்வசுரன் மூத்தவரைத் தோண்மே லெடுத்துக்கொண்டு சந்திரனை யேந்தின மேகம்போலே சீக்கிரமா யாகாசத்தி லெழும்பினான்.

---

* குரளி = சாமம் பழகுதல்.

‡ ஹரிணாக்கிரீடனமாவது, மான்போல் துள்ளி விளையாடுதல்.

அதுகண்டு பலபத்திரர் தமது திருமேனியை வெகு பாரமாக்க, அந்தப் பாரத்தைச் சுமக்கமாட்டாமல் அவன் தன்னுடம்பையும் பெரிதாக வளர்த்தினன். இப்படி வர்ஷாகால மேகம் போலே வளர்ந்து எரிந்த மலைபோன்ற வுடம்பும், குறுகிய கிரீடங் கவிழ்த்த தலையும், தொங்குகின்ற மாலை யாபரணங்களும், வண்டிச் சக்கரம்போன்ற கண்களும், பயங்கரமான வடிவும், பூமி நடுங்கும்படியான நடையுமாய்க் காணப்பட்ட அவ்வசுரனையும், சிறிது மச்சமின்றித் தன்னைத் தூக்கிக் கொண்டெழும்பிப் போகுந் திறத்தையும் பார்த்துப் பலராமர் தம்பியை நோக்கி "ஓ கிருஷ்ணா! ஓ கிருஷ்ணா! மலைபோன்ற தேக முள்ளவனாய் இடைப்பிள்ளையின் ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டுவந்த ஓரசுரனாலே நான் தூக்கிக் கொண்டு போகப்படுகின்றேனே பார். ஓ மதுசூதனனே! இப்போது நான் செய்யவேண்டியதென்ன சொல்; இந்தத் துராத்துமாவோ வெகுவிரைவா யோடுகின்றான்" என்று சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு மகாத்துமாவான ஸ்ரீகோவிந்தன் அவருடைய பலவீரியங்களின் திறமறிந்தவ ராகையால் புன்சிரிப்பினால் இதழ்கள் மலர அருளிச்செய்யலாயினர்.

"ஓ சர்வாத்துமகனாயும் சகல சூக்ஷ்மங்களுக்குங் காரணனாயும் இருக்கிறவனே! பிரளயத்தினு மிகுந்திருக்கும்படியான நித்தியனான நீயேது மனுஷ்யத் தன்மையை மெய்யாகவே பற்றுகின்றாய்? நீயே சகலலோக காரணங்களுக்குங் காரணமாய் வியக்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு முன்பே யிருக்கிறவனும், சகலமுங் கடலினாலே முழுத்தப்பட்டு ஏகார்ணவமா யிருக்கையில் மிகுந் திருக்கின்றவனுமா யிருக்கின்றாய். இப்படிப்பட்ட வுன்தன்மையை நினைத்துக்கொள். மேலும் நாமிருவரும் பூமியின் பாரத்தைப் போக்கும் பொருட்டு அவதரித்திருக்கிறோம் என்பதை நீ யறியாயோ? ஓ அனந்தனே! ஆகாசம் உன் திருமுடி, மேகங்கள் உன் கேசங்கள், பூமி உன் திருவடி, அக்கினி உனது திருமுகம், சந்திரன் உன் மனது, வாயு உன் மூச்சு, நான்கு திக்குகளும் உன்னுடைய நான்கு திருத்தோள், ஓ மகானுபாவனே! நீ ஆயிரந் திருமுகங்களும் ஆயிரந் திருக்கைகளும் ஆயிரந் திருவடிகளும் ஆயிரந் திருவுதரங்களு முள்ளவனாய், ஆயிரம் பிரமாக்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான முதல்வனா யிருக்கின்றாய். ஆதலின் உன்னை மகாரிஷிகள் அநேகவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள், உனது திவ்வியரூபத்தை யொருவனு மறியமாட்டான், தேவதைகளும் உன் திருவவதார ரூபங்களையே அர்ச்சிக்கிறார்கள், இவ்வுலக மெல்லாம் முடிவில் உன்னிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன, இதெல்லாம் நீ யறியாயோ? ஓ அனந்த மூர்த்தியா யிருப்பவனே! இந்தப் பூமி உன்னாலே தாங்கப்பட்டன்றோ சராசரமயமான பிரபஞ்சத்தைத் தாங்குகின்றது? ஓ உற்பத்தி விநாசங்களில்லாதவனே! நீயே கிருதயுகாதி பேதங்களினாலே பலவகைப்பட்டிருக்கிற காலரூபியா யிருந்து, எல்லாவற்றையும் விழுங்கிப்போடுகிறாய். தண்ணீரானது வடவாக்கினியினாலே உண்ணப்பட்டுக் காற்றினாலே எறியப்பட்டு இமயமலையிலே பனிரூபமாய் நின்று சூரிய கிரணங்களின் சம்பந்தத்தினால் உருகி மறுபடியுந் தண்ணீரேயாய் வருவதுபோல், சங்காரகாலத்தில் உன்னாலே விழுங்கப்பட்ட பிரபஞ்சமெல்லாம் உன்னதீனமாகவே

யிருந்து மறுபடியுஞ் சிருட்டிக்க எத்தனிக்கின்ற வுனது சங்கற்பத்தினாலே முன் போலவே அவ்வவ்வுருக்கொண்ட பிரபஞ்சமாகத் தோன்றுகின்றன. ஓ ஈசுவரனே! கல்பந்தோறு மிப்படியே சிருட்டிப் பிரளயங்கள் நடந்து வருகின்றன. நீயு நானுஞ் சேர்ந்து இவ்வுலகங்களுக்கு ஒரே காரணமா யிருந்து, இப்பூமியின் சுமை யிறக்கும் பொருட்டுப் பேதரூபமா யவதரித்தோ மன்றோ? ஓ அமேயாத்துமகனே! இதையெல்லாம் நீ நினைத்துக்கொண்டு இந்த மனுஷ்ய பாவனையை விடாமலே இவ்வசுரனைச் சங்கரித்துப் பந்துக்களுக்கு நன்மைசெய்ய வேண்டும்."

என்றிப்படி மகாத்துமாவான கண்ணனாலே நினைப்பூட்டப் பட்டவராய்ப் பலராமர் நகைத்துக் கோபத்தினால் திருக்கண்கள் சிவந்து நிற்கத் தமது கைப்பிடியால் அவ்வசுரனைச் சிரத்திலிடித்தருளினார். அவ்விடிபட்ட மாத்திரத்திலே அந்தப் பிரலம்பாசுரன் கண்ணிரண்டும் பிதுங்கிவந்து கபாலமுடைந்து உதிரங் கக்கிக்கொண்டு தரையில் விழுந்து இறந்தான். இப்படியாகப் பிரலம்பனைச் சங்கரித்ததனால் கோபாலரெல்லா மிகுந்த சந்தோஷமுற்று, "நல்ல காரியஞ் செய்தீர், நல்ல காரியஞ் செய்தீர், இப்படிசெய்ய மற்றும் யாராலு மாகாது" என்று வியந்து துதிசெய்யா நிற்க, அந்தச் சங்கர்ஷண பகவான் கண்ணனோடுகூட மறுபடியுங் கோகுலத்திற்கு எழுந்தருளினார்.

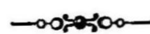
ஒன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாம் அத்தியாயம்

சரத்கால வர்ணனை

கோவர்த்தனாராதனம்

இவ்வகையாகத் திருவாய்ப்பாடியில் அவ்விருவரும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் வருஷா காலம் நீங்கி தாமரைகள் மலர்ந்து விளங்கப்பெற்ற சரத்காலம் வந்துவிட்டது. அக்காலத்தில் சிறு குளங்களி லிருந்த மீன்கள் புத்திர க்ஷேத்திராதிகளிலே பற்றிருத்தலினாலே இல்லறத்தான் தாபமடைவதுபோல் மிகுந்த தாபத்தை யடைந்தன. யோகிகள், சம்சாரம் அசாரமென்பதை யறிந்து அதில் பற்றற்று மவுனமா யிருப்பதுபோலே காட்டி லிருந்த மயில்கள் மதநீங்கி மவுனத்தோ டிருந்தன. மேகங்கள் தம்மிடத்திருந்த தண்ணீரை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு நிர்மலங்களாய் வெண்மையான மேனியை யுடையவைகளாய் வானத்தையும் விட்டு நீங்கினவை எப்படி யிருந்தனவென்றால், ஞானங் கைவந்தவர்கள் தங்கள் அகங்காரத்தோடு பொருண் முதலானவைகளை விட்டுச் சுத்த சத்துவமுடையவர்களாய்ச் சமுசாரத்தைத் துறப்பதுபோ லிருந்தன. பல பொருள்களைப்பற்றி மமதையுற் றிருப்பதனாலே மனிதருடைய இருதயங்கள் வரண்டுபோவதுபோல் குளங்களெல்லாம் சூரியகிரணங்களினாலே தபிக்கப்பட்டு வரண்டுபோயின. அச்சரத்காலத்துத் தண்ணீர்கள் ஆம்பல்

மலர்ந்து விளங்கப் பெற்றமையாலே, நிர்மலகுண முள்ளவர்களுடைய மனங்கள் ஞானங்களினாலே ராகத்துவேஷங்க ளில்லாமல் சமத்துவ மடைந்ததுபோல் யோக்கியதையின் லக்ஷணமான தன்மையை யடைந்தன. மேலும் நக்ஷத்திரங்களினாலே நிர்மலமாயிருக்கின்ற வானத்திலே பூரண மண்டலத்தோடு கூடிச் சந்திரன், நல்ல குலத்திலே ஒரு யோகியானவன் பிறந்து முத்திபெறத்தக்க கடைசித் திருமேனியோடு விளங்குவது போல விளங்கினான். அறிஞர், க்ஷேத்திரபுத்திராதிகளிலே யிருக்கின்ற பற்றை நாளுக்குநாள் சிறிது சிறிதாக எப்படி விடுவார்களோ அப்படியே குளமுதலானவைகள் நாளுக்குநாள், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கரையை விட்டு வந்தன. அன்னப்பறவைகள் முன்பு தாங்கள் விட்டு நீங்கின தடாகத்தண்ணீர்களோடு மறுபடியுங் கூடினது எதுபோலென்றால் யோகத்தில் தேராதவர்கள் பல இடையூறுகளினாலே முட்டப்பட்டு முன்விட்ட சகல கிலேசங்களோடு மறுபடியுங் கூடினதுபோலவாம். அந்நாட்களில் சமுத்திரம் தண்ணீர் மிகப்பெற்றுத் தண்ணீர் ததும்புதலின்றி மந்திர முதலான யோகங்களின் முறையாலே மகா யோகத்தை யடைந்து ஒரு யதியானவன் எப்படி நிச்சலமா யிருப்பானோ அப்படி நிச்சலமா யிருந்தது. எங்கு நிறைந் தெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானை யறிந்தபின் மகாத்துமாக்களுடைய இருதயங்கள்போலே எங்குந் தண்ணீர்கள் தெளிவுற்றிருந்தன. அக்காலத்தினாலே மேகமென்னு மழுக்கு நீங்கி ஆகாசமானது. யோகாக்கினியினாலே சகல கிலேசங்களுமெரிக்கப்பெற்ற யோகியின் மனம் போலே நிர்மலமாயிருந்தது. நானென்கிற அகங்காரத்தினாலே யுண்டான துக்கத்தை மகத்தான விவேகம் போக்குவதுபோல் சூரியகிரணங்களாலுண்டாகிய தாபத்தைச் சந்திரன் போக்கடித்தான். சத்தமுதலிய விடயங்களினின்றும் சுரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களைப் பிரத்தியாஹார மென்கிற யோகாங்கம் இழுத்துப் போடுவது போல் வானத்தினின்று மேகத்தையும் பூமியினின்று சேற்றையும் தண்ணீரினின்று கலக்கத்தையும் அந்தப் பருவமானது இழுத்து விட்டது. ஆபூரணரேசக கும்பங்க ளென்கிற வாயுவை நிறுத்தல் நிலைப்பித்தல் விடல்களினாலே பிராணாயாமம் பயில்வது போலத் தடாகங்களின் ஜலங்கள் வாய்க்கால் முதலானவைகளில் நிறைக்கப் படுதலும், பின்போரிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படுதலும் வேண்டுங் கழனிகளில் விடப்படுதலுமாகிய செய்கைகளினாலே பிராணாயாமஞ் செய்வன போலிருந்தன.

இப்படியாக ஆகாச நக்ஷத்திர முதலானவை நிர்மலமா யிருக்கப்பெற்ற அந்தச் சரத்காலம் வந்தபோது ஆய்ப்பாடியில் இந்திரனைப் பூசிக்கும் பொருட்டு மிகுந்த முயற்சி யுள்ளவர்களாய் அவ்வுச்சவத்தில் அதிக ஆசையோடு குதுகலித்துக் கொண்டிருந்த ஆயர்களைக்கண்டு கண்ணன் அவர்களில் மூப்பர்களை நோக்கி வெகு சந்தோஷமாய்ப் "பெரியோர்களே! நீங்களெல்லா மிகவுங் களிக்கும்படியான இந்திரோச்சவ மென்பது என்ன? அதின் சொரூப அனுஷ்டான பிரயோசனங்களைச் சொல்லவேண்டும்" என்று வினவ, அக் கண்ணனுக்கு நந்தகோபர் அதிக ஆதரத்தோடு சொல்லலாயினர்:—

"கேள் குழந்தாய்! தேவேந்திரன் மேகங்களுக்கும் ஜலங்களுக்கும் அதிபதியா யிருக்கிறான். அந்த இந்திரனால் கட்டளையிடப்பட்டவைகளாய் மேகங்கள் மழை பொழிகின்றன. அந்த மழையினாலே விளைகின்ற பயிர்களை நாமும் மற்றவர்களும் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, தேவதைகளையும் ஆராதித்துக் கொண் டிருக்கிறோம். அன்றியும் அந்த மழையினால் வளர்ந்த புல் முதலானவைகளினாலே இந்த மாடுகளெல்லாம் வளர்க்கப்பட்டுப் புஷ்டியாய் நல்ல கன்றுகளைப்போட்டு மிகுந்த பால் கறந்துகொண்டு களித்துத் திரிகின்றன. எவ்விடத்திலே மழை யுண்டாயிருக்கிறதோ அங்கே பூமி பயிர் நிறைந்ததாயும் புல் நிறைந்ததாயும் இருக்கின்றது. அங்குள்ள பிரஜைகளெல்லாம் பசி வருத்தமின்றி யிருக்கிறார்கள். இந்தப் பூமியிலுள்ள நீரைச் சூரியன் தன் கிரணங்களினாலே கிரகித்து மேகங்களில் விட, அதை மேகாதிபதியாகிய இந்திரன் லோக க்ஷேமத்துக்காகப் பெய்விக்கிறான். ஆதலால் ராஜாக்கள் முதலான ஜனங்கள் மழைகால முடிந்தவுடனே சந்தோஷத்தோடு யாகங்களினாலே இந்திரனைப் பூசித்து வருகிறார்கள். நாமும் அப்படியே செய்து வருகிறோம்" என்றிப்படி நந்தகோபர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கண்ணன் இந்திரனுக்குச் செருக்கழியும்பொருட்டு இவ்வா றருளிச்செய்ய லாயினர்.

"ஐயா நான் சொல்வதையுஞ் சற்றே கேட்கவேண்டும். நாம் பயிரிடுகிறவர்களு மல்லோம்; வாணிகத்தாற் சீவிக்கிறவர்களு மல்லோம்; நாம் காட்டில் திரிந்து மாடு மேய்த்துப் பிழைக்கிறவ ராதலால் நமக்குப் பசுக்கள் தெய்வம். உலகத்தில் பிரதானமாய் நான்கு வித்தைக ளுண்டு. அவையாவன ஆன்வீக்ஷகி என்கிற தர்க்கவித்தை, இருக்கு முதலிய பிரிவுள்ளதனால் திரயீ என்னப்படுகிற வேதம், வார்த்தை என்னப்படுகிற பயிர் முதலிய சாஸ்திரம், தண்டநிதி என்கிற ராஜநீதி சாஸ்திரம், இந் நான்கிலும் இப்போது வார்த்தா சாஸ்திரத்தைப்பற்றி நான் விவரிப்பதைக் கேளும். ஓ மகானுபாவனே! [கிருஷி] பயிரிடுதல், [வணிஜ்யா] வாணிகம், [பசுபாலனம்] மாடு மேய்த்தல், ஆகிய இம் மூன்று பிழைப்புகளா யிருப்பது வார்த்தையென்கிற வித்தையாம். உழவர்க்குக் கிருஷியானது ஜீவனமாம். கடைத்தெரு வியாபாரிகளுக்கு வணிஜ்யை ஜீவனமாம். நமக்கோ பசுமாடே முக்கியமான ஜீவனமாம். யிப்படி யிருக்கிறபடியினாலே எவன் எந்த வித்தைக்கு உரியவனோ அவனுக்கு அதுபெரிய தெய்வமாதலின் அதையே கந்த புஷ்பாதிகளினாலே அர்ச்சித்துப் பூசிக்கவேண்டும். ஏனெனில் அவ்வித்தையின் மூலமாயன்றோ சுவாமி நமக்கு உபகாரஞ் செய்தருளினார், மேலும் எவன் எதன் பயனை அனுபவித்துக் கொண்டு மற்றொன்றைப் பூசிக்கிறானோ அவன் இம்மையிலு மறுமையிலுஞ் சுகத்தை யடையமாட்டான். உலகத்தில் எல்லையென்பது பயிரிடு நிலம்வரைக்கு முள்ளது. காடென்பது அவ்வெல்லைக்குப் புறத்தே யுள்ளது. மலைகளென்பவைகளெல்லாம் காட்டின் புறத்தி லுள்ளவைகள். அக்காட்டில் வாசஞ்செய்கிற நமக்கு இஷ்டப்படி திரியுமிடமான மலைகளே மேன்மையான கதியா யிருக்கின்றன. வாயில்களும் கதவடைப்பு மில்லாதவர்களாய் வீட்டிற் குடையவரும் நிலத்துக்குடையவரு

மல்லாதிருக்கின்ற ஜனங்களே எவ்வுலகத்திலும் வண்டியைக் கொண்டு இஷ்டமான விடத்திற் சஞ்சரிக்கிற நம்மைப்போல் சுகமுடையவர்களே யல்லது மற்றவர்களல்லர். அன்றியும். இவ்வனத்தில் மலைகளெல்லாம் இஷ்டமானபடியே ரூபமெடுக்க வல்லவைகளென்றும், அவ்வவ் வுருக்களைக் கொண்டு தமதம சாரல்களிலே விளையாடிக்கொண் டிருக்கின்றன வென்றுங் கேள்விப்படுகிறோம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம், காட்டில் வாசஞ்செய்கின்ற எவர்கள் அம்மலைகளுக்கு அபராதப்படுகிறார்களோ அவர்களை அந்தப் பர்வதங்கள் சிங்கமுதலிய ரூபங்களைக்கொண்டு கொல்லுகின்றன. இப்படி யிருக்கிறபடியால் நமக்கு மிகவும் உபகாரியா யிருக்கின்ற மலையைக் குறித்தும் பசுக்களைக்குறித்தும் யாகங்களை நாம் செய்யவேண்டும். நமக்கு இந்திரனாலும் மற்றவர்களினாலு மென்ன? கோக்களும் பருவதங்களுமே நமக்குத் தெய்வங்கள். பிராமணர்களுக்கு மந்திரயக்கியம் முக்கியம். உழவருக்குக் கலப்பையைப் பற்றின யக்கியம் முக்கியம். மலையையுங் காட்டையும் பற்றியிருக்கின்ற நமக்குக் கோபர்வத யக்கியங்கள் முக்கியம். ஆகையால் இந்தக் கோவர்த்தனகிரியை நீங்கள் பலவகைப்பட்ட வுபசார வஸ்துக்களைக் கொண்டும் விதிப்படி பசுவாலம்பனஞ் செய்தும் பூசித்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். இதற்காக எவ்வளவும் ஆலோசியாமல் இந்த இடைச்சேரியிலுள்ள தயிர் பால் வெண்ணெய் முதலானவைகளெல்லாவற்றையும் எடுத்துப் பிராமணர்களுக்கும் அன்னம் விரும்பிவரும் பிறருக்கும் பரிமாறித் திருப்தி படுத்தவேண்டும். இப்போது நாம் எத்தனஞ் செய்தபடி உபசார வஸ்துக்களைக்கொண்டு பர்வதத்தை யர்ச்சித்து ஓமத்தை வளர்த்திப் பிராமணரைப் புசிப்பித்தவுடனே சரத்காலத்துப் புஷ்பங்களினாலே கொம்புகளில் அலங்கரிக்கப் பட்டவைகளாய்ப் பசுக்களெல்லாம் வலம் வரவேண்டும். ஓ கோபாலர்களே! இதுதான் என்னுடைய மதம், நீங்களிதைப் பிரீதியோடு கைக்கொண்டு செய்வீர்களாகில் பசுக்களுக்கும் மலைக்கும் எனக்கும் பிரீதியாயிருக்கும்" என்று சுவாமி அருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, நந்தர் முதலான கோபாலரெல்லாம் ஒரு விசேஷ சந்தோஷத்தினால் முகமலர்ச்சி யுடையவர்களாகிச் சுவாமியை நோக்கி "குழந்தாய்! நன்றாயிருக்கிறது நன்றாயிருக்கிறது. நீ சொன்ன மதம் வெகு நேர்த்தியாயிருக்கிறது, எங்கள் மனதிற்குப் பிடித்திருக்கின்றது, ஆதலால் அப்படியே செய்கிறோம், கிரி யக்கியம் ஆரம்பிப்போம்" என்றார்கள்.

பின்பு அவ்வாயரெல்லாம் பர்வத யாகத்தை யாரம்பித்துக் கந்த புஷ்ப தூப தீபாதிகளினாலே பூசித்து ஓமமுஞ்செய்து தயிர் பாயசம் மாமிசம் இவை முதலிய வுணவுகளினாலே அப்பர்வதத்திற்குப் பலி பிண்டங்கள் செய்து போட்டு அநேக பிராமணர்களுக்கும் போசனஞ் செய்வித்துக் கோக்களுக்கும் பூசைசெய்தார்கள். பின்பு நாநாவித அலங்காரங்களையுடையனவாய்ப் பசுக்க ளெல்லாம் அம்மலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தன. அப்படியே விருஷபங்களும் நீர் நிறைந்த மேகங்களைப்போலே கர்ச்சித்துக்கொண்டு வலம் வந்தன. இவ்வாறு பர்வதபூசை செய்து வருகையில் கண்ணன் ஒரு தேவதா ரூபமாய் அந்தக் கோவர்த்தனத்தின் சிகரத்தின்

மேல் வீற்றிருந்து, "நான்தான் இந்தப் பர்வத தேவதை" என்று கோபாலர் போட்ட அன்னபலிகளை யெல்லாம் அமுது செய்தருளினர். கீழே யிருந்து தாமே அதை யாவர்க்குங் காட்டி அவர்களோடு கூட மலையினுச்சிக்கு ஏறிப்போய் அந்தத் தமது சொரூபத்தையும் அர்ச்சித்து பணிந்தருளினர். இவ்வாறு கோபாலரெல்லாம் பருவத யாகத்தை நிறைவேற்றி அதன் சிகரத்திற் சேவைசாதித்த பகவத் சொரூபத்தினிடத்திலே இஷ்ட வரங்களையும் பெற்றுச் சந்தோஷமுடையவர்களாய் அந்தச் சொரூபம் மறைந்தவுடனே திரும்பித் தங்கள் பாடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

பத்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினோராம் அத்தியாயம்

கோவர்த்தனத்தை யெடுத்தது

ஓ மயித்திரேயரே! கேளும், சுவாமீ இந்திரனுக்குச் செய்யும் யாகத்தை யொழித்ததனல் அந்த இந்திரன் அதிக கோப முள்ளவனய்ச் சம்வர்த்தகம் என்கிற மேகக்கூட்டத்தை யழைத்து, "ஓ மேகங்களே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்; உடனே என் கட்டளையின்படி தடையில்லாமல் செய்யுங்கள்; நந்தனென்கிற இடையன் புத்தி கெட்டவனய்க் கிருஷ்ணனென்கிற ஒரு பையன் பலத்தைப் பெரிதாயெண்ணிக் கெர்வித்து, மற்று முள்ள இடையரையுஞ் சேர்த்துக் கொண்டு, எனக்குச் செய்துவரும் யாகத்தை நிறுத்தி விட்டான்; ஆகையால் அந்த இடையருக்குப் பிழைப்பாயுள்ள மாடுகளை யெல்லாம் பெருமழை பொழிந்து அழித்து விடுங்கள்; நீங்கள் பயப்படாதேயுங்கள்; உங்களுக்குச் சகாயமாய் நான் பர்வதசிகரம்போ லிராநின்ற பெரிய யானைமே லேறிக்கொண்டு வாயுவையுந் தண்ணீரையும் விடுகிற வுதவியைச் செய்கிறேன்" என்று ஆக்கியாபித்தான். அதுகேட்டு அந்த மேகங்களெல்லாம் இவ் வாய்ப்பாடி முழுது நாசமாகும்படி பெருங்காற்றுடன் பெருமழையைப் பெய்தன. பெய்யவே ஒரு க்ஷணமாத்திரத்திலே பூமியும் ஆகாசமும் திசைகளும் மழைத் தாரைகளின் பெருக்கு நிறைந்து ஒன்ருய்க் காணப்பட்டன. அப்போது அந்த மேகங்கள் பளபளத்து விளங்காநின்ற மின்னற் கொடிகளாகிய கசைகளின் அடிக்குப் பயப்பட்டவைகள் போலே திக்குகளெல்லாம் அதிரும்படி கர்ச்சனை செய்து மிகவுங் கனமான தாரைகளாகிய சாரங்களைப் பெய்துவிட்டன. இப்படி ஒழிவில்லாமல் மழை பொழிவதனல் உலகமெல்லா மிருள்மூடிப்போக உலகம் கீழுமேலும் பக்கங்களிலும் ஜலமயமானதுபோற் றேன்றிற்று. அப்போது பசுக்கள் மகா வேகத்தோடுண்டான காற்றுமழையினலே அலைக்கப்பட்டு, இடுப்புந் தொடைகளுங் கழுத்துஞ் சுருங்கி மாண்டனபோலே மூர்ச்சித்துக் கிடந்தன. அநேக மாடுகள் இளங்கன்றுகளை வயிற்றிலணைத்துக்கொண்டு நடுக்கமுற்றுக் கிடந்தன. மற்றும் பலமாடுகள் கன்றுகளிறக்கக்கண்டு கதறிக்கொண்டு நின்

றன. சில கன்றுகள் காற்றினலே உடம்பெல்லா நடுக்கமுறச் சோர் வடைந்து அற்பத் தொனியாய்க் கூவி னதைப் பார்த்தால் கண்ணனை நோக்கி எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டது போலிருந்தது.

ஓ மயித்திரேயரே! கோக்களுங் கோபிகைகளுங் கோபாலரு நிறைந்த அந்தக் கோகுலமெல்லாம் இப்படி பெருமழையினலே மிகவுந் துன்பப் பட்டு நடுங்குவதைக் கண்டு, சுவாமி "இந்திரன் தனக்குப் பூசை நடக்க வில்லையென்கிற கோபத்தினலே இப் படிச் செய்தானகையால் இதை நாம் அவசியம் பாதுகாக்க வேண்டும், அதற்காகப் பெரிய கற்பாறைகள் நிறைந்த இந்தப் பருவதத்தைப் பெயர் த்து இந்த இடைச்சேரிக்கு ஒரு பெருங் குடையாகப் பிடிக்கக்கட வோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த மலையைப் பெயர்த்து ஒரே திருக் கையினல் விளையாட்டுக் கருவியைத் தாங்குவதுபோல் தாங்கி, அந்தக் கோபாலரெல்லாரையுங் கூவி, நகைத் துக்கொண்டே "நீங்கள் யாவரும் உங்கள் குழந்தை குட்டிகளோடும் பசுக்க ளோடுங்கூட இதனடியில் வந்து சேருங்கள், காற்று மழைக்குப் பயப்படவேண்டாம், அதைத் தடுத்து விட்டேன், இதனடியில் நல்ல இடங் களில் அவரவர் இஷ்டப்படி சுகமா யிருக்கலாம், மலையானது மேலே விழு மென்று அஞ்ச வேண்டாம், இதை நான் ஒரு சிறு பந்தைப்போல இலே சாய்த் தாங்கிக்கொண் டிருக்கிறேன் என்று அருளிச் செய்தார்.

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் அரு ளிச்செய்யக் கேட்டு, இடையரெல் லாம் வண்டிகளில் தங்கள் பொருள் களை யெடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, மாடுகளையும் ஓட்டிக்கொண்டு அதன் கீழ் வந்துவிட்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ் ணன், இடையரும் இடைச்சிகளும் ஆச்சரியத்தினலுஞ் சந்தோஷத்தின லுங் கண்மலர்ந்து நிச்சலமாயிருக்கப் பெற்று முன்னுற்ற தன் சரித்திரங் களையும் இந்த மகிமையையு மெடுத்துத் துதித்துப் பாடிக் கொண்டிருக்க, அந்த மலையை அசைவில்லாமல் தாங் கிக்கொண்டிருந்தார். இந்தப்படி ஏழு தினங்கள் ஓயாமல் மழை பெய்ய, சுவாமியும் அப்பருவதத்தைக் குடை போலெடுத்து ஆயரைக் காத்தருளி னர். இதைக் கண்டு தேவேந்திரன் தன் முயற்சி வீணயிற்றென்று அந்த மேகங்களைத் தானே நிறுத்திவிட் டான். இந்திரன் இப்படி வீண் பிர திக்கினை யுள்ளவனகி மேகங்களைத் தடுத்துவிடவே ஆகாசமெல்லாம் நிர் மலமாய்த் திசைகளெல்லாந் தெரிய, அவ்வாயர்கள் யாவரும் அம்மலை யடியினின்றும் புறப்பட்டுச் சந்தோ ஷத்தோடு பழையபடி தங்கள் பாடிக் குப்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பின்பு சுவாமி அவர்களெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்க அந்தப் பர்வதத் தை இருந்த விடத்திலேயே வைத் தருளினர்.

பதினேறமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்

கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! முன் சொன்னபடியே எம்பெருமான் கோவர்த்தன பருவதத்தை யெடுத்துக் கோகுலத்தைக் காத்தது கண்டு, தேவேந்திரன் வெட்கி "சுவாமியைத் தண்டம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்" என்று அயிராவதத்தின்மே லேறிக் கொண்டு கோவர்த்தன கிரியிடத்துக்கு வந்தான். அங்கே சகல லோகங்களையுங் காப்பவனாகிய எம்பெருமான் கோபாலவேடம் பூண்டு கோபால குமாரரோடு கோக்களைக் காத்து நிற்பதையும், அந்தச் சுவாமியின் திருமுடிக்கு நேர்மேலாகத் தமது சிறகுகளினாலே வெயிற்படாவண்ணம் நிழல் செய்துகொண்டு பிறர் கண்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கிற பெரிய திருவடி என்கிற கருடனையுங் கண்டு, திடீரென்று யானையினின்று மிறங்கித் தேவேந்திரன் ஏகாந்தத்திலே சுவாமியைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, அந்தச் சந்தோஷத்தினாலே கண்கள் மலர்ந்து நிற்கப் புன்சிரிப்போடு இப்படி விண்ணப்பஞ் செய்யலானான்.

"சுவாமீ ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே! அற்புத திவ்விய சக்தியுள்ளவனே! அடியேன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேண்டும். உன் சந்நிதிக்கு அடியேன் வந்தது விரோதபுத்தியால் என்று திருவுள்ளம் பற்றவேண்டாம். சகலத்துக்கும் ஆதாரபூதனான சர்வேசுவரனே! நீ கிருபாமயமான வுன் சங்கற்பத்தினாலேயே துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்கள் செய்து பூமி பாரத்தை நீக்கும்பொருட்டு இங்கேயவதரித்தாயென்று அறிவேன். ஆகிலும் எனக்குச் செய்யும் யாகத்துக்குப் பங்கம் நேரிட்டதென்பதினாலே தெரியாமல் ஒரு கோபத்தையடைந்து மேகங்களை யேவிக் கோகுலத்துக்கு நாசம் வரச்செய்தேன். மகா சத்திமானான நீ குன்றெடுத்து அதைக் காத்தாயே, அற்புதமான அந்தத் திருவிளையாட்டினால் நான் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். ஏனெனில் அமரருடைய காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கவதரித்த வுன்னாலே அந்தப் பிரயோஜனமெல்லாம் நிறைவேறு மென்று நிச்சய மடியேனுக் குண்டாயிற்று அதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக நீ யொரு திருக்கையினாலே இப் பெருமலையைத் தூக்கக் கண்டேனன்றோ? அடியேன் உன் சந்நிதிக்கு வந்த முக்கியகாரியங் கேட்டருளவேண்டும். கோலோகத்திலிராநின்ற கோக்களெல்லாம் தங்கள் சந்ததியை நீ நன்று காத்ததற்காக உனக்கொரு சத்காரஞ் செய்யவேண்டுமென்று அடியேனுக்கு நியமித்தன. அதனாலே கோக்களின் வாக்கியப்படி உன்னைக் கோக்களுக்கு இந்திரனாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்கிறேன். அதைத் திருவுள்ளம் பற்றியருளவேண்டும். அதனாலே நீ கோவிந்தனென்கிற திருநாமம் பெறுவாய்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தன் வாகனமான அயிராவதத்தின் மேலிருந்து தீர்த்த கும்பத்தை யெடுத்துக் கொண்டுவந்து * தனக்கு மேலாய்

* உப - மேலே, இந்திரன் - தேவேந்திரனுக்கு, மேற்பட்ட இந்திரன் என்பது பொருள். கோவிந்தன் முதலான திருநாமங்கள் எம்பெருமானுக்கு வெவ்வேறான அர்த்தங்களால் முன்பே யுண்டாயிருந்தாலும், இவ்வவதார சேஷ்டிதங்களாலும் அவை வந்திருக்கின்றன என்பது கருத்து. மற்றவிடங்களிலு மிப்படியே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சத்தியலோகத்துக்குமே லிருக்கின்ற கோலோகத்துக் கோக்களுக்கு இந்திரனுகையாலே உபேந்திரனென்று பட்டாபிஷேகஞ் செய்தான்.

இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும்போது பசுக்களெல்லாம் தங்கள் மடிகளில் அளவின்றிச் சுரந்துபெருகின பாலினல் பூமியை நனைத்துவிட்டன. உபேந்திரனென்றுங் கோவிந்தனென்றுந் திருநாமங்கள் வழங்கும்படி பட்டாபிஷேகஞ்செய்து, அமரராஜன் கண்ணனைநோக்கி, மிக வணக்கத்துடனே மறுபடி யொரு விண்ணப்பஞ் செய்கிறான். "ஒ மகானுபாவனான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானே! பசுக்களின் வாக்கியத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றினுய். அடியேன் மற்றொரு விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன், அதையுந் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டும், அதென்னவென்றால், உனக்குத் துணையாயிருக்குங் கயிங்கரியத்தி லாசையினலே என்னுடைய அமிசத்தைக்கொண்டு பூமியில் அர்ச்சுன னென்பவனை யுண்டாக்கி யிருக்கிறேன், அவனை நீ யெப்போதும் சம்ரக்ஷித்தருளவேண்டும்; அவன் பூபார நீக்குவதிலே உனக்குச் சகாயமா யிருக்கும்படி திருவுள்ளம்பற்றி அவனை யுன்னைப்போலவே காத்தருளவேண்டும்" என்று இந்திரன் விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டு, சுவாமி திருவுள்ளமுவந்து இந்திரனை நோக்கி "ஓ தேவேந்திரனே! பாரதகுலத்திலே உன்னமிசத்தினலே அர்ச்சுனன் பிறந்திருப்பது தெரியும், நான் பூலோகத்திலிருக்குமளவும் அவனைக் காப்பாற்றுகிறேன், இந்த லோகத்திலே நானெவ்வளவு காலமிருப்பேனே அவ்வளவு காலமும் அர்ச்சுனனை ஒருவனுஞ் ஜயிக்கமாட்டான், ஓ சுரபதியே! இவ்வுலகத்தில் மகா பலசாலியான கம்சன், அரிஷ்டன், கேசி, குவாலயாபீடம், நாகன் இவர்கள் முதலான அநேக அசுரர் இருக்கிறார்களன்றோ? அவர்களெல்லாம் ஹதஞ்செய்யப்பட்டபின் மகா யுத்தமொன்று நடக்கும், அதிலேதான் பூமியின் பாரந் தீருமென்றறி. ஆகையால் நீ புத்திரனுக்காகத் துன்பப்படாதே, உன் ஸ்தானத்திற்குப் போ, எனக்கு எதிரில் அர்ச்சுனனுக்குச் சத்துருவென்றொருவன் தலையெடுக்க மாட்டான், பாரத யுத்த நடந்தபின் இந்த அர்ச்சுனனுக்காகவே யுதிஷ்டிரன் முதலானோரையும் ஆயுதத் துன்பமொன்று மில்லாமற் காத்துக் குந்திக்குக் கொடுப்பேன்" என்று அருளிச்செய்யக் கேட்டு வானவர்க்கரசன் சுவாமியை ஆலிங்கனஞ் செய்து பணிந்து அயிராவதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு மறுபடியுந் தன் லோகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆயரோடும் ஆக்களோடுங் கூடித் தன் வரவை யெதிர் பார்த்திராநின்ற கோவியருடைய பார்வைகளினலே பரிசுத்தமா யிருக்கிற வழியால் கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளினன்.

பன்னிரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்

ராஸக்கிரீடை

இவ்வண்ண மிந்திரன் வந்துபோன பின்பு கோபாலரெல்லாம் கண்ணன் கோவர்த்தன பருவதத்தை யெடுத்தது கண்டு வெகு ஆச்சரியமுடையவர்களாய் அவர் திறத்தில் மிகுந்த அன்பு கூர்ந்து, அவரை நோக்கி "அப்பா கிருஷ்ணா! நீ இப்போது நேரிட்ட பெருமழையினின்று மெங்களையும் எங்கள் பசுக்களையுங் கிரியைத் தூக்கிக் கொடைபோற் பிடித்துக் காத்தாயே? இப்படிப்பட்ட வுன் காரியங்கள் மகா அற்புதமா யிருக்கின்றன. உன்பிறப்போ இழிவான இடைக்குலமா யிருக்கின்றது. தண்ணீரிற் காளியனை யடக்கினதும், பனங்காட்டில் தேநுகனைச் சங்கரித்ததும், கோவர்த்தனத்தை யெடுத்தது மாகிய வுன்னுடைய பாலிய விளையாட்டுகளைக் காண எங்களுடைய இருதயங்க ளெல்லாம் சந்தேகமுற்றிருக்கின்றன. ஓ மகா பராக்கிரம முள்ளவனே! சத்தியம் சத்தியம், ஸ்ரீ ஹரியின் திருவடிகளின்மேலாணை, நீ மனுஷ்யனல்லை. ஓ கிருஷ்ண! பெண்டுகள் சிறுவர் முதலாக இவ்வாய்ப்பாடியி லிராநின்ற யாவர்க்கும் உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்பிருப்பதும் சகல தேவதைகள்கூடிச் செய்தாலும் இயலாத வுன்காரியங்களும் பாலியத்திலேயே இப்படி மகா வீரிய முண்டாயிருப்பதும், இழிவான எங்களிற் பிறப்பும் யோசிக்குமளவில் எங்களுக்குச் சந்தேகத்திற்கு ஏதுவா யிருக்கின்றன. நீ தேவனோ? தானவனோ? யக்ஷனோ? கந்திருவனோ? யாரோ தெரியவில்லை. யாராயிருந்தாலும் நாம் விசாரிப்பதிற் பயனென்ன எங்களுக்கு உறவின்முறையானா யிருக்கிறாய், உனக்குத் தண்ட மிடுகிறோம்" என்று கோபாலர் சொல்லியதைக் கேட்டுக் கண்ணன் சிறிதுபொழுது சும்மாவிருந்து, கொஞ்சம் சிநேக கோப முள்ளவராய் அருளிச் செய்ததாவது, "ஓ கோபாலரே! என் சம்பந்தத்தினாலே உங்களுக்கு வெட்கமுண்டாகாமலிருந்தால், நான் கொண்டாடும்படியானவனென்று தோன்றியிருந்தால், உங்களுக்கு இந்த விசாரணை யேதுக்கு? என்னிடத்தில் உங்களுக்கு அன்பிருந்தால், நான் உங்களுக்குக் கொண்டாடத் தக்கவனாயிருந்தால், நீங்கள் என்னை உறவுக்கேற்றபடி நினைத்திருங்கள்; நான் தேவனுமல்லேன், கந்திருவனு மல்லேன், இயக்கனு மல்லேன், தானவனு மல்லேன், நான் உங்களுக்குப் பந்துவாகப் பிறந்தவனேயல்லது வேறன்று; ஆதலால் நீங்கள் வேறுவிதமாய்ச் சிந்திக்கவேண்டாம்" என்றிப்படி கண்ணன் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டு அவர் சிநேக கோப முள்ளவரா யிருக்கிறாரென்பதையுமறிந்து ஆயரெல்லாம் ஒன்றும் பேசாமல் வனத்துக்குப் போனார்கள்.

பின்பு கண்ணன் அந்தக் கூதிர்ப் பருவத்திலே வானம் நிர்மலமா யிருப்பதையும், பால் பெய்ததுபோல் நிலவு காய்வதையும், திசையெல்லாங் கமழும்படி மலர்ந்த அல்லித் தடாகத்தையும், வண்டுகள் பாடப்பெற்று மனோகரமா யிருக்கின்ற வனவரிசையையுங் கடாக்ஷித்து, முன் தான் வரமளித்தபடி கோபியரோடு சேர்ந்து கிரீடிப்பதற்

குத் திருவுள்ளம் பற்றித் தமையனின்றித் தானொன்றியாக வனத்திற் போய், பெண்கள் மனதை யிழுக்கத் தக்கதும், இன்னபடி யென்று சொல்லக்கூடாமல் லினியதுமான தொனியுள்ளதாய்த் தாரமு மந்தரமுமான ஓசை வேற்றுமைகளின் முறைப்பாடுடையதாய் விளங்கும்படி வேணுகானஞ் செய்தருளினன். இவ்வாறான அந்த வேணுநாதத்தைக் கேட்டு ஆய்ச்சிகளெல்லாம் பரவசராகி மாளிகைகளைத் துறந்து பரபரப்புடனே மதுசூதன னிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி சுவாமியின் குழலிசையை யுற்றுக்கேட்டு அவனையே நினைத்துக்கொண் டிருந்தாள். பின்னுமொருத்தி அருகில் வந்து "கிருஷ்ண கிருஷ்ண" என்று அழைத்துப் பின்னொன்றும் பேசமாட்டாமல் நாணப்பட்டு நின்றாள். இன்னுமொருத்தி அவரிடத்தில் அன்பின் மிகுதியாலே ஒன்றுந் தெரியாதவளாகிப் பக்கத்திற் போய் நின்றாள், வேறொரு பெண் தன் மாளிகையினின்றும் வெளியில் வந்து அங்கே தன் மாமனாரைப் பார்த்து அஞ்சி, கண்ணன் சந்நிதிக்குப் போகக் கூடாமையாலே கண்களை மூடிக்கொண்டு தன்மயமாய் அந்தக் கோவிந்தனைத் தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தாள். வேறொருத்தி * அவனிடத்திலே சித்தம் பற்றியிருப்பதனா லுண்டான ஆனந்தத்தினாலே புண்ணியங்களும் அவனையடையாமற் போனதைப்பற்றி யுண்டான மகா துக்கத்தினாலே பாவங்களும் மாளப் பெற்றவளாய்ப் பரப்பிரம சொரூபியாய் ஜகத்காரணமான அவனையே சிந்தித்துக்கொண்டு மூச்சடங்கி முத்தியைப் பெற்றாள். இப்படியாக மெய்மறந்து தன்னைச்சேர்ந்த கோபகன்னிகைகளால் சூழப்பட்டு ஸ்ரீ ராஜகோபாலன் ராஸக்கிரீடை யென்கிற உச்சவத்திலே குதூகலமுடையவனாய் அதற் கேற்றதாய்ச் சரத்கால நிலவுபொருந்தி விளங்கிக் கொண்டிருந்த இரவைத் திருவுள்ளமுகந்தருளினன்.

இப்படி சுவாமி ராஸக்கிரீடை செய்தருளி † மற்றோரிடத்தி லெழுந்தருளினபோது, அந்தக் கோபகன்னியரெல்லாம் கூட்டமாய்க் கூடிக்கொண்டு கண்ணனுடைய திருவிளையாட்டிலேயே மனம் பற்றினவர்களாய், அந்தப் பிருந்தாவனத்தினடுவில் திரிந்துகொண்டு ஒருவரோ டொருவர் சொன்னதாவது:—

ஒருத்தி "ஓ தோழிமார்களே! கேளுங்கள், நான்தான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், ஆதலால் நான் லலிதமாய் நடக்கிறேன் பாருங்கள்" என்றாள், மற்றொருத்தி "நீயல்லடி கிருஷ்ணன், நானே கிருஷ்ணன், என்னுடைய பாடலைக்கேள்" என்றாள். வேறொருத்தி "அடா துஷ்டனான காளியநாகனே! ஓடாதே, நில், நான் கிருஷ்ணன், இதோ உன்னைப் பிடிக்கிறேன் பார்" என்று தோளைத் தட்டித் தன்கையை

* மனம் உள்ளடங்க அதைவிட்டுப் பிரியாத பிராணனு முள்ளடங்கினதனால் மூச்சடங்கிற்று. முத்திபெறுபவர்களுக்கு இருவினையு நீங்கவேண்டும். ஆனந்தமும் ஆர்த்தியும் அனுபவிக்கப்பட்டதனால் முறையே தம்மினமான புண்ணிய பாவங்களைப் போக்கின.

† பிரிதல் இன்ப மதிகமாவதற்குக் காரணமாதலால், அவர்களுக்கு இன்ப மிகும் பொருட்டுப் பிரிந்தானென அறிக. இதனைக் குறளில் ஊடலுவகை யென்னு மதிகாரத்திற் காண்க.

யே சர்ப்பத்தைப்போற் பிடித்து நின்ருள். இன்னுமொருத்தி "ஓ ஆயர்களே! நீங்கள் மழைக்கு அஞ்ச வேண்டாம், சஞ்சலமற்றிருங்கள், இதோ இந்தக் கோவர்த்தனத்தையெடுத்துக் குடையாய் பிடிக்கிறேன்" என்ருள். மற்றுமொருத்தி "ஓ இடைப்பிள்ளைகளே! தேநுகனை நான் சங்கரித்துப் போட்டேன், இனி நீங்களிப்பனங்காட்டில் வேண்டியவாறு சஞ்சரியுங்கள்" என்ருள். வேறொரு பெண் கண்ணனைப்போல் நின்றுகொண்டு பசுக்களைக் கூப்பிட்டாள்.

* இப்படி யந்த இடைச்சிகள் கண்ணனுடைய பலவகைப்பட்ட திருவிளையாட்டுகளைச் செய்துகொண்டு மெய்மறந்த தன்மையராய்ப் பிருந்தாவனத்திலே திரிந்துகொண்டிருக்கையில், ஒரு பெண் தரையைப் பார்த்து அங்கத்திற் புளகமுண்டாகவும் கண்கள் மலர்ந்து நிற்கவும் பக்கத்தி லிருப்பவர்களை நோக்கி "ஓ தோழிமார்களே! பாருங்கள், இங்கே துவசம் வச்சிரம் கமலம் அங்குசம் முதலான இரேகைகளையுடைய கண்ணன் திருவடித் தாமரைகளின் சுவடுக ளிருக்கின்றன, இவ்வடி வைப்புகளைப் பார்க்க அவன் விளையாட்டோடு விநோதமாய் நடந்திருக்கிருனென்று தோன்றுகின்றது. இன்னும் பாருங்கள், மகா புண்ணியம் செய்த எவளோ ஒருத்தி அவனோடுகூடச் சேர்ந்து மதத்தினல் மெல்லச் சென்றிருக்கிருள், ஏனெனில் இதோ பக்கத்தில் அவளுடைய அடிச்சுவடுகள் நெருங்கினவைகளுஞ் சிறியவைகளுமாகக் காணப்படுகின்றன, இங்கே கண்ணன் குந்திப் பூப்பறித் திருக்கிருன், அதனலேதான் அந்த மகானுபாவனுடைய திருவடிகளி னுனிமாத்திரமே பூமியிற் பட்டிருக்கின்றன, இதோ பாருங்கள், இங்கே கண்ணன் உட்கார்ந்து அந்தப் பூக்களாலே ஒருத்தியை அலங்கரித்திருக்கிருன், அவளோ பூர்வசன்மத்திலே சர்வ சரீரகனை ஸ்ரீமந் நாராயணனை நன்ருய் ஆராதித்திருக்கிருள், ஓ கோபிகைகளே! இங்கே பாருங்கள். அந்தக் கோபால சூடாமணியானவன் தான் பூப்புனைந்து மேன்மைப்படுத்தின அவளைவிட்டு இவ்வழியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ருன், இங்கே ஒருத்தியின் அடிச்சுவடுகள் நுனியழுந்தியவைகளாகக் காணப்படுகின்றன, ஆதலின் அவள் முந்திச்சென்ற அந்தப் புண்ணியனைச் சேரும்பொருட்டு நிதம்ப பாரத்தினல் வருந்திச் சீக்கிரமாய் நடந்திருக்கிருள், ஓ பாங்கிகளே! ஒருத்தி அவன் கைமேற் கை வைத்துக்கொண்டு கூட நடந்திருக்கிருள். அதனலேதான் இங்கே அடிவைப்புகள் நீண்டிராமற் சிறிது நெருங்கி அசுவாதீனமாய்க் காணப்படுகின்றன, இங்கு பாருங்கள், அந்த வஞ்சகன் அவளுடைய கையைப் பரிசித்தது மாத்திரமேயன்றி வேறு பரிசொன்றுஞ் செய்யாமையாலே

* அன்புமிகுந்து பரவசப்படும்போது அனுபவிக்கப்படும் பொருளின் பாவனை அனுபவிக்கிறவனுக்கு உண்டாகின்றது. அல்லது விரகத்தில் தரிப்பதற்காக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வனுபவத்தைத்தான் ஆழ்வார் அஞ்சாம்பத்து ஆருந்திருவாய்மொழியில் "கடல்ஞானஞ்செய்தேனும் யானே யென்னும்" இத்தியாதியால் தாய் கூற்றில் அருளிச்செய்தார். இது யோகநிஷ்டையி லிருக்குமவர்களுக் குண்டாக அவர்கள் தாமே ஈசுவரனென்றும் அவன் விபூதிகளெல்லாம் தம் விபூதியென்றும் சொல்லும்படியாகின்றது.

அவள் அவமானப்பட்டு ஆசையற்றுத் திரும்பி விட்டதாக அடிச்சுவடுகள் தோன்றுகின்றன, இங்கே கண்ண னுடைய அடிவைப்புகள் மிக விரை வாய் வைக்கப்பட்டன போலும், இதனாலே அவன் இங்கொருத்தியை நோக்கி, நீ யிங்கேயே யிரு நான் சீக் கிரம் போய் நாமிருவருங் கூடுவதற் கேற்ற இடம் பார்த்துக்கொண்டு உன் னிடம் வந்து சேருகிறேனென்று உரைத்துப் போனதாகத் தோன்று கின்றது, ஓ பாங்கிமாரே! இதற்கு மேலே அவனுடைய திருவடிச்சுவடு காணப்படவில்லை, அவன் எங்கேயோ மற்றோர் புகக்கூடாத விடத்திற் சென் றிருக்கிறான், ஆதலால் திரும்புங்கள், இங்கே நாம் போவது கடினம், இவ் விடம் நிலவும் புகக்கூடாததா யிருக் கின்றது" என்று சொல்லக் கேட்டு அவ்விடைச் சிறுமிகள் யாவரும் கண் ணனைக் காண்பதரிதென்று மனமழுங் கினவர்களாய் மீண்டும் யமுனை யாற் றங்கரைக்கு வந்து உட்கார்ந்து அவன் சரித்திரங்களைப் பாடிக் கொண்டிருந் தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் தாமரை மலர் போல் மலர்ந்து விளங்காநின்ற திரு முக மண்டலத்தோடு சகல லோக ரக்ஷகனுயுந் திவ்விய சரித்திர முடைய வனுயு மிருக்கிற கண்ணன் எழுந்தரு ளக்கண்டு, அக்கோவியர் மிகவுங் களிப்படைந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி "கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! கிருஷ்ண" என்று மாத்திரஞ் சொல்லி மற்றொன்றுஞ் சொல்லாமற் சும்மா விருந்துவிட்டாள். மற்றொருத்தி புரு வங்கள் நெறிக்கப் பார்த்துக் கண்க ளாகிய வண்டுகளினாலே அக்கண்ண னுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பானஞ் செய்தாள். வேறொருத்தி அவனைக் கண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு அவ னுடைய அந்தத் திவ்விய ரூபத்தையே தியானித்து யோகநிஷ்டை யுடைய வள்போ லிருந்தாள். இப்படியாகத் தன்னைக் காதலித்துப் பலவகைச் சேஷ் டைகளோடுஞ் சூழ்ந்த அந்தப் பெண் களுள் சிலரைப் பிரியமான வசனங்க ளாலேயும் சிலரைப் புருவ நெறிப் புள்ள நோக்கங்களினாலேயும் சிலரைக் கைதீண்டுவதி னாலேயும் கண்ணன் சமாதானப்படுத்தி யருளினான். பின்பு கலக்கமின்றித் தெளிவான மனமு டைய அப்பெண்களோடு *ராஸக்கிரீ டைச் செய்யவாரம்பித்தான். ஆனால் அக்கன்னியர் யாவரும் கண்ணனிடத் திலேயே நிற்க மனமுள்ளவராய் அவன் பக்கத்தை விடாமலிருந்ததனால் வட்டமாக ராஸமண்டல கோஷ்டியும் ஏற்படவில்லை. ஆனதனால் சுவாமி ஒவ்வொருத்தியையுங் கைப்பிடித்து அந்தச் சுகத்தினாலே பரவசையாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டிருக்கு மவ ளவள் கையை மற்றொருத்தியின் கை யோடு கூட்டி வட்டமா யவர்களை நிறுத்தி யருளினான். அவர்களோ ஆனந்த பரவசத்தினால் கண்ணனு டைய கையைப் பிடித்திருப்பதாய் நினைத்தார்களே யல்லது மற்றொருத்தி கையைப் பிடித்திருப்பதாய் நினைக்க வில்லை. கண்ணனோ தான் விரைவாய்ப் பாயும் லாகவ சமத்காரத்தினாலே யாவ ருக்கும் பக்கத்திலிருந்தவன் போலவே காணப்பட்டான். பின்பு சரத்கால வர்ணனை யுள்ள பாட்டும், அதற்குத் தாளமாகக் கைவளைகளின் குலுக்கு முள்ளதாய் ராசக்கிரீடை யானது விளங்கிற்று. ஆனாலும் கண்ணன்

* அநேக நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாய்நின்று, சித்திரமான தாள லயைகளோடு கூட மெதுவாகவும் உந்நதமாகவுஞ் செய்யுங்கூத்து, ராஸமென்று சொல்லப்படும்.

மாத்திரந்தான் சரத்காலத்துச்சந்திரனை யும் அந்நிலாவையும் ஆம்பல் மலர்ந்து விளங்குந் தடாகங்களையும் பற்றிப் பாடியருளினன். கோபிகைகளோ, கண்ணன் திருநாம மொன்றையே பாடினர்கள். இப்படியாகப் பாடிச் சுற்றிவருகையில், அவ்வருத்தத்தினு லொருத்தி கங்கணங்க ளொலிக்கப் பெற்ற கொடிபோன்ற தன் கையை அவன் தோண்மே னிறுத்தினள். மற் ெறாருத்தி பாடலைப் புகழ்கின்ற வியா ஜத்தினால் யானைத் தும்பிக்கைபோல் விளங்காநின்ற திருத்தோளுள்ள கண் ணனைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட் டாள். இன்னுமொருத்தி கண்ணன் கபோலத்தோடு தன்கபோலஞ் சேர்த் துத் தனக்குண்டாகிய புளகமென் னும் பயிர்க்குத் தண்ணீர் பெய்யு மேகங்கள்போலே வியர்வை யடைந் திருக்கின்ற அவன் திருத்தோள்களைக் கட்டிக்கொண்டாள். இப்படி அவ ரவர் ஆனந்த மனுபவித்துக் கொண்டு உரத்த நாதத்தினாலே கண்ணன் செய்த ராஸகானத்திற்கு அநுகீதமாக "நன்று யிருக்கிறது கிருஷ்ணா! நன்றாயிருக் கிறது கிருஷ்ணா!" என்று இரட் டித்த நாதத்தோடு பாடினவர்களாய், அவன் போகையிற் கூடப் போவதும் திரும்புகையில் எதிர்முகமாய்த் திரும் புவதுமாய் அவனைப் பிரியாமலே யிருந் தார்கள். இவ்விதமாய்த் தன்னைப் பிரிந்தால் ஒரு க்ஷணம் ஒரு கோடி வருஷம்போலே தோன்றும்படி அந் தப் பெண்களுக்கு ஆனந்தத்தை வளர்த்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக வான் ராஸக்கிரீடை செய்தருளினன். அப்பெண்கள் தங்களுடைய புருஷர் களாலும் தாய் தந்தையர்களாலும் உடன்பிறந்தாராலும் தடுக்கப்பட்டா லும் அவர்களை லக்ஷியஞ் செய்யாமல் இரவுகளிலே கண்ணனிடஞ் சேர்ந்து மிக்க அன்போடு ரமித்துக்கொண்டி ருந்தார்கள். அந்த ஸ்ரீ மதுசூதனனும் மனுஷ்யாவதாரத்திற் கேற்றபடி அவ் விளமைக்குரிய சாபலியத்தைப் பெரு மைப்படுத்திக்கொண்டு இரவுதோறும் அக்கோப கன்னிகளை ரமித்துவந்தான்.

ஓ முனிவரே! தருமத்தை ஸ்தாபிக்க அவதரித்த எம்பெருமான் தரும விரோ தமான காரியஞ் செய்வது ஒக்குமோ? அக்கன்னிகளுக்கும் இதனாலே பாதக முண்டாகாதோ? என்று கேட்பீரா கிற் சொல்லுகிறேன் கேளும். அவ் வெம்பெருமான் தன்னைச் சேர்ந்தவர் களுடைய சகல பாபங்களையும் போக் கடிக்கும்படியான பரிசுத்தமுடைய வனாகையாலேயும், அக் கன்னியர் வேதாந்த நிர்ணயத்தின்படி அன்பு செலுத்தவேண்டுமிடத்திலேயே அன் பைச் செலுத்தினர்க ளாகையாலே யும், அவர்களுக்குச் சகலபாப நிவர்த் தியே யல்லது பாப முண்டாவதில்லை. எம்பெருமானுக்கோ ஜீவாத்துமாக்க ளுக்கு உண்டாவதுபோலே பாபபந்த முண்டாகாது. ஏனெனில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாச மென்கிற பஞ்சபூதங்கள் எப்படி எல்லாப் பிரா ணிகளிலும் வியாபித்திருக்குமோ அப் படியே சுவாமி அந்தப் பெண்களி லும் அவர்களுடைய பர்த்தாக்களி லும் மற்றுமுள்ள ஆத்துமகோடிகளி லும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்துமா வாகையாலே அவனுக்குப் புதிதாய் ஒரு சம்பந்தம் வந்ததில்லை யென் றறியும்.

பதின்மூன்றமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாலாம் அத்தியாயம்

அரிஷ்டாசுரவதம்

கேளும் மயித்திரேயரே! ஒருகால் சுவாமி சாயங்காலமான வுடனே ராஸக்கிரீடைக்கு எத்தனமா யிருக்கு மளவில், அரிஷ்ட னென்னு மொரு அசுரன் எருதின் வேடம் பூண்டவனாய் அவ்விடச்சேரியைப் பயப்படுத்தி, உல்லோல கல்லோலஞ் செய்து கொண்டு வந்தான். அவன் நீருண்ட மேகம் போலே கறுத்த நிறமும், கூர்மையான கொம்புகளும், சூரியன் போலே சிவந்து பளபளப்பான கண்களும், திண்மையான கழுத்துப் பிடியும், உயர்ந்த நுசுப்பும் வளர்ச்சியும், அண்டக்கூடாத பராக்கிரமமு முடையவனாய்க் குளப்படிகளினாலே பூமியைப் பிளக்கிறவன்போலே இடித்துக்கொண்டும், நாக்கினால் உதடுகளை யடிக்கடி நக்கிக்கொண்டும், வெகு பரபரப்பாய் வாலைத் தூக்கி யுதறிக் கொண்டும், சாண மூத்திரங்களினாலே பின்புறமுதலான அவயவங்கள் பூசப்பட்டு, பசுக்களுக்கெல்லாம் நடுக்க முண்டாக்கத் தக்கவனாய், அதிகமாய்த் தொங்குகின்ற அலைதாடியுடனே மரங்களில் முட்டின அடையாளங்கள் முகத்திற் றோன்ற, மாடுகளை யெல்லா முட்டிக் கருக்களை விழச் செய்துகொண்டு, வெகு மதோன்மத்தனாய் வந்தான். அவன் இப்படியே விருஷப ரூபத்தோடு காடுகளிற் சென்று அங்கு தவஞ்செய்யு முனிவர்களையெல்லாங் கொன்றுகொண்டிருக்கிறவன். இவ்வாறு பயங்கரமான கண்களோடு துள்ளிவருகிற அவ்வசுர விருஷபத்தைக்கண்டு, இடையரும் இடைச்சிகளும் மிகவும் பயமடைந்து, நடுங்கிக் "கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! என்று கதறிக்கொண்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சரணமடைந்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கையைத் தட்டிச் சிங்கநாதஞ் செய்தருள, அதுகேட்டு அந்த விருஷபாசுரன் சுவாமியின் திருவுதரத்தின்மேற் கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிக் கொண்டு பாய்ந்து வந்தான். அப்படியாக வருகின்ற அந்தத் துராத்துமாவைப் பார்த்துக் கண்ணன் கிஞ்சித்தாகிலும் விலகாமல் இருந்த விடத்திலேயே சத்துருவினிடத்தில் அலக்ஷியத்தைக் குறிப்பிக்கும் விளையாட்டோடெழுந்தருளி யிருந்தார். பின்பு அவன் அருகில் வரப்பார்த்து யானையை முதலை பிடிப்பதுபோலே அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசையவொட்டாமற் செய்து, தன் முழங்காலினால் அவன் வயிற்றி லோரிடி யிடித்து, அவனுடைய கொழுப்பையுங் கருவத்தையுமடக்கி, அழுக்கான வஸ்திரத்தைக் கசக்குவதுபோல் அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி, அவனுடைய கொம்புகளி லொன்றைப் பிடுங்கி, அதனாலேயே அவனை யடித்தார். இப்படிச் செய்யவே அவ்வசுரன் உதிரங் கக்கிக்கொண்டு கீழேவிழுந்து இறந்தான். அதைக்கண்டு, முன்பு ஜம்பாசுரனை வதை செய்தபோது தேவேந்திரனைத் தேவதைகள் துதித்ததுபோலக் கண்ணனைக் கோபாலரெல்லாந் துதித்தார்கள்.

பதினாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்

கம்சன் அக்குரூராருக்குக் கட்டளையிடுதல்

இவ்விதமாய் அரிஷ்ட னென்கிற விருஷபாசுரனும், இதற்குமுன் சொல்லியபடி தேநுகனும் பிரலம்பனுஞ் சங்கரிக்கப்பட்டும், கோவர்த்தன சலம் தூக்கப்பட்டும், காளியநாகன் தண்டிக்கப்பட்டும், மிகவும் பெரிய மரங்களிரண்டுந் தள்ளப்பட்டும், பூதனை கொல்லப்பட்டும், சகடு திரும்பி வீழ்த்தப்பட்டு மிருக்குமளவில் நாரதமுனிவர் கம்சனிடத்துக்கு வந்து, தேவகியின் குழந்தையை யசோதையினிடத்தில் விட்டு, அவள் குழந்தையை இங்கு கொண்டுவந்து விட்டது முதலான விருத்தாந்தங்களை ஆதியோடந்தமாக முறையாய்ச் சொன்னார். இப்படி திவ்விய ஞானமுள்ள நாரதமுனிவர் சொன்னதைக் கேட்டுக் கம்சன் வசுதேவர்மேல் அதிக கோபங் கொண்டு, சபையிலே அவரையும் மற்றுமுள்ள யாதவரையு நிந்தித்து, "இப்போது இளமைப் பருவத்தோடிருக்கின்ற ராமகிருஷ்ணர்கள் பலப்படுவதற்கு முன்னமே அவர்களைச் சங்கரிக்கு மெத்தனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்யாமல் அவர்கள் யவ்வனவயது பெறுமட்டுஞ் சும்மா விருந்தோமாகில் அவர்கள் மிகவும் அசாத்திய ராய்விடுவார்கள். ஆதலால் அவர்களை நம்மிடத்திருக்கிற முஷ்டிகன், சாணூரன் என்கிற மல்லர்களைக் கொண்டு மல்லயுத்தஞ் செய்வித்துக் கொல்லுவோம். அதற்காக நாம் வைத்திருக்கும் வில்லின் திருவிழாவைச் சாக்கிட்டு அவர்களை யிங்கே யழைப்பிப்போம். எப்படியாகிலும் அவர்கள் விரைவில் நாசமாகு முபாயத்தை நாம் தேடவேண்டும். அவர்கள் இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வரச் சுவபல்க குமாரனை அக்குரூரனைக் கோகுலத்திற்கு அனுப்பவேண்டும். அல்லது பிருந்தாவனத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற கேசியென்பவனுக்கே கட்டளையிட்டோமாகில் அவன் அங்கே தானே அவர்களைச் சங்கரித்து விடுவான். அவர்களிங்கே வந்தபோதிலும் என்னுடைய குவலயாபீடமென்கிற யானை வசுதேவன் மக்களான அவ்விடைப் பிள்ளைகளிருவரையுஞ் சந்தேகமின்றி நாசஞ் செய்து விடும்" என்று சிந்தித்து அந்தத் துராத்துமாவான கம்சன் ஸ்ரீ ராம ஜனார்த்தனர்களைக் கொல்வதற்கு அழைத்து வரும்படி அக்குரூரரை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்.

"ஓ தானபதியே! என் சந்தோஷத்திற்காக என் வார்த்தையை நீர் தடையின்றிச் செய்யவேண்டும்; அதாவது நீர் தேரின்மே லேறிக்கொண்டு நந்தனுடைய கோகுலத்திற்குப் போய் அங்கே என் வினசத்திற்காக விஷ்ணுவின் அமிசத்தினாலே பிறந்த வசுதேவன் மக்களிருவர் துஷ்டர் வளருகிறார்களன்றோ, அவர்களை வருகிற சதுர்த்தசியன்றைக்கு இங்கே நடக்கப்போகிற தனுர்யாக மகோச்சவத்தில் மல்லயுத்தத்திற்கு வரும்படி நீர் அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும், கைச்சண்டையில் மிக வல்லவர்களாய் என்னிடத்தி லிராநின்ற சாணூரமுஷ்டிகர்களோடுகூட அவர் சண்டையிடுவதை யாவரும் இங்கே வேடிக்கையாய்ப் பார்க்கட்டும். அல்லது என்னுடைய குவலயாபீடமென்கிற யானை மாவத்த

ஞல் தூண்டப்பட்டு அந்தப் பாவி களான வசுதேவன் சிறுவர்களைக் கொன்றுவிடும். இப்படியாக அவ் விருவரையும் வதித்தபின்பு துர்மதிக ளான வசுதேவனையும் நந்தகோபனை யும் மிகவுந் துர்ப்புத்தியான என் தகப் பன் உக்கிரசேனனையுங் கொன்றுவிடு வேன். பின்னர் என்னைக் கொல்ல நினைத்திருக்கின்ற இடையருடைய மாடுகளையும் பொருள்களையும் பறித் துக்கொண்டு பிறகு உம்மைத் தவிர மற்ற யாதவர்களைக் கொல்லவும் எத் தனிக்கிறேன். இப்படி யெல்லாஞ் செய்து இவ்விராச்சியத்தை யாதவப் பூண்டில்லாததும் சத்துருக்களில்லா ததுமாக்கிச் சந்தோஷமா யாளுகி றேன், இதற்காக அக்குரூரரே! நீர் ஆய்ப்பாடிக்குப் போய்வரவேண்டும், மேலும் அங்கிருக்கு மிடையர்களுக்கு எருமை நெய் தயிர் பால்களை விசேஷ மாய் நம்மிடத்திற்குக் கொண்டுவரும் படி கட்டளையிட்டு வாரும்" என்றிப் படி கஞ்சன் சொன்ன வார்த்தை யைக்கேட்டு மகா பாகவதரான அந்த அக்குரூரர் "நாளைக்குக் கண்ணனைச் சேவிப்போமன்றோ" என்று மிகவுங் களிப்படைந்து, அப்படியே செய்கி றேனென்று கஞ்சனுக்குச் சொல்லித் திவ்வியமான ரதத்தின்மே லேறிக் கொண்டு மதுராபுரியினின்றும் புறப் பட்டார்.

பதினைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாறும் அத்தியாயம்

கேசி வதம்

பின்பு பிருந்தாவனத்திலேயே சஞ் சரித்துக்கொண்டிருந்த கேசியென்னு மசுரன் கஞ்சனுடைய தூதனாலே ஏவப்பட்டவனாகி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சங்கரிக்க வேண்டுமென்று கருத்துக் கொண்டு குதிரையின் ரூபத்தோடு சுவாமி எழுந்தருளி யிருக்கு மிடத்திற் குச் சமீபத்தில் வந்து, குளம்புகளிலே பூமியை யிடித்துக் கொண்டும், பிடரி மயிர்களின் நெறிப்பினாலே மேகங்க ளைக் குத்திக்கொண்டும், தான் குதித் தோடுந் திறத்தினாலே சந்திர சூரியர் களுடைய மார்க்கங்களைத் தாவிக் கொண்டும், பெருங்கனைப்போடு அங் கிருந்த ஆயர்களைத் துரத்தினான். அந்த அசுரக் குதிரையின் கனைப்பைக் கேட்ட மாத்திரத்திலே ஆயரும் ஆய்ச் சிகளும் பயப்பட்டு நடுக்குற்று ஸ்ரீ கோவிந்தனைச் சரண்ம் புகுந்தார்கள். அப்போது கண்ணன் "காத்தருள வேண்டும், காத்தருள வேண்டும்" என்று கோபாலர் கூவுவதைக் கேட்டு நீருண்ட மேகத்தின் கர்ச்சனைக்கு ஒப் பான தொனியோடு அவர்களைநோக்கி யருளிச்செய்கின்றார்:—

"ஓ கோபாலர்களே! நீங்கள் பயப் படவேண்டாம், இந்தக் கேசிக்கு அஞ்சுகிற உங்களாலே வீரருக்குண் டான சக்தியெல்லாம் போக்கடிக்கப் படுகின்றன, அற்ப பலமுள்ள இவனா லே என்ன ஆகும்? சும்மா கனைத்து ஆரவாரம் இடுகிறதே யல்லது மற் றொன்றுமில்லை, இவனொரு பலமற்ற அசுரன், சும்மாக் குதிக்கிறான்" என்று அருளிச்செய்து, கேசியை நோக்கி

"அடா துஷ்டா! வா வா, நான் கிருஷ்ணன், முன் தக்ஷயாகத்திலே பூஷாவென்பவனுடைய பற்களை உருத்திரன் உதிர்த்ததுபோலே நான் உன் வாயிலிருந்து பற்களையெல்லா முதிர்த்துப் போடுகிறேன்" என்று வீர வாதம் பேசிக்கொண்டு, கோவிந்தன் அந்தக் கேசிக்கு எதிரில் எழுந்தருளினன். அந்த அசுரக் குதிரையும் வாயைத் திறந்துகொண்டு கண்ணன் மேற் பாய்ந்துவந்தது. அப்போது பகவான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அந்தக் குதிரையின் வாயிற் கொடுக்க, அந்தக் கையின் தாக்குதலினாலே அதன் பற்களெல்லாம் பெயர்ப்புண்டு வெண்முகிற் துண்டங்கள் போலக் கீழே விழுந்தன, மேலும் கண்ணனுடைய அந்தத் திருக்கை அதன்வாயிற் புகுந்தவுடனே சிகிச்சை செய்யாத வியாதி வளர்வதுபோல வளர்ந்து நின்றதனாலே, அந்த அசுர அசுவமானது உதடு பிளந்து, கண்கள் பிதுங்க நுரைத்த உதிரத்தை மிகுதியாய்க் கக்கிக்கொண்டு, கால்களாலே பூமியை உதைத்துக் கொண்டு, மல மூத்திரங்களை விட்டுக்கொண்டு, உடம்பெல்லாம் வியர்த்துப் பலமுங் கர்வமு மொடுங்கி, யாதொரு முயற்சியுமின்றிச் சும்மாவிருந்தது, சுவாமியோ அப்படியே கையை வளர்த்தி அத் துரங்கத்தை இருபிளவாகப் பிளந்து தள்ளியருளினர். அப்போது அக் குதிரையின் உடலின் இருபிளவுகளும் ஒவ்வொரு கண்காதுக ளுடையனவும், இவ்விரண்டு கால்களுடையனவும், பாதிபாதி வால்க ளுடையனவுமாய் விளங்கின. இப்படியாகக் கண்ணன் அந்தக் கேசி யசுரனைச் சங்கரித்து அதிக சந்தோஷமுள்ள கோபாலரெல்லாந் தன்னைச்சூழ்ந்து நிற்கத் திருமேனியிற் சிறிது மாயாச மில்லாமல் சுவஸ்தமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு, அங்கேயே எழுந்தருளி யிருந்தான். கோபாலருங் கோவியருமோ கேசி சங்காரத்தைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவர்களாய் ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷனை அன்போடு துதித்து நின்றார்கள்.

பிறகு நாரதமுனிவர் மேகத்திலே மறைந்து நின்றுகொண்டு அளவற்ற பலபராக்கிரம கீர்த்தியுள்ள கேசியசுரன் பட்ட பாட்டைக் கண்டு ஆனந்த பரவசராய்ச் சுவாமிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது:—

"ஓ ஜகந்நாதனே! சகல தேவதைகளுக்குந் துன்பஞ்செய்து கொண்டிருந்த கேசியைத் திருவிளையாட்டாகவே நீ சங்கரித்தது மிக நன்று, மிக நன்று, அடியேன் இதுவரையிலு முண்டாகாமல் அரிதாயுண்டான நராசுவயுத்தத்தைப் பார்க்க மிகுந்த வுச்சாகத்தோடு சுவர்க்கத்தி னின்று மிங்குவந்தேன்; ஓ மதுசூதனனே! இவ்வவதாரத்திலே நீ செய்தருளின அந்தந்தத் திவ்விய சேஷ்டிதங்களினாலே அடியேனுடைய உள்ளம் வியப்பையு முவப்பையு மடைந்திருக்கின்றது, ஓ கிருஷ்ண! இந்தத் துரங்கம் பிடரிமயிரை யுதறிச் சிலிர்க்கச்செய்து வானத்தை நோக்கிக் கனைக்குமளவில் இந்திரன் முதலான சகல தேவர்களும் நடுங்கிப் போவார்கள். ஓ ஜநார்த்தனனே! இப்படிப்பட்ட துஷ்டாத்துமாவை நீ சங்கரித்தருளினதினலே இவ்வவதாரத்திலும் உனக்குக் கேசவன் என்கிற திருநாமம் உலகத்தில் பிரசித்தமாகக்கடவது, ஓ கேசி சங்காரனே! நீ பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழக்கடவை, அடியேன் விடை கொள்ளுகிறேன், நாளைக்கு நடக்கப்போகிற கம்ச யுத்தத்திற்கு

மறுபடியும் வருகிறேன். ஓ பூமிதரனே! உக்கிரசேனன் மகனாகிய கஞ்சன் அவனைச் சேர்ந்தவர்களோடு கூடச் சங்கரிக்கப்பட்ட பின்னேதான் நீ பூமிபாரங் கழித்தவனாவாய். ஓ பகவானே! அந்த விஷயத்தில் ராஜாக்களுக்கும் உனக்கும் உண்டாகும் யுத்தத்திலே நீ செய்தருளும் விசித்திரம் விசித்திரமான அநேகவிதங்களை யெல்லாம் அடியேன் சேவிக்கக் காத்திருக்கின்றேன். ஓ கோவிந்தனே! நீ பெரிதுந் தேவகாரியஞ் செய்தருளினாய், அதெல்லாம் உனக்கே தெரியும். உனக்குப் பல்லாண்டு, நான் விடை கொள்ளுகிறேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, நாரதமுனிவர் சென்ற பின் கிருஷ்ணன் கோபாலரோடுகூட கோவியர்கள் கண்ணிறைற் பானஞ் செய்யு மமுதுக்கொப்பாகத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளினார்.

பதினறாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்தியாயம்

அக்குரூரர் சுவாமியைக் காணுதல்

முன் கம்சனிட்ட கட்டளைப்படி அக்குரூரர் மறுநாள் காலமே வேகமுள்ள ஒரு ரதத்தின்மே லேறிக்கொண்டு சுவாமியைச் சேவிக்க ஆசையோடு மதுரையை விட்டுப் புறப்பட்டுச் செல்லுகையில் அவர் மனதிற் சிந்தித்துக்கொண்டு போனதாவது: "இவ்வுலகத்தில் என்னைக் காட்டிலும் புண்ணியவான் வேறில்லை; ஏனென்றால், நான் அமிசத்தினாலே இங்கவதரித்திருக்கின்ற சக்கிரபாணியின் திருமுக மண்டலத்தைச் சேவிக்கப் போகிறே னன்றோ? மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்கள் விளங்கப்பெற்ற ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் திருமுக மண்டலத்தைக் காண்பேனாதலால் என்னுடைய ஜன்மம் இப்போதே சபலமாயிற்று; எனக்கு நற்பொழுதும் விடிந்தது; தேவகி முதலானவர்கள் செய்த ஆராதனத்துக்கு ஏற்றதும் உபாசிப்பவர் நினைத்தபடி தோன்றி விளங்குவதுமாய் ஸ்மரித்தமாத்திரத்திலே பாபத்தைப் போக்குவதாய்த் தாமரையொத்த திருக்கண்களோடுகூடி விளங்குகின்ற எம்பெருமான் திருமுகமண்டலத்தைச் சேவிப்பேனன்றோ? எதினின்றும் சகல வேதங்களும் வேதாங்கங்களும் உண்டாயினவோ, எது சூரியாதி தேஜசுகளுக்கு முக்கிய ஸ்தானமானதோ, அந்தச் சுவாமியின் திருமுகமண்டலத்தைக் காணப்போகிறேன்; யக்கியங்களுக்கு அதிபதியான எந்தப் புருஷோத்தமன் சகல யாகங்களிலும் புருஷராலே பூசிக்கப்படுகிறானோ, அந்தச் சகலாதார பூதனை லோகநாதனைச் சேவிக்கப்போகிறேன். எவனை இந்திரன் நூறு யாகங்களினாலே ஆராதித்துச் சகல தேவதைகளுக்கும் அதிபதியா யிருக்கும்படியான மேன்மையைப் பெற்றானோ, அந்த ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனை ஸ்ரீ கேசவனை நான் இந்தக் கண்களால் காண்பேனன்றோ? பிரமா சிவன் இந்திரன் அசுவிகள் வசுக்கள் ஆதித்தர் மருத்துக்கள் முதலானவர்களும் எவனுடைய சொரூபத்தை யறியார்களோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரி

பகவான் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகிறூர்; சர்வத்துக்கும் ஆத்துமாவாய் எல்லாமறிந்தவராய்ச் சகல சொரூபியாய்ச் சர்வபூதங்களிலு முள்ளவராய் இப்படிப்பட்டவனென்று நினைக்கக் கூடாதவராய் எங்கும் வியாபித்தவராய் விகாரமில்லாதவராய் விளங்கா நின்ற பகவான் என்னேடு பேசுவா ரன்ரே? எவன் மச்சிய கூர்ம வராஹ ஹயக்கிரீவ நரசிம்மாதி திவ்வியாவதாரங்கள் செய்து லோக சம்ரக்ஷணஞ் செய்தருளினுனே, அந்த எம் பெருமான் என்னுடன் சம்பாஷிக்கப் போகிருன்; இப்போதும் எந்த லோக நாதன் தன் திருவுள்ளத்தி லிருக்குங் காரியத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தமது திருவுள்ளத்தின்படியான திருமேனியோடு மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளி யிருக்கிருனே, அவன் இப்போது என்னுடன் சாம்பாஷிப்ப னன்ரே? எவன் அனந்த சொரூபியா யிருந்துகொண்டு தன் திருமுடியி னிலையினுலே அசையாதிருக்கும்படி இப்பூமியைத் தாங்குகிருனே, பூமிக்காக இப்போ திங்கே யவதரித்தருளின அவன் என்னை அக்குரூர என்று அழைப்ப னன்ரே? பிதாவென்றும் புத்திரனென்றும் சிநேகிதனென்றும் பிராதா வென்றும் மாதா வென்றும் பந்துக்களென்றும் பலவகைப்பற்ருக நிற்கிற எவனுடைய இந்த மாயையைக் கடப்பதற்கு உலகம் திறமுள்ளதன்ரே, அந்த எம்பெருமானுக்கு நமோநம: என்று தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; இப்படிப் பலவகையாய்ப் பரவியிருக்கின்ற அஞ்ஞான ரூபமான மாயையைப் புருஷன் எவனை இருதயத்தில் நிறுத்தின வளவிலே கடக்கமாட்டுவானே, அந்த அளவற்ற ஞானரூபியான எம்பெருமானுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; எவன் யாகசீலராலே யக்ஞிய புருஷனென்றும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திர நிஷ்டராலே ஸ்ரீ வாசுதேவனென்றும் வேதாந்த நிஷ்டராலே ஸ்ரீ விஷ்ணுவென்றும் சொல்லி ஆராதிக்கப்படுகிருனே, அவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்; லோகாதாரனுய் லோக தாரணையிருக்கின்ற அவனிடத்திலே சேதன சேதன ஸ்வரூபமாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சர்வ விதத்தினுலேயும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற சத்தியத்தினுலே அந்த எம்பெருமான் என்னைக் கம்சனைச் சேர்ந்தவ னென்று திருவுள்ளஞ் சீருமல் என்னிடத்தில் சாந்தனு யிருக்க வேண்டும்; எவனை நினைத்தமாத்திரத்திலே புருஷன் சகல நன்மைகளுக்கும் பாத்திரமாய் விடுவானே, அந்த அஜனும் நித்தியனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை நான் அடைக்கலமாக அடைகிறேன்." என்று மனதிற் சிந்தித்துக்கொண்டே போயினர்.

இப்படி நினைத்துக் கொண்டே அந்த அக்குரூரர் சூரியன் அஸ்தமிக்கக் கொஞ்சநேர மிருக்குமளவில் திருவாய்ப்பாடிக்குப் போய், அங்கே பசுக்கறக்கு மிடத்திலே கன்றுகளி னடுவில் நின்றுகொண்டு மலர்ந்த கருநெய்தற் பூப்போன்ற காந்தியும், மலர்ந்த செந்தாமரை யொத்த திருக்கண்களும், ஸ்ரீ வச்சமென்னு மறுப்பொருந்திய திருமார்பும், திரண்டு நீண்டு தொங்குகின்ற திருத்தோள்களும், பரந்துயர்ந்தும் விளங்காநின்ற திருமார்பும், நீண்டு உயர்ந்து கூர்மையான நாசிகையும், வெகு விலாசமான மந்தஹாஸமுள்ள திருமுகத் தாமரையும், உயர்ந்துஞ் சிவந்துமுள்ள நகங்களோடு கூடித் தரையிற் பதிந்த திரு

வடித்தாமரைகளுமாய்ப் பொன்னிற மான திருப்பரிவட்டங்களையும், வன மாலையையுஞ் சாத்திக் கொண்டு, வெண்டாமரை மலரைத் திருமுடியிற் சேகரமா யணிந்துகொண் டிருத்த லாலே, சந்திரன் முடியி லுதிக்கப் பெற்ற நீலமலை போன்றவனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முதலிற் கண்டார். பின்பு அவன் பக்கத்திலே ஹம்சம் அல்லி சந்திரன் இவைகளைப்போலே வெண்மையான திருமேனி யுள்ளவ ராய், நீலமான திருப்பரி வட்டங்களை யணிந்திருப்பதனாலே கருமுகில் வரி சை சூழப்பெற்ற கைலாச பர்வதம் போல் விளங்குகிறவராயும், உயர மானவராயும், உயர்ந்த தோளுள்ளவ ராயும், தாமரை போன்று மலர்ந்த திருமுக மண்டல முடையவராயு முள்ள பலபத்திரரையுங் கண்டார். ஞானவானான அந்த அக்குரூரர் அந்த மகாபுருஷ ரிருவரையுங் கண்டு, உள் ளக் களிப்பின் மிகுதியால் முகமலர் ந்து உடம்பெல்லா மயிர் பொடிக்கப் பெற்று, "இதோ இரண்டுருவாய்ப் பிரிந்திருக்கிற ஸ்ரீ வாசுதேவ பகவா னுடைய அம்சம் யாதுண்டோ இது தான் உத்தம தேஜசு அடையத்தக்க மேன்மையான பொருள்; இதைக் கண்டதனாலே என்னிரண்டு கண்க ளும் மிகவுஞ் சபலமாயின; இவ்வுடம் பும் அந்த எம்பெருமானுடைய அனுக் கிரகத்தினாலே அந்தத் திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றுச் சபலமாகுமோ? எந்தத் திருக்கையின் விரல் பட்ட மாத்திரத்திலே புருஷர் சகல பாபங் களு நசிக்கப்பெற்றுக் குற்றமற்ற சித் தியைப் பெறுவார்களோ, அந்தத் திருக்கைத் தாமரை மலரை ஸ்ரீமானான அவ்வனந்தன் என் முதுகில் வைக்கப் பெறுவேனோ? இன்னும் அந்தத் திருக் கை எப்படிப்பட்டதென்றால், மின் னல் போலவும் சூரியகிரண மாலை போலவும் உக்கிரமான ஜ்வாலாமாலைக ளோடு கூடின சக்கிராயுதத்தைப் பிர யோகித்து, அசுரராஜாவின் சேனையை மடித்து, அசுரப் பெண்களுடைய கண்களிலிருந்த மைகளெல்லாங் கரை யச்செய்தது. * மேலும் அந்தத் திருக் கையிலே பலிச்சக்கிரவர்த்தி யான வன் பூதானத்திற்காகத் தண்ணீர் சமர்ப்பித்துப் பாதாளலோகத்தி லிரு ந்து கொண்டு மனங் கவரத்தக்க போகங்களையும் பிந்தி ஒரு மனுவந்தர முழுதும் பகைவர் துன்பமில்லாமல் தேவசரீரமுந் தேவராஜனாயிருக்கையும் பெற்றான். இந்தச்சுவாமி சுபாவத் தில் குற்றமற்றவனா யிருக்கிற என் னைக் கஞ்சன்சார்பினாலே குற்றமுடை யவனாக வெண்ணுவனோ அறியேன். அப்படியானால் இந்தச் சன்மத்தைச் சுடவேண்டும், ஏனெனில், யோக் கியராலே அங்கீகரிக்கப் படாமல் துறக்கப் பட்டவனுடைய ஜன்மம் ஏதுக்கு? நாமிப்படி யெண்ணக் கூடாது, ஏனெனில் ஞானசொரூ பியாய்ச் சுத்த சத்துவமயனாய் ராக துவேஷாதி தோஷங்களில்லாமல் எப் போதும் தன்சொரூபம் விளங்கப் பெற்றவனாய்ச் சகல புருஷருடைய இருதயத்திலும் எழுந்தருளி யிராநின்ற எம்பெருமானுக்குத் தெரியாத தொன் றுண்டோ? ஆகையால் என்னுடைய இருதயத்தில் கவடிருப்பதும் இல்லாத தும் அறிந்துகொள்வா னாகையால் என்னைத் திரஸ்காரஞ் செய்யாமல்

* கணவனிறந்ததனால் அவர்கள் மை கரையும்படி கண்ணீர்விட் டழுதார்களென் றும் அப்பெண்கள் கைம்பெண்டுகளாய் மைமுதலிய வுல்லாசங்களை யிழந்தார்களென் றுங் கருத்துக்கொள்க.

திருவுள்ளம் பற்றுவான், ஆகையால் நான், பிரமருத்திராதிகளுக்கும் ஈசுவரனுயும் புருஷோத்தமனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமாய் ஆதிமத்தியாந்த மில்லாதிருக்கிற இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பத்தியால் மன வணக்கத்தோடு கிட்டக்கடவேன்" என்று மனசில் சிந்தித்தார்.

பதினேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

அக்குரூராருக்குச் சுவாமி பிரத்தியக்ஷமானதும் அக்குரூரர் துதித்ததும்

கேளும் மயித்திரேயரே! இந்தப்படி அக்குரூரர் நினைத்துக்கொண்டு சுவாமியைச் சேர்ந்து "அடியேன் அக்குரூரன் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று முடிவணங்கித் தண்டமிட்டார். சுவாமியும் துவஜம் வச்சிரம் அம்புஜம் முதலான இரேகைகளினுலே விளங்காநின்ற தமது திருக்கையினுலே அவரைத் தீண்டியெடுத்து வெகு பிரீதியோடு நெருங்கத் தழுவியருளினர். பின் அக்குரூரர் மூத்தவரையுந் தண்டம் சமர்ப்பித்து நிற்க, அந்த மகாபுருஷ ரிருவரும் வெகு சந்தோஷத்தோடு அவரை யிட்டுக்கொண்டு தம் மாளிகைக்கு எழுந்தருளினர்கள். பின்பு அக்குரூரர் அவர்களால் க்ஷேமாதிகள் வினவப்பட்டவராய் அவர்களோடுகூடத் திவ்வியான்னத்தைச் சாப்பிட்டு உட்கார்ந்திருக்கும்போது, அசுராம்சமான கம்சன் வசுதேவரையும் தேவகியையும் நிந்தித்துத் துன்பப்படுத்தியதையும், உக்கிரசேனனிடத்திலே மனப்பகை கொண்டிருக்கும் விதத்தையும், எதுநிமித்தமாய்த் தன்னை யவனனுப்பினுனே அதையும் விசதமாய் அவர்களுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார். இதெல்லாம் நன்ருய்க் கேட்டுத் தேவகீ நந்தனனுன ஸ்ரீ பகவான் அக்குரூரரை நோக்கி "ஓ தானபதியே! நானிதெல்லாம் அறிவேன், இதற்கு தக்க தெதுவோ அதைச் செய்யச் சித்தமா யிருக்கிறேன். ஓ மகானுபாவரே! நீர் வேறே நினைக்கவேண்டாம் கம்சன் மடிந்தானென்று நினையும், நானும் ராமனும் நாளைக்கு உம்மோடுகூட மதுரைக்கு வருகிருேம், கோபால விருத்தரும் வேண்டு முலுப்பைகளைக் கொண்டு நாளைக்கே வருவார்கள், இவ்விரவை இங்கேதானே போக்கும், ஒன்றுஞ் சிந்திக்க வேண்டாம், இவ்விரவு முதல் மூன்றிராத்திரிக்குள்ளே கம்சனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் நாசஞ் செய்கிறேன்" என்று அருளிச்செய்து பின் கோபால மூப்பர்களுக்கு அக்குரூரரைக்கொண்டும் தாமும் கட்டளையிட்டுத் தமையனுருடனேயும் அக்குரூராருடனேயும் நந்தர் திருமாளிகையிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளினர். பின்பு விடிந்தவுடனே பலபத்திரும் கண்ணனும் அக்குரூரரோடு கூட மதுரா நகரத்திற்குப் புறப்பட்டருளினர்கள். அதைக் கண்டு கோவிமாரெல்லாம் மிகுந்த விசனமடைந்து கண்களில் நீர் ததும்பவும் கைகளில் வளைகள் நெகிழ்ந்து படவும் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது:—

"ஓ தோழிமார்களே! கோவிந்தன் மதுரைக்குப் போனால் மீண்டுமிங்கே எப்படி வருவான்? அந்நகரத்துள்ள மங்கையருடைய மதுரமான பேச்சுகளாகிய அமுதத்தைப் பானம் பண்ணுவானன்றோ? அப்படி நகரப்பெண்களுடைய விலாசவாக்கியங்களிற் பற்றின அவனுடைய மனம் மறுபடியும் நாட்டுப்புறத்துக் கோபிகைகளிடத்திற் பற்றுமோ? இவ்வாய்ப்பாடிக்கெல்லாம் ஒரு சாரவஸ்துவான இந்தக் கண்ணனை இவ்விடத்தினின்று நீக்குகின்ற கொடிய தெய்வம் கோபிகைகளெல்லாம் ஒருமிக்க மடியும்படியோரடி யடித்ததென்று நினைக்க வேண்டும், நகரத்துப் பெண்களுடைய வாக்கியமெல்லாம் கருத்து உள்ளடங்கித் தொனிக்கப்பெற்றதான புன்னகையோடு கூடியிருக்கும், நடையோ விலாசங்களினாலே வெகு சுந்தரமாயிருக்கும், கடைக்கண் பார்வையோ மனதைக் கவரத்தக்கதாயிருக்கும், ஆதலால் இதுவரையிலும் அதையெல்லாமறியாமல் நாட்டுப் புறத்திலே வாசஞ்செய்து கொண்டிருந்த இந்தக் கண்ணன் அங்கே போனபின்பு அவர்களுடைய விலாசமாகிய விலங்கினாற் கட்டப்படுவனாதலால் மறுபடியும் உங்கள் பக்கத்திற்கு வருவனென்று எந்தப் புத்தியாலே சொல்லலாம்? இதோ பாருங்கள் அக்குரூரனென்று பேர்கொண்ட இந்தக் குரூரனாலே என்னமோ வஞ்சனை செய்யப்பட்டுக் கண்ணன் தேர்மேலேறி மதுரைக்குச் சென்றான், கிஞ்சித்துந் தயையில்லாத இந்தக் காதகன் நாமெல்லாம் கண்ணனிடத்தி லன்பினால் உருகுகின்றவரென்ப தறியானோ? அறிந்தானாகில் நம்முடைய கண்களின் களிப்பாகிய அவனை மற்றோரிடங் கொண்டுபோவானோ? அடி இந்தக் கிருஷ்ணன் தான் நம்முடைய அன்பைச் சற்றேனும் பாராமல் பலராமனோடு தேர்மேலேறிச் செல்லுகின்றான், மிகவும் இரக்கமற்றவனாயிருக்கிறான், இவனைப் போகவொட்டாமல் தடுக்கச் சீக்கிரம் எத்தனப்படுங்கள், ஓ பெண்களே! மாமனார் முதலானவர்களுக்கு எதிரில் இதைக் குறித்துப் பேசவொண்ணாதென்பீராகில், விரகாக்கினியினாலே நாம் வெந்துபோமளவில் அந்தப் பெரியோர் என்னசெய்ய மாட்டுவார்கள்? நந்தகோபன் முதலானவர்களெல்லாம் தாங்களுங் கூடப்போக முயல்கிறார்களே யல்லாமல் ஒருவராகிலும் கோவிந்தனைத் தடுக்க முயற்சி செய்வாரில்லை, கேளீர் தோழிமாரே! மதுரையில் வாசஞ்செய்யு மங்கையர்க்கு இப்போது நற்பொழுது விடிந்தது, ஏனெனில் அவர்களுடைய கண்களாகிய வண்டுகள் இன்றைக்குக் கண்ணனுடைய முகாரவிந்தத்தைப் பானம் பண்ணுமன்றோ? இங்கிருந்து தடுக்கப்படாமல் கண்ணனோடுகூட யார் போகிறார்களோ அவர்கள் மகா புண்ணியஞ் செய்தவர்கள், ஏனென்றால், அவனுடைய வடிவழகைப் பார்த்துக்கொண்டே தமதேகங்களெல்லாம் புளகமுண்டாக மகிழ்வார்களல்லவோ? இன்றைக்கு மதுராநகரத்தாருடைய கண்களனைத்தும் இந்தக் கோபால சூடாமணியினுடைய அவயவங்களைக்கண்டு மகோச்சவத்தை அனுபவிக்கும், மகா பாக்கியவதிகளான அந் நகரத்துப் பெண்கள் எந்த நற்கனவு கண்டார்களோ அறியோம்? அதன் பயனாகத் தடுக்கப்படாதவர்களாகிக் கண் மலர்ந்து காந்திவிளங்கக் கண்ணனைக்கண்டு களிப்பார்களே, ஐயோ! இரக்கமற்ற தெய்வம் இந்தக் கோபிகா ஜனத்துக்கு ஒரு மகா நிதியைக் காட்டிப் பின்பு

கண்களைப் பிடுங்கிவிட்டது, பாருங்கள் நம்மிடத்திற் கண்ணனுக்கு அன்பு தளரத்தளர அவனன்பைப் பெருத நம்முடைய கைகளில் வளைகளு நம்மோடிருக்கப்பொருமல் தளர்கின்றன, இவ்வக்குரூரன் குரூரஹிருதயனுகையால் தேரையாகிலு மெல்லச் செலுத்தாமல் விரைவாய்ச் செலுத்துகின்முன், இப்படி புலம்புகின்ற நம்மிடத்தில் யாருக்குத்தான் இரக்கமுண்டாகாது? என்ன செய்வோம் பாங்கிமார்களே? சிறிது பொழுது கண்ணன் காணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான், பின் அவனுடைய திருத்தேர்மாத்திரங் காணப்பட்டது, இப்போது அத்தேரின் உருளைகளா லெழுப்பப்பட்ட தூகள் காணப்படுகிறது. நிமிஷத்தில் இதுவு மறைந்துபோம், கண்ணனே வெகுதூரஞ் சென்றுவிட்டான்" என்று கோபகன்னிகைகள் மிகுந்த அன்போடு பார்த்துப் புலம்பிக்கொண்டிருக்கக் கண்ணன் அத் திருவாய்ப்பாடியின் எல்லை தாண்டி யமுனு நதிக்கரைக்கு எழுந்தருளி விட்டான்.

இப்படியாக மத்தியான்ன காலத்துக்கு யமுனநதிக்கரையில் அம்மூவரும் எழுந்தருளின பின்பு, அக்குரூரர் சுவாமிகளிருவரையு நோக்கி, அடியேன் இவ் வாற்றிற்சென்று மாத்தியான்னிக ஆராதனத்தைச் செய்து வருகிறேன். சுவாமிகள் அதுவரையில் இங்கேதானே எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அவர்கள் "அப்படியே போய் வாரும்" என்று நியமித்ததனலே அந்தச் சுவல்பக்க புத்திரர் அந் நதிக்குப்போய் நீராடி ஆசமனுதிகளைச் செய்து மந்திர ஜபத்தோடு பரப்பிரம்மத்தைத் தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்படி தியானஞ் செய்கையில் பலபத்திரரை ஸஹஸ்ர பணுமண்டல மண்டிதராய் மல்லிகைமாலை போல் வெண்மையான திருமேனியும் விகசித்த பதுமம்போன்ற திருக்கண்களு முடையவராய், மகா பரிமளமுள்ள வனமாலையையும் நீலப்பட்டாடைகளையும் திவ்விய குண்டலங்களையும் திவ்விய கிரீடத்தையுந் தரித்தவராய் வாசுகி முதலான சர்ப்பராஜாக்களாலே சேவிக்கப்பட்டு அந்த யமுனநதியின் ஜலத்தினுள்ளே விளங்கினவராகவும் அவருடைய மடியிலே கண்ணனை நீலமேக சியாமளராய்ச் செந்தாமரை போற் சிவந்த திருக்கண்களு நான்கு திருத்தோள்களுங் கம்பீரமான திருமேனியு முடையவராய், திருவாழி முதலான திவ்வியாயுதங்களையுந் திவ்விய பீதாம்பரங்களையும் விசித்திரமான வனமாலையையுந் தரித்து இந்திரவில்லினுலும் மின்னற் கொடிகளினுலும் விசித்திரமா யிருக்கின்ற மேகம்போலே தோன்றினவராய், திருமார்பில் ஸ்ரீ வச்சமென்கிற மறுப்பொருந்தித் திருக்காதுகளில் மணிமயமான மகர குண்டலங்களும் திருமுடியில் வெண்டாமரை போன்ற கிரீடமு மிலங்க யோகசித்திபெற்றுச் சகல கல்மஷங்களு மற்றவர்களான சனக சனந்தனுதி முனிவர்களாலே மூக்குநுனியிற் கண்வைத்துத் தியானஞ் செய்யப் பட்டுக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றவராகவுங் கண்டார். இப்படியாக அந்தக் காந்தினீசுதர் அந்த நதியின் தீர்த்தத்திலே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர்களே இப்படி யெழுந்தருளி யிருக்கிருர்களென்று தெரிந்துகொண்டு, இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவ்விருவரும் இங்கே யெப்படி எழுந்தருளினுர்க ளென்று ஆச்சரியப்பட்டவராய், அவர்களை

வினவ வாயெடுத்தார். அவ்வளவிலே அவருக்கு வாயெழும்ப வொட்டாமல் சுவாமி ஸ்தம்பனஞ் செய்தமையாலே ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல் நதி தீர்த்தத்தி லிருந்து சரே லென்று கரைக்குவந்து, திருத்தேரைப்பார்க்க அங்கும் அவ்விருவரும் முன்போல வே மனுஷ்யாவதாரமா யெழுந்தருளியி ருக்கக்கண்டார். மறுபடியும் அக்குரூ ரர் சலத்திலே போய் முழுகி நிற்க, அங்கும் அவர்கள் முன்போலே திவ் வியமங்கள விக்கிரகாதிகளோடு கூடி முனிகள் சித்தர் கந்திருவர் முதலான வர்களாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப் பட்டிருக்கக் கண்டு, அளவற்ற ஆச் சரியமடைந்தார். பின்பு அந்தத்தான பதி பரமார்த்தத்தை யறிந்தவராய் எல்லாமறிந்த வெம்பெருமானை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதிக்கத் தொடங் கினர்.

"எப்போதும் சத்தாகவே யிருக் கின்ற ரூபமுள்ளவராயும், சிந்திக்க வரிதான மகிமையுள்ளவராயும், எங் கும் வியாபித்தவராயும், அநேக ரூபியா யும், ஏகரூபியாயு மிருக்கிற பரமாத்து மாவுக்கு நமோ நம: என்று தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஓ அப்பிரமேய னே! சகல ஸ்வரூபியாகவும் தேவதா யக்கியத்திலே ஹவிஸ்ஸாகவு மிருக் கின்ற வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக் கிறேன். ஓ மகா பிரபுவே! ஞானங் களுக்கு எல்லையாகவும் அறியப்படாத அளவுள்ளவ னுகவும் பிரகிருதிக்கு மேற்பட்டவனுகவும் இராநின்ற வுனக் குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். நீயே சப்தாதி குணங்களோடு கூடின பஞ்சபூத சரீரகனுய்ப் பஞ்சபூதங்களு க்கு மாத்துமாவாகவும், புத்தி அகங் காரங்களோடு சேர்ந்த பதினொரு இந் திரியங்களுக்கும் ஆத்துமாவாகவும், பிரகிருதிக்கு ஆத்துமாவாகவும், சம ஷ்டி வியஷ்டி முக்தரூபியான ஆத்து மாவாகவும், ஆனந்தமய பரமாத்துமா வாகவும் இருத்தலாலே நீ யொருவ னே அஞ்சுவிதமா யிருக்கிருய். சகல மாயும், சகலத்துக்கும் ஆத்துமாவா யும், பூதங்களுக்கு மாத்துமாவுக்கும் நியாமகனுயும், பிர்மா விஷ்ணு சிவன் என்கிற பெயர்களாகிய கற்பனைகளா லே சொல்லப்படுகிறவனுயு மிருக்கிற பகவானே நீ பிரசன்னனுகவேண்டும். ஓ அளவில்லாமையாலே சொல்லக் கூடாத குணமுள்ள ஆத்துமாவே! சொல்ல வொண்ணுத வுபய விபூதியா லுண்டான ஆனந்தமுள்ளவனே! பர மேசுவரனே! அளவில்லாத திருநா மங்களுள்ள வுன்னைப் பணிகிறேன். ஓ எம்பெருமானே! ஜீவாத்துமாக்க ளிடத்திற்போலே கர்மத்தைப்பற்றின தேவ மனுஷ்யாதி நாமரூப கற்பனை கள் எங்கே யிருக்கமாட்டாவோ அந்த நித்திய வுத்தமமாயும் விகாரமில்ல தாயுமுள்ள பிர்ம்மம் நீயே. எந்த வஸ் துவையும் நாமரூப கற்பனைகளில்லாம லறியக்கூடாமையாலே நீ கிருஷ்ணன் அச்சுதன் அனந்தன் விஷ்ணு முத லான திருநாமங்களாலே துதிக்கப்படு கிருய். ஓ அஜனே! ஓ அனந்தனே! இந்தத் தேவதைகள் முதலான எந்தக் கற்பனைகளினுலே உலக மென்பது உண்டா யிருக்கின்றதோ அந்த வஸ் துக்களெல்லாம் நீயே. விகாரமில்லாத ஆத்துமாவென்கிற வஸ்து யாதுண் டோ அதுவும் நீயே! இப்படி சர்வ மும் உன் விபூதியா யிருப்பதனுலே உன்னைக் காட்டிலும் வேறென்று மில்லை. ஆகையால் நீயே பிர்மாவும் சிவனும் சூரியனும் விதாதாவும் தாதா வும் இந்திரனும் வாயுவும் அக்கினியும் வருணனும் குபேரனும் யமனுமாகி வெவ்வேறு காரியங்களுள்ள ஸ்வரூப

பேதங்களினுலே உலகத்தை ரக்ஷித்தருளுகிருய். ஓ சர்வேசுவரனே! மேலும் சூரிய கிரண ரூபியாயிருந்து பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கிருய். ஆதலால் இப்பிரபஞ்ச மெல்லாம் உனக்குச் சேஷபூதமா யிருக்கிறது. சத்தென்னும் பதத்தினுலே சொல்லப்பட்ட விகார சூனியமான பரமஸ்வரூபமாயும் சுத்தஞான சொரூபியாயும் சராசரங்களுக்கு அதிஷ்டாதாவாயு மிருக்கிற அந்த வுன்னை மிகவும் பணிகிறேன். பிரணவ பிரதிபாத்தியனை ஸ்ரீ வாசுதேவனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். சங்கர்ஷணனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். பிரத்தியும்னனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். அநிருத்தனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். இப்படி சதுர்வியூகரூபியானவுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன்" என்று அக்குரூரர் எம்பெருமானைப் போற்றினர்.

பதினெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

மதுராபிரவேசம் மாலாகாராநுக்கிரகம்

கேளும் மயித்திரேயரே! இப்படியாக அந்த யாதவ பாகவதர் நதீ ஜலத்துக்குள்ளே எம்பெருமானைச் சேவித்துத் துதித்து, மனோமயமான தூப தீப கந்த புஷ்பாதிகளினுலே நன்ருய் ஆராதித்து, வேறு விஷயங்களிலே மனஞ் செலுத்தாமல் பரப்பிரம ரூபனை ஸ்ரீ கிருஷ்ண னிடத்திலேயே செலுத்தி, நெடுநேரந் தியானித்து, அந்த நிஷ்டையை விட்டு, யமுநாதீர்த்தத்தி னின்றுங் கரையேறித் தம்மை கிருதகிருத்தியனுக நினைத்துக்கொண்டு, தமது ரதத்தினருகே வந்து, அத்திருத்தேரிலே முன்போலவே அந்தப் புருஷோத்தமர்கள் எழுந்தருளி யிருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்து, கண்மலர்ந்து நின்ருர். அப்படி நின்ற அக்குரூரரைக் கண்டு, சுவாமி "ஓ அக்குரூரரே! நீர் யமுநா ஜலத்திலே ஏதோ ஒரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டீர்போலும், ஏனென்ருல் உம்முடைய கண்கள் ஆச்சரியத்தினல் மலர்ந்து விளங்குகின்றன" என்று கேட்டருள, அக்குரூரர் விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர் "ஓ அச்சுதனே! அடியேன் ஜலத்தினடுவில் யாதொரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டேனே, அதுவே யிவ்விடத்திலும் ரூபீகரித்து எதிரிலிருக்கக்காண்கின்றேன். ஓ கிருஷ்ண பகவானே! இந்த லோக மெல்லாம் எவனுடைய மகாச்சரிய ஸ்வரூபமோ அப்படிப்பட்ட திவ்வியாச்சரிய சேஷ்டிதனை உன்னோடு அடியேன் சேர்ந்திருக்க என்ன ஆச்சரியங் கண்டாயென்று ஏன் கேட்டருளுகிறீர்? இந்தப் பிரசங்கத்தினுலென்ன? நாம் மதுரைக்குப் போவோம். ஓ மதுசூதனனே! இப்போதும் அடியேன் கஞ்சனுக்கு அஞ்சுகிறேன். சீச்சீ அன்னியருடைய பிண்டத்தினுற் பிழைக்கிறவருடைய ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும்" என்று சொல்லி வாயுவேகமான குதிரைகளைத் துரிதமாய் ஓட்டிக்கொண்டு மதுரா நகரம் வந்துசேர்ந்தார். அங்கு வந்து ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர்களைப் பார்

த்து "ஓ மகா வீரர்களே! இனித் தேவரீர் இறங்கித் திருவடிகளா லெழுந்தருள வேண்டும். அடியே னொருவனே தேர்மேலேறிச் செல்லுகி றேன். முந்தித் தேவரீர்கள் வசுதேவ ருடைய திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள வேண்டாம். ஏனென்றால் தேவரீர்கள் நிமித்தமாய் அந்தக் கிழவரை அந்தப் பாதகன் துன்பப் படுத்துகிறான்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து மதுரைக் குள் பிரவேசித்தார்.

பின்பு மூத்தநம்பியு மிளையநம்பியும் பட்டணத்தி னுள்ளே ராஜமார்க்கத் திலே அப்பட்டணத்து ஸ்திரீ புரு ஷர்களெல்லாம் ஆனந்தமாய்க் கண்க ளாலே சேவித்து நிற்க, மதமுள்ள சிறிய யானைகள் போலே திருவிளை யாட்டோடு எழுந்தருளினார்கள். இவ் வா றெழுந்தருளுகையில் குசும்பாதி சாயம் போட்டு வஸ்திரங்களைச் சீர்ப் படுத்துகிற வண்ணா னொருவனைக் கண்டு அவனைத் தங்களுக்கேற்ற நல்ல அழகான வஸ்திரங்களைத் தாவென்று யாசித்தார்கள். அந்த வண்ணானே கம்சனுடைய அனுக்கிரகம் பெற்றிருக் கையாலே, மிகுந்த செருக்குடையவ னாகி அவ்விருவரையுங் குறித்து வெகு வான திரஸ்கார வசனங்களை யுரத்த சத்தத்தோடு சொன்னான். இப்படி சொல்லக்கேட்டுக் கண்ணன் சீற்ற முள்ளவனாய் அந்தத் துராத்துமாவைக் கையினா லோரறை யறைந்து, அவன் தலையைக் கீழே வீழ்த்தினான். பின்பு இருவரும் பீதாம்பர நீலாம்பரங்க ளோடுகூட வேண்டுமான வஸ்திரங் களை யெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு, வெகு சந்தோஷ முள்ளவர்களாய் பூமாலைக்காரன் மாளிகைக்கு எழுந் தருளினார்கள்.

ஓ மயித்திரேயரே! அந்த மாலா காரன் பீதாம்பர நீலாம்பரங்களைச் சாத்திக்கொண்டு, அதிமனோஹர ரூப முள்ளவர்களா யெழுந்தருளின இவர் களைக்கண்டு கண்மலர்ந்து, "இவர்கள் யார்? யாருடைய குமாரர்" என்று யோசித்துப் பின்பு "இவர்கள் மனித ரல்லர், தேவர்கள், இங்கெழுந்தருளி னார்கள்" என்று நினைத்தான். பின்பு அவ்விருவரும் திருமுகமண்டல மலர் ந்து விளங்க "எங்களுக்கு நல்ல மலர் களைத் தாராய்" என்று யாசிக்கக் கண்டு, அந்த மாலாஜீவியானவன் கைகளைப் பூமியிற் றாங்கிக்கொண்டு முடி தரையிற் படத் தண்டம் சமர்ப் பித்துச் "சுவாமிகளே! அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டி அடி யேன் குடிசைக்கு எழுந்தருளினீர் கள், அடியேன் தன்னியனானேன், நியமனப்படி அர்ச்சிக் கிறேன்" என்று சொல்லிச் சந்தோஷத்தால் முகமலர்ச்சி யடைந்து, அவர்களுக் குத் திருவுள்ளமானபடி முன்பு சில மலர்களைச் சமர்ப்பித்துப் பின்பு "சுவா மிகளே! இவை முன்னவைகளிற் சிறந்தவைகள், இவற்றைத் திருவுள் ளம் பற்றவேண்டும்" என்று சிலவற் றைச் சமர்ப்பித்து, மேலும் சிலவற் றை யெடுத்து "இவை அவற்றிலு மேலானவைகள்" என்று அவர்க ளுக்குத் திருவுள்ள முவக்கும்படி அடிக்கடித் தண்டம் சமர்ப்பித்து அழ காயும் சுகந்தம் வீசப்பெற்றவை யாயும் சுத்தமாயுமுள்ள புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பித்தான். இப்படி யவன் சமர்ப் பித்த புஷ்பங்களைத் திருவுள்ளம் பற் றிச் சாத்திக்கொண்டு, கண்ணன் அவ னுக்கு வரங்களைப் பிரசாதித்தருள நினைத்து அவனை நோக்கி "ஓ யோக் கியனே! என்னைப் பற்றியிருக்கிற திருமகள் உன்னை ஒருபோதும் விடா

மல் அனுக்கிரகஞ் செய்துகொண்டிருப்பள், ஓ சவுமியனே! உனக்குப் பலஹானியாவது தனஹானியாவது வரமாட்டா, காலமுள்ளமட்டும் உன் சந்ததி நசியாமலிருக்கும், இப்படியாக நீ என் னனுக்கிரகத்தினாலே பெரிய போகங்களையெல்லா மனுபவித்துக்கொண்டிருந்து, கடைசியில் என் ஸ்மரணமடைந்து திவ்விய லோகத்தை யடையக்கடவாய், ஓ மங்களமுள்ளவனே! உனக்கு எப்போதும் தருமத்திலே மனம் பற்றியிருக்கக்கடவது, உன் சந்ததியிற் பிறந்தவர்களுக்குத் தீர்க்காயுசு உண்டாகும். ஆதி பவுதிகமான தோஷங்கள் வருவதில்லை. ஓ மகாநுபாவனே! சூரியனுள்ளவரைக்கும் உங்களுக்கு இப்படிச் சுகங்க ளுண்டாகும்" என்று அனுக்கிரகித்து, அவனாலே விசேஷமாய் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்ப் பல பத்திரரோடுகூட அம்மாலிகனுடைய மாளிகையினின்று மெழுந்தருளினான்.

பத்தொன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாம் அத்தியாயம்

கம்ஸ வதம்

இப்படியாக மாலிகனுடைய மாளிகையினின்றும் புறப்பட்டுக் கண்ணன் ராஜவீதியி லெழுந்தருளுகையில் மங்கைப்பருவ முடையவளாய்ச் சந்தனக் கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகின்ற ஒரு கூனியைக்கண்டு, "அடி நீலோற்பலம் போன்ற கண்ணுடையவளே! யாருக்கு நீ இந்தப் பூச்சு கொண்டு போகிறாய்? மெய் சொல்" என்று விலாசத்தோடுகேட்டருளினார். அந்தக் கூனி இவ்வாறு காமமுடையவன்போல் கண்ண னருளிச் செய்ததைக் கேட்டு, அவன் திருக்கண்களினாலே மனமிழுக்கப் பட்டவளாய் அவன் மேலே காதலுற்று விலாசத்தோடு "ஓ அழகனே! நான் நைகவக்கிரையென்பவளென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனாதிப் பூச்சுகள் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ ஏன் அறியவில்லை? பிறர்யா ரரைத்தாலும் கம்ஸனுக்கு அந்தப்பூச்சுப் பிரியமாயிராது, நான் அரைத்துச் சேர்க்கிறதே பிரியமாயிருக்கும், ஆதலால் நான் கம்ஸனுடைய அனுக்கிரகமென்னுந் தனத்திற்கு முக்கிய பாத்திரமாயிருக்கிறேன்" என்று கூனி விண்ணப்பஞ் செய்யக்கேட்டுக் கண்ணன் அருளிச்செய்ததாவது: "பெண்ணே! நீ இதோ வைத்திருக்கிற இந்தப் பூச்சு வாசனை கட்டியதே யல்லாமல் இயற்கையாய் வாசனையுள்ளதன்று, மற்றென்றோ ராஜசமுள்ள ராஜாக்களுக்குத் தருமே யல்லது சாத்துவிகருக்குத் தக்கதன்று, இதுவோ வெகு நேர்த்தியா யிராநின்றது, விளங்கா நின்ற முகமண்டல முள்ளவளே! ஆதலால் எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற இந்தப்பூச்சை எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று சொல்லியதைக் கேட்டு, அக்கூனி "அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்" என்று வெகு அன்போடு அவர்களுடைய திருமேனிக்கேற்ற திவ்வியமான பூச்சைச் சமர்ப்பித்தாள். அதைத் திரு

வுள்ளம்பற்றி, அவ்விருவரும் * பத்திர பங்கரசனுவிதமாய் அப்பூச்சைத் திருமேனிகளி லணிந்து, இந்திரவில்லோடு கூடிய வெண்முகிலுங் கருமுகிலும் போலே பிரகாசித்தார்கள். பின்பு கோணலை நிமிர்க்கும் வகையறிந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவளிடத்து மிகவும் பிரசன்னராய் நடுவிரலு மதன் முன் விரலுங் கொண்ட நுனிக்கையினுலே அவளை மோவாய்கடையிற் பிடித்துத் தம திருவடிகளினுலே அவள் பாதங்களை யமுக்கி இழுத்துத் தூக்கி நிமிர்த்தருளினுர். பின்பு அவள் கோணல் நிமிர்ந்து பெண் பிள்ளைகளுக்குள் உயர்ந்தவளாகிக் கண்ணன் திருப்பரிவட்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு "நீ என் மாளிகைக்கு வா" என்று விலாசத்தோடு அன்பு மிகுந்திருத்தலாலே தழதழத்த வசனத்தைச் சொன்னுள். அவள் சொன்னதைக்கேட்டு சுவாமி மூத்தநம்பியின் திருமுகத்தைப்பார்த்து ‡ நகைத்துக்கொண்டே குற்றமற்ற அந்த நைகவக்கிரையை நோக்கி "பெண்ணே! அப்படியே யாகட்டும், பின்பு வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுத் தமையனுர் திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி உரக்கச் சிரித்தருளினுர். இவ்வாறு அந் நம்பிக ளிருவரும் நீலாம்பர பீதாம்பரங்களோடும் விசித்திரமான சந்தனுதிப் பூச்சோடும் பல விதமான திவ்விய புஷ்பங்களோடுங் கூடி வில்லின் சாலைக்கு எழுந்தருளினுர்கள்.

அங்கெழுந்தருளி சுவாமி அங்குள்ள காவற்காரரை "அவ் யாகத்துக்கு உத்தேசியமா யிருக்கிற தனுசு எங்கே யிருக்கிறது" என்று வினவி அவர்கள் அதைத் தெரிவித்தவுடனே அந்த வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றினார். சுவாமியினுல் நாணேற்றப் பட்ட வில்லானது முறிந்து அம்மதுரா பட்டணமெங்குஞ் செவிடுபடும்படி ஓசைப்பட்டது. வில்லொடியவே காவற்காரர் இவர்களை யெதிர்த்துவர, அந்த மகாபுருஷ ரிருவரும் எதிர்த்து வந்த காவற்காரரை யெல்லாந் தொம்சம் செய்து அந்தத் தனுசின் சாலையினின்றும் புறப்பட்டுச் சென்றுர்கள். இப்படியிருக்க, கம்ஸன் அக்ரூரர் வந்துவிட்டதையும் வில் முறிந்ததையும் அறிந்து சாணூரன் முஷ்டிகன் என்பவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறுன்:—

"கேளுங்கள் மல்லர்களே! நாம் எதிர்பார்த்த இடைப்பையல்கள் வந்திருக்கிறுர்கள், நீங்கள் எனக்கு எதிரிலே அவர்களோடு மல்லயுத்தஞ் செய்து அவர்களைக் கொன்றுவிடவேண்டும், ஏனென்றுல் என்னுயிரை வாங்க வல்லவோ அவர்கள் பிறந்திருக்கிறுர்கள்? ஓ மகாபலவான்களே! நீங்கள் அவர்களை மல்லயுத்தத்திற் சங்கரித்து எனக்குச் சந்தோஷம் வரச்செய்வீர்களாகில் உங்களுக்கு இஷ்டமான பொருள்களையெல்லாந் தருவேன், இது வித்தியாசமாகமாட்டாது. அந்த என் சத்துருக்களை நீங்கள் நியாய மார்க்கத்திலானுலும் அநியாய மார்க்கத்திலானுலும் சங்கரித்துத் தீரவேண்டும், அப்படி நீங்கள் செய்தால் இவ் விராச்சியத்தை என்னேடுகூட நீங்களும் சமானமாய் அனுபவிக்கலாம்" என்று மல்லருக்குக் கட்டளையிட்டு யானைப் பாகனைக் கூப்பிட்டு "ஓ பாகனே! நீ நம்முடைய குவலயாபீட

* பத்திரபங்கரசனையாவது கொடிபோலு மிலைபோலுஞ் சித்திரித்தல்.

‡ இங்குச் சிரித்தது, நாம் பிரீதி செய்ததைக் காமமாக நினைத்தாளென்றும் பெண்களுக்கு அச்சமயத்திற் காமாதுர முண்டென்றும் நினைத்ததனுலே.

மென்கிற பெரியயானையை இந்தச் சபையின் வாசலில் நிறுத்தி, அந்த இடைப்பையல்கள் இங்கு யுத்தத் திற்கு வரும்போது அவ்யானையைக் கொண்டு அவர்களைக் கொல்விக்க வேண்டும்" என்று உரக்கச்சொல்லி ஆக்யாபித்துச் சபையிற் போடவேண் டிய மஞ்சங்களைச் செவ்வைப்படுத்தி யிருப்பதையும் பார்த்து தனக்கு மர ணங் கிட்டியிருப்பது தெரியாமல் பொழுது விடிவை எதிர்பார்த்திருந் தான்.

பொழுது விடிந்தவுடன் பட்ட ணத்தி லிருக்கிற ஜனங்கள் சபையில் வந்து தாங்க ளுட்காரத்தக்க மஞ்சங் களி லுட்கார்ந்தார்கள். ராஜாக்கள் ராஜமஞ்சங்களி லுட்கார்ந்தார்கள். பின்பு கஞ்சன் மல்லயுத்த பரீக்ஷகர்க ளைச் சபைநடுவி லுட்காருவித்துத் தானுமங்கேயொரு உயர்ந்த மஞ்சத்தி லுட்கார்ந்தான். அச்சபையில் அந்தப் புரத்து ஸ்திரீகளுக்கும் பட்டணத்து ஸ்திரீகளுக்கும் வேசிப்பெண்களுக் கும் அங்கங்கே தகுந்தபடி மஞ்சங் கள் போடப்பட்டிருந்தன. நந்தகோ பர் முதலான கோபாலரெல்லாம் வேறு மஞ்சங்களி லுட்கார்ந்தார்கள். வசுதேவரும் அக்குரூரரும் தனித்துப் பேசிக்கொள்வதி னிமித்தம் மஞ்சத் தின் ஓரத்தி லுட்கார்ந்தார்கள். தேவகி யானவள் மகனிடத்தி லதிக அன்பினு லே, முடிவுகாலத்திலாகிலும் புத்திர னுடைய முகத்தைப் பார்க்கலா மென்று கருதிப் பட்டணத்து ஸ்திரீக ளின் நடுவி லுட்கார்ந்துகொண்டாள். இப்படியாகச் சபை நிறைந்து பலவா த்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டிருக்க, சாணூரன் மிகவுங் குதித்துக்கொண் டிருக்க, முஷ்டிகன் தோள்கொட்டி கிற்க, பார்ப்பவரெல்லாம் ஹா ஹாகா ரஞ் செய்துகொண்டிருக்க, மகாவீர ராயும் பாலகராயும் கோபாலவேடம் பூண்டவராயு முள்ள ஸ்ரீ பலபத்திர ஜனார்த்தன ரிருவரும் புன்சிரிப்போடு சபையின் வாசலுக்கு எழுந்தருளி னார்கள்.

அப்போது குவலயாபீடமானது பாகனால் ஏவப்பட்டு அவ்விருவரையுங் கொல்லும்படி மிகுந்த வேகமா யெதிர்த்தோடி வந்தது. அத்தருணத் தில் அச்சபையி னடுவிலே ஒரு ஹா ஹாகார முண்டாயிற்று. அப்போது பலபத்திரர் தம்பியை நோக்கி "ஓ மகாநுபாவ! சத்துருவினால் ஏவப் பட்ட இவ் யானையைக் கொல்லா திருப்பது நியாயமன்றே, ஆதலால் அவசியம் கொல்லவேண்டும்" என்று சொல்லியதைக் கேட்டுச் சத்துரு நாசத்தில் வல்லவராகிய ஸ்ரீ மாதவன் ஸிம்ஹநாதஞ்செய்து, அயிராவதத்துக் குச் சமான பலமுள்ள அந்தக் கஜத் தைத் தனது திருக்கையினாலே தும்பிக் கையைப்பற்றி யிழுத்துச் சுழற்றி னான். இப்படியாகக் கண்ணன் சர் வேசுவரனா யிருந்தாலும் திருவவதாரத் திற் கேற்கப் பாலியலீலையை அநு சரித்து நெடுநேரம் அவ் யானையோடு தந்தங்களி னடுவே நின்று விளையாடிப் பின்பு வலக்கையினா லிடத்தந்தத்தைப் பிடுங்கி மேலிருக்கும் பாகனை யோரடி யடித்தருளினான். அவ் வடியினாலே அப்பாகனுடைய தலை பலதுண்டங்க ளா யுடைந்தது. உடனே மூத்தவர் வலத்தந்தத்தைப் பிடுங்கி அதனாலே பக்கத்திலிருந்த யானை காப்பவரை யடித்துக் கொன்றுவிட்டு, வேகமா யெழும்பித் தமது இடது திருவடியா லே அவ் யானையின் மத்தகத்தி லோ ருதை யுதைத்தார். இவ்வாறு பலரா மர் விளையாட்டா யுதைத்த மாத்திரத்தி

லே அந்தக் குவலயாபீடமானது இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினு லடித்த பருவதம்போலே கீழேவிழுந்து இறந்தது. இவ்வண்ணம் அந்தப் புருஷசிரேஷ்டரிருவரும் அவ் யானையைப் பாகனோடு சங்கரித்துவிட்டு, அதன் மதஜலத்தினுலும் ரத்தத்தினுலும் பூசப்பட்ட திருமேனி யுடையவர்களாய் அதன் தந்தங்களாகிற திவ்வியாயுதத்தைக் கையிலேந்திச் சிங்கங்கள் போலே கர்வம் பொருந்திய விளையாட்டு நோக்குள்ளவராய் அந்தப் பெரிய சபைக்கு எழுந்தருளினர்கள். பின்பு அந்தச் சபையிலே ஜனங்களுக்கு ஒரு ஹாஹாகாரமும் ஒரு ஆச்சரியமும் உண்டாயின. அப்போது அங்கிருந்த பட்டணத்தார் யாவரும் "இவனன்றோ முன்பு குழந்தைகளைக் கொன்று கொண்டிருந்த கொடியவளான பூதனையைக் கொன்றவன்? இவனுலேயன்றோ சகடு தள்ளப்பட்டதும் மருதமரங்கள் முறிக்கப்பட்டதும்? காளியனென்கிற மகா சர்ப்பத்தின் மேலேறி நர்த்தனஞ் செய்த சிறுவன் இவனல்லவோ? ஏழு நாளளவுங் கோவர்த்தன கிரியை யெடுத்துக் கோகுலங் காத்தவன் இவன்றான். அரிஷ்டன் தேநுகன் கேசி என்கிற துஷ்டர்களை விளையாட்டாகச் சங்கரித்த மகானுபாவன் இவனே. பாருங்கள் இதோ இந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு முன்னே பெண்களுடைய மனங்களையுங் கண்களையுங் களிப்பித்துக்கொண்டு லீலையோடு போகிறவன் இவனுடைய தமையன் பலபத்திரனென்னு நாமமுடையவன். புராணார்த்தந் தெரிந்த பண்டிதர்கள் அமுங்கிப்போன யாதவ வம்சத்தை ஒரு கோபாலன் தலையெடுக்கச் செய்வானென்று சொல்லுகிறார்களே அந்தப் புருஷன் இந்தக் கிருஷ்ணன்தான், எல்லாவற்றிற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமான ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் அம்சமாய்ப் பூமி பாரம் போக்கும்படி யவதரித்தவன் இவனே" என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பலபத்திரரையும் வர்ணித்துக்கொண்டிருக்க தேவகிக்குச் சிநேகத்தினுலே முலைகளினின்றும் பால்பெருக, மார்பு திடுக்குத் திடுக்கென் றடித்துக்கொண்டிருந்தது. வசுதேவரோ குமாருடைய முகங்களைப் பார்த்ததனுலே ஒரு பெரிய மகோச்சவ மடைந்தாற்போலே நேர்ந்திருக்கிற மூப்பை விட்டு யவ்வனமுள்ளவர் போலானர். அந்தப் புரத்து ஸ்திரீகளும் கண்கள் மலர நின்று கண்ணனைக் காண்பதை ஒழியாமல் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டதாவது.

"தோழிமாரே! மிகவுஞ் சிவந்த திருக்கண்க ளுள்ளதாயும், யானையோடு போரிட்டதனு லுண்டான வியர்வைத்துளிகள் பொருந்தினதாயுமுள்ள கண்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பாருங்கள், அது சரத்காலத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப் பனித்துளிகளோடு கூடி விளங்கினுலெப்படி யிருக்குமோ அதையுந் தோற்கடித்துக்கொண் டிருக்கிறது. இதனைப் பார்ப்பதனுலே உங்கள் கண்ணின் ஜன்மத்தைச் சபலமாகச் செய்யுங்கள். ஒ பெண்கள் நாயகமே! ஸ்ரீவச்சமென்னு மறுப்பொருந்தி ஸ்ரீ தேவிக்கு மிருப்பிடமாய் சத்துருக்களுடைய பலத்தைப் போக்கும்படியான கற்பாறைபோலே விளங்காநின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருமார்பைப்பார், திரண்டு நீண்டிருக்கின்ற திருத்தோளிரண்டையும் பார், எத்தனை நேர்த்திபா யிருக்கின்றன, அடி நீ பார்க்கவில்லையே, பாலுஞ் சந்திரனுந் தாமரைக் கிழங்கும்போலே வெண்மையான திருமேனி யுடையவனும்,

நீலவஸ்திரம் உடுத்திக்கொண்டிதோ பலபத்திரன் வருகின்றானே, பாரடி குதிக்கின்ற சாணூரனோடும் முஷ்டிகனோடும் யுத்தசன்னத்தனா யிருக்கிற இந்த ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்திலுள்ள சிரிப்பு எத்தனை நன்றா யிருக்கின்றது.''

"ஓ பாங்கிமாரே! பாருங்கள், இந்தக் கிருஷ்ணன் மல்லுத்தத்திற்காகச் சாணூரனோடு சேருகின்றான். இந்தச் சபையில் தகுதியறிந்து செய்யத்தக்க பெரியோர்களில்லையா? யவ்வனத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற சுகுமாரமான திருமேனியுள்ள கண்ணனெங்கே வச்சிராயுதம் போலே கடினமான பெரிய சரீரமுள்ள இந்த மகாசூர னெங்கே, இவ்விருவரும் போரிடும்படி பார்ப்பது சபையாருக்கு நியாயமா? இக்குமாரரிருவரும் புதிதான யவ்வனம் பொருந்திக் காண்போர் கண்கள் களிக்கும்படியான அழகு பெற்றிருக்கிற திருமேனி யுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். சாணூரன் முதலிய அசுரமல்லரோ மகா கொடியவராயுங் கடினராயு மிருக்கிறார்கள். இவ் யுத்தத்திற்குப் பரீக்ஷகர்களா யேற்பட்டவர்கள் பாலியர்க்கும் மகா பலவான்களுக்கும் யுத்த முண்டாவதைத் தடுக்காமற் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்களே, ஆதலால் அவர்கள் வெகு அக்கிரமச் செய்கையுள்ளவர்கள்'' என்றிப்படி நகரத்துப் பெண்கள் பேசிக்கொண் டிருக்கையில், ஸ்ரீ ஹரிபகவான் வஸ்திர முதலானவைகளை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பூமியதிரும்படி ஜனங்களினடுவே குதித்துக்கொண் டிருந்தார். பலபத்திரரும் அப்படியே தோள்தட்டிக் குதித்துக்கொண் டிருந்தார். இவர்கள் குதிப்பதினாலே அடிக்கடி பூமி பிளந்து போகாம லிருந்ததே ஒரு ஆச்சரியமா யிருந்தது. பின்பு அளவற்ற பராக்கிரமசாலியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சாணூரனோடும் பலபத்திரர் மல்லுத்தத்தில் வல்லவனான முஷ்டிகாசுரனோடும், போரிடத் தொடங்கினார்கள். மகோச்சவமுள்ள அந்த ஜன சமூகத்திலே இவர்களுக்கு யாதோ ராயுதமு மில்லாமல் "சன்னிபாதம்'' என்கிற முதலிற் கைப்பிடித்துப் பஞ்சாப் போடுவதினாலும், "அவதூதம்'' என்கிற புறங்கையாற் கீழே தள்ளுவதினாலும், "பிரக்ஷேபணம்'' என்கிற இழுத்துத் தள்ளுவதினாலும், "முஷ்டி'' என்கிற கைப்பிடி யிடித்தலினாலும், "கீலநிபாதம்'' என்கிற முழங்கை கணைக்கைகளைக் கொண்டிடித்தலினாலும், "வச்சிரநிபாதம்'' என்கிற கையோரங்களினா லிடித்தலினாலும் அல்லது "மத்திமை'' "அநாமிகை'' யென்கிற விரல்களி னடுவே கட்டைவிரல்வைத்த முட்டியா லிடித்ததினாலும், "பாதோத்தூதம்'' என்கிற காலாற்றாக்கி யெறிதலினாலும், "பிரமிருஷ்டம்'' என்கிற உடம்பெல்லா மிறுகப் பிடித்துத் தள்ளி யுழக்குவதினாலும், மிகக் கொடியதும் பயங்கரமுமானதாய் உச்சாகத்தையுந் தேகபலத்தையுங் கொண்டு நிறைவேற்றத்தக்கதான யுத்த மொன்று நடந்தது. அந்தப் போரில் சாணூரன் கண்ணனோடு எவ்வள வெவ்வளவு போரிட்டானோ அவ்வள வவ்வளவுக் குஞ் சிறிது சிறிதாய் மிகவும் பலஹானியையே அடைந்துவந்தான். சுவாமி சர்வேசுவரனும் சர்வசக்தனுமா யிருந்தாலும் வருத்தத்தினாலுங் கோபத்தினாலுந் தன் தலையணியிலுள்ள கேசரத்தை யசைத்துக் கொண் டிருக்கிற சாணூரனோடு திருவிளையாட்டாய் இப்படி யுத்தஞ் செய்தருளினார். இப்படி

யிருக்கையில் சாணூரனுக்குப் பலன் குறைந்துபோவதையும் கிருஷ்ணனுக்குப் பலன் வளர்ந்துவருவதையும் கம்ஸன் கண்டு மிகுந்த கோபமுண்டவனாய் வாத்தியகோஷத்தை நிறுத்தும்படி யுத்தரவு செய்தான், இப்படியங்கே மிருதங்க காகளமுதலிய வாத்தியங்கள் நிறுத்தப்படவே வானத்தில் தேவ வாத்தியங்கள் அநேகம் முழங்கப்பட்டன. மேலும் வானத்தி லிருந்துகொண்டு தேவதைகளெல்லாம் "ஓ கோவிந்தனே! சாணூரனை வெல்லக்கடவாய். ஓ கேசவனே! நீ ஜயசாலியாகக்கடவாய்" என்று மிகுந்த சந்தோஷத்தோடு வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோ இப்படி நெடுநேரமளவும் போர்விளையாட்டுப் புரிந்துகொண்டிருந்து அவ்வசுரனைச் சங்கரிக்கத் திருவுள்ளமுடையவராய் அவனைப் பெயர்த்து அநேகந்தரம் கிறுகிறெனச் சுழற்றித் தரையிலறைந்தார். அவ்வசுரனுக்கோ சுழற்றும்போதே வானத்தி லுயிர் போய்விட்டது. தரையி லறைந்தவுடனே அவனுடல் துணுக்கை துணுக்கையாய்ப் பிய்ந்துபோய்ப் பூமியில் ஒரு பெரிய உதிரச்சேற்றை யுண்டாக்கிற்று. கண்ணன் சாணூரனோடு யுத்தஞ் செய்தவண்ணம் பலதேவனும் முஷ்டிகனோடு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்து சாணூரனை வீழ்த்தினபோதே அம்முட்டிகனை முட்டியாலே சிரத்திலும் முழங்காலாலே மார்பிலு மிடித்துத் தரையிற்றள்ளத் தள்ளும்போதே உயிரிழந்த அவனைக் கசக்கினார். இவ்விருவரும் மடிந்தவுடனே தோசலகனென்பவன் யுத்தத்துக்குவர, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் மகா பலசாலியான அந்த மல்லராஜனை இடக்கை முட்டியினு லிடித்துத் தரையில் வீழ்த்தியருளினார்.

இவ்வாறு சாணூரனும் முட்டிகனும் தோசலகனும் சங்கரிக்கப்படவே மற்றுமுள்ள மல்லரெல்லாம் பறந்தோடிப் போனார்கள். பின்பு அந்தப் போர்க்களத்திலே போருக்குரியவர் யாருமில்லாமையாலே ஸ்ரீ வாசுதேவ சங்கர்ஷண ரிருவரும் தமக்குச் சரிவயதுள்ள இடைப்பிள்ளைகளை வலுவிலிழுத்துவந்து குதித்துக்கொண்டு மகிழ்ந் திருந்தார்கள். இதையெல்லாங் கண்டு கஞ்சன் கோபத்தா லிரண்டு கண்ணுஞ் சிவந்து, அங்குள்ள யுத்தப் பயிற்சியுடைய மனிதரைக் கூப்பிட்டு, உரக்கச் சொன்னதாவது: "ஓ சேவகரே! இவ்விடைப்பிள்ளைகளை இச்சபைக்குப்புறத்தே யிழுத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள். துஷ்டனான நந்தனையும் பிடித்து இருப்பு விலங்கிடுங்கள். வசுதேவனையும் நல்ல வயதுடையவர்க்குச் செய்யத்தக்க தண்டனைசெய்து வதையுங்கள். இதோ எதிரிலே கிருஷ்ணனோடு கூடிக்கொண்டு துள்ளுகிறார்களே அந்த இடையருடைய மாடுகளையும் மற்றுமுள்ள பொருளெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று கம்ஸன் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருக்கையில், ஸ்ரீ மதுசூதனன் சிறித்துக்கொண்டே வேகமாய் அவன் மஞ்சத்தின்மேலெழும்பியேறிக் கிரீடங் கழன்று கீழேவிழும்படி யவனைத் தலைமயிர் பிடித்திழுத்துத் தரையிற் றள்ளி அவன்மேல் தாம் வீழ்ந்தருளினார்.

கேளீர் பிராமணோத்தமரே! இப்படிச் சகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதனாலே அதிக பாரமாயுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மேலே விழவே உக்கிரசேன குமாரனான கம்ஸமகாராஜன் உயிரிழந்தான். அப்படி அவனுயிரிழந்திருக்கையிலும் ஸ்ரீ மதுசூதனன் அந்த

அரசனுடைய உடலைத் தலைமயிரைப் பற்றி அவ்வரங்கி னடுவிலே இழுத்திட்டான். பாரமுள்ள அந்தச் சரீரத்தை யங்கே யிழுத்ததனாலே தண்ணீர் வெள்ளமோடி யறுத்தாற் போலே அவ்விடத்திலோ ரகழி யுண்டாக்கப் பட்டது. கம்ஸ னிவ்வண்ண மான தைக்கண்டு அவனுடைய தம்பியான சுநாமாவென்பவன் வெகு கோபாவேசத்தோடு கண்ணன்மேல் வரக் கண்டு மூத்தநம்பி லீலையாலேயே அவனைச் சங்கரித்தருளினர்.

இவ்விதமாய் மதுராபுரியின் அரசன் கண்ணனாலே அலக்ஷியமாய்ச் சங்கரிக்கப்பட்டதைக் கண்டு அந்தரங்க மண்டலமெல்லாம் "ஹாஹா" என்று ஆரவாரித்துக்கொண் டிருந்தது. இது இப்படி யிருக்க ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலதேவனோடு கூடப்போய் வசுதேவரையும் தேவகியையும் பாதங்களிற் பணிந்தான். பணியவே அவ்விருவரும் சுவாமியைத் தூக்கியெடுத்துத் திருவவதார காலத்திலே அவ ரருளிச்செய்ததை நினைத்தவர்களாய் அவர் திருவடிகளிலே விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினர்.

"ஓ மகாபிரபுவான ஸ்ரீ கேசவனே! ஆர்த்தரான தேவர்களுக்கு நீ முன் எந்தவரம் பிரசாதித் தருளினையோ அதை அடியேங்களிடத்தில் திருவவதாரஞ் செய்த அனுக்கிரக மூலமாய் நிறைவேற்றியருளினாய். அடியேங்களா லாராதிக்கப்பட்டு அடியேங்கள் கிருகத்தில் துஷ்டநிக்கிரகத்துக்காக நீ அவதரித்தருளினதனாலே அடியேங்கள் குலம் பாவனஞ் செய்யப்பட்டது. எம்பெருமானே! நீ சர்வபூதமயனாய்ச் சர்வபூதங்களுடைய இருதயங்களிலிருக்கிறாய். எல்லாம் உன்னிடத்திலேயே உண்டானது, உண்டாய்க்கொண்டிருக்கிறது, உண்டாகப் போகிறது. ஓ அச்சுதனே! நீயே சகலதேவ சுரூபியாயிருந்து சகல யக்கியங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறாய், அந்த யக்கியமும் நீயே, யாககர்த்தாவும் நீயே, யாககர்த்தாக்களுக்கு ஆராதிக்கப்படு மீசுவரனும் நீயே. ஓ ஜனார்த்தனனே! நீயே லோகங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமா யிருக்கிறாய், இப்படிக்குச் சர்வேசுவரனாயிருக்கிற உன் திறத்திலே அடியேங்களுடைய இருதயம் புத்திரனென்னும் வாச்சலியத்தினாலே மயங்கி நிற்பது மிகவும் பரிகாசம் பண்ணத்தக்கது. நீயே சர்வபூதங்களுக்குங் கர்த்தா, முதலு முடிவு மில்லாதவன், இப்படிப்பட்ட வுன்னை எந்த மனுஷ்யனுடைய நாக்குத்தான் மகனென்று சொல்லத் துணியும்? ஓ ஜகந்நாதனே! இந்தச் சகல லோகமும் எவனிடத்தினின்று முண்டாகின்றதோ அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷன் மாயை யென்கிற மோகன சத்தியைத்தவிர வேறெந்தக் காரணத்தினாலே எங்களிடத்தி னின்று முண்டாவான்? ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயு மிருக்கிற சகல ஜகத்தும் எவனிடத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டவன் வயிற்றுப் பையினிடத்திலும் பின்பு மடியிலும் படுக்கின்ற மனிதனாக எப்படி யாவான்? ஓ சர்வேசுவரனே! அப்படிப் பட்ட நீ அனுக்கிரக முள்ளவனாகி யுலகத்தை ரக்ஷித்தருளவேண்டும். நீ அம்சாவதாரஞ் செய்வதனாலே அடியேங்களுக்குப் புத்திரனாக மாட்டாய், பிரமன் முதல் மரமீறாகக் கிடக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் உன்னிடத்துண்டானதாயிருக்க, ஓ புருஷோத்தமனே! அடியேங்களை யென்ன மோகிப்பிக்கின்றாய்? உன் மாயையினாலே ஞான

மழுங்கிப் போய் உன்னை எங்களுடைய புத்திரனென்று நினைத்துச் சகல பயங்களையு நீக்கவல்ல வுனக்குக் கம்சனிடத்தினின்றுங் கொடியபயம் எண்ணப்பட்டது. இவ்வாறு சத்துருவினிடத்தில் அச்சத்தினாலே கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளப் பண்ணப்பட்டாய், உன் சங்கல்பத்தினால் வளர்ந்தருளினாய், ஆதலால் அடியேங்களுக்கு இதிலொன்றும் மமத்துவமில்லை. ஓ எம்பெருமானே! ருத்திரன் மருத்து அசுவிகள் இந்திரன் முதலானவர்களுக்கும் அசாத்தியமான உன் திவ்விய சேஷ்டிதங்களையெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டோமன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுவான நீ லோக சம்ரக்ஷணார்த்தமாக அடியேங்களுக்குப் புத்திரன்போல் அவதரித்தருளினாய். உன் கிருபையினாலே அஞ்ஞான நீங்கினபடியால் இவ்வர்த்தம் நன்றாய் அடியேங்களுக்குத் தெரிந்தது" என்று தேவகி வசுதேவர்கள் துதித்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள்.

இருபதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்

வைதிகன் புத்திரனைக் கொண்டுவந்தது

இப்படியாகத் துதித்துநின்ற தேவகீ வசுதேவர்கள் தமதிவ்விய சேஷ்டிதங்களைக்கண்டு தத்துவஞானமுடையவர்களா யிருப்பதைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், இவர்களையு மற்றுமுள்ள யாதவ சமூகத்தையும் மோகிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தமது மாயையைப் பிரயோகித்தருளித் தாய் தந்தையரை நோக்கி "அம்மா! அண்ணா! உங்களைக் காண வெகுநாளாய் ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தும் நானும் பலபத்திரரும் கம்சபயத்தினாலே வந்து காணமற் போனோம், தாய்தந்தைகளுக்குப் பணிவிடை செய்யாம லொழியுங் காலமெதுவுண்டோ அந்த ஆயுசின் ஒரு பாகம் வீணா யிருக்கின்றது. அது அயோக்கியர்களுக்கு உண்டாகின்றது. ஐயா! குருக்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் பிராமணருக்கும் தாய்தந்தைகளுக்கும் பணிவிடை செய்து வருகிறவர்களுடைய காலந்தான் பயனுள்ளதா யிருக்கின்றது. ஓ பிதாவே! இப்படி அதிக்கிரமத்தாற் செய்யப்பட்ட இப்பிழையனைத்தையும் பொறுத்தருளவேண்டும், ஏனெனில் கம்சனுடைய பலப்பிரதாபங்களுக்கு அஞ்சிப் பரவசராயன்றோ நாங்கள் இப்படி செய்யலாயிற்று" என்று சொல்லிக் கண்ணன் அண்ணனோடுகூட அவர்களுக்குத் தண்டமிட்டுப் பின்பு யாதவ விருத்தர்களையும் முறையே பணிந்து, பட்டணத்துச் சனங்களுக்குந் தக்கபடி மரியாதை செய்தருளினான். பின்பு கம்சனுடைய பத்தினிகளும் அவன் தாய்மாரும் அவனுடம்பைச் சூழ்ந்து உட்கார்ந்து மிகுந்த துக்கத்தி லாழ்ந்தவர்களாய் அழுது கொண் டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு கண்ணன் பச்சாதாப முள்ளவனாய் இரக்கமுற்று கண்களில் நீர் ததும்ப வந்து அவர்களைப் பலவகையில் தேற்றியருளினான். மேலும் புத்திரனிழந்தவனான உக்கிரசேன மகாராஜனைத் தளையினின்றும் விடுவித்து

அந்த மதுரா ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகஞ் செய்தருளினன்.

அந்த உக்கிரசேனனும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றுத் தன் மகனுகிய கம்சனுக்கும் மற்றுமங்கே மடிந்தவர்களுக்கும் பிரேதக்கிரியைகளைச் செய்தான். பிரேதக்கிரியைகள் தீர்ந்த பின்பு சிங்காதனத்தி லுட்கார்ந்து ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யத்தொடங்கின தன்மாதாமகனை நோக்கிக் கண்ணன் "ஓ மகாப்பிரபுவே! செய்ய வேண்டிய காரியத்தைக் குறித்துக் கிஞ்சித்துஞ் சங்கையின்றி எனக்குக் கட்டளையிடக் கடவீர், இந்த யதுவம்சம் யயாதிமகாராஜனுடைய சாபத்தினல் ராச்சியபாரத்துக்கு யோக்கியமல்லா திருந்தாலும் இப்போது நான் உம்முடைய சேவகனு யிருக்கையில் சகல ராஜாக்களுக்கும் மேலானவராயிருக்கிறபடியால் நீர் எந்த ராஜாவுக்கும் கட்டளையிடக்கூடும், ஆனலும் இந்த அற்பராஜாக்களுக்குக் கட்டளையிடுவதிற் பயனென்ன? தேவர்களுக்குக் கட்டளையிடக்கடவீர்" என்று சொல்லி வாயுவை நினைத்தருள, அவனும் உடனே சுவாமி சந்நிதிக்கு வந்து நின்ருன். வந்து நின்ற வாயுதேவனை நோக்கி காரியத்திற்காக மனுஷ்யனு யிருக்கிற அந்தப்பகவான் நியமித்தருளிய தென்னவென்ருல், "ஓ வாயுவே! நீ இந்திர னிடத்துக்குப் போய்ச் சொல், 'இந்திரா நீ கர்வப்பட்டது போதும், இனிக் கர்வப்படாதே, உக்கிரசேன மகா ராஜனுக்குச் சுதர்மை யென்கிற சபாமண்டபத்தை நீ கொடுத்துவிடு, இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லுகிருன்' என்று சொல், சுதர்மை என்கிற சபாரத்தினமானது நம்முடைய மகாராஜாவுக்கு ஏற்றது; இதில் யதுவம்சத்தார் வீற்றிருக்கத் தகுந்திருக்கின்றது. ஆகலால் ஒப்பற்ற அந்தச் சபையை மகாராஜாவுக்கு அனுப்பிவிடு என்று இந்திரனுக்கு என் கட்டளையைத் தெரிவித்துச் சபையைக் கொண்டுவா" என்று நியமித்தவுடனே, அந்த வாயுதேவன் சிரசில் வகித்துப்போய்ப் புரந்தரனுக்குத் தெரிவிக்க, அவனும் உடனே அந்தச் சபாரத்தினத்தைச் சமீரணன் கையிற் கொடுத்துவிட்டான். உடனே சமீரணனும் அதைக் கொண்டு வந்து சுவாமி சந்நிதியிற் சமர்ப்பிக்க, அதைச் சுவாமி உக்கிரசேனனுக்குப் பிரசாதித்தருளினர். இவ்விதமாய் வாயுவினுற் கொண்டுவரப்பட்ட அந்த ரத்தினமாய் விளங்காநின்ற சபையிலே எம்பெருமான் திருத்தோளின் பலத்தை யாசிரயித்த யாதவர் யாவரும் வீற்றிருந்து ஆனந்த மனுபவித்து வந்தார்கள்.

பிறகு அந்தப் புருஷசிங்கங்க ளிருவரும் விதிப்படி உபநயனஞ் செய்யப்பெற்றுத் தாங்கள் இயல்பாய் முற்று மறிந்தவரா யிருந்தாலும், திருவவதார முறைக்குப் பொருந்த சிஷ்யாசாரிய கிரமத்தை உலகத்துக்கு அறிவிக்க வேண்டி காசியிற் பிறந்தவரான சாந்தீபினி யென்னும் பிராமணுேத்தமரிடத்துக்குக் கல்விகற்க எழுந்தருளினர்கள். அங்கெழுந்தருளி யாதவோத்தம ரிருவரும் அவருக்குச் சீஷராகிச் சாஸ்திர விதிப்படி குருவுக்குச் சிசுருஷை செய்துகொண்டு, கற்கவேண்டு மொழுக்கம் யாவரும் அறியும்படியாக வேதவேதாங்க முதலான சாஸ்திரங்களையும் ரகசிய சங்கிரகங்களோடு தனுர்வேதத்தையும் ஓதினர்கள். கேளும் முனிவரே! அம்மகானுபாவ ரிருவரும் அறுபத்துநான்கு நாட்களுக்குள்ளாக வேதவேதாங்காதி

சகல சாஸ்திரங்களையும் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் அத்தியயனஞ் செய்தருளினார்கள். இது உலகத்தாருக்கெல்லாம் மிகுந்த ஆச்சரியமாயிருந்தது. அந்தச் சாந்தீபினியென்னு மாசாரியரும் மற்றோரிடத்தும் சம்பவியாத இவர்களுடைய அதிமானுஷ சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு இவர்கள் சூரிய சந்திரர் ஏதோ காரணத்தாலிங்கு வந்தார்களென்று நினைத்திருந்தார். அவர்கள் ஓதும்போது வேதங்களையாகிலும் சாஸ்திரங்களையாகிலும் மறுதரம் படிக்க வேண்டாமல் உபாத்தியாயர் சொன்ன மாத்திரத்திலேயே உணர்ந்து கொண்டவர்களாய், உபாத்தியாயரை நோக்கி, "சுவாமி! தேவரீர்களுக்கு அடியேங்கள் குருதக்ஷிணை எது சமர்ப்பிக்க வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, அவ் வுபாத்தியாயர் இவர்களுடைய இந்திரிய கோசரமாகாத காரியங்களை யோசித்து முன் பிரபாச தீர்த்த கட்டத்திலே கடலில் முழுகி இறந்துபோன தம்முடைய புத்திரனைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி வேண்டினார். அவ்விருவரும் அப்படியே யாகட்டுமென்று அஸ்திரங்களோடு கூடப் புறப்பட்டுக் கடற்கரைக்கு எழுந்தருளினவுடனே சமுத்திரராஜன் அர்க்கியத்தைக் கையிலேந்திவந்து அவர்களை யாராதித்துக் கண்ணனை நோக்கிச் "சுவாமி அசுரசத்துருவே! அந்தச் சாந்தீபினியின் புத்திரனை அடியேன் கொண்டுபோனேனில்லை, சங்கின் ரூபந்தரித்து என்னுடைய ஜலத்திலே வாசஞ்செய்கிற பஞ்சஜனன் என்கிற அசுரன் கொண்டு போனான்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். இதைக்கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சமுத்திர ஜலத்தினுள்ளே பிரவேசித்து அவ்வசுரனைக் கொன்று அவன் எலும்பினாலுண்டான உத்தம சங்கத்தை யெடுத்துக் கொண்டார். பின்பு கண்ணன், எதின் தொனியினாலே அசுரருக்குப் பலஹானியும் தேவதைகளுக்குத் தேஜோ விர்த்தியும் அதர்ம நாசமும் உண்டாகுமோ, அப்படிப்பட்ட * பாஞ்சஜன்யத்தைப் பூரித்து, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ் யமனைச் சயித்து, யாதனையிற் கிடந்த அவ்வுபாத்தியாயருடைய குமாரனை முன்னிருந்தது போன்ற தேகமுடையவனாக்கிக்கொண்டுவந்து, அவ் வுபாத்தியாயருக்குக் குருதக்ஷிணையாகக் கொடுத்தருளினான். இவ்வாறு கண்ணன் தமையனுந் தானுமாயுபாத்தியாய புத்திரனைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, உக்கிரசேனனாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டதாய் ஆண்பிள்ளைகளும் பெண் பிள்ளைகளுங் களிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற மதுராநகரத்திற்கு எழுந்தருளினான்!

இருபத்தோராமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* பஞ்சஜனனுடைய சம்பந்தத்தினால், அச்சங்குக்குப் பாஞ்சஜன்யமென்று திருநாமமுண்டாயிற்று. இதுவும் எம்பெருமான் திருநாமம்போலே அவதாரத்திற்கு ஏற்ற பொருத்தமென அறிக.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

ஜராசந்த ஜயம்

கம்சன் மகததேசாதிபதியான ஜராசந்தனுடைய புத்திரிகளாகிய அஸ்தி பிராஸ்தி என்பவர்களை விவாகஞ் செய்திருந்தான். அந்தக் கம்சனைக் கிருஷ்ணன் கொன்றதனாலே ஜராசந்தன் வெகு கோபமுடையவனாய்க் கிருஷ்ணனை வமிசத்தோடு கொல்ல வேண்டுமென்று இருபத்து மூன்று அக்ஷௌஹிணி சேனையோடு எதிர்த்து வந்து மதுராபட்டணத்தை முற்றுகை போட்டுக்கொண்டான். அப்போது நம்பிக ளிருவரும் அற்பமான சேனைகளுடையவர்க ளானாலும் மகா பலவான்களாகையாலே அந்தச் சிறிது சேனையுடனேகூட வெளியில் வந்து, அந்தப் பெரும்படையோடு போரிட்டார்கள். இப்படி யுத்தஞ் செய்கையில், தங்களுடைய பூர்விகமான ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமானதால், ஆகாசத்திலிருந்து சார்ங்கமென்கிற வில்லும் அக்ஷய தூணீரங்களும் கவுமோதகி யென்கிற கதாயுதமும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு வந்து சேர்ந்தன. அப்படியே பலபத்திரருக்கும் பெரிய கலப்பையும் பெரிய உலக்கைத்தடியும் வெகு ஆனந்தத்தோடு வந்துசேர்ந்தன. இப்படி வந்த திவ்வியாயுதங்களைத் தரித்து, அந்தப் பெருஞ்சேனையுள்ள மகதாதிபதியை வென்று, இருவரு மறுபடியு மதுரைக்கு எழுந்தருளினார்கள். இப்படியாக மகா துஷ்டனை ஜராசந்தனை ஜயித்திருந்தும் சுவாமி, அவன் உயிரோடு திரும்பிப் போனதனாலே தம்மை அவன் ஜயித்ததாக நினைத்தார். அவன் ஜயிக்கப்பட்டதாக நினைக்கவில்லை. சுவாமி நினைத்தபடியே அந்தச் சராசந்தன் சிறிது காலங்கழித்து மறுபடியும் பெருஞ்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யும்படி மதுரைக்குவந்து, ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு ஓடிப்போய்விட்டான். இவ்வாறு மகா மதமுள்ள அந்த மகதராஜன் பதினெட்டுதரம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலான யாதவர்களோடு போர் செய்ய வந்து, யாதவராலே வெல்லப்பட்டவனாய் கொஞ்சஞ் சேனையோடு திரும்பி ஓடிப்போய்விட்டான். அந்த ஜராசந்தன் மகா பல பராக்கிரம முள்ளவனாயிருந்தும், பதினெட்டுத்தரம் யாதவருக்குத் தோற்று ஓடிப்போனான். ஆனால் இந்த வல்லமை ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவவதாரமாய் திருவாழி கையிலேந்திநிற்கும் மகா புருஷனுடைய தன்றி யாதவர்களினது அன்று. அவருடைய திருவாழியின் சான்னித்தியமே சத்துரு ஜயத்திற்குப் போதுமானதா யிருக்கப் பலபல ஆயுதங்களைச் சத்துருக்களின்மேற் பிரயோகித்தது என்னவெனில், மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளின அந்த லோகநாதனுக்கு அவ்வவதார முறைமைக் கேற்ற திருவிளையாட்டேயல்லது வேறன்று. பாரும் சங்கற்பமாத்திரத்தினாலே சகல லோக சிருட்டி சங்காரங்களைச் செய்தருளுகிற அவ் வெம்பெருமானுக்குச் சத்துருபக்ஷத்தை நாசஞ் செய்வதற்காக இவ்வளவு முயற்சி வேண்டுமோ? ஆனாலும் மனுஷ்யருடையதன்மையை அனுசரித்துப் பலவான்களோடு சந்தியும் ஈனர்களோடு யுத்தமுஞ் செய்தருளுகிறான். மேலும் இந்தக் காரணத்தி

ளுலேயே சிலவிடத்திற் சாமோபாயத்தையும் சிலவிடத்திற் பேதோபாயத்தையும் பலவிடத்தில் தண்டோபாயத்தையும் ஓரோவிடத்து ஓடிப்போவதையு நடித்தருளுகிறுன். இப்படியாக மனிதர்களுடைய செய்கைகளை யனுவர்த்திக்கிருனே யல்லது அசத்தி அசாமர்த்தியங்க ளவனுக்கில்லை. இவ்விதமான திருவிளையாட்டும் இன்னகாலத்தில் இன்னவிடத்தில் இப்படியென் றில்லாமல் அவன் திருவுள்ளத்தின்படியே யுண்டாகின்றது.

இருபத்திரெண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

துவாரகா நிர்மாணம்

காலயவனநாசம், முசுகுந்தஸ்துதி

ஒருகால் யாதவ புரோஹிதரான கார்க்கியரென்னும் பிராமணரை அவருடைய மைத்துனன் அவர்க்குப் பிள்ளை பிறக்கவில்லை யென்பதைக்கொண்டு யாதவசபையிலே இவர் நபும்சகர் என்று பரிகாசஞ்செய்ய, யாதவர்களெல்லாம் உரக்கச் சிரித்தார்கள். அதனுலே அந்த கார்க்கியர் அவமானமுங் கோபமு முடையவராய் விந்திய பருவதத்தின் தெற்கே வந்து யாதவர்களுக்குச் சத்துருவா யிருக்கும்படியான புத்திரன் தமக்கு வேண்டுமென்று இருப்புப்பொடியைத் தின்றுகொண்டு சிவனைக்குறித்து உக்கிரமான தவஞ்செய்தார். இப்படி பன்னிரண்டாண்டு தவஞ் செய்தபின், சிவபெருமான் அவர்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி அவருக்கு இஷ்டமான வரத்தைக் கொடுத்தார். இவர் புத்திரனுக்காக வரம்பெற்றிருப்பதை யறிந்து யவனதேசாதிபதி இவரிடம் வந்து இவரை மிகவும் உபசரித்துப் பூசித்துத் தனக்குப் பிள்ளை யில்லாமையாலே தன் பத்தினியிடத்திற் பிள்ளை யுண்டாக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான். இந்தப் பிராமணன் அவனிடத்தி லிரங்கி அவன் பத்தினியோடு புணர, அவள் வயிற்றிலே வண்டு போன்ற நிறமுள்ள புத்திரனுண்டானுன். அவனுக்கு அந்த யவனுதிபதி காலயவனன் என்று பெயரிட்டுத் தகுதியான காலத்திலே பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிட்டுத் தான் தவஞ் செய்யும்பொருட்டு அரணியத்துக்குப் போனுன். அந்தக் காலயவனன் வச்சிராயுதத்தின் முனைபோற் கடினமான மார்புடையவனுய் மகா பலபராக்கிரமங்களைப் பொருந்திக் கொர்வித்திருந்ததனுலே, நாரதமுனிவரை "இந்தப் பூமியில் பலவான்களான ராஜாக்கள் யார்" என்று வினவினுன். அம்முனிவர் யாதவர்களின் தலைவரான எம்பெருமான்களைப் பலவான்களென்று அவனுக்குச் சொன்னுர். அதைக் கேட்டவுடனே அவன் அநேககோடி மிலேச்சரோடும் ரத கஜ துரகங்களோடுங் கூடிக்கொண்டு யாதவர் மேற் படையெடுக்க வேண்டுமென்கிற முயற்சி யுள்ளவனுய், நாள்தோறுந் தன் பிரயாணத்திற்குத் தடை நேரிடாதபடி வழிகளில் அங்கங்கே வாகனங்களை வைப்பித்து, ஒரு வாகனம் அலுத்துப்போனவுடனே அதைவிட்டு மற்றொரு வாகனத்தின்மே

லேறி, இப்படியே நெடுந்தூரமான வழியைச் சீக்கிரத்திற் கடந்து, யாதவர்மேற் பொருமை தலைக்கொண்டு மதுராபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அந்தத் தருணத்தில் கண்ணன், ஓ! ஓ! யாதவசேனையெல்லாம் நாசமாகும்படி நேரிட்டதே, காலயவனன் யுத்தஞ் செய்வனாகில் அற்பமான யாதவபலத்தை நாசஞ்செய்து விடுவான். இதனாலே பலவீனப்பட்டிருக்கிற யாதவரை மகதராஜன் வந்து நாசஞ் செய்யக்கூடும், அல்லது மகதராஜனுக்குச் சேனை க்ஷீணப்பட் டிருந்தாலும் காலயவனன் அவனோடு சேர்ந்து யாதவரை யழித்துவிடுவான், ஆதலால் காலயவனன் எதிர்த்தாலுஞ் சரிதான், ஜராசந்தன் எதிர்த்தாலுஞ் சரிதான் இரண்டு பக்ஷத்திலும் யாதவருக்குத் துன்பமே நேரிடுகின்றது, ஆதலால் இவ் யாதவருக்குச் சத்துருக்கள் புகவொண்ணாத ஒரு துர்க்கம் அமைக்கக் கடவோம், அது பெண் பிள்ளைகளும் யுத்தஞ் செய்யத்தக்கதாயிருக்க வேண்டும், அப்படியானால் விருஷ்ணி சிரேஷ்டர் அச்சமின்றி அதிலிருந்து யுத்தஞ் செய்வார்களென்பதற்குக் கேட்க வேண்டுவ தில்லையே" என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஸ்ரீ கோவிந்தன் சமுத்திரராஜனைப் பன்னிரண்டுயோசனைதூரம் விடும்படி கேட்டு அவன்விட்ட அவ்வளவு பூமியிலே திவ்வியோத்தியானங்களும் திவ்விய தடாகங்களும் பெரிய மதில்களும் மதிலுள் வீடுகளும் உப்பரிகைகளு நிறைந்து, தேவேந்திரனுடைய அமராவதிப் பட்டணம்போலே விளங்காநின்ற துவாரகா நகரத்தை நிர்மித்தருளினர். பின்பு சுவாமி மதுரையிலிருந்த தம்முடைய பிரஜைகளைத் துவாரகா நகரத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துக் காலயவனன் சமீபத்தில் வரப் பார்த்துத் தாம் மதுரையிற் பிரவேசித்து, பகைவன் சேனையைக் கொண்டுவந்து பட்டணத்தை முற்றுகை போட்டிருக்கையில், யாதோராயுதமு மில்லாமற் பட்டணத்தினின்றும் வெளியிற் புறப்பட்டுப் போனார். போகையில் காலய்வனன் நாரதர் சொல்லிய அடையாளத்தினாலே இவன்தான் கிருஷ்ணனென்று நிச்சயித்து, இவன் ஆயுதமில்லாமற் போகிறபடியால் இவனைப் பிடித்துக் கொள்வ தெளிதென்று நினைத்துப் பின்றொடர்ந்தான்.

கேளும் முனிவரே! யோகிகளுடைய இருதயங்களும் பின்றொடர மாட்டாதவனை இவன் தொடர்ந்து பிடிக்க நினைத்தான். இப்படி இவன் தொடரவே சுவாமி விரைவாய் ஓடி ஒரு குகையிற் புகுந்தார். யவனனும் பின்றொடர்ந்தோடி அக்குகையிலே படுக்கையிற் படுத்து நித்திரைசெய்து கொண்டிருந்த முசுகுந்தனைப்பார்த்து இவன்தான் கிருஷ்ணனென்று நினைத்துக் காலாலே உதைத்தான். உதைத்த மாத்திரத்திலே அந்த முசுகுந்தன் தூக்கந் தெளிந்து எழுந்திருந்து அந்த யவனனைக் கண்ணினாற் பார்க்க, அந்த மிலேச்சராஜன் அம் முசுகுந்தனுடைய கோபத்தினால் மூடப்பட்ட தன்னுடம்பின் அக்கினியாலே எரிக்கப்பட்டு உடனே சாம்பலாயினான். மயித்திரேயரே! கேளும் அந்த முசுகுந்த மகாராஜன் தேவாசுர யுத்தத்திற் பிரவேசித்து, அசுரரைச் சங்கரித்துத் தேவதைகளுக்குச் சகாயஞ் செய்த போது தேவதைகள் சந்தோஷித்து "என்னவரம் வேண்டும்" என்று கேட்க, அரசன் தூக்கமில்லாமல் அலுத்திருந்த படியினாலே நெடுநாள்

வரைக்குந் தான் தூங்கும்படி வரங்
கேட்டான், தேவர்களும் அப்படியே
வரங்கொடுத்து "உன்னை எவன்
எழுப்புவானோ அவன் தன்னுடம்பின்
அக்கினியினா லெரிக்கப்பட்டுச் சாம்ப
லாவான்" என்றுஞ் சொன்னார்கள்,
ஆதலால் இப்படியாகக் காலயவனன்
எரிக்கப்பட்டான். அந்த முசுகுந்த
மகாராஜன் துஷ்டனான அந்தமிலேச்
சனை யழித்தபின் ஸ்ரீவாசுதேவனைப்
பார்த்து "நீ யார்" என்று வினவ,
சுவாமியும் அரசனே! நான் சந்திர
குலத்தைச் சார்ந்த யது குலத்திற்
பிறந்தவன், "வசுதேவருடைய குமா
ரன்" என்று அருளிச்செய்தார். அது
கேட்டவுடனே அவ்வரசன், முன்
தனக்கு விர்த்தகார்க்கிய மகாமுனிவர்
சொல்லியதை நினைத்துக்கொண்டு திடீ
ரென்று படுக்கையைவிட் டெழுந்
திருந்து சர்வேசுவரனை ஸ்ரீ ஹரி
யைத்தண்டம் சமர்ப்பித்து, விண்ணப்
பஞ் செய்யலாயினான்.

"ஓ சுவாமி! தேவரீர் ஸ்ரீமந் நாரா
யணனுடைய அம்சாவதாரமென்று
அடியேனுக்குத் தெரியும், முன்பு
கார்க்கிய மகாமுனிவர், இருபத்தெட்
டாம் யுகத்திலே துவாபரத்தின் முடி
விலே யதுகுலத்திலே எம்பெருமான்
அவதரித்தருளுவன்" என்று அடியே
னுக்குச் சொல்லியிருந்தார், தேவரீர்
தாம் அந்த அவதார புருஷன், மனுஷ்
யர்களுக்கு நன்மைக்காக எழுந்தருளி
னீர், மேலும் தேவரீருடைய மகத்
தான தேஜஸை அடியேன் சகிக்க
மாட்டவில்லை, அன்றியும் நீருண்ட
மேகத்தின் கர்ஜனைபோலே கம்பீரமா
யிருக்கின்றது தேவரீருடைய திரு
மிடற்றோசை. இதுவுமன்றித் தேவரீ
ருடைய திருவடி பலத்தினாலே இப்
பூமி வணங்குகின்றது, இவ்வடையா
ளங்களாலும் தேவரீரே ஸ்ரீ பகவா
னென்று நிச்சயித்துக்கொண்டேன்,
தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் நே
ரிட்ட மகா யுத்தத்திலே அடியேன்
போனபோது அங்குள்ள அசுர வீர
ரெல்லாம் அடியேனுடைய தேஜஸைச்
சகிக்கமாட்டாதே போனார்கள், அப்
படிப்பட்ட அடியேனோ தேவரீர்
தேஜஸைச் சகிக்கச் சத்தியற்றவனா
யிருக்கிறேன், இந்தச் சம்சாரமாகிய
பெருங்கடலில் வீழ்ந்தவருக்குத்
தேவரீரொருவரே கரையேற்றும்படி
யான ரக்ஷகர், ஆதலால் பிரபன்ன
ருடைய ஆர்த்தியைப் போக்கும்படி
யான பகவானே! அடியேனிடத்தி
லனுக்கிரகம் வைத்துப் பாபங்களை
யெல்லாம் போக்கியருளவேண்டும்,
தேவரீரே சமுத்திரங்களும் மலைகளும்
நதிகளும் காடுகளும் பூமியும் வான
மும் காற்றும் தண்ணீரும் அக்கினியு
மா யிருக்கிறீர், அன்றியும் மனம் புத்தி
அவ்யாகிருதம் பிராணன் பிராணாதி
பதி புருஷன் புருஷனுக்கு மேற்பட்ட
தாய் எங்கும் வியாபித்து ஜன்மவிகா
ரங்க ளில்லாமலும் சப்தாதிகள்
தொடராமலும் முதிர்வு இளமைக ளில்
லாமலும் அளக்கக் கூடாமலும் குறை
வில்லாமலும் தேய்தல் வளர்தல்க ளில்
லாமலும் முதலு மீறுமில்லாமலு மிருக்
கின்ற பரப்பிரம்மம் ஆகிய இவை
யெல்லாம் தேவரீரே, தேவர் பிதுர்க்
கள் யக்ஷர் கந்திருவர் கின்னரர்
சித்தர் அச்சரசுக்கள் மனிதர் பசுக்
கள் பக்ஷிகள் ஊர்வன மரமுதலியவை
கள் இன்னும் உண்டானதும் உண்
டாவதுமாய்ச் சரமும் அசரமுமாய்
மூர்த்தமும் அமூர்த்தமுமாய் தூலமும்
சூக்ஷ்மமுமாயிருக்கின்ற சகலமும்
தேவரீரிடத்தினின்றே உண்டானவை
கள், ஆதலால் லோக கர்த்தாவான
தேவரீரையன்றி ஒன்றுமில்லை எம்

பெருமானே! அடியேன் இந்தச் சமுசாரசக்கரத்திலே ஓய்வில்லாமற் சுற்றிக்கொண்டு தாபத்திரயத்தினாலே வருந்திக்கொண் டிருக்கிறேனே யல்லது எங்கும் ஒரு சுகத்தை யடைந்தேனில்லை, கானலின் பரப்பை ஜலமென்று மூடர் அடைவதுபோல் அடியேன் துக்கங்களையே சுகங்களென்று நினைத்து எடுத்துக் கொண்டேன், ராசாதிகாரம் பூமி சேனை பொக்கசம் மித்திரர் மக்கள் மனைவிகள் ஏவலாட்கள் இன்னும் சப்த முதலான விஷயங்கள் இவையெல்லாம் சுகமென்றே நினைத்து அடியேன் கொண்டேன், ஆனால் முடிவில் அவையெல்லாம் அடியேனுக்குத் தாபத்தை விளைவித்தன, தேவஜனனம் கிடைத்தாலுமென்ன? அந்தத் தேவலோக கதியை யடைந்திருக்கிற தேவகணமும் அடியேனுடைய துணையையன்றோ விரும்பி நின்றது? ஆதலால் அதனாலும் சுகமில்லை, நித்தியமான சுகமெங்கேயிருக்கிறது? ஓ சர்வாதிபதியே! சகலலோகங்களுக்குங் காரணமான தேவரீரை யாராதியாமல் எவனாலே தான் சாசுவதமான சுகம் அடையக்கூடும்? தேவரீருடைய மாயையினாலே மனமகிழ்ந்தவர்கள், பிறப்பு இறப்பு மூப்பு முதலான துன்பங்களை யடைந்து பின்பு தண்டிக்க நிற்கிற யமனைக் காண்கிறார்கள். அதனாலே தேவரீர் சொரூப மறியாத மனிதர் நரகங்களில் தங்கள் கருமங்களினா லுண்டான கொடிய துன்பங்களை யனுபவிக்கிறார்கள். ஓ எம்பெருமானே! அப்படியே அடியேனும் தேவரீர் மாயையினாலே மோக மடைந்தவனாய் மிகவும் விஷயானுபவமே செய்துகொண்டு மமத்துவமும் அதனாலுண்டான கர்வமுமாகிய பாழுங் குழியிலே வீழ்ந்து சுழன்றுகொண் டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட அடியேன் சம்சாரவழியிற் றிரிந்து மிகுந்த தாபங்களை யடைந்து அவைகளினாலே மனந் தவிக்கப்பட்டவனாய் ஒப்பற்ற வொளியுடைய மோக்ஷசுகத்தில் அபிலாஷை யுள்ளவனாய் எவனைக்காட்டிலும் வேறு பரமப்பிராப்பிய மில்லையோ அப்படிப்பட்ட அபாரனும் அப்பிரமேயனுமுள்ள வுன்னை யடைக்கலம் புகுந்தேன்" என்று, முசுகுந்தன் துதி செய்தான்.

இருபத்துமூன்றாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்துநாலாம் அத்தியாயம்

முசுகுந்தனுக்கு அனுக்கிரகித்ததும் பலதேவர் கோகுலமெழுந்தருளினதும்

இப்படி மகா புத்திசாலியான முசுகுந்தன் துதித்து மோக்ஷத்தைப் பிரார்த்தித்து நிற்க, சர்வேசுவரராயும் ஆதியந்தமில்லாதவராயு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிபகவான் அவனை நோக்கி "ஓ அரசனே! உனக்கு அபிமதமான உத்தம லோகங்களை அடைந்து, என் னனுக்கிரகத்தினாலே தடுக்கப்படாத மஹா ஐசுவரிய முள்ளவனாய்த் திவ்விய போகங்களை யனுபவித்து, மறுபடியும் ஒரு மகா குலத்திலே பூர்வ ஜனன ஸ்மரணமுள்ளவனாய்ப் பிறந்து, என் கடாக்ஷத்தினாலே மோக்ஷமடைவாய்" என்று அருளிச்செய்யக்

கேட்டு, ஜகந்நாதனன அச்சுதனேத் திருவடி தொழுது, அந்த நராதிபன் குகையி னின்றும் புறப்பட்டு வெளி யில் வந்து, மிகக் குறுமையாய்த் திரி கிற மனிதரைப் பார்த்துக் கலியுகம் வந்துவிட்ட தென்று தெரிந்து கொண்டு, தவஞ்செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீ நரநாராயணர்கள் எழுந்தருளி யிருக் கப்பெற்ற கந்தமாதன பருவதத்துக் குச் சென்ருன். கண்ணனே சத்துரு வை உபாயத்தினலே கொல்வித்து, மதுரைக்கு எழுந்தருளி, அதை முற் றுகை செய்திருந்த சதுரங்கசேனை யைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்த் துவாரகையில் உக்கிரசேன மகாராஜ னுக்குக் கொடுத்தருளினர். அதனலே அந்த யதுவம்சமானது சத்துருபய மற்றதாய் விளங்கிற்று.

பிறகு பலராமனும் சண்டைகள் ஓய்ந்தபடியினலே பூர்வபந்துக்களைப் பார்க்கத் திருவுள்ளமாகி நந்தருடைய கோகுலத்துக்கு எழுந்தருளி கோபா லரையும் கோபிகைகளையும் முன்போல வே மரியாதையாக க்ஷேமம் வினவி, மூத்தவர்களாலே ஆலிங்கனஞ் செய் யப்பட்டு, இளையவர்களை ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு, சமமானவர்க ளோடு சிரித்து விளையாடினர். அங்கு அந்த ஹலாயுதரைக் குறித்துக் கோபா லர்கள் அநேகமான பிரிய வார்த்தை களைச் சொன்னர்கள். கோபஸ்திரீ களிலே சிலர் அன்பினற் கோப முள்ளவர்களாகவும், மற்றுஞ் சிலர் பொருமை யுள்ளவர்களாகவும், பல ராமரை நோக்கிப் பேசினர்கள். கண்ணனிடத் தன்புள்ள கோபிகை கள் நாகரிகப் பெண்களிடத்தி லன்பு கொண்டவராக அவரை நினைத்துச் சில வினு வினவினர்கள்.

"ஸ்திரமில்லாததும் அற்பமுமான பிரேமையுள்ள கிருஷ்ணன் சுகமா யிருக்கிருன ? ஒரு நிமிஷமாத்திரமே நேசமுள்ள அவன் அந்த நாகரிக ஸ்திரீகளிடத்திலே எங்கள் காரியங் களைப் பரிகாசஞ்செய்து கொண்டு அவர்களுடைய அழகு சொகுசு முத லானவைகளைக் கொண்டாடாமலிருக் கிருன ? அந்தக் கிருஷ்ணன் நாங் கள் தன்பாட்டோடொத்து மதுர மாய்ப் பாடினதை நினைக்கிருன? அவன் தன் தாயாரைப் பார்க்கவாகி லும் ஒருதரம் இங்கு வருவான? கிடக் கட்டும் அவன் பேச்சேதுக்கு? வேறு பேச்சுப் பேசுவோம், எவனுக்கு நாமில்லாமற் பொழுது சுகமாய்ப் போகிறதோ, அப்படிப் பட்டவன் பேச்சை விட்டுவிடுங்கள். நமக்கு எவனில்லாமல் பொழுது கஷ்டமாய்ப் போகிறதோ எவன் தந்தை தாய் உடன் பிறந்தவர் மற்றுமுள்ள பந்துக் கள் யாவரையும் விட்டுப் போனனே, அப்படிப் பட்டவனுக்காக நாமேன் தபிக்கவேண்டும் ? அவன் நன்றியில் லாதவர்க்குட் சிறந்தவன். ஓ ராமா ! ஆனலும் அந்தக் கிருஷ்ணன் இங்கே வருகிறதைப் பற்றின பேச் செதுவா கிலும் சொல்லுகிருன ? நீ பொய் சொல்லாதே, மெய்யா யுண்டானுற் சொல்லு, தாமோதரனென்றுங் கோ விந்த னென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட அவன் பட்டணத்து மாதரிடத்திலே மனம்பற்றினவனய் நம்மிடத்திலே சிறிதும் அன்பில்லாதவன யிருக்கிற வன் காணவுங் கூடாதவனென்று எங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது" என் றிப்படி அந்த ஆய்ச்சியர் அன்போ டும் வெறுப்போடும் ஆசையோடும் சோகத்தோடும் சித்த சமாதானத் தோடும் பலதேவனை நோக்கியும் ஒரு

வரோடொருவரும் பேசி, ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்மரண பரவசராய் மூத்த நம்பியையே "தாமோதர, கோவிந்த" என்று அழைத்து, உடனே அது தங்களுக்கு மோகத்தினால் வந்தகாரியமென்பதை யறிந்து, உரத்த தொனியுடன் நகைத்தார்கள். அப்போது ஸ்ரீ சங்கர்ஷண பகவான், நல்வார்த்தையாலே மதுரமாயும் அன்பை யுட்கொண்டதாயும் வணக்கமுள்ளதாயும் மனமுருகத் தக்கதாயும் கண்ணன் சொல்லி யனுப்பின வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அந்தக் கோபிகைகளைச் சமாதானப்படுத்தி யருளினார். பின்பு அவர் அந்தத் திருவாய்ப்பாடியைச் சேர்ந்த விடங்களிலே அந்தக் கோபாலரோடு கூட முன்போலவே பரிகாச வின்பமுள்ள பேச்சுகளைப் பேசிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷமாய் ரமித்துக்கொண்டு மிருந்தார்.

இருபத்துநான்காமத்தியாயம் முற்றிற்று

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

பலபத்திரர் வாருணியை யடைந்ததும் யமுனையை யிழுத்ததும்

இப்படியாக மனுஷ்ய வேடம் பூண்டு காரிய வசத்தினாலே பூமியிலெழுந்தருளிப் பெரிய காரியங்களை நிறைவேற்றி இடையரோடு வனத்திலே விளையாடிக்கொண்டிருந்த அந்தச் சாக்ஷாத்து ஆதிசேஷனுக்குத் திருவுள்ள முகப்பதற்காக வருணன் வாருணீதேவியை யழைத்து "ஓ மதிரா தேவி நீ மகானுபாவனான திருவனந்தாழ்வானுக்கு மகாப் பிரியமானவளாகையால் அவருடைய போகத்துக்காக அவர் எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்துக்குச் சந்தோஷமாய்ப் போகவேண்டும்" என்று நியமிக்க, அந்த வாருணி தேவி அவர் விளையாடிக் கொண்டிருந்த பிருந்தாவனத்தில் ஒரு கடப்ப மரத்தின் பொந்தில் சான்னித்தியஞ் செய்தாள். அப்போது ஹாலயுதர் அவ்வனத்தில் உலாவிக்கொண் டிருக்கையில் அந்த மதிரையின் வாசனை வீசக்கண்டு, அதினிடத்திலே மிகுந்த அபிலாஷை யுடையவராய் அத்திசையை நோக்கிச் சென்று, அங்கே கடப்பமரத்தினின்றுந் தாரையாய் ஒழுகிக் கொண்டிருந்த மதிரையைக் கண்டு, அதிக வுவப்புள்ளவராய் அதனைவேண்டுமளவும் பானம் செய்து, தம்மோடிருக்கிற கோபகோபிகைகளுக்குங் கொடுத்து, கீதவாத்தியத்தில் வல்லவர்களான அவர்களாலே வெகு வேடிக்கையாய்ப் பாடப் பெற்று, வெகு மதம்பொருந்தி எழுந்தருளியிருந்தார்.

இவ்விதமாக மதித்து வியர்வைநீர் முத்து முத்தா யரும்ப எழுந்தருளியிருந்த அம்பலராமர் பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுநாநதியைநோக்கி, "ஓ யமுநாய்! நீ இங்கேவா, நான் நீராடவேண்டும் என்று தழதழத்து அருளிச் செய்தார். அவ் யமுனையோ அவர் மதுபான மதத்தினால் இப்படிச் சொல்லுகிறாரென்று அவர் வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வரவில்லை,

அது கண்டு அந்த லாங்கலியானவர் வெகுண்டவராய்த் தமது ஆயுதமான ஹலத்தைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுத்து, "ஓ துஷ்டநதியே! நான் கூப்பிட வாராமலிருந்தாய், இப்போது சத்தியிருந்தால் உனக்கு இஷ்டமான விடத்திற்குப்போ" என்று சொன்னார். இப்படி இழுக்கப்படவே அந்நதி தான் போகும் வழியை விட்டு அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகிற்று. அன்றியும் அவ் யமுனை தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே கண்கள் தழதழக்கப் பார்த்துக் கொண்டு, "ஓ ஹலாயுதனே! என்னிடத்தில் அனுக்கிரகம் வைத்து என்னை விட்டு விடவேண்டும் சுவாமி" என்று வேண்டிக்கொண்டாள். அதுகேட்டு அந்த நீலாம்பரர், "ஓ யமுநாய்! என்னுடைய சவுரியத்தையும் பலத்தையும் நீ அவமதிப்பையேயானால் நான் உன்னை இந்தக் கலப்பையினாலே ஆயிரந் துண்டமாக்கிவிடுவேன்" என்று சொல்லக்கேட்டு, அந்நதி மிகவு நடு நடுங்கிப்போய் விசேஷமாய் வேண்டிக்கொள்ளவே அந்த வனபூமியெல்லாம் நனைந்த பின்னே அந்த மகாநதியை விட்டுவிட்டார். பின்பு தாமிருக்குமிடத்துக்கு வந்த யமுநாநதியிலே திருமஞ்சனங் கண்டருளின அந்த மகாத்துமாவுக்கு விலக்ஷணமான ஒரு காந்தியுண்டாயிற்று. பின்பு அவருக்கு திருமுடியில் தரிக்கத்தக்க ஒரு தாமரைப்பூவும் நேர்த்தியான ஒரு குண்டலமும் வருணனால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஒரு தாமரை மாலையுங் கடல் போலே நீலமான இரண்டு திருப்பரிவட்டங்களுங் கொண்டு வந்து ஸ்ரீ மகாலக்ஷுமி சமர்ப்பித்தாள். அவர் அவற்றைத் திருவுளம்பற்றி அத்தாமரை மலரைத் திருமுடியிலும், குண்டலத்தைத் திருச்செவியிலும், திருமாலையைத் திருமார்பிலும், திருப்பரிவட்டங்களை இடையிலுந் தோளிலும் சாத்திக்கொண்டு, வெகு காந்தியுள்ளவராய் அந்த இடைச்சேரியிலே கிரீடித்துக்கொண்டிருந்தார். பின்பு இரண்டு மாதத்திற்குப்பிறகு அந்தப் பலதேவர் துவாரகைக்கு எழுந்தருளி ரைவத மகாராஜனுடைய புத்திரியான ரேவதியென்பவளைத் திருமணம் புரிந்து அவளிடத்திலே நிசிதனென்றும் உல்முகனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு குமாரரைப் பெற்றருளினர்.

இருபத்தைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்

ஸ்ரீ ருக்குமணிப்பிராட்டியார் திருக்கலியாணம்

விதர்ப்பதேசத்திலே குண்டினபுரியிலே பீஷ்மகனென்றொரு மகாராஜன் இருந்தான். அவனுக்கு ருக்குமி என்கிற மகனொருவனும் ருக்குமணியென்கிற மகளொருத்தியும் இருந்தார்கள். சிறந்த ரூபலாவண்யங்களுள்ள அந்தப் பெண்ணரசைக் கண்ணன் திருக்கலியாணஞ் செய்யத் திருவுள்ளமாயிருந்தார். அவளும் சுவாமியினிடத்தில் மிகுந்த காதலாயிருந்தாள். அந்த ருக்குமியோ சுவாமி கன்னிகையைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்

கொண்டும், துவேஷத்தினால் அந்தப் பெண்ணை அவருக்குக் கொடாமல் ஜராசந்தனுடைய ஏவுதலினாலே சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்கும்படி தன் பிதாவைக்கொண்டு வாக்குத்தத்தஞ் செய்வித்தான். இப்படியாக நிச்சயித்து விவாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தபோது, அந்த விவாகத்துக்காகச் சிசுபாலனுக்கு அன்பரா யிருந்த ஜராசந்தன் முதலான ராஜாக்கள் குண்டின பட்டணத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் யாதவ சயினியத்தோடு அப்பட்டணத்திற்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளின கண்ணன் நாளைக்குக் கலியாணமென் றிருக்கையில், சத்துருக்களோடு சண்டைசெய்து ஜயிக்கவேண்டிய பாரத்தைப் பலராமர் முதலானாரிடத்திலே வைத்து, அந்தப் பெண்மணியைப் பலாத்காரத்தினாலே தூக்கிக்கொண்டு போனார். போகவே பவுண்டரகன் விடூரதன் தந்தவக்கிரன் ஜராசந்தன் சாள்வன் சிசுபாலன் முதலான ராஜாக்கள் மிகவுங் கோபமூண்டவர்களாய் எதிர்த்துவந்து, கிருஷ்ணனைச் சங்கரிக்க வெகு முயற்சியோடு யுத்தஞ்செய்து கடைசியில் பலதேவர் முதலான யாதவ புங்கவர்களாலே தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். அதனாலே யாவருந் திரும்பித் தங்கள் நாட்டுக்குச்செல்ல, ருக்குமி யொருவனுமே "நான் கிருஷ்ணனைக் கொல்லாமல் குண்டினபட்டணத்திற் பிரவேசிப்பதில்லை" என்று பிரதிக்ஞை செய்து, அவரைப் பின்றொடர்ந்துபோனான். போய் வழியில் மடக்கிப் போர் செய்ய, சுவாமி யொருவரே விளையாட்டிலேயே அவனுடைய சதுரங்க சேனையை நாசஞ் செய்து, முடிவில் அவனையுந் தலையெடுக்கவொட்டாம லடித்து உயிரோடு தரையில் வீழ்த்தினார்.

இப்படியாக ஸ்ரீ மதுசூதனன் ருக்குமியை வென்று ராக்ஷச விவாஹ முறையால் நேர்ந்த அந்த ருக்குமணிப் பிராட்டியை விவாகஞ் செய்தருளினார். அவள் திருவுதரத்திலே மன்மதாம்சமாய் மகா வீரியவானான பிரத்தியும்னன் உதித்தான். அவனைப் பூர்வ ஜன்ம விரோதத்தினால் சம்பராசுரன் கொண்டுபோக அந்தச் சம்பராசுரனை அந்தப் பிரத்தியும்னன் சங்கரித்தான்.

இருபத்தாறுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்

சம்பராசுரவதம்

இப்படி சொல்லிவந்த பராசரமுனிவரை மயித்திரேயர் வினவுகிறார். "சுவாமி! அந்தப் பிரத்தியும்னனைச் சம்பராசுரன் தூக்கிக்கொண்டுபோன விதமென்ன? அப்படி தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன பராக்கிரமசாலியான அந்தச் சம்பரனைப் பிரத்தியும்னன் சங்கரித்த தெப்படி? இதை நன்றாயறிய விரும்புகிறேன் ஆகையால் அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்ட மயித்திரேயருக்கு ஸ்ரீ பராசரமகாரிஷி அருளிச் செய்யலாயினார்.

ஓ முனிவரே கேளும்! அந்தப் பிரத்தியும்னன் பிறந்த ஆறுநாளிலே கறுப்

பான அந்தச் சம்பரன், "இவன் நம்மைக் கொல்லுகிறவன்" என்று நினைத்து அவனைக் கருவுயிர்த்த அறையிலிருந்தே கொண்டுபோய் விட்டான். கொண்டு போய் முதலைகளினுலே பயங்கரமாயும் மகரங்களுக்கு இருப்பிடமாயும், அலைகளினுலே சுழித்துக் கொண்டு மிருக்கின்ற லவணசமுத்திரத்திலே எறிந்துவிட்டான். இப்படி எறிந்துவிட்ட அக்குழந்தையை ஒரு மீன் விழுங்கிற்று. அந்தக் குழந்தையோ அம்மீனின் வயிற்று நெருப்பினுலெரிக்கப்பட்டாலும் பகவானுடைய வீரியத்தினு லுண்டானதாகையால் மரணமடையாம லிருந்தது. இப்படியிருக்கச் செம்படவர் அநேக மீன்களோடு அந்த மீனையும் பிடித்து அசுரராசஞன அந்தச் சம்பரனுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அந்த அசுரனுக்குப் பேரினுலே மாத்திரம் பத்தினியாயிருந்த மாயாவதி யென்பவள் சமையற்காரருக் கெல்லாம் அதிபதியாக நியமிக்கப்பட் டிருந்தவள், அந்த மீன்களையெல்லாஞ் சேதிக்குமளவில் ஒருமீன் வயிற்றில் இக்குழந்தை யிருக்கக்கண்டாள். கண்டு "இக்குழந்தை எரிந்துபோன மன்மதனுகிய மரத்தினுடைய முதல்முளை போலே வெகு சுந்தரமாயிருக்கின்றதே ? இது யார்? எப்படி மீன்வயிற்றில் வந்தது?" என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த மாயாவதியினிடத்திற்கு நாரதமுனிவர் வந்து "அடிபெண்ணே! இக்குழந்தையைக் குறித்து ஆலோசியாதே, இவன் ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹாரங்களை நடத்துகின்ற ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய குமாரன், இவனைச் சம்பரன் பிள்ளைபெற்ற அறையிலிருந்து திருடிக்கொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்திலே எறிந்துவிட்டான், அங்கே மீன் விழுங்கிவிட்டது, அதனுல் உன்னிடம் வந்து சேர்ந்தான். இந்தப் புருஷ ரத்தினத்தை நீ அஞ்சாமற் பரிபாலனஞ் செய்துவா" என்று சொல்லியதைக்கேட்டு, அந்தப் பெண்கள் நாயகம் அவனை மிகவும் அன்போடு போஷித்துவந்தது மல்லாமல், அவனுடைய சவுந்தரியாதி சயத்தினுலே இளமையிலிருந்தே அவன்மேல் மோகங்கொண்டு மிருந்தாள். அவன் எப்போது யவ்வன விலாசங்களினுலே அலங்காரம் பொருந்தினவனுனுனே அப்போது, அந்தச் சுந்தரி அவன் மேல் ஆசையுற்று, அவனுக்குச் சகல விதமான மாயாவித்தைகளைத் தந்து, மனமுங்கண்ணும் அவனை விட்டுப் பிரியாதவளா யிருந்தாள். இவ்விதமாக அந்தக் கமலாக்ஷி தன்மேல் காமமுற்றிருப்பதை யறிந்து, அந்தக் கண்ணன் திருமகன் அவளைநோக்கி "நீ எனக்குத் தாயாயிருக்க அதனை விட்டு வேறுபாவனை என்னிடத்துச் செய்வதென்ன" என்று வினவினுன். அதற்கு அவள், "கேள் புருஷரத்தினமே! நீ என் மகனல்லை, ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய மகன், உன்னை இந்தச் சம்பரன் திருடிக் கொண்டுபோய்க் கடலிற்போட, அங்கொருமீன் உன்னை விழுங்கிற்று, அந்த மச்சியம் இங்கே உணவாக வந்தபோது அதின் வயிற்றிலிருந்து உன்னை எடுத்துப் போஷித்து வந்தேன், உன்தாய் உன்னைக்குறித்து அதிக வாச்சலியத்தோடு இன்னும் அழுதுகொண்டிருக்கிருள்; இது உன் விருத்தாந்தம்" என்று சொன்னதைக்கேட்டு, அந்தப் பிரத்தியும்னன் கோபத்தினுல் மனக்கலக்கமுற்றுச் சம்பரனைச் சண்டைக்கு அழைத்தான். அழைக்கவே அவன் சகல சேனைகளோடு சண்டைக்குவர, அவனேடு போரிட்டு, அவன் சேனைகளையழித்து; பின்பு சம்பரன் பிரயோ

கித்த ஏழுமாயைகளையுங் கடந்து எட்டா மாயையை அவன்மேல் பிரயோகித்து, அதனாலே அந்தக் காலசம்பரனைச் சங்கரித்துவிட்டான். பின்பு அவளோடுகூட அங்கிருந்து எழும்பித் தன் தந்தையின் பட்டணத்துக்கு வந்து அந்தப்புரத்திலே குதித்தான்.

இவ் வண்ணம் மாயாவதி யோடுகூட அந்தப் புரத்திற் குதித்த அவனைப் பார்த்து, அங்கிருந்த தேவிமாரெல்லாம் வடிவொத் திருப்பதனாலே ஸ்ரீ கிருஷ்ண னென்கிற நினைப்புள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அப்போது ருக்குமணிப் பிராட்டி அவனைப் பார்த்து அன்புகூர்ந்து, கண்களில் நீர்ததும்ப "எந்தப் புண்ணியவதியின் புத்திரனோ இவன்? நவமான யவ்வனம் பொருந்தி விளங்குகிறானே? * என் குமாரனான பிரத்தியும்னன் பிழைத்திருப்பானாகில் இந்த வயதைப் பொருந்தி யிருப்பா னன்றோ" என்று நினைத்து, அவனைப் பார்த்து "குழந்தாய்! எந்தப்பாக்கியவதி உனக்குத் தாயென்று சொல்லப்பட்டு விளங்குகிறாள்? குழந்தாய்! எனக்கு உன்னிடத்தி லுண்டாகிற பிரேமையையும் உன் தேகமிருக்கும் அழகையும் பார்த்தால் நீ ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியினுடைய குமாரனா யிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது" என்றிப்படி பேசிக்கொண்டே யிருக்கையில், நாரத முனிவர் கண்ணனையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கே எழுந்தருளி, ருக்குமணித்தாயாரைப் பார்த்து அவளுக்கு மிகுந்த ஆனந்த முண்டாகும்படி சொன்னதாவது "ஓ பெண்ணரசே! இவன் உன் குமாரன், சூதிகா கிருகத்திலிருந்து இவனைச் சம்பரன் கொண்டு போய்விட்டான். இப்போது இவன் அந்தச் சத்துருவைச் சங்கரித்து இங்கு வந்து சேர்ந்தான், இவள் மாயாவதி, இவனுடைய பாரியை, சம்பரனுடைய பாரியை அல்லள், இதன் காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேள்: மன்மதன் அழிந்துபோனபோது அவனுடைய பத்தினியான இந்த ரதிதேவி மகாபதிவிரதை யாகையாலே மறுபடி அவன் ஜனனத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு அதுவரையில் காலந்தள்ளும் பொருட்டுச் சம்பரனை மயக்குந்திறனுள்ள கண்களையுடையவளான இந்த மங்கை பல வகைப்பட்ட போகங்களிலே மாயாமயமான ரூபங்களைக் காட்டித் தான் கிட்டப்போகாமலே அவனை மயக்கிக் கொண்டும், மாயாரூபத்தினாலே பத்தினி பாவனையாய் மோகிப்பித்துக்கொண்டும் இருந்தாள். அந்த மன்மதன் உனக்குப் புத்திரனா யவதரித்தான், அவனுடைய பத்தினியான ரதிதேவி யிவள் சந்தேகப்பட வேண்டாம், இவன் உன் புத்திரன், இவள் உன் மருமகள்" என்று தேவரிஷி யருளிச்செய்யக் கேட்டுப் பெருமாளும் பிராட்டியும் மற்றுமுள்ள தேவிமாரும் மிகுந்த ஆனந்த மடைந்தார்கள். அந்தப் பட்டண முழுவதுமே இந்தச் செய்திகேட்டு "நன்று நன்று" என்று சொல்லி வெகுநாளுக்கு முன்னே காணாமற்போன புத்திரனை மறுபடி யடைந்த ருக்குமணித் தாயாரைக் கண்டு ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைந்தது.

இருபத்தேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

* ஸ்ரீ ருக்குமணிப்பிராட்டி தன்புத்திரனுக்குப் பிரத்தியும்னன் என்று பெயரிடக் கருதி யிருந்ததனால் பிரத்தியும்னன் என்று அருளிச்செய்தாள்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

ருக்குமிவதம்

அந்த ருக்குமணிப் பிராட்டிக்குப் பிரத்தியும்னனுக்குப் பிறகு சாருதேஷ்ணன், சுதேஷ்ணன், சாருதேகன், சுதேணன், சாருகுப்தன், பத்திரசாரு, சாருவிந்தன், சுசாரு, சாரு, என்கிற குமாரரும் சாருமதி யென்கிற குமாரியும் உதித்தார்கள். அந்தக் கண்ணனுக்கு ருக்குமணிதவிர மித்திரவிந்தை, சத்தியை, ஜாம்பவதி, ரோகிணி, சுசீலை, சத்தியபாமை, லக்ஷ்மணை என்கிற எழு தேவிமாரிருந்தார்கள். இவர்களுள் மித்திரவிந்தை களிந்தனென்பவனுடைய மகள், ஆதலால் அவளுக்குக் காளிந்தி யென்றுந் திருநாமம். சத்தியை நக்நஜித் தென்பவனுடைய மகள். ஜாம்பவதி ஜாம்பானுடைய மகள். சுசீலை மத்திரராஜன் மகள். சத்தியபாமை சத்திராஜித்தன் மகள். ரோகிணியென்பவள் இஷ்டமான ரூபமெடுக்கவல்லவள். சுசீலை அவள் திருநாமத்தின்படி யாவரிலுஞ் சிறந்த சீலமுள்ளவள். லக்ஷ்மணை சிரிப்பிற் சிறந்த அழகுள்ளவள். அதனல் அவளுக்குச் சாருஹாஸிநீ என்கிற திருநாமமுமுண்டு. இவ்வெண்மர் தேவிமாருந் தவிர சுவாமிக்குப் பதினறுயிரந் தேவிமார் வேறுமுண்டு.

அந்த மகாவீரியனை பிரத்தியும்னன், சுயம்வரத்திலே தன்மேல் காதலுற்றிருந்த ருக்குமியின் மகளைக் கலியாணஞ் செய்திருந்தான். அவள் கருப்பத்திலே மகா பராக்கிரமசாலியாயும், அளவற்ற வீரியமுடையவனையும், யுத்தத்தில் யாராலுந் தடைசெய்யக் கூடாதவனும், சத்துருக்களையடக்குஞ் சாமர்த்திய முடையவனுயுமுள்ள அநிருத்தனென்பவன் அவதரித்தான். அவனுக்கு விவாக நிமித்தமாய்ச் சுவாமி தன் மைத்துனனை ருக்குமியின் பேர்த்தியை வரித்தார். அந்த ருக்குமியும் கண்ணனிடத்துப் பகைபாராட்டி வந்தாலும் அவர் கேட்டபடி அவர் பேரனுக்குத் தன் பேர்த்தியைக் கன்னிகாதானஞ் செய்தான். கேளும் பிராமணரே! அந்தக் கலியாணத்திற்குப் பலபத்திரர் முதலான யாதவர்களும் மற்றும் பல ராஜாக்களும் போஜகட மென்கிற ருக்குமியின் பட்டணத்துக்குப் போனர்கள். அங்கே அநிருத்தனுக்கு விவாகம் நிறைவேறின பிறகு களிங்கராஜன் முதலானவர்கள் ருக்குமியை நோக்கி, ஓ "ருக்குமி! கேள், பலராமனுக்குச் சொக்கட்டானட்டந் தெரியாது, ஆனலும் அதன்மேல் அவனுக்கு மிகுந்த விருப்பமுண்டு, ஆதலால் அந்த மகாபலவானை பலபத்திரனைச் சூதினலே ஜயிப்போம், அதற்கு எத்தனஞ்செய்" என்று சொன்னதற்கு ருக்குமியும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று ஒத்துக்கொண்டு, சபையிலே பலதேவரோடு சொக்கட்டா னட ஆரம்பித்தான். அதில் முதலாட்டத்தில் பலராமர் பந்தயம்வைத்த ஆயிரம் வராகனையும் ருக்குமி செயித்தான். அப்படியே இரண்டாந்தரமும் ஆயிரம் வராகனையும் அவனே கெலித்துவிட்டான். பின்பு பலராமர் பதினயிரம் வராகன் பந்தயம் வைக்க அதையும் சூதில் வல்லவனன பீஷ்மகுமாரனே கெலித்துக்கொண்டான். இப்படி மூன்றுட்டத்திலும் பலபத்திரர் தோற்கக்கண்டு களிங்

காதிபதி பற்கள் நன்ருய்த் தெரியும்படி உரக்கச் சிரித்தான். அந்த ருக்குமியும் மதத்தினுல் யுக்தா யுக்தந் தெரியாமற் சொன்னதாவது, "ஐயோ பாவம்! இந்தப் பலராமன் சூதாட்டந் தெரியாதவன், வீணுய் என்னேடு ஆடவந்து வெகு திரவியந் தோற்று அவமானப்பட்டான். ஆனுல் இவன் ஒரு அக்கிரமஞ் செய்திருக்கிருன் அதாவது சூது தெரியாதவன் அந்த வித்தையில் வல்லவர்களை யெல்லாம் அவமானமாய்ப் பேசினுனே அது தான்" என்று துர்வாக்கியஞ் சொன்னுன். அந்த விதர்ப்பராஜனையும் பற்களைக் காட்டிச் சிரித்த களிங்கராஜனையும் பற்றிக் கண்ணனுடைய தமையனுர் மிகுந்த கோபமுடையவராகி, "நல்ல தாகட்டும் இந்தத் தடவை ஆடுவோம்வா" என்று கோடி வராகனைப் பந்தயமாக வைத்தார். ருக்குமியும் ஒன்றும் பேசாமல் அதற்காகப் பாசிகைகளை யுருட்டி யாடினுன். அந்த ஆட்டத்தில் மூத்தநம்பி கெலித்தார். அதனுலே "நான் கெலித்தேன்" என்று கோஷித்துச் சொன்னுர். ருக்குமியும், "ஓ பலனே! அந்தமட்டும் நீ பொய் சொன்னதுபோதும், கெலித்தவன் நானல்லவோ? எப்படி யென்ருல், நீ கோடிவராகன் பந்தயமென்று சொன்னதுண்டே யல்லது நான் அதனை ஒத்துக்கொண்டேனில்லை. இப்படியிருக்க நீ ஜயித்ததாகச் சொல்லுவையேயானுல் நானேன் ஜயித்தவனுகமாட்டேன்" என்று கோஷித்துச் சொன்னுன். இப்படியிருக்க ஆகாசத்தில் ஒரு வாக்கு மிகக் கெம்பீரமான நாதத்தோடு பலராமருக்குக் கோபம் வளரும்படி சொல்லிற்று, அதாவது, "பலராமர் தருமமாய்க் கெலித்தார், ருக்குமியோ பொய் சொன்னுன், ஒரு விஷயம் வாயினுற் சொல்லாமற் போனுலும் காரியத்தை நடத்தினுல் அதை யொத்துக்கொண்டதே யாகின்றது" என்றிப்படி அசரீரி வாக்கு சொன்னதைக்கேட்டு அந்த ஹலாயுதர் கோபத்தினுற் கண்களெல்லாஞ் சிவந்து எழுந்து அச்சூதாடும் பலகையை யெடுத்து ருக்குமியை அடித்துத் தள்ளி, அதனுலேயே நடுங்கி நிற்கிற அந்தக் களிங்கராசனுகிய தந்தவக்கிரனுடைய சிரிப்புடன் வெளிப்பட்ட பற்களை யெல்லாம் உதிர்த்து, அங்கிருந்த ஒரு விசித்திர ஸ்தம்பத்தைப் பிடுங்கி யெடுத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்தோடு ருக்குமியின் பக்ஷத்திலிருந்த ராஜாக்கள் யாவரையு முறித்தெறிந்தார்.

ஓ மயித்திரேயரே! இவ்வாறு அந்த லாங்கலியானவர் உக்கிரமான கோபம் பொருந்தி நடக்கக்கண்டு, அங்கிருந்த ராசமண்டலத்தில் தப்பினவரெல்லாம் ஹாஹாகாரத்தோடு வாயுவேக மனேவேகமாய் ஓடிப்பறந்தார்கள். இப்படி நடந்தபோது பார்த்திருந்த இளையநம்பி ருக்குமி வதத்தைக் குறித்து மூத்தவரை வெறுத்தால் அவருக்குத் திருவுள்ளஞ் சீறுமென்றும் அது நன்றென்று ஆமோதித்தால் தேவியாருக்குத் திருவுள்ளஞ் சீறுமென்றும் நினைத்து, யாதொன்று மருளிச்செய்யாமற் சும்மா இருந்துவிட்டார். பின்பு விவாகமான தன் பேரனையும் மற்றும் வந்திருந்த யாதவரையும் அழைத்துக்கொண்டு பகவான் ஸ்ரீ துவாரகாபுரிக்கு எழுந்தருளினுர்.

இருபத்தெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

நரகாசுரவதம்

மயித்திரேயரே! கேளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொஸ்தமாய்த் துவாரகையில் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது, மூவ்வுலகங்களுக்கு மதிபதி யான தேவராஜன் அயிராவதத்தின் மேல் ஏறிக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்தான். வந்து சுவாமி சந்நிதிக்குச் சென்று பணிந்து நரகாசுரனுடைய சரித்திரத்தை விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினன். "மதுசூதனனே! நீ மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்திருந்தாலும் நாதனை உன்னாலே தேவதைகளுடைய சகல துக்கங்களும் போக்கடிக்கப்பட்டன, தவசிகளுக்குத் துன்பஞ்செய்ய ஏற்பட்ட அரிஷ்டன் தேநுகன் கேசி முதலான துஷ்டர்களைச் சங்கரித்தருளினய். உலகத்தைப் பீடித்துவந்த கம்ஸன் குவலயாபீடம் பூதனை முதலானவர்களையு நாசஞ்செய்தருளினய், இப்படியாக உன் திருத்தோள் வலிமையினலே மூன்றுலகங்களும் பாதுகாக்கப்படவே, தேவர்கள் யாகங்களிலே தங்களுக்குரிய பாகங்களைப் பெற்றுத் திருப்தி யடைந்திருக்கிறார்கள். இப்படிக்குச் சர்வரக்ஷகனை உன் சந்நிதிக்கு அடியேன் இப்போது எந்தக்காரியத்துக்காக வந்தேனே அதைக்கேட்டு அதற்குச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்தருள வேண்டும் அஃதென்னவெனின்: ஓ சத்துருநாசகனே! பிராக்குச் சோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலே பூமியின் புத்திரனான நரகாசுரன் இருந்துகொண்டு சகல பிராணிகளுக்கும் உபத்திரவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறான், தேவர் சித்தர் கந்திருவர் முதலானவர்களுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் வலுவில் அபகரித்து கொண்டு போய்த் தன் மாளிகையிற் சிறை வைத்திருக்கிறான், எப்பொழுதுந் தண்ணீர் பொழிவதான வருணனுடைய குடையைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனன், மந்தர பர்வதத்தினுடைய சிகரமான ரத்தினபர்வதத்தையுங் கொண்டு போய் விட்டான், ஓ கிருஷ்ணபகவானே! இன்னுங்கேள், என்தாயான அதிதியினுடைய அமுத மொழுகிக் கொண் டிருக்கும்படியான குண்டலங்களையுங் கவர்ந்து கொண்டு போனன். இவ்வளவோடே நில்லாமல் என்னுடைய அயிராவதத்தையும் பிடுங்கிக்கொள்ளப் பார்க்கிறான். இப்படியாக அந்த நரகாசுரனுடைய அநியாய நடக்கைகளை உன் சந்நிதியில் விண்ணப்பம் பண்ணி விட்டேன். இனி இதற்கு எதிர் செய்யவேண்டுவதை நீயே ஆலோசிக்கக் கடவாய்" என்று இந்திரன் சொல்லக் கேட்டுத் தேவகீசுதனை பகவான் * புன்சிரிப்புக் கொண்டு இந்திரனைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு சிம்மாசனத்தினின்று மெழுந்தார். எழுந்திருந்து இந்திரனுக்கு விடைகொடுத் தனுப்பிக் கருடனை நினைத்தருளி உடனே வந்த

---

* இப்போது இவ்வளவு வேண்டுகிறவன் உடனே பாரிஜாதத்துக்காக எதிர்க்கப் போகிறானே என்று நகைத்தது.

அந்தப் பெரிய திருவடியின்மேல் ‡ சத்தியபாமையை உட்காருவித்துத் தாமுமுட்கார்ந்து பிராக்குச்சோதிஷ புரத்துக்கு எழுந்தருளினர். இந்திரனும் அயிராவதத்தின்மேலேறித் தேவலோகத்துக்குச் சென்றான்.

கண்ணனும் துவாரகையிலிருப்பவரெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கக் கருடன்மேலேறி ஆகாசமார்க்கமாய் எழுந்தருளினர். அந்த நரகாசுரனுடைய மந்திரியான முரனென்பவனாலே அந்தப் பிராக்குச்சோதிஷபுரத்தைச்சுற்றி நூறுகாதமளவுஞ் சிறுகத்திகள் நுனியிலிருக்கப்பெற்ற பாசங்களைப் பரப்பி அங்கு யாரும் பிரவேசிக்க வொண்ணாதபடி செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைக்கண்டு சுவாமி தமது திருவாழியைப் பிரயோகித்து அந்தப் பாசங்களனைத்தையுஞ் சேதித்தருளினர். சேதிக்கவே முரன் எழுந்து தன் பரிவாரத்தோடு யுத்தத்திற்கு வர, அவனையும் அவனுடைய மக்கள் ஏழாயிரம் பேரையும் விளக்குப் படு பூச்சிகளைப்போல சுதரிசனத்தினரங்களினுடைய அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே யெரித்துவிட்டார். இப்படியாக முரன் அயக்கிரீவன் பஞ்சசனன் என்கிற மந்திரிகளை நாசஞ்செய்துவிட்டுத் துரிதமாய்ப் பிராக்குச்சோதிஷ புரத்திற் பிரவேசித்தார். அங்கே அநேக சேனைகளோடுகூட எதிர்த்துவந்த நரகாசுரனுக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் கடூரமான பெரும்போர் உண்டாயிற்று. அந்தப் போரிலேதான் மிகவுங் கொடியவரான அநேகவாயிர மசுரர்களைச் சுவாமி சங்கரித்தருளினர். தன் படை ராசிராசியாய் மடிந்து போவதைக்கண்டு மகாபலவானான அந்தப் பவுமன் கண்ணன்மேல் அநேக சஸ்திராஸ்திரங்களை விடத்தலைப்பட்டான். அசுர சமூகத்தை நாசஞ் செய்யவல்ல சக்கிரபாணியோ அவற்றையெல்லாந் தடுத்துக் கடைசியில் சக்கிராயுதத்தைப் பிரயோகித்துச் சத்துருவை இருதுண்டங்களாக வீழ்த்தியருளினர். இவ்வண்ணமாய் நரகாசுரன் ஹதஞ்செய்யப்பட்டவுடனே பூமிப்பிராட்டி அதிதியின் குண்டலங்களைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு சுவாமி சந்நிதிக்கு வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்து விண்ணப்பஞ் செய்யத் தொடங்கினாள்.

"ஓ நாதனே! எப்போது நீ வராகாவதாரஞ் செய்து என்னைக் கோட்டின்மேற் கொண்டையோ அப்போது உன் பரிசத்தினாலே இந்தக் குமாரன் எனக்கு உண்டானான், ஆதலால் நீயே எனக்குப் புத்திரனைக் கொடுத்தாய், நீயே அவனை நாசஞ்செய்தாய், இதோ குண்டலங்களிருக்கின்றன, இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்று, நரகனுடைய சந்ததியைப் பரிபாலனஞ் செய்தருள் ஓ சர்வேசுவரனே! என் பாரத்தை இறக்கும்பொருட்டே நீ என்னிடத்திலனுக்கிரகமுள்ளவனாய் இந்த லோகத்தில் அவதரித்தருளினாய், நீயே ஜகத்

‡ உன் அனுக்கினையினாலேயே உன் புத்திரனைச் சங்கரிப்பேனென்று பூமிதேவிக்கு முன்பு சுவாமி அருளிச்செய்திருந்ததனாலே, பூமிதேவியம்சமான சத்தியபாமையைக் கூட இட்டுக்கொண்டுபோனார். அன்றியும் ஒருகால் நாரதமுனிவர் தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாதபுஷ்பங் கொண்டுவந்து ருக்குமணிப்பிராட்டிக்குக் கொடுத்ததையறிந்து சத்தியபாமை, மனங்கோணியிருக்கையில் கண்ணன் உனக்கு அந்த மரத்தையே கொண்டுவந்து கொடுப்பேனென்று வாக்குதத்தஞ் செய்திருந்ததனாலும் அப்படி செய்தருளினர்.

ளைச் சிருட்டிப்பவனும் பாலிப்பவனுஞ் சங்கரிப்பவனுமா யிருக்கிறாய், நீயே உற்பத்தி ஸ்தானமும் லயஸ்தானமுமாயிருக்கிறாய், நீயே சகலலோக சொரூபியாயு மிருக்கிறாய், ஆதலால் உன் பிரபாவம் எப்படி துதிக்கக் கூடும், நீ வியாபித்திருப்பவனும் வியாபிக்கப்பட்டதுமாயும், செய்கையுஞ் செய்பவனுஞ் செயப்படுபொருளுமாயு மிருக்கிறாய், ஆதலால் சகலபூத சரீரகனான உன் பிரபாவங்களுள் எது தான் துதிக்க எளிதாயிருக்கின்றது, மேலும் நீயே பரமாத்துமாவாயும் பூதாத்துமாவாயும் ஆத்துமாவாயும் இருப்பதனாலே, உன் திறத்தில் எப்படி துதிக்கக்கூடும்? ஓ சர்வாந்தர்யாமியான எம்பெருமானே! அடியேனிடத்திற் பிரசன்னனாக வேண்டும், என் புதல்வனான நரகன் செய்த பிழைகளையெல்லாம் பொறுக்க வேண்டும், பாவங்களைப் போக்குவதற்கன்றோ உன் மகனாயிருந்த நரகனை நீயே சங்கரித்தருளினாய், ஆனதனால் அதைப்பற்றி நான் சொல்ல வேண்டுவது ஒன்றுமில்லை" என்று பூமிப்பிராட்டி பிரார்த்தித்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சகல பூத கர்த்தாவான பகவான் அந்தப் பிராட்டியைக் கடாக்ஷித்து, "அப்படியே யாகட்டும்" என்று அருளிச் செய்து, நரகனுடைய மாளிகையின் அந்தப்புரத்திற் பதினாறாயிரத் தொரு நூறு கன்னிகா ரத்தினங்களையும், அவனுடைய வாகனசாலை முதலிய விடங்களிலே நான்கு தந்தங்களுள்ள ஆறாயிரஞ் சிறந்த யானைகளையும், இருபத்தொரு லக்ஷம் காம்போஜ தேசத்துக் குதிரைகளையும் கண்டு, அவ்வுத்தம வஸ்துகளை யெல்லாம் நரகனுடைய சேவகரைக்கொண்டே துவாரகையிற் சேர்ப்பித்தார். அன்றியும் வருணனுடைய குடையையு மணிபருவதத்தையுங் கண்டு அவற்றைப் பெரியதிருவடி மேலேற்றிக்கொண்டு சத்தியபாமையோடுகூடத் தாமுமேறி அதிதிக்கு அக் குண்டலங்களைக் கொடுப்பதற்காகத் தேவலோகத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

இருபத்தோன்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

பாரிஜாதாபஹரணம்

அந்தக் கருத்துமான் வருணன் கொடையையும் மணிபர்வதத்தையும் தேவியாரோடு கூடின கண்ணனையும் விளையாட்டாகவே சுமந்துகொண்டு சுவர்க்க லோகத்திற்குச் செல்ல, சுவர்க்கத்தின் வாயிலி னிடத்திற் சென்று இருடீகேசன் திருச்சங்கை ஊதியருளினார். அதுகேட்டு அமரர் யாவரும் அர்க்கியங் கையிலேந்திச் சுவாமி சந்நிதிக்கு எதிர்கொண்டு வந்து, திருவடி தொழுதல் முதலாகச் சகலோபசாரமுஞ் செய்தார்கள். இவ்வாறு தேவர்களினாலே பூசிக்கப்பட்டபின் அந்தக் கருடத்துவசன் வெண்மையான மேகம்போல் விளங்காநின்ற தேவமாதாவின் திருமாளிகையில் எழுந்தருளி, இந்திரனோடுகூட அந்த அதிதியைத் தொழுது, அக்குண்டலங்களையுங் கொடுத்து, நரகாசுரனை வதைத்த சங்கதியையுந் தெரிவித்தான்.

பின்பு அந்த அதிதியானவள் அதிக சந்தோஷமடைந்தவளாகி லோககர்த்தாவான கண்ணனை மிகுந்த பக்தியோடு துதிக்க வாரம்பித்தாள்.

"ஓ தாமரைக் கண்ணனே! அடியார்க்கு அபயமளிப்பவனே! நித்தியமான திருமேனியுள்ளவனே! சர்வத்துக்கும் அந்தர்யாமியா யிருப்பவனே! சகலபூத சரீரகனே! சகலபூத கர்த்தாவே! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். மனம் புத்தி இந்திரியம் இவற்றிற்குக் கர்த்தாவானவனே! சமஸ்த கல்யாணகுண பூர்ணனே! முக்குணங்களைக் கடந்தவனே! சீதோஷ்ணாதி பாதை யில்லாதவனே! சுத்த சத்துவ மய மானவனே! ஞானிகளுடைய இருதயத்தி லிருப்பவனே! வெண்மை முதலான நிறங்களும் நீட்சி முதலான பரிமாணங்களுமாகிய சகலவித கற்பனைகளு மில்லாதவனே! உற்பத்தி முதலிய விகாரங்களால் தீண்டப்படாதவனே! சொப்பன முதலிய அவஸ்தைகளில்லாதவனே! உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஓ அச்சுதனே! சந்தியை இராத்திரி பகல் பூமி வானம் காற்று தண்ணீர் அனல் மனம் புத்தி பூதாதிகள் இவையெல்லாம் உன் விபூதிகளேயாம். ஓ பெருமாளே! லோககர்த்தாக்களான சதுர்முகன் முதலானோர்களுக்கு அதிபதியான நீயே பிரமாதி நாமங்களுள்ள உன் திருமேனிகளைக்கொண்டு, சிருட்டி திதி சங்காரங்களைச் செய்தருளுகிறாய். இவ்வளவேயன்று, தேவதைகள் அசுரர் இயக்கர் இராக்கதர் சித்தர் பன்னகர் கூசுமாண்டங்கள் பிசாசங்கள் கந்திருவர் மனிதர் மிருகங்கள் பட்சிகள் சரீசிருபங்கள் மரம் செடி பூண்டு கொடி மற்றுமுள்ள திருணசாதிகள் ஸ்தூலங்கள் மத்திமங்கள் சூட்சுமங்கள் சூட்சுமத்துக்குஞ் சூட்சுமங்கள் இப்படிப்பட்ட தேகங்கள் எவையுண்டோ அவையெல்லாம் உன் திருமேனிகளேயாகின்றன. பரமார்த்தந் தெரியவொட்டாமல் மோகிப்பிக் கின்ற மாயை உனதா யிருக்கின்றது. இதனாலேதான் மூடனானவன் ஆத்துமா வல்லாததை ஆத்துமாவென்று நினைத்துப் பந்திக்கப்பட் டிருக்கிறான். ஓ சுவாமி! இங்கு பொருளல்லாததிற் பொருளென்கிற ஞானமும் நான் எனது என்கிற அகங்கார மமகாரங்களும், சம்சாரத்தின் தாயான உன் மாயையின் காரியங்களே. எவர்கள் தங்களுக்குரிய தருமத்தில் நின்று உன்னை யாராதிக்கிறார்களோ அவர்கள்தாம் மோக்ஷத்திற்காக இம்மாயையைக் கடக்கவல்லவர். பிரமன் முதலான தேவர்களும் மனுஷ்யாதிகளும் உன்னுடைய மாயையென்னும் பெருஞ் சுழலினு லகப்பட்ட மோகமென்கிற அந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கிறார்கள். உலகத்தார் உன்னை யாராதித்துப் புத்திராதிகளான இஷ்டங்களை வேண்டுகிறார்களே யல்லாமல் தங்களுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற சம்சாரத்துக்கு நாசத்தை வேண்டாம லிருக்கிறார்களென்பது, ஓ பகவானே! உன் மாயா மகிமையேயாம். இதோ இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் பார். நான் உன்னைப் புத்திரனுக்காகவும் சத்துருபக்ஷயத்திற்காகவும் ஆராதித்தனேயல்லாமல் மோக்ஷத்துக்காக ஆராதித்தேனில்லை. இது மாயா விலாசமன்றி வேறென்ன? ஒருவன் கற்பக விருக்ஷத்தண்டை போய்த் தனக்குக் கவுபீனந் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தானாகில், அது அவன் குற்றமேயாம். அல்லாமல் அக் கற்பகத்தின் குற்றமாகாது. ஆதலால் சகல லோகங்களையும் மாயையினால் மோகிப்பிக்கிறவ

னே! அவ்யயனே! சர்வேசுவரனே! ஞானம்போலே இருக்கிற இந்த அஞ்ஞானத்தை நீ அழிக்க வேண்டும். ஓ பகவானே! சக்கிராயுத ஹஸ்தனுன உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். சார்ங்கஹஸ்தனுகிய உனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். கதாயுதஹஸ்தனுகிய வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். சங்கஹஸ்தனுன வுனக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஓ சர்வோத்தமனுன சுவாமீ! ஸ்தூலமான அடையாளங்களோடு கூடிய உன்னுடைய இந்த ரூபத்தைக் காண்கிறேனே யல்லது சூக்ஷ்மமான ரூபத்தைக் காணமாட்டேன். ஆகிலும் என்விஷயத்தில் அநுக்கிரகித் தருள வேண்டும்" என்றிப்படி அதிதியினுலே துதிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ பகவான் அந்தத் தேவமாதாவை நோக்கிச் சிரித்து, "அம்மா! நீ எங்களுக்குத் தாய் ஆனதனுலே நீதான் எங்களுக்கு அனுக்கிரக முள்ளவளாகி வரந்தர வேண்டும்" என்று அருளிச் செய்தான். அதுகேட்டு அதிதி "அப்படி உனக்குத் திருவுள்ளமிருந்தால் அப்படியே யாகட்டும், வரந்தருகிறேன், நீ பூலோகத்தில் சுரராலும் அசுரராலும் வெல்லக்கூடாதவ னுகக் கடவாய்" என்று மங்களாசாசனஞ் செய்தாள். பின்பு கண்ணனுடைய தேவியான சத்தியபாமையும் அதிதிதேவியைத் தண்டமிட்டு "அம்மா! என்னை அனுக்கிரகித்தருளவேண்டும்" என்று அடிக்கடி பிரார்த்தித்தாள். அதற்கு அந்தத் தேவமாதாவானவள், "ஓ பெருமாட்டி! உனக்கு மூப்பாகிலும் ரூபமாறுதலாகிலும்உண்டாகாதிருக்கக்கடவன, மேலும் யவ்வனமே ஸ்திரமாயிருந்து எப்போதும் குற்றமற்ற திருமேனியுடையவளா யிருக்கக்கடவாய்" இப்படியாக அதிதி மங்களாசாஸனம் பண்ணி இந்திரனுக்குக் கட்டளையிட, இந்திரனும் தன்தாயின் உத்தரவுப்படி கண்ணனைத் தக்க வுபசாரங்களினுலே பூசித்தான். இந்திர பத்தினியான சசிதேவியோ சத்தியபாமைக்குப் பல வுபசாரங்களைச் செய்தாலும் பாரிஜாத புஷ்பங்களைத் தான் சூட்டிக்கொண்டாளேயல்லது, அந்தப் பிராட்டிக்குச் சமர்ப்பிக்கவில்லை. ஏனெனில் அவள் மானிடப் பெண்ணென்றும் தேவர்க்கே உரிய இப்புஷ்பம் அவளுக்குத் தகாதென்றும் நினைத்திருந்தாள்.

இவ்விதமாய் ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி ஆராதிக்கப்பட்டு சத்தியபாமையோடு கூட நந்தனவன முதலான தேவொத்தியானங்களை யெல்லாங் கடாக்ஷித்தார். மேலும் அந்நந்தன வனத்தினுள்ளே மகா சுகந்தமுள்ள பூங்கொத்துகளாகிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் மாணிக்கம் போலே சிவந்த இளந்தளிர்களால் விளக்கமுற்றதாயும் பொன்போன்ற மேற்பட்டைகளால் மூடப்பட்டதாயும் எப்போதும் ஆனந்த முண்டாக்குவதாயும் பாற்கடல் கடைந்தபோது அதிலுண்டானதாயு மிருக்கிற பாரிஜாத விருக்ஷத்தையுங் கடாக்ஷித்து மிகவு மூகந்தருளினர். அப்போது சத்தியபாமாவானவள் அத்தருவைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய்ச் சுவாமியைப் பார்த்து "என் பிராணநாயகனே! நீ என்னைப் பார்த்து, நீதான் எனக்கு மிகவும் பிரியையானவள், என்று உரைத்தது மெய்யானல் இந்தப் பாரிசாததரு துவாரகைக்கு கொண்டுபோகப்பட வேண்டும். நீ அடிக்கடி சத்தியபாமாய் ஜாம்பவதியாலும் ருக்குமணியாலும் உன்னைப்போல் எனக்குப் பிரியமானவர்களல்லர்" என்று சொல்லியதெல்லாம் சும்மா உபசாரத்

துக்குச் சொன்னதாகாமல் கருத்துறச் சொன்னதாயிருந்தால் இத் தரு என் மாளிகையின் புழைக்கடைக்கொரு பூஷணம்போலே கொண்டு போய் வைக்கப்படவேண்டும், என்னுடைய நாதனே! "நான் இதன் பூங்கொத்துகளினாலே என் கூந்தலையலங்கரித்துக்கொண்டு என் சக்களத்திமார் நடுவில் மிகவுஞ் சிறந்திருக்கவேண்டு மென்று விரும்புகிறேன்" என்று சொல்லியதைக் கண்ணன் திருச்செவிசாத்தி, நகைத்து * அந்த விருக்ஷத்தைப் பெயர்த்துப் பெரிய திருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளினார். அப்போது அவ்வனத்துக் காவற்காரர், "ஓ கிருஷ்ண! இந்திரனுடைய பட்டமஹிஷியான சசிதேவி வைத்துக்கொண் டிருக்கிற இந்தப் பாரிஜாதத்தைக் கொண்டு போகத்தகாது, இது உண்டானபோதே யாவரும் தேவராஜனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார்கள், அவரோ தம்முடைய காதலியான சசிதேவிக்குப் பிரீதியினாலே கொடுத்துவிட்டார், சசிதேவியினுடைய அலங்காரத்துக்காகவே அமுதங்கடைந்தபோது தேவதைகள் இம்மரத்தை யுண்டாக்கினார்கள், அப்படிப்பட்ட மரத்தை நீ கொண்டு போனால் க்ஷேமமாய் உன் ஸ்தானம் போய்ச் சேரமாட்டாய், தேவராஜனே எவளுடைய முகத்தை நோக்கிக் கொண்டு சகல காரியங்களையும் நடத்துகிறானோ அப்படிப்பட்ட சசி கைக்கொண்டிருக்கிற இத்தருவை நீ மூடத்தனத்தினால் விரும்புகிறாய், இதை எடுத்துக்கொண்டு எவன்தான் க்ஷேமமாய்ப் போய்ச் சேருவான்? இச்செய்தியை இந்திரன் அறிந்தால் உடனே அவசியமாய் வச்சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தி இதற்கு எதிரான காரியஞ் செய்யப் புறப்படுவான், அவனைச் சகல தேவதைகளுந் தொடருவார்களென்று நினை, ஆதலால் ஓ கோவிந்தனே! நீ அமரர் யாவரோடும் போரிடும்படியான சாகசத்துக்கு எத்தனித்தது போதும், புத்திசாலிகள் முடிவில் கேடுண்டாகும்படியான காரியத்திற் பிரவேசிக்க மாட்டார்களன்றோ" என்று சொல்வதைக் கேட்டுச் சத்தியபாமை வெகுண்டு சொல்லலாயினாள்.

ஓ காவற்காரரே! இந்த மரத்துக்குச் சசியார்? இந்திரனார்? இது அமிர்தங்கடைவதிற் பிறந்ததென்றால், யாவர்க்கும் பொதுவா யிருக்கவேண்டியது. அப்படியிருக்கத் தேவராஜனொருவனே கைக்கொள்வ தெப்படி? திருப்பாற்கடலிற் பிறந்த அமுதம் சந்திரன் காமதேனு முதலானவை எப்படி யாவர்க்கும் பொதுவோ அப்படியே இந்தப் பாரிஜாதமும் பொதுவேயல்லது இந்திரனுடைய தென்று சொல்லக்கூடாது, ஆனால் அந்த இந்திராணியானவள் தன் கனவனுடைய புஜபலத்தைப் பற்றின செருக்கினால் இதை எடுத்துக்கொண்டு போகக் கூடாதென்று தடுக்கின்றாள், நல்லது, பொறுத்திருப்பது போதும், இதைச் சத்தியபாமை எடுப்பித்தா ளென்று அவளுக்குச் சொல்லுங்கள். ஓ காவலாட்களே! நீங்கள் விரைவாய் உங்கள் பெருமாட்டி யண்டைக்குப் போய் "நீ உன் பர்த்தாவுக்குப் பிரியையாயிருந்து, அவன் உனக்கு வசப்பட்டவனா யிருந்தால், என் பர்த்தா இந்த விருக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு போவதை நிறுத்திவிடு. உன்பர்த்தா

* பெண்பிள்ளைகள் புருஷனை வசப்படுத்திக்கொண்டு அனர்த்த முண்டாக்குகிறார்களென்று நகைத்தது.

இந்திர னென்பதையும் அவன் தேவர் களுக்கு அதிபதி என்பதையும் அறி வேன், அறிந்தே மனுஷ்ய ஸ்திரீயா யிருக்கிற நான் இந்த உன் விருக்ஷத் தை எடுப்பித்தேன் ? என்று கண்ண னுடைய தேவியாகிய சத்தியபாமை கர்வத்தோடு சொன்னாளென்று சொல்லுங்கள் என்று சொன்ன வார்த்தைகளை அப்படி அவ் வனபால கர் தம்மரசிக்கு அறிவிக்க, அவள் உட னே இந்திரனைத் தூண்டிவிட்டாள்.

பாரும் மயித்திரேயரே! இப்படி தூண்டவே இந்திரன் சகலதேவ சயி னியங்களோடு கூடப் பாரிஜாதத்துக் காகச் சாக்ஷாத் பகவானோடு யுத்தஞ் செய்யவந்தான். வந்து சுரராஜன் வச் சிராயுதத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கை யில், வானவர்களெல்லாம் இருப்புத் தடி கத்தி குண்டாந்தடி சூலம் முத லிய ஆயுதங்களை யேந்திச் சன்னத்த ராய் நின்றார்கள். பின் அயிராவதத் தின்மே லேறிக்கொண்டு தேவசயினி யஞ்சூழ யுத்தஞ்செய்ய நிற்கின்ற வலாரியைப் பார்த்துக் கண்ணன் திசைகளெல்லா நிறையும்படி சங்கத் தொனி செய்தருளி, அநேக வாயிரம் பாணங்களை வருஷித்தருளினார். பின்பு சுவாமியெறிந்த அம்புகளினாலே திக்கு களும் ஆகாசமும் மூடப்பட்டிருப்ப தைக்கண்டு சுரரெல்லாம் அநேகமாய் அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித் தார்கள். ஜகந்நாதனை மதுசூதனன் தேவர் விட்ட அஸ்திர சஸ்திரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் விளையாட்டாகவே பலதுண்டங்க ளாக்கிவிட்டான். அத் தருணத்திலே வருணன் தன் பாசத் தைப் பிரயோகிக்க, அதைக் கருடன் பிடித்துச் சிறியபாம்பைத் துண்டிப் பதுபோல் தமது மூக்கினாலே பல துண்டங்களாகத் துண்டித்துவிட் டார். யமன் தனது காலதண்டத்தை யெறிந்தான், அதைத் தேவகி சுதனை பகவான் தமது கதாயுதத்தினாலே முறித்துக் கீழே தள்ளினார். மேலும் குபேரன் சிபிகை யென்னு மாயுதத் தை யெறிய அதையும் திருவாழி யாலே சூர்ணமாக்கிவிட்டார். சூரி யனைத் தமது திருக்கண் ணோக்கத்தினா லே ஒளியற்றவனாக்கி அக்கினியையுங் குளிர்ச்சியுள்ளவனாகப் பண்ணிவிட் டார். பின்பு வசுக்கள் எதிர்க்க அவர் களைப் பாணவருஷத்தினாலே திசைகளி லோடும்படி செய்தருளினார். உருத்தி ரர்களைச் சக்கிராயுதத்தைக் கொண்டு சூலங்களை முறித்துத் தரையிற் படுக் கும்படி செய்தார். அந்தப் பரமபுரு ஷன் சார்ங்கத்தி லேற்றிவிடுத்த சாய கங்களாலே சாத்தியர் விசுவர் மருத் துக்கள் கந்திருவர் முதலானவர்க ளெல்லாம் இலவம்பஞ்சுபோற் பற ந்துபோனார்கள். பெரிய திருவடி நயி னாரும் அநேக தேவர்களை வாயினால் தின்றுகொண்டும் சிறகுகளால் அடித் துக்கொண்டும் நகங்களாற் கிழித்துக் கொண்டுஞ் சஞ்சரித்து வந்தார். பின்பு தேவேந்திரனும் மதுசூதனனும் மழைத்தாரைகளை மேகங்கள் பொழி வதுபோல் ஒருவர்மே லொருவர் அநேகவாயிரஞ் சரங்களைப் பொழிந்து கொண்டார்கள். இப்படிச் சங்குல யுத்த நடந்தபோது கருத்துமான் அயிராவதத் தோடு போரிட்டார். சுவாமியோ இந்திரனோடும் மற்றத் தேவரோடும் போர் செய்தருளினார். அந்தப் போரிலே அஸ்திர சஸ்திரங் கள் யாவும் ஒழிந்திருக்கையில் தேவ பதி வச்சிராயுத மெடுத்தான். அது கண்டு சுவாமியும் சுதரிசனத்தைக் கையிலெடுத்தார். இப்படி வச்சிரஹஸ் தனாக இந்திரனையும் சக்கரஹஸ்தனாகக் கிருஷ்ணனையுங் கண்டு மூன்றுலோக

மும் ஹாஹாகாரப்பட்டு நின்றன. இப்படி யிருக்கப் புரந்தரன் வச்சிரத்தை எம்பெருமான்மீது பிரயோகித்தான். எம்பெருமானே அதைக் கையாலே பிடித்து வைத்துக்கொண்டு, தாம் சக்கரத்தைப் பிரயோகியாமல் "இந்திரா? நில்" என்று அருளிச்செய்தார். இந்திரனே வச்சிராயுதமும் போகவே ஓடிப்போக எத்தனமா யிருந்தான் இப்படியாக ஆயுதம் பரிகொடுத்துக் கருடனாலே வாகனஞ் சிதைக்கப்பெற்று ஓடப்பார்த்த இந்திரனைக் குறித்துச் சத்தியபாமை அருளிச்செய்ததாவது.

"இந்திரனே! மூன்றுலகத்துக்கும் அதிபதியாயும், சசிதேவிக்குக் கணவனுயுமுள்ள நீ ஓடுவது தகுதியன்று, அந்தச் சசிதேவி பாரிஜாத மாலைகளை மிகுதியாக அணிந்துகொண்டு உன்னைப் பணிவளன்றோ? ஓ வாசவனே! முன்போலவே பாரிஜாத மாலைகளாலே விளக்கமுற்று மிகுந்த அன்போடு உன்னிடம் வரும் அந்தத் தேவியைக் கண்குளிரப் பாராத வுன்னுடைய தேவராஜத்தனம் ஏதுக்கு? அப்பா இந்திரா! நீ வருத்தப்படுவது போதும், இனி வருந்தவேண்டாம், வெட்கப்படாதே, பாரிஜாதத்தைக் கொண்டு போ, தேவர்கள் மனம் வருத்தப்பட வேண்டுவதில்லை, அந்தச் சசியானவள் தன் புருஷன் தேவராஜன் என்கிறதைப்பற்றிச் செருக்குடையவளாய்த் தன் மாளிகைக்கு வந்த என்னை கவுரவமான நோக்கத்தோடு பார்த்தாளில்லை, அதுபற்றிப் பெண்மையாலே ஆழ்ந்திராத சித்தமுடையான் என் பர்த்தாவின் மகிமையைக் கொண்டாடினவளாய் உன்னோடு போரிடுவித்தேன், பாரிஜாதம் வேண்டிச் செய்திலேன், பிறர்பொருளை நான் அபகரித்தது போதும், பாரிஜாதத்தைக் கொண்டு போ, புருஷன் பெருமைபற்றிக் கர்வப்படாத பெண் உலகத்திலில்லை, ஆனால் சசியோ அவ்வளவே கர்வித்தவளன்று, ரூபத்தினாலே மிகுந்த கர்வமுடையவளா யிருக்கிறாள்" என்றிவ்வண்ணம் சத்தியபாமை சொல்லக் கேட்டுத் தேவராஜன் ஓடாமல் திரும்பினவனாய் அந்தச் சீமாட்டியை நோக்கிச் சொன்னதாவது.

"ஓ கொடியவளே! இஷ்டனுக்குத் துக்கமுண்டாகும்படி யேன் மிகப் பேசுகிறாய்? எவன் யாவற்றிற்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சம்ஹார கர்த்தாவா யிருக்கிறானே, அப்படிப்பட்ட சர்வ சரீரகனை பகவானாலே ஜயிக்கப்பட்ட எனக்கு வெட்கமுண்டாகமாட்டாது. ஓ பெருமாட்டி! கேள் முதலு முடிவுமில்லாத எவனிடத்தினின்று முலகமெல்லா முண்டாகி, எவனிடத்திலேயே நிலைபெற்றிருக் கின்றதோ, சர்வ சொரூபியான எவனிடத்தினின்று முண்டாவதுமில்லையோ, அப்படிப்பட்ட உற்பத்தி லய ஸ்திதிகளுக்குக் காரணமான எம்பெருமானாலே வெல்லப்பட்டவனுக்கு வெட்கமெப்படி யுண்டாகும்? சூக்ஷுமங்களுக்கும் சூக்ஷுமமாய்ச் சகலத்துக்கும் பிறப்பிடமா யிருக்கிற எவனுடைய சொரூபம் சகலவேத சாஸ்திரார்த்தங்களையு மறிந்தவர்களுக்கல்லது மற்றவர்களுக்கு அறியக்கூடாததா யிருக்கின்றதோ, ஒருவராலு மாக்கப்படாமல் தானே ஈசுவரனாய் அஜனாய் நித்தியனாய்த் தன் திருவுள்ளத்தினாலே லோகோபகாரார்த்தம் மனுஷ்யாவதாரஞ் செய்தருளி யிருக்கிற அப்படிப்பட்ட பகவானை வெல்லவல்லவனா யிருப்பவன் யார்? ஆதலால் நான் தோல்வி யடைந்தது நியாயந்தான்" என்றான்.

முப்பதாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோரும் அத்தியாயம்

பதினாறுயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளின் விவாஹம்

ஓ பிராமணோத்தமரே! இவ்விதமாய் பகவான் இந்திரனாலே துதிக்கப்பட்டவராய் கருத்து ஆழ்ந்திருக்கும்படி நகைத்து "ஓ லோகேசுவரனே! நீ தேவதைகளுக்கு நாதனா யிருக்கிறாய், நாமோ மனிதர், ஆதலால் எங்கள் அபராதத்தை நீயே பொறுக்க வேண்டும், இந்தப் பாரிஜாத விருக்ஷத்தையும் தகுந்த விடத்திற்குக் கொண்டு போகலாம், இதை நான் சத்தியபாமையின் வார்த்தையினாலே எடுத்தேனே யல்லது விருப்பத்தாலன்று, நீ பிரயோகித்த வச்சிராயுதத்தையும் கைக்கொள்ளலாம், இது உனக்குத்தான் சத்துரு சங்காரத்திற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆயுதம்" என்று அருளிச் செய்யக் கேட்டு, இந்திரன் "ஓ எம்பெருமானே! நான் மனிதன் என்று சொல்லி என்னை என்ன மயக்குகிறாய்? உன்னை நான் அறிவேனாலும் சூக்ஷுமத்தை அறியேன், சகத்தின் ரக்ஷிப்பில் பிரவேசித்தவன் எவனோ அவனே நீ. ஓ அசுர சங்காரகனே! இப்போது உலகத்துக்கு உபத்திரவ காரிகளா யுள்ளவர்களைக் களைந்துவருகிறாய், இந்தப் பாரிஜாதத்தைத் திருத் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும், நீ பூமியை விட்டபின் இது அங்கிராது. ஓ தேவதேவனே! ஜகந்நாதனே! ஸ்ரீகிருஷ்ண! ஸ்ரீவிஷ்ணுவே! மகாபுஜனே! சங்க சக்கிர கதாபாணியே! அடியேனிடத்திற் கிருபைகூர்ந்து அபராதத்தை க்ஷமித்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கக் கண்ணனும் "அப்படியே யாகட்டும்" என்று திருவுள்ளம் பற்றிச் சித்த கந்திருவாதிகளாலும் தேவரிஷிகளாலும் துதிக்கப்பட்டவராய்ப் பூலோகத்துக்கு எழுந்தருளித் துவாரகைக்கு மேலே நின்று சங்கநாதஞ் செய்தருளவே, துவாரகையிலிருக்கிறவர்க ளெல்லாம் அளவற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். இப்படி நகரத்தாருக்கெல்லா மானந்தகரமாகக் கருடன்மே லிருந்து, சத்தியபாமையோடுகூட இறங்கி அந்த பாரிஜாத தருவைப் புழைக்கடையில் நாட்டியருளினார். அந்த விருக்ஷத்தின் மகிமை சொல்லுகிறேன் கேளும். அதின் கிட்டப்போன மனிதனுக்குத் தன் பூர்வ ஜனன ஸ்மரணமுண்டாகும். அதின் மலர்களுடைய சுகந்தம் மூன்று காதமட்டும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட விருக்ஷத்தின் கிட்டப் போய் யாதவர்கள் அதனை எதிர்நின்று பார்த்துத் தங்களுடைய தேகங்களைத் தேவ தேகங்களாகக் கண்டார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிராக்குச் சோதிஷத்தினின்றுங் கொண்டு வந்த யானை குதிரை முதலான பொருள்களைச் சுற்றத்தாருக்குத் தக்கபடி பிரித்துக் கொடுத்தருளினார்.

பின்பு நரகாசுரன் பல திசைகளிலிருந்துங் கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தி யிருந்த அந்தக் கன்னியரையெல்லாம் நல்லநாளிலே நல்ல முகூர்த்தத்திலே சுவாமி அந்தப் பதினாறுபிரத் தொருநூறு மங்கையருக்கும் தனித்தனி ஒவ்வொருவரா யிருக்கும்படி அத்தனையாயிரந் திருமேனி யெடுத்து, அங்கங்கே விதிப்படி பாணிக்கிரகணஞ் செய்தருளினார். அந்தப் பெண்

மணிகளில் ஒவ்வொருவரும் தம தம அஸ்தங்களையே பிடித்தார், சுவாமி யென்று நினைத்திருந்தார்கள், அந்த லோகநாதன் திருக்கலியாண மகோச்சவத்திலே மாத்திரமன்று இப்படிப் பலரூபங் கொண்டருளியது, ஒவ்வோ ரிரவிலும் ரூபங்களைக்கொண்டு அந்தந் தப் பாக்கியவதிகளின் மாளிகைகளி லெழுந்தருளி அவர்களை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தார்.

முப்பதிதோராமத்தியாயம் முற்றிற்று

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்

உஷை கனவு கண்டது

மயித்திரேயரே! ருக்குமணிப்பிராட்டிக்குப் பிரத்தியும்னன் முதலான குமாரர்கள் அவதரித்தார்க ளென்று சொன்னேனே, மற்றவர்களுக்குஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். சத்திய பாமைக்குப் பானு பவுமன் இரிகன் முதலான குமாரர் அவதரித்தார்கள். தீப்திமான் தாம்பிரபக்ஷன் முதலானவர்கள் ரோகிணியின் குமாரர். சாம்பன் முதலான வீரர்கள் ஜாம்பவதியின் குமாரர். பத்திரவிந்தாதிகள் நாக்னஜிதியின் குமாரர். * சயிப்பியை என்பவளுக்குச் சங்கிராமஜித்து முதலானவர்கள் அவதரித்தார்கள். விருகன் முதலானோர் மந்திரியினிடத்திலுதயமானவர்கள் காத்திரவான் முதலிய புத்திரரை லக்ஷ்மணையென்னும் பிராட்டியும் சுரதன் முதலானோரைக் காளிந்திப் பிராட்டியும் பெற்றார்கள். மற்றுமுள்ள தேவிமாரிடத்திலும் பலர் உதித்தார்கள். இவ்வாறு அவர்க்கு அவதரித்த குமாரர்கள் எண்பதினாயிரத்து நூற்றுவராம். இவர்கள் யாவருக்கும் சகலவிதத்திலும் முதல்வர் பிரத்தியும்னர். அவர் குமாரர் அநிருத்தர், அவருடைய குமாரன் வச்சிரன், யுத்தத்திலே தடுக்கப்படாத அவ்வநிருத்தர் பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் பேர்த்தியாயும் பாணனுடைய புத்திரியாயுமுள்ள உஷை என்பவளைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார். அதினிமித்தத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் சங்கரனுக்கும் கொடிய யுத்தமுண்டாகி, அவ்யுத்தத்தில் சுவாமி பாணனுடைய ஆயிரந் தோள்களையுந் துணித்துவிட்டார் என்று பராசரப் பிரமரிஷி யருளிச்செய்யக் கேட்டு மயித்திரேயமுனிவர் வினவுகின்றார்.

ஓ ரிஷிசிரேஷ்டரே! உஷையின் நிமித்தமாக ஹரிஹரர்களுக்கு எப்படி யுத்தமுண்டாயிற்று? ஸ்ரீ ஹரி எப்படி பாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தார்? இதையெல்லாம் அடியேனுக்கு நன்றாய் அருளிச் செய்யவேண்டும். இக்கதையைக் கேட்க அடியேனுக்கு மிகுந்த குதூகல முண்டாயிருக்கிறது என்று கேட்கப் பராசரமகரிஷி அருளிச் செய்யலாயினர்.

கேளும் ஐயா! பாணன் மகளான உஷையென்பவள் சிவனோடு கிரீடித்துக் கொண்டிருந்த பார்வதியைப்

* இவள் பட்டமஹிஷி யல்லளாயினும் பிரசித்தகுமாரரைப் பெற்றவர்களுள் ஒருத்தியாதலால் இங்கெடுக்கப்பட்டாள். இவள்தான் மித்திரவிந்தையென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

பார்த்துத் தானும் அப்படிக் கிரீடிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். அவளுடைய கருத்தை அந்தப்பார்வதி அறிந்து அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, "நீயேன் மனந் தவிக்கிறாய்? உன் புருஷனோடுகூடி நீயும் இப்படிக் கிரீடிப்பாய்" என்றாள். இதுகேட்டுப் பாணபுத்திரி "இந்தச் சுகம் எப்போதோ? புருஷன்தான் எவனோ? அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கப் பார்வதிதேவி, "ஓ ராஜபுத்திரி! வைகாசி மாதத்தில் சுக்கில பக்ஷத் துவாதசியிலே கனவில் எவன் உன்னோடு ரமிப்பானோ, அவனே உனக்குப் புருஷனாவான்" என்று உரைத்தாள்.

பின்பு பார்வதி சொல்லியபடி அந்த நாளில் ஒரு புருஷனோடுதான் சம்போகஞ் செய்ததாய்க் கனாக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைப்பற்றினவளாய் விழித்துக்கொண்டு, அந்தப் புருஷனைக் காணாமல் "என் பிராண நாயகனே! நீ எங்கே போனாய்?" என்று நாணமின்றிச் சொன்னாள். அது கேட்டு அங்கிருந்த பாணனுக்கு மந்திரியான கும்பாண்டனென்பவனுடைய மகள் சித்திரலேகையென்கிற பெயருடைய அவளுடைய தோழியானவள், "யாரை நோக்கி நீ இப்படி பேசினாய்" என்றாள், அது கேட்ட அந்த வுஷை வெட்கத்தினால் ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். அப்போது அந்தச் சித்திரலேகை ராஜகுமாரிக்குத் தன்னிடத்தில் நம்பிக்கை வரும்படி செய்ததனால் உஷை தான் கனாக்கண்ட சரித்திரத்தையும் பூர்வத்தில் தனக்குத் தேவி சொன்னதையுஞ் சொல்லி, "அடிதோழி! இவ்விதமான புருஷனை நான் பெறுவதற்கு எது உபாயமோ அதை நீ செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டினாள். அதற்கு அந்தத் தோழி உஷையை நோக்கி, "அடி என்னுயிரே! நீ சொல்லிய சங்கதி அறிவதற்கே கஷ்டமாயிருக்கிறது, சொல்லவும் அடையவும் எவ்வளவும் இயலாது, ஆனாலும் உனக்கு நான் உபகாரஞ் செய்யவேண்டுமாதலால் முயலுகிறேன், நீ எழெட்டு நாள் பொறுத்திரு" என்று சொல்லி, உள்ளேபோய் ஒருபாயஞ் சிந்தித்து அப்படியே செய்தாள்.

அதாவது தேவதைகள் கந்திருவர் அசுரர் முதலானவர்களிலும் மனிதர்களிலும் முக்கியமாயுள்ள வாலிபர்களை ஒருபடத்தி லெழுதி, அந்தச் சித்திரலேகை ராஜகன்னிகைக்குக்காட்டி "இவர்களில் உன் கணவன் யார்?" என்று வினவினாள். அந்தக் கன்னிகை அப்படத்தில் தேவ தானவ கந்திருவ பன்னகாதியர் யாவரையும் விட்டு, மனிதர் வரிசையில் வந்து அவர்களுக்குள்ளும் யாதவர்களிடத்தில் கண் வைத்தாள். கண்வைத்து ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர்களைக் கண்டு வெட்கமுற்றவள்போ லாகிப், பிரத்தியும்னரைக் கண்டு நாணிக் கண்ணை யப்புறம் போக்கி, அநிருத்தனைக்கண்டு வெகு விசாலமான பார்வையோடு நாணந் துறந்து, "இவன் தான், இவன் தான்" என்று சொன்னாள். அது கேட்டு யோகவித்தியா பலத்தினால் வானத்திற் செல்லவல்ல அந்தச் சித்திரலேகை பாணகுமாரியை நோக்கி, "ஓ ஸ்திரீ ரத்தினமே! இவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பேரன், அநிருத்தனென்னும் பெயருள்ளவன், சவுந்தரிய வீரியங்களில் பிரசித்தன்தான், இவனையல்லவா தேவி உனக்குப் பர்த்தாவாக அனுக்கிரகித்தாள். அப்படியே நீ இவனைப் பெறுவையாகில் எல்லாச்

செல்வமு நீ பெற்றது போலாம், இவன் வாசமாயிருக்கிற துவாரகையோ யாரும் பிரவேசிக்கக்கூடாதது, ஆனாலும் கூடுமானமட்டும் முயற்சி செய்து உன் பிராண நாயகனைக் கொண்டு வருகிறேன். அடிபாங்கி! இந்த ரகசியம் ஒருவரோடுஞ் சொல்லாதே, விரைவிலே வருகிறேன்" என்று உஷைக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி துவாரகைக்குச் சென்றாள்,

முப்பத்திரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம்

பாணாசுர விஜயம்

இதற்கு முந்திப் பாணன் சிவனைத் தொழுது, "சுவாமி! அடியேனுக்கு ஆயிரங்கைக ளிருப்பதனால் வெறுப்பே யுண்டாகின்றது, அவைகளுக்குத் தகுதியான யுத்த முண்டானாலன்றோ பிரயோஜனம், இல்லாமற் போனால் வீண் சுமையான இந்தக் கைகளாலாகவேண்டுவ தென்ன? ஆதலால் என்னுடைய இந்தக் கைகள் பயன்படும்படியான சண்டை நேரிடுமா" என்று கேட்டான். அதற்குச் சிவன், "அட பாண! உன்னுடைய மயிலடையாளமுள்ள கொடி எப்போது முறிந்துவிழுமோ அப்போது பிசாசு முதலானவை களிக்கும்படியான போர் உனக்கு நேரிடும்" என்று சொன்னான். இதுகேட்டு அந்தப் பாணன் சந்தோஷ முடையவனாய் அந்தத் தேவனை மறுபடியுந் தொழுது தன் மாளிகைக்கு வந்து ஒருகாலத்தில் தன் தொஜம் முறிந்தது கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைந்திருந்தான்.

இந்தக் காலத்திலே அந்தச் சித்திரலேகை தன்னுடைய யோகவித்தையின் மகிமையினாலே துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புறத்திலே விட, உஷை அவனோடு இஷ்டப்படியான போகங்களை யனுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியை அங்கிருக்குங் காவற்காரர் அறிந்து அந்த அசுரராஜனிடஞ் சென்று, "எங்களாண்டவனே? கன்னிகாந்தப் புரத்திலே யாரோவொரு ராஜகுமாரன் எப்படியோ பிரவேசித்து, நம்முடைய கன்னிகையோடு சுகித்துக்கொண் டிருக்கிறான்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு அந்தப் பாணன் கிங்கர சைனியத்தை ஏவினான். அந்தச் சைனியம்போய் அநிருத்தனை எதிர்க்க, அவன் அங்கிருந்த வாசலின் உழல்தடியை யெடுத்துக்கொண்டு அந்தச் சேனையையெல்லாம் நாசஞ்செய்து விட்டான். இப்படி அக்கிங்கரர் யாவரும் மாண்டுபோனதை யறிந்து, அந்தத் தயித்தியேந்திரன் தானே தேரின்மேலேறி அவனைச் சங்கரிக்கும்படியான முயற்சியோடு வந்து, கூடுமானமட்டும் போரிடுகையில் யாதவ வீரனாலே ஜயிக்கப்பட்டான். அப்போது ஏங்கி நின்ற அந்தப் பாணனுக்கு அவன் மந்திரி மாயையைக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யும்படி சொன்னதனால், அவனு மப்படியே மாயையினாலே யுத்தஞ்செய்து, அந்த யதுவீரனை நாகாஸ்திரத்தினாலே கட்டிப்போட்டான்.

இங்கிப்படி யிருக்க, துவாரகாபுரியிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாங் கலங்கி எங்கேபோயிருப்பானென்று யோசித்துப் பாரிஜாதாபஹாரத்தினாற் பகைகொண்ட தேவதைகள்தாம் இவனை யபகரித்திருப்பார்களென்று எண்ணி யிருந்தார்கள், அத்தருணத்தில் நாரதமகாமுனிவர் துவாரகைக்கு வந்து அநிருத்தனை யோகமாயா பலத்தினாலே சித்திரலேகை பாணாசுர பட்டணத்துக்குக் கொண்டு போனதுமுதல் அவனை நாகாஸ்திரத்தினாற் பாணன் கட்டினதீறாகவுள்ள செய்தி யெல்லாம் யாதவர்களுக்கு அறிவித்தார். அதுகேட்டவுடனே யாதவர் தேவதைகளிடத்திற் சந்தேகமற்றவரானார்கள். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் பெரிய திருவடிநயினாரை நினைத்தருளி, உடனே வந்துநின்ற அவர்தோண்மே லேறிக்கொண்டு பலராமர் பிரத்தியும்னன் முதலானரோடு கூட பாணநகரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார். எழுந்தருளும் போதே அப்பட்டணத்தின் சமீபத்தில் காவல்காத்திருந்த சிவனுடைய பிரமதகணங்கள் எதிர்த்து வந்தார்கள். அவர்களையெல்லாந் தொம்சஞ்செய்து ஸ்ரீ ஜநார்த்தனன் பாணபுரத்திற்கு எழுந்தருள, அங்கே சிவனாலேவப்பட்ட ஒரு ஜ்வரம் மூன்று பாதங்களும் மூன்று தலைகளு முள்ளதாய் வந்து, பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுச் சார்ங்கபாணியோடு யுத்தஞ்செய்தது. அந்தச் சொரம் சாம்பலையே ஆயுதமாகப் பிரயோகிக்க, அதுபட்டுத் தாபம்பொருந்தின பலபத்திரரும் கண்களை மூடிக்கொண்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கட்டிக்கொண்டு ஆறுதலை யடைந்தார். அப்போது ஸ்ரீமந் நாராயணனும் ஒரு ஜ்வரத்தை யுண்டாக்க, அதின் சக்தியினாலே அந்தச் சைவஜ்வரமானது பீடிக்கப்பட்டு, உடனே சுவாமியினுடைய தேகத்தினின்று மோடிப்போய், அந்த நாராயணனுடைய புஜதண்டங்களினாலே நசுக்கப்பட்டதனால் நடுங்கி நிற்கமாட்டாமல் பதபதைத்து நின்றது. அப்போது பிரமா வந்து "பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கச் சுவாமி "அப்படியே யாகட்டும், பொறுத்தேன்" என்று சொல்லி, அந்த வைஷ்ணவ ஜ்வரத்தைத் தமக்குள்ளே லயப்படுத்தி யருளினார். பின்பு அந்தச் சைவஜ்வரம் சுவாமி சன்னிதியில் நின்று, "எம்பெருமானே! அடியேனுக்குத் தேவரீரோடு நேர்ந்த யுத்தத்தை நினைக்கிற மனிதருக்கு ஜ்வரத்தினாலுண்டான துன்பமில்லாமற் போகக்கடவது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து போய்விட்டது.

பிறகு பகவான் தம்மோடு எதிர்த்து வந்த * அக்கினி தேவர் ஐவரையு நாசஞ்செய்து, அவர்களோடு கூட வந்த அசுரசேனைகளையும் விளையாட்டாகவே சூர்ணமாக்கியருளினார். இப்படிக்குத் தன் சைனியம் பங்கப்பட்டுப்போவதைக்கண்டு அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் குமாரன் தன்னுடைய சமஸ்த சேனைகளோடுங் கூடிக்கொண்டு போர்செய்ய வந்தான். அவனுக்குப் பலமாகச் சிவனும் சுப்பிரமணியன் முதலான பரிவாரங்களோடுகூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். இவ்வாறு ஹரிஹரர்களுக்கு மிகக் கொடிய யுத்தமுண்டாக, உலக

* அக்கினிதேவர் ஐவர் யாரென்றால் கார்கபத்தியன், ஆகவநீயன், தக்ஷிணாக்கினி, சப்பியன், ஆவசத்தியன் என்பவர். இவர்கள் சிவனுடைய அநுசரராகையால் பாணாசுரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்தார்கள்.

மெல்லாம் அஸ்திர சஸ்திரங்களின் சுவாலைகளினாலே வெப்ப முற்றுக் கலங்கி நின்றன. தேவர்களோ சகல லோகங்களுக்கும் ஒரு பிரளயம் வந்து விட்டதென்று நினைத்தார்கள். இப்படி பெரும்போர் நடக்கையில் ஸ்ரீ பகவான் சிரும்பணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணிச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமற் கோட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போகும்படி செய்தருளினார். அதனாலே தைத்தியரும் பிரமதகணங்களும் நாசமாய்ப் போனார்கள். சிவனோ அந்த அஸ்திரத்தினாலே அடக்கப்பட்டு உடம்பு பரவசமாய்த் தேரின் தட்டிலே உட்கார்ந்தாரே யல்லாமல் மேன்மையான செய்கைகளைச் செய்யவல்ல ஸ்ரீ கிருஷ்ணனோடே போரிடச் சக்தியுள்ளவரா யிருக்கவில்லை. பின்பு தந்தைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக்கண்டு சுப்பிரமணியன் யுத்தஞ் செய்ய வந்தபோது சுவாமி ஒரு உங்காரஞ்செய்தார். அதனாலே அவனுடைய வேலாயுதமானது அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டது. பக்ஷிராஜனோ அவன் வாகனமான மயிலை யடித்து வீழ்த்தினார். இத்தருணத்தில் பிரத்தியும்னன் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்ததனாலே அமர்க்களத்தில் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போனான். சங்கரன் தளர்ந்துவிழவும், அசுரசேனையெல்லாம் நாசமடையவும், முருகன் கெலிக்கப்பட் டிருக்கவும், பிரதமகணம் க்ஷீணித்துப் போகவுங் கண்டு, பாணாசுரன் நந்திசாரதியாக விருக்கப்பெற்ற தேரின்மேலேறி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பிரத்தியும்னர்களுடைய சேனைகளோடு யுத்தஞ்செய்யும்படி வந்தான். அப்போது மகாவீரனான பலபத்திரன் பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பாணாசுரனுடைய படையானது யுத்த தர்மத்தினின்றும் நழுவி ஓடிப்போய்விட்டது. இப்படியாகப் பலராமனுங் கிருஷ்ணனும் கலப்பையினாலும் அம்புகளினாலும் அலைத்து ஓட்டுகின்ற தன் சேனையை வாணன்கண்டு கிருஷ்ணனோடு கொடிய யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கிக் கவசத்தைப் பிளக்கத்தக்கவைகளாய்ச் சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற சரங்களைப் பிரயோகித்தான். பாணன் விட்ட அந்த அம்புகளையெல்லாம் கண்ணன் அம்புகளாலே துணித்துத் தள்ளினான். மறுபடியும் நாராசங்களையெய்து பாணன் கண்ணனைப் பிளக்க, கண்ணனும் பாணனைப் பிளந்தருளினான். இவ் விதமாய்க் கிருஷ்ண பாணர்களிருவரும் ஒருவர்மேலொருவர் ஓய்வில்லாமல் அஸ்திரங்களை வருஷித்து வந்தார்கள், இப்படியாக வருஷித்த சரங்களெல்லாம் பிளக்கப்படவும், பெரும்பான்மையாய் அஸ்திரமும் அடங்கிப்போகவுங் கண்டு ஸ்ரீ ஹரிபகவான், பாணனைச் சங்கரிக்கத் திருவுள்ள முடையவராய், அநேக வாயிரஞ் சூரிய சமூகத்துக்குச் சமானமான தேஜசுள்ள சுதரிசனமென்கிற சக்கிரத்தை யெடுத்துப் பிரயோகித்தருளினார்.

பிரயோகிக்க வாரம்பித்தபோது கோடரீ என்கிற அசுர வித்தியாரூபமான தேவதை திகம்பரியாய்ச் சுவாமிக்கு எதிரிலேவந்து நின்றாள். அப்படி எதிரே அவள் நின்றமையால் சுவாமி கண்களை மூடிக்கொண்டு சத்துருவின் கைகளாகிய காட்டைச் சேதிக்கும் படிக்கு அந்தத் திருவாழியைப் பிரயோகித்தருளினார். அந்தத் திருவாழி தேவதைகள் பிரயோகித்த சஸ்திரங்களை நாசஞ்செய்யுந் திறமுடையவைகளான அந்தச் சத்துருவின் ஆயிரந் தோள்களையும் சுவாமியின் திருவுள்

ளப்படி முறையே சிதைத்துவிட்டு மீண்டும் சுவாமியின் திருக்கையைச் சேர்ந்தது. ஸ்ரீ மதுசூதனன் பாண னைச் சங்கரிக்கும்பொருட்டு அந்தச் சுதரிசனத்தை மறுபடியும் விடுக்கத் திருவுள்ளமா யிருப்பதையும், பாணன் கைக ளற்றுத் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுகத் துடித்து நிற்பதையுங் கண்டு, பார்வதிபதி உடனே சுவாமி சன்னிதிக்கு வந்து தொழுது வணக் கத்தோடு விண்ணப்பஞ் செய்ய லாயினர்.

"சுவாமி கிருஷ்ண! ஜகந்நாத! நீ பரமேசுவரனும் பரமாத்மாவும் ஆதி யந்த மில்லாதவனும் புருஷோத்தமனு மான ஸ்ரீ ஹரி என்பதறிவேன். நீ தேவதைகள், மனுஷ்யர், திரியக்கு கள், இவர்களுக்குள்ளே ஒரு திரு மேனியை எடுத்து வருவதெல்லாம் உன்னுடைய திருவிளையாட்டேயாம். ஆதலால் நீ சர்வேசுவரனே யல்லா மல் மனிதனல்லே, அடியேன் விஷயத் தில் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும், அண்டினவரை யாதரிக்கும் பிரபுவே? இந்தப் பாணசுரனுக்கு நான் அபயங் கொடுத்திருக்கிறேன், ஆதலால் அதை நீ பொய்யாக்காம லிருக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன், இந்தப் பாணன் அடியேன் சார்பினலே, கெர்வித்தவனு யிருப்பதனலே இப் படிச் செய்தானே யல்லது உன் திறத் தில் விரோதத்தால் அபராதப் பட்டவ னல்லன், ஆனதுபற்றி அவனுடைய அபராதத்தை நீ என்பொருட்டு க்ஷமித் தருள வேண்டுமென்று அடியேன் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று பிரார்த் தித்துச் சூலபாணியாய் நிற்கிற உமா பதியைச் சுவாமி பிரசன்னராய்க் கடாக்ஷித்து, அசுரன்மே லுண்டான சீற்றமாறி "ஓ சங்கரனே! நீ வரங் கொடுத்திருக்கிறதனலே இவ்வசுரன் பிழைத்திருக்கட்டும், உன் வார்த்தை யில் பெருமை பாராட்டி இதோ இந் தச் சக்கரத்தை நான் பிரயோகியா மல் நிறுத்திவிட்டேன், நீ அபயங் கொடுத்தது நா னபயங் கொடுத்தது போலே யாம், நீ உன்னை என்னோடு ஒற்றுமையுள்ளவனுக நினை, * நீ என் ஸ்வரூபம், தேவாசுர மனுஷ்யாதி ரூப மான பிரபஞ்சமும் என் ஸ்வரூபம், என்னையல்லாமல் ஒன்றுமில்லே, இந்த உண்மையை நீ அறிந்துகொள், லோ கத்தார் மாயையினலே பிரபஞ்சத்தை என் ஸ்வரூப மல்லாததாய் நினைத்து உன்னையும் என் ஸ்வரூப மல்லாமல் வேறுபட்டவனுக நினைக்கிறார்கள். ஓ விருஷபத்துவசனே! நீ அஞ்சாதே, நான் உன் விஷயத்தில் அனுக்கிரக முடையவனுனேன், நான் துவார கைக்குப் போகிறேன், நீயும் உன்னி டத்துக்குப் போ" என்று சொல்லி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அநிருத்தனிருக்குமிடத் திற்கு எழுந்தருளினர்.

அந்த அநிருத்தனைக் கட்டியிருந்த சர்ப்பங்க ளெல்லாம் கருத்து மானு டைய காற்றுப் பட்டமாத்திரத்திலே நசித்துப்போயின. பின்பு ஸ்ரீ ருக்கு மணீ வல்லபன் அவ் வநிருத்தனையும் அவன் பத்தினியையும் பெரிய திருவடி

* எம்பெருமான் அந்தந்தப் பொருள்களி லிருந்துகொண்டு அவற்றாலறியப்படா மல் அவ்வவற்றால் நடக்கவேண்டுங் காரியங்களை நடத்தி வருவதனலே அவையெல் லாமவன் சரீரங்களே என்று அந்தர்யாமி பிராமணமென்கிற சுருதிசொல்லுகையாலே எல்லாம் என் சொரூபம் என்றும் என்னையல்லா லொன்றுமில்லே யென்றும் சுவாமி அருளிச்செய்தபடி.

யின்மே லேற்றிக்கொண்டு பலபத்தி ரப் பிரத்தியும்னுதிய ரோடுகூடத் துவா ரகைக்கு எழுந்தருளினன். ஓ மயித் திரேயரே! இவ்விதமாய் அவ்வெம் பெருமான் பூமிபார நீக்கும்பொருட்டு அந்த ஸ்ரீ துவாரகாநகரத்தில் தேவிமா ரோடும் புத்திர பவுத்திராதிகளோடுங் கூடி வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

முப்பத்துமூன்றுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்துநாலாம் அத்தியாயம்

காசீதகனம்

மயித்திரேயர் வினவுகிறுர், "ஓ ஆசாரியரே! ஸ்ரீவிஷ்ணுவானவர் மனு ஷ்யாவதாரஞ் செய்து பெருமையான காரியங்களைச் செய்தருளினர். இந்தி ரனையும் ருத்திரனையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் வென்றருளினர். இப் படியாகத் தேவர்களின் அக்கிரமச் செய்கைகளைத் தடுக்கும்படியான அந் தக் கண்ணபிரான் இன்னும் வேறென் னென்ன செய்தருளினரோ அதை யெல்லாம் அருளிச் செய்யவேண்டும், இதைக் கேட்க அடியேனுக்கு வெகு குதூகலமா யிருக்கின்றது" என்ற சிஷ்யருக்கு மகரிஷி யருளிச்செய்யத் தொடங்கினர். ஓ பிரமரிஷியே! கேளும், அவ்வெம்பிரான் இந்த மனு ஷ்யாவதாரத்திலே காசீநகரத்தை எரித் தருளின சரித்திரஞ் சொல்லுகிறேன்.

புண்டரக தேசாதிபதி யானவன் சில அஞ்ஞான முள்ளவராலே "நீ சாக்ஷாத்து ஸ்ரீ வாசுதேவாவதாரம்" என்று சொல்லப்பட்டதனுலே அந்த மூட அரசன் "இவர் சொல்வது மெய் தான், நான் வாசுதேவன்றான்," என்று தன்னைச் சனங்கள் அப்படியே வழங்கும்படி செய்திருந்தான். மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் சின்னங்களாகிய சக் கிராதி ஆயுதங்களையும், வனமாலை முதலானவைகளையுஞ் செய்வித்துத் தரித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி யிருந்துகொண்டு மகாநுபாவரான அந்தக் கண்ணபிரான் சந்நிதிக்கு ஒரு தூதனை யனுப்பி அவனைக் கொண்டு "அடா மூடா! கிருஷ்ணு! நீ வாசு தேவன் அல்லை, நான் வாசுதேவன், ஆதலால் இன்றுமுதல் நீ அப்பெயரை யும் என் அடையாளங்களான சங்க சக்கிராதிகளையும் விட்டுவிடு, இத்தனை நாள் நீ இப்படி இருந்த அபராதத்திற் காக உன்னை நான் கொல்லவேண்டும், அப்படிக்கு நடவாமல் உன்னுயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு, என்னைச் சரணமடை" என்று சொல் லுவித்தான். அதைக் கேட்டுக் கண்ண பிரான் திருமுறுவல்கொண்டு அத் தூதனை நோக்கி "ஓ தூதனே! நீ உங்களரசனை பவுண்டரகனிடஞ் சென்று, 'உன் வாக்கியத்தின் அபிப் பிராயமறிந்தேன், எது செய்யவேண் டுமோ அதைச் செய், நீ சொன்னபடி யே நான் தடையில்லாமற் செய்கி றேன், சமஸ்த சின்னங்களையும் தரித் துக்கொண்டு உன் பட்டணத்துக்கு வந்து இந்தச் சக்கிரத்தை உன்னிடமே விட்டுவிடுகிறேன், நீ கட்டளையிட்ட படி நாளைக்கே உன் சரணத்துக்கு வரு கிறேன், வந்து எனக்கு இனிமேலெப் படி பயமில்லாம லிருக்குமோ அப்ப டிச் செய்துக்கொள்ளுகிறேன், சந்தே

கப்படாதே' என்று சொல்" என்று அவன் சொல்லி யனுப்பிய வாக்கியங்களுக்குச் *சிலேஷையால் தந்திருவுள்ளப்படி அபிப்பிராயங் கற்பித்துச் சொல்லியனுப்பி, அத் தூதன் போன பின்பு நினைத்த மாத்திரத்திலே எழுந்தருளின பெரிய திருவடியின்மேலேறி அந்தப் பவுண்டரகவாசுதேவனுடைய பட்டணத்திற்கு எழுந்தருளினர்.

இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் எழுந்தருளினதை யறிந்து காசிராஜனானவன் அந்தப் பவுண்டரகனுக்குப் பக்கபலமாகப் பெரும்படையோடு வந்து சேர்ந்தான். பண்டரகன் தன் சேனையையும் காசீராஜன் சேனையையுங் கூட்டிக்கொண்டு சுவாமிக்கு எதிராக யுத்தத்திற்கு வந்தான். வரும்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமி தூரத்திலேயே அவனைக் கருடத்துவஜ மிட்டிருக்கிற பெரிய ரதத்தின் மேலே உட்கார்ந்து, கையில் சக்கரம் சார்ங்கம் தண்டம் முதலான ஆயுதங்களைத் தரித்து, பீதாம்பரமும் வனமாலையு மணிந்து, கிரீட குண்டலாதி யாபரணங்களாலே விளக்கமுற்றவனாய் மார்பிலே ஸ்ரீவச்சம்போலே ஒரு மறுவு மேற்படுத்திக் கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய் வந்திருக்கக்கண்டார். இப்படியாக வேடம் போட்டுக் கொண்டிருக்கு மவனைக் கண்டு, ஸ்ரீகருடத்துவசர் கருத்து உள்ளடங்கி யிருக்கும்படி சிரித்து, யானை குதிரைகள் மிகுந்ததும், கட்க கதா சூல சத்தி கார்முக முதலிய ஆயுதங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான அவன் சேனையோடே சண்டை செய்து, சார்ங்கத்தினின்றும் விடப்பட்ட சரங்களாலும் கதை சக்கிர முதலிய ஆயுதப் பிரயோகத்தினாலும் அந்தப் பவுண்டரகனுடைய சேனையையும் காசிராஜனுடைய சேனையையும் நாசமாக்கி விட்டார். இப்படிக்குப் படைகள் பாழாய்ப் போனதைக்கண்டு தயங்கி நின்றவனாய்த் தன் சின்னங்களைத் தரித்திருக்கின்ற அப்பவுண்டரகனை யாதவோத்தமன் நோக்கி "ஓ பவுண்டரக ராஜனே! நீ தூதமூலமாய் உன் சின்னங்களை விட்டுவிடென்று எனக்குக் கட்டளையிட்டாயன்றோ. அப்படியே இதோ சக்கரத்தையுங் கதையையும் உன்னிடத்திலேயே யெறிந்துவிட்டேன். அவைகளுக்கு நீ பாத்திரமாகலாம், இந்தக் கருடனையும் அனுப்பிவிட்டேன், உன் துவஜத்தில் ஏற்றிக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லிச் சக்கர முதலானவைகளை யேவியருளினர். சுவாமி திருக்கையினின்றும் புறப்பட்ட திருவாழி அந்தப் பொய் வாசுதேவனை யறுக்கக் கதாயுத முறிக்கக் கீழேவிழுந்தான். அவனுடைய கொடியும் பெரிய திருவடியாலே முறிக்கப்பட்டு அவனுடனே கூட விழுந்தது. இதைக்கண்டு அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஒரு ஹாஹாகாரம் பிறக்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாய் வந்த மகா பலவானை காசீராஜன் சிநேகிதனுக்கு ஒரு பெருமை செய்ய வேண்டுமென்று வந்து சார்ங்கியோடே யுத்தஞ் செய்தான். சுவாமி சார்ங்கத்தை வளைத்து நாணேறிட்டுக் குணத்தொனி செய்து சரமாரி பொழிந்து அந்தக் காசீபதியின் சிரத்தை யறுத்து ஜனங்

* சிலேஷையாவது இரண்டர்த்தம் படும்படி சொல்லுதல், சக்கர முதலானவைகளை உன்னிடத்திலே விட்டுவிடுகிறே னென்றால், உன்மேல் பிரயோகிக்கிறேனென்றும், சரணமென்பது இருப்பிடத்துக்கும் பேராதலால், உன் சரணத்துக்கு வருகிறேனென்றால் உன்னிடத்துக்கு வருகிறேனென்றும், எனக்கினிப் பயமில்லாமற் செய்துகொள்ளுகிறேனென்றால் உன்னை மூலத்தோடு நாசஞ்செய்கிறே னென்றும் கருத்தாம்.

களுக்கு ஒரு ஆச்சரிய முண்டாகும் படி அந்தத் தலையைக் காசீபட்டண த்தி னடுத்தெருவில் விழும்படி யெறிந் தார். இவ்வகையாக ஸ்ரீ யாதவபுங்க வன் பவுண்டரகனையும் காசீராஜனை யும் ஸபரிவாரமாய்ச் சங்கரித்து மீண் டுந் திருத்துவாரகைக்கு எழுந்தருளி வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

காசீயிலேயோ அரசன் தலை விழக் கண்டு ஜனங்கள், "இதென்ன ஆச்ச ரியம்? யாரால் நம்மரசன் தலை யறுப் புண்டது? இங்கெப்படி வந்து வீழ்ந் தது?" என்று கலங்கி நிற்கையில், அவ்வரசனுடைய மகன் இது வாசு தேவன் செய்த காரியமென்று தெரிந் துகொண்டு, மிகுந்த சோகமுங் குரோ தமு முடையவனாய்த் தன் புரோகித னோடு சேர்ந்து, அந்த மகா க்ஷேத்தி ரத்திலே சிவனை விசேஷமாய் ஜப தபோ ஹோமாதிகளாலே ஆராதித் தான். அந்த ஆராதனத்துக்கு உகந்து, சங்கரன் அவனை நோக்கி, "இஷ்ட மான வரத்தை வேண்டிக்கொள்" என்ன, அந்த ராஜகுமாரன் "சுவாமி! என் தகப்பனைச் சங்கரித்தவனான கிரு ஷ்ணனை வதைசெய்யும் பொருட்டு ஒரு கிருத்தியையைச் சிருட்டித்துத் தரவேண்டும்" என்று வேண்டினான். சம்புதேவன் "அப்படியே யாகக்கட வது" என்று அநுக்கிரகித்ததனாலே, உடனே தக்ஷிணாக்கினியினின்றும் அவ னுக்கே நாசஹேதுவான ஒரு கிருத்தி யை உண்டாயிற்று. பிறகு அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே சூழப்பட்டுப் பயங் கரமான முகமும் சொலித்துக்கொண் டிருக்கிற மயிர்களுள்ள தலையும் பொ ருந்திய அந்தக் கிருத்தியையானது அதிக கோபத்தோடு 'கிருஷ்ண, கிருஷ்ண' என்று கூவிக்கொண்டே துவாரகைக்கு ஓடிவந்தது. அதைக் கண்டு அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் அச் சத்தினால் கண்கள் மெருண்டலைய ஓடிவந்து சகல லோகசரண்யனான ஸ்ரீ மதுசூதனனைச் சரணம் புகுந்தார் கள். அப்போது சுவாமி தேவிமா ரோடு சூதாடிக்கொண் டிருந்தவர், காசீராஜனுடைய குமாரன் ஏற்றுக் கொடியோனைப் பூசித்துப் பெற்றுக் கொண்ட கிருத்தியை இது என்று திருவுள்ளம் பற்றிப் பாசிகையை உரு ட்டிக் கையிலே ஒரு திருவிளையாட் டாய் "அக்கினிச் சுவாலைகளாகிய ஜடாபாரமுள்ள சிரசோடு மகாவுக்கிர மாய் வருகிற இந்தக் கிருத்தியையை அழித்துவிடு" என்று திருவாழி யாழ் வானுக்கு நியமித்தருளினார். நியமித்த வுடனே அந்தச் சக்கிரத்தாழ்வார் அனற்கொழுந்துகளைச் சடையாகக் கொண்டு கண்ணாலும் வாயாலும் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டுவந்த அந் தக் கிருத்தியையைப் பின்றொடர்ந்து வர, அந்தச் சிவகிருத்தியை அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்கிரப் பிரபாவத்தினால் தபிக்கப்பட்டதாய் அதைச் சகிக்க மாட்டாமல் வந்தவழியே ஓட ஆரம் பித்தது. திருவாழியும் விடாமல் அதைத் துரத்திக் கொண்டு போக, அந்தக் கிருத்தியை ஸ்ரீ விஷ்ணு சக்கிர பிரபாவத்தினாலே தன் பிரபாவ மழி ந்ததாகித் தான் பிறந்த காசீக்கே போய்ச் சேர்ந்தது.

ஓ மயித்திரேயரே! இப்படியாகக் கிருத்தியை திரும்பி ஓடிவந்ததைக் கண்டு காசீராஜனுடைய பெரும்படை யும் உமாபதியின் பிரமத கணப்படை யும் அநேக அஸ்திர சஸ்திரங்களுள்ள வையாய் யுத்தஞ்செய்யக் கருத்துக் கொண்டு சுதரிசனாழ்வாருக்கு எதி ரிலே வந்து பல ஆயுதங்களையும் அஸ்தி ரங்களையும் பொழிந்து நிற்க, அந்தச்

சக்கிரம் அவற்றையெல்லாம் சாம்பலாக்கி விட்டு அந்தக் கிருத்தியையோடும், அரசன் அவன் பரிவாரம் பட்டணத்தார் யானை குதிரை முதலானவைகளோடும், கொட்டில்கள் பொக்கசங்கள் முதலான பொருள்களோடும், அக்கினிச் சுவாலைகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட மதில் சூழ்ந்த அந்தக் காசீ பட்டண முழுவதையும் எரித்து விட்டது. இவ்வாறு அந்தச் சத்துரு நகரத்தை யெரித்துச் சாம்பராக்கியும் அந்தச் சுதரிசனாழ்வார் சீற்றமடங்காதவராகி இன்னும் ஆசிருத விரோதி நிரசன ரூபமான கயிங்கரியத்தில் விருப்பமுள்ளவராய்ச் சுவாமி திருக்கையிலே வந்து சேர்ந்து விட்டார்.

முப்பத்துநாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்

பலபத்திரர் சாம்பனை மீட்டது

மயித்திரேயர் வினவுகிறார்: "சுவாமீ! முனிக்கரசே! மகாநுபாவரான பலராமருடைய பராக்கிரமங்களை இன்னும் கேட்க விரும்புகிறேன். யமுனாகர்ஷணாதிகளான சிலவற்றைக் கேட்டேனன்றோ? மற்றுமுள்ள மகிமையான சரித்திரங்களை அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டும்" என்ற சிஷ்யருக்கு ஆசாரியர் அருளிச் செய்கிறார். "ஓ மயித்திரேயரே கேளும், அநந்தனையும் அப்பிரமேயனையும் தரணிதரனையுமுள்ள ஆதிசேஷனென்பவருடைய அவதார விசேஷமான ஸ்ரீ பலபத்திரர் செய்தருளின காரியங்களைச் சொல்லுகிறேன்."

அஸ்தின பட்டணத்திலே துரியோதனனுடைய மகளுக்குச் சுயம்வரங் கோடித்தார்கள். அந்தச் சுயம்வரத்திலே நின்ற அந்தக் கன்னிகையைச் சாம்பவதியின் குமாரனான சாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக் கொண்டு போனான். போகவே மகா பராக்கிரமவான்களான கர்ன துர்யோதனாதிகளும் பீஷ்ம துரோணாதிகளும் எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ் செய்யச் சாம்பனும் நெடுநேரம் போரிட்டுக் கடைசியில் தோற்றுப்போனான். ஆனதனாலே அந்தச்சாம்பனை அந்தக் குரூர வீரர் பிடித்துக் கட்டி காவலிலிட்டார்கள். இந்த செய்தி கேட்டவுடனே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலான யாதவரெல்லாம் துரியோதனாதியரிடத்து மிகுந்த கோபமுள்ளவர்களாய் அவர்களைக் கொல்லும்படி படையெடுக்கத் துணிந்தார்கள். அத்தருணத்தில் பலபத்திரர் அவர்களைத் தடுத்து "நீங்கள் இவ்வளவு பிரயத்தினமேன் செய்யவேண்டும்? நான் போய்ச் சொன்னால் என் பேச்சைக் கவுரவர் தடைசெய்யாமல் சாம்பனை விட்டுவிடுவார்கள், ஆதலால் நானொருவனே போய் வருகிறேன்" என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப்போய் அஸ்தின பட்டணத்தினுள்ளே பிரவேசியாமல் வெளியிலிருந்த ஒரு தோட்டத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார். துரியோதனாதியர் இவர் எழுந்தருளியிருக்கிற செய்தி தெரிந்துகொண்டு அந்தத் தோட்டத்துக்கு வந்து அர்க்கியம் பாத்தியம் மதுவர்க்க முத

லானவைகளாலே அவரை அர்ச்சித்தார்கள்.

அந்தச் சங்கர்ஷண பகவான் அவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றிப் பின்பு அக்கவுரவரை நோக்கி, "நம்முடைய உக்கிரசேன மகாராஜன் ஒரு கட்டளை யிட்டிருக்கிறார். அதைக்குறித்து நான் வந்தேன், அதாவது நம்முடைய சாம்பனை விட்டுவிடவேண்டு மென்பது தான், அதை நீங்கள் கைக்கொண்டு உடனே சாம்பனை விட்டுவிடவேண்டும்" என் றருளிச்செய்தார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுப் பீஷ்மர் முதலானவர்களும் கர்ன துரியோதனாதியரும் பாஹ்லிகன் முதலானவர்களும் மனங்கலங்கிக் கோபமூண்டு சங்கர்ஷணரை நோக்கி உரைத்ததாவது:—

"ஓய் உலக்கை யாயுதமுடைய பலபத்திரரே! இராச்சியத்திற்குத் தகாதது யதுவம்ச மென்பதை யறிந்து நீரேது இப்படி பேசினீர்? குருவமிசத்தாருக்கு எந்த யாதவன் கட்டளை யிட மாட்டுவான்? உக்கிரசேனரும் கவுரவருக்குக் கட்டளை யிடுவாராகில் நமக்கு ராஜயோக்கியமான சத்திர சாமரங்களேதுக்கு? அவைகளெல்லாம் உங்கள் பரிகாசத்திற்கல்லவோ இடமாகும். உங்களுக்கு நம்முடைய சார்பினு லுண்டான சத்திரசாமராதி விபவங்களல்லவோ இவ்வளவு பேசுவதற்கு ஏதுவாயின. இனி யவைகளைப் பொறுத்திருந்தது போதும். இதிருக்கட்டும். நீர் போனாலுஞ் சரிதான், இருந்தாலுஞ் சரிதான், துஷ்டகாரியஞ் செய்த சாம்பனை நாங்கள் விடமாட்டோம். இதைக்குறித்து உக்கிரசேனன் சொன்னாலும் நீர் சொன்னாலுங் காரியம் நடக்கமாட்டாது. வணங்குதற்குப் பாத்திரரான எங்களுக்கு யாதவர் வணக்கஞ் செய்யாமலிருக்கட்டும். ஏவலாள் தலைவனுக்குக் கட்டளை யிடுகிறதென்றால் என்னென்று சொல்லுகிறது? இதெல்லாம் கர்வத்தின் காரியம். அந்தக் கர்வமும் உங்களுக்கு நாங்கள் கூட வுட்காருவித்துக் கொள்வதுங் கூட சாப்பிடுவது முதலான காரியங்கள் செய்ததனால் வந்தது. ஆதலால் உங்கள்மேல் குற்றமில்லை. உங்கள் நடக்கைகளை நாங்கள் உபேக்ஷை செய்திருந்ததனால் எங்கள்மேலேயே குற்றமிருக்கின்றது. ஓ பலபத்திரா! உனக்கு நாங்கள் இப்போதும் அர்க்கியாதி வுபசாரஞ் செய்தது அன்பினாலே யன்றி மரியாதையா லன்று. என்று சொல்லிக் கவுரவர் யாவரும் சாம்பனை விடக்கூடாதென்கிற ஒரே கட்டுப்பா டுடையவர்களாய் சரேலென்று அஸ்தினாபுரிக்குச் சென்றார்கள்.

இப்படிக் குருகுலத்தார் இகழ்ந்து பேசினதனாலும் பானமதத்தினாலும் கலக்கமுற்றுக் கரையில்லாத கோபமுடையவராய் பலபத்திரர் எழுந்திருந்து பக்கத்தில் தரையை யோரிடி யிடித்தார். இடிக்கவே அந்தத் தரை நான்கு பக்கமும் அதிரும்படி பெருங் கோஷத்தோடு பிளந்து போயிற்று. அவர் கண்சிவக்கவும் புருவநெறிந்து நெற்றியிலேறவும் சொன்னதாவது: "ஓகோ! பலஹீனராயும் துராத்துமாக்களாயு மிருக்கிற இந்தக் கவுரவருக்கு என்ன மதம்? என்ன கர்வம்? நமக்குத் துரைத்தனம் இயற்கையிலில்லாமற் காலபலத்தினால் வந்ததென்று நம்மை அவமதிக்கிறார்கள். இந்த நினைப்பைக் கொண்டன்றோ உக்கிரசேன மகாராஜனுடைய ஆக்கினையை இப்போதும் உல்லங்கனஞ் செய்கிறார்கள். எப்படியிருக்கினும் அந்

தச் சுதர்மையென்கிற சபாமண்டபத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறவர் யார்? நம்முடைய உக்கிரசேன மகாராஜர் தாமே; ஆதலால் அவருக்குச் சமான ரான அரசர் யாரிருக்கிருர்கள்? இந்திரன்கூட உட்காரவில்லையே. சீ இந்தக் கவுரவருக்கு என்ன பெருமை? அநேக மனிதர் அனுபவித்துக் கழித்த ராஜாசனத்தை வெகுவாய்க் கொண்டாடுகிருர்கள். எவனுடைய பெண்டிர்கள் தேவர்க்குரிய பாரிஜாதப் பூங்கொத்துகளைத் தரிக்கிருர்களோ அப்படிப்பட்ட வேந்தர் வேந்தன், ஊழியக்காரரான இந்தக் குருகுலத்தாருக்கு அரசனுகாமற் போகிருனல்லவா? சகல ராஜாக்களுக்கும் அதிபதியான உக்கிரசேன னிருக்கட்டும். இப்போது நான் பூமியிற் கவுரவப் பூண்டில்லாமற் செய்து, அப்புறம் துவாரகைக்குச் செல்வேன். இப்போது நான் கர்னன் துரியோதனன் துரோணன் பீஷ்மன் பாஹலிகன் துச்சாதனுதியர் பூரி பூரிச்சிரவன் சோமதத்தன் சலன் பீமன் அருச்சுனன் யுதிஷ்டிரன் நகுல சகதேவர்கள் முதலான கவுரவரனைவரையும் அவருடைய சதுரங்க சேனைகளையும் நாசஞ்செய்து வீரனுன நம்முடைய சாம்பனை அவன் வேட்ட மனைவியோடு அழைத்துக் கொண்டு துவாரகைக்குப்போய் உக்கிரசேனுதிகளைக் காண்கிறேன். இந்த வருத்தந்தான் நமக்கேன்? கவுரவர் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற இந்நகரத்தையே கங்கையிற் கவிழ்த்துப் போடுவோம். இதுவே சுலபமான காரியம்" என்று சொல்லி மதத்திஞற் கண் சிவந்தவராய் உழுபடையைக் கீழேகொண்டிருக்கிற தமது ஆயுதத்தை மதிளின்மேற் கட்டிய அலங்கமென்னுந் தூர்க்கத்தில் மாட்டியிழுத்தார். இழுக்கவே அப்பட்டண முழுதும் அசைந்து நடுங்கிற்று. அதைக் கண்டு கவுரவரெல்லா மனங்கலங்கி ஏக்கமுற்றுக் கோகோ வென்று கதறிக்கொண்டு அந்த முசலாயுதர் சந்நிதியில் வந்து "ஸ்ரீ ராம பகவானே! ஸ்ரீ ராம பகவானே! மகாபுஜபல முடையவரே! பொறுத்தருளவேண்டும், பொறுத்தருள வேண்டும், கோபத்தை யடக்கி அடியேங்களிடத்தில் இரங்கியருளவேண்டும், இதோ தேவரீருடைய சாம்பனை யவன் பத்தினியோடு கூடக் கொண்டுவந்து சர்ப்பித்துவிட்டோம், தேவரீருடைய பிரபாவமறியாமல் அபசாரப்பட்ட அடியேங்களைப் பொறுத்து ரட்சிக்கவேண்டும்" என்று முறையிட்டு பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலானவர்க ளெல்லாம் சாம்பனைப் பத்தினியோடு விரைவாய்க் கொண்டு வந்து சமர்ப்பித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பிரணுமஞ்செய்து வேண்டிக் கொள்ள, ஸ்ரீசங்கர்ஷண மூர்த்தியும் "பொறுத்தேன், பயமில்லை" என்று அபயம் பிரசாதித்துக் கலப்பையை அலங்கத்தினின்றும் வாங்கியருளினுர்.

ஓ மயித்திரேயரே! அதனுலேதான் அந்த அஸ்தினுபுரியானது இப்போதும் கொஞ்சஞ் சாய்ந்த வடிவாகக் காணப்படுகின்றது. இது ஐயா ஸ்ரீ பலராமருடைய சவுரிய பிரபாவம். பின்பு கவுரவர்கள் சாம்பனுக்கு மருமகன் மரியாதைகளைச் செய்து சீதனங்களோடு தங்கள் பெண்ணையுங் கூட்டி நீலாம்பரப்பெருமாள் பின்னே அனுப்பிவிட்டார்கள்.

முப்பத்தைந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூப்பத்தாறும் அத்தியாயம்

துவித சங்காரம்

மித்திராபுத்திரரே கேளும், மகா பலவானான பலராமருடைய பல மகிமையைச் சொன்னேனே, இன்னுமவர் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன். நரகாசுர னென்றொரு தேவசத்துரு இருந்தானே, அவனுக்குச் சிநேகிதன் துவிதனென்று ஒரு வானர சிரேஷ்டனிருந்தான். அவன் பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவன். அவன் இந்திரன் ஏவினதினாலே கிருஷ்ணன் தன் சிநேகிதனாகிய நரகனைக் கொன்றானென்று தேவர்மேற் பகைபாராட்டித் "தேவர்க்கு மனிதருக்குந் தீங்கு செய்யக்கடவேன்" என்று நினைத்து அஞ்ஞான மோகத்தினால் யக்கியங்களை யழிப்பதும் சாதுக்களுடைய மரியாதைகளை மாற்றுவதும், பிராணிகளை யழித்துக் காடுகள் தேசங்கள் பட்டணங்கள் கிராமங்கள் முதலானவைகளைக் கொளுத்துவதும், மலைகளைத் தூக்கிப்போட்டு ஊர்களை நொறுக்குவதும் மலைகளைப் பெயர்த்துக் கடலிலே போட்டுக் கடலில் நடுவே நின்றுகொண்டு அதனைக் கலக்கிக் கரைபுரளும்படி செய்து கரையிலுள்ள குடியிருப்புகளை முழுத்துவதும், காமரூபியாகையாலே மிகவும் பெரியவொரு ரூபமெடுத்துக்கொண்டு பயிரில் விழுந்து புரண்டு பயிர்களைப் பாழாக்குவதுமாய் லோகங்களுக்குத் தீங்குசெய்து வந்தான். அதனாலே உலகம் வேதாத்தியயனம் யாக முதலான வைதிகச் செய்கைகளற்று மிகுந்த துயரமுற்றிருந்தது, இப்படி யிருக்குங் காலத்திலொருநாள் மூத்தநம்பி ரேவதீ தேவியோடும் மற்றும் சில தேவிமாரோடும் ரைவதமென்கிற பருவதத்தின் உத்தியான வனத்திற் சென்று மத்தியபானஞ்செய்து ஸ்திரீகளினடுவிலே ஆட்டமும் பாட்டுமாய் வெகு உல்லாசம் பொருந்தி நந்தனவனத்தில் இந்திரன் இருப்பதுபோல மிகவுங் களித்திருந்தார். அந்தவிடத்தில் அவ் வானர வீரன் வந்து அவருடைய ஆயுதமான கலப்பை யுலக்கைகளை யெடுத்துக் கொண்டு அவர்க்கெதிரில் நின்று புருவநெரிக்கிறதும் பற்களைக் காட்டுகிறதும் உர் என்பதுமாகிய பற்பல விதங்களாலே பரிகாசஞ் செய்ததுமன்றி, அந்தத் தேவிமாருக்குமெதிரில் நின்று நகைப்பதுங் குதிப்பதுமாகப் பல சேஷ்டைகள் செய்து மத்திய நிறைத்து வைத்திருந்த பாத்திரங்களை யெடுத்துக் கவிழ்த்துமெறிந்தும் பல வகைத் துன்பங்களைச் செய்துவந்தான். அதைக் கண்டு ஹலாயுதர் கோபங்கொண்டு வெருட்ட, அதனை மதியாமல் அந்தத் துஷ்டன் மறுபடியும் கிசுகிசென்று கூவிக்கொண்டு துஷ்ட காரியங்களையே செய்து வந்தான். அதனாலே பகவான் கொஞ்சஞ் சிரித்துத் தமது உலக்கையை யெடுக்க, அந்த வாநரபுங்கவனும் ஒரு பெரிய மலைக்கல்லைக் கையிலெடுத்து அவர்மேலெறிந்தான். அவரோ அந்தப் பெரிய கல்லைத் தமது முசலத்தினாலே பல துண்டுகளாக்கிவிட்டார். இவ்வண்ணமாய் அந்தப் பெருங்கல் சூரணமாய்க் கீழே விழுந்ததனாலே பிலவங்கமன் கோபமூண்டவனாய் முசலத்தையுந் தாண்டி யெழும்பிக் கையினால் அவர் திருமார்பி லறைந்தான். பின்பு முசலாயுதர் அதிக கோபமடைந்து முஷ்டியினாலே அக்

குரங்கின் தலையிலிடிக்க அந்தத் துவிதன் உதிரங் கக்கிக்கொண்டு உயிர் போய்த் தரையில் வீழ்ந்தான்.

ஓ முனிவரே! இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேளும், அந்தக் கபிபுங்கவன் கீழே விழுந்தபோது, அவனுடைய சரீரம் பட்ட மாத்திரத்திலே அம்மலையின் கொடுமுடியொன்று இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்தினுற் பிளக்கப்பட்டது போலே பலபிளவாய்ப் பிளந்து வீழ்ந்தது. இவ்வாறு அந்தக் கொடிய குரங்கு மடிந்தபோது தேவர்கள் பகவான் மீதில் பூமழை பொழிந்து சந்நிதிக்கும் வந்து "ஓ மகாநுபாவனே! ஓ மகாவீரனே! நீ மிகவு மேன்மையான நற்காரியஞ் செய்தருளினுய், இந்தத் தீயமந்தி அசுரபக்ஷத்துக்கே உபகாரஞ் செய்து தேவர்களுக்கெல்லாம் அபகாரஞ் செய்து வந்ததனுல் உலகம் வெகு துன்பமுற்றது. இப்போது உலகத்தின் பாக்கிய வசத்தினுல் அவன் உம்மாலே நாசமடைந்தான்" என்று துதித்து மீண்டும் தமதுலகத்துக்குச் சென்ருர்கள். இப்படிக்கு ஞானவானுயும் பூமியைத் தாங்கு மாதிசேஷனுடைய திருவவதாரமாயுமுள்ள ஸ்ரீபலபத்திர பகவானுடைய திவ்விய சரித்திரங்கள் பலவுண்டு என்று பராசரர் அருளிச்செய்தார்.

முப்பத்தாறுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்

சுவாமி தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருள்வது

கேட்டீரோ மயித்திரேயரே! இப்படி கண்ணபிரான் மூத்த நம்பியோடு கூடி லோகரக்ஷணுர்த்தமாய் அசுரரையும் துஷ்டராஜாக்களையும் வதைத்தருளினன். மேலும் சூதாட்டில் மோசஞ் செய்து இராச்சிய முதலானவைகளைப் பறித்துக்கொள்ளப்பட்ட பாண்டவர்களுக்குத் தூதனுகிக் கவுரவ சபைக்கு எழுந்தருளிக் காரியம் பெருமற் சண்டை மூள அந்தப் பாரதப் போரில் தான் அர்ச்சுனனுக்குச் சாரதியாய் நின்று அநேக ராஜாக்களையும் அவர்களுடைய அநேக அக்ஷோகினி சேனைகளையு மடித்துப் பூமிபாரத்தை இறக்கி யருளினன். இவ்வண்ணம் சர்வேசுவரன் யதுகுலத்தி லவதரித்துத் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனங்களினுலே உலகத்தை ரக்ஷித்தருளி, முனிவர் சாபமென்கிற வியாஜத்தினுலே தர்மவ தரித்த குலத்தையும் உபசங்கரித்துப் பிறகு துவாரகையையு மனுஷ்யபாவனையையும் விட்டுத் தன்னுடைய அம்சமான சங்கர்ஷணுதிகளோடு தனது ஸ்தானமான பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளினன், என்று அருளிச்செய்த மகாரிஷியை நோக்கி மயித்திரேயர் "ஓ முனிபுங்கவரே! அந்த ஸ்ரீ பகவான் முனிசாப வியாஜத்தினுலே குலத்தை எப்படி உபசங்கரித்தருளினர்? எப்படித் தமது மனுஷ்ய திருமேனியை விட்டருளினர்? இவற்றை அருளிச் செய்வீர்" என்று வினவ, பிரமரிஷி யருளிச் செய்கிருர்.

கேளும் பிராமணுேத்தமரே! ஒருகால் யாதவகுமாரர் பிண்டாரகமென்னுந்தீர்த்தத்திலே விசுவாமித்திரர் கண்

வர் நாரதர் என்கிற மகா முநிவர்களைக் கண்டார்கள். அப்போ தவர்கள் யவ் வனுதிகளினுலே . கெர்வித்ததினுலும் பின்னுலே விதி அப்படி வாவேண்டி யிருக்கிறபடியினுலும் புத்தி கெட்டு, ஜாம்பவதியின் குமாரனை சாம்ப னைப் பெண்பிள்ளைபோல அலங்கரி த்து, அம் முனிவர்க ளிடத்திற்கு வணக்கத்தோடு சென்று தொழுது "சுவாமிகாள்! இந்தப்பெண் கருவுற் றிருக்கின்ருள், இவள் ஆண்பிள்ளை யைப் பெறுவளோ? பெண்பிள்ளை யைப் பெறுவாளோ? அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்ருர்கள். முக்காலமு முணர்ந்த அம்முனிவர்கள் யாதவ குமாரர் செய்த பரிகாசத்தினுலே கோபமுண்டவராகி, அக்குமாரரை நோக்கி, "இவள் ஆண் பிள்ளையையு மன்று, பெண் பிள்ளையையு மன்று, ஓரிருப்புலக்கையைப் பெறுவள், அத னுலே சகல யாதவகுலமும் நாச மாகும்" என்றுரைத்தார்கள். என்றிப் படி மகாரிஷிகள் சொன்னதை அவ் யாதவகுமாரர்கள் உக்கிரசேனனுக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே சாம்பன் வயிற்றினின்று மோருலக்கை யுண்டா யிற்று. அதை உக்கிரசேனன் பொடி யாக்கிக் கடலிற் கொட்டிப்போடும் படி கட்டளையிட, அப்படியே செய் தார்கள். அப்பொடிகளோ கடற்கரை யில் கோரைகளாக முளைத்தன. அரா வின அவ்விருப்புலக்கையின் மிகுதித் துண்டொன்று அம்பின் முள்ளைப் போன்றிருந்தது. அதையும் கடலி லெறிந்தார்கள். அதை ஒருமீன் விழுங் கிற்று. அம்மீனைச் செம்படவர் பிடி த்து அறுத்தபோது, அதின் வயிற்றி லிருந்த அவ்விரும்பு முள்ளை ஜரன் என் கிற ஒரு வேடன் எடுத்துத் தன்னம் பில் வைத்துக்கொண்டான். ஸ்ரீ பக வானே இவற்றையெல்லா மறிந்திருந் தாலும் தமது சங்கற்பத்தாற் சித்த மான அதை மாற்றத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை. இத்தருணத்தில் தேவதை களினுலே அனுப்பப்பட்டு வாயுதே வன் வந்து சுவாமியைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து, ரகசியத்தில் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்யலாயினுன்.

"சுவாமி பகவானே! அடியேன் தேவராலே தேவரீர் சந்நிதிக்குத் தூத னுக அனுப்பப்பட்டேன். ஓ மகாபிர புவே! வசுக்கள் அசுவிகள் மருத்துக் கள் ஆதித்தியர் ருத்திரர் சாத்தியர் முதலானவர்களோடு கூடத் தேவேந் திரன் தேவரீர் சந்நிதியில் விண்ணப் பஞ் செய்கிருன். திருச்செவி சாற்றி யருளவேண்டும். என்னவெனில், அடி யேங்களுடைய பிரார்த்தனையாலே பூமிபார நீக்கும் பொருட்டுத் தேவரீர் பூமியி லவதரித்தருளித் தேவதைக ளோடு கூடவே நூறு திருநக்ஷத்திரங் களுக்கு மேலே இங்கெழுந்தருளி யிருக்கிறீர். மிகவும் கொடுமையுடைய அசுரரை யெல்லாஞ் சங்கரித்தருளிப் பூமிபாரத்தை நீக்கியருளினீர். இனி அடியேங்கள் தேவரீரைச் சுவர்க்க லோகத்திலே சதா சேவித்துக்கொண் டிருக்கும்படி கிருபை செய்யவேண் டும். ஓ ஜகந்நாதனே! இங்கே நூறாண் டுக்கு மேலும் எழுந்தருளி யிருந்தது திருவுள்ளமானுல் சொர்க்கத்துக்கு எழுந்தருளவேண்டும். அல்லது இங் கேயே எழுந்தருளியிருக்கத் திருவுள்ள மானுல் அப்படியே எழுந்தருளி யிருக் கலாம். சுவாமியின் திருவுள்ளத்தின் படியன்ருே அடிமைக ளிருக்கவேண் டும்" என்று வாயுதேவன் விண்ணப் பஞ் செய்ததைக்கேட்டு ஸ்ரீ பகவான் அருளிச்செய்ததாவது. ஓ தேவதூத னே! நீ சொன்னதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும், யாதவர்களை நாசஞ் செய்ய

ஆரம்பித்துவிட்டேன். இவ் யாதவரை மடியாமற் போனால் பூமிபாரம் நீங்கினதே யன்று, ஆதலால் ஏழுராத்திரிக்குள்ளேயே இதைத் தீர்த்துவிடுவேன். இந்தத் துவாரகா நகரத்திற்கு இடம் சமுத்திர ராஜனிடத்திலன்றோ முன்பு பெற்றுக்கொண்டேன், மறுபடியும் அவ்விடத்தை அந்தச் சமுத்திரராஜனுக்கே கொடுத்துவிட்டு யாதவர்களையு முடித்து உங்களிடத்துக்கு வருவேன், இந்த மனுஷ்ய தேகத்தை விட்டுச் சங்கர்ஷணனோடுகூட நான் வந்துவிட்டேனென்றே இந்திரனும் தேவர்களும் நினைக்கவேண்டும். இந்நிலத்திற்குப் பாரமா யிருந்த ஜராசந்தன் முதலானோர் யார் யார் மடிந்தார்களோ அவர்களாலே ஒரு யாதவ சிசுவுமன்றோ மடிக்கப்படவில்லை, ஆதலால் இம் மண்ணுலகத்துக்குப் பெரும்பாரமாகிய யாதவர்களை யெல்லா மடித்துப் பிறகு உங்க ளுலகத்தைக் காக்கும் பொருட்டு வருவேனென்று இந்திராதியர்க்கு அறிவிக்கக் கடவாய்" என்றிப்படி எம்பெருமான் அருளிச் செய்யக்கேட்டுத் தேவதூதன் சுவாமிக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தேவர் செல்லும் வழியாலே தேவலோகஞ் சேர்ந்தான்.

பின்பு கண்ணபிரான் இரவும் பகலும் நாசக்குறியாகிய * திவியம் பவுமம் அந்தரிக்ஷஜம் என்கிற மூவகை உற்பாதங்களும் உண்டாகக் கண்டு, யாதவர்களை நோக்கி "பார்த்தீர்களோ, இங்கே மிகவுங் கொடிய பலவகை உற்பாதங்க ளுண்டாகின்றன, இவற்றின் தோஷம் சாந்தமாகும் பொருட்டுச் சீக்கிரமாய்ப் பிரபாச தீர்த்தத்திற்குப் போவோம் வாருங்கள்" என்றருளிச் செய்தான். இவ் வருளிச்செயலைக் கேட்டு யாதவர்களிற் சிறந்தவரும் பரமபாகவதருமான உத்தவர் சுவாமி சந்நிதியிலே தண்டம் சமர்ப்பித்து "எம்பெருமானே! தேவரீர் இந்தக் குலத்தை முடிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினதாய்த் தோன்றுகின்றது, இப்போது அடியேன் செய்யத்தக்க தெதுவோ அதை நியமித்தருளவேண்டும், இவ்வுற்பாதக் குறிகள் இவ் யதுகுல க்ஷயத்துக்காக உண்டாயினவென்று நினைக்கிறேன்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பிரார்த்தித்தார். அவரை நோக்கி ஸ்ரீபகவான் அருளிச் செய்த தென்னவெனில்,

"ஓ உத்தவரே! நாம் உமக்குத் தேவதா மார்க்கத்தாற் செல்லத்தக்க சக்தியைப் பிரசாதிக்கிறோம், அதைக் கொண்டு நீர் கந்தமாதன பருவதத்தினிடத்தே யிருக்கின்ற பரிசுத்தமான பதரிகாச்சிரமத்தைச் சேரும், இந்தப் பூலோகத்திலே நரநாராயண ஸ்தானமாகிய அதுதான் மிகவும் பவித்திரமான க்ஷேத்திரம், அங்கேயிருந்து நீர் நம்மிடத்திலே சித்தம் நிலைநாட்டிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்து, நம்முடைய கிருபையினாலே மோக்ஷபிராப்தி ரூபமான சித்தியை யடைவீர், நாமோ நம்முடைய வமிசத்தை உபசங்கரித்துவிட்டு, உத்தம ஸ்தானத்திற்குப் போம்படி நிச்சயித்திருக்கிறோம், நாம் நீங்கினவுடனே துவாரகையைச் சமுத்திரம் மூழ்த்திவிடும், ஆனால் நம்மிடத்திலச்சத்தினாலே நம்முடைய திருமாளிகையை மாத்திரம் மூழ்த்தமாட்டாது, நாமோ அடியார்களுக்கு இதஞ்செய்

* திவியமாவது. கிருகநக்ஷத்திராதிகளுடைய விகாரம். பவுமமாவது, பூமி நடுங்குதல் முதலானவை. அந்தரிக்ஷஜமாவது. ஆகாசத்தினின்றுங் கொள்ளிவீழ்தல் முதலானவை.

யுங் கருத்தினாலே அத்திருமாளிகை யிலே சான்னித்தியஞ் செய்திருக்கி றோம்" என்றிப்படி நியமித்து, அவ ருக்குத் தத்துவ ஞானத்தையும் ஆராத னாதி கிரமத்தையும் உபதேசித்துப் பாதுகைகளையும் பிரசாதித்தருளினார். இவ்வாறு கண்ணனுடைய அநுக்கிர கம் பெற்று, உத்தமர் அவரைத் திரு வடிதொழுது ஸ்ரீநரநாராயண ஸ்தான மான அந்தத் தபோவனத்திற்கு விரை வாய் எழுந்தருளினார்.

பின்பு யாதவர்கள் யாவரும் ஸ்ரீ வாசுதேவ சங்கர்ஷணர்களோடுகூடத் தேர்களின்மேலேறிக்கொண்டு பிரபா சத்துக்குப் போனார்கள். போய்க் குகுரர் அந்தகர் விருஷ்ணிகள் என்று சொல்லப்பட்ட பல கூட்டத்தாரான யாதவர் விசேஷமாக மதுபானஞ்செய் தார்கள். செய்யவே மிகுந்த வெறியே றினதினாலே அவர்களுக்குள்ளே ஒரு வரையொருவர் மேற்கொள்ளத்தக்க அதிவாதமாகிய இந்தனங்களைப்பற்றிக் கலகாக்கினியொன்று மூண்டது.

இப்படிக்குச் சொல்லிவரும்போது மயித்திரேயர் கேட்கிறார், "மகாரிஷி யே! தந்தமக்குள்ள அன்னபானங் களைப் புசித்த அவர்களுக்குள்ளே கலக மெப்படி யுண்டாயிற்று? மேற் கொள்ளு நினைப்பினாலென்றால் அது தானே னுண்டாயிற்று? அதைச் சொல்லவேண்டும்" என்ன முனிவர் அருளிச்செய்கிறார்.

கேளுமையா என்னுடைய அன் னம் நன்றாயிருக்கிறது என்றொருவன் சொல்ல, அதை மறுத்து மற்றொருவ னும் அப்படியே சொல்ல, இப்படி யாவருஞ் சொல்லத் தலைப்படவே, ஒருவரையொருவர் சாதிக்கவேண்டு மென்கிற நினைப்புண்டாகிக் கலக மூண்டது. தெய்வ சங்கற்பமும் தூண்ட அவர்கள் யாவரும் கோபத் தாற் கண்சிவந்து ஒருவர்மேலொரு வர் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கத் தலைப் பட்டார்கள். இப்படிக்கு மூண்ட அப்பெருஞ் சண்டையிலே ஆயுதங்க ளனைத்து முறிந்துபோனதனாலே அரு கிற் கடற்கரையில் முளைத்திருந்த கோரைகளைப் பிடுங்கிக் கொள்ள, அவை வச்சிராயுத சமானமாகித் தோன்ற, அவற்றினாலே யொருவரை யொருவர் அறைந்துகொண்டார்கள். இவ்வா றடித்துக்கொண்டிருந்த பிரத் தியும்னன் சாம்பன் முதலானவர்களை யும், கிருதவர்மா சாத்தியகி அநிருத் தன் முதலானவர்களையும், பிருதுவிபி ருது சாருவர்மா சாருகன் அக்குரூ ரன் முதலானவர்களையும் கண்ணன் வேண்டாமென்று தடுக்கப்போக, அவர்கள் கண்ணனைத் தங்கள் தங்கள் எதிரிகளுக்குச் சகாயஞ் செய்பவரா யெண்ணி, அவரையும் அடிக்கவந்தார் கள். வரவே சுவாமியும் ஒரு பிடிக் கோரையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு இருப்புலக்கை போலான அதனாலே தம்மை யெதிர்த்துவந்த யாதவர்களைச் சங்கரித்தருளினார். மற்ற அநேகரும் ஒருவரை யொருவர் அடித்துக்கொ ண்டு மடிந்தார்கள். பின்பு வெற்றி பொருந்திய கண்ணன் திருத்தேரா னது சாரதியான தாருகன் பார்த்துக் கொண்டே யிருக்கச் சமுத்திரத்தினடு விலே குதிரைகளால் வகிக்கப்பட்டுச் சென்றது. அப்படியே சங்க சக்கிர கதா கட்க சார்ங்கங்களாகிய பஞ்சா யுதங்களும் சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து சூரியமார்க்கமாய்ப் போய் விட்டன. அப்போது அங்கே கண்ண னுந் தாருகனுந்தவிர, யாதவர்களிலெவ னும் அடிபட்டு விழாதவனில்லை.

இப்படி யாதவர்களெல்லா மடிந்த வுடனே சுவாமியும் தாருகனும் அங்கே

சஞ்சரித்து வருகையில் ஓர் மரத்தடியிலே பலராமர் எழுந்தருளியிருக்கவும், அவர் திருமுக மண்டலத்தினின்று மொரு சர்ப்பம் சொலித்துக்கொண்டு புறப்படவுங் கண்டார்கள். அந்த முகத்தினின்றும் உண்டாகிய மகா நாகம் சமுத்திரத்தி லெழுந்தருளி அங்கே சித்தாதிகளும் நாகர்களும் வந்து துதிக்கச் சமுத்திரராஜன் அர்க்கிய மெடுத்து எதிர்கொண்டுவந்து ஆராதிக்க அந்தச் சமுத்திர ஜலத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டது.

அப்போது ஸ்ரீபகவான் சாரதியை நோக்கி "ஓ தாருகா! நீ நம்முடைய பட்டணத்துக்குப் போய் யாதவரெல்லாம் மாண்டதும், பலதேவர் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினதும் வசுதேவருக்கும் உக்கிரசேனருக்குஞ் சொல்லு, நானும் யோகநிஷ்டையினல் இவ்வுடம்பை விடப்போகிறேன், மேலும் அந்தத் துவாரகையைச் சமுத்திரம் முழுத்தப் போகிறது, இதையெல்லாம் ஆகுகருக்கும் இன்னும் பட்டணத்தி லுள்ளவர்களுக்குஞ் சொல்லி, நீங்கள் யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய வரவை எதிர்பார்த்திருந்து அவனேடுகூடப் போக வேண்டும். துவாரகையி லிருக்கவேண்டாம் என்றுஞ் சொல்லு. இங்கிப்படி சொல்லிவிட்டு அஸ்தின பட்டணத்துக்குப் போய் அர்ச்சுனனைக் கண்டு நான் சொன்னதாக, நீ சீக்கிரம் துவரகாபுரிக்கு வந்து என்னுடைய குடும்பங்களைக் கூடுமானவரையிலுங் காப்பாற்றவேண்டுமென்று சொல்லி, அர்ச்சுனனேடு கூட நீயுமிருந்து துவாரகையி லிருப்பவர்களை யெல்லாம் அப்புற மழைத்துப்போ, நம்முடைய வச்சிரனை யாதவர்க்கு அரசனுகச் செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று நியமித்தருளினர். இந்த நியமனத்தைக் கேட்டுத் தாருகன் அநேகந்தரம் சுவாமியைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, அநேகமாய்த் தண்டம் சமர்ப்பித்துத் துவாரகைக்குச் சென்று, வசுதேவர் முதலானேர்க்குச் செய்திகளைச் சொல்லி, அர்ச்சுனனண்டையும் போய்ச் சங்கதிகளைச் சொல்லி, அவனையு மிட்டுக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்து, வச்சிரனுக்குப் பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்வித்தான்.

இதற்குள்ளே பகவானுன ஸ்ரீ கோவிந்தன் சர்வபூதங்களு மிருக்கிற வாசுதேவ ஸ்வரூபமான பிரமம் தானென்று நினைத்துச் சகல பிரபஞ்சாதீதமான தன் சொரூபத்திலே நின்று விளையாட்டாய் அங்கே பள்ளி கொண்டான். அப்போது துர்வாசசு முதலிய முனிகளுடைய வாக்கியத்தைப் பெருமைப் படுத்தும் பொருட்டு ஒரு முழந்தாளின்மேல் மற்றெருரு திருவடியைவைத்து யோக நித்திரை கண்டருளினன். அப்போது அங்கே அராவிக்கடலிற் கொட்டிப் போட்ட இருப்புலக்கையின் சிறிய துணுக்கையைத் தன்னம்புக்கு முள்ளாகவைத்துக் கொண்டவனுன ஜரனென்கிற வேடன் வந்தான். தூரத்திலிருந்து சுவாமியின் திருவடியை ஒரு மிருகமாக நினைத்து, அவ்வம்பை அத் திருத்தாளினடிப் புறத்தில் எய்தான். எய்தவுடனே அங்கே நான்கு திருத்தோள்களோடு ஜாஜ்வல்யமானமாய்த் தோன்றின ஒரு புருஷனைக் கண்டான். உடனே ஓடிவந்து, அவ்வேடன் அநேகமாய்த் தண்டம் சமர்ப்பித்து, சுவாமி! அடியேன் தெரியாமல் மானென்று நினைத்துச் செய்த இப்பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும், இந்த மகா பாபாக்கினியால் எரிந்துபோன அடியேனைக் காப்

பாற்றியருளவேண்டும்" என்று வெகுவாய்ப் பிரார்த்தித்தான். ஸ்ரீ பகவான் அவனைக் கடாக்ஷித்து, "வேடா! நீ கிஞ்சித்தும் அஞ்சவேண்டாம், உனக்குப் பாதகமில்லை, என்னனுக்கிரகத்தினாலே சொர்க்க மடையக்கடவை" என்றருளிச் செய்தார். உடனே அங்கே ஒரு திவ்வியவிமானம் வர, அவ்வேடன் பகவானுடைய கிருபையினாலே அவ்விமானமேறிச் சுவர்க்கத்திற்குச் சென்றான்.

இவ்வாறு அவனுக்கு ஸசரீரமாகச் சொர்க்கமடையும்படி அனுக்கிரகித்து உடனே கண்ணன் அவியயமாயும் அசிந்தியமாயும் அமலமாயும் ஜன்ம மரணங்க ளில்லதாயும் அப்பிரமேயமாயும் சர்வாத்துமகமாயும் வியாபகமாயும் வாசுதேவர் ஸ்வரூபமாயும் பிரமமாயுமுள்ள தனக்குள்ளே தன்னைச் சேர்த்து முக்குண கதியைக் கடந்து தன் திருமேனியை விட்டருளினான்.

முப்பதிதேழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

அர்ச்சுனனுக்கு வியாசர் உண்மையருளிச்செய்தது

கேளும் மயித்திரேயரே! அங்கு வந்த அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ வாசுதேவ சங்கர்ஷணர்களுடைய திருமேனிகளைத் தேடியெடுத்துச் சமுஸ்காரஞ் செய்வித்தான். அப்போது ஸ்ரீ ருக்குமணிப் பிராட்டி முதலிய தேவிமாரெண்மரும் சுவாமியின் திருமேனியோடு அக்கினியிற் பிரவேசித்தார்கள். ரேவதியும் பலபத்திரர் திருமேனியோடு அனலிலிறங்கினாள். இச்செய்திகளை உக்கிரசேனரும் வசுதேவரும் தேவகீ ரோகிணிகளும் கேட்டவுடனே அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்து விட்டார்கள். பின்பு அர்ச்சுனன் யாவருக்கும் சரமக்கிரியைகளை நடத்தித் துவாரகையிலிருந்து வச்சிரனையும் கண்ணனுடைய பல தேவிமாரையும் மற்றுமுள்ளவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு இப்புறம் வந்துவிட்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பூலோகத்தைத் துறந்ததனாலே சுதர்மை யென்கிற தேவசபையும் பாரிஜாத விருட்சமும் உடனே தேவலோகம் போய்ச்சேர்ந்தன. எந்தத் தினத்திலே ஸ்ரீ பகவான் பூலோகத்தைவிட்டுத் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினாரோ அன்றைக்கே கறுத்த தேகமுள்ளவனும் பலவானுமான கலி பூமியில் நன்றாய்ப் பிரவேசித்தான். இப்படி யாருமில்லா மற் பாழான அந்தத் துவாரகா நகரத்தை உடனே சமுத்திரம் மூழ்த்திவிட்டது. ஆனால் சுவாமியின் திருமாளிகையோ வெனில், அங்கே ஸ்ரீ பகவானான கேசவன் எப்போதும் சாந்நித்தியமா யெழுந்தருளி யிருக்கிறானன்றோ? அந்த க்ஷேத்திரம் மிகவும் புண்ணியமானது. சகல பாதகங்களையும் போக்கத் தக்கது. ஸ்ரீ விஷ்ணு தேஜசோடு கூடின அந்த க்ஷேத்திரத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலே மனிதன் பாபங்களினின்றும் விடுபடுவான். ஆதலால் அதைக் கடக்கக் கடலுக்கு இப்போதும் சாமார்த்தியமில்லை ஆனதால் அதைமாத்திரம் மூழ்த்தவில்லை.

துவாரகாவாசிகளை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட அர்ச்சுனன் பஞ்சநதமென்கிற தேசம் தனதானிய சம்பத்து மிகுந்த தாகையால் அங்கே யாவரையும் இருத்திக் காத்துக்கொண் டிருந்தான். அங்கு அர்ச்சுனனொரு வன் கணவனில்லாத அநேக வாயிரம் பெண்டிர்களைக் கொண்டுபோகக் கண்டு சில திருடருக்கு வெகு ஆசை யுண்டாயிற்று. அதனாலே அந்தப் பாபிஷ்டரான இடையர் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து ஆலோசித்ததாவது: "அர்ச் சுனனொரு வில்லாளி நாதனில்லாத அநேக ஸ்திரீகளை யிட்டுக்கொண்டு போகிறான், நாமிங்கே இருக்கிறோ மென்பது அவனுக்குத் தோன்ற வில்லை யன்றோ? நம்மை அவன் அலட்சியஞ் செய்துபோவதை நாம் சகித்துக்கொண்டிருந்தால் நமது பலத் தைச் சுடவேண்டும், இந்த அர்ச்சுன னே பீஷ்மர் துரோணர் கர்னன் ஜயத்திரதன் முதலானவர்களைச் சங் கரித்த கருவந் தலைக்கொண்டிருக்கி றான், கிராமத்திலிருக்கு நம்முடைய பலத்தை யறியான். நாம் தடியுங் கையுமா யிருப்பதைக் கண்டு அவன் இவர்களுக்கு என்ன தெரியும்? இவர் கள் பலவான்க ளல்லர், நாட்டுப்புறத் தார், என்று நம்மை அலக்ஷியஞ் செய் கிறான், நமக்குப் பெரிய கைகளிருப்ப திற் பயனென்ன?" என்று யோசி த்து, அந்தத் திருடர் தடிகளையும் ஒட் டாங்குச்சுகளையும் ஆயுதமாகக்கொண் டு, அநேகம் பெயராய் அந்தப் பெண் டிரைப் பிடிக்க வந்தார்கள். அது கண்டு பார்த்தன் அவ்விடையரைத் திரஸ்காரஞ் செய்து, அலக்ஷியமாய் ஓ துஷ்டர்களே! நீங்கள் பிழைத் திருக்க நினைத்திருந்தால் ஓடிப்போய் விடுங்கள்" என்று சொல்ல, அவர்கள் லக்ஷியஞ் செய்யாமல் அங்கிருந்த பொருள்களையும் பெண்டிர்களையுங் கவர்ந்துக் கொண்டு போனார்கள். பின்பு அர்ச்சுனன் அந்தப் போரிலே திவ்வியமாயும் அழியாததாயுமுள்ள காண்டீவமென்கிற தனுசை வளைத்து நாண் பூட்ட எத்தனித்து அப்படிச் செய்யத் திறனில்லாதவனானான். வருந் திப் பூட்டியும் அந்நாண் திடமாயிரா மல் தளர்ந்து போயிற்று. மேலும் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிக்கப் பார்த் தான். அவற்றில் ஒன்றும் நினைப்புக்கு வரவில்லை. இப்படியெல்லா மான போது அப்பார்த்தன் மிகுந்த கோபங் கொண்டு சத்துருக்களின்மே லம்பு களை யெய்தான். அவ்வம்புகளோ சத் துருக்களுடலிலே பட்டு மேன்றோலைப் பெயர்த்தனவே யல்லாமல் மற்றொன் றுஞ் செய்யமாட்டவில்லை. இப்படிப் பட்ட காலத்தில் முந்தி அக்கினி பக வான் கொடுத்திருந்த அக்ஷய தூணீரங் களில் அம்புகளும் ஒழிந்துபோய் விட் டன. இப்படிக்கு இடையரோடு போரிடத்தலைப்பட்ட அர்ச்சுனனுக்கு எல்லா இடையூறுகளுஞ் சம்பவித் தன. அப்போது அர்ச்சுனன், "முன்பு நான் சரங்களினாலே அநேக ராஜாக்க ளைச் சங்கரித்தேனே, அது ஸ்ரீ கிரு ஷ்ணனுடைய பலமே யல்லது என்னு டைய பலமன்று" என்றிப்படி சிந் தித்துப் பார்த்துக்கொண்டே யிருக் கையில், அவ்விடையர் சுவாமி பரிக் கிரகித்திருந்த அநேக மாதர்களை யிழுத் துக்கொண்டே போனார்கள். மற்று மநேக ஸ்திரீகள் அர்ச்சுனனுக்குத் திறமை யில்லாமையை அறிந்துக் கொண்டு தாங்களா யங்கங்கே யோடிப் போனார்கள்.

கேட்டீரோ முனிவரே! பின்பு அர்ச்சுனன் சரங்கள் இல்லாமற் போக, வேறாயுதமொன்று மில்லாமை

யாலே அவ் வில்லையே தடிபோல் வைத்து அதின் நுனியாலே அந்தச் சோரர்களை யடித்தான். அந்த அடிகள் லேசாயிருந்தபடியினாலே சத்துருக்கள் நகைத்தார்கள். இப்படி அநேக யத்தனங்களாலும் காக்கக்கூடாமற் போனதனாலே தன் கண்ணுக்கு எதிரிலேயே உத்தமரான அந்த யாதவ ஸ்திரீகளைத்திருடர் இழுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டு, பார்த்தன் அளவில்லாத துக்கமுடையவனாகி "ஓகோ! என்ன கஷ்டம் நேரிட்டது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் என்னைக் கொண்டு போய் விட்டாரே, என்ன செய் செய்வேன்" அப்படிப்பட்ட வில்லும் அப்படிப்பட்ட ஆயுதங்களும் அந்தரதமும் அந்தக் குதிரைகளும் வேதந்தெரியாதவனுக்குக் கொடுத்த தானத்தைப் போலே ஒரு க்ஷணத்திலே வீணாய்ப் போயின, ஓகோ தெய்வமே! வலியது அந்த மகாத்துமா இல்லாமையாலே இவ்வளவு சாதனங்களும் சாமர்த்தியமும் வீணாய்ப்போனதுமன்றிச் சாமர்த்திய மில்லாத நீசருக்கு வெற்றியுமுண்டானதே, அந்த என் கைகளேயிருக்கின்றன, அந்த என் கைப்பிடியே யிருக்கின்றது. இடமுமதுவே, நானுமந்த அர்ச்சுனனே, புண்ணிய சொரூபியான அவனில்லாமையாலே எல்லாம் அசாரமாய் விட்டன, நான் அர்ச்சுனனாயிருந்ததும் பீமன் பீமனாயிருந்ததும் எல்லாம் அந்த மகானுபாவனுடைய மகிமை, அவனில்லாமற் போகவே மகாரதசிரேஷ்டனான நான் இடையருக்குத் தோற்றேனென்றோ" என்றிப்படிச் சொல்லி அழுதுக்கொண்டே இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குச் சென்று அங்கே வச்சிரனை யாதவர்களுக்கு அரசனாக ஏற்படுத்தினான்.

பின்பு அங்கிருந்து அஸ்தினாபுரிக்குப் போகையில் வழியிலொரு காட்டில் ஸ்ரீ வேதவியாச மகா முனிவரைக் கண்டு திருவடி தொழுது நின்றான். அந்த வியாசபகவான் தன் பாதங்களில் வணங்கி ஒன்றும் பேசாமலிருக்கிற அர்ச்சுனனை நெடுநேரம் பார்த்து அருளிச் செய்யலாயினர்.

"ஓ அர்ச்சுனா! நீயே னிப்போது இப்படி ஒளியற்றிருக்கிறாய், ஆடு கழுதை முதலியவைகளின் கால்களுடைய தூள்களைப் பின்சென்றையோ? பிரமஹத்திதான் செய்தையோ? உறுதியான ஓராசைகெடத் துன்பமுற்றிருக்கிறையோ? ஏனிப்படி தேஜசு அழிந்திருக்கிறாய்? ஓ பார்த்தனே! சந்தானத்திற்காகக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ள யத்தனப்பட்டவன் முதலானவர்கள் உன்னை யாசிக்க நீ அவர்களைத் திரஸ்காரஞ் செய்தாயோ? புணரக்கூடாத ஸ்திரீயோடு புணர்ந்தாயோ? அல்லது நல்ல அன்னத்தைப் பிராமணனுக்குக்கொடாமல் நீயொருவனே புசித்தாயோ? தரித்திருடைய பொருளை அபகரித்தாயோ? முறத்தின் காற்றுப்பட நின்றாயோ? கொள்ளிக் கண்ணராற் பார்க்கப்பட்டாயோ? ஏனப்பா இவ்வளவு காந்தியிழந்திருக்கிறாய்? அல்லது நகம்பட்ட தண்ணீரைப் பரிசித்தையோ? தண்ணீர்க் குடங்கொண்டு போகையில் அதினின்றுந் தளும்பித்தெறித்த தண்ணீர் மேலே விழப்பெற்றையோ? அல்லது போரில் தாழ்ந்தவர்களாலே வெல்லப்பட்டையோ? இத்தனையாய் நீ சாயை இழக்கக் காரணமென்ன?" என்று வியாசர் கேட்டதற்கு அர்ச்சுனன் பெருமூச்செறிந்து சொல்லத் தொடங்கினான்.

"சுவாமி கேட்டருள வேண்டும், அடியேன் கதியை; அடியேனுக்குப் பலம் தேஜசு வீரியம் பராக்கிரமம் சம்

பத்து காந்தி இவையெல்லாம் யாரா யிருந்தாரோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமி அடியேங்களைவிட்டு எழுந் தருளிவிட்டார், எவர் ஒப்பற்ற மகனு யிருந்தும் சாதாரணரைப்போலே நம் மைக்கண்டு சிரித்துப் பேசிக்கொண் டிருந்தாரோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ பக வான் அடியேங்களைத் துறந்ததனாலே அடியோங்க ளெல்லாம் வைக்கோ லாற் செய்யப்பட்ட மனிதரூபம்போ லானோம்; அஸ்திரங்களுக்கும் பாண முதலான ஆயுதங்களுக்கும் காண்டீவ மென்கிற தனுசுக்கும் அடியேனுக்கும் மேன்மை எவராலே உண்டாயிருந் ததோ, அந்தப் புருஷோத்தமன் எழுந் தருளிவிட்டான், எவருடைய கடா க்ஷத்தினாலே செல்வமும் வெற்றி யும் மேன்மையும் அடியேங்களை விடாம லிருந்தனவோ அந்த ஸ்ரீகோ விந்த பகவான் எங்களைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டார்; பீஷ்மர் துரோணர் கர்னன் துரியோதனன் முதலானவர் கள் எவருடைய பிரபாவத்தினாலே எரிந்துபோனார்களோ அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பூலோகத்தைவிட் டெழுந்தருளினார். ஐயா! அடியேன் ஒருவனு ஒளியிழந்து காணப்படுகி றேன். அந்தக் கண்ண னில்லாமை யாலே இந்தப் பூமிமுழுதும் யவ்வன மும் செல்வமும் ஒளியுமிழந்ததுபோற் காணப்படுகின்றது. எவருடைய சான்னியத்தினாலே பீஷ்மர் முதலான சுத்த வீரரெல்லாம் நானுகிய நெருப் பிலே விளக்கு வெட்டுப்பூச்சிபோ லானார்களோ அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சுவாமி யில்லாமையாலே அடியேன் கவைக்குதவாத இடையராலே வெல் லப்பட்டேன்; இந்த ஆச்சரியமும் கேட்கவேண்டும்; காண்டீவமானது எவனுடைய மகிமையினாலே மூவ்வுல கத்திலும் புகழ் பெற்றிருந்ததோ, அவ னில்லாமையாலே அது இடையரு டைய தடிக்குத் தோற்றுப்போயிற்று; என் காவலிலிருந்த அநேக ஸ்திரீகளைத் திருடர் தடியுங் கையுமாய் வந்து என் முயற்சியைத் தடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்; அடியேன் துவா ரகையினின்று மீட்டுக்கொண்டு வந்த அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தேவிமார் களைத் திருடர் தடிகொண் டென் பலத்தைத் தோற்கடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்: இப் படியானபோது அடியேன் தேசிழந் திருப்பது ஆச்சரியமோ? உயிரோடு நிற்கிறேனே இதுவே ஆச்சரியம்; என் பிதாமகரே! நீசர்களால் அவமா னப்பட்டதாகிய களங்கத்தை வகித் துக்கொண்டு வெட்கமின்றி நிற்கிறே னன்றோ?" என்றிப்படி பரிதாபப்பட் டுச் சொன்ன அர்ச்சுனனை நோக்கி, வியாசமகாரிஷி அருளிச் செய்த்தா வது:—

"அப்பா, அர்ச்சுனா! நீ வெட்கப் படாதே, விசனமும் படாதே, சகல பூதங்களிலும் காலகதி இப்படிப்பட்ட தென்று நினை; காலமே பூதங்களின் உற்பத்திக்கும் நாசத்திற்கும் ஏதுவா யிருக்கின்றது; இப்படி உலகமெல் லாம் காலத்தினாலே நிகழ்வதென்று நினைத்து மனக்கலக்கமின்றி இருக்கக் கடவாய்; நதிகள் சமுத்திரங்கள் மலை கள் பூமி தேவதைகள் மனிதர் பசுக் கள் நகருஞ் ஜந்துக்கள் மரங்கள் யாவும் காலத்தினாலேயே படைக்கப் பட்டு மறுபடியும் காலத்தினாலேயே நாசப்படுகின்றன; இப்படி சகலமும் காலத்தின் ஆதீனமா யிருப்பதை யறிந்து சமாதானப்படக் கடவாய்; தாமரைக்கண்ணனான கண்ணபிரா னே அந்தக் காலஸ்வரூபி. ஓ தனஞ் சயனே! அந்தக் கண்ணபிரானுடைய

மகாத்மியம் நீ என்னென்ன சொன்னையோ அதுவெல்லாம் அப்படிப்பட்டதே, சந்தேகமில்லை; பூமிதேவி துஷ்டராலே பாரமுள்ளவளாய் முன்பு தேவசபைக்குப் போய்ச் சொல்ல, அந்தத் தேவர்களெல்லாம் பிரார்த்தித்த படியினலே காலரூபியான அந்த ஜநார்த்தனை எம்பெருமான் பாரத்தை இறக்கும்பொருட்டாக இப்பூமியில் அவதரித்தான். சகல ராஜாக்களுஞ் சங்கரிக்கப்பட்டார்கள்; யாதவ குலமும் மடிக்கப்பட்டது; அவதரித்த காரியமும் நிறைவேற்றப்பட்டது; அந்த மகாப்பிரபுவுக்குப் பூமியில் இனி நிறைவேற்ற வேண்டுவ தொன்றுமில்லை, ஆதலால் அந்தப் பகவான் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினர்.

அந்தத் தேவதேவன் சிருஷ்டி காலத்திற் சிருஷ்டியும், ஸ்திதிகாலத்தில் ஸ்திதியும் எப்படிச் செய்தானே, அப்படியே சங்காரகாலத்திற் சங்காரத்தையுஞ் செய்யவல்லவன். ஆதலால் அர்ச்சுன! நீ அவமானப்பட்டேனென்று பரிதாபப்படாதே; மனிதருக்குத் துதிபெறும்படியான நிலைகள் நற்காலங்களி லுண்டாகின்றன; பீஷ்மர் துரோணர் கர்னன் முதலான மகாசூரரெல்லாம் உன்னெருவனலே சங்கரிக்கப்பட்டார்களே, அது அவர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்க்குத் தோற்ற அவமானமன்றே? அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் பிரபாவத்தாலே அவர்களுக்கு அக்காலத்தில் பரிபவம் நேரிட்டது போல உனக்கு இக்காலத்திலே திருடரால் நேரிட்டது; அந்தத் தேவநாதன் அந்தந்தச் சரீரங்களிற் புகுந்திருந்து லோகத்தின் உற்பத்தியையும் அப்படியே நாசத்தையுஞ் செய்தருளுகிறன். ஓ கவுந்தேயனே! உனக்குப் பாக்கியமுதிக்குங் காலத்திலே அவ்வெம்பெருமான் உனக்குத் துணையாக நின்று தன்னுக்கினைக்கு விரோதமாக நடந்தவர்களைச் சங்கரிப்பித்தான்; இல்லாமற் போனல் பீஷ்மர் முதலான கவுரவர்களை நீ சங்கரிப்பாயென்று எவன் நம்புவான்? அப்படியே இப்போது உனக்கு இடையரால் பரிபவம் வருமென்று எவன் நம்புவான்? பார்த்தனே! நீ கவுரவரை வென்றதும் இடையருக்குத் தோற்றதும் அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவிளையாட்டேயன்றி, வேறன்று; சாக்ஷாத் பகவான் திருவுள்ளம்பற்றின அந்தப் பெண்டீர்களை அற்பர் இழுத்துக் கொண்டு போனர்களென்று நீ விசனப்படுகிறு யன்றே? அதற்கொரு காரணமுண்டு, அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள்:—

"முன்னெரு காலத்தில் அஷ்டாவக்கிரர் என்கிற முனிவர் கழுத்துமட்டுந் தண்ணீரில் அமிழ்ந்து அநேகவருஷ காலம் பிரமத்தை ஜபஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். தேவதைகளுக்கும் அசுரருக்கும் யுத்தம் நேரிட்டதில் அசுரக் கூட்டமெல்லா மடிந்தபோது மகா மேரு பருவதத்தின்மேலே தேவதைகளொரு திருவிழா நடத்தினர்கள். அந்த உச்சவத்திற்காகப் போய்க் கொண்டிருந்த ரம்பை திலோத்தமை முதலான அநேக அப்சரசுக்கள் அம் முனிவரைக் கண்டு வணங்கிப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். ஜலத்தில் கழுத்தளவு முழுகிச் சடாபாரந்தாங்கி விளங்கிக் கொண்டிருந்த அம்முனிவர் அவர்கள் செய்த வணக்கத்திற்குந் தோத்திரத்திற்கும் மனமுவந்தார். அவர் எவ்வளவெவ்வளவு உகந்தாரோ அவ்வள வவ்வளவு அத்தெய்வப் பெண்கள் தொழுது போற்றினர்கள். அப்படியவர்கள் பணியவே அம்முனி

வர் அவர்களை நோக்கி, "ஓ மகாநு பாவைகளே! நீங்கள் பணிந்ததற்குச் சந்தோஷித்தேன், உங்களுக்கு வேண் டுமான வரத்தைக் கேளுங்கள், அது பெற வரிதானாலும் தடையின் றித் தருகிறேன்" என்று சொன்னார். அதுகேட்டு ரம்பை திலோத்தமை முதலான வைதிக அப்சரசுக்கள், "சுவாமி! தேவரீர் திருவுள்ள முவந் ததே போதுமான வரம்" என்றார்கள். மற்றவர்களோ, "ஓ முனிவரே! அப்படித் திருவுள்ள முவந்ததனால் ஸ்ரீ புருஷோத்தமன் எங்களுக்குக் கணவனாகும்படி வரந்தரவேண்டும்" என்றார்கள். அந்த மகா முனிவர் "அப்படியே ஆகக்கடவது" என்று அவர்களுக்கு வரமளித்துத் தண்ணீரி னின்றுங் கரையேறினார். கரையே றினபோது எட்டுக் கோணலான வுடம்போடு விரூபமாயிருந்த அவரைப் பார்க்க அத்தேவ வேசிகளுக்குச் சிரிப்புண்டாயிற்று. அச் சிரிப்பை அவர்கள் அடக்கப் பார்த்தார்கள். ஆனாலும் அவர்களுள் அநேகருக்குச் சிரிப்பு அடங்காமல் வெளிப்பட்டது. யாருக்குச் சிரிப்பு வெளிப்பட்டதோ அவர்களை அம்முனிவர் மிகக் கோபத் தோடு, "ஓ பெண்களே நீங்கள் என்னை விகாரரூபமுள்ளவ னென்று நினைத்துச் சிரித்து அவமானித்தீர்க ளாகையால், நான் முன் அநுக்கிர கித்தபடி ஸ்ரீ புருஷோத்தமனைப் பர்த் தாவாகப்பெற்று வாழ்ந்து, கடைசி யில் திருடர் வசத்தில் போகக்கடவீர் கள்" என்று சபிக்கவே, அப்பெண் கள் நடுங்கி மீண்டும் அவரைத் துதி த்து வேண்ட, அவர் மனமிரங்கி அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் திரு டர் கையிற் பட்டாலும், உடனே சொர்க்க மடையக்கடவீர்" என்று அநுக்கிரகித்தார்.

கேட்டாயோ அர்ச்சுனா! இப்படி அஷ்டாவக்கிர முனிவர் அனுக்கிர கத்தினால் அத்தெய்வப் பெண்கள் கண்ணனைக் கணவனாகப் பெற்று வாழ்ந்து, அவர் சாபத்தினாலேயே திருடர் கையினு மகப்பட்டுப்போனார் கள். ஆதலால் இவ்விஷயத்தில் நீ சிறி துஞ் சோகப்பட வேண்டாம். சக லேசுவரனை அவ்வெம்பெருமானாலே யே எல்லா முடிக்கப்பட்டது. உங் களுக்கும் சங்காரகாலம் கிட்டியிருக் கின்றது. அதனாலே உங்களுடைய பலம் தேஜசு வீரியம் மகிமை எல்லாம் இழுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. பிறந்த வனுக்கு மரணமும், உயர்ந்த தற்குத் தாழ்வும் வரவேண்டுவன. அப்படியே கூடினதற்குப் பிரிதலும், சேர்ந்தசற் குச் செலவும் நியதமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் இவற்றை அறிந்த புத்திசாலி கள் நன்மையிற் சந்தோஷத்தையும் தீமையில் விசனத்தையும் அடைகிற தில்லை. நன்மையில் மகிழ்ச்சியுந் தீமை யில் துயரமு மடைபவர் அறிந்தவ ரல்லர். ஆனால் சில மகானுபாவர் தங்கள் மகிமையை வெளியிடாமல் அறியாதவர்போல் சந்தோஷ துக்கங் களை அபிநயித்து வருகிறார்கள். ஆத லால் நீ இதையெல்லா மறிந்து சகல லவுகிகங்களையும் விட்டுச் சகோதர ரோடு கூடத் தவத்திற்காக வனம் போகக்கடவை. ஓ அர்ச்சுனா! இப் போது நான் சொன்னதை உன் தமையனை யுதிட்டிரனுக்குச் சொ ல்லி, நாளைக்கே உடன் பிறந்தாரோடு வனம் போகும்படியான முயற்சி யைச் செய்யக்கடவாய்" என்று வியாசர் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டு, அர்ச்சுனன் அஸ்தினா புரிக்குப்போய் யுதிட்டிர பீமசேன நகுல சகதேவர் களுக்குத் தான் கண்டு அனுபவித்த வைகளையும் வியாசமகாமுனி வாக்கி

யத்தையும் சொல்லினன். இப்படி வியாச வாக்கியங் கேட்டவுடனே பாண்டவர்கள் பரீக்ஷித்துக்குக் குரு ராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து உடனே வனத்துக்குப் போனார்கள்.

மயித்திரேயரே! நீர் கேட்டபடி யதுவமிசத்திலே அவதரித்த ஸ்ரீ வாசுதேவனுடைய சரித்திரங்களையெல்லாம் சொன்னேன். எவன் இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்பனோ அவன் சகல பாபங்களுந் தீர்ந்து ஸ்ரீ வைகுந்த பதவி பெறுவான்.

விருத்தம்

மன்னுயி ரனைத்துமுய்ய மாநிலத் தவதரித்துப்
பொன்னுல கோரும்போற்றப் பொறைதனைத் தீர்த்தகண்ணன்
பன்னருஞ் சரிதைதன்னைப் பத்தியிற் படிப்போர் கேட்போர்
துன்னரும் போகமெய்தித் தூய்பத மேறுவாரே.

முப்பத்தெட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஐந்தாமம்சம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

ஆறமம்சம்

முதலாம் அத்தியாயம்

கலி தருமம்

மயித்திரேய முனிவர், "அடியேனுக்குக் குருவாகிய ஓ பராசர முனிவரே! தேவரீர் சிருஷ்டியும் வமிசங்களும் மனுவந்தரங்களின் நிலைகளும் மமிச சரித்திரங்களும் விசதமாய் அருளிச்செய்தீர்; இப்போது அடியேன் கற்பத்தின் முடிவில் மகாப் பிரளயமென்று பெயர்கொண்ட சங்காரத்தைச் சரியாய்க் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, குரு அருளிச்செய்கிறார்: "ஓ மயித்திரேயரே! கற்பாந்தத்திலும் பிராகிருதத்திலும் பிரளயம் உண்டாகும் விதம் சொல்லுகிறேன் கேளும்."

"நம்முடைய மாதம் பிதுர்க்களுக்கு ஒருநாள். நம்முடைய வருஷம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங்கள் சதுர்முகனுக்கு ஒரு நாள். சதுர்யுகமாவது கிருதம் திரேதை துவாபரம் கலி என்கிற நான்குங் கூடியதேயாம். இந்நான்கு யுகங்களும் தேவமானத்தினற் பன்னீராயிரம் வருஷங்களாம். மயித்திரேயரே! கற்பத்தின் ஆதியான கிருதயுகத்தையும் அந்தமான கலியுகத்தையுந்தவிர மற்றச் சதுர்யுகங்களெல்லாம் சமானங்களேயாம். ஆதி கிருதயுகத்திலே பிரமா எப்படி சிருஷ்டிக்கிருரோ, அப்படியே கடைசிக் கலியுகத்திலே சங்காரஞ் செய்கிருர்" என்று மகரிஷி யருளிச் செய்யுமளவில் மயித்திரேயர் மற்ருெரு விஷயம் வினவுகிருர்.

"ஓ குருவே! நான்கு பாதங்களால் நடக்குந் தன்மையுள்ள தருமம் அழிந்துபோகத் தக்கதான கலியுகத்தின் சொரூபத்தை நன்ருய்ச் சாதித்தருள வேண்டும்" என்ற மாணுக்கருக்கு ஆசாரியர் அருளிச் செய்ததாவது: "ஓ மயித்திரேயரே கலியின் சொரூபத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக. கலியுகத்தில் மனிதருக்கு வர்ணுச்சிரமாசாரமுள்ள நடக்கை இராது. அதில்லாதபோது இருக்கு யசுரு சாமம் என்கிற வேதங்களினுலே உணர்த்தப்பட்ட யாகாதி சற்கிரியைகளும் இல்லை. மேலும் கலிகாலத்தில் தருமமான விவாகங்கள் நடக்கமாட்டா. குரு சிஷ்ய கிரமமும் கிடையாது. தம்பதிகள் ஒருவருக்கொருவர் நடந்துகொள்ள வேண்டிய தருமமுமில்லை. அக்கினியிற் செய்யத் தக்க தேவயக்கிய மென்கிற முறைமையு மில்லை. எக்குலத்தானுனலும் பலவானெவனே அவனே யாவர்க்கு மரசனுவான். சகல ஜாதிகளிலேயும் பொருளுள்ளவனே கன்னிகாதானஞ்

செய்யப் பாத்திரமாவானே யல்லது, கல்வி யொழுக்கங்க ளுடையவனாக மாட்டான். பிராமணன் எந்த வழியா லாவது தீக்ஷிதனுவதே யல்லது சாஸ்தி ரங்களிற் சொன்ன விதியாலே என் கிறதில்லை. கலியில் விதிக்கப்பட்டதே பிராயச்சித்த மென்பதில்லை, எந்தக் கிரியையாகிலும் பிராயச்சித்தமாக அங்கீகரிக்கப்படும். எவனுக்கு எந்த வாக்கியம் பிரியமாயிருக்கிறதோ அந் தச் சகலமும் சாஸ்திரமேயாய்விடும். காளி முதலான எதுவும் தேவதையா கக் கொண்டாடப்படும். இன்னு னுக்கு இந்த ஆச்சிரமம் தகுமென்ப தில்லை. எவனுக்கும் எந்த ஆச்சிரமும் பிரவேசிக்கலாகும். ஒருவன் தான் வேண்டியபடி பட்டினி யிருப்பதும் வருந்துவதும் கொடுப்பதும் தவமும், சாஸ்திரங்களிற் சொல்லிய உபவாச கிருச்சிராதிகளைப் போலே தரும மென்று எண்ணப்படும். அன்றியும் அற்பமான திரவிய மிருப்பதினுலேயே தாம் தனவான்களென்கிற செருக்குச் சனங்களுக்கு உண்டாயிருக்கும். அப்படியே பெண் பிள்ளைகளுக்குக் கூந்தல் செவ்வையா யிருப்பதினுலே யே சவுந்தரிய கருவம் உண்டாயிருக் கும். கலி முற்றமுற்றப் பொன்னு மணியும் நல்ல ஆடைகளும் அழிந்து போகும்போது மங்கையர்கள் கூந் தலையே அலங்காரமாகப் பெற்றிருப் பார்கள். மேலும் பெண்பிள்ளைகள் பொருளில்லாத தம் புருஷர்களைவிட்டு எவனுகிலும் பொருளுடையவனுயிருந் தால் அவனையே புருஷனுகத் தேடிக் கொள்வார்கள். எவன் விசேஷ மாய்ப் பொருள் கொடுப்பானே அவ னையே ஜனங்கள் சுவாமியென்று கொள்வார்களே யன்றி, நற்குலப் பிறப்பு முதலானவைகளைச் சுவாமி யென்பதற்கு ஏதுவாகக் கொள்ள மாட்டார்கள். இந்தக் கலியுகத்திலே புத்திக்குப் பயன் பொருள் சம்பாதிப் பதேயன்றி ஆத்துமஞானம் பயனுகக் கொள்ளப்படாது. அந்தப் பொருளும் வீடு முதலானவை கட்ட உபயோ கிக்கப்படுமே யல்லது யாகாதி தரு மங்களுக்கு உபயோகப்படாது. அந்த வீடு முதலானவைகளும் தன் போகத் துக்கு உரியவை யாக்கப்படுமே யல் லது, அதிதி முதலானவர்க்கு எவ்வள வும் உரியவை யாக்கப்படா. ஸ்திரீக ளெல்லாம் சுளுக்கனு யிருக்கிறவ னிடத்திற் காதலுற்று விபசாரிகளா யிருப்பார்கள். புருஷரோ அநியா யத்தினுலாலுைம் பணஞ் சம்பாதித் தவரிடத்திலேயே மனம் வைத்திருப் பார்கள். எவர்களும் சிநேகிதர் வேண் டிக்கொண்டாலும் மனமிரங்காமல் தங்கள் காரியத்தையே பெரிதாகப் பார்த்துக் கொண்டு அறைக்காற் பணத்துக்கும் ஆசை வைத்திருப்பார் கள். சூத்திராதிகள் பிராமணரைத் தங்களைப்போல் சாதாரண மனிதராக நினைப்பார்களே யல்லது விசேஷமுள் ளவர்களாக நினைக்க மாட்டார்கள். பசுமாடுகளிலும் ஜனங்களுக்குப் பால் கொடுப்பதைப்பற்றி மேன்மையான எண்ணமே யல்லது ஜாதியைப் பற்றி யதாயிராது. இக்கொடிய காலத்தில் பிரஜைக ளெல்லாம் பெரும்பாலும் மழையில்லாமையைப் பற்றின அச்ச முள்ளவர்களாய்ப் பசிக்குப் பயந்து சோர்ந்தவராய் வானத்திலேயே கண் வைத்துக்கொண் டிருப்பார்கள். மனி தர் தவசிகளைப்போலே காய்கிழங்கு களைப் புசித்துக்கொண்டு மழையில் லாமை முதலானவைகளினுலே துக் கப்பட்டவர்களாய்த் தங்களைத் தாங் களே கொலைசெய்து கொள்வார்கள். கலிகாலத்தார் சுகமும் உல்லாச மும் அற்றவர்களாய்த் திரவியம்

க்ஷீணித்தவராய் எப்போதும் பஞ்சத்தையும் பலவகைத் துன்பங்களையுமே பெற்றிருப்பார்கள். கலி வளர்ந்து வருகையில் எவர்களும் அக்கினி பூஜை தேவதா பூசை அதிதி பூசைகளையும் பிண்டோதக தானரூபமான பிருது பூஜையையுஞ் செய்யாதவராகி முழு காமலே யுண்டு காலங்கழிப்பார்கள். ஸ்திரீகளும் வெகு ஆசையுங் குறுகின வுடம்பு முள்ளவராய்ப் பேருண்டி யுண்டுகொண்டு, வெகு பிள்ளைகளைப் பெற்றுச் செல்வ மில்லாதவர்களாய் வருந்துவார்கள். மேலும் இரண்டு கைகளினாலேயும் தலையைச் சொறிந்து கொண்டு பர்த்தா மாமனார் முதலானோருடைய கட்டளையை மிகுந்த அனாதரத்தோடு திரஸ்காரஞ்செய்து வருவார்கள். இன்னும் பெண்பிள்ளைகள் எப்படி யாவார்களென்றால் தேகசுத்தி யில்லாமல் தங்களைப் போஷிப்பதிலேயே மனமூன்றி ஈனமான எண்ணங்கொண்டு கடினமாயும் பொய்யாயும் பேசுபவர்களா யிருப்பார்கள். குலஸ்திரீகள் தாங்கள் தீயொழுக்கமுடையவராதலால் அப்படிப்பட்டவரிடத்திலே சிநேகித்தவர்களாய்த் தங்கள் புருஷருக்குப் பலவகைப்பட்ட தீங்கையுஞ் செய்து வருவார்கள். பிரமசாரிகள் விரதானுஷ்டான மில்லாமலே வேதாத்தியயனஞ் செய்வார்கள். கிருகஸ்தரோ சிறிதேனும் ஓமஞ் செய்யா திருப்பது மன்றித் தக்க பொருள்களையுங் கொடார்கள். வானப்பிரஸ்தரும் ஊரி லுள்ளவைகளைப் புசித்து வருவார்கள். சந்நியாசிகள் புத்திர மித்திராதிகளிடத்து அன்புடையவர்களா யிருப்பார்கள். அரசரெல்லாம் ஜனங்களைப் பரிபாலனஞ் செய்வதை முக்கியமா யெண்ணாமல் அந்த வரி இந்தவரி என்று சாக்கிட்டுக் குடிகளுடைய பொருள்களைப் பறித்து வருவார்கள். எவனெவன் யானை குதிரை முதலான சேனைகளை மிகவைத்திருப்பனோ, அவனவனே அரசனாவான். அப்படிப்பட்ட பலசூனியனா யிருப்பவன் சேவகனாவான். வைசியர் பயிரிடுதல் வாணிகஞ் செய்தல் முதலான தங்கள் தொழிலைவிட்டுச் சூத்திரர் தொழிலாகிய பல தொழில்களைச் செய்து பிழைப்பார்கள். சூத்திரரோ சந்நியாசிக் குறிகளைத் தரித்தவராய்ப் பிக்ஷை வாங்கி யுண்டுகொண்டு அநேகர் தங்களைப் பூசிக்கும்படி செய்துகொண்டு பாஷாண்ட விருத்திகளா யிருப்பார்கள். ஜனங்கள் பஞ்சத்தினாலும் வரி யிறுப்பதினாலும் துன்பமுற்றவர்களாய்க் கோதும்பை யவம் என்கிற தானியம் விளையப்பெற்ற நீச தேசங்களுக்குப் போய்விடுவார்கள். இப்படியாக வர்ணாச்சிரம தருமங்கள் கெட்டு வேதமார்க்கமே ஒளித்துப் போகப் பாஷண்டமதங்களைக் கைக்கொண்டு ஜனங்கள் நடப்பதினாலே அதர்மம் விருத்தியாவதுபற்றி ஆயுள் அற்பமாய்விடும். அரசர்களுடைய குற்றத்தினால் மனிதர் சாஸ்திரங்களுக்கு விரோதமாய் வீணான தவங்களைச் செய்து வருவதினாலே பாலியத்திலேயே மரணமுண்டாகும். பெண்பிள்ளைகள் ஆறேழு வயதுக்குள்ளாகப் பிள்ளைப்பெறுவார்கள். ஆண்பிள்ளைகளோ ஒன்பது பத்து வயதுக்குள்ளே பிள்ளையுண்டாக்குந் திறமுடையவராவார்கள். பன்னிரண்டு வயதினுள்ளே நரைமுதலியவை உண்டாகும். ஒருவனும் இந்தக் கலி முதிர்ச்சியில் இருபது வருஷங்களுக்குமேல் பிழைத்திருப்ப தில்லை, கலிகாலத்தில் ஜனங்கள் அற்பஞான முள்ளவர்களாய் வீண் தவவேடங்களைப் பூண்டு கெட்ட நினைப்புடையவர்களா யிருப்ப

ராதலால் கொஞ்சநாளிலேயே நசித்துப்போவார்கள்."

"ஓ மயித்திரேயரே! தருமம் எவ்வளவெவ்வளவு இழிந்து வருகின்றதோ அவ்வளவவ்வளவும் கலி விருத்தியாயிற்றென்று புத்திசாலிகள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும் எப்போது பாஷண்டர் விருத்தியாகிறார்களோ, எப்போது வேதமார்க்கத்தையனுசரித்த சற்புருஷருக்குத் தீங்கு நேரிடுகின்றதோ, எப்போது தருமவான்களுடைய எத்தனங் கெட்டுப்போகின்றதோ, அப்போது கலி முதிர்ந்து நிற்கிறதென் றறிந்துகொள்ள வேண்டும். அன்றியும் எப்போது யக்கியங்களுக்கு ஈசுவரனை ஸ்ரீ புருஷோத்தமனை யக்கியங்களாலே ஜனங்கள் ஆராதிப்பதில்லையோ, எப்போது வேதஞ் சொல்லுங் காரியங்களிலே பிரீதியில்லாமற் பாஷண்ட வாக்கியங்களிற் பிரீதியுண்டாகின்றதோ, அப்போது கலி மகாபலம்பொருந்தியிருக்கிறனென் றறியவேண்டும். ஏனென்றால் கலியில் ஜனங்கள் பாஷண்டராலே கெடுக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சர்வ சிருஷ்டிகர்த்தாவாயும் சர்வேசுவரனுயு மிருக்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுவை ஆராதிக்கமாட்டார்கள். இன்னமும் பாஷண்ட புத்தி யுள்ளவர்களாய் "தேவதைகள் எதுக்கு? வேதங்கள் எதுக்கு? பிராமணராலென்ன? தண்ணீர் விட்டுக் கழுவுவதினு லென்ன சுத்தி? என்று பிதற்றித் திரிவார்கள். இப்படிப்பட்ட அதர்மங்களினுலே மேகம் அற்பமான மழையையே பெய்யும், பயிரும் அற்பமாகவே பலிக்கும். வஸ்துக்கள் அற்ப சாரங்களாகவே இருக்கும். வஸ்திரங்கள் சணற்கோணிகள்போ லிருக்கும். மரங்கள் வன்னி மரங்களைப்போ லற்பமாக விருக்கும். ஜாதிகளெல்லாம் சூத்திர ஜாதிபோலிருக்கும். மேலும் தானியங்கள் அனுக்கள் போலவும், பால் நெய் போலவும், சந்தனுதிப் பூச்செல்லாங் கோரைக்கிழங்கின் பூச்சைப் போலவு மாய்விடும். ஓ முனிவரே! கலியில் ஜனங்களுக்கு மாமனர் மாமியார் ஆசாரியர் மைத்துனர் பெண்டாட்டிகள் வேண்டுமான தொகையுள்ளவராக இருப்பார்கள். அன்றியும் மாதா பிதாக்களிடத்தி லன்பில்லாமல் மாமியார் மாமனர்களையே பிரதானமா யனுசரித்து, "தாய் யார்? தகப்பன் யார்? எவனுக்கெவன்? அவனவன் தன்தன் கருமத்தை யல்லவோ அனுசரித் திருக்கின்றான்" என்று பேசி வருவார்கள். இக்கலிகாலத்திலே நரர் அற்பபுத்தி யுடையவர்களாய், வாக்கு மனம் காயம் இம்மூன்றுஞ் சுத்தமில்லாமல், தினந்தோறும் பாவத்தையே செய்து வருவார்கள். சத்திய மில்லாதவர்களுக்கும், சவுச மில்லாதவர்களுக்கும், வெட்க மில்லாதவர்களுக்கும் எந்தத் துக்கங்க ளுண்டாகுமோ, அவையெல்லாம் கலிகாலத்தி லுண்டாகும். இப்படியாகக் கலிபலத்தினுலே லோகம் வேதாத்தியயன யாக பிதுர்பூஜா தேவபூஜாதிக ளில்லா திருக்குமளவில் தருமம் எங்கேயோ ஒளித்துக்கொண்டிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கலியுகத்திலே எவனுகிலும் ஒருவன் அற்பமான தரும யத்தினஞ்செய்தாற் கிருதயுகத்திற் பெருந்தவஞ்செய்து எவ்வளவு புண்ணிய மடைவானே அவ்வளவு புண்ணியத்தை அடைவான்.

முதலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

கலியின் குணம்

மயித்திரேயரே! மகா புத்திமானான வியாசரும் இந்தக் கலி விஷயத்தில் ஒரு விசேஷஞ் சொல்லியிருக்கிறார், அதை நான் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

ஒரு காலத்தில் ரிஷிகளுக்குள்ளே ஒரு புண்ணியவாத முண்டாயிற்று. அதாவது "எந்தக்காலத்திலே தருமங் கொஞ்சஞ் செய்யப்பட்டாலும் மகா பலனைக் கொடுக்கும்? எவர் இப்படிப் பட்ட தருமத்தை எளிதிற் செய்தற் குரியர்?" என்பதுதான். இந்த விஷயத்திற் சந்தேகமற வுண்மை தெரிந்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அந்த முனி புங்கவரெல்லாம் வேதவியாச மகா முனிவர் சந்நிதிக்குச் சென்றார்கள். சென்றவர்கள் மகாநுபாவராயும் என் குமாரராயு மிருக்கிற அந்த வேதவியாசரைக் கங்கா தீர்த்தத்திலே பாதி நீராடிக்கொண் டிருக்கையிற் கண்டார்கள். கண்டு அம்முநிகள் அவர் நீராட்டமாகி வருவதை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அந்நதிக்கரையில் மரங்களின்கீ ழுட்கார்ந்திருந்தார்கள். அப்போது கங்காதீர்த்தத்தில் முழுகி யிருந்த என் குமாரர் எழுந்து, "சூத்திரன் சாது, கலிசாது" என்று அவர்களுக்குக் கேட்கும்படி சொல்லி, மீண்டும் நீரில் அமிழ்ந்து எழுந்திருந்து "சாது சாது, சூத்திரனே! நீ மகா புண்ணியவானா யிருக்கிறாய்" என்று சொல்லினார். மறுபடியு மூழ்கியெழுந்து அம்மகாமுநிவர் "பெண்பிள்ளைகள் மிகவும் புண்ணியவதிகள், அவர்களைக்காட்டிலும் புண்ணியமுடையவர் யாரிருக்கிறார்?" என்று சொன்னார். பின்பு நீராட்டமாகி ஆசமனாதி சகல அனுஷ்டானங்களுஞ் செய்து வீற்றிருந்த என் குமாரனிடத்துக்கு அம்முநிவர் பணிவோடு சென்றார்கள். வந்தனஞ்செய்து நின்ற அவர்களுக்கு வியாசர் ஆசனங்கொடுத்து, "ஏதுக்காக வந்தீர்கள்?" என்று வினவ, அந்த ரிஷிகள் "சுவாமி வேதவியாசரே! நாங்கள் ஒரு சந்தேகந் தீர்த்துக்கொள்ள வந்தோம்; அதிருக்கட்டும், தேவரீர் கலி சாது என்றும் சூத்திரன் சாது என்றும், பெண்கள் சாதுக்கள் என்றும், அவர்களெல்லாம் புண்ணியவான்க ளென்றும், அடிக்கடி அருளிச்செய்தீரே, அந்த அபிப்பிராயத்தை முந்திக் கேட்க விரும்புகிறோம். அது மறைக்கவேண்டியதல்லாத பக்ஷத்திலே அருளிச் செய்யவேண்டும். பின்பு எண்ணி வந்த காரியத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். அது கேட்டு வியாசர் சிரித்துச் சொன்னதாவது :—

"ஓ ரிஷிகளே! சாது சாது என்று எதனாலே சொன்னேனோ அதைக் கேளுங்கள். கிருதயுகத்திலே எந்தப் புண்ணியம் பத்து வருஷங்களினாலே சித்திக்குமோ அது திரேதாயுகத்திலே ஒரு வருஷத்தினாற் சித்திக்கும், துவாபரயுகத்திலே அதுவே ஒரு மாதத்தினாற் கிடைக்கும், கலியுகத்திலேயோ ஒருநாளிலே கிடைக்கும், இப்படித் தவத்திற்கானாலும், பிரமசரியத்திற்கானாலும், ஜபமுதலியவைகளுக்கானாலும், பயனை மனிதன் கலியுகத்திலே மற்ற மூன்று யுகங்களிற் பெறுவதினு மிகவெளிதாய்ப் பெறுவானாகையாலே

கலி சாது என்று சொன்னேன். இன்னுங் கேளுங்கள். கிருதயுகத்திலே யோகநிஷ்டையிலிருந்து தியானஞ் செய்வதனாலும், திரேதாயுகத்திலே யாகஞ் செய்வதனாலும் துவாபரயுகத்திலே அர்ச்சிப்பதனாலும், எந்தப் பயனுண்டோ அது கலியில் ஸ்ரீகேசவனுடைய திருநாமசங்கீர்த்தனஞ் செய்வதனாலே கிடைக்கும். ஓ தருமமறிந்தவர்களே! மனிதன் இந்தக் கலியுகத்திலே அற்பமான வருத்தத்தினாலேயே தருமமிகுதியை யடைவனாதலால் கலியை நான் கொண்டாடுகிறேன். இனிச் சூத்திரன் சாது என்று சொன்னதின் விவரஞ் சொல்லுகிறேன். பிராமணாதிகள் விரதானுஷ்டானந் தப்பாமலிருந்துகொண்டு முதலில் வேதங்களை யோதவேண்டும். பின்பு தருமவழியாற் சம்பாதித்த திரவியங்களைக் கொண்டு விதிப்படி யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். பிராமணாதிகளுக்குப் பகவானைப் பற்றின வார்த்தைகளைத் தவிர வீண்வார்த்தை சொல்வதும், எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பியாத அன்னாதிகளைப் புசிப்பதும், டம்பத்துக்கும் லாபத்துக்கும் யாகாதிகளைச் செய்வதும் பாதகமாகுமாதலால் அவர்கள் எப்போதும் மனோவாக்குக் காயங்களைக் கட்டுப்பண்ணிக்கொண் டிருக்கவேண்டும். அன்றியும் அந்த இருபிறப்பாளருக்கு எதையும் விதிப்படி செய்யாவிடிற் குற்றமாம். போஜனாதிகளும் இஷ்டப்படி செய்யவொண்ணமல் விதிப்படி செய்யவேண்டியவைகளா யிருக்கின்றன. இவ்வாறு அவர்களுக்குச் சகலகாரியங்களிலும் பராதீனமா யிருப்பதனாலே அவர்கள் மிகவும் வருந்தித் தாங்களடைய வேண்டிய லோகங்களை ஜயிக்கவேண்டும். சூத்திரனோ வேதாத்தியயனம் அக்கினி யக்கிய முதலானவைகளில்லாமல் பாகயக்கியாதிகாரமுள்ளவனாய் முந்திய பிராமணாதிகளுக்குச் சிசுரூஷை செய்வதனாலேயே அப்படிப்பட்ட வுத்தமலோகங்களை அடைவான். ஆதலால் அவனைக்காட்டிலும் புண்ணியவான் யாருண்டு? ஓ முனிபுங்கவர்களே! சூத்திரனுக்கு இன்னது தின்னத்தக்கது இன்னது தின்னத் தகாததென்றும், இது குடிக்கத்தக்கது இது குடிக்கத் தகாததென்றும் நியம மில்லாமையாலே சூத்திரன் சாது என்று சொன்னேன். பெண்கள் சாதுக்கள் என்று சொன்ன காரணஞ் சொல்லுகிறேன். புருஷர் தங்களுக்குரிய தருமத்தினாற் பொருள் சம்பாதிக்கவேண்டும். சம்பாதித்த பொருளைச் சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்யவேண்டும். பல சத்கருமங்களுஞ் செய்யவேண்டும். இப்படியாகப் பொருளீட்டுவதிலும் அதைக் காப்பதிலும் எவ்வளவு பிரயாச மிருக்கிறது பாருங்கள். இதை நல்வழியிற் செலவழிப்பதிலோ இரட்டித்த வருத்த மிருப்பது நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. இவ்விதங்களான பலவகைக் கிலேசங்களினாலே ஆடவர் பிரஜாபத்திய முதலான லோகங்களை வெல்லுகிறார்கள். பெண்டுகளோ மனோவாக்குக் காயங்களினாலே தம் பர்த்தாக்களுக்கு அநுகூலரா யிருந்துகொண்டு சிசுரூஷை செய்து வருவார்களாகில் அந்தப் புருஷர் அடையும் லோகங்களையே அடைவார்கள். இவ்விதமாய் அதிக வருத்தமில்லாமலே தங்கள் கணவர் வருந்திப் பெறு முலகங்களைப் பெறுவார்க ளாகையால், மூன்றாந்தரம் ஸ்திரீகள் சாதுக்கள் என்றேன். ஓ பிராமண சிரேஷ்டர்களே! நீங்கள் கேட்டபடி நான் சொன்ன காரணங்களை யுரைத்தேன். இனி நீங்கள் வந்த காரியத்தைச் சொல்ல வேண்டும்.

அதற்கும் விவரமாய் உத்தரஞ் சொல்லுவேன்" என்று வியாசர் கூறிய பின்பு அந்த ரிஷிகள், ஓ முனிராஜரே! நாங்கள் கேட்கவந்த காரியம் தேவரீர் அருளிச்செய்த அர்த்தங்களி லடங்கிப்போயிற்று, இனி அடியேங்களுக்குக் கேட்கவேண்டு மர்த்தம் வேறில்லை" என்று சொன்னார்கள்.

பின்பு அந்தக் கிருஷ்ணதுவைபாயநர் சிரித்து ஆச்சரியத்தினாற் கண் மலர்ந்து நிற்கிற அம்முனிவரை நோக்கி "நான் திவ்விய ஞானத்தினாலே உங்கள் காரியத்தை யறிந்து அதைக் குறித்துத்தான் 'கலி சாது', 'சூத்திரன்சாது', 'ஸ்திரீ சாது', என்று சொன்னேன்; அற்பமான முயற்சியால் கலியில் தருமம் பலிக்கின்றது; தயை சாந்தி முதலான ஆத்தும குணங்களாகிற தண்ணீர்களினாலே அவர்கள் சகல பாபங்களாகிய மலங்களைக் கழுவிக்கொள்ளுவார்கள்; சூத்திரர் பிராமணாதிகளுக்குச் சிசுருஷை செய்வதினாலேயே பேறு பெறுகிறார்கள், பெண்டிர்களும் பதி சிசுருஷை செய்து ஆயாசமில்லாமலே நற்கதி யடைகிறார்கள்; ஆதலால் இம்மூவரும் புண்ணியசாலிகளென்பது என்னபிப்பிராயம்; கிருதயுகாதி காலங்களிலேயும் அந்தணர் முதலியோர்க்கும் தருமம் சம்பாதிப்பதிலே மிகுந்த ஆயாச மிருக்கின்றது; இதைப்பற்றி நான் சொன்ன விவரத்தினாலே உங்கள் சந்தேகந் தீர்ந்துவிட்டதன்றோ? நீங்கள் வினவுதற்கு முன்பே சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லிவிட்டேன், நான் இனி உங்களுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன?" என்று வியாசர் சொன்னதைக் கேட்டு, அந்த முனீசுவரர்கள் சந்தேக மற்றவர்களாய்ச் சந்தோஷத்தோடு அவரைத் திருவடி தொழுது மிகவும் புகழ்ந்து தங்களிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

"மயித்திரேயரே! இந்த ரகசியத்தை உமக்கும் நான் சொன்னேன். மிகவுந் துஷ்டனான கலிக்கு இந்த மகா குணமொன் றிருக்கின்றது பாரும். நீர் முதலில் லோக ஸம்ஹாரத்தைக் குறித்து என்னைக் கேட்டீரன்றோ? பிராகிருதமென்றும் அவாந்தரமென்றும் பிரிந்திருக்கின்ற அந்தப் பிரளய கிரமத்தையும் உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன்.

இரண்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

நைமித்திக பிரளயம்

சர்வ பூதங்களுக்கும் பிரளயம் மூன்றுவிதமுண்டு. அவையாவன:—நைமித்திகம், பிராகிருதிகம், ஆத்தியந்திகம் என்பவையாம். கல்ப்பத்தின் முடிவில் பிரமதேவனா லுண்டாகும் பிரளயம் நைமித்திகம் என்னப்படும், பரார்த்தப் பிரமாணமான விரிஞ்சனுடைய ஆயுசின் முடிவில் வரும் பிரளயம் பிராகிருத மென்னப்படும், மோக்ஷமே ஆத்தியந்திக மென்னப்படும்; என்றிப்படி சொன்னபோது மயித்திரேயர், "சுவாமி! பிராகிருத பிரளயத்தை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டுப் பரார்த்தத்தை யிரட்டிக்க

வேண்டுமே, அந்தப் பரார்த்தமென்கிற கணக்கை அடியேனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்ன, மகரிஷி அருளிச்செய்கிறார் :—

கேளீர் பிராமணரே! ஏகஸ்தான முதல் ஒன்றுக்கொன்று பதின்மடங்கதிகமாய் மேலே மேலே ஸ்தானங்களுண்டன்றே. அவைகளில் பதினெட்டாமிடம் பரார்த்தமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அந்தப் பரார்த்த மிரட்டித்த காலத்தில் பிராகிருத பிரளயமுண்டாம். அப்போது வியக்தமெல்லாம் தன் காரணமான அவியக்தத்தில் லயப்படும். மனிதருடைய நிமிஷமென்பது யாதுண்டோ, அது ஒரு மாத்திரையின் அளவுள்ளதாகையால் மாத்திரையென்று சொல்லப்படும். அந்த மாத்திரைகள் பதினைந்து சேர்ந்தது காஷ்டையாம். முப்பது காஷ்டைகள் ஒரு கலையாம். பதினைந்து கலை ஒரு நாழிகையாம். அந்நாழிகையானது பன்னிரண்டரைப் பல நிறையுள்ள தண்ணீரால் குறிக்கப்படும். அல்லது மகததேசத்தினொருபடி நீரளவாம். அதை அறியும்வகை கேளும். இருபது குன்றிமணி யெடையுள்ள பொன்னினாலே நாலங்குல அளவாகச் செய்த ஊசிகளைக்கொண்டு துவாரம் இடப்பட்ட மகத தேசத்துப் படியளவான வொரு பாத்திரத்தைத் தண்ணீரில் மூழ்த்த, அப்பாத்திரம் எவ்வளவு காலத்தினாலே தண்ணீரால் நிறையுமோ அவ்வளவு காலம் ஒரு நாழிகையென்றெண்ணப்படும். அல்லது அப்பாத்திரத்தில் விட்ட தண்ணீர் அந்தத் துவாரத்தினால் வெளிப்படுங் காலம் நாழிகையாம். இரண்டு நாழிகை ஒரு முகூர்த்தமாம். முப்பது முகூர்த்தம் ஒரு நாளாம். முப்பது நாள் ஒரு மாதமாம். பன்னிரண்டு மாதம் ஒரு வருஷமாம். இவ்வருஷம் தேவர்களுக்கு ஓரிராப்பகலாம். அப்படிப்பட்ட இராப்பகல் முந்நூற்றறுபது சேர தேவமானத்தினால் ஒரு வருஷமாம். அந்த வருஷம் பன்னீராயிரஞ் சேர்ந்தால் ஒரு சதுர்யுகமாகும். அந்தச் சதுர்யுகம் ஆயிரமானால் சதுர்முகனுக்கு ஒரு தினமாம். அதற்குத்தான் கல்பமென்று பெயர். அதின் கடைசியில் வருவதுதான் பிரம சம்பந்தமான நைமித்திக பிரளயமாம். மயித்திரேயரே! அதி உக்கிரமான அந்தப் பிரளயத்தின் சொரூபத்தை முந்திச் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிறகு நைமித்திகப் பிரளயத்தைச் சொல்வேன்.

ஆயிரஞ் சதுர்யுகத்தின் முடிவில் கருப்பு முதலிய காரணங்களாலே பூலோகம் பெரும்பாலும் க்ஷீணித்திருக்கையில் மிகவுங் கொடுமையாய் நூற்றாண்டளவு மழையில்லாம லிருக்கும். அதனாலே அற்பமான சத்தியுள்ள ஜந்துக்களெல்லாம் மடிந்துபோம். பின்பு ஸ்ரீ விஷ்ணு பகவான் சங்காரத்துக்காக உருத்திரரூபந் தரித்தவராய்ச் சகல பிராணிகளையுந் தம்மில் லயிக்கும்படி செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றிச் சூரியனுடைய ஏழுகிரணங்களி லிருந்துகொண்டு சகல ஜலங்களையும் பானஞ் செய்தருளுவர். இப்படியாகப் பிராணிகளிலும் பூமியினுமுள்ள நீரையெல்லா முறிஞ்சிப் பூமி முழுதையும் வாட்டிப்போடுவர். இவ்வாறு சமுத்திரம் நதி அருவி முதலான தண்ணீரை யெல்லா முண்டதனாலே அந்தச் சூரியகிரணங்க ளேழும் மிகப் பெருத்து ஏழு சூரியர்களாகிக் கீழு மேலுஞ் சொலித்துப் பாதாளங்களுள்பட மூன்றுலோகங்களையும் எரித்துவிடும். இவ்வேழு சூரியர்களாலு

மெரிக்கப்படவே இந்நிலமானது மலை கடல் முதலிய வெவ்விடத்திலும் பசை யென்பது சுத்தமாயில்லாமல் மரஞ் செடி புல் பூண்டு முதலாக எரிந்து போய் ஆமையோடுபோ லாய்விடும். பின்பு பகவான் ஆதிசேஷனுடைய சுவாசத்தினின்று முண்டான காலாக் கினி ருத்திரனுகிப் பாதாளங்களையெல் லாம் தகித்துக்கொண்டு பூமிக்கும் வந்து அதையுங் கொளுத்திவிடும். இப் படியாக அந்தப் பிரளய காலாக்கினி ஜ்வாலா சக்கிரத்தோடு கூடியதாய் புவர்லோக சுவர்லோகங்களையும் கொளுத்திக்கொண்டு அங்கேயே சுற் றிக்கொண்டிருக்கும். அப்போது ஜ்வாலைகளாற் சூழப்பட்ட இம் மூன்று லோகங்களும் சராசரங்க ளெல்லா நசித்ததாய் வறுக்கிற சட்டி போல் விளங்கும்.

பின்பு அதிகாரி புருஷர்களாய்ப் புவர்லோக சுவர்லோகங்களி லிருக் கிற மனுவாதிகள் மகா தாபமுற்றவர் களாகி மகர்லோகஞ் சேருவார்கள். பின்பு அங்கும் பெருந்தாபமுற்று அவ் வுலகத்தாரோடுகூட அதற்கு மேலான ஜனலோகத்தை யடைவார்கள். அவர் களுக்குள்ளே யார் பரப்பிரமத்தை யடைய நின்றவர்களோ அப்படிப் பட்டவர்கள் மேலுங்கீழும் பத்துத் தரஞ் சுற்றிச் சுற்றித் தபோலோக சத்தியலோகங்களிற் சென்று கடைசி யில் பரப்பிரமத்தை யடைவார்கள். பூமி முதலான மூன்று லோகத்தி லுள்ள மற்றவர்களெல்லாம் ஆத்து மாவில் லயப்படுவார்கள். இப்படி யாக ருத்திரரூபியாயிருக்கிற ஸ்ரீ ஜனார் த்தனன் சகலத்தையுந் தகித்துத் தன் சுவாசத்தினின்று மநேக மேகங்களை யுண்டாக்கினன். அதனுலே யானைக் கூட்டம் போலே மகா பயங்கரங்க ளான மின்னலோடும் இடியோடுங் கூடிப் பிரளயகால மேகங்கள் தலைப் படுகின்றன. அவற்றின் நிறங்கள் சில கருநெய்தற் பூப்போலவும், சில ஆம்பல் போலவும், சில கருஞ் சிவப் பாயும், சில பொன்னிறமாயும், சில கழுதை நிறமாயும், சில அரக்கு நிற மாயும், சில வைடூரியத்திற்கு ஒப்பா யும், சில இந்திரநீலத்திற்கு ஒப்பாயும், மற்றுஞ் சில சங்கு முல்லைகளுக்குச் சமானங்களாயும், பிறவுஞ் சில மை க்கு நிகராயும், இன்னுஞ் சில தம்பலப் பூச்சிகள் போலவும், வேறு சில நெருப்புப் போலவும், மற்றுஞ் சில மனச்சிலைபோலவும், சில கூந்தற்பனை போலவும், சில சாஷமென்கிற பக்ஷி யின் சிறகைப்போலவும் விளங்கும். அந்தப் பெரிய மேகங்களின் உருவம் சில பெரிய பட்டணங்களை யொத் தும், சில மலைகளை யொத்தும், வேறு சில வஞ்சனைவீட்டுக்குச் சமான மாயும், மற்றுமுள்ளவை தரைக்கு நிக ராயு மிருக்கும். இப்படியாக வுண் டான அந்த மகா மேகங்கள் பயங் கரமாய்க் கர்ச்சித்துக்கொண்டு வான முழுது மறையநின்று பெருந்தாரை களைப் பொழிந்து, முன்னுரைத்தபடி மூவுலகங்களிலும் பற்றிநின்ற அப் பெருந்தீயை அவிக்கின்றன. அவை தீ யவிந்தபின்பும் இராப்பகலோயா மல் வருஷித்து அப்பெருந்தாரைகளி னலே பூமி முழுவதையும் ஜலமயமாக் க்கிப் பின்பு புவர்லோகத்தையும் அத ற்கு மேலுலகத்தையும் அப்படியே ஜலமயமாக்கும். இவ்வாறு அந்த மேகங்கள் ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் யாவு மற்று அந்தகாரஞ் சூழ்ந்த வுலகத் திலே நூற்றூண்டளவுக்குமேலு மழை பெய்து நிற்கும். ஓ முனிவரே! நித்திய ஞயும் பரமாத்துமாவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ வாசுதேவ னுடைய மகிமையி னலே கல்பகாலத்தின் முடிவில் இப் படியெல்லா மாகின்றன.

மூன்றுமத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாலாம் அத்தியாயம்

பிராகிருதபிரளயம்

கேளீர் மயித்திரேயரே! அந்தத் தண்ணீர் சத்த ரிஷிகளுடைய ஸ்தானத்தைக் கவர்ந்து நிற்பதனால் திரிலோகங்களும் ஏகார்ணவமாய் விடும். அப்போது ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினுடைய திருமுகத்தினின்றும் ஒருமூச்சுக் காற்றுண்டாகி அந்த மேகங்களை யெல்லா நாசஞ் செய்துகொண்டு ஒரு நூறுண்டளவும் வீசிக்கொண்டிருக்கும். பிறகு சர்வபூதமயனும் நினைக்க வரியனும் அனாதியாயும் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதியாயும் மகாப்பிரபுவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரி பகவான் அக்காற்றை யமுதுசெய்து, பிரமரூபத்தோடு அந்த ஏகார்ணவத்திலே சேஷசயனத்தின்மீது, ஜனலோகத்திலுள்ள சனகாதி யோகிகளாலும் பிரம லோகத்தி லுள்ள முமுக்ஷுக்களாலும் தியானிக்கப்பட்டவராய்த் தமது மாயா ஸ்வரூபமான யோக நித்திரையைக் கைக்கொண்டு வாசுதேவனென்னுந் திருநாமமுள்ள தம்மைச் சிந்தித்திருப்பவராய்த் திருக்கண் வளர்ந்தருளுவர். ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரமரூபந் தரித்து அந்தக்காலத்தில் பள்ளிகொள்வது நிமித்தமாயிருப்பதனாலே இவ்வாறு நடக்கும் பிரளயத்துக்குத்தான் நைமித்திக மென்று பெயர். சர்வாத்துமாவான அந்த அச்சுதன் எப்பொழுது எழுந்திருப்பரோ அப்போது இவ்வுலகமும் அசையும். அவர் யோகநித்திரை கண்டருளுவராயின் உலகமும் கண்மூடிப்போம். ஆயிரஞ் சதுர்யுக பிரமாணமான பிரமதினம் யாதுண்டோ, அவ்வளவு காலமே ராத்திரியாகும். இவ்விராத்திரியின் முடிவில் ஸ்ரீ விஷ்ணு விழித்துக் கொண்டு, பிரம ரூபத்தோடு மீண்டும் சிருஷ்டித் தருளுகிறாரென்பதை முன்னமே உமக்குச் சொல்லியிருக்கிறோமன்றோ? இந்தக் கல்பத்தின் முடிவிற் செய்யுஞ் சங்காரந்தான் அவாந்தர பிரளயமாம். நைமித்திகப் பிரளயக்கிரமத்தை உமக்குச் சொன்னோமன்றோ? இனி பிராகிருத பிரளயஞ் சொல்வோம் கேளும்.

முன்னுரைத்தபடி அனாவிருஷ்டி முதலானவைகளினாலே சமஸ்த லோகங்களும் பாதாளங்களும் நாசமாகி மஹத்தத்துவ முதல் விசேஷம் வரையிலுமுள்ள விகாரமெல்லாம் நசிக்கும்படி எம்பெருமானுடைய சங்கற்பத்தினாலே பிரளயம் சம்பவிக்க முதலில் நீர் நிலத்தின் குணமாகிய கந்தத்தைக் கிரகிக்கிறது. கந்தம் கிரகிக்கப்படவே, நிலமானது லயப்படத் தக்கதாகிக் கந்ததன் மாத்திரை நசித்து நீராய் விடுகின்றது. அந்த நீர் வளர்ந்து மகா வேகமும் மகா கோஷமு முள்ளதாகி எல்லாவற்றையு நிரப்பிக் கொண்டு அலைகளுள்ள பிரவாகத்தோடு லோகங்களின் முடிவுவரையில் ஓடி நிற்கிறது. அந்தத் தண்ணீரின் குணமான ரசத்தைச் சோதி கிரகிக்க, அத்தண்ணீர் ரசதன்மாத்திரை அற்றுச் சோதியாகின்றது. இவ்விதமாய் நீர் அக்கினியாகி மகாதேஜசு சூழ்ந்ததாய் எங்கு நிறைந்து வியாபிக்கிறது. இவ்வண்ணம் நாற்புறமும் சுவாலாமயமாய்ச் சூழ்ந்து நிற்கிற அவ்வனலின் குணமாகிய ரூபத்தைக் காற்று கிரகித்துக் கொள்ளுகிறது. ரூபதன்மாத்திரை நசித்ததனாலே அனல் அற்று காற்று மிகவும் வீசுகின்றது. இதனாலே எங்

கும் ஒளியற்றுக் காற்றே பேரிரைச்சலோடு வானத்தைப் பற்றி வீசிக் கொண்டிருக்க, அதன் குணமாகிய பரிசத்தை வானம் கிரகித்துக் கொள்ளுகின்றது பின்பு வாயு நாசமாகி ஆகாச மொன்றே ஆவரணமின்றி யிருக்கும். ரூப ரச கந்த ஸ்பரிசங்களற்றதாய்ச் சத்தமே இலக்கணமாகவுடையதாய் அவயவ மில்லாததாய் மிகவும் பெரிதா யிருக்கின்ற அந்த ஆகாசமானது யாவற்றையு நிரப்பிக் கொண்டு விளங்கும். இப்படிக்குச் சுற்றும் வட்டமாய் யாவுங்கொள்ளுமிடமாய் எல்லாவற்றையுஞ் சூழ்ந்து நிற்கின்ற அவ்வானத்தின் குணமாகிய சத்தத்தைப் பூதாதி கிரகிக்கின்றது. பூதங்களும் இந்திரியங்களும் ஒருமிக்க அந்தப் பூதாதியில் லயப்பட்டிருக்கும். அபிமான ரூபமான இந்தப் பூதாதியானது தமஸ்ஸைப் பிரதானமாகக் கொண்டதனாலே தாமசமென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பூதாதி யென்று சொல்லப்பட்ட அகங்காரத்தைப் புத்தியே லக்ஷணமாகக்கொண்ட மகத்து கிரகிக்கிறது. இவ்வண்டத்தினுள்ளே பூமியும் மகத்தும் முதலெல்லையுங் கடையெல்லையுமாயிருப்பதுபோலே வெளியிலும் அவை முதலெல்லையுங் கடை யெல்லையுமாயிருக்கின்றன.

ஓ புத்திமானான மயித்திரேயரே! இப்படியே அண்டத்துக்குப் புறத்தினுள்ள பிருதிவி முதல் மஹத்தீருநின்ற ஏழுபிரகிருதிகளும் சங்காரகிரமத்திலே முன்னுரைத்தபடி தந்தமுடைய காரணங்களிலே லயப்படுகின்றன. இந்தப் பிரபஞ்சத்தை மூடிக் கொண்டிருக்கிற அண்டரூபமான பிருதிவியானது அதைச் சூழ்ந்த அப்பிலும், அவ்வப்பு அதைச் சூழ்ந்த தேஜசிலும், அத்தேஜசு அதை சூழ்ந்திரா நின்ற வாயுவிலும், அவ்வாயு தன்னைச் சூழ்ந்த ஆகாசத்திலும், அவ்வாகாசம் அகங்காரத்திலும், அவ்வகங்காரம் மஹத்திலும் லயமாகின்றன. இவைகளோடு கூடின அந்த மஹதத்துவத்தைப் பிரகிருதி கிரகிக்கின்றது. அதிகப்படாமலுங் குறைபடாமலும் முக்குணங்கள் சமமாயிருப்பதுதான் பிரகிருதி யென்று சொல்லப்படும். அதுதான் லோகங்களுக்கு ஏதுவாகையால் பிரதானமும் காரணமுமாகின்றது. இவ்வண்ணம் இந்தப் பிரகிருதி வியத்த ஸ்வரூபமாயும் அவியத்த ஸ்வரூபமாயு மிருக்கின்றது. ஆனதால் வியத்தம் அவியத்தத்தில் லயப்படுகின்றது. என்று மொருவகைப் பட்டவனும் சுபாவத்திற் சுத்தனும் அக்ஷரனும் நித்தியனும் சூக்ஷ்மரூபியாகையாலே பிரகிருதியையும் வியாபிக்கத்தக்கவனு மிருக்கிற புருஷனும் பிரகிருதி போல் பரமாத்துமாவினுடைய அம்சமா யிருக்கிறான். பரமாத்துமாவோ நாமம் ஜாதி முதலான கற்பனைகளில்லாமல் எப்போதும் இருத்தலே சுபாவமாகக் கொண்டவனாய் அறியவேண்டியவனாய்ச் சர்வேசுவரனாய் ஞான சொரூபியாய் ஜீவாத்துமாவுக்கு மேற்பட்டவனா யிருக்கிறவன். அப்படி யிருக்கப்பட்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுதான் பரப்பிரமம். முக்கியமான இடமாகையாலே பரந்தாமன். எல்லாமாயிருப்பவனவனே, யோகியானவன் அவனைச் சேர்ந்துதான் மறுபடியுந் திரும்புகிறதில்லை. வியத்தா வியத்த சொரூபமான பிரகிருதி யாதுண்டோ அதுவும், புருஷன் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனும், இவ்விரண்டும். அந்த பரமாத்துமாவிலே லயப்படுகின்றன. அந்தப் பரமாத்துமாதான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான பரமேசுவரன்.

அவன் கர்ம காண்டமான வேதத்தி லும் பிரமகாண்டமான வேதாந்தத்தி லும் விஷ்ணு முதலிய நாமங்களினுலே துதிக்கப்பட்டிருக்கிறுன். பிரவிர்த்தி மார்க்கமென்றும், நிவர்த்தி மார்க்க மென்றும் இருவகையான வைதிக கருமங்களினுலே சகல தேவதா ஸ்வ ரூபியான அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவே இருக்கு யசுர் சாமம் என்கிற பிர விர்த்திமார்க்கங்களினுலே யக்கியேசு வரனும் யக்கிய புருஷனும் ஆராதிக் கப்படுகிறுன். மேலும் நிவர்த்தி மார்க் கத்திலே ஞான சொரூபியாயும் ஞான மயமான திருமேனி யுள்ளவனுயு முள்ள அந்த விஷ்ணுவே மோக்ஷங் கொடுக்க வல்லவனுக ஞான யக்கி யத்தைக்கொண்டு யோகிகளால் யஜிக் கப்படுகிறுன். குறில் நெடில் அள பெடை இவற்றுலே சொல்லப்படும் படியான அசித்து யாதுண்டோ அது வும், வாக்குக்கு விஷயமாகாத சித் தும் அந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சொரூபங் களேயாம். வியத்தமும் அவியத்தமும் புருஷனும் முத்தனும் யாவும் அந்த ஸ்ரீ ஹரிபகவானே. சகல பிரபஞ்சத்தை யும் தமக்குச் சரீரமாகக் கொண்டு விளங்குவதனுலே அவனுடைய சொ ரூபங்களேயாம். விகாரமில்லாத சொ ரூபமுடையவனும் வியாபகனுமான அந்த ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே வியத்தா வியத்த ஸ்வரூபமான பிரதானமும் புருஷனும் ஒடுங்குகிறுர்களன்றே? அவ்வண்ணம் ஒடுங்குமிடமான அந் தப் பரமாத்துமாவுக்கு இரண்டு பரார்த்தகால மென்று சொன்னது ஒரு பகலாம். வியத்தமெல்லாம் பிர கிருதியிலும் அந்தப் பிரகிருதி புருஷ னிடத்திலும் அந்தப் புருஷன் பர மாத்துமாவிலும் லயமா யிருக்க, அவ்வளவு காலம் இரவாம். ஒய் பிராமணுேத்தமரே! நித்தியனுன அந் தப் பரமாத்துமாவுக்குப் பகலென் பது மிரவென்பது மில்லை. ஆனுலும் சிருஷ்டி முதலான காரியங்களைக் கொண்டு உபசார வழக்காய் இராப் பகல் சொல்லப்படுகின்றன. இப்படி யாகப் பிராகிருத பிரளயக் கிரமத்தை உமக்குச் சொன்னேன். இனி ஆத்தி யந்திகப் பிரளயத்தைச் சொல்லு வேன்.

நாலாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

ஆத்தியந்திக பிரளயம், ஜனனுதிதுக்க நிரூபணம்

கேளும் மயித்திரேயரே! புத்திசாலி யானவன் ஆத்தியாத்துமிக முதலிய தாபங்கள் மூன்றையு மறிந்து ஞான மும் வைராக்கியமும் உண்டாகப் பெற்று மோக்ஷமென்கிற ஆத்தியந்திக லயத்தை அடைகிறுன். ஆத்தியாத்து மிக தாபமாவது தன்னுத்துமாவையுந் தேகத்தையும் பற்றி யுண்டாகுந் துக் கம். அது சரீரத்தைப் பற்றினதும் மனதைப்பற்றினதும் என இருவகைப் படும். தலைநோய், பீனசம், சுரம், சூலை, பகந்தரம், குல்மம், ரத்தபேதி, சோபை, சுவாசம், வாந்தி, கண் ணுேய், அதிசாரம், குஷ்டம், வாயு ரோகம், இப்படிப்பட்ட அநேகங்கள் சரீரத்தைப் பற்றினவை. காமம்,

குரோதம், பயம், துவேஷம், லோபம், மோகம், துக்கம், சோகம், அசூயை, பொறாமை, அவமானம், பகைபாராட்டல் முதலாக மானசமும் பலவகையாயிருக்கும். ஆதிபவுதிகமாவது ஜந்துக்களைப்பற்றி யுண்டாவது. மிருக பக்ஷி மனுஷ்ய பிசாச சர்ப்ப ராக்ஷஸாதிகளாலே யுண்டாவதானதால் அதுவும் அநேகவித முள்ளது. ஆதிதைவிகமென்பது தெய்வத்தால் வருவது. அதுவும் குளிர் காற்று வெப்பம் மழை இடி முதலானவைகளா லுண்டாவது பற்றிப் பலவிதமாம். இந்தத் தாபங்கள் மூன்றும் கருவினுலும் பிறப்பினுலும் இறப்பினுலும் மூப்பினுலும் நரகத்தினுலும் உண்டாக்கப்பட்டு அநேக வாயிரம் வகைகளாகின்றன. அவற்றை விசதப் படுத்துகிறேன் கேளும்.

ஜந்துவானது மிகவு மென்மையான வுடம்புள்ளதாய் அநேக மலங்கள் சூழ்ந்த கருப்பத்திலே ஒருவகைத்தோலால் மூடப்பட்டு, மிகவும் வளைந்த முதுகு கழுத்துகளி னெலும்புடையதாயிருந்துகொண்டு, தாயுண்ணுகின்ற புளிப்பு கசப்பு கரிப்பு உப்பு முதலானவுணவுகள் மேலே படும்போது அளவில்லாத வேதனைகளைப் பொருந்தி, தன்னுடம்புகளை நீட்டவு மடக்கவுந் திறனில்லாததாய் மல மூத்திரங்களாகிய சேற்றிலே கிடந்து, எப்புறத்திலுந் துன்பமே யுற்று, மூச்சுவிடமாட்டாமல் அறிவுமாத்திர முள்ளதாய்ச் சென்ற அநேக ஜனனங்களை நினைத்து மகாவிசன மடைந்ததாய் இப்படித் தன் கருமத்தினுற் கட்டுண்டிருக்கின்றது. பின்பு பிறக்கும்போது பிரமதேவனு லேவப்பட்ட வொருகாற்றினு லெலும்புகளெல்லா நுறுங்கிப் போம்படி பீடிக்கப்பட்டு மலமூத்திரங்களாலுஞ் சுக்கில சோணிதங்களாலும் பூசப்பட்ட முகமுடையதாய் மிகுந்த பலமான பிரசவ வாயுக்களினுலே தலைகீழாகத் திருப்பப்பட்டு வெகு வருத்தத்தினுல் தாயின் வயிற்றினின்றும் வெளியில் வருகின்றது. பிறந்தபின்பு வெளிக்காற்று பரிசித்தவுடனே பெருமூர்ச்சையுற்று முன்னிருந்த ஞானத்தை யிழக்கின்றது. விழும்போது முட்களாலே குத்தப்பட்டாற் போலவும் வாட்களா லறுக்கப்பட்டாற் போலவும் துர்க்கந்தமான விரணத்திற்கொப்பான யோனித்துவாரத்தி னின்றும் புழுப்போலே தரையில் விழுகின்றது. பிறகு சொறிந்துகொள்ளவுந் திரும்பவுங்கூடச் சக்தியில்லாததாய் ஸ்நானபான ஆகாராதிகளைப் பிறருடைய இச்சையின்படி பெறுகின்றது. மேலும் மூத்திராதிகளினுலே அசுத்தமான படுக்கையிற் கிடந்து, எறும்பு கொசுகு முதலியவைகள் கடிக்கும்போது அவற்றைத் தடுக்கமாட்டாமலிருக்கின்றது. இப்படி பிறப்பின் துன்பங்களையும் பின்னுண்டாகுந் துன்பங்களையும் ஆதிபவுதிக முதலிய துன்பங்களையும் எத்தனையோ இளமையிலே அடைகின்றது. பின்பு வளர்ந்து பருவமடையும்போது மனிதன் அஞ்ஞானமாகிய அந்தகார மூடிக்கொண்டிருப்பதனுலே மூடனுகி "நான் யார்? எங்கிருந்து வந்தேன்? எங்கே போவேன்? எனக்கென்ன பயன்? நான் எந்தக் கட்டினுற் கட்டுண்டிருக்கிறேன்? காரணம் எது? காரணமல்லாத தெது? செய்யத்தக்க தெது? செய்யத்தகாத தெது? எது சொல்லத்தக்கது? எது சொல்லத்தகாதது? எது தருமம்? எது அதருமம்? எங்கே இருக்கிறேன்? எப்படி இருக்கிறேன்? செய்யவேண்டுவதெது? செய்யவேண்டாத தெது? எது குணமுள்ளது?

எது குற்றமுள்ளது?" என்று ஒன்றையும் அறியமாட்டாதவனு யிருக்கிறான். இப்படி மிருகங்களைப்போலே மூடனாய் உண்பதும் புணர்வதுமே முக்கியமாகக்கொண்டு அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அநேக துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான். அஞ்ஞானமென்பது தமோகுணத்தின் விகாரம். அதனாலே மனிதருக்குக் கெட்ட காரியங்களைச் செய்யும்படி யாகின்றது. ஆகவே வைதிக கருமங்கள் நடவாதிருக்கின்றன. அந்தக் கரும லோபத்தினாலே நரகமுண்டாகின்றது. ஆதலால் அஞ்ஞானிகளுக்கு இம்மையிலு மறுமையிலும் துக்கம் அதிகமாயிருக்கின்றது. இவ்வாறு யவ்வனந் தாண்டி முதுமை நேரிடும்போது உடம்பு மெலிந்து கட்டுத் தளர்ந்து பற்களாடி யுதிர்ந்து திரைகளும் நரம்பு தோன்றுதலு முண்டாகிக் கொஞ்சந் தூரத்திலிருப்பதுந் தெரியாமல் கருவிழி உள்ளே ஆழ்ந்து போய் மூக்கின் துவாரத்திலிருந்து மயிர்கள் உதிர உடம்பு நடுங்கி எலும்புகளெல்லாம் வெளிப்பட்டுத் தெரிய முதுகெலும்பு வளைந்துபோகத் தீபனம் மந்தமானதினாலே உணவு நன்றாய்ச் செல்லாமற் செய்கைகள் குறிகிப்போக நடப்பதும் எழுந்திருப்பதும் படுப்பதுங்கூட வருந்திச் செய்துகொண்டு காது கேளாமலுங் கண் தெரியாமலு மிருக்க வாயினின்றும் நீர் வடிந்துகொண்டிருக்கத் தவிக்கின்றான். இப்படிச் சகல இந்திரியங்களும் அசுவாதீனங்களாகி மரணங் கிட்டியிருக்கையில் முன் தான் அனுபவித்தவைகளை நினைத்து உருகிக் கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லவும் மிகுந்த வருத்தமுள்ளவனாய் சுவாசகாசமுண்டாவதனாலே மிகுந்த ஆயாசமும் தூக்கமின்மையு முடையவனாய் எழுந்திருக்கவு மூட்காரவும் பிறருதவி வேண்டுகையாலே வேலைக்கார மக்கள் மனைவிகள் முதலாக யாவரும் அவமதிக்கும்படியானவனாய் ஒரு சுத்தியுமில்லாமல் உண்ணவும் உலாவவும் வெகு ஆசையுள்ளவனாய் ஊழியரும் பரிகாசஞ் செய்யப்பெற்று பந்துக்கள் வெறுப்படையத் தன்னுடைய யவ்வனனுபவத்தைப் பூர்வ ஜன்மத்தினனுபவம்போல் நினைத்து மனஸ்தாபத்தோடு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். இப்படி மூப்பில் பல துக்கங்களை யனுபவித்து மரணமடைகிறான்.

அந்த மரணத்தில் நேரிடுந் துன்பங்களைக் கேளும். கால் கை கழுத்துகள் கட்டுவிடப்பெற்று பெருநடுக்கமுள்ளவனாய், சுவாதீன மில்லாமல் சற்று நேரம் அறிவும் சற்றுநேரம் அறிவழிவுமுள்ளவனாய், இவைகள் எப்படி போமோவென்று மக்கள் பெண்டிர் வீடு மாடு தனம் தானிய முதலானவற்றிலே ஒரு மமதையினாலே கலங்கினவனாகி, இப்படி யிருக்கையிலேயே இரம்பங்கள் போலே மிகக் கொடியவைகளான இயமனுடைய சரங்கள் போன்ற மகா வியாதிகளாலே உயிர் பெயரக் கண்கள் சுழலக் கைகால்களை யுதறிக்கொண்டு, நாக்கு முதடும் உலர்ந்து உதானவாயு எழும்பித் துன்பப்படுத்தக் கண்டமடைத்துக் குருகுருவெனச் சப்தித்துக் கொண்டிருக்கப் பெருந்தாபமும் பெரும்பசியும் பெருந்தாகமும் பொருந்தி, யமகிங்கரராலே பிடிக்கப்பட்டு, வெகு பிரயாசத்தினாலே தேகத்தை விட்டுக் கிளம்புகிறான். உடனே யாதநாதேகத்தையு மடைகிறான். இவைகளும் இன்னும் பலவிதமான துன்பங்களும் மரணத்தி லுண்டாகின்றன.

இறந்தபின் மனிதர் நரகத்திற்படு மவஸ்தைகளைக் கேளும். யமகிங்கரர் முந்திப் பாசத்தினாற் கட்டிப் பிடிப்பதும், பின்பு தடியா லடிப்பதும், உக்கிரமான யமனைப் பார்ப்பதும், கொடிய வழியைக் காண்பதுமாகிய துன்பங்களை யனுபவித்துப் பிறகு காய்ந்த மணலும் அக்கினி யந்திரமும் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களும் இவை முதலியவைகளினாலே பயங்கரமான அந்தந்த நரகத்திலே படும்பாடு மிகவுங் கொடியது. ஓ பிராமண சிரேஷ்டரே! இரம்பங்களினாலே அறுக்கப்பட்டும் மூசையிற் போட்டுக் காய்ச்சப்பட்டும் கோடரிகளினாலே பிளக்கப்பட்டும் பூமியிற் புதைக்கப்பட்டும் சூலங்களிலேற்றப்பட்டும் புலியின்வாயி லிடப்பட்டும் கழுகுகளாலே பிடுங்கப்பட்டும் கொடிய மிருகங்களாலே கடிக்கப்பட்டும் எண்ணெய்க் கொப்பரையி லிட்டுப் பொரிக்கப்பட்டும் உப்புச்சேற்றிலே புரட்டப்பட்டும் உயரத்திலிருந்து தள்ளப்பட்டும் யந்திரங்களிலேற்றி யெறியப்பட்டும் பாப பலங்களாய் மனிதர் நரகங்களிற் படுந் துன்பங்கள் இவ்வளவென்று சொல்லி முடியா. ஓ முனிவரே! நரகத்திலே மாத்திரமன்று துக்க பரம்பரை, சுவர்க்கத்திலு முண்டு. சுவர்க்கத்திற் சுகானுபவம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கையில் புண்ணியம் க்ஷயித்து இனி நாம் விழப்போகிறோ மென்கிற நினைப்பினாலே பய முண்டாகும்போது மனதிற்கு மகாதுக்கமுண்டாகும். இப்படி நரகாதிகளை யனுபவித்து மறுபடியும் கர்ப்பத்திற் பிரவேசித்துப் பிறக்கிறான். இவ்வாறு அநேகந்தரம் பிறப்பது மிறப்பதுமாய் அலைகிறான். மேலும் பிறந்தவுடனேயாவது இளமையிலாவது யவ்வனத்திலாவது நடுவயதிலாவது மூதுமையிலாவது சித்தமா யிறக்கிறான். பிழைத்திருக்கும் போதோ நாநாவித துக்கங்களாற் சூழப்பட்டு நூலுக்குக் காரணமான பஞ்சு மொய்த்துக்கொண் டிருக்கிற பருத்திவிதை போலே யிருக்கிறான். மேலும் பொருளைச் சம்பாதிப்பதிலும் காப்பாற்றுவதிலும் அதின் அழிவிலும் இஷ்டருக்குத் துன்ப நேரிடுகையிலும் மனிதருக்கு அநேக துக்கங்களே யுண்டாகின்றன.

மயித்திரேயரே! எந்தெந்தப் பொருள் புருஷர்க்கு இன்பமா யிருக்கிறதோ அதுவே துன்பமென்னு மரத்திற்கு விதையாகின்றது. களத்திரம் புத்திரர் மித்திரர் திரவியம் கிருகம் க்ஷேத்திரம் முதலானவைகளினாலே எவ்வளவு துக்க முண்டாகின்றதோ அவ்வளவு சுகமுண்டாவதில்லை. இப்படியாகச் சம்சாரத்தின் துக்கமாகிய வெய்யிலினாலே தபிக்கப்பட்டு அலைகின்ற மனிதருக்கு மோக்ஷ மென்கிற விருக்ஷத்தி னிழலி லில்லாமல் மற்றெங்கே சுகமுண்டாகும்? ஆதலால் கர்ப்பம் ஜனனம் வார்த்திக்கியம் முதலானவைகளிலே மனிதருக்கு உண்டாகுந் தாபங்கள் மூன்றுக்கும் மருந்து யாதென்றால் மற்றொரு சுகத்திலும் அதிசயந் தோன்றா திருக்கும்படியான மகா சுகரூபமாயும் துக்க சம்பந்தமே யில்லாததாயும் நித்தியமாயுமுள்ள பகவத் பிராப்தியே என்பது என்னபிப்பிராயம். ஆதலால் அறிவுள்ள மனிதர் ஈன குணங்களொன்று மில்லாமல் சகல சற்குணங்களு முள்ளவனான பகவானை யடையும்பொருட்டு எத்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

ஓ முனிவரே! அந்த எம்பெருமானை யடைவதற்கு ஞானமும் கருமமும் உபாயமென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லு

கின்றது. அந்த ஞானம் ஆகமஜ மென்றும் விவேகஜமென்றும் இரு வகைப்படும். சாஸ்திரங்களினு லுண் டானது ஆகமஜம். யோகசிந்தனை யாலே யுண்டானது விவேகஜம். முந் தியதற்குச் சப்தப்பிரமமென்றும், பிந் தியதற்குப் பரப்பிரம மென்றும் பெயர். இவ்விரண்டு ஞானங்களுக்கு முள்ள பேதமாவது :— அஞ்ஞான மென்பது அந்தகாரம் வஸ்துக்களை மறைப்பதுபோலே ஜீவாத்தும பர மாத்தும ஸ்வரூபங்களை மறைக்கிறபடி யால் அது அந்தகாரம்போலே யிருக் கின்றது. சப்தப்பிரம மென்கிற ஆக மஜஞானம் விளக்கு இருளைச் சிறிது நீக்கிப் பொருளை விளக்குவதுபோலே தேகாத்துமாதி மயக்கங்களை நீக்கி ஜீவ பரஸ்வரூபங்களை யொருவாறு விளக்கு வதினுலே விளக்குப்போலாகும். பரப் பிரமமென்கிற விவேகஜ ஞானம் சூரி யன் இருளை முற்றுமழித்துப் பொரு ளெல்லாவற்றையு நன்ருய் விளக்கு வதுபோலே அஞ்ஞானத்தை வே ரோடு போக்கி ஸ்வரூபங்களை பிரத்தி யக்ஷமாய் விளக்குவதினுலே சூரிய னைப் போலாகும்.

இவ்விஷயத்தில் மநுவும் வேதார்த் தத்தை யறிந்து சொல்வி யிருப்ப தைக் கேளும். சப்தப் பிரமமென் றும் பரப்பிரமமென்றும் இரண்டு பிர மங்களுண்டென்றறிய வேண்டும். மனிதன் சப்தப்பிரமத்தில் தேறினுல் பரப்பிரமத்தை யடைவான். அதர் வண சுருதி யென்கிற வேதபாகமும் இப்படியே சொல்லுகின்றது. அக்ஷர மென்று சொல்லப்படுகிற பிரமத்தை எந்த வித்தையாலடையலாமோ அதற் குப் பரவித்தையென்று பெயராம். கருமங்களை யறிவிக்கிற இருக்குவேதா திகள் அபரவித்தையென்று சொல்லப் படும். அந்தப் பரவித்தையின் விஷய மான பிரமஸ்வரூபமானது வேதாந் தத்தினு லல்லாமல் தோன்ருததும், தோன்றல் மறைதல் கெடுதல் வளர் தல் குறைதல் திரிதல்களாகிய விகார மில்லாததும், வாக்குக்கு மனதிற்கும் எட்டாததும், தேவ மனுஷ்யாதி ரூபங்களில்லாததும், கால் கை முத லான வுறுப்புகளில்லாததும், யாவற் றையு நியமிப்பதும், எங்குமுள்ள தும், பூதங்களுக்குக் காரணமானதும், தனக்கொரு காரணமில்லாததும், எல் லாவற்றையும் வியாபித்து ஒன்றினு லும் வியாபிக்கப்படாததுமா யிருக் கின்றது. மேலும் எதினின்று மெல் லாமுண்டாகின்றதோ, ஞானிகள் எதைக் காண்கிருர்களோ அதுதான் பிரமம். அதுதான் மேலான சோதி. விஷ்ணுவின் அந்த உத்தம சொரூப மென்று சுருதிகளிற் சொல்லப்பட்ட சூக்ஷ்மமான அந்தப் பிரமத்தை மோக்ஷம் பெறவேண்டுபவர்கள் தியா னிக்கவேண்டும். பரமாத்துமாவின் அந்த ஸ்வரூபந்தான் பகவானென்கிற சொல்லுக்குப் பொருள். இந்தப் பக வானென்னுஞ் சொல் எம்பெருமா னுடைய அளவற்ற ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களைக் குறையறச் சொல்லத் தக்கது. இப்படி நன்ருய்ச் சொல்லப் பட்ட ஸ்வரூபாதிகளையுடைய அந்தப் பரமாத்துமாவின் தத்துவம் எதனுலே விளங்குமோ அப்படிப்பட்ட துவாத சாக்ஷரத்தை அங்கமாகக் கொண்டது தான் பரவித்தையாகும். மற்ற வேத பாகமெல்லாம் அபரவித்தையேயாம். இந்தப் பகவானென்னும் பதம் நாம ரூபாதி விஷயமாகாமல் பிரம சமான மான முக்தனையும் பூஜா நிமித்தமாய் உபசாரத்தாற் சொல்லும். ஆனல் தோஷங்களுக்கு விரோதியாய் மகா விபூதிகளை யுடையதாய் சர்வகாரணங்

களுக்குங் காரணமாயிருக்கிற பரப்பிரமத்தைத்தான் முக்கியமாய்ச் சொல்லுகின்றது. இச்சொல் பிரகிருதியைத் தூண்டுதலும் உடையனுயிருத்தலும் போஷித்தலும் காத்தலும் சங்கரித்தலும் உண்டாக்கலும் சகலத்துக்கும் இடமாயிருத்தலும் யாவற்றிலுமிருத்தலுமாகிய எழுத்துப் பொருள்களை யுடையதாதலால் பரப்பிரமமாகிய வாசுதேவனுக்கே யல்லது பிறனுக்குச் செல்லாது. இச்சொல்லை மேன்மைப் படுத்தும் படியான விடத்திலே சங்கேதமாய்ப் பிரயோகிக்கிருர்கள். அந்தச் சங்கேதத்தின்படியும் எம்பெருமானையே முக்கியமா யுணர்த்தும். மற்றவிடத்தில் உபசார வழக்காய்ச் செல்லும். அப்படிச் செல்லுதற்கும் ஞானவிசேஷம் அவ்விடத்தி லிருக்க வேண்டும். அதாவது உற்பத்தி பிரளயம் பூதங்களின் போக்கு வரவு வித்தை அவித்தை இவற்றை அறிந்தவன் பகவானென்று சொல்லப்பட வேண்டும். மேலும் இம்மொழி சம்பூர்ணமான ஞானசத்தி பல அயிசுவரிய வீரிய தேஜசுக்களாகிய சகல சற்குணங்களையும் சகல ஹீனகுணங்களில்லாமையையும் பதப்பொருளாகத் தருகின்றது. ஆதலால் இது சகல ஹேயப்பிரத்தியநீகனுயும் சமஸ்த கல்யாண குணகரனுயுமுள்ள எம்பெருமானுக்கே முக்கிய வாசகமாகின்றது. சகலாதாரமாயும் சகலாதேயமாயும் விளங்குகிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவை வாசுதேவபதம் போதிக்கின்றது.

முன்னே கேசித்துவஜனென்பவரைக் காண்டிக்கிய ஜனகர் வினவ அநந்தனன ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய திருநாமத்தை நாமுரைத்தபடியே அவருமுரைத்தருளினர். இந்தத் திருநாமங்களின் பொருளைப் புத்தியில் நிலைக்கும் பொருட்டுச் சொல்லுகிறேன். அவ்வெம்பெருமான் அவியத்தத்தையும், மகத்து முதலிய விகாரங்களையும், முக்குணங்களையும், அவற்றின் காரியமான அஞ்ஞான துக்காதிகளையும் கடந்தவன். சகல மறைவுகளு மெக்காலத்திலு மில்லாதவன். சகலமும் உள்ளும் புறமும் அவனுலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் சகல ஸ்வரூபியா யிருக்கிறவன். மேலும் அந்த ஸ்ரீவாசுதேவபகவான் இயற்கையால் குற்றங்களோடு கலக்காத சகல கலியாணகுண பரிபூரணன். சகல பூதங்களையும் தன் சக்தியின் ஒரு சிறிய பங்கினுற் சூழ்ந்திருப்பவன். தன் திருவுள்ளத்தின்படி அந்தந்தத் தருணத்திற்கு வேண்டுமான திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தை யெடுக்கின்றவன். அதனுலே சகலலோகங்களுக்கும் நன்மையைச் சாதிக்கிறவன். அளவற்ற தேஜசு பலம் அயிசுவரியம் ஞானம் வீரியம் சத்தி முதலான குணங்களின் ராசிபோன்றவன். மேலானவர்க்கெல்லா மேலானவன், ஒரு துர்க்குணமு மில்லாதவன். உயர்ந்தவைகளுக்குந் தாழ்ந்தவைகளுக்கு மீச்சுரன். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வியூஹ விபவாதி ரூபங்களினுலே வியஷ்டி ரூபனுகவும், சமஷ்டி ரூபகனுகவும், இந்த ரூபங்களாலே விளங்குவதினுலே வியத்தனுகவும், பரரூபத்தினுல் விளங்காமையாலே அவியத்தனுகவும், சகலத்தையும் சர்வகாலங்களிலும் சர்வவிதத்திலும் ஆளுகிறவனுகவும், எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவற்றையும் தானே ஒருங்கே பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கிறவனுகவும், எல்லாவற்றையும் பொருந்தினவனுகவும், சகல சத்திகளு முள்ளவனுகவு மிருக்கையாலே பரமேசுவரனென்னுந் திருநாமமுடையவன். அப்

படிச் சகல தோஷரகிதமாய்ச் சுத்தமாய் மேலாய் என்றும் பிரகிருதிக்குட்படாததாய் என்று மொருபடிப்பட்டதாயுள்ள பகவத் ஸ்வரூபம் எதனாலே அறியப்படுகிறதோ அந்த ஆகம ஞானமும், எதனாலே காணப்படுகிறதோ அந்த விவேக ஞானமும், எதனாலே அடையப்படுகிறதோ அந்தப் பக்திரூபமான ஞானமும், இவைதாம் ஞானமென்று சொல்லப்படும். இதற்குப் புறமாயிருப்ப தெல்லாம் அஞ்ஞானமேயாம்.

ஐந்தாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறும் அத்தியாயம்

கேசித்துவஜ காண்டிக்கிய சம்வாதம்

முன் சொன்னபடி குணங்களும் விபூதிகளும் விக்கிரகமுமுள்ள பகவான் தத்துவமுணர்த்துஞ் சாஸ்திரத்தினாலும் யோகத்தினாலும் காணப்படுவன். இவ்விரண்டு ஞானமுந்தான் அவனை யடைவதற்குச் சாதனமாயிருக்கும், ஆதலாலே பிரமமென்றுஞ் சொல்லப்படும், சாஸ்திரத்தை நன்றாய் விசாரித்து யோகத்தி லிழியவேண்டும், யோகத்தி லிழிந்தபின் அந்தத் தத்துவ சாஸ்திரத்தை நன்றாய்த் திடப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி ஸ்வாத்தியாய யோகங்க ளிரண்டும் நன்றாய்த் தேர்ந்ததனாலே பரமாத்துமா விளங்கிக் காணப்படும். அந்தப் பரமாத்துமாவைக் காண்பதற்குச் சாஸ்திரஞானம் ஒரு கண், யோகம் மேலான கண். அந்தப் பரப்பிரமமான பகவான் இக்கண்களாலே காணக்கூடியவனே யல்லது இந்த மாமிசக்கண்களாற் காணக்கூடாதவன் என்றுரைத்த குருவை நோக்கிச் சீஷர் "ஓ பராசர பகவானே! எதனாலே சகலாதாரபூதனான பரமேசுரனை நான் காணக்கூடுமோ அப்படிப்பட்ட யோகத்தை அறிய விரும்புகிறேனாதலால் அதை அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டும்" என்று வினவ, மகாமுனிவர் சிஷ்யரை நோக்கி "ஓ மயித்திரேயரே! பூர்வத்திலே மகாத்துமாவான காண்டிக்கிய ஜனகருக்குக் கேசித்துவஜர் சொன்னவிதமாய் அந்த யோகத்தை உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன்" என்றவுடனே, மயித்திரேயர் "ஓ பிரமரிஷி சிரேஷ்டரே! காண்டிக்கியர் யார்? கேசித்துவஜர் யார்? யோகத்தைப்பற்றி அவர்களுக்குச் சம்வாதம் நேர்ந்த தெப்படி? அருளிச்செய்ய வேண்டும்" என்ன, ரிஷி அருளிச் செய்யலாயினர்.

தருமத்துவச ரென்கிற ஜனகமகாராஜா இருந்தார். அவருக்கு மிதத்துவசர் என்றும் கிருதத்துவசர் என்றும் இருவர் குமாரரிருந்தார்கள். அந்தக் கிருதத்துவசர் எப்போதும் வேதாந்த விசாரணை செய்துகொண் டிருப்பார். அவருக்குக் கேசித்துவசர் என்கிற மகா கீர்த்திமானான புத்திரர் உண்டானார். மிதத்துவசருக்கும் காண்டிக்கிய ஜனகர் என்கிற புத்திரர் பிறந்தார். அந்தக் காண்டிக்கியர் கருமமார்க்கத்தில் நின்று பூமியை யாண்டு வந்தார். கேசித்துவசரோ ஆத்தும வித்தையிலூன்றினவராய் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். இப்படி யிருக்கை

யில் அவ்விருவரும் ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்கவேண்டுமென் றெத்தனப்பட கேசித்துவஜர் காண்டிக்கியரை இராச்சியத்தினின்றுந் துரத்தி விட்டார். துரத்திவிடவே காண்டிக்கியர் அற்பமான சேனுதிகளை யுடையரா யிருந்ததனுலே சத்துருவை ஜயிக்க மாட்டாமல் ராச்சியத்தை விட்டு மந்திரி புரோகிதர்களோடுகூடப் பிறர் வரக்கூடாத ஓராரணியத்திற் சஞ்சரித்துக்கொண் டிருந்தார். ரா்ச்சியத்தி லிருந்த கேசித்துவசர் ஞானத்தைப் பற்றினவராய்ப் பிரமவித்தையி லிருந்து கொண்டே உபாசனத்துக்கு இடையூறு செய்யும் பாவங்களை நிவர்த்தியாக்கும்பொருட்டு அநேக யாகங்களைச் செய்துவந்தார். அந்த மகா ராஜா யாகஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒருகால் பிரவர்க்கிய மென்கிற சடங்கில் அவிசுக்கு வேண்டும் பால் கொடுத்து வருகிற பசுவைக் காட்டில் ஒரு புலி அடித்தது. அதை அந்த ராஜா கேள்விப்பட்டு "இதற்குப் பிராயச்சித்த மென்ன" என்று இருத்துவிக்குகளைக் கேட்டார். அவர்களோ "நாங்க ளறியமாட்டோம், கசேருவைக் கேளும்" என்ருர்கள். பின்பு அரசன் கசேருவைக் கேட்க, அவர் "பார்க்கவரைக் கேளும்" என்ருர். அந்தப் பார்க்கவரும் "எனக்குத் தெரியாது, சுனகருக்குத் தெரியும், அவரைக் கேளும்" என்ருர். அரசன் சுனகரைக் கிட்டிக் கேட்க அவர் "அரசனே! இந்தக்காரியம் கசேருவுக்காவது எனக்காவது இப்பூமியில் மற்ருெருவருக்காவது தெரியாது, ஆனல் உம்மாலே ஜயிக்கப்பட்டு உமக்குச் சத்துருவா யிருக்கிற காண்டிக்கிய ஜனகருக்குத்தான் தெரியும்" என்று சொல்லியதைக் கேட்டு கேசித்துவசர் அவரை நோக்கி "ஓ முனிவரே! நல்லது இதைத் தெளியும் பொருட்டு என் சத்துருவி னிடத்துக்கே போகிறேன், அவர் என்னைக் கொல்வராயின் யாக பலன் எனக்குச் சித்திக்கிறது, இல்லையென்று நான் கேட்கும் பிராயச் சித்தத்தைச் சொல்வராயின் யாகம் குறைவில்லாமல் நிறைவேறிப் போகின்றது" என்று சொல்லிக் கிருஷ்ணஜினந் தரித்தபடியே ரதத்தின்மேலேறிக் கொண்டு, அந்தப்பூபதி மகாபுத்திமானை காண்டிக்கிய ரிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்ருர்.

அந்தக் காண்டிக்கியர் தன் சத்துரு வருவதைக் கண்டு கோவத்தாற் கண் சிவந்து வில்லை நாணேறிட்டுக்கொண்டு கேசித்துவசரை நோக்கி "அடா! நீ கிருஷ்ணஜின கவசம் போட்டுக் கொண்டு யோக்கியன்போலே இங்கு வந்து என்னைக் கொல்ல[illegible]ர்க்கிருய், நீ மேலும் நாம் கிருஷ்ண[illegible]ந் தரிப்பதனல் நம்மை அவன் அடிக்கமாட்டானென்று எண்ணுகிருய், ஓ மூடா! மான்களின் முதுகில் இந்தத் தோலில்லையோ? அப்படிப்பட்ட மான்களின் மேல் நீயும் நானும் எத்தனை அம்புகளை விடுத்திருக்கிருேம்? ஆதலால் உன்னைப்போன்ற அயோக்கியனை அடிப்பதற்கு இந்தக் கிருஷ்ணஜினம் தடையன்று. ஓ துர்ப்புத்தியானவனே! நீ என் ராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்ட சத்துருவாகையால் ஆததாயியா யிருக்கிருய், ஆதலால் யாகத்தி லிருந்தாலும் உன்னை நான் கொல்வேன், நீ என்னிடத்தினின்றும் உயிரோடு போகமாட்டாய்" என்று சொல்லக் கேசித்துவசர் சொல்லுகிருர்.

"ஓ காண்டிக்கியரே! இப்போது நான் உம்மிடத்திற்கு ஒரு தரும சந்தேகங் கேட்க வந்தேனே யல்லது கொல்வதற்கு வரவில்லை, இதை நீர்

ஆராய்ந்து கோபத்தையாகிலும்விடும், அல்லது என்மீது பாணத்தையாகிலும் விடும்" என்று கேசித்துவசர் சொல்லக் கேட்டுக் காண்டிக்கியர் புரோகிதர் மந்திரிகள் முதலானரோடு ஏகாந்தத்தில் ஆலோசிக்கையில், அவர்கள் "சத்துரு கைவசத்தில் வந்த போது அவனை அவசியம் கொல்ல வேண்டும், அந்தப் பகையாளி மடிந்தால் இப்பூமி முழுதும் நம்முடைய கையில் வரும்" என்று சொல்லக் கேட்டு, அவர் மந்திரி முதலானவர்களைநோக்கி "நீங்கள் சொன்னது சரி தான், எதிரியைக் கொன்றால் பூமி நமக்குச் சுவாதீனமாகும், எதிரிக்கோ மேலுலகஞ் சுவாதீனமாகும், அவரைக் கொல்லாவிட்டால் நமக்கு மேலுலகஞ் சுவாதீனப்படும், அவருக்கோ பூமி கைவசத்திலிருக்கும், இவ்வுலக ஜயத்தினும் மேலுலக ஜயமே விசேஷமென்று நான் நினைக்கிறேன், ஏனென்றால் இவ்வுலக வாழ்க்கை சிறிதுநாளுள்ளது, மேலுலக வாழ்க்கையோ நீடித்திருப்பது, ஆதலால் என் பகைவனை நான் கொல்லாமல் அவர் கேட்கும் கேள்விக்கு விடை கொடுப்பேன்" என்று சொல்லிக் கேசித்துவசரை எதிர்கொண்டு வந்து "அப்படியானால் வினவவேண்டுவதை வினவும், தெரிந்தவரையிற் சொல்லுகிறேன்" என்றார். அது கேட்டுக் கேசித்துவசர் யாகத்திற்கு உபயோகமான பசு இறந்த சங்கதியைச் சொல்லிப் பிராயச்சித்த மென்ன? என்று கேட்க, அவரும் அதற்குச் சாஸ்திரத்தில் விதிப்படி பிராயச்சித்தத்தைச் சொன்னார். பின்பு கேசித்துவசர் சந்தேகந்தீர்ந்து அவரிடத்தில் விடைபெற்று யாகபூமிக்கு வந்து விதிப்படி சகல கிரியைகளையும் நிறைவேற்றி அவபிருத ஸ்நானஞ் செய்து செய்ய வேண்டுவதை யெல்லாஞ் செய்தவராயிருந்தும் பின்வருமாறு சிந்திக்கலாயினர்.

"நாம் யாகசாலையில் வந்த பிராமணரை யெல்லாம் பூசித்தோம், இருத்துவிக்குகளையுஞ் சம்மானித்தோம், மற்றுமுள்ள யாசகர்களுக்கும் வேண்டுமானதைக் கொடுத்தோம், இப்படியாக உலகத்துக்கு ஒப்புரவான காரியத்தைத் தகுந்தபடி நாம் செய்திருக்க நம்முடைய மனம் ஏன் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாததுபோலே குறைகொண் டிருக்கிறது?" என்று சிந்தித்து, "ஓகோ நாம் எல்லாஞ் செய்தாலும் நமக்குப் பிராயச்சித்தத்தை யுபதேசித்த காண்டிக்கியருக்குக் குருதக்ஷிணை கொடாமற் போனோமென்றோ" என நினைத்துக்கொண்டு கேசித்துவசர் தேரின்மேலேறி மறுபடியும் அந்தக் காண்டிக்கியர் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற துர்க்கமான வனத்திற்குச் சென்றார். காண்டிக்கியரும் சத்துரு மறுபடியும் ரதத்தின்மேல் வருவதைக்கண்டு ஆயுதத்தைக் கையிலேந்தி நின்றார். அது கண்டு கேசித்துவசர் அவரை நோக்கி "ஓ மகானுபாவரே! நான் உமக்குத் தீங்குசெய்ய வரவில்லை, கோபியாதேயும், உமக்குக் குருதக்ஷிணை கொடுக்க வந்தேனென்று நினையும்" என்று சொன்னதைக் கேட்டுக் காண்டிக்கியஜனகர் மறுபடியுந் தம்மந்திரிமாரோடு, 'எதைக் கேட்கலாம்' என்று ஆலோசிக்க, அவர்கள் "இராச்சிய முழுவதையுங் கொடுத்து விடும்படி கேளும், புத்திசாலிகள் தருணம் வாய்த்தபோது தம்முடைய சேனைகளுக்கு வருத்தமில்லாமல் ராச்சியத்தைச் சம்பாதிப்பார்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு மகிபதி

நகைத்து, "மந்திரிமாரே! சிறிது பொழுது நிற்கத்தக்க ராச்சியத்தையா எம்போலியோர் வேண்டுவார்கள்? நீங்களெல்லாம் பொருளைச் சாதிக்கின்ற மந்திரிகளல்லவா? இந்தச் சமுசாரத்திலே பரமார்த்தமெது? அதெப்படி கிடைக்கும்? என்கிற விஷயத்தில் நீங்கள் ஒன்று மறியாதவர்கள் ஆனதால் நீங்கள் சொன்னது சரிதான்" என்று சொல்லிக் கேசித்துவசரிடத்துக்கு வந்து அந்தக் காண்டிக்கியர் "ஐயா நீர் அவசியம் குருதக்ஷிணை கொடுக்க நினைக்கிறீரோ? என்ன, அவரும், "ஆம்" என்றவுடனே, அவரை நோக்கி "அப்படியானால் நீர் ஆத்தும ஞான வித்தையில் தேறினவராதலால், எனக்கு நீர் குருதக்ஷிணையாகச் சம்சார கிலேசம் போகத்தக்க அந்த ஞானத்தைச் சொல்ல வேண்டும்" என்றார்.

ஆறுமத்தியாயம் முற்றிற்று

ஏழாம் அத்தியாயம்

யோகமார்க்க வுபதேசம்

கேசித்துவசர் காண்டிக்கியரை நோக்கி "ஓ காண்டிக்கியரே! நீரேன் பகைப்பூண் டற்றதான ராச்சியத்தை வேண்டவில்லை? க்ஷத்திரியர்களுக்கு ராச்சியம் பெறுவதைக் காட்டிலும் பிரியமானது மற்றொன்று மில்லையே" என்று சொல்லக் காண்டிக்கியர், "ஓ கேசித்துவசரே! உம்முடைய முழு ராச்சியத்தையும் நானேன் பிரார்த்திக்கவில்லையோ அதன் காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: இந்த ராச்சிய விஷயத்தில் தெரியாதவர் ஆசைப்படுகிறார்கள்; நீர் சொன்னபடியே பிரஜைகளைப் பாலிப்பதும், அதற்கு விரோதிகளா யிருப்பவர்களைத் தரும யுத்தஞ்செய்து வதிப்பதும் க்ஷத்திரியருக்குத் தருமந்தான்; ஆனாலும் ராச்சியத்தைக் காப்பதில் வல்லமையில்லாதவனும் ஆசையற்றவனுமா யிருக்கிற எனக்கு நீர் அபகரித்துக் கொண்ட ராச்சியத்தை விரும்பாமை குற்றமன்று. இக்கருமத்தை நடத்த சத்தியிருந்தும் நடத்தாமல் விடுவதே குற்றமாம். இவ்விராச்சியத்தில் எனக்கு ஜன்மாந்தர கருமத்தின் பலனான போகங்களை அனுபவித்துக் கழிப்பதற்காகவே ஆசையிருந்தது. மற்றவர்களுக்கோ அது போகத்திலாசையினாலேயே யிருக்கும்; ஏனென்றால், இவ்வாசை பொருளை யனுசரித்திருக்கிறதே யன்றித் தருமத்தை யனுசரித்திருக்கவில்லை, மேலும் க்ஷத்திரியர் யாசிப்பது தருமமென்று பெரியோர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள். இக்காரணங்களைப் பற்றிக் கருமங்களிற் சேர்ந்த இந்த ராச்சியத்தை நான் யாசித்திலேன். ராச்சியத்தை வஸ்துக்களின் உண்மை யறியாதவராய், எனது என்கிற வீணபிமானத்தினாலே மனமிழுக்கப் பட்டவர்களாய், நானென்கிற அகங்காரமாகிய கொடிய கள்ளையுண்டு மயங்கியிருப்பவர்களே யல்லாமல், என்போலியோர் விரும்புவதில்லை" என்று சொன்ன காண்டிக்கிய ஜனகரைப் பார்த்துக் கேசித்துவசர் "நன்று நன்று" என்று சந்தோஷித்து அன்போடு சொல்லலானார்.

"கேளும் காண்டிக்கியரே! நீர் சொன்னது எனக்கும் சரிதான், ஆனல் நான் கருமத்தினலே யோகவிரோதிகளான காமக்குரோதாதிகளைப் போக்கும் பொருட்டு ராச்சியத்தையும் நாநாவித யாகங்களையுஞ் செய்துவருகிறேன், அன்றியும் போகங்களினலே புண்ணிய க்ஷயமுஞ் செய்துவருகிறேன், நமது குலத்துக்கு ஆனந்தமானவரே! உமக்கு அதிருஷ்ட வசத்தினல் மனமானது விவேகமாகிய அயிசுவரியத்தைப் பொருந்தி யிருக்கின்றது, ஆதலால் அவித்தையின் சொரூபஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்."

"ஆத்துமா வல்லாத தேகாதிகளிலே ஆத்துமாவென்கிற நினைப்பும், தனதல்லாத அந்தந்தப் பொருளிலே தனதென்கிற நினைப்பும், இவ்விரண்டும் சம்சாரமாகிய விருக்ஷத்திற்கு விதையாயிருக்கின்றன; எப்படி யென்றல், தேகியானவன் அஞ்ஞானவிருளாலே மூடப்பட்டவனய்ப் பஞ்ச பூதமயமான தேகத்திலே நானென்றும் எனதென்றும் புத்தியைப் பண்ணுகிறன், ஆகாசம் வாயு அக்கினி ஜலம் பிருதிவி யென்பவைகளுக்கு வேறய் ஆத்துமா இருக்க, தேகத்தை ஆத்துமாவென்று எவன் நினைக்கக்கூடும்? மேலும் இந்தக் காரியத்தின லனுபவிப்பதற் குரியவைகளான வீடு நில முதலியவைகளை அறிவுள்ள எவன் என்னுடையவை என்று நினைப்பான்? இப்படியானதனல் அந்தக் காயத்தினற் பிறந்த புத்திர பௌத்திராதிகளையும் என்னுடையவர்கள் என்று நினைக்கத்தகுமோ? உடம்பு ஆத்துமா வல்லாதிருக்க இப்படியெல்லா நினைப்பது அஞ்ஞான வாசனையே யல்லது வேறன்று. இவ்வாறன் அஞ்ஞானத்தினலேதான் இந்தவுடலின் போகத்துக்குரிய காரியங்களையே மனிதர் செய்கிறர்களல்லது ஆத்தும போகத்திற்காக ஒன்றுஞ் செய்கிறர்களில்லை. ஆத்துமாவுக்குத் தேகம் வேறனதனலே இப்படிச் செய்வதெல்லாம் பந்தத்திற்கே காரணமாகின்றன. மண் வடிவமான மாளிகை மண்ணினலு நீரினலும் பூசப்படுவதுபோலப் பிருதிவிமயமான இவ்வுடம்பும் அன்ன பானங்களாகிய மண்ணீர்களினலே பூசப்படுகின்றது. பஞ்சபூத ரூபங்களான போகவஸ்துக்களினலே பஞ்சபூத ரூபமான தேகம் திருப்தி பண்ணப்படுமானல் தேகத்தின் வேறன ஆத்துமாவுக்கு அப்போகங்களினலே போகமெப்படி யுண்டாகின்றது? இப்படியிருக்க, இவ்வாத்துமா அநேகவாயிரஞ் சனனங்களில் சம்சார மென்கிற வழியில் நடந்து வாசனையென்கிற புழுதி படிந்தவனய் மயக்கமாகிய சிரமத்தை யடைந்திருக்கிறன். இப்படி வருந்திய ஆத்துமாவுக்கு எப்போது ஞானமென்னும் வெந்நீரினலே அப்புழுதி கழுவப்படுமோ அப்போது மயக்க வருத்தந் தீர்ந்துபோம். அது தீர்ந்தால் புருஷன் மனம் சொஸ்தப்பட்டு வேறதிசயமில்லாததுந் துக்கமில்லாததுமான மோக்ஷத்தை யடைவான். மோக்ஷபலன் கருமபலன்போலே வேறய் வரவேண்டுவதோ அன்று. இவ்வாத்துமா நிருமல ஞானரூபி யாதலால் சுபாவத்தில் மோக்ஷ சுகரூபமாயே யிருக்கிறது. துக்கமான அஞ்ஞான மயங்களான ராகாதிகள் பிரகிருதியின் தன்மைகளேயன்றி ஆத்தும தருமங்களல்ல, எப்படியெனில், தண்ணீர்க்கு இயற்கையாய் வெப்பமில்லாதிருக்க அக்கினியோடு சேர்ந்த பாத்திர சம்பந்தத்தினலே தண்ணீர் வெப்பமுள்ளதாகித் தொனி எழுச்சி முதலியவைகளைச் செய்கின்றதே அதுபோலத் தாபத்திர

யத்தோடுகூடின பிரகிருதியின் சம்பந்தத்தினாலே தோஷமுள்ளவனாகி அந்தப் பிரகிருதியின் தருமங்களான பசிதாக முதலியவைகளை அடைகிறான். இவ்வாத்துமாவோ அந்தப் பிராகிருதங்களுக்கு வேறாய் விகாரமில்லாதிருப்பவன். இப்படியாக அவித்தையின் காரணத்தை உமக்குச் சொன்னேன். இதனால் வருங் கிலேசங்களுக்கு க்ஷயமுண்டாக்கும்படியானது யோகமேயல்லது வேறில்லை" என்றார்.

அதுகேட்டு காண்டிக்கியர், "ஓ மகாநுபாவரே! யோக மறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! அந்த மகா யோகத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும், இந்த நிமிசந்ததியிலே யோக சாஸ்திரார்த்த மறிந்தவரா யிருக்கிறீர்" என்று கேட்க, கேசித்துவசர் சொல்லத் தொடங்கினார். "ஓ காண்டிக்கியரே! யோகஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும், அந்த யோகத்திலிறங்கினவன் பிரமத்தில் லயத்தை யடைந்து மறுபடியுந் திரும்பமாட்டான். மனிதர்களுக்கு மனம் விடயங்களைப்பற்றி நின்றால் பந்தத்துக்கு காரணமாகும், அவற்றைப் பற்றாமனின்றால் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமாகும், ஆதலால் பந்தத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்குங் காரணம் மனமேயாகின்றது. ஆகையால் பிரகிருதி புருஷேசுவர ஞானமுள்ள முனியானவன் அம்மனதை விஷயங்களினின்றுந்திருப்பி, அதைக்கொண்டு பரப்பிரமமான சர்வேசுவரனை மோக்ஷத்திற்காகத் தியானிக்கவேண்டும். இப்படியானால் தியானிக்கப்பட்ட அந்தப் பிரமம் * மாற்றும்படியான அந்த யோகியை, அயக்காந்தமானது தன் சக்தியினாலே இரும்பைத் தன்னிலைக்குக் கொண்டுவருவது போலவும், அக்கினியானது அழுக்குள்ள பொன்னைத் தன் சத்தியாற் சுத்தப்படுத்தித் தன்னைப்போல் விளங்கும்படி செய்வதுபோலவும், தனக்குரிய தன்மையை யடைவிக்கும். தன் முயற்சியை வேண்டினதாய் இடைவிடாது நிற்றலையுடையதான யாதொரு மனோகதியுண்டோ அதனைப் பிரமத்திற் கூட்டுவதே யோகமாகும். இந்தப் பிரகாரமாய் மிகுந்த குணங்களோடு கூடின யோகமுடையவனை முமுக்ஷு யோகியென்று சொல்லப்படுவான். இப்படிப்பட்ட யோகி முதலில் யோகத்தி லிறங்கும்போது யுஞ்சானன் அல்லது யோகயுக் என்று சொல்லப்படுவான். பின்பு பரப்பிரம சாக்ஷாத்காரம் பெற்றபோது யுக்தன் அல்லது விநிஷ்பந்நஸமாதி என்று சொல்லப்படுவான். இப்படி யோகிக்கு இரண்டு அவஸ்தையுண்டு. அப்பியாச தசையிலிருக்கிற முந்தினவனுக்கு அந்தராயங்களென்கிற இடையூறுகளினாலே மனங் கெடுக்கப்படுமாயின் பின்னுண்டாகும் பல ஜனனங்களில் யோகந் தலைக்கட்டினபோது முத்தியுண்டாகும். சமாதி கைகூடிய இரண்டாவனுக்கோ யோகாக்கினியாலே கருமங்களெல்லா மெரிந்து போமாகையால் அந்தச் சனனத்திலேயே முத்தியுண்டாகும், யோகியானவன் மற்றொன்றையும் விரும்பாதவனாகித் தன் மனதிற்கு யோக்கியதை வரும்பொருட்டுப் பிரமசரியம் அஹிம்சை சத்தியம் திருடாமை எற்காமை வேதாத்தியயனம் சுசியாயிருத்தல் சந்தோஷம் தவம் இவற்றைச் செய்து

* மாற்றுதலாவது, 'அநாதியான அவித்தை கருமம் வாசனை தேகம்' என்கிற பரம்பரையினாலே வந்திருக்கிற பந்தரூபமான அவஸ்தையைப் பகவத் ஞானத்தினாலே போக்குதலும், 'ஆத்தியந்திக லயம்' என்று சொல்லப்படுகிற சகலபாவ நாசமுமேயாம்.

கொண்டு, பரப்பிரமத்தினிடத்திலே மனதைப் பற்றச் செய்ய வேண்டும். இயம நியமங்களாகிய இவை யாதேனுமோர் பயனைக் கருதினவர்களுக்கு அப்பயனைத் தரும். ஒன்றுங் கருதாதார்க்கு மோக்ஷ ஏதுக்களாம். இந்த இயம நியமாதி குணங்களோடு கூடி யோகியானவன் பத்திராசன முதலான ஆசனங்களில் ஏதேனுமோராசனத்தைக் கைக்கொண்டு அப்பியாசஞ் செய்யவேண்டும். பிராணனென்கிற காற்றை அப்பியாசத்தினாலே வசப்படுத்துவதே பிராணாயாமமென்னப்படும். அது சபீசமென்றும் நிர்ப்பீச மென்றும் இருவகையாம். மூர்த்தித் தியான மந்திர ஜபங்களோடு கூடியது சபீசம். அதில்லாதது நிர்ப்பீசம். மேலும் அந்தப் பிராணாயாமம் பிராணத்தினால் அபானத்தைத் தடுத்தலும், அபானத்தினாற் பிராணத்தைத் தடுத்தலும், இரண்டையுமொருங்கே தடுத்தலு மாகிய பேதங்களினாலே ரேசகம் பூரகம் கும்பகமென மூவகைப் படும். அப்பியாசியான யோகி செய்கிற சபீஜம் அல்லது சாலம்பன மென்கிற பிராணாயாமத்துக்கு ஆலம்பனம் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய ஸ்தூலரூபமென்றறியும். சப்தாதி விஷயங்களிற் பற்றி நிற்கிற இந்திரியங்களைத் தடுத்துச் சித்தத்திற்கு இசையச் செய்வது பிரத்தியாகாரமாம். இதனாலே மிகவுஞ் சஞ்சலங்களான இந்திரியங்கள் நன்றாய் வசப்படுகின்றன. அவை வசப்படாத போது யோகியானவன் யோகத்தைச் சாதிக்கமாட்டான். இப்படியாகப் பிராணாயாமத்தினாற் காற்றும், பிரத்தியாகாரத்தினால் இந்திரியங்களும் வசப்பட்டபின், சுபமான ஆசிரயத்திலே மனதை நிறுத்தவேண்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த கேசித்துவசரைக் காண்டிக்கியர் வினவுகிறார்.

"ஓ மகாநுபாவரே! மனதுக்கு எது சுபாசிரயமோ அதைச் சொல்லவேண்டும். எந்தச் சுபாசிரயத்தைப் பற்றின மனமானது ராகாதிதோஷங்களாலுண்டாகுங் குற்றங்களை யெல்லாம் போக்குமோ அப்படிப்பட்டதை அறிய விரும்புகிறேன்" என்று வினவின காண்டிக்கியருக்குக் கேசித்துவசர் சொல்லுகிறார்.

"மனதிற்கு ஆசிரயம் பிரமம்; அது மூர்த்தம் அமூர்த்தமென்று சுபாவத்தில் இருவகைப்படும்; மூர்த்தமாவது சரீரத்தோடு கூடியது, அது ஹிரணியகருப்பன் முதலான பத்தஸ்வரூபம்; அமூர்த்தமாவது சரீரமில்லாதது, அது முக்தஸ்வரூபம்; இந்த ஸ்வரூபம் பரமென்று சொல்லப்படும்; முந்தினதோ அபரமென்று சொல்லப்படும். இப்படி மூர்த்தாமூர்த்த மயமான பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமபாவனை கருமபாவனை உபயபாவனை என மூன்று வகைப்பட்ட பாவனையா யிருக்கின்றன. பாவனையாவது பொருள்களை இடைவிடாது நினைத்தல். பிரமபாவனையாவது பிரமத்தைப் பாவித்தல்; கருமபாவனை கருமத்தைப் பாவித்தல்; உபயபாவனையாவது இரண்டையும் பாவித்தல். சனந்தனாதி யோகிகள் பிரமபாவனையோடு கூடியவர்கள். தேவர்களாதியாய்த் தாவரமந்தமாக நின்றவரெல்லாம் கருமபாவனையோடு கூடியவர்கள். இரணியகருப்பன் முதலானவர்கள் போதமும் அதிகாரமு முடையவர்களாகையால் உபய பாவனையோடு கூடினவர்கள். விசேஷமான ஞானகருமங்கள் யாவும் க்ஷயிக்காமலிருக்குமளவில் முன் சொல்லப்பட்ட விசுவரூபமான பிரமம் இருக்கின்றது.

தேவமனுஷ்யாதி பேத ஞானத்தினாலே ஞானம் வேறுபட்டிருக்கிற முன் சொல்லப்பட்ட சீவர்களைக்காட்டிலும் பரம் என்று சொல்லப்பட்ட ரூபம் வேறு யிருக்கின்றது. அது ஜாதி முதலான சகல பேதங்களு மில்லாததாய் வாக்குக்கு எட்டாததாய் குறைவு முதலான விகாரங்களின்றி என்று மொருபடிப்பட்டதாய்ச் சுயம்பிரகாசமாயுள்ள ஞானஸ்வரூபமான வஸ்து. அது பிரமமென்கிற பேருள்ளது. அது தான் பரமாத்துமாவான ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய அமூர்த்தமான ஸ்வரூபம். முன் சொல்லப்பட்ட விசுவரூபத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்ச் சர்வோத்தமமா யிருப்பது. ஓ ராஜாவே! அது யுஞ்சானனாலே சிந்திக்கக்கூடாதது. ஆதலால் அந்த ஹரியினுடைய ஸ்தூலமான விசுவரூபத்தையே சிந்திக்க வேண்டும். ஸ்ரீ வாசுதேவாம்சமாய்ப் பிரஜாபதியா யிருக்கிற இரணிய கருப்பனும், மருத்துக்களும், வசுக்களும், ருத்திரரும், சூரியரும், நக்ஷத்திரங்களும், கிரகங்களும், கந்திருவரும், யக்ஷரும், தயித்தியர் முதலானவர்களும், சகலமான தேவயோனி விசேஷங்களும், மனுஷ்யரும், பசுக்களும், பருவதங்களும், சமுத்திரங்களும், நதிகளும், விருக்ஷங்களும், மற்றுமுள்ள சகல பூதங்களும், பூதங்களின் காரணங்களும், இப்படிப் பிரதான முதலாக விசேஷ மீறாக நிற்பதும், சேதநாசேதந ஸ்வரூபமாய் ஏகபாதமுள்ளதும் இரண்டுபாத முள்ளதும் அநேக பாத முள்ளதும் பாதமில்லாததுமான சகலமும் ஸ்ரீ ஹரிபகவா னுடைய மூர்த்தஸ்வரூபம். இது சிந்திக்கக் கூடியதானாலும் மூன்று பாவனைகளுள்ள தாகையால் சுத்தமன்று. இப்படிப்பட்ட இந்த உலகமெல்லாம் பரப்பிரம சொரூபியான ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் * சக்தியினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முன்பு சுத்தஞான பிரமஸ்வரூபமென்று சொல்லப்பட்டது பரமான விஷ்ணுசத்தி. இரணிய கருப்பன் முதலாகச் சொல்லப்பட்டது க்ஷேத்திரஞ்ஞன் என்னும் பெயருள்ள அபரமான சத்தி. இவ்விரண்டு மல்லாமல் அவித்தை யென்றும் கருமமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட மூன்றுஞ் சத்தியுமுண்டு. இதனாலே சூழப்பட்டுத் தான் க்ஷேத்திரஞ்ஞ னென்னுஞ் சத்தி பரவி நிற்கிற சகல சம்சார தாபங்களையும் பெறுகின்றது. மேலும் இதனாலே மறைக்கப்பட்டுத்தான் தாரதம்மியமுள்ளதாய்க் காணப்படுகின்றது. எப்படியெனில், அசேதனங்களிலே அந்தச் சத்தி மிகவு மற்பமாயிருக்கிறது; தாவரங்களிலே அதற்குங் கொஞ்ச மதிகமாயும் ஊருஞ் சந்துக்களில் அதற்கு மேற்பட்டதாயும், இவ்வாறே பக்ஷிகள் மிருகங்கள் பசுக்கள் மனிதர் நாக கந்திருவ யக்ஷாதிகள் தேவதைகள் ஆகிய இவர்களிலே மேன்மேலே அந்தச்சத்தி அதிகமாயிருக்கின்றது. தேவதைகளி லிருப்பதைக்காட்டிலும் தேவேந்திரனிடத்தில் அதிகம்; பிரசாபதியினிடத்திலோ அதிலுமதிகம்; இரணிய கர்ப்பனிடத்தில் அதிலு மேற்பட்டிருக்கின்றது."

"ஓ அரசனே! இந்தச் சகல ரூபங்களும் அந்த எம்பெருமானுடைய சரீரங்கள். அவையெல்லாம் ஆகாசத்தினாலே முழுதும் வியாபிக்கப்பட்டது போல எம்பெருமானுடைய சத்தி சங்கல்பத்தினாலே வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யோகிகளாலே தியானிக்

* சக்தியாவது அம்சம், அல்லது சங்கற்பம்.

கத்தக்க பிரமமான அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய ரூபமாவது வித்துவான்களாலே சத்தென்று சொல்லப்பட்ட அமூர்த்த ரூபமேயாம். இந்தச் சகல சத்திகளும் நிலைபெற்றிருக்கப் பெற்றதாயும் விசுவரூப விலக்ஷணமாயும் குணநிகளினாலே பெருமையுள்ளதுமான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய வேறு ரூப மொன்றுண்டு. சகல சத்தியுள்ள அந்த ஸ்வரூபந்தான் லீலா விசேஷத்தாலே தேவதைகள் திரியக்குகள் மனிதர் முதலானோருடைய செய்கைகளுள்ள அவதார விசேஷங்களைச் செய்கின்றது. அப்பிரமேயனை அவ் வெம்பெருமானாலே அவதாரரூப வியாபாரமானது லோகோபகாரத்துக்காகத் திருவுள்ளம் பற்றப்பட்டதே யல்லது மற்றவர்களுக்குப் போலே கர்மத்தைப்பற்றி யடையப் பட்டதன்று. ஆதலாலே அது சகல ஜாதிகளிலும் வியாபித்ததாயும் எவராலும் வெல்லப்படாததாயு மிருக்கின்றது. விசுவரூபனான அவனுடைய இந்த ரூபமானது சகல பாதகங்களையும் போக்கும்படி யானதனாலே, ஆத்மாவுக்குச் சுத்தியுண்டாகும் பொருட்டு யோகாப்பியாசஞ் செய்யப் புகுந்தவன் இந்த ஸ்வரூபத்தையே தியானிக்க வேண்டும். எப்படி அக்கினியானது காற்றுடன் கூடி மஹாச் சுவாலைகள் வளரப்பெற்று ஒரு புதரைக்கொளுத்தி நாசஞ்செய்யுமோ அப்படியே யோகிகளுடைய இருதயத்திலே இருந்து ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு சமஸ்த பாபங்களையுந் தகித்தருளுவர். ஆதலால் சமஸ்த சத்திகளுக்கும் ஆதாரமான அந்தத் திவ்விய ஸ்வரூபத்திலே மனதை நிறுத்தவேண்டும். அதுதான் சுத்தமான தாரணையென்று நினைக்கப்படும். ஓ அரசனே! எங்குந் திரிந்து அலைந்த பிறகு அந்த விஷயத்திற் பற்றி அசையாமலிருக்கு மனதுக்கு மூவகைப் பட்ட பாவ பாவனைகளையுங் கடந்த அந்த ஸ்வரூபந்தான் யோகிகளுக்கு மோக்ஷ ஹேதுவான சுபாசிரயமென்றறியும். ஓ புருஷ சிரேஷ்டரே! மற்றும் இருதயத்துக்கு ஆசிரயமான தேவாதி ஸ்வரூபமெல்லாம் கருமவசப் பட்டவைக ளாகையாலே அசுத்தங்களேயாம். ஆனதுபற்றி இப்படிப் பட்ட அசுத்தமான ஆசிரயங்களையெல்லாம் விரும்பாமல் அந்த எம்பெருமானுடைய சுத்தமான மூர்த்த ரூபத்தைத் தியானிப்பதே சித்தந் தரிக்கப்படுதலாலே தாரணையென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஓ ராஜாவே! ஆதாரமின்றித் தாரணைகூடாது, ஆகையால் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய எப்படிப்பட்ட எந்த ரூபம் சிந்திக்கப்பட வேண்டுமோ அந்த பகவத் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிரசன்னமான திருமுகமண்டலமும், அழகான தாமரை யிதழ்போன்ற திருக்கண்களும், அழகான கபோலங்களும், விசாலமான பலகைபோன்ற திருநெற்றியும், சமமான திருச்செவிகளிலே தரித்த அழகிய குண்டலங்களும், வலம்புரிபோன்ற கண்டமும், பரந்தும் ஸ்ரீயும் ஸ்ரீவச்சமென்கிற திருமறுவும் பொருந்தியதுமான திருமார்பும், மடிப்புகளாலே மூன்று பிரிவுள்ளதும் ஆழ்ந்த கொப்பூழுள்ளதுமான திருவுதரமும், நீண்ட எண்புயங்களும் அல்லது நாற்புயங்களும், சமமாயிருக்கும்படியான திருத்தொடைகளும், கணுக்கால்களும், தாமரை மலரையொத்த திருவடிகளும், நிர்மலமான பீதாம்பரமும், கிரீட ஹார கேயூர கடகாதி திவ்யாபரணங்களும் விளங்காநின்ற ஸ்ரீவிஷ்ணுவாகிய பரப்பிரமத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். மேலும் சார்ங்கம் சங்கம் கதை கட்கம் சக்க

ரம் அக்ஷமாலை ஆகிய இவைகளை ஆறு திருக்கைகளினாலே தாங்கி, மற்ற விரண்டில் ஒன்று வரஹஸ்தமும் மற்றொன்று அபய ஹஸ்தமுமாய் விளங்கும்படி தியானிக்கவேண்டும். சதுர்ப்புஜ பக்ஷத்தில் சங்க சக்கர கதைகளும் தாமரை மலரு மேந்தியதாய்த் தியானிக்கவேண்டும். இத்திருக்கைகளெல்லாம் திவ்விய மோதிரங்கள் பிரகாசிக்கப் பெற்றவைகளாகத் தியானிக்கவேண்டும். * இப்படிப்பட்ட இத்திவ்விய ஸ்வரூபத்தை நிலைநின்ற மனதினால் தாரணை உருதிப்படுமளவும் தியானிக்கவேண்டும். தாரணை உறுதிப்படுதலாவது, நடந்துகொண்டிருக்கையிலும் உட்கார்ந்திருக்கையிலும் இன்னும் வேறெந்தச் செய்கை செய்கையிலும் அந்த ஸ்வரூபம் மறையாமல் தோன்றிக் கொண்டிருப்பது. அப்படியானாற்றான் தாரணை சித்தியானதென் றறியலாம். இப்படித் தியானம் உறுதியானபின்பு சங்கசக்கராதி ஆயுதங்க ளில்லாமல் அக்ஷமாலை மாத்திரம் உள்ளதாயும் மிகவுஞ் சாந்தமாயும் அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தத் தாரணையும் முந்திய தாரணை போலே ஸ்திரப்பட்டபின் கிரீட முதலான திவ்விய பூஷணங்களையொழித்து அந்த ரூபத்தைத் தியானிக்கவேண்டும். இப்படியாக ஆயுதங்களும் பூஷணங்களும் திருக்கை முதலிய வுறுப்புகளும் நன்றாய்க் கிரகிக்கப்பட்டபின்பு அந்த வுறுப்புகளுக்குப் பிரதானமான ஒரு திருமேனியோடு கூடியவனாக அவ்வெம்பெருமானைச் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் தாரணைசெய்தபின்பு முன்சொல்லப்பட்ட அவயவங்களையுடைய அவயவியினிடத்திலே மனதைச் செலுத்த வேண்டும். அந்தத் தாரணையினாலே

* இங்கே சொன்ன இந்த ஸ்வரூபம் உபலக்ஷணம். ஆதலால் எம்பெருமானுடைய விபவாவதார ரூபங்களும் சுபாசிரயமென்று கொள்ளவேண்டும். அர்ச்சாவதாரங்களுமப்படியே.

[குறிப்பு: நான்குவிதமான தாரணைகள் சொல்லப்பட்டன. அவற்றுள் ஆயுத பூஷணபிரதியங்க பிரதாநாங்கமென்கிற நான்கையும் பிரதானமாக் கொண்டது முதலாவது; ஆயுதமின்றி மற்ற மூன்றையும் பிரதானமாக் கொண்டது இரண்டாவது; ஆயுத பூஷணங்களையொழித்து மற்றிரண்டையும் பிரதானமாக்கொண்டது மூன்றாவது; மற்றெல்லாமொழித்துப் பிரதாநாங்கத்தை மாத்திரம் பிரதானமாக் கொண்டது நான்காவது; இந்நான்கிலும் அதது பிரதானமா யிருப்பதல்லது மற்றவை யொழிந்தனவல்ல. இப்படியே பின்பு கூறிய தியானத்திலும் இவை ஒழிந்தனவல்ல. முதலமிசத்தின் இருபத்திரண்டாமத்தியாயத்திற் சொல்லியபடி தத்துவங்களே அஸ்திரபூஷணாதி ரூபமாய் எம்பெருமானிடத்தி லிருத்தலாலேயும் அந்த விசிஷ்ட விக்கிரகமே சாலம்பன யோகத்துக்கு விஷயமா யிருக்கிறபடியாலு மென்றறியவேண்டும். சமாதியில் திவ்யாத்தும ஸ்வரூபஞ் சொல்லப்பட்டாலும் அது பிராப்பியமாகாது; ஆனதுபற்றி முன்னுரைத்த விசிஷ்ட திவ்விய மங்கள விக்கிரகமே பிராப்பியமாம்.]

தத்துவங்கள் அஸ்திரபூஷணதிரூபமா யிருப்பதைச் சுருக்கமா யறியும்படி இப்பாசுரத்தை அனுசந்திக்கவேண்டியது.

புருடன்மணிவரமாகப்பொன்றுமூலப் பிரகிருதிமறுவாகமான் றண்டாகத்
தெருள்மருள்வாள்மறைவாகவாங்காரங்கள் சார்ங்கஞ்சங்காகமனந்திகிரியாக
இருடிகங்கமீரைந்துஞ்சரங்களாக விருபூதமாலைவனமாலையாகக்
கருடனுருவாமறையின்பொருளாங்கண்ணன் கரிகிரிமேனின்றனைத்துங்காக்கின்றானே.

சித்தப்பட்டிருக்கிற சொரூப விஷயமாய் வேறொரு தோற்றத்தைப் பற்றாததாய் நின்ற இடைவிடாத ஞானப்பிரவாகம் யாதுண்டோ அதுதான் தியானமென்று சொல்லப்படும். இது முன்னுரைத்த ஆறு அங்கங்களினாலே ஏற்படுத்தப்படும். அப்படிப்பட்ட சொரூபத்திற்கே நாமரூபாதி கற்பனைகளில்லாத சொரூபத்தைத் தியானங்கொண்ட மனதினாலே கிரகிப்பது சமாதியென்று சொல்லப்படும்."

"ஓ காண்டிக்கியரே! அடையத்தக்கதான பரப்பிரமத்தை யடைவிப்பது இந்த விஞ்ஞானந்தான். இதைக்கொண்டு அடைவிக்க வேண்டியது மூன்று பாவனைகளையுங் கடந்த ஆத்துமா. மாயையால் மறைக்கப்பட்ட சொரூபமுள்ளவனா யிருந்த ஆத்துமா இந்தச் சாதனமுடையவன். இந்த ஞானமே சாதனம். இந்த ஞானமானது அவனுக்கு மோக்ஷமென்கிற காரியத்தை உண்டாக்கிப் பின்பு திரும்பிவிடும், அதனாலே இவ்வாத்துமா பரப்பிரமத்தினுடைய குற்றமில்லாமை முதலிய தன்மைகள் உண்டாகப் பெற்றவனாய் அந்தப் பரமாத்துமாவோடு வாசியற நிற்கும். அவனுக்கு முன்னிருந்த பேதமானது அஞ்ஞானத்தினால் வந்ததாம். ஞான ஸ்வரூபமான ஆத்துமாவிலே தேவமனுஷ்யாதி பேதத்தை யுண்டாக்கும்படியான அஞ்ஞானமானது வேரோடற்றுப்போன வளவில் ஜீவாத்துமாவுக்கும் பரமாத்துமாவுக்கும் இல்லாத வித்தியாசத்தை யெவன் கற்பிக்க மாட்டுவான்."

"ஓ காண்டிக்கியரே! நீர் வினவியபடி அஷ்டாங்க யோகத்தைச் சுருக்கியும் பெருக்கியும் உமக்குச் சொன்னேன். இன்னும் உமக்கு நான் செய்யவேண்டுவ தெது?" என்று கேசித்துவசர் சொல்லியதைக் கேட்டுக் காண்டிக்கியர் சொல்லுகிறார்: ஓ கேசித்துவசரே! தேவரீர் யோக சொரூபம் அறியும்படி செய்த உபதேசத்தினால் சித்தத்தின் மலமுழுவதும் அழிந்துபோனதனாலே யாவும் எனக்குச் செய்யப்பட்டனவே யாயின. இப்போது 'நானும்' 'எனக்கு' என்று சொன்னது சரியானதன்று. ஆனாலும் பரமாத்தும சாக்ஷாத்காரம் பெற்றவர்களுக்கும் நான் எனது என்கிறதைத் தவிர்ந்துபேச வகையில்லையே? நான் எனது என்பது அந்யதா ஞானம் என்கிற திரிபுதான். இதனாலேதான் ஆடு மாடு ஆண் பெண் முதலான வழக்கங்க ளுண்டாகின்றன பரமார்த்தமான ஆத்துமஸ்வரூபமோ சொல்லுக்கு எட்டாத தாகையால் அந்தச் சொற்களாலே சொல்லப்படாது. இனி தேவரீர் தம்மிடத்துக்கு எழுந்தருளலாம். மோக்ஷகாரணமான யோகத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்ததனாலே அடியேனுடைய சிரேயசின் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டுவனவற்றை யெல்லாஞ் செய்தருளினீர்" என்று சொல்லித் தக்கபடி அவருக்கு உபசாரஞ்செய்ய, அந்தக் கேசித்துவசர் தமது பட்டணத்துக்குப் போய் விட்டார்.

பிறகு காண்டிக்கியர் குமாரனை அரசனாக ஏற்படுத்திவிட்டு, ஸ்ரீ கோவிந்தனிடத்திலே மனம் வைத்தவராய் யோகசித்தியின் பொருட்டுத் தகுதியான ஓர் வனத்திற் சென்று ஒரே பிடிப்புள்ள புத்தி யுடையவராய் யமாதி குணங்களோடு கூடி நின்று நிர்மலமான ஸ்ரீ விஷ்ணு வென்னுந் திருநாமத்தை யுடைய பிரமத்தினிடத்திலே நாமரூப கர்மங்கள் வேறோ

டற்றுநிற்பதாகிய நயத்தை யடைந் தார். கேசித்துவசரும் மோக்ஷத்திற் காகத் தரும கருமங்களை யெல்லாம் போக்கும் படியான முயற்சியிலே நின்று, ராச்சிய சம்பந்தமான விஷ யங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும், பயனைக் கருதாமற் கருமங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து, கரும பலன் களைக் கழித்ததனாலே பிராரத்தமெல் லா நாசமாகப் பெற்றவராய்ச் சகல தாபங்களும் க்ஷயிப்பதாகிய பய னுள்ள மோக்ஷசித்தியைப் பெற்றார்.

ஏழாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாம் அத்தியாயம்

பலசுருதி

"ஓ மயித்திரேயரே! சாசுவதமான பிரமத்தோடு சேர்வதாகிய மோக்ஷ மென்று சொல்லப்படுகிற மூன்றும் பிரளயம் யாதுண்டோ அந்த ஆத்தி யந்திகப் பிரளயத்தையும் உமக்குச் சொல்லி விட்டேன். இப்படியாகச் சர்க்கம் பிரதி சர்க்கம் வம்சம் மனுவந் தரம் வம்சானுசரிதம் என்பவைகளைத் தெளிவாய் உமக்கு அறிவித்தேனன் றோ? இந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணமானது சகலபாதகங்களையு நாசஞ்செய்ய வல் லது. சகல சாஸ்திரங்களுக்கு மேம் பட்டது. புருஷார்த்தங்களை நன்றாய் விவரிக்குந் திறனுள்ளது. நீர் மிகவும் ஆதரவோடு கேட்டதனாலே இதை உமக்கு முழுவதும் நன்றாய் உரைத் தேன். இன்னும் வினவவேண்டுவது ஏதுவாகிலும் இருந்தால் வினவக் கட வீர், அதையும் சொல்லுகிறேன்" என்று மிகுந்த கிருபையோடு அரு ளிச்செய்த ஆசாரியரை நோக்கிச் சிஷ்யர் விண்ணப்பம் பண்ணலானார்.

"சுவாமீ, ஸ்ரீ பராசரபகவானே! அடியேன் கேட்டவைகளை யெல்லாம் அருளிச்செய்தீர். அடியேனும் பத்தி யுடன் கேட்டேன். இனிக் கேட்க வேண்டுவதொன்றுமில்லை. சகல சந் தேகங்களும் அற்றன. மனம் நிர்மல மாயிற்று. தேவரீருடைய அநுக்கிர கத்தினாலே உற்பத்தி ஸ்திதி லயங்களை யறிந்தேன், இந்தச் சிருட்டியாதிகளு க்கு ஏதுவான எம்பெருமானும், பிரமா தக்ஷன் முதலானவர்களும், விஷ்ணு மநு முதலானவர்களும், ருத்திர காலாந்தகாதிகளுமான நான்கு ராசி களையும் அறிந்தேன். மேலும் பிரதா னம் வியத்தம் காலம் என்கிற மூன்று விஷ்ணு சக்திகளையும், பிரமபாவனை கருமபாவனை உபயபாவனை யென்கிற மூன்று பாவனைகளையும் முழுது மறிந் தேன், ஓ குரு சிரேஷ்டரே! தேவரீர் பிரசாதத்தினாலே முக்கியமா யறிய வேண்டியது அறிந்தேன்; அதாவது, சகலமும் ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்குத் திரு மேனியாய் அவனியில் வேறாகாதிருக் கின்றது என்பதே. ஆதலால் அடி யேன் சந்தேக விபரீதங்களில்லாதவ னாய்க் கிருதார்த்தனானேன். மேலும் தேவரீருடைய கிருபையினாலே வர் ணாச்சிரமாதி சகல தருமங்களையும் பிர விர்த்தி தருமம் நிவிர்த்தி தருமம் என் பவைகளையும் அறிந்தேன். ஓ மகா முனிவரே! வேறு வினவவேண்டுவ தடியேனுக் கொன்றுமில்லை. தேவரீர் என்றும் அடியேனிடத்தில் பிரசன்

னரா யெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டும். அடியேனுலே சகலார்த்தங்களையும் அருளிச் செய்யும்படியான மகாப் பிர யாசத்தை அனுபவித்தீரே. அடியேன் செய்த இந்த அபசாரத்தை க்ஷமித் தருளவேண்டும். பெரியோர்கள் புத் திரனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் வித்தியா சத்தை யெண்ண மாட்டார்களன் ரே ?" என்று மிகுந்த வணக்கத் தோடும் பத்தியோடும் விண்ணப்பஞ் செய்த மயித்திரேயரைக் கடாக்ஷித்து மகரிஷி யருளிச்செய்யலாயினர்.

" ஓ பிராமணுேத்தமரே ! உமக்குச் சொல்லி வந்த இந்தப் புராணம் வே தத்தோடு சமானமானது, இதைக் கேட்பதனுலே ராகாதி தோஷங்களா யுண்டான பாபராசிகள் நசித்துப் போம். இப்புராணத்திற் சொன்ன சிருட்டி முதலிய ஐந்தங்கங்களினுலே தேவதைகளும் தயித்தியரும் கந்திரு வரும் உரகரும் ராக்ஷசரும் யக்ஷரும் வித்தியாதரரும் சித்தரும் அப்சரசுக் களும் பிரமத்தியானிகளாய மகாதவ முள்ள முனிவரும் சொல்லப்பட்டிருக் கிருர்கள். மேலும் பிராமணுதி வர்ணங் கள் நான்கும், புருஷருடைய சிரேஷ் டமான சரித்திரங்களும், பூமியிலிருக் கின்ற புண்ணியமான பிரதேசங்க ளும், புண்ணிய நதிகளும், புண்ணிய சமுத்திரங்களும், மகா புண்ணியங்க ளான பர்வதங்களும், ஞானவான்க ளுடைய சரித்திரங்களும், வர்ண தரும முதலிய தருமங்களும், வேத சாஸ்திரங்களும், இப்படியாக ஸ்மர ணத்திலுலே பாவநீங்கத்தக்க பலவிஷ யங்களுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின் றன. இவ்வளவேயன்று. சகத்தி னுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்க ளுக்கு ஏதுவாயும், அவிய்யனுயும், சர்வசொரூபியாயும், சர்வத்துக்கும் ஆத்துமாவாயும் ஐசுவரிய முதலிய ஆறு குணங்களு நிறைந்தவனுயுமுள்ள ஸ்ரீஹரியும் இப்புராணத்தில் உரைக்கப் பட்டிருக்கிறுன். எவனுடைய திரு நாமத்தைத் தற்செயலாய் ஒருவ னுச் சரித்தாலும் அவனுடைய சர்வ பாத கங்களும் சிங்கத்தைக்கண்ட அற்ப மிருகங்களைப் போலே விரைந்தோடு மோ, பத்தியுடன் செய்யப்படுகிற எவனுடைய நாம சங்கீர்த்தனத்தினு லே சகல பாபங்களும் பெரு நெருப் பில் விழுந்த தாதுக்களைப் போலே லயப்பட்டுப்போமோ, எவனை ஒரு தரம் நினைத்த மாத்திரத்திலே அதியுக் கிரமாயும் நரகதுக்கத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதாயு மிருக்கின்ற கலி கல்மஷ மானது உடனே அழிந்துபோமோ, பிரமா ருத்திரன் இந்திரன் ஆதித்தர் அசுவிகள் வாயுக்கள் அக்கினிகள் வசுக்கள் சாத்தியர் விசுவதேவர் முதலான தேவயோனிகளோடும் அசுவினி முதலிய நக்ஷத்திரங்களோ டும் மற்றுமுள்ள தாரகங்களோடும் சூரியாதி சகல கிருகங்களோடும் சப்தரிஷிகளோடும் மற்றுமுள்ள அந் தந்த லோகங்களோடும் அந்தந்த லோ காதிபதிகளோடும் பிராமணுதி மனுஷி யர்களோடும் பசுக்களோடும் சிங்க முதலிய கொடிய மிருகங்களோடும் பல வகைப்பட்ட பக்ஷிகளோடும் பாம்பு முதலிய ஊர்வனவற்ருேடும் பலாசு முதலான மரங்களோடும் காடுகள் சமுத்திரங்கள் நதிகள் பாதா ளங்களோடும் அவற்றிலுள்ள ஜந்துக் களோடும் சப்தாதி விஷயங்களோடும் ஆவரணங்களோடுங் கூடின இந்தப் பிரமாண்டம் மேருவுக்கு ஓரணுப் போலே எவனுக்கு ஏகதேசமா யிருக் கின்றதோ, எல்லா மறிந்தவனுய் எல்லா முள்ளவனுய் எல்லாச்சொரூப முடையவனுய் யாதொரு சொரூபமு

மில்லாதவனும் சகல பாபநாசகனு முள்ள அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு பகவான் இப் புராணத்தில் முக்கியமாய் துதிக்கப் பட்டிருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட இப் புராணத்தைக் கேட்பவன் அசுவமேத யாகத்தின் அவபிரதத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த பலனை யடைவான். மேலும் பிரயாகத்திலேயும் புஷ்கரத்திலேயும் குருக்ஷேத்திரத்திலேயும் சேதுபந்தன சமுத்திரத்திலேயும் உபவாசாதி விரதா நுஷ்டானஞ் செய்பவன் எந்தப்பலனை யடைவனோ அந்தப்பலனை இப்புரா ணங் கேட்பதனாற் பெறுவான். ஓ மயித்திரேயரே! ஒருவன் ஒரு வருஷ காலம் அக்கினியை நன்றாய் ஓமத்தால் ஆராதித்து வந்தால் எந்தப் பலனை யடைவானோ அந்த நற்பயனை இதை ஒருக்காற் கேட்டுப் பெறுவான். ஒரு வன் ஜ்யேஷ்ட மாதத்து சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசியில் யமுநா நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து ஸ்ரீ மதுராபுரியில் கண்ணனை ஆராதித்தா லுண்டாகும் பயனை ஸ்ரீ கேசவனிடத்திலே மனதை வைத்து இப்புராணத்தில் ஒரு அத்தியாயங் கேட்பதனாற் பெறுவான். ஜ்யேஷ்ட மாதத்துச் சுக்கிலபக்ஷத் துவாதசியில் முன்பு உபவாச மிருந்தவனாகி யமுநா தீர்த்தத்தில் நீராடி மதுரையில் ஸ்ரீ மாதவனை யாராதிப்பவனுக்கு எந்தப் பலம் வருமென்றால் குறைவற்ற அசுவ மேத யாகத்தின் பலம் வரும். இப் படிப்பட்ட புண்ணியவான்களான தங்கள் குலத்தாராலே மேன்மை யடைவிக்கப்பட சிலருடைய செல்வத் தைக் கண்டு பிதுர்க்கள் சொல்லிய தாவது "நமது குலத்திற் பிறந்த எவ னாகிலும் யமுனா சலத்தில் நீராடி உப வாசமிருந்து ஜ்யேஷ்ட சுக்கில துவா தசியிலே மதுரையில் ஸ்ரீ ஜநார்த்த னனை அர்ச்சிப்பனா? அர்ச்சிப்பானாகில் நாமும் பிறரைப்போலே கரையேறின வர்களாய் மோக்ஷமென்கிற மேலான செல்வத்தைப் பெறுவோமன்றோ? ஜ்யேஷ்ட சுக்கில துவாதசியில் சுவா மியை யாராதித்துப் பிதுர்க்களுக்கு யமுனையிற் பிண்டத்தை யெவன் போடுவனென்றால், புண்ணியஞ் செய் தவர்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவன் போடுவன்" என்று பிதுர்க்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள். இப்படி அந்தப் புண்ணிய தினத்திலே யமுனா ஸ்நா னஞ்செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானை யர்ச்சித்துப் பிதுர்க்களுக்குப் பிண்ட மிடுவதனா லெந்தப் பயனுண்டோ அந்தப் பயனை இப்புராணத்தின் அத் தியாய சிரவணத்தினாற் பெற்றுத் தன் பிதுர்க்களைக் கடைத்தேற்றுவான். இந்தப் புராணம் சமுசாரத்தை அஞ்சி னார்க்கு ரக்ஷகமாயும், செவியுறத்தக்க வைகளுக்குள்ளே மேம்பட்டதாயும், பரிசுத்தங்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தமா யும், தீயகனவுகளை யழிக்கவல்லதா யும், சகல தோஷங்களையும் போக்கத் தக்கதாயும், மங்களங்களுக்கெல்லா மேலான மங்களமாயும், புத்திரசம்பத் தைத் தரத்தக்கதாயும் விளங்குகின் றது.

ஆதியில் ஸ்ரீமந்நாராயண மகரிஷியி னால் செய்யப்பட்ட இப்புராணத்தைக் கமலோற்பவர் ருபுவென்பவர்க்கு உபதேசித்தார். அந்த ருபு பிரியவிரத ருக்குச் சொன்னார். அந்தப் பிரிய விரதர் பாகுரிக்கும், பாகுரி ஸ்தம்ப மித்திருக்கும், ஸ்தம்பமித்திரர் ததீச ருக்கும், அவர் சாரஸ்வதருக்கும், அந் தச் சாரஸ்வதர் பிருகுவுக்கும், பிருகு புருகுச்சருக்கும், அவர் நருமதைக் கும், அவள் திருதராஷ்டிரன் ஆபூர ணன் என்கிற நாகர்களுக்கும், அவ் விருவரும் நாகராஜனான வாசுகிக்கும், வாசுகி வச்சருக்கும், அவர் அசுவதர

ருக்கும், அவர் கம்பளருக்கும், அவர் ஏலாபுத்திரருக்கும் சொன்னார்கள். இப்படிப் பாதாள லோகத்திலே பரவியிருந்த இப் புராணத்தைப் பாதாள லோகத்திற் சென்றிருந்த வேதசிரசு என்கிற முனிவர் பெற்றுப் பூலோகத்திற் பிரமதி யென்பவருக்கு கொடுத்தார். அந்தப் பிரமதி ஜாதுகர்ணருக்குத் தந்தார். அந்த ஜாதுகர்ணர் மற்றப் புண்ணியவான்க ளநேகருக்குக் கூறினர். புலஸ்திய மகாமுனிவருடைய வரப்பிரசாதத்தினாலே இப்புராணம் எனக்கும் கியாபத்துக்கு வந்தது. நானும் மயித்திரேயரே! உமக்கு உள்ளபடி இப்புராணத்தை யறிவித்தேன். நீரும் இதைக் கலியின் முடிவிலே சினீகரென்பவருக்கு உரைப்பீர்."

"இந்த மகாபுராணம் பரம ரகசியமாயும் கலிதோஷ நாசநமாயு மிருப்பதை எவன் பத்தியுடன் கேட்பனோ அவனுக்குப் பாவமெல்லாந் தீரும். இப் புராணத்தைத் தினந்தோறுங் கேட்பவனுக்குச் சகல தீர்த்த ஸ்நான பலனும் சகல தேவதா ஸ்தோத்திரபலனும் கிடைக்கும். இதிற் பத்தத்தியாயங் கேட்ட மாத்திரத்திலே காராம் பசுவைத் தானஞ்செய்வதா லுண்டாகிய அருமையான புண்ணியம் கிடைக்கும். ஐயமில்லை. எந்தப் புருஷன் சகல சரீரகனாய்ச் சர்வ வியாபியாய்ச் சகல லோகத்துக்கு மாதாரமாய்த் தன்னிலே தானிருப்பவனாய் ஞானத்தினாலேயே அறியத்தக்கவனாய் ஆதியந்தமில்லாதவனாய்ச் சகல தேவதைகளுக்கும் இதனாயுள்ள ஸ்ரீ அச்சுதனை நினைத்துக்கொண்டே இப் புராண முழுவதையுங் கேட்பானோ அவன் பத்தியோடு அசுவமேதஞ் செய்த பலனையெல்லா மடைவான். இப்படி ஒருவாறு சொன்னேன். எந்தப் புராணத்தின் ஆதியிலேயும் மத்தியத்திலேயும் அந்தத்திலேயும் சராசர குருவாயும் பிரமஞான சொரூபியாயும் சகல ஜகத்துக்கும் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார கர்த்தாவாயுமான ஸ்ரீ அச்சுத பகவான் துதிக்கப்பட் டிருக்கிறானோ அப்படிப்பட்ட புராணத்தை முழுதுங் கேட்கின்றவனும் படிப்பவனும் சொல்லுகிறவனுமா யுள்ளவனுக்கு வரும் பலன் இப்படிப்பட்டதென்றுசொல்ல மூவுலகத்திலு மொப்பில்லை. ஏனென்றால், ஒப்பில்லாத மோக்ஷ சாம்பிராச்சியந் தரவல்ல ஸ்ரீ ஹரி பகவானே பயனா யிருக்கிறானன்றோ, எவனிடத்தில் மனம் வைத்தவன் நரகத்துக்குப் போகமாட்டானோ, எவனைத் தியானிப்பதற்குச் சுவர்க்கமும் இடையூறு விருக்குமோ, எவனிடத்தில் மனம் பற்றியவர்க்குப் பிரமலோகமும் அற்பமாய்த் தோன்றுமோ எவன் நிர்மல ஞானமுடையவர்களுக்கு இருதயத்திலிருந்துகொண்டு முத்தியை யளிக்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட அச்சுதனைத் துதிப்பதனாலே பாவந் தீருமென்பது ஓராச்சரியமா? யக்கியேசுவரனை எவனை யக்கியமறிந்தவர்களான கர்மிகள் யக்கியங்களாலே ஆராதிக்கிறார்களோ, ஞானிகள் எவனைப் பிரம சொரூபியாகவும் பராபர சொரூபியாகவும் தியானிக்கிறார்களோ, எவனை நினைப்பவன் ஜனன மரணங்களையும் அறிவு தேய்வு வளர்ச்சிகளையும் காரிய காரணங்களா யிருத்தலையும் அடைகிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரியைக் காட்டிலும் கேட்கத்தக்க வேறு பொருளென்ன வுண்டு? ஆதியந்தங்களில்லாதவனாய்ப் பிரபுவான எவன் பிதுர் ரூபியாயிருந்து விதிப்படி இடப்பட்ட கவியத்தையும் தேவரூபியாயிருந்து ஓமஞ் செய்யப்பட்ட அவியத்

தையும் புசிக்கிருனே, பிரமாணமுடையவர்களுக்கு எந்தப் பிரமாணமும் சகல சக்தி ஸ்தானமாயும் பிரமமாயுமிருக்கிற எவன் விஷயத்தில் ஒரு பரிச்சேதஞ் செய்யவொண்ணுதோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ ஹரிபகவான் காதிற்பட்டவுடனே சகல பாபத்தையும் போக்கிவிடுவான். எவனுக்கு முடிவும் உற்பத்தியும் இல்லையோ, பரிணமமில்லாத எவனுக்கு விருத்தியக்ஷங்களில்லையோ, எவன் விகாரமற்ற வஸ்துவாயிருக்கிருனே, புருஷோத்தமனும் துதிக்கத்தக்கவனுமுள்ள சர்வேசுவரனைத் திருவடி தொழுகிறேன். எவன் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு அநுகுணமானதையே அநுபவிக்கும்படியான சேஷபூதனுயிருக்கிருனே, எவன் தேவாதி பேதங்களில்லாமல் ஞானமே வடிவாகக்கொண்டு ஒருவனுயிருந்தும் தேவதை முதலான தேகங்களைக் கொண்டு அவற்றில் தானென்கிற மயக்கமுற்றதனுலே அநேகனுய் அசுத்தனுய்த்தோன்றுகின்ருனே, ஞானத்தோடு கூடியவனுய் மகத்து முதலான சகல தத்துவங்களையும் பரவச்செய்வதற்குக் கருமமூலத்தாற் கர்த்தாவாயிருக்கிருனே, எப்போதும் அவியயனுயுள்ள எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமான அந்தப் புருஷனுக்குத் தண்டம் சமர்ப்பிக்கிறேன். எது அறிவு பரவுதலும் அசையாது நிற்றலுஞ் சேர்ந்துவயப்பட்ட ஸ்தானமாயிருக்கின்றதோ, புருஷனுக்குப் பாவபுண்ணியாநுபவ யோக்கியமான தேகாதிகளைத் தரவல்லதாய் முக்குணவடிவாயிருக்கின்றதோ, மகத்து முதலான அவஸ்தைகளை யடையாததாயும் சமுசார வுற்பத்திக்குக் காரணமாயும் தானே யுண்டானதாயும் எப்போதுமழியாததாயுமுள்ள பிரதானம் எதுவுண்டோ, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமான அதைத் தொழுகின்றேன். ஆகாசம் வாயு அக்கினி ஜலம் பூமி இவைகளின் செய்கை வடிவாயும், சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்கிற விஷயங்களாகிய போக்கிய பதார்த்தங்களைக் கொடுத்து வருவதாயும், ஆத்துமாவுக்கு ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களைக்கொண்டு உபகாரஞ் செய்வதாயும், சூக்ஷ்மமும் தூலமுமான சொரூப முடையதாயுமுள்ள வியக்த மென்கிற பகவானுடைய சொரூபத்தைப் பணிகிறேன். இப்படியாகப் பலவகைப்பட்ட வியக்தாவியக்த பிரகிருதிகளும் அப்பிராகிருத திவ்விய மங்கள விக்கிரகமும் ஆத்துமாவும், அஜனுய் எப்போதுமுள்ளவனை எவனுக்கு ஸ்வரூபமோ அந்த ஞானுதி ஐசுவரியமுள்ள ஸ்ரீ ஹரிபகவான் சகல ஆத்துமாக்களுக்கும் பிறப்பு இறப்பு மூப்புமுதலிய குற்றங்களில்லாத மோக்ஷசம்பத்தைத் தந்தருள வேண்டும்.

எட்டாமத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆறமம்சம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ஸம்பூர்ணம்.

வாகீஸ்வரி அச்சகம், சென்னை.